

Devrimci Değerlerin Üzerine Düşen Gölge:

SOL **İÇİ** **Şiddet**

Derleyen: Şemdin Şimşir

Devrimci Değerlerin Üzerine Düşen Gölge

SOL İÇİ ŞİDDET!

Ölümsüzleşenlerimize...

Devrimci Cephe Yayınları 2016
onuryucel@gmx.net

Derleyen: Şemdin Şimşir

ÖNSÖZ:

Bu kitap, devrimci hareketin yaşadığı tarihsel bir kesiti aktarmaktadır.

Tasfiyeciliğin “resmi tarih” anlayışıyla bütün bir süreci yalan ve demagoji ile karartma çabalarına karşılık, bu süreci “yaşandığı gibi” aktarmayı göre bildik.

Bu kitapta yer alan ve sürecin yaşanmışlıkları yansıtan bildiri ve belgelerin içinde geçen kimi tespitler değerlendirmeler, nitelendirmeler vb.

-bugünden bakıldığında yeniden gözden geçirilmeye muhtaç olanlar, hatta bir kısım çarpıklıklar taşıyanlar dahi hatalarıyla, eksikleriyle, devrimci hareketin tarihsel bir sürecini yansıttığı gerçekliğinden hareketle olduğu gibi yayınlanmıştır.

6 Mart’ın hemen sonrasında, tasfiyeci unsurların, “önderlik”lerinin talimatıyla gruplar halinde devrimci avına çıkan, insanlarımızın canlarına kast ettikleri bir sürecin acıları ve yaşanmışlıkları arasında, kimi bildirimlerde duygusal bir tepki olarak tasfiyeciliğe ilişkin “karşı-devrimci” vb. Nitelemeler geçmesine ve devrimci hareketin ideolojik-politik olarak böyle bir tespiti bulunmamasına rağmen, bu bildirimler de olduğu gibi yayınlanmıştır.

Dikkatli bir okur olayların sıcaklığına yaşandığı bu günlerde kimi bildirimlerde geçen bu tür terimlere rağmen, bütün bu süreçte nasıl bir devrimci sorumlulukla davranıldığını çok somut olarak gözlemleye

bilecektir.

Devrimci Sol, bir yanda devletin diğer yanda kendisine devrimci diyen DHKP-C’nin saldırıları sonucu gittikçe daralarak, küçük alanlara sıkıştı. Devletin korkmayan, devletin işkence, yargısız infazların, zindanları hiçe sayanlar bu saldırı (DHKP-C’nin) dalgası karşısında giderek devrimcilikten uzaklaştılar. Devrimci Solun tüm toparlanma çabaları ve yeniden sıcak mücadele içerisinde olması gereken yeri alma uğraşları, 2000’li yıllara geldiğinde belli bir toparlanma ve sıçrama noktasına varmıştı. Önüne hedef olarak koyduğu konferans hedefini 2000 yılında gerçekleştirdi. Ancak bu sürece geldiğinde yaşanan yıpranmışlık ve biriken sorunların çokta iyi görülmediği ortadaydı. Konferansa giderek sürecin yarattığı yıpranmışlık ve biriken sorunlarla aslında bir kısım kadronun “kılıçlarını” çekerek konferansa geldiği bir ortamdı.

2000 yılındaki konferans “gelenekçiler ve yenilikçiler” olarak adlandırılan

ayrılıkla son buldu. Gelenekçiler bir kaç sayı dergi çıkararak bir süre sonra siyasi arenada çekilirken yenilikçiler olarak adlandırılan ve çözüm dergisi çevresi olarak ta adlandırılan kesin bir süre sonra içinde önde gelen bir kısım kadronun sivil toplumcu yönelim içine girmesi sonucu tekrarda bir dağılım yaşandı. Örgüt iradesini temsil eden Devrimci Sol olarak varlığına devam edenlerse 2008 yılında Devrimci Karargah oluşumu içerisinde yer aldı....

«...Devrimci Sol'un bu kararı, dağınıklığı ve eylemsizliği statüko haline getiren Türkiye Devrimci Hareketinin bugününe bir müdahaledir. Devrimci Sol'un bu kararı Türkiye sosyalizminin birleşme ve ayrılık kültürüne bir müdahaledir. Devrimci Sol, kendi militan tarihine ve mücadele anlayışına bağlı kalarak Türkiye sosyalizmindeki asıl ayrımın bütün bölükleriyle bir ve aynı statüko partisiyle devrimci öncü irade güçleri arasında olduğunu belgeleyen bir konum ve bugüne kadar bu konumunu sürdürmüştür.

Devrimci Sol'un bu tutumu Türkiye solundaki ayrılıkların ana karakterinin <ideolojik> vb... sınıf zeminli modern ayrılıklar olmasından ziyade sisteme karşı tavır geliştirmede ki <devrimci> ve <düzen içi> eğilimler arasındaki tarihsel ve yapısal hazırlıklar olduğunu göstermiştir...» (Devrimci Karargah 3 Nolu açıklaması) Burada kısaca tarihsel gelişim konusunda bir not düşmekle yetiniyoruz.

Kitabın bütününe bakıldığında yaşanan sürecin zorluğu ve yıpratıcılığı zaten görülecektir. Devrimci Sol'un o günkü siyasal ve örgütsel süreciyse ayrı bir çalışma olarak yayınlanacaktır...

Okurun sürecin akışını izleyebilmesi için, olaylar ve belgeler tarih sırasına göre dizilmiştir. Birinci bölümde sadece devrimci hareketin bildiri ve belgeleri alınmış, halk içindeki çelişkilerin ele almış yöntemi, sol içi çatışmanın kaynağı ve solun tavrı konulu ikinci bölüm içiminde yer verdik. Ancak gerek Devrimci Sol gerekse sol'un bu konudaki tüm belgelere bir kitap içinde yer vermek mümkün değil. Bu onlarca kitap demek olur, bunun yerine bir kısmını almakla yetindik...

Devrim tarihine katkı sunması dileğiyle...

Not: Bu kitap iki cilt olarak daha önce tasarlandı ve birinci cilt 1999'da basıldı. Ancak yaşanan bazı öznel sorunlar nedeniyle ikinci cilt basılamadı. Hem arada geçen zaman hem de yaşananların önemi ve bunların tarihsel olarak darlı toplu ortaya koyma sorumluluğu gereği iki cildi birleştirip yeniden yayına hazırlandı...

GİRİŞ:

90'lı yılların başları, Türkiye devrim mücadelesi açısından yeni bir sürecin başlangıcıdır. Bir alt-üst oluş sürecidir bu yıllar. Toplumsal muhalefet dinamiklerinin önemli bir ivme kazandığı Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin zirveye ulaştığı, sistemin derinleşen krizine çareler bulmak ve yükselen muhalefeti düzen sınırları içine çekmek için her türlü yönetime başvurduğu, bir yandan anti-terör yasalarıyla devrimci hareketin geleceğini boğmaya hazırlık yaparken, diğer yandan 141,142 gibi maddeleri Türk Ceza Kanunundan kaldırıp, 12 Eylül tutsaklarını da kapsayan “şartlı tahliyelerle “genel af” görüntüsü yaratarak toplumu adeta “demokratikleşme” görüntüsüyle avuttuğu yıllardır bu yıllar.

12 Eylül yenilgisini henüz üzerinden atamamış solun bir kısmının iç sorunlarla boğuştuğu, bir kısmının ise yükselen toplumsal muhalefetin dinamiklerini bir an önce kendi saflarında toparlamak için her türlü ideolojik- politik sorunu bir kenara bırakıp, diğer gruplarla kıyasıya bir rekabete giriştiği, bir yandan mücadele sertleşip keskinleşirken bir yandan da sağa savruluşun, yasallaşma eğilimlerinin solun önemli bir kısmını etkisi altına aldığı bu çok yönlü ve karmaşık süreç işlerken, alttan alta, sosyalizmin dünya çapındaki yenilgisinin Türkiye toprakları üzerinde de etkisini giderek hissettirdiği yıllardır bu yıllar aynı zamanda. Ve bu genel tabloda, dostun da düşmanın da dikkatini üzerine toplayan bir güç vardır: **DEVİRİMCİ SOL!**

Gerek demokratik muhalefetin örgütlenmesinde, gerekse silahlı mücadele alanında kitlelere net mesajlar veren, düşmana etkili darbeler vuran seçkin eylem çizgisiyle öne çıkmış bir isimdir. Bu süreçte Devrimci Sol.

Düşmanın da, solun ve demokratik kesimlerin de ilgisini üzerinde yoğunlaştırdığı, dikkatle izlediği, gelişmeye açık bir yapı durumundadır. Kuşkusuz pek çok eleştirinin de hedefi durumundadır bu süreçte. Ancak haklı-haksız tüm bu eleştiriler, Devrimci Sol'un olumlulukları ve geleceğe dönük taşıdığı dinamikleriyle bir arada ele alındığında geri plana düşmektedir.

Art arda verdiği kayıplara, yitirdiği onlarca önder kadro ve militanına rağmen, düzen karşısındaki uzlaşmaz tutumu ve savaştı kimliğiyle, tüm dost güçler nezdinde saygın bir konumdadır.

Pek çok yapının ayrılıklar, bölünmeler yaşadığı, iç sorunlarla cebelleştiği bu süreçte, düşman karşısında verdiği tüm kayıplara rağmen ayakta duran, iç bütünlüğünü koruyan, dışarıdan gelecek her türlü saldırıya karşı birbirine kenetlenmiş insanlardan oluşmuş bir yapı görünümündedir. İç işleyiş, sorunların, tıkanıklıkları bilmeyen sol nezdinde devrimci hareket, adeta tek sesli bir orkestradır.

İşte böylesi bir süreçte gündeme gelen ayrılık, devrimci kamuoyunda ilkin bir şok etkisi yaratırken hemen ardından böyle gitmeyeceği belidi, eninde sonunda bir yerde patlak verecekti kanısı hakim olmuştur.

Daha ayrılığın devrimci kamuoyunda yarattığı şaşkınlık geçmeden, “darbe”, “ihamet” çıgıllıkları arasında tırmandırılan şiddet olgusu olayların akışını belirlemiş, yaratılan kaos ortamının tozu dumanı arasında bir devrimci hareketin geleceği boğulmak istenmiştir.

Hafiyeciliğin, ideolojik-politik hesaplaşmadan kaçmak için başlattığı tüm bu saldırı dalgasının ardında yatan gerçeklikler nelerdi? Bu sürecin tozu-dumanı arasında yeni bir isimle kendilerini “parti” ilan edip, Devrimci Sol'u tarihin mezarlığına gömerek, üstünü örtmeye çalıştığı gerçekler neydi?

Yarattıkları yıkım ve tahribatın üzerinde “kontra”, “darbe”, “ihamet” çıgıllıkları atarak, “ölüm dansı” yapanların, üzerinde tepindikleri değerlerin bir örgüt kimliğiyle yeniden karşılarına dikilmeleri karşısında bugün yaşadıkları telaşın kaynağı ne?

Devrimci hareket varlığına mal olan bu sürecin yaşanmışlıkları neledir, bu örgüt neler yaşadı, yaşadıklarını nasıl izah etti, yaşadıklarından ne tür dersler çıkardı ve geleceğe yönelimi ne? İşte tüm bu soruların, sadece devrimci hareketin üye ve taraftarları değil. Devrimci kamuoyu

ve halk yığınları nezdinde de net cevaplara kavuşması gerekiyor. Bir dönemin kapanmış sayılabilmesi için, önce devrimci hareket insanlarının, solun ve halkın karşısına bu gerçeklerle çıkmak gerekiyor. Kuşkusuz bu görevin, yaşanan sorunların örgüt mekanizmaları içerisinde çözümünün tıkandığı ve ayrılığın devrimci kamuoyunun gündemine girdiği günlerde yerine getirilmesi gerekiyordu. Ancak devrimci hareketin bu tarihsel görevi yerine getirmedeki geçirmişliği, yine bu sürecin kendisinde açıklamasını bulacaktır.

Burada kısaca özetlemek gerekirse sürecin gelişimi şudur: 92 Eylül'ünde başlayan, 93 Mart'ında kamuoyuna yansıyan bu sürecin ayrılıkla sonuçlanacağını önceden kestiremeyen devrimci hareket, sorunun çözümünü kadrolar platformunda görmüş ve kendi açısından süreci bu şekilde biçimlendirmeye çalışmıştır. Ancak tasfiyeci hizbin kadrolar platformunun oluşturulmasını engellemeye yönelik çabaları, sorunun magazin boyutlarıyla tabana ve genel kamuoyuna açılması, 6 Mart operasyonu ve bunu fırsat bilen tasfiyeci çetenin "ihanet" çılgınlıklarıyla fiziki saldırı sürecini başlatması gibi nedenlerle sürece bir kaos ortamı hakim olmuştur. 13 Eylül İnisyatifinin misyonunu taşıyan önder kadrolardan Bedri ve Gürca'nın 6 Mart operasyonunda katledilmeleri, bir irade zaafına da neden olmuştur.

İç bütünlüğün sağlanmasında, devrimci iradenin güçlendirilmesinde, 13 Eylül'ün misyonunun sürdürülmesinde objektif bir zaafı ortaya çıkaran bu durum, devrimci hareketin bu süreçte kendini ifade edecek araçlardan da yoksun kalmasıyla bütünleşince (yayın dahil tüm legal kurumların tasfiyeciliğin egemenliğinde kalması nedeniyle) gerek örgüt tabanında, gerekse genel devrimci kamuoyu nezdinde ayrılık noktalarının tartışılması sağlanamamıştır. Olayın ideolojik-politik-örgütsel boyutları ciddi bir analiz içerisinde ele alınamayınca, ülkemiz solunun -ve elbette onun bir parçası olarak devrimci hareketin- taşıdığı sosyal-kültürel zaafın da etkisiyle olayların magazin boyutu öne çıkmış, süreç spekülatif bir gelişim göstermiştir. Bu süreçte tartışılan daha çok, kimin hangi tarafta yer aldığı, kimin gücünün ne olduğu ve siyasi dedikodu olarak tanımlanabilecek şeylerdir.

Bu süreçte tasfiyecilik, tam da bu geriliğe oynamıştır. Bir yandan fiziki saldırılarını tırmandırırken, diğer yandan solu ve devrimci hareket tabanını siyasi magazin ve spekülasyon çemberine almış, seviyeli bir politik

tartışmanın-değerlendirmenin önünü almak için her gün yeni bir malzeme ortaya atmıştır. Sorunlarımızın ve ayrılığın nedenleri niceleri bu toz duman arasında kalmış, bu kaos ortamında spekülâtif yöntemlerle kitlesini kemikleştiren DK kendi örgütünü kurup ayrılığı ilan ederken, yaşanan sorunu “ihânet”, “darbe” vb. kavramlarla teorize etmiştir.

Devrimci hareketin, sorunun bu tarz ele alınmasının önüne geçmeye, gerçeklerin kamuoyunda bilinmesini sağlamaya yönelik çabaları devr-eye girse de, yetmezlikleri, kültürel çarpıklık, dezavantaj vb. Etmenler sorunları daha da ağırlaştırdığından, bu çabalar kendini kamuoyunda ifade edecek bir konuma getirememiştir. Süreçle sorunlar birike birike kendi içinde erozyon yaşanmasına, örgütlenmede ve mücadelede ivme düşüklüğüne neden olmuş, adeta küçük bir grubun ayrılığı olarak görülüp unutulmuştur.

Yer yer DK tasfiyeciliğiyle yaşanan sorunlar, çatışmalar, polemikler kamuoyunda gündeme girse de, genel olarak bu süreç devrimci kamuoyu nezdinde karanlıktadır. Olayların sıcığı-sıcığına yaşandığı günlerin doğrudan tanığı olmuş insanların tanık oldukları bu olaylara ilişkin anıları dışında, genel olarak solda, ayrılık sürecine, nedenleri, yaşanan çatışmalara, uğranan saldırılara ilişkin hemen hiçbir şey ya hiç bilinmemekte, ya da tasfiyeciliğin yalan ve çarpıtmaları nedeniyle yanlış bilinmektedir. Oysa bu ayrılık süreci, sadece devrimci hareketimiz açısından değil, yarattığı kirlenme ile genel olarak solda da bir değer kaybı ve erozyona yol açmış bir tarihsellik taşımaktadır.

Tasfiyecilikle bütünleşen şiddet olgusunun devrimci değerlerde yarattığı tahribatın gün be gün yayılarak bütün bir solu etki altına aldığı bu süreç; halk yığınları nezdinde sosyalizme ait tüm değerlerin, güzelliklerin, sıcak bağların üstüne ürkütücü bir şiddetin soğuk gölgesinin düştüğü yeni bir dönemi ifade etmektedir.

Artık çocukları devrimci olan aileler; çocuğunun sadece devlet tarafından katledilmesinden, zindanlara atılmasından, işkence görmesinden değil; kendi arkadaşları tarafından „infaz edilmesinden”, kaçırılmasından, sorgulanmasından da korkmaya başlamışlardır. Artık “yoldaşlık” kavramı iki ucu keskin bir kılıç gibidir. Dün birlikte düşmana kurşun sıkanların, işkence tezgâhlarında ve zindanlarda birlikte direnenlerin, her türlü acıyı ve sevinci birlikte karşılayanların, yarın birbirlerine kurşun sıkmayacağıının, birbirine pusu atmayacağıının, birbirini kovalamayacağıının

hiçbir garantisi yoktur halk nezdinde. Kahramanlık ve korkaklık, devrimcilik ve hainlik her an yer değiştirebilecek kavramlardır. İhanet, işbirlikçilik, ajanlık, karşı-devrimcilik vb. kavramlar hiçbir objektif kritere sahip olmayan, yapıdan yapıya değişen ve devrimci saflarda en ucuz tüketilen kavramlar haline gelmiştir. Sadece devrimciler değil, devrimcilere evlerini açan, yoksul sofrasını paylaşan halktan insanlarda bu şiddetin gölgesi altındadır. Anlamadığı, kabullenemediği kriterlerle hain, karşı-devrimci vb. ilan edilmiş devrimcilere evini açmaya, sofrasını paylaşmaya devam ettiği için artık sadece devletin değil, kendisine devrimciyim diyen yapıların da hedefi haline gelmektedir.

Gecekondu basılmakta, kundaklanmakta, tehdit edilmekte, şiddete maruz kalmaktadır. Umutsuz bir yakarıyla “hepiniz benim çocuklarımsınız, hepiniz devrimcisiniz” diyerek giriştiği arabuluculuk çabaları, ne kendisini, ne de sevdiği devrimcileri şiddete maruz kalmaktan kurtaramamıştır.

Bu ülke için, bu halk için evlatlarını toprağa vermeye razı olan, “Oğluma sütüm helal olsun!” diyen analar, ikinci evladının, düne kadar çamaşırlarını yıkadığı, yoksul sofrasını paylaştığı, polisten sakladığı, şubelerde, cezaevlerinde yalnız bırakmadığı, kendi evlatlarından ayırmadığı eski yol arkadaşları tarafından katledilişine tanık olmuştur. 6 Mart’ta katledilen Bedri YAĞAN’ın annesi Nevin YAĞAN’ın, mezarı başındaki haykırıışları, en sağırlaşmış vicdanları kanırtacak, kendisine devrimciyim diyen herkesin yüreğinde isyan uyandıracak çarpıcılıktadır: “Allahım, sana şükürler olsun ki oğlumu polisler vurdu. Ben yoldaşları katledecek diye korkuyordum!”

Halk, sol içi şiddetin etkisini en fazla yaşayan olmuştur. Her türlü devrimci değerler nasıl basit çıkarlar uğruna ayaklar altına alındığının, yoldaşlık, adalet, halk sevgisi, devrimin çıkarları vb. kavramların nasıl içinin boşaltılıp dejenere edildiğinin en yakın tanığıdır. Bu yüzden de devrimcilere karşı güvensizleşmiş, ilişkilerine mesafe koymuştur.

Bu süreçte kaybedilenler; on yılların emeği ile can bedeli, kan bedeli kazanılmış değerlerdi. Bu değerlere karşı ilgisizlik, duyarsızlık, solu giderek bir çürüme, yozlaşma ortamına çekecekti. Bugün bir bütün olarak devrimci değerlerin üzerine düşen bu gölgeyi; sol içi şiddeti devrimci saflardan söküp atmadıkça, kaybedilenlerin tamiri mümkün değildir. Devrimci değerler üzerinde kara bir leke gibi duran bu gölgeyi yok etmek,

onun üzerine ışık tutmaktan geçiyor. Onun kararttığı gerçekleri aydınlatmak, devrimci değerleri bu ışıkta yıkayıp yeniden halk yığınlarına sunmak, sosyalizmi, devrimciliği yeniden inanılır kılmak gerekiyor.

Bu sürecin yaşanmışlıklarını, yaşandığı dönemdeki kaos ortamının tozu-dumanı arasında sol tarafından yeterince kavranamayan boyutları ile gözler önüne sermek, resmi tarihçiler tarafından tahrif edilen ve unutturulmaya çalışılan bu tarihe ışık tutmak, tanıklık etmek sadece bugüne ilişkin bir görev değil, gelecek kuşaklara karşı da bir borçtur.

BAYRAKLARINI HEP DALGALANDIRACAĞIZ!

Dünya devrimci hareketinde eşine az rastlanan bir ayrılık yaşayan ve bu süreçte şiddetin her türlüyle karşı karşıya kalan devrimci hareket, tüm olumsuz koşullara, yaşadığı iç sorunlara rağmen, yeniden ayağa kalkan, kendini yenileyen bir güç olma çabasında hiç geri kalmadı.

8-9 yıla varan bu süreç boyunca her türlü şiddet yöntemini kesintisiz devam ettiren, kendini, devrimci hareketi yok etme üzerine konumlandırıan tasfiyeciliğe en güzel cevabı tarih veriyor.

Dün olduğu gibi bugün de devrimci hareketi yok etme planlarını sürdüren, her fırsatta devrimci harekete saldırmaktan geri durmayan tasfiyeciler, devrimci hareketin toparlanma çabası karşısında dengelerini yitirmiş durumdadır.

Tasfiyeciler hiçbir zaman devrimci hareketin karşısına ideolojik-politik olarak çıkmadılar. Tek silahları, spekülasyon, dedikodu, yalan, demagoji ve bunların üzerinde örülmüş terör oldu. Tarihi, bu ucuz silahlarla çarpıtacaklarını sandılar ama aldandılar. Tarihi kendine endeksli sanan,”-ben yazarım, nasıl olsa doğru görülür” mantığıyla tüm olay ve gelişmeleri çarpıtarak Türkiye halklarını aldatanlara, elbette devrimci hareketin de söyleyecekleri olacaktı.

Ayrılık sürecinin tozu-dumanı arasında şiddetin gölgelediği gerçekler, tasfiyecilerin yalan ve çarpıtmalarıyla geçici bir süre karartılmış olsa da, devrimci hareketin kendini ifade etme imkânları yaratmasıyla, bir dönemi aydınlatmada sağlıklı bir zemin yakalanmıştır.

8-9 yıldır tek yanlı süren şiddet, saldırılar, spekülasyonlar, yalanlar, çarpıtmalar neden? Ayrılığa neden olan gelişmeler nasıl bir seyir izledi? Şiddeti ve ayrılığı dayatan kimdi? Tüm bu soruların cevaplandırılabilmesi, şiddet gerçeğinin kavranmasından geçiyor. Devrimci hareket olarak, hiçbir zaman dar bir bakış açısıyla olay ve gelişmeleri izah etmedi. Ayrılığı neden olan gelişmeleri. Kişiselleştirip kapris düzeyinde ele almadı. Sorunu ideolojik-politik düzeyde ele aldı.

Tıkanıklığı yaratan, düşman nezdinde güçsüzleştiren, örgütü savaş gücünü zayıflatan, her türlü ilke, kural ve değerde erozyon yaşanmasına neden olan tasfiyeci bir gelişimle karşı karşıyaydı. Ve bu sorumlulukla olaya bakıldı/ bakılmaya çalışıldı.

90'lı yıllar, dünya ve Türkiye devrimci hareketi açısından önemli bir dönüm noktasıydı. 90lı yıllar; 12 Eylül cuntasının solu etkisi altına alan tasfiyeci eğilimlerin, sosyalizmin dünya çapındaki yenilgisinin ortaya çıkardığı büyük bir tasfiyeci dalga ile bütünleşip derinleştiği ve sistematize olduğu bir dönemdir. 12 Eylül yenilgisinden çıkamamış, kendini toparlayamamış sol, sosyalizmin yenilgisiyle daha ağır savrulmaların eşliğine gelmiştir.

Sosyalist sistemin çökmesiyle, dünya adeta tek kutuplu hale gelmişti. Dünya halklarını teslim almaya yönelik emperyalist politikalar devreye girmiş, Yeni Dünya Düzeni adı altında hemen uygulamaya sokulmuştu.

Sosyalizmin çöktüğü bir dünyada, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin boğulması, teslim alınması noktasında emperyalist politikalara geniş bir manevra alanı açılmıştı. İlk saldırı dalgaları gerilla hareketlerine

yöneldi. Silahlı gerilla hareketlerinin şu veya bu şekilde tasfiye edilmesi, yerel rejimlerin ve -dolaylı olarak- emperyalist sistemin bir parçası haline getirilmesi, bu saldırı politikalarının temelini oluşturuyordu. Dünyanın bir çok ülkesinde bunu başardılar da. Nikaragua, El Salvador, Filistin hareketinin teslim alınması, tümüyle emperyalist politikaların başarısıydı.

Emperyalizm karşısında devrimci hareketlerin taktik üstünlüğü, emperyalizmin politikalarını boşa çıkarma üretkenliği zayıf kalınca, emperyalistler politikalarını hayata geçirmede, devrimci hareketleri tasfiye etmede ya da düzen içine çekmede süreci sancısız-çatışmasız yaşamış oldular.

Bu durum her şeyden önce bir irade kırılmasıydı, demoralizasyondu. İradesi kırılmış, demoralizasyon yaşayan politik yapıların, bu irade savaşını kazanması elbette mümkün değildi. Savaştığı güç karşısında sürekli yenilen, yenilgilerin yarattığı sorunlarla boğuşan bir gücün kendi içine dönmesi, kendi içinde sorunlar yaşaması kaçınılmazdır. Bu da, emperyalizmin politikalarını ve taktiklerini boşa çıkaramayan, politik-taktik üstünlük kuramayan devrimci hareketlerin, ayrılık, iç sorunlar yaşama gibi bir durumla karşılaşmaları demektir.

Devrimci mücadelede karşımıza çıkacak sorunlar, engeller, tıkanıklıklar, başarısızlıklar, yenilgiler, verilen kayıplar vb. durumların belli bir birikim yarattığı durumlarda örgüt politikalarına, yönetimine, işleyişine ilişkin eleştiriler yada örgüt içi tartışmalar, sorunlar ortaya çıkabilir. Bu sorunlara yaklaşım biçimi, örgütlenmenin geleceğini de belirler. Bir devrimci hareketin kendini yenilemesi, politikada, taktikte ve mücadelede başarılı olması, yaşadığı sorunları aşma noktasında doğru çözümler üretmesinden geçer. Doğru çözümlerin üretilebilmesi ise her şeyden önce doğru yöntemleri gerektirir. Örgüt içinde çıkan sorunları tartışma yasakları koyarak, şiddet uygulayarak bastırma yöntemi, sorunların çözümüne değil, olsa olsa yeni tıkanıklıkların başlangıcına maddi zemin oluşturur. Devrimci bir perspektiften yoksun, kendi amacına yabancılaşmış bir “tartışma” ise, yapıyı dağılmanın, çözülmenin, tasfiyenin eşiğine götürmenin ötesinde bir sonuç vermez. Her iki „yöntem“ in sonuçlarına da ülkemiz solunun tarihi tanıklık etmiştir. Ne „birliğimiz uğruna“ diyerek tartışma yasakları koyanlar, baskı ve şiddete başvuranlar kalıcı bir zafer elde edebilmişlerdir, ne de „tartışma“ kavramını örgütten, mücadeleden,

sorumluluk kavramından bağımsız ele alanlar... Ya da belki başka bir deyimle şöyle de ifade edebiliriz: Birincilerin zaferi kendi tekkelerini kurmaktan ibaret olmuştur. Örgütü tasfiye edip artık sırtlarında bir kambur olarak gördükleri siyasal sorumluluklarından kurtulmak ve sığınmak istedikleri limanlara kapağı atmak da ikincilerin “zaferi” olarak tanımlanabilir. Ama ortada devrim adına, sosyalizm adına, mücadele adına bir zafer yoktur.

Ülkemiz solunda yukarıdakilerle iç içe ya da ondan bağımsız olarak gelenekselleşmiş bir diğer yöntem; yaşanan tüm sorunları, başarısızlıkları, yenilgileri, “kişilere fatura etme” yöntemidir. Bu günah keçileri bazı örgütlerde yönetimde yer alan kişiler, bazı örgütlerde ise kadrolardır. Birincisinde her yeni merkez komite bir öncekini tasfiyeci, sapma, revizyonist, oportünist, hatta bazen hain vb. tanımlarla yerden yere vurur, ama bir süre sonra kendisi de bir sonraki gelenler tarafından aynı ithamlara maruz kalır. Bütün merkez komiteler örgütün ideolojik-politik hatından sapmıştır ama “örgüt” her zaman Marksist-Leninist çizgidedir. Bütün doğrular, güzellikler, olumluluklar örgüte, bütün yanlışlar, çirkinlikler, olumsuzluklar yönetimdeki kişilere aittir. İkinci örnekte ise sadece kahramanların konumu değişmekte, ama genel tablo aynı kalmaktadır.

Bu kez “kutsal” örgütü temsil eden; görünmez, elle tutulmaz, soyut bir şey değil somut bir kişidir: Örgütün başındaki “önder”dir. 0 kusursuzdur, hep doğrunun savunucusu olmuş, hep doğruyu uygulamıştır. Ortaya çıkan tüm başarısızlıkların, olumsuzlukların sahibi ise onun yanındakiler, çevresindekiler, kadrolar vb.dir. Oysa devrimci bir yapının mücadelede karşılaştığı sorunları, engelleri ya da tıkanıklıkları, ne tüm bu gerçeklerin üzerinden atlayarak, ne de salt teknik düzeyde kalan çözümlerle aşması mümkün değildir.

Bu ancak, yaşanan sorunları, tıkanıklıkları bütünüyle tanımlayarak, politik ve taktik yönelimlerini net bir şekilde ortaya koyarak, kadrolarını bu sürece dahil ederek, katılımlarını sağlayarak mümkündür. Bunun başarılabilirdiği oranda iç tartışmalar devrimci yapıları ideolojik-politik taktik üstünlüğe götürür. Başarılımadığı noktada ise ne tartışarak, ne de tartışma yasakları koyarak örgütün birliği de, geleceği de sağlanamaz.

Üstelik gelinek noktada sorun bir örgütün birliği, geleceği olmanın ötesinde, genel olarak sosyalizmin ve özelde ülkemiz devrimci mücadelesinin sorunlarına doğru çözümler üretme sorunudur ve bu alanda ciddi

retimlerin gerekleŖmeyiŖi; kitleleri devrim ve sosyalizm mücadelesine inansızlaŖtırma gibi bir olumsuz iŖlev de görmektedir.

Ülkemiz solunda da silahlı mücadeleyi savunan örgütlerin ,90 yenilgisi-yle beraber siyaset arenasından silinme noktasına gelmesi, bir çok yapının düzen içi g haline gelmesi, reformizmin önemli bir kitle tabanı bulması tüm bu geliŖmelerden bağımsız değildir.

ÜLKEMİZ DEVRİMCİ MÜCADELESİNDE VE DEVRİMCİ HAREKETE BİR DÖNÜM NOKTASI: 90'LI YILLAR!..

90'lı yıllar Türkiye devrimci hareketi açısından bir yanıyla yeni bir tasfiye süreci olurken, diğer yanıyla kimi yapılar açısından tasfiyenin tamamlandığı

bir dönem olmuştur. Sol yenilginin izlerini yok edememiş, tahribatını onaramamış, daha çok iç sorunların ve tıkanıklıkların altında ezilmiştir. Bunun yansımalarını mücadelede görüyoruz. Belirli momentler yakalanmış ancak bunlarda politik-taktik bütünsellik içerisinde ele alınamayıp günlük-dönemsel, hatta kişisel çıkarlara kurban edilmiştir.

Solun bir kısmı ise yenilgiyi çizgi haline getirmiştir.

Kürt yurtsever hareketinin, 84'te başladığı gerilla hareketi ise, bu süreçte ayrı bir seyir izlemiş, her geçen gün büyüyerek emperyalizm ve oligarşi karşısında ciddiye alınır bir güç konumuna gelmiştir. Türkiye devrimci-hareketi kendi içinde yenilgi ve sıkıntılarıyla boğuşurken, Kürt yurtsever-hareketi tersine bir gelişme göstermiştir. Ancak yurtsever hareketin bu gelişimine bakarak, onun bu yenilgiden hiç etkilenmediğini söylemek mümkün değil kuşkusuz. 90'lı yıllarda sosyalizmin yenilgisi, emperyalizmin Körfez savaşı ile bölgeye güç yağması, gücünü ortaya koyması vb. gelişmeler yurtsever hareketi de etkilemiştir. Bunun en açık izlerini, yurtsever hareketin bu döneme uygun politikalarının temeline sol ile ve sosyalizm ile arasına koyduğu mesafede gözlemlemek mümkündür.

Gerek Kürt yurtsever hareketinin, gerekse Türkiye devrimci hareketinin tarihsel ve siyasal olarak gelişim seyri, karşılıklı hatalar, kökleşmiş önyargılar, taşınan zaafılar, güvensizlikler vb. nedeniyle, genel olarak devrimci hareket ile Kürt ulusal kurtuluş hareketi arasında sağlıklı bir bağ kurulamamış olduğu somut bir gerçektir. Bu gerçeklik nedeniyle, 90'lı yıllarda yurtsever hareketin gösterdiği gelişmeye rağmen, bu gelişim karşılıklı bir etkilenme yaratmamıştır. Genel olarak devrimci hareket ile

yurtsever hareket, birbirini besleyen, güçlendiren olamamış, giderek oligarşi karşısında yalnızlaşan bir yurtsever hareket tablosu ortaya çıkmıştır.

Ulusal hareketler karşısında kendilerine Marksist-Leninist diyenlerin alması gereken tavır bellidir ve ulusal hareketin sosyalist çizgiye çekilmesinde asıl görev daima Marksist-Leninstlere düşer. Ülkemizde ise ulusal sorun karşısında klasik söylemler hiç dilden düşürülmemesine karşın genel olarak solun tavrına damgasını vuran hiç de Marksist-Leninist ilkeler olmamıştır. Pratikte uzun yıllar ne Kürt halkının -ayrı örgütlenme de dahil- kendi kaderini tayin hakkına saygı gösterilmiş, ne de Kürt halkının özlem ve taleplerine dönük ciddi bir mücadele sürdürülmüştür.

Marksist-Leninistlerin Kürt halkının ayrılma hakkı da dahil kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz savunması söz konusu olmaksızın Kürt halkında birleşme hakkını savunma bilinci gelişemeyeceği görülememiş, bunun gerekleri yerine getirilememiştir. Kürt yurtsever hareketi karşısında solun durumu, uzun yıllar seyirci konumdadır. Kuşkusuz bu seyircilikte, solun içinde bulunduğu sorunlar, tikanıklıklar ve sınıf mücadelesinde ciddi bir güç olamayışı gibi nedenler de belirleyici bir etkidir.

Ancak ne dersek diyelim, objektif olarak pratikte bir sessiz kalış ortaya çıkmış ve yurtsever hareketin gelişiminin belli bir aşamasında ise, solun önemli bir kesimi nezdinde sorun tamamen yurtsever harekete havale edilmiştir. Güçsüzlüğün ve politikasızlığın bir sonucu olarak ortaya çıkan bu durum solda sürüklenme eğilimini doğurmuş, bu ise zaten kendi bünyesinde bir takım zaafı barındıran yurtsever hareket üzerinde daha da olumsuz bir etki yapmış ve bu kez yurtsever hareket adeta solun ağabeyliğine soyunmuştur.

Neticede gerek 12 Eylül yenilgisi ve gerekse sosyalizmin dünya çapında yaşadığı yenilgiye rağmen, sürecin ülkemiz koşullarında devrimci bir çıkışın nesnel zeminine de sahip olduğu gerçeği yakalanamamış, ve 90'lı yıllar genel olarak devrimci hareket açısından yenilgi yılları olmuştur.

Özelde ise devrimci hareket açısından sürecin gelişimi daha farklı bir seyir izlemiştir. 90'lı yıllara gelinirken devrimci hareket, dinamikleri diri önemli bir potansiyel güce sahiptir.

Kuşkusuz 12 Eylül yenilgisi genel bir yenilgidir ve devrimci hareket de bu yenilginin bir parçasıdır. Ancak devrimci hareket, bu yenilgiyi bir noktada karşılayabilmiş, dirileşmesini engellemiştir. Bunu ise tutsaklık

koşullarında olsun, dışarıda olsun her koşulda mücadele etme gibi bir anlayışı sürekli canlı tutmasına borçludur. Tutsaklık koşullarında kadrosuyla, yöneticisiyle, taraftar ve sempatizanıyla, yenilginin yarattığı ruh haliyle değil, tersine yenilginin yarattığı teslim alma politikalarına karşı bir mücadele hattı ile bu süreç örülmüştür. Direnişlerle, Ölüm Oruçlarıyla teslimiyete karşı konulmuş, yenilgi bu cephede zafere dönüştürülmüştür.

Devrimci hareketin dışarıdaki güçleri de, bu direnişin yarattığı moral havasını kendi ilişkilerinde, çalışmalarında yaşatmış, toparlanma için uygun zeminler sağlamıştır.

85 yıllarından itibaren içlerinde Niyazi AYDIN'ın da bulunduğu bir kısım kadronun tahliye olması, bu zemini güçlendiren, örgütlenmeyi yeniden ayağa kaldıran bir ivme yaratmıştır. 85'ten 90 yılına kadar ki süreç, belirleyici olarak Niyazi AYDIN'ın çabası ve emeği ile örülmüş bir süreçtir.

Devrimci hareket açısından 1986, 89 ve 90 yılları tarihsel bir önemdedir. Adım adım örgütlenen, toparlanan bir yapı söz konusudur. Düzenli bir legal yayın çıkmaktadır. Hareketin kendini her alanda - işçiler, gençlik, mahalleler, Anadolu- giderek hissettirdiği bir dönemdir. İçerde ise tutsaklık koşullarında direnişin oligarşiye geri adımlar attırdığı, koşulların nispetten iyileştiği, hemen tüm devrimci hareket kadrolarının, taraftarlarının aynı bölümde toplandığı bölümde toplandığı bir süreçtir.

Ancak yine bu süreç, içerde koşulların rahatlamasıyla birlikte, tasfiyecilik anlayışın kendini göstermeye başladığı bir süreçtir. Ve bu nedenden dolayı ki, yenilgi yıllarından çıkıp, toparlanmaya dönüşen bu evre, devrimci bir tarzda ele alınamamış, taşıdığı bütün devrimci dinamiklere rağmen bu süreç harekete ideolojik-politik bir katkı süreci olarak değerlendirilememiştir.

Yenilgi ve yenilgiden çıkışın taktik belirlemeleri, yeni sürecin politikaları, örgütlenmenin geleceğine yönelik adımların atılması vb. bir dizi görev, içeri-dışarı birlikteliği içerisinde ele alınmamıştır. İçeride adım adım sürece hakim olan tasfiyecilik, olayların, olguların, tutsaklık koşulları içerisinde moral havasının verdiği klasik bir düzlemde ele alınmasını yönlendirmiş, geleceğin politikaları çizilememiştir. Kadrolar, böylesi bir eğitim sürecine sokulmadığı gibi, dogmatik, mekanik düşünüşün çemberine hapsedilmiştir. Bu anlamda, bu sürecin sancıları, 89'da ortaya çıkacak, yeni bir tarihi dönüm olacaktır.

89 tartışmaları, iki avukatın azli olayıyla başlayan bir tartışma gibi görünse de, özünde iki anlayışın çatışmasıydı. 3 kişilik cezaevi komitesinde yaşanan tartışma, DK'nın Sinan'ı cezalandırmaya dönüştürmesiyle farklı boyutlar kazanmıştır. Bu karara ortak olmayan Bedri'nin de aynı tarzda cezalandırılması karşısında, tek kişinin belirlediği bir işleyişe Sinan ve Bedri'nin karşı koyuşuyla, sorun cezaevinde kadrolar platformuna taşınmıştır.

Ancak sorunun kadrolar platformuna taşınmasında dahi öyle bir çarpıklık vardır ki; bu da platformun işlevinin belirsizliğidir.

Sorun platforma getirilmiştir ama cezaevi platformu sadece bir izleyici pozisyonundadır. Kararlar vardır. Ceza belirlenmiştir. Kadrolar platformu adeta bilgilendirme toplantısına dönüşmüştür. Daha toplantının açılışında DK, platformun karar alma iradesinin olmadığını açıklayarak, platformu işlevsizleştirmiştir. Kadroların iradesi yadsınmıştır. Oysa, 89 tartışmaları, hareket açısından iki anlayışın, doğru ile yanlışın çatıştığı, tarihi bir önemdedir. Yanlış, hareketi tıkanmaya, doğru ise önünü açmaya yönelik bir dinamizm taşımaktaydı.

Birincisi bu görülememiş, üzerinde düşünülmemiş, bunun gereklerinin yerine getirilmesinde devrimci bir ısrar sürdürülemediği. Koşulların ve içinde bulunulan sürecin bu ısrarın sürdürülmesini engellediği, daha doğrusu frenlediği açıktır. Bu frenleme Sinan ve Bedrinin tartışmayı dışarıya yansıtma ve boyutlandırarak sürdürmelerinin önünü keşmiştir.

İkincisi, yıllardır edilgen duruma getirilmiş kadroların sorunu duygusal tarzda ele almaları, soruna sahip çıkmamaları, siyasi düşünmekten, bir hareket sorumluluğu taşımaktan uzak yaklaşımları devrimci hareketi ileri ki yıllarda tıkanmayla baş başa bırakacak bir sürecin başlangıcı olmuştur.

Üçüncüsü, dönemin moral havası, gelişmenin yarattığı canlılık ve hareketlilik, bir çok olumsuzluğu geri plana itmiştir. O nedenledir ki, ileride örgütsel ve politik tıkanıklığa yol açacak sorunlar dönemin havasıyla görülemediği.

Dönemin devrimci hareket açısından yarattığı olumlu etkenler ortaya konduğunda, 89 tartışmalarının bütün bir Örgütsel yapıya neden yansımadığı daha iyi görülecektir. 89-90 dönemi, sosyalizmin yenilgi yılları olmasına karşın, devrimci hareket açısından atılım yılları olmuştur.

Firarlar, bir çok ileri kadronun tahliye olması, hareketin toparlanmada önemli mesafeler kat etmesi, moral ve coşku havasının yarattığı kitlesel gelişme vb. sosyalizmin yenilgisinin ağır yükünü, etkisini siliyordu. En azından görüntüde durum buydu.

Genel planda ise, henüz yenilginin yıkıcı sonuçları devrimci hareketleri sarsmamış olmakla beraber, devrimci hareketler halen 12 Eylül'de yaşanan yenilginin hesaplaşmasını yaşayamamış, yenilginin sonuçlarından kurtulamamış bir durumdayken, yeni bir yenilgi dalgasıyla karşı karşıyaydılar. Hazırlıksız bir durumdaydılar. "Bu gelişmelere hazırlıklı olan tek güç emperyalizmdi.

Dünyaya nasıl bir çehre vereceğinin politikaları hazırды. Her türlü aygıtıyla devredeydi. Ama dünya devrimci hareketleri gelişmelerin bu tarz olabileceğini hayal bile edemiyorlardı. Hazırlıksız durumdaydılar.

Nasıl bir politika, taktik geliştirebileceklerinin şaşkınlığı vardı. Bu yenilginin sonuçlarını görmekten uzaktı." (Yenilen Sosyalizm Bizimdir, Sahipleniyoruz. Devrimci Çözüm, Sayı:15)

İleride yıkıcı sonuçları ile kendisini daha fazla hissettirecek olan bu gelişmeler, devrimci hareketin dikkatle incelemesi ve alternatif politikalarla kendisini biçimlendirmesi gereken bir durumdu. Zira, devrimci hareketimizin de ,80 sonrası süreç, solun ve Kürt ulusal hareketinin durumu, sosyalizmin yenilgisi vb. bir dizi konuda önüne koyması gereken sorunlar vardı. Ve koşullarımız, taşınan dinamik, tüm bu sorunlara çözümler üretmede yeterliydi. Kısacası devrimci hareket açısından bu dönem, kendisini ideolojik-politik düzlemde olsun, taktik düzlemde olsun güçlendirebileceğimiz, hareketi ileri taşıyacak yeniden düzenlemeleri gerçekleştirebileceği ve ilişkilerini her düzeyde yeniden şekillendirebileceğimiz koşulları barındırıyordu. Bu zemin bir anlamda konferansla partili döneme hazırlık evresi olarak yaşanmalıyken, 89 tartışmalarında kazandığı üstünlüğü firar eylemiyle pekiştiren tasfiyeci anlayış, dönemin moral havası içinde bir devrimin sorumluluğuyla değil, kendi konumunu esas alma üzerine kurulu bir politikayla, örgütü devrimin aracı değil, kendi iktidar savaşının aracı haline çevirmiştir.

Tasfiyecinin Önündeki en büyük engel ise Niyazi AYDIN'dır. İktidar savaşı 89'da Bedri ve Sinan'layken, bu kez Niyazi AYDIN'ladır. Ama işkencede, tutsaklık koşullarında onurlu bir davranış sergileyen, hareketin 85 sonrası gelişiminde büyük pay sahibi olan, kendini önder bir yöneti-

ci olarak kabul ettirmiş, bütün kadrolarca onaylanan Niyazi AYDİN'ı merkezi iradeden tasfiye etmek, tek kişilik bir yönetim anlayışını hayata geçirmek kolay değildi. Bu dönem, iki anlayış olarak N.Aydın'la DK'nın çatıştığı bir süreçtir. Ancak bu sürecin tartışmaları Örgüt yapısına taşınmamış, daha çok ikili düzeyde kalmıştır. Örgüt yapısı içerisinde iki ayrı anlayışın çatıştığı bu gelişmelerden habersiz olan kadrolar, farklı yönlendirmelerle bir döneme karşı şartlandırılmaya çalışılmıştır.

Eski kültür, eski insan, vb. kavramlar temelinde yeni "teori"ler geliştirilmiş ve bu "teori"ler temelinde bir dönem suçlanmış, mahkum edilmeye çalışılmıştır. Bu suçlama ve geliştirilen teori ilk etapta tutsaklık koşullarındaki kadrolar üzerinde duygusal bir sömürüye dönüştürülmüştür.

Yıllardır tutsaklık koşullarında her türlü baskı, işkenceye maruz kalmış kadroların, 85'ten 90'a kadar süren geri çekilmenin nedenlerini, sonuçlarını yeterince kavrayamamaları, hareketin bir atılım sürecine girmesinin engeli olarak "eski kültür", "eski insan" gibi DK tarafından türetilmiş yeni kavramları görmeleri, tasfiyeciliğin başarısında önemli bir zemin olmuştur. Dışarıda ise, aynı yönde kadrolar baskılanmaya alınmış, susturulmuştur. Eleştiri-Özeleştirme sürecinin başlatılıp, "Yolun Neresindeyiz?" broşürünün kaleme alınmasıyla, bu dönemin suçlaması tamamlanmıştır. Eylemliliklerin başarılı sonuçlar vermesi(*) "eski kültür"ün, "eski insan"ın sürecin önünde engel teşkil ettiği düşüncesini pekiştirmiş, tasfiyeciliğin kurumlaşmasında önemli adımlar atılmıştır.

Ama henüz tasfiyecilik için sorun bitmiş değildir. 12 Temmuz katliamının yaşanmasıyla, tasfiyeciliğin önü de düzlenmiş oldu. Katliamın ele alınışı ve siyasi sonuçları, "disiplinsizlik", "kuralsızlık", "eski kültür" kavramları çerçevesinde dar bir sınıra hapsedilmiştir.

Oysa 12 Temmuz katliamı, örgütsel gelişim ve düzenlemelerin var olan koşullara uygun ele alınamayışı karşısında oligarşinin ve emperyalistlerin taktik üstünlüğünün bir sonucuydu. Katliam, örgütsel tıkanıklığın, savaş gücünün düşeceğinin habercisi olmuştur. Bu görülmemiştir. Görülmediği içindir ki, düzenleme, taktik, program, politika buna göre ele alınmamış, * Ki tasfiyeciliğin kendi başarısı gibi göstermeye çalıştığı bütün bu başarılı eylemlerin planları ışığında uygulanmasına kadar her aşamasında N. Aydın'ın emeği, iradesi, örgütlülüğü vardır.) var olan gücün biçimsel yönden derlenip toparlanması yeterli görülmüştür.

Eylemlilikler de, bu toparlanma oranında yeniden devreye sokulmuş,

ama 10 ay sonra 16-17 Nisan operasyonuyla karşılaşmıştır.

Bu operasyon, genellikle İstanbul'da basılan merkezi üsler, Sinan ve Sabo'nun kaybı ve aynı zamanda düşmanla çatışma sırasında yaratılan manevi değerler boyutuyla bilinir. Oysa bu operasyonun etkisi ve sonuçları bundan ibaret değildir. Aynı dönemde, birbirinden bağımsız gibi görünen, ama peş peşe, aynı tarihlerde ülkenin hemen her yanında operasyona maruz kalan örgüt büyük kayıplar vermiştir. Yüzlerce insan tutsak düşmüştür. Karadeniz, Kürdistan, Ege kırsalı ve tüm şehir örgütlenmeleri, metropoller, yani ülkenin her bölgesinde ve örgütlenmenin tüm alanlarında darbe alınmıştır. Ancak tasfiyecilik 16-17 Nisan operasyonunu sanki salt İstanbul'da gerçekleşen bir operasyon gibi sınırlı tutmayı ve onun da direniş boyutunu öne çıkararak hareketin kayıplarını gizlemeyi amaçlamıştır.

“Yolun neresindeyiz” broşürüyle bir dönem yargılanıp mahkum edilirken; “1991 Faaliyet Raporu”nda 12 Temmuz katliamının tüm sonuçları da bu dönemin kadro ve yöneticilerine fatura ediliyor, tasfiyeciliğin ege-men olduğu dönem aklanıp, kadrolara gelişme ve başarı olarak sunuluyordu. Oysa 16-17 Nisan, bir dönemin mahkum edilen ilişkilerinden farklı bir sonuç değildi. Sorun, insanların disiplinsizliği veya eski alışkanlıkları, eski kültürle açıklanmayacak genişlikteydi. Ama tasfiyecilik, bu gelişimi anlayışına uygun teorileştirme mantığı taşımıştır.

16-17 Nisan operasyonu ile hemen hemen ülke çapında tüm ilişkiler dağılmış, kopuk hale gelmiş, önemli bir kadro yitimi yaşanmıştı. Tıkanıklık, erime, daralma, sürecin objektif gerçekliği idi. Bu süreç de yeterince analiz edilmemiştir. Politikanın, taktiğin yanlışlığı açıklıkla ortaya konulmalıyken, örgüt yeniden düzenlenmeliyken, tersine, yine kadroların korkaklığı, küçük burjuvalığı, zaaflarıyla olay açıklanmaya çalışılmıştır.

Bu anlayış, kadrolarda tam bir bunalım, çıkışsızlık yaratmış, neden ve Niçinlere cevap bulamayan kadroları belirsizliğe sevk etmiştir.

Bu belirsizlik ortamı, sağlıklı bir örgütsel şekillenişin bulunmadığı bir örgütte erimeye, kaçışa dönüşmüştür. Savaştığı bir gücün karşısında net bir taktik, net bir program, politika bulamayan, mücadelenin yarattığı engelleyici sorunların çözümünde kendi iradesini, düşüncesini göremeyen bir kadronun karşısına “Öl ve öldür!” ikilemini koyduğumuzda, mücadeleyi basit bir olguya indirgemiş oluruz. Bu basitlik, kaçınılmaz olarak kadroyu kendi pratiğinden yola çıkararak bir arayışa yöneltir. Bu arayışın

belirsizliği içinde, kendini çekme, devrimciliği bırakma, kaçış vb. olumsuz eğilimler ortaya çıkabilir. Ama tasfiyeciler anlayış, bu gerçeği görmek yerine kaba bir mantıkla olayları hep kişilerle, sorunlu ve zayıf kadrolarla açıklamakta ısrar etmiştir. Sorunu ele alıştır yaşanan biçimcilik, kadrolara yaşadığı sorunları aşmada sunulan perspektifte de kendini gösteriyordu.

Tasfiyeciliğe göre kadrolar zayıflarından, korkaklıklarından, küçük burjuvalıklarından ancak ölme ve öldürme üzerine şekillendiklerinde kurtulabilirler. Bu, mücadeleyi, idealleri, ölme ve öldürmeden ibaret görmektir.

Niyet ve düşünce ne olursa olsun, objektif sonuç budur, buydu. Devrimci hareket açısından 12 Eylül yenilgisiyle başlayan yeni süreç, tutsaklık koşullarında yaratılan direniş gelenekleriyle kendini yenileme zemini ortaya çıkarmış, 86'dan itibaren toparlanma kendini hissettirmeye başlamış, ama var olan sorunların kadro iradesinin egemen olduğu platformlarda çözüme ulaştırılamaması, peş peşe merkezi operasyonların yenmesi ile örgütsel tıkanmanın eşine gelmiştir. Bu tıkanmayı aşma iradesi yerine, imaja dayalı girişimlerle erteleme taktiği, tasfiyeciliğin temel yaklaşımı olmuştur.

16-17 Nisan operasyonu devrimci hareketi böylesi bir tablo ile karşı karşıya bırakmıştır. Erime, daralma, belirsizlik, mücadele gücünün yitirilmesi, sürecin Özelliğiydi. Toparlanma faaliyeti ise değişmeyen bir mekaniklik arz ediyordu. "Bırakılan yerden devam!" Bu devamlılık, Bayramoğlu-Gebze operasyonu ile aynı kısır döngüye hapsedilmiş bir örgüt gerçeğini bir kez daha karşımıza çıkarmıştır.

İşte tam da bu kısır döngünün kadrolarda bir bıkkınlık, bir bezginlik ve örgüt yönetimine karşı bir güvensizlik eğilimlerinin başladığı noktada, tasfiyecilik, kadroların karşısına "Partinin Arifesindeyiz" sloganı ile çıkma taktiğini devreye sokmuş ve hızla bunun hazırlıklarına girişmiştir.

Örgütsel tıkanıklık yaşadığımız, kadroların belirsizlikler içinde bulunduğu, kadro erimesinin had safhaya çıktığı, yenilen operasyonlarla her türlü ilişkinin dağıldığı, kopukluk yaşadığı bir süreçte,"partinin arifesindeyiz" gibi bir şiarla Türkiye halklarının karşısına çıkmak, tam bir sahtekarlık örneğiydi. Ama tasfiyecilik için imaj her şeydi. Mücadele de imajdı. Çünkü politikası buydu. Partinin arifesindeyiz şiarı hangi kurala, hangi ilkeye göre belirlenmişti?

Örgütte nasıl bir tartışma süreciyle bu karar alınmıştı? Kadro ve yöneticilerin iradesi alınmış mıydı? Hayır. Bölge ve alanlarda birinci dereceden sorumlu olan insanların bile haberi yoktur. DK bu kararı tek başına almış, şiarlaştırmıştır. Çünkü bu slogan, kendisini bir sürecin eleştirisinden kurtarma taktiğinin temeliydi. Kadro iradesinin yansıdığı bir platformun yapacağı değerlendirme sürecinde kendisinin masaya yatırılacağını biliyor ve böyle bir gelişimin önünü almak istiyordu. Oysa partinin arifesindeyiz şiarıyla, kendisinin belirlediği bir kısım kadroyla yapacağı toplantı sonuç bildirgesinin ilanı ile son bulacak, yeni bir dönem başlayacaktı. Bu şekilde kendisi de bir dönemin değerlendirme ve eleştirisinden kurtulmuş olacaktı. Örgüt, kendi yetenekleri ve kapasitesiyle sınırlı bir gerçektir. Ve kendine, kendi konumuna endeksli olmalıydı.

“Parti kuracaktık engellediler” demagojisi, kitle ve kadroları oluşturulacak duygusal atmosferle kemikleştirmenin malzemesi haline getirilmiştir.

Gerçek neydi? Neden bu denli üzerinde durulmuştur? Bir silah olarak devrimci harekete karşı neden kullanılmıştır?

Nasıl bir durumdaydık?

16-17 operasyonu ile birlikte, ülke çapında örgütlenme önemli bir dağılma yaşamış durumdaydı. Anadolu, Kürdistan, Metropol ilişkileri henüz kurulamamıştı. İlişkilere ulaşma, yeniden düzenleme çabası devredeydi. Ancak örgütlenme ciddi yaralar aldığından, önemli kadrolar yitirildiğinden, boşluğun bir anda doldurulması, ilişkilerin kurulması, yeniden düzenlenmesi kolay değildi. Sıkıntılı bir süreç yaşanıyordu.

Toparlanma çabaları Ağustos 1992’de yediğimiz Bayramoğlu Gebze operasyonu ile yeniden kesintiye uğramış, yeni güç kayıpları ortaya çıkmıştı.

Örgüte güven sorunu, belirsizlik yaşanmaya başlamıştı. 1 yıl içerisinde üç merkezi operasyonun yarattığı olumsuz sonuçlar kadro ve kitleler üzerinde moral bozukluğu yaratmıştı. Operasyonların neden ve niçinler cevaplandırılmadığı gibi, sürecin sağlıklı bir analizi de yapılmıyordu. Bir tıkanma vardı. İşte tam da böyle bir süreçte DK, kitlelerde ve kadrolarda bir moral havası yaratmak, beklentilere kısa vadeli cevap vererek zaman kazanmak için, “Partinin arifesindeyiz” başlığıyla bir röportaj hazırlamıştı.

Gerçekten partinin arifesinde miydik? Parti arifesinde olan bir yapı, hangi süreçlerden geçmişti? Parti arifesinin zemini var mıydı?

1 yıl içerisinde 3 merkezi operasyon yemiş, kadro yitimi yaşamış, örgütte dağılma ve kopukluk en üst düzeyde seyretmiş, Anadolu, Kürdistan, metropol ilişkileri bile henüz doğru dürüst kurulamamış haldeyken, tek bir kadro ve yönetici ile paylaşılmadan, tartışılmadan böyle bir röportaj hazırlanmıştır. “Partinin arifesindeyiz” söylemi, altı boş, gerçeklerden uzak, salt kitlelere moral vermek için ortaya atılmış bir slogan olmaktan öte bir şey değildi.

Kuşkusuz hareketin içinde bulunduğu sorunlar ortadayken, böylesi gerçeklikten uzak bir röportajın yayınlanması, politik olarak yanlıştı.

Bunu 13 Eylül’ün hataları, yetmezlikleri arasında ve hareketin o gün içinde bulunduğu koşullarda değerlendirmek durumundayız.

Müdahalenin ilk günlerinde, ne denli tasfiye edilmiş, bozulmuş olsa da mevcut kadro yapısıyla da bu hareketin önemli bir zenginliğe sahip olduğu ve bu zenginliğin bir konferansla belirli bir biçimlenmeye dönüştürülebileceği, yeni bir zenginliğin önünü açabileceği düşünülmüş ve zaten programda olan bu röportaj, bir kısım çarpıklıkları ayıklanarak yayınlanmıştır. Bu durum daha sonra tasfiyeci anlayış tarafından “parti kuracaktık engellediler!” biçiminde, örgütün içinde bulunduğu durumun gizlenmesi ve kadroların kemikleştirilmesinde bir malzeme olarak kullanılmıştır.

Tasfiyeci anlayışın bütün bu demagojilerine rağmen, ayrılığı gerçekleştirdikten sonra ilan ettiği partisi, onun partiden ne anladığını çok somut olarak gözler önüne serilmiştir.

13 Eylül Devrimci İnisyatifi Mücadelenin sürdürülmesinde bir idealin gerçekleştirilmesinde örgüt bir araçtır. Yöneticisiyle, kadrosuyla, sempatizan ve taraftarlarıyla, örgütün bir parçası konumundaki insanlar, mücadelenin geliştirilmesine, güçlendirilmesine hizmet ederler. Örgütün önündeki engellerin kaldırılmasında, mücadelede başarılı sonuçların elde edilmesinde, her örgüt insanı, iradesini, çözüm önerilerini ortaya koyar. Hiç kimse, bu genel doğrunun dışında değildir, olamaz.

Ama tasfiyecilik, kendini bu genel doğrunun dışında görmüş, örgütü bir davanın sürdürülmesinde araç değil, kendi mülkiyeti olarak ele almıştır.

Örgütü mülkiyete indirgeyen mantık, kadroları da kendi emir kulu

olarak görecektir. Mücadele, dava, idealler, kendi konumuna uygun sürüyorsa, bir anlam taşıyordur. Yoksa bir anlam taşımıyordur. Böyle bir örgütün gelişmesi, mücadelede güç olması, ilerlemesi mümkün müdür? Elbette ki hayır.

İşte devrimci hareketi önemli bir tıkanma noktasına getiren bu gelişmeler kaçınılmaz olarak, şiddetli bir tarzda kendini dışa vuracaktı. Sorunlarımızın, sıkıntılarımızın çözüme kavuşturulmadığı, kavuşturulması için kadro iradesinin devreye sokulmadığı, mücadelenin geliştirilmesi ve düşman karşısında taktik üstünlüğün yakalanmasına yönelik bir tartışma eğitim sürecinin yaşanmadığı bu süreç, örgütü tam bir tıkanmaya getirmişti.

Bu tıkanmanın tarihsel ve siyasal sorumluluğu vardı. Bu sorumluluktan kimse kaçamazdı.

Bedri yoldaşın bu noktada devreye girmesi, hareketin sorunlarını sancısız çözüme girişimleri sonuçsuz kalmış, tasfiyecilik bu devrimci sorumluluğu elinin tersiyle itmiştir. Dahası, subjektif bir yaklaşımla keyfi cezalandırmalara gidebilmiştir. Sorunlarımızın çözümü için atılan bu adımın cezalandırılması, örgütte yeni bir tıkanma, içinden çıkılmaz bir hal almasına neden olmuştur.

Hareketimizin içinde, tüm kadrolar için geçerli olmak kaydıyla, eleştiri ve görüşlerini ifade etmenin, bunları tartışabilmenin zemini çarpıklaştırılmıştır.

Her kadro görüş, eleştiri önerileriyle bir birey olarak ele alınmış, ortaya çıkan sorunlar (niteliği ne olursa olsun) bu bireylerle merkezdeki tek kişi arasındaki soruna indirgenmiştir. İleri sürülen eleştiri, görüş ve öneriler ise, bireysel, bireyin çeşitli zaaflarından veya özelliklerinden kaynaklanan dışa vurmalar olarak değerlendirilmiş ve olası çözümsüzlükler (ki bunun anlamı bireyin eleştirilerinde ısrarı, ikna edilememesi, görüşlerinin tartışılmasını istemesi vb.) bireylerin tek kişilik merkezde somutlanan hareket merkezi ile çelişkiye düşmesi veya mücadelenin yükünü kaldıramaması, becerememesi olarak sunulmuş ve kadroların kafa yapıları bu türden subjektif anlayışlarla biçimlendirilmeye çalışılmıştır.

“Hareketin bugününü, geleceğini ve yaşadığı olumsuzlukları nedenleriyle tartışıp çözüm bulmanın ve bunu kadroların sorunu haline getirebilmenin koşullarının olmadığı, ortadan kaldırıldığı bir ortamda ne

yapılabilirdi?

Örgütsel işleyiş içindeki tüm yolların tıkanıldığını söylemek abart, olmayacaktır. Öyle bir hale gelindi ki, ileri kadrolar arasında tesadüfi de olsa bir ilişkinin, tartışmanın olanakları bilinçli bir çabayla yok edildi.

Herkes tek tek DK'ya bağlıydı. Emir ve talimatları direkt ondan alıyor, gelişmeleri ona aktarıyor, onun verdiği ölçüde ve içerikte örgütsel yapının ve mücadelenin gelişiminin sorunları hakkında bilgi sahibi oluyordu.” (Örgüt İrademizle Kendimizi Yenilemeyi Başaracağız, sf.20)

Bedri yoldaşın, hareketin yaşadığı olumsuzlukları gidermek için gösterdiği çaba, işte böylesine çarpıklaştırılmış bir ilişki sistematiğinin duvarına çarpmıştır. Bu noktada ya bir dava sorumluluğu ile hareket edilecek, ya da her kadronun yaşadığı akıbet göze alınarak devrimcilik bırakılacak, ya da susularak bir köşeye çekilmektir. Hareketin içinde bulunduğu bu olumsuz gidişata karşı duyarsızlık, tarih önünde sorumlu olmak demektir. Ama çarpıtılmış ilişki sistematiği içerisinde, başka yolu kalmadığı noktada 13 Eylül müdahalesinin devreye girmesi kaçınılmaz olmuştur.

“Sorunun bu boyutuna hareket nezdinde vakıf olabilecek ve hukuksal olarak bunu iddia edecek tek kişinin de (Bedri -bn-) cezalandırarak susturulduğu koşullarda, hareketin karşı karşıya bulunduğu tehlike karşısında bir Devrimci Sol kadrosu ne yapabilirdi?

İlk elde yapabileceği şey, soruna mevcut en üst mekanizmanın el koymasıdır. Böyle bir mekanizma var mıdır?” (Örgüt İrademizle Kendimizi yenilemeyi başaracağız, Sf. 22)

Müdahalenin kendisini bu denli radikal tarzda dile getirmesi, istenen, benimsenen bir olay olarak görülmemiştir. Müdahaleyi yaratan ve bu tarz dile gelmesine neden olan, bu çarpıtılmış ilişki gerçeğidir.

Ancak müdahalenin sınırlarını saptamak, netlik sağlamak, keyfilikleri, çifte standartlığın, örgütsel anarşizmin önüne geçmek burada önemli görülmüştür. Çünkü gerçekten de, bu müdahalenin önemi, anlamı, sınırları netleştirilmediğinde, darbe kavramına yol açacak gelişmeleri kendi içinde taşır.

Sorun bir yanlışla, çarpıklığa müdahaledir. Yoksa örgütsel mekanizmaları olan bir yapıda, böylesi bir müdahale asla savunulamaz, doğru görülemez. İşte böylesine bir müdahaleyi zorunlu kılan, yanlışlıkların, çarpıklıkların üzerinde yükseldiği bu örgütsel zemindir. Ve müdahalenin

meşruiyet temeli, devrimci hareket kadrolarının görev ve sorumluluklarıdır.

“Görev ve sorumluluklarını yerine getirmeyen, yetkilerini kendi çıkarları için kullanan, bu yetkileri suçlarını örtmek için kalkan yapan, hareketin siyasi-ideolojik çizgisini çiğneyen sorumlulara karşı tüm Devrimci Sol kadrolarının görevden alma, tutuklama ve ihanet gibi özel durumlarda cezalandırma yetkisi vardır. Dahası bunu yapmak, her Devrimci Sol kadrosunun savsaklayamayacağı ve yerine getirmediği takdirde hesabını vermek zorunda olduğu bir görevdir. Yetkiyi ve sorumluluğu yaratan görevlerdir.

Görevdeki başarıdır; ilke ve kurallara uygun bir denetime açık olmaktır. Görevler yapılmıyorsa veya yapılmayan görevler bir denetimsizlik çemberine alınmışsa, ortada meşru bir yetki ve sorumluluk da yoktur; verilen yetki ve sorumluluk meşruiyetini kaybetmiştir. Bu noktada yetki de, sorumluluk da hareketin çıkarlarıyla ölçülür; bu çıkarların temsil edildiği yerde kendisini gösterir.

Biz bir savaş örgütüyüz, kurmaylığımızla, önderliğimizle, savaşanlarımızla. Yukarıda izah edildiği biçimde güven ve sorumluluklarının bilincinde olmayan, yetki ve sorumluluklarının suçlarına kalkan yapan bir komutan, bir yönetici, birlikte çalıştığı, savaştığı arkadaşları tarafından görevden alınabilir, dahası sorgulanabilir ve bu durum harekete somut delillerle rapor edilebilir. Buna hiç kimsenin itirazı olamaz, çünkü bu bizim övündüğümüz, mücadele inancına, hareket ruhuna verdiğimiz değer ve önceliğin bir göstergesidir. Tavrımız kişilerin değil, hareketin, mücadelenin, örgütlenmenin kalıcılığına olan inancımızdan kaynaklanır.” (Age Sf.86-87)

Müdahalenin meşruiyeti, dayandığı temel, yukarıda izah ettiğimiz anlayışta kendini bulmaktadır.

Bu anlayışla 13 Eylül müdahalesi;

“1-Hareketin merkezi ilişki yürütme biçiminden kaynaklanan, karşı karşıya bulunduğu tehlikeli gidişatın önlemlerini alıp nedenlerini bulmak.

2-Mevcut benmerkezciliğin nedenlerini, siyasi-ideolojik ve örgütsel bazda ortaya çıkaracak, hareketimizin önünde temel görev olarak duran nitel aşamaya daha sağlıklı, güven içinde ulaşabilmemizin zeminini yarat-

abilmek için söz konusu radikal müdahaleyi yapmış bulunuyoruz.” (age sf.10) diyerek, sorunu kadrolar platformuna getirmeye çalışmıştır.

Hareketin yaşadığı mevcut olumsuzlukların giderilmesi, daha fazla yıpratıcı, zarar verici bir durumun yaşanmaması için, müdahaleyi gerçekleştiren arkadaşlar, hareket üzerinde hiçbir tasarrufa girişmemiş, müdahalenin ikinci gününde, çeşitli bölge ve alanlarda birinci dereceden sorumlu arkadaşlara haber verilerek ilişkilerini düzenlemeleri ve alınacakları belirtilmiştir.

Böyle bir tavır karşısında DK (Dursun Karataş) ne yapmıştır? Müdahalenin hemen tüm birimlere, insanlara açıklanmasını istemiş, dayatmıştır. Bir hareket sorumluluğuyla bağdaşmayan bu dayatma reddedilerek, mevcut ilişkiler içerisinde ilk önce kadrolarla sorunun çözümü sağlanacaktır denilmiştir.

Bu noktada DK tam bir duygu sömürüsü haline getirdiği açlık grevine başlamıştır. Ama kısa süre sonra açlık grevini bıkarmış, akabinde mevcut olumsuzluktan çıkabilmenin sağlıklı bir zemine kavuşabilmenin koşulu olarak platform toplanması ve platform toplanmasına kadar kimseye açılmamasını içeren protokol oluşturulmuş, karşılıklı teyit edilmiştir.

Ancak DK bu protokole uymayarak, gözaltında bulunduğu yerden kaçmış, ülkede birinci dereceden sorumlu Derya'yı arayarak kendisine darbe yapıldığını, herkese haber vermesini dayatmış, ama arkadaşın sorumlu davranışı ve olayın daha fazla karmaşık hale gelmemesi yönündeki telkini üzerine kaçtığı yere geri dönmüştür.

Bu süreçte, ülkede birinci dereceden sorumlu Derya arkadaşın, Ortadoğudan Musa'nın, Gençlikten sorumlu Malik'in ve yönetici kadrolardan Aydın'ın platform için dışarı çağırılması kararlaştırılır. Ancak daha dışarı çıkmadan Malik'in polis fobisiyle ruhsal sağlığı bozulur ve örgütlenmenin geneline zarar verici tavırlara girer. Bu nedenle denetim altına alınır ve sonrasında dışarı gönderilir. Malik bu durumuna rağmen DK'nın dayatmalarıyla platforma getirilir ve soruna ortak edilir. Ve gelir gelmez DK ile konuşup hemen tavır belirlemiştir. Musa'nın ilk tepkisi ise “bunu bekliyordum, başka çare yoktu, örgüt ne hale geldi” vb. sözlerinde ifadesini bulur. Ancak daha sonra DK ile konuşup ondan yana tavır belirlir. Ülkeden çıkarılması gereken üçüncü kişi Aydın, yaşanan bir operasyon ile yakalanır ve çözülmenin ötesinde, şubeden dışarıya telefon etmeye varan oldukça olumsuz bir tavır sergiler. Sorunun çözümü için

sorumluluk gösteren Derya ise girişimlerinden bir sonuç alamaz ve DK tarafından Derya'ya her türlü ayak oyunları ile tavrı belirlemesi dayatılır. Derya'nın da 13 Eylül müdahalesinden yana tavrı belirlemesiyle, taraflar oluşmuş bulunuyordu.

Hareketin o günkü koşullarda daha fazla bunalıma sürüklenmemesi ve sorunların çözümsüzlük içerisinde bırakılarak daha fazla karmaşıklaştırılmaması için, var olan sorunların bir alt ilişki ağına kural dahilinde taşınması, bu çözümsüzlüğün atlatılması zemininin oluşturulması için bir zorunluluktu.

Sorunun örgütsel ilişkinin gereklerine uygun, tüm birim, alan ve bölgelere açılımı yönünde tartışmalar sürerken, DK el altından, kuralsız ve ilkesiz bir biçimde ulaşabildiği tüm ilişkilere sorunu tek yanlı açmaya başlamıştır.

Hareketin içinde bulunduğu bu süreci atlatabilmesinin temel yolu, bir hareket sorumluluğuyla davranmayı gerektirirken, tam tersine, süreç daha olumsuzlaştırılmaya, sorunlar karmaşık hale getirilmeye çalışılmıştır.

Adeta sürecin önü dedikodu, yalan, çarpıtma, küfür, hakaret vb. ile alınmaya çalışılmıştır. Hareketin içinde bulunduğu sorunların çözümü yerine, ilkesizliğin, Makyavelizm'in egemen olduğu bir yaklaşım sergilenmiştir.

Sorunlarımızın ve karşılıklı iddiaların bir disiplin içerisinde, örgütsel işleyişte tartışılması ve sonuçlarının derlenmesine yönelik açılımı yerine, tam bir ilkesizlik örneği sergilenerek, hareketin güvenliği dahi bir kenara itilmiştir. Her türlü yalan ve spekülasyon kullanılarak, legal alandan başlayıp üslere varıncaya dek her türlü ilişkiye telefonlarla ulaşılmış ve sorun telefonlarda açılmıştır. Avrupa'da yasal büroya gidilip, sorun yaşandığı ifade edilerek ev, silah, ilişkiler ve bazı arkadaşların adresleri istenmiş, telefon numaraları alınmış, bu insana yemin ettirilmiş vb. tüm bunlar kendilerine sorulduğunda ise tamamen inkar edilmiş, inkar edilemez noktaya gelindiğinde ise "önderliğin meşruiyeti" ve "savaş hilesi" gibi sakat bir anlayışla cevap verebilmişlerdir.

Tüm bunlar karşısında arkadaşlarımız, örgüt disiplininin gereklerine uygun bir şekilde kuralsız ve ilkesiz girişimlerin önüne geçmek, hareketin güvenliğini sağlamak için azami dikkat ve sorumluluk bilinciyle davranmışlardır.

Ama DK ve yandaşı durumundaki Musa ve Malik 26 Aralık 1992'den itibaren kurlsız ve ilkesiz tarzda, açıktan değil, gizli ve tasfiyeci tarzda, adım adım tüm legal alana, kitleye sorunu taşıyarak, daha da çözümsüzlüğe ittiler. Dahası, duygusal atmosferler yaratıp, kitlenin geri yanlarını okşadılar, kışkırtıcı hale getirdiler. Ve bunu bilinçli bir taktiğin parçası olarak düşündüler.

İlk anda sorunun kitleye ve legal alana açılmasından habersiz olan arkadaşlarımız, sorunların çözümü için çabalarken böylesi bir tablo ile karşılaşıyorlardı.

Sürecin olumlu tarzda, sorunların çözümü için işletilmesinde, arkadaşlarımızın tüm çabaları bir anlam ifade etmemiştir. DK ve yandaşları, tasfiyeciliğe uygun tarzda, kitleye kurlsız tarzda açılımlı yayınlaştırmışlardı. Ardından imaja hitap eden, yalan ve arpıtmalarıyla, darbecilik edebiyatı geliştirip feryatlara dönüştürmüştü. Sürecin kadro iradesinin yansıyacağı bir gelişim içerisinde olduğunu gören DK tasfiyeciliği bu gelişimin önünü almak için her türlü entrikayı çevirmiştir.

24 Eylül 1992 tarihinde 13 Eylül inisiyatifini sürdüren arkadaşlarca getirilen ve karşılıklı taahhüt altına alınan protokol önerisini kabul eden DK tasfiyeciliği, yine kendisi tarafından 8 Ekim 1992 tarihinde getirilen, sorunun kimseye açılmaması yönündeki protokol önerisini hiçe sayarak el-acele kitleye aılma girişiminde bulunmuştur. Bir devrimci hareket sorumluluğundan uzak bu yaklaşım biçimi elbette ki sorunları çözme dinamiği taşıyamazdı. Ancak kendi tekkesini kurma dinamiği taşıyabilirdi.

Bu ilkesiz ve kurlsız hareket etme tarzına rağmen, 13 Eylül inisiyatifini sürdüren arkadaşlarımız tasfiyeciliğin çarpık yöntem ve zihniyet batağına saplanmadan sorumlu ve disiplin içerisinde, tüm belge ve yazıları derleyerek, örgüt üyelerine ve kadrolara ulaştırma yoluna gitmişlerdir.

Sorunun bu derece yayılmasının ve çözümsüzlüğe evirilmesinin birinci dereceden sorumlusu DK'nın kendisiydi. Çünkü sorunun kadro iradesiyle çözümünden yana değildi. 0 nedenledir ki her türlü ilke ve kural ihlal ediliyordu. Her Şey kendi tekkesinin meşruiyeti için mubah sayılıyordu. Kitleye açılması, legal yayın organlarında hareket kadrolarına ait zeleştirilerin, belgelerin yayınlanması, kişisel karalama kampanyasına dönüştürülmesi bu mantığın ürünüydü.

Sorun ortaya dökülmesine ve karmaşık hal almasına rağmen sağ du-

yulu. Sorunların çözümü için kendi iradelerini yansıtan ülke içinde bir araya gelen kimi alan sorumluları arkadaşlarımız, 13 Eylül inisiyatifini sürdüren arkadaşlara ve DK'ya somut öneriler getirmişlerdir.

“Hareketin ilişki, arşiv ve kasasına, denetiminin müdahale eden. Edilen ve tartışmalar açığa dökülmeden “taraf “ olan arkadaşların dışındaki yönetici insanlara verilerek bir an önce kadro toplantısına gidilmesi.” Çeşitli alan sorumlularının bu somut önerileri 13 Eylül inisiyatifini sürdüren arkadaşlarca örgütsel esneklik gösterilerek kabul edilmesine karşılık, DK tarafından reddedilmiştir.

Bu öneriden kısa bir süre sonra, Avrupa komitesi bir öneri sunmuştur:

“13 Eylül öncesi koşullara geri dönülmesiyle birlikte aynı anda hareketin yeminli üyelerinin katıldığı bir kadro toplantısı” tarzındaki öneri, 13 Eylül inisiyatifini sürdüren arkadaşlarca sorunun çözümü için verilen son taviz olarak kabul edilmesine rağmen, DK yandaşlarınca reddedilmiş, Her şeyin kayıtsız şartsız kendisine teslim edilmesini dayatmıştır.

Zira, DK tasfiyeciliği kitlede yarattığı kışkırtıcı havayı, 13 Eylül inisiyatifini sürdüren arkadaşlar üzerinde kullanmak istemiştir. Dahası, kadro iradesinin yansıyacağı bir zemini ortadan kaldırarak, kadroları da çözümsüzlüğe zorlamış, kendi eksenli bir planı devreye sokmuştur.

Devrimci hareket içerisinde sonradan gelişecek olaylar. böylesi bir sürecin ve gelişimin ardından yaşanmaya başlamıştır. Bu sürecin çarpıklığını ve bu çarpıklığı aşma çabalarıyla ilgili belgelerin okunmasıyla gerçeklerin ne olduğu görülecektir. Yıllarca sürdürülen hareketi böldüler‘ demagogisinin nasıl içi boş olduğu görülecektir. Sorunların ideolojik politik ve örgütsel kaynaklı boyutlarının üzerinden atlanarak, kişisel saldırılarla sorunu çözümsüz bırakanların kimler olduğu, şiddete neden gereksinim duydukları görülecektir.

Bu süreci olumluya çevirmedeki çabanın yetersizliği, eksiklikleri, zayıflıkları nedenleri daha iyi görülecektir.

Gelişimin siyasi boyutları kavranmaz, nedenleri anlaşılmazsa, yanlış noktalara savrulma ya da etkilenmeye açık hale gelme kaçınılmaz olur.

Nitekim başından itibaren DK tasfiyeciliğinin hedeflediği böylesi bir sonucun ortaya çıkmasıydı. Kadro ve kitleleri yanlış yönlendirmede, solda ve halk kitlelerinde belirsizlik yaratmada bu yaklaşımın önemli bir rolü vardır.

Devrimci hareketin tasfiyeci dalganın etki alanından çıkarak, kendini yeniden üreteceği, yapılandıracağı bir sürece sokma, mücadelede ilerleme kaydetme yerine, sorunu dar bir alana hapsetme, kişiselleştirme, bir anlamda tasfiyeciliğin anlayış olarak güçlü etki alanına sahip olmasındandı.

Bu yanıyla, tasfiyecilik, sorunu kendine karşı bir muhalefet, “küçük burjuvazinin isyanı” ya da zaafıların konum, kariyer sorunu” olarak demagoji malzemesi olarak kullanılmıştır.

Oysa devrimci hareketin tarihsel olarak dönüm noktası olan 13 Eylül müdahalesi, ve bunun sürdürücüleri. hiçbir zaman sorunu bu denli basit görmemişlerdi. Eğer sorun sadece DK'nın kendisi olmuş olsaydı, kolaydı.

Ya da DK'nın kişisel özellikleriyle, kafa yapısıyla, kompleks ve kaprisleriyle olmaz denseydi. sürecin bu denli uzatılmasına da gerek kalmazdı. Başından itibaren sorunun DK'nın ötesinde, devrimci hareketin ilerlemesi veya gerilemesi, düşman karşısında güçlü ya da zayıf olması veya tasfiyeci dalganın etki alanında kalması ya da tasfiyeciliğe karşı güçlü olma vb. tarzında bir muhtevada ele alınmıştır.

13 Eylül müdahalesi kendi iktidarına karşı bir girişim olmuş olsaydı, tasfiyeci DK'nın da içinde bulunacağı bir tartışma platformu anlamsızdı.

Ya da DK'nın içinde bulunacağı bir çözüm tartışması gereksiz olurdu. Çünkü, birileriyle olmak istenmeseydi, birileriyle sorunları tartışmak, çözüm bulmak anlayışı olmasaydı, DK ile bu kadar polemik, tartışma neyin nesiydi? Çok daha açık tarzda bu adamla ve yandaşlarıyla olmak devrimi, örgütü satmaktır, denir, net tavır konarak ayrılık da ilan edilirdi.

Ya da sorun sadece DK'ya kilitlemiş bir sorun olsaydı, başından itibaren bu sorun DK'nın kişiliğiyle açıklanır ve mahkum edilirdi. Ama gelişmelerin de anlattığı gibi, sorun bu kadar basit değildi. Basit algılayan, bunu demagoji malzemesi haline getiren. 13 Eylül müdahalesini sürdüren arkadaşların kişiliğine kilitleyen DK'nın kendisiydi.

Yıllarca “bana darbe yaptılar” demagojisine sarılması, soruna yaklaşımındaki bu basit ve indirgemeci mantığından dolayı idi. Belirttiğimiz gibi, eğer sorun sadece DK'ya darbe yapmak olsaydı, DK ve yandaşları da dahil, kendi tekkelerini kurma, saldırı, spekülasyon, yalan ve şiddeti uygulama fırsatı bulamazlardı.

Evet, DK tasfiyeciliği yandaşlarıyla birlikte bir anlayış olarak devrimci hareketin karşısına çıkmışlardır. Bu anlayış sahiplerinin kendilerini mah-

kum ettirecek bir platforma yanaşmamaları normaldi. Kendilerine, ideolojilerine, politikaların güvenmeyenlerin kaçınılmaz olarak ayrı bir duruş ortaya koymaları ve o cepheden saldırıya geçmeleri gerekiyordu.

Kadro iradesi demagojisine sarılan, ama kadroların iradesini hiçe sayarak hem savcı, hem hakim rolüne soyunan DK tasfiyeciliği, kadroların sorunu çözmek ve daha da karmaşıklaşmasının önüne geçmek için önerdikleri alternatif önerileri de yok saymıştır. Çeşitli bölge, alan ve kurumlarda birinci dereceden sorumlu kadroların önerileri, “bağımsızlar, gizli darbeciler” gibi bir anlayışla, tasfiyeciliğin duvarına çarpmıştır.

DK tasfiyeciliğinin sorunlarımızı nasıl bir çözümsüzlüğe ittiğini, en iyi o dönemin belgeleri anlatmaktadır. Burada, 13 Eylül müdahalesini sürdüren arkadaşların sürecin gelişiminin belli bir aşamasından sonra sundukları somut önerilerini ve çeşitli alan ve bölgelerde, sorunun çözümü için ortaya konan önerileri, kadroların tavrını gösterir belgelere yer veriyoruz.

Bu belgeler içinde, ayrılık sürecinde tasfiyeciliğe karşı tavır almış, devrimci hareketin sorunlarının çözümünü tartışma platformunda görmüş, ancak daha sonra şu veya bu nedenle devrimci hareketin dışına düşmüş,

kendi kişisel nedenleri ya da yaşanan sürecin zorlukları nedeniyle devrimciliği bırakmış, hatta devrimci hareket düşmanlığına yönelmiş kimi kadroların dahi o süreçteki belge ve mektuplarına da yer verilmiştir. İnsanlar, devrimci yaşamlarında sonradan savruldukları noktalara bakılarak, geçmişimizde “yok” sayılmamıştır. Bu belgeler, devrimci hareketin yaşadığı bu tarihsel dönemde kadroların tavırlarını yansıtmaktadır ve yanlışıyla-doğrusuyla, yeterliliği-yetersizliğiyle. Tarihe ışık tutması dileğiyle...

TARİHİMİZE İŞİK TUTSUN DIYE...

BELGELER – MEKTUPLAR

ÇÖZÜM İÇİN BİR KEZ DAHA

Her adımıyla çözümsüzlüğü ve güvensizliği dayatan, her türlü itham, çarpıtma ve demagojiyi kendine “hak” gören anlayışın 20.12.1992 tarihli yazısı karşısında süreci uzatamama ve ortak bir zemin yaratma doğrultusundaki çabalarımızı sürdürmekten vazgeçmediğimizi bir kez daha vurgulamak gereği duyuyoruz.

Ancak şu noktaların da dikkatle gözetilmesini istiyoruz. Hareketin, birilerinin kurguları ve fırtınalı dünyalarından kaynaklanan yeni atraksiyon ve taktiklerle kaybedilecek zamanı yoktur. Her başarısız taktik girişim sonrası onca ihlale ve sorumsuzluğa karşın bir şey olmamış gibi süreci başa alıp yeni taktikler için zaman ve zemin kazanmaya çalışmak, hareketin güvenliğine geleceğine ve kadrolarına karşı en azından saygısızlıktır.

Bu tartışmanın, sakın, sancısız. düşmana ve oportünizme koz vermeyecek, ayrılık arayışlarına izin vermeyecek bir yöntemle yürütülmesi kısa ve uzun vadeli çıkarları için şarttır. “Ben” derdi olmayanların bunu görmesi gerekir. Sorunu, her konuşmada, her satırda “darbe” çıkmazına sokma çabalarına, “darbe meşru görülecekse bu hareket molekülüne kadar parçalansın” sorumsuzluklarına bu hareketin gösterebileceği tahammül ve verebileceği taviz yoktur.

Çıkmazı amaçlayan bu amaçlardan ve hareketi bir kenara iten sorumsuzluklardan vazgeçilmelidir. Hareketin çözüm mekanizmaları anlayışımızla, geleneklerimizle açıktır. Sorunu bu mekanizmalar dışına taşıyıp “karşı darbe” (deyim size ait) arayışlarına girmek yeni suçlar ve suçlular yaratmaktan başka bir sonuç vermeyecektir.

Yeni taktiklerle ve kafa bulandırma çabalarına girişilmeden bu noktaların dikkate alınacağı beklentisiyle yazınızdaki bazı noktalara değinip, çözüm önerilerimizi bir kere daha yinelemekte yarar görüyoruz.

-Suç olarak nitelediğimiz olay açıktır. Operasyonların nedenlerini araştırmamız ve giderek bunu netleştirmemiz karşısında gösterilen telaş ve paniği örgüt adamı nitelikleriyle bağdaştıramıyoruz. Telaş, panik ve tepkisellikten uzaklaşmalısınız, çünkü bu duygular hareket çıkarlarını ve güvenliğini bir kenara itmenize neden oluyor. Sürecin kadroların irade ve kararıyla aydınlanıp netleşeceğine güvenmelisiniz.

-Hemen her gün, her konuşmada, her yazıda yeni zeminler aramaktan, yeni tanımlar yapmaktan da lütfen vazgeçin. Platform, çözüm zemi ni olarak bizim tarafımızdan öne çıkarılıp tanımlanmış ve sonuna kadar savunulmuştur.

Siz ise başından itibaren bunu işlevsiz kılmaya. “mutfakta pişirmeye” çalıştınız. Hala savunuyor, sahipleniyorsanız, “platform” un kelime olarak geçmediği 14.12.1992 tarihli “Darbeciler” başlıklı yazınızı bir kez daha okuyun, Derya arkadaşına yaptığınız “platforma değil A...(Dursun Karataş) arkadaşın sorumluluğunda komisyon” dayatmalarını hatırlayın. Bugün platform dağılmıştır demenizle, yeni taktiklerinizle uydurduğunuz “komisyon” veya “yürütme” tanımlarınızla ve de yarın yapacağınız yeni tanımlarla uğraşacak zaman yok. Bütün tanımlarınız sizde saklı kalsın. Gelin bunlarla uğraşmak, vakit kaybetmek yerine hareketin kadro mekanizmaları içinde bir çözüm yolunu netleştirilim.

-Yazılı belge vermekten kaçanların değil, yazılı belgelere uymayanlardan söz etmek gerekir. Ortak düzenlenen protokolü çiğnedikten sonra “Ben tanımak zorunda değilim” diyerek politik kimliğini ve imzasını çiğneyenlerin yazılı belgelerin ciddiyeti üzerine tek söz söylemeye hakkı yoktur. Ve şunu sormak gerekir, hangi belge karşılıksız kalmıştır, sözle geçirilmiştir?

13 Eylül sonrası karşılıklı verilen yazılar ve ilk protokol dışında sizin 14.12.92 tarihli yazınız, bizim buna verdiğimiz 17.12.92 tarihli cevabı yazımız ve Avrupa Komitesi'nin yazısı ile Derya arkadaşına yazdığınız mektup ve arkadaşın cevabı vardır. Başka hangi yazılı belgelerden söz ediyorsunuz?

Ayrıca biz örgütsel güveni yazılı belgelerle değil, açık sözlülüğümüz, dürüstlüğümüz, kültürümüz ve geleneklerimizle inşa etmiş bir hareketiz. Biz hala bunlara değer veriyoruz ve bizim için bağlayıcıdır. Ama bu değerler de tahrip edildi ve yapan da biz olmadık.

-Bu noktada karara uyacağınıza dair belge vermekten kaçınma iddialarınızı da değerlendirmek gerekir. Gerek 17.9.92 tarihli gerekse 17.12.92 tarihli yazılarımızda kadroların kararının bağlayıcılığı çok açık konmuştur. Eğer demagoji ve spekülasyonların önü alınacaksa bir daha vurgulayalım. Burada da sorun imza atıp atmama, belgeye döküp dökmeme değil, atılan imzaların, yazılan yazıların “beni bağlamaz” denilip çiğnenmesi gerçeğidir. Bu konuda yaşanan örnekler ortada. Ve siz Malik ve Musa

arkadaşlar; imzasını bile “beni bağlamaz” diye çığneyen bir anlayışa ne diyorsunuz? Bu anlayışın yarın aynı şeyi yapmayacağını nasıl garanti ediyorsunuz? Kendi imzalarınızla mı? Her ne kadar yanında bir süre kaldıktan sonra söyleyip yazdıklarınızı siz de değiştirdeniz de biz yine de A... arkadaş ve sizlerin sözüne ve imzasına güveneceğiz, güvenmek istiyoruz.

Bizim açımızdan güvence aramaya gerek olmadığı sözümüzün de imzamızın da aynı derecede bağlayıcı olduğunu üç ay içinde neyi nasıl ve hangi amaçla yaptığınızla açıklar, kanıtlanmıştır.

-Bugün bizleri protokole uymamakla suçlamanızın adını koymakta zorlanıyoruz.

Protokolde 17.9.92 tarihli yazıda belirttiğimiz çerçevede müdahaleye devam edeceğimiz açıkça yazılmıştır ve söylendiği gibi yayın organına müdahale edilmeyecek diye protokolde bir madde de yoktur. Bunu bir kenara bırakalım. hangi yazı Devrimci Sol’un ideolojik-siyasi çizgisi35 ne aykırıdır? Bugün yazıyı okuyan herkes önder yoldaşın yargıldığını açıkça görecektir diyen Malik ve Musa arkadaşlar o yazıyı okuyunca ne anladılar acaba? Ve madem herkes anlıyordu, “önderlik” konusunda çok hassas olduğunu söyleyen bu iki arkadaş neden anlamadı? Anladılarsa neden “önderlik” konusundaki hassasiyetlerini o zaman gösterip tavır almadılar? Kurgularla bugünü ve yarını biçimlendirmeye çalışmanızı anlıyoruz ama hiç kimsenin kurguları geçmişi değiştirecek, biçimlendirecek kadar güçlü değildir. En iyisi bırakın hangi yazıda kimin veya hangi anlayışın yargıldığına ve yazılanların Devrimci Sol çizgisine aykırı olup olmadığına kadrolar karar versin.

-Malik ve Musa arkadaşların masuniyet-objektiflik mantığına hayran olmamak elde değil. Siz ki, her türlü düşüncüyü ve suçlamayı rahatlıkla yürüteceksiniz, hiçbir şeyi araştırma-inceleme gereği duymadan taraf olduğunuzu fütursuzca ilan edeceksiniz, “bir tarafı baştan kesip atmak”tan söz edip “karşı darbe” peşinde koşacaksınız ondan sonra da “bağımsız” niteliğinizi öne sürüp hareketin neden size teslim edilmediğini anlamadığınızı söyleyeceksiniz... Pes doğrusu... Hareketi de böyle mi kurtaracaksınız?

Yine sizlerle ilgili çelişkili durumu ilk defa da ifade etmiyoruz. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki, ilk günden itibaren bugün söylediklerimiz size söylenmiştir. Bu gerçekler spekülasyon diye örtülebilir mi? Hem fazla kaygılanmayın, kadrolara güvenin, onlar neyin spekülasyon olup olmadığına

karar verecektir.

-Araştırmamızla ilgili Musa ve Malik arkadaşlar ne gibi kanıtlar sunduğumuzu yine en iyi onlar bilir. Bugün tüm söylediklerimize ve kanıtlarımıza sübjektif zorlama diyerek kendi kendinizi inkar ettiğinizi bilmelisiniz. İlk günden itibaren belgeleri “ okuyup moralimi iyice bozmak istemiyorum”, “bilmediğimiz şeyler değil” diyerek duyarsız davranan daha sonra ise bu tavrını “bakmaya bile gerek görmedim” diye açıklayıp bir yerlere mesaj vermeye çatişan Musa mı iddialarımıza-kanıtlarımıza sübjektif diyor? Hem de okumadığı, bakmadığı halde... ilginç...

Belgeleri okurken her sayfasıyla-paragrafıyla özel ilgilenen satır altlarını çizen, araştırılmalıdır, önemlidir diyen Malik arkadaş niye sübjektif diyor? Yoksa bizim bilmediğimiz bir yöntemle mi araştırma yapıp ‘sübjektif ‘ sonucuna vardı? Bu da ilginç‘

Ve biz bunları söyleyince spekülasyon oluyor öyle mi? Sübjektivizm de, zorlama da, spekülasyon da ortadadır. Ve bir kere daha sizleri sakın olmaya, kadrolara güvenmeye davet ediyoruz. Neyin sübjektif, neyin zorlama olduğuna en iyi onlar karar verir.

-14 Aralık'ta Avrupa'da polisin en iyi denetlediği bir alanda biriyle nasıl ilişki yürütüldüğü, kimlerin nasıl bulunmaya çalışıldığı, nerelere varana kadar telefonların zorlandığı, nelerin istendiği ve nelerin anlatıldığı hep-si söz konusu arkadaşın yazılı açıklamalarında mevcuttur. Hiçbir kural, hareketin güvenliği düşünülmeden ısrarlarımıza rağmen “hayır gitmedik, konuşmadık”, “zarf atmayın”, “biz kiminle konuşacağımızı biliriz”, “biz haber vermeden yapmayız” pişkinlikleriyle yapılan sorumsuzluğu boğuntuya getirmeye ve yeni gerekçeler yaratmaya gerek yoktur.

-Nedir bu gerekçeler:

A... arkadaşın eski alışkanlıklarını devam ettireceği ortam arayışı ve ruh haliyle gerçekleri tahrip etmeye gerek yok. Tamamen yeni oluşturulan, kurumlaşılın ev, işyeri olanağına sahip olunduğu. bunun dışında tüm araba ihtiyaçları karşılandığı açıktır. Yine söz konusu ev dışında ikinci bir evin platform için ayrıldığı, hazır tutulduğu ve gerektiğinde tarafınızdan kullanıldığını söylemeye gerek var mı? İhtiyaç olarak belirttiğiniz, tercüman- rehber olanağına kurumlaşma ilişkisi nezdinde sahip olduğunuz, bunun dışında mevcut sorunun daha fazla insana taşınmaması zorunluluğundan yeni bir “tercüman-rehber”e ihtiyaç görülmediği açık değil mi?

Kaldı ki hep beraber bulunulan üsteki olanaklardan (araba, rehber, vb.) yararlanmayı reddeden, ayrı bir yere gereksinim duyan siz değil miydiniz?

Daktilo ihtiyacı istendiği zaman sağlanmıştır. Para ihtiyacınızın faturasını sanırsız çıkarmaya gerek yoktur. Bu kısa sürede kullandığınız paranın hesabını tutuyor olsanız gerek. Yine bu süreçte güvenlik sorununun silah ihtiyacıyla direkt ilgisinin olmadığını ve güvenlik konusunda duyarlı davranıp gereklerini yerine getirdiğimiz, bugünlere taşımamızla gösterdiğimiz açıktır.

1-Platform üyelerinin toplanmasından sonraki tüm adımlar 13 Eylül öncesi dayatmasında boğulup işlevsiz kılındığı için gelinen aşamada bir alt ilişki ağında kadroların iradesini ortaya çıkarmak dışındaki çözüm yollarının zaman yitiminden başka bir sonucu olmayacaktır.

2-Sorunu kadrolara açma ve karar alma yöntemleri şu şekilde olmalıdır:

3- a) Sorunun hangi düzeyde, kimlere açılacağı tek tek ortak belirlenir.

b) Kadroların soruna vakıf edilmesi, sağlıklı tartışma zemini için toplantı biçimi en iyisidir. Fakat bunu şu anda olanak olarak risklerinin yanında, imkanının pek olmadığı, diğer yandan zaman olarak da hareketin uzun bir boşluğu kaldıramayacağından bu yöntemle vakit kaybetmenin anlamsız olduğu açıktır.

c) Ortak tespit edilen kadrolara hareket güvenini ve disiplinini koruyan bir çağrıyla kadrolara taraflar tüm belgeleri ulaştırır. Belgelerin (yazıların) gönderilmesinde çok orijinal bir yol bulunmamaktadır. Şimdiye kadar bilinen, düne kadar uygulanan yöntemler söz konusu kadrolara tartışma notlarının ulaştırılması, platform üyelerinin denetiminde sağlanır. Yeni bürokrasilerin yaratılması zaman öldürmekten başka bir anlama gelmeyecektir.

d) Tartışmaya ortak olacak arkadaşlarla görüşme, konuşma konusunda sorun olmayacağı açıktır. Gerektiğinde taraflar bizzat ararlar, gerektiğinde söz konusu arkadaşlar tarafları bizzat arayıp bulacağı telefon imkanları temin edilir.

e) Kadroların kararının bağlayıcılığının herkes için geçerli olacağı imzalanarak taahhüt edilir.

f) Kadroların kararlarına önceden taahhütler korna gibi antidemokratik, bürokratik yöntemlerin sağlıksızlığı açıktır. Zaten taraflar kadrolara kendi önerilerini sunacaklardır. Kadrolar kendi örgütsel irade ve sorum-

luluklarıyla kararlarını belirleyeceklerdir.

g) Bu sürecin denetiminde zaten Derya ve Malik arkadaşlar kendi ilişkilerinin sorumluluğunu üstleneceklerdir. Aynı şekilde Musa arkadaşın Ortadoğu ilişkilerinden bilgilendirilmesi sağlanır. Geriye kalan ilişkiler ise, şu an düzenli mekanizmaları yoksun ilişkilerdir. Ve yukarıdaki telefon konuşma bağlantılarına bağlı olarak bu ilişkilerin platform üyelerince denetlenmesi ve de tartışmalarda sağlıklı bir şekilde yer almalarını düzenlemek zor olmayacaktır.

h) Tartışma ve karar süreci platformun denetiminde zamana bağlanabilir.

i) Avrupa ilişkileri Avrupa sorumlusu arkadaş tarafından yürütülmeye devam edilir. Bunun dışındaki zorlama çözümlerle süreci uzatmanın bir anlamı yoktur. Zaten Avrupa'da sorumlu arkadaş dışında komite mekanizması vardır. Taraflar görüşmelerini bizzat yürüteceklerdir. En genelinde ise platforma bilgi verme işleyişi yeniden düzenlenir.

j) Bağımsız çalışmadan ne kast edildiği tam anlaşılmasına rağmen kast edilen yeni olanaklar ise, bunların temini zaten hareketin imkanları dahilinde karşılanacaktır, karşılanır.

k) Bu süreçte zaten içe dönük tutulan faaliyetlere ivme kazandırılmadan çalışmalar sürdürülür.

l) Taraflar tespit edilen kişilerin dışında kimseye açma durumunda olmazlar. (Şimdiye kadar bizim tespit ettiklerimiz dışında ilgisiz ve kural dışı açma girişimleri açığa kavuşturulup güvenceye alınmalıdır.)

m) Gelişmelerin deşifre olmaması için gereken önlemler platform tarafından alınır ve denetlenir.‘

21 Aralık 1992

Haydar

Süleyman

Hüseyin

Derya

ÇÖZÜM İÇİN SON KEZ

Özellikle son bir-iki aydır atıl-ıçe dönük tutulan tüm ilişkiler ve mücadelenin boyutu. mevcut tartışmanın sonuçlanmasına kadar süreceği göz önüne alındığında, hareketin suni önerilerle zaman kaybına tahammülü olmadığını daha önce vurgulamıştık. Bugün ise bu kaygı duyulmaksızın 21.12.1992 tarihli “Çözüm İçin Bir Kez Daha” başlıklı yazımızda dile getirdiğimiz önerilere cevap verilmeden yeni çözüm(!) önerileri ile zaman geçirilmeye, belirsizlik ortamı sürdürülmeye çalışılmaktadır.

Buna bir son vermek gerekmektedir. Gelineen noktada hiç kimsenin harekete daha fazla zaman kaybettirmeye hakkı yoktur.

“Çözüm İçin Bir Kez Daha” yazımızda dile getirdiğimiz, “Hareketin bir-ilerinin kurguları ve fırtınalı dünyasından kaynaklanan yeni atraksiyon ve taktiklerle kaybedecek zamanı yoktur. Her başarısız taktik girişim sonrası, onca ihlale ve sorumsuzluğa karşın bir şey olmamış gibi süreci başa alıp yeni taktikler için zaman ve zemin kazanmaya çalışmak, hareketin güvenliğine ve kadrolarına karşı en azından saygısızlıktır” vurgusunu bir kez daha hatırlatmak istiyoruz. Cevaplandırılmayan söz konusu yazımızda da altını çizdiğimiz gibi, sorunu “darbe”, “devretme” ikileminde boğmaktan başka bir anlam taşımayan “yeni” önerilerinizle, tanımlarınız ve yarattığınız kavram kargaşasıyla uğraşmak yerine, hareketin kadro mekanizmaları içinde bir çözüm yolunu netleştirelim diyoruz. Bununla ilgili olarak sorunun açılacağı kadroların ortak tespiti, kadroların kararlarının bağlayıcılığı konusunda güvence, tartışmanın eşit koşullarda sürdürülmesi, olanakların temin edilmesi vb. konular yine aynı yazımızda açılmış ve somut önerilerimiz konulmuştur. Bunlara ve varsa başka belirsizlerin de belirtilmesini istediğimiz bu çözüm önerimize yanıt verilmediği gibi zaman kazanma çabalarına devam ediliyor. Bu noktada son bir kez de olsa getirilen bu “yeniliklere” değinmemiz zorunlu olmuştur.

-Hareket mekanizmaları dışına taşırılmaması yönündeki uğraş ve uyarılarımıza rağmen ulaştığınız ilişkileri sorunu taşıma tavrınız karşısında, özellikle ulaşmaya çalıştığınız Avrupa Komitesi ile Kemal Zaf-

er arkadaşlara açmak zorunda kalmamızı bugün Yurtdışında kendi saptadığınız kadrolara sorunu günlerce tek taraflı anlatıp şartlandırdıktan sonra.....demeniz ne anlama geliyor? Sorunu kimlere ve nasıl açtığımız ortadadır. Bu açışların da sizlerin denetimsiz ve gizlice sürdürdüğünüz, örgütün güvenliğini tehdit eden çabalarınız karşısında gizli bir önlem ve denetim aracı olduğu açık değil midir? Keza arkadaşların hareketin karşılaşılabileceği olası tehlikeleri öne çıkararak. öncelikle sorunun çözüm platformunun yaratılması yönündeki duyarlılıklarında da art niyet arayıp, “Bizi konuşturmuyorsunuz, arkadaşları bizden gizliyorsunuz” feryatları attınız. Arkadaşlarla konuşma ortamı yarattık, bu kez de “... o kadar şartlandırılmıştı ki, (ne kadar şartlandırdığımızı bilmiyoruz ama birilerini bulup yeminler ettirmedığımızı biliyoruz) sadece çözüm üstüne konuşmayı dayatır haldeydiler” deyip Zafer ve Kemal arkadaşlarla ikinci kez konuşmayı reddettiğiniz gibi Avrupa Komitesi’nden arkadaşlarla konuşmayı da reddettiniz.

Bütün bu tavır ve taktiklerin altındaki niyet ne olabilir acaba?..

Bunlara rağmen bugün Kemal ve Zafer arkadaşların çözüm çabalarını boşa çıkaran bizlermişiz gibi yeni atraksiyonlara başvurmanın pek anlamı olmasa gerek. Kemal ve Zafer arkadaşlara. “Çözüm İçin Bir Kez Daha” yazımızda belirttiğimiz noktalara rağmen, var olan kaygıları giderecek yeni formülleri reddetmediğimizi belirterek, kendilerinin de bu çabada yer almalarını istedik. Arkadaşlarla on saat süren konuşmanız sonunda, tartışma sürecini yönlendirecek, denetleyecek yeni bir mekanizmanın oluşturulabileceği umuduyla geldiler ve biz size Zafer ve Kemal arkadaşların da yer aldığı çerçevede bir araya gelelim dedik. Önce onların katılmasına gerek yok denildi, sonra bize bırakıldı. Bunun üzerine tartışmaya son bir umutla biz geldik. Ancak sorunun çözümü için dayatmalardan uzak var olan kaygıları gidermek için tek tek konuları netleştirme çabalarımız yine “devretme-devretmeme” ikilemiyle çözümsüz kılındı.

-Bu noktada “devretme” dayatmalarına bir kez daha açıklık getirmemiz gerekli olmuştur...

Bizler, bilindiği gibi hareketimizin tartışma kanallarının yaratılmadığı, engellendiği koşullarda, hareketimiz açısından hayati önem taşıyan olguların kadrolar nezdinde tartışılıp açıklığa kavuşturulması ve çözümlenmesi ihtiyacıyla 13 Eylül 1992 tarihinde müdahale etmiş bulunuyoruz. Bu tartışma sürecinin sonuçlanmasına kadar tüm tarihi, siyasi, kişisel sorum-

luluklarımızın bilincinde olarak çıkacak kararın güvencesini taşıdığımızı inandırıyor ve bugüne kadar da bunu defalarca kanıtladık. Başta A... arkadaş olmak üzere sizler ise başından beri bu sorumluluğu taşımak bir yana, tam bir aymazlık diyebileceğimiz tavırlarla var olan durumu kabul etmekten kaçınıp gerçeklerin üstünü örtme çabalarında ısrarlı oldunuz.

Çözüm için platform yaratma doğrultusundaki ısrarlarımızı boşa çıkar-mataktikleriniz ilkesiz-kuralsız girişimlerde ısrar etmeniz tamamen süb-jektif kaygılarınızdan kaynaklanmaktadır. Kaygınız, (ne pahasına olursa olsun, sizlerin dışında başkaları nasıl değerlendirse değerlendirsin), yaşanan sorunların sağlıklı, disiplinli ve en zararsız çözüm yollarının bulunmasında değildir davranışlarınızı belirleyen “önderliğe hanel gelmesi” oldu. Bu nedendir ki, ne olursa olsun “darbeciler”le birlikte bir görünümü kadroların karşısına çıkmamak için bütün önerilerimizi reddediyor, sabote ediyorsunuz.

Şunu hepimiz biliyoruz ve değişik boyutlarda örneklerini yaşamışızdır: Örgütsel bir ilişkisinin devredilmesinin anlamı, esas olarak o alan veya bölgedeki kadro vb. ilişkinin devredilmesidir. Diğer olanaklar varsa, kendi doğallığı içinde çözümlenebilir.

Çok açık söylüyoruz, devredilme ikileminde olan veya devredilmek istenmeyen bir şey yoktur. Şöyle ki, “Çözüm İçin Bir Kez Daha”da da belirttiğimiz gibi ortak tespit edilen kadrolarla tartışma sürecine başladığı andan itibaren tüm kadrolarla iki taraf olarak birlikte ilişkiye geçilecektir.

Hareketin tüm ilişkileri mevcut kadrolarla yürüyorsa veya bu süreçte A... arkadaş zaten kendi kimliğiyle kadroların karşısına çıkacaksa, devredilme çarpıtmalarının anlamı nedir? Sorun devretme devretmeme noktasında değil, tekrar tekrar süreci tıkamak için gündeme getirilen çarpıtma ve dayatmalardadır, bunları belirleyen anlayışınızdadır.

-Örgüt arşivi ve kasası konusunda yürütülen çarpıtmalar da farklı değildir.

A... arkadaş 13 Eylül'den itibaren tekrar tekrar isteniyorsa tüm arşivi yanına verebileceğimiz belirtilmiş ama kendisi istememiştir. Keza yine bu süreçte istediği tüm belgelerin bir nüshası kendisine verilmiştir. Buna rağmen koparılan arşiv yaygarasının anlamı nedir? Yine de yapılacak spekülasyonları engelleyecekse, arşivin ülkeye veya bir başka yerlere taşınması aylar süreceğinden, tartışma süreci sonuçlanana kadar tespit

edilen bir ilişkide (kadroların bilgisi dahilinde) zimmetlenmesi yoluna gidebiliriz.

Hareketin kasasında ise 13 Eylül itibariyle var olan para bellidir. Bugüne kadar ki harcama ve gelirler konusunda kadrolardan gizli hiçbir şey olmaz ve bundan sonraki gelişimi de yine kadroların bilgisi dahilinde zimmetleyebiliriz.

İşte tüm “devretme” demagojilerinin gerçek yüzü budur.

-Gelenek noktada tekrar vurguluyoruz; çözümsüz, işlevsiz kılma çabalarına rağmen, platform, bu sürecin tamamlanmasında işlev görebilecek tek zemindir. Hareketin tüm ilişkilerinin özellikle son bir-iki aydır atıl vaziyette tutulduğu koşullarda adeta kadrolardan habersiz gündemin baş maddesini oluşturan bu tartışmanın sonuçlandırılmasını daha fazla erteleyemeyiz. Atıl vaziyette tutulan ilişkilerin düzenlenmesi için dahi sorumluların bire bir günlük denetimi sürdürmek zorunda kaldığı bir sürecin yaşandığı örgütsel gerçekliğimizde yeni bir yönetim mekanizmasının pratik ve hukuki bir zemini yoktur. Kaldı ki, belirtildiği gibi sınırları çizilmiş bir mekanizmanın işlevi ne olacaktır? Bu mekanizmanın hareketin durumuna vakıf olabilmesi bile aylar alacaktır. Böyle bir mekanizmanın pratik olarak oluşmasının zor olmayacağını söyleyen A... arkadaş, bu kadar kolay bir iyi 16-17 Nisan öncesi (bugün geçmişe ilişkin iddialarını doğru varsaysak bile) neden bir alternatif yönetim oluşturma yönünde yaşama geçirmemiştir ve yine 16-17 Nisan sonrası neden oluşturmamıştır? Nisan sonrası ise oluşturulan ilişki ağında temel alanların sorumluluğunu Derya arkadaş yürütmüştür ve A... arkadaşla ayrı ilişki yürüten Necdet, Malik ve Aydın arkadaşlarla da yazışma bağlamında zorunlu bir ilişkisi vardı. Bu noktada bugün ülkede kurulacak böyle bir ilişki ancak Derya arkadaş açısından bir anlam taşıyacaktı.

Bugün de Derya arkadaş zaten ilişkilerini sürdürmeye devam etmektedir, keza tüm kaygılara rağmen bunalımı derinleştirmemek açısından Malik arkadaşın da ilişkileri kendisine verilmiş ve sürdürmektedir. Geride atıl vaziyette tutulan diğer ilişkiler ile Avrupa ve Ortadoğu ilişkileri vardır ki, bunlar da kendi doğallığı içinde ve platform üyeleriyle ilişki içinde yürütülmektedir. Tekrar altını çizerek belirtiyoruz ki, tartışma sürecinin başlamasıyla birlikte bu ilişkilerin hemen hepsine A... arkadaş kendi kimliğiyle girmiş olacaktır ve ortada devredilmeyen bir şey olmadığı gibi devredilmeye konu olacak başka bir şey de yoktur.

Tüm bunlara rağmen tartışma süreci ile ilgili halen kaygılar taşınıyor-
sa Zafer ve Kemal arkadaşların da üzerinde durduğu, tartışma sürecine
müdahale edecek, tartışmanın demokratik, eşit koşullarda yürümesini ve
de kadroların kararının uygulanma güvencesini sağlayacak bir mekaniz-
ma isteniyorsa, bizim açımızdan hiçbir sakınca olmadığını bir kez daha
teyit ediyoruz. Yeter ki suni dayatmalarla hareketi oyalamayalım.

-Son günlerde gündeme getirilen yeni bir kargaşa da ülkeye gitme
meselesidir.

Yeni belirsizlikler yaratmaktan başka bir anlam taşımayan bu öneri so-
runun çözümünde baştan itibaren temel alınan bir nokta olmamıştır.

Sorunun çözümünde bu kadar zaman kaybettikten sonra yeni zeminler
aramak ne anlama geliyor? Bugün hemen ülkeye gidilebilse dahi (bunun
ne kadar zaman alacağı biliniyor olsa gerek) ülkede tüm kadroların to-
planıp birlikte tartışma yürütebilme koşullarının hemen yaratılmayacağı
açıktır. Bunun dışında ülkeye gitme önerisinde eğer samimi yan varsa,
gelenen noktada hareketin nitel dönüşümüne ve atılımına paralel olarak
bu konunun hareketin gündeminde olduğunu, sizlerin de şimdiden bunu
düşünmenizi sevindirici bulduğumuzu belirtmek isteriz. “Nasıl gittiysek
öyle de dönmesini” bilen bir geleneğin temsilcileri olduğumuz açıktır.

-Yine kadrolarda tartışma sürecinin başlatılmasının önüne yeni olarak
dikilen “Ortadoğu’da kadroları toplayalım” önerisi sorunu süratle çözm-
eye yönelik bir adım değildir, bunu bilmemeniz mümkün değil. Şöyle ki
Ortadoğu’ya geçiş koşullarının ne denli daraldığı biliniyor. Derya ve Ma-
lik arkadaşların getirilmesinde, A... arkadaşla ortak düşünce sonucu her-
hangi bir olumsuzluğa karşı ayrı ayrı getirilmesi kararlaştırılmıştı. Bugün
hareketin yukarıdan aşağıya belirlenmiş kadro hiyerarşisi olmadığından
sorunun çözümüne ortak edilecek kadroların belirlenmesi alan ve bölge
sorumlulukları çerçevesinde olacaktır. Bu ise en azından 20-30 kişi deme-
ktir. (a) bölgesi veya alanı sorumlusunun dahil edilip (b) bölge veya alan
sorumlusu dışlanamayacağına göre 20-30 kişinin Ortadoğu’ya bugünkü
olanaklar içerisinde getirilmesi aylar alacaktır.

Aylara yayılacak bu sürede alan ve bölgelerde ilişkilerin nasıl
sürdürüleceğinin (Ortadoğu, Avrupa gibi telefon kullanabilme olanağı-
na da sahip değildir) cevabını sorumlu arkadaşlara bırakıyoruz. Diğer
yandan, A... arkadaşın sözlü konuşmada ifade ettiği çağrılacak 8-10 kişi-
yle sınırlandırılması düşüncesinin sağlıksızlığı ve keyfiligi ortadadır. Bu

yöntem olsa olsa 89'da da gündeme getirilen “kadroları ben tanırım, siz bilmezsiniz” anlayışının sonucudur ve bunun objektif, örgütsel ve hukuki bir yanı yoktur.

-Aslında sizlerle 31.12.1992 tarihinde tüm bu konuları bir kez daha konuştuk ve tartıştık. Burada anlattıklarımızdan farklı hiçbir şey söylemedik.

Ama siz yine kendinize göre tarihi belgelemek gayreti içinde olduğunuzdan her seferinden bir şey olmamış gibi tekrar başa dönerek yeni zeminler yaratmaya çalışıyorsunuz.

31.12.1992 tarihinde sözlü olarak gündeme getirdiğimiz son öneriyi burada bir kez daha yineliyoruz: Tüm yolların tıkanıdığı gelinen aşamada kadrolara ortak bir görünüm ve sorumlulukla sorunu açmak için en azından kendi yazılarınızı ve iletme istediğiniz tüm belgeleri vermenizi istiyoruz. Bu haliyle kadrolara tartışmanın karşılıklı tüm belgelerini ulaştırarak ve kadroların taraflara eşit olarak ulaşabilmelerinin koşullarını yaratarak sürecin belirsizlikten kurtarılmasını zorunlu görüyoruz.

4.1. 1993

Haydar, Süleyman, Hüseyin, Derya

Çözüm noktasında öneriye katılanlar:

Hasan, İlhan, Sami

Adem ,Zafer, Kemal

Kemal ve Zafer'in Notu:

30.12.1992 günü sizinle yaklaşık 10 saat süren görüşmemizde sizi de dinledik, hemen her konuda tanıştık ve kendi düşüncelerimizi dile getirdik. Elbette ki esas konumuz gelinen noktada sorunun nasıl çözüleceği idi. Biz sizin sorununuzun da bu olduğu düşüncesiyle gelmiştik görüşmeye. Siz ise sorunu “darbe”, “devretme” çerçevesinde tartıştırdınız hep. Sorunun kadrolara nasıl götürüleceği üzerine bir önerimizi arkadaşlarla konuşabileceğini belirtmemiz üzerine görüşmeden “umutlu” ayrıldık.

Daha sonra bizi “şartlındanmışlar” şeklinde değerlendirmişsiniz. Eğer sorunla bu şekilde tartışıyorsanız 10 saatlik görüşmede siz de bizi “şartlandırmaya” çalıştınız mı diyeceğiz? Hareket kadrolarını beyinsiz varlıklar olarak görmemek gerektiği düşüncesindeyiz.

PLATFORM ÜYELERİNE

İçinde bulunduğumuz durumda 12 Aralık 1992’de bir açıklama yapma gereği duydum. Açıklamamı Musa ve Malik arkadaşların istedikleri muhtevaya çeken yazıdaki çabalarına son vermek üzere yazılı yapma gereği duyuyorum.

Tamamıyla olmasa da sürece de yer yer girerek durumu koymakta yarar var. Öncelikle çözümlenmede ortak saptanan yetkili organ platformdur ve benim de statüm diğer yoldaşlarım gibi platform üyesi olmaktır. Bunu açık ve net koymalıyız. Platformun giderek dönüştürülmeye çalışılması ve bugün de yetkili organ diye komisyon ilan ediliyor olması sadece platformu dejenere etme çabasıdır. Böyle bir organ kurulmamıştır.

A... arkadaşın beni aramasıyla Haydar. Hüseyin. Süleyman arkadaşlar tarafından tutuklandığımı ilk öğrenen benim. 0 konuşmalarımızda, sorunu tutuklamayı yapanlar ve ülkedeki üç arkadaşın da katılacağı toplantıda tartışmayı kararlaştırdık. Ve de platform toplanana kadar benim dışımda açılım olmayacağını belirledik, gelişmeler benim ve diğer arkadaşların aktarımıyla A... arkadaşına bildirilecek, ancak telefon vb. Girişimi olmayacaktı. Bu dönem A ... arkadaşın benden başka bir arkadaşın telefonunu almasıyla tartışmalar gerginleşti. Verilen sözlerin sorumluluğunun üstlenilmediği bana ve A... arkadaşına getirildi. 0 esnada A.. arkadaş Musa arkadaşın telefonunu vererek gerektiğinde ona bildirmemi belirtti. Ben o sözlerin tutulmasında istekli olsam da adımlar benim dışımda atılıyordu. Sonuçta platform toplanmasını esas alarak Musa arkadaşın bilgilendirilip getirilmesini sağladım, “gizleme-saklama” olayı platforma bağlı olarak belirlenmişti ve bu gidişatta sorumlu davranmanın gerekliliği açtı.

Kendi iç çözümümü yapabilmemiz için kontrolde tutulup disipline edilen bir açılım bence de şarttı. Ülkedeki mücadelenin zorlukları beraberinde bu sorumluluğu da göğüslemeye çalıştım. Ki ateş hattında olmanın hangi noktalara varan sıkıntılarını yaşadığımızı çoğu arkadaşım tanıktır. Bunlara rağmen ülkelerdeki ilişkileri elverdiğince düzenleyip gelmeye çalıştım, geldim. Bir aya yakın süredir burada olmama rağmen zamanın ne kadar sorun edildiği ortada. Nitekim önemli olmadığı da söylendi.

Ülkedeki işlerden, durumuzdan A... arkadaşı bilgilendirdim, ama rapor vermem ne istendi, ne de tartışmalarda işler öne çıkarıldı. Esas alınan sorunun çözümlenmesiydi.

Ve tabii oldum. Bırakalım bunu saygıyı zedelememek için sonuna kadar dayandım. Sağlıklı düşünmemi ilişki yürütmemi engelleyecek girişimlere hiç kimse izin vermedim. Ülkeden gelirken Musa arkadaş tarafından basitçe hatırlatıldığı için kalacağım evin sorun olacağını fark ettim. Müdahale yapılan eve de gitmeyeceğimi de belirterek ayrı kalacağım ev istedim. Ve de A.. arkadaşın yanına her gün giderek müdahaleci arkadaşlarla da dönem dönem çağırıp tartışarak bugüne geldim. Açık ki, ağırlıkla A... arkadaşla oldum, Musa'nın da katıldığı görüşmeler dışında Malik arkadaşla da tartıştık.

Ülkeden gelmeden de dediklerim vardı. Musa ve Malik arkadaşlarla yaptığımız son konuşmalarda da tekrarladım. Müdahaleci arkadaşları “temizlenecek pislikler” olarak görmüyorum. Hareketimiz içinde önemli yerleri, emekleri olan ve Haydar arkadaş önümde gördüğüm arkadaşlar,

göze aldıkları benim için anlam ifade ediyor ve hareket içindeki herkes için de edecektir. Hareket içindeki geçmişleri üstlendikleri sorumluklar bilinmektedir, önemlidir. Ben gözden çıkarmıyorum, düşüncelerini kayda değer buluyorum, öyle de olmalıdır.

Arkadaşların samimi yanlarını görüyorum, hareketi sahiplenişlerini paylaşmalarımızda yaşadım. Müdahalelerinin darbe seyrine dönüşmesini engelleyen çabalarını izledim ve bu sınırları sürekli korudular.

Bir araya geleceğimiz tartışma ortamında karşılıklı hataları, eksikleri ortaya çıkaralım, bu zemin hareket yararınadır. Getirilenler A.. arkadaş ile Haydar arkadaş arasında da tartışılabilirdi.

Bugünkü boyut kazanmasında A.. arkadaşın rolü olduğunu düşünüyorum, ayrıca sorunlarımızı tartışma ihtiyacımız vardı, bu benle de geçiyordu. Haydar arkadaşın istemiyle de platform toplanabilirdi. Yöntemi benimsemesem de, tartışmanın nasıl tıkandığını düşünüyorum. Bugün yürütülen tartışmalardan onu anlamaya-yakalamaya çalışıyorum.

Üst ilişkilerdeki paylaşım önemlidir, üzerinde duruyorum.

Haydar arkadaş ben MK biliyordum. Ayrıca 16-17 Nisan sonrası ülkeye gelmesi söz konusuydu. Yine A... arkadaşın anlatımlarında biz diye geçiyordu, paylaşma ileriye. hareketin geneline vakıf olma düzeyindeydi.

Dokümanları okuyor, bilgilenmeye sahip vb. geçiyordu. İhtiras konum yapıldığına katılmıyorum. Niye böyle bir riske girsin ki, zaten konumu vardı.

Benzeri yaklaşımlarımı sürekli getirdim, düşüncelerimi açtım. Musa ve Malik arkadaşların getirdiği “düşüncelerini gizlemek” kutuplaşmaya katılmamaya tekabül ediyor. Evet bunu yaptım ve tırmandırıcı hiç bir tavra girmedim. iç çözüm zeminini sürekli korudum. Çünkü benim için de hareketi bölmeme sorumluluğu vardı. Ki, daha hassas kim davrandı diyorum. Geldiğindeki telefon görüşmelerimizle sonraki görüşmemizde dili dahi değişen ve de hatırlattığım- diyalogu koparıp Musa arkadaş mı? “Mevzilenilmiş, çözüm taraflardan birini kestirip atmak” tespiti yapıp tüm girişimlerde bunu eksen alarak diplomasi yapan Malik arkadaş mı? Tavrımın süperiz olmadığı getirilebiliyorsa düşüncelerim bilinmediğinden mi? Zaten bu kadar zaman ne konuşulduğu meçhul oluyor.

Düşünce saklamak, spekülatif değerlendirmelere, polemiklere girmek, demagojilere kapılmamaksa doğrudur. yapmadım. Soruyorum bu tavrımı inatla sürdürmek mi, burjuva politikası...

Operasyonlardan, darbeler yememizden rahatsızlık duymadığım yorumu daha rahatlıkla yapılabilir. Amaç nedir? Yapılmak, vardırmak istenen sonuçları düşünmek gerek. Kaldı ki, kendi açımdan bu konulardaki duyarlılığım bilinir. Hareketi her koşulda sahiplenip sorumluluklarımıza

sarılma, devrimci yaşantımda-mücadelemizde saklıdır. Kimseye de tek söz hakkı vermeyecek kadar açıktır.

Kayıtsızlıkla hareketin bölünmesine seyirci kalmakla suçlanıyorum. Benim için pratikte aşılmış bir yaklaşım, çünkü ben başından beri zorlanan platform üyesiydim. Bıkılmadan, usanmadan “darbeci” “Karşı darbeci” olmaya zorlandım. Tutarlılığımı koruduysam düşmana malzeme vermemeyi ve sorunlarımızı kendi iç mekanizmalarımızda çözmeyi ısrarla savunduğumdandır. Benim için hareket sorumluluğunu üstlenmek buydu.

Artık sorumluk tüm platform üyelerinindir dediğimiz ortamda dahi cepheleşmemesinde son aşamaya kadar direniş gösterdim. Platform tartışma-sonuçlandırma işlevini görecektir. Konular oturumlar yaparak tartışılır, eleştiri-özeleştiri istenir, sonuçlar çıkarılır, en son olarak da bir oturum yapılarak kararlar belirlenir, şeklinde saptamalar dahi aramızda geçti. Hangi amaçlarla platform gözden çıkarıldı?

“Turuva atı” ithamı bile bir itiraf. Şöyle ki, cephele ve taraflar belirlenmiş. Cepheleşmeyi aşmalıyız tavrıyla bunalıma neden olduğum tespiti A... Malik, Musa arkadaşlarca yapıp tavra zorlanıyorum. Bugüne geliyoruz yine kaosa neden olduğum getiriliyor. Demek o zaman da o tarafta yer almamamdı sorun-ötesi prosedürdü-bugün de. Evet, yaratılmaya çalışılan baskılanmalara beni belirlemeyeceğini getirmiştim. Beni hareketin geleceği ilgilendiriyordu. Bugün “bunalım” çözülecekse tek yanlı mahkumiyetle çözülmaz, sadece atlatılır ve daha endişe verici gelişmelere gebe kalınır düşüncesindeydim. Ki, verilen getiriliyordu, A... arkadaşça... Bunlar aramızda defalarca geçti. Çözümü mekanizmalarımızda aradığımı, ikilemlerle hareket edemeyeceğimi getirdim. Hak-hukuk, suç-ceza içine sıkıştırılarak “beş” dakikalık “çözüm”lerden yana olmaya çağımı paylaştım.

Ama doğru mutlak “darbe” üzerine kurulu bir yargılama dayatıldı ve onun işletileceği yollar üretildi. Katılım göstermem zorlandı. Benimsememedim ki, Malik ve Musa arkadaşların yazısında da geçiyor. Buna direndim, tartıştım.

Son olarak da protokol hazırlayıp herkesin imzası altında platformu işletme tartışması yaşandı. Ben de böyle bir protokolle eğer Özel yetki (söz konusu olan ben ve Malik'tik) verilirse bu sorumluluğu da üstleneceğimi belirttim. Ancak böyle bir protokolden kaçınıldı. Komisyon (üç kişilik) kurulup yetki-yürütme işleyişi resmileştirilmek üzere dayatıldı. Platformun işletmesini belirsizleştiren ve üyeleri çığneyen, sorunu karara (önceden belirlenmiş) indirgeyen girişimlere katılım göstermedim. Herkesin imzası olan protokolde ısrarlı oldum. A... arkadaşın böyle bir sorumluluk altına girmeme girişimleri uyarıcı oldu. Tarihsel sorumluluk hangi açıklıkla yerine getirilecek, kimlerce nasıl üstlenilecekti?

Arkadaşlar, ithamlardan bir şey beklemeyelim, kendi kendimizi yeni(!) yetkilerle donanmış ilan ederek fonksiyonsuzlaştırdığımızı, hareketin sorunlarının üzerinde atlanılmasının rolüne soyunduğumuzu görelim.

Benim de açıklamam artık bu aşamada yaptığımı ve belirttiğim rolü reddettiğimi bilelim. Açıklamamda platform üyesi olarak sorumluluklarımı yerine getirmeyi sürdüreceğim yer aldı. Ayrı ayrı yürütülen görüşmeleri yeterli görerek artık bu tartışmalara girmeyeceğimi de getirdim. Ancak platform üyelerinin hepsinin bir arada olacağı görüşmelere katılacağım dedim. Çözümün bunda üretileceğini, gelişme kaydedilecekse bunun

içinde arayacağımı tekrarladım. Bu anlamda ne desem ve taraf olmakla adımlarda engel teşkil ediyorsam da o zaman düşüncelerimin müdahale eden arkadaşlardan yana olduğunu belirledim.

Baştan beri taraf olduğum, düşünce sakladığım iddia ediliyor. Arkadaşlar düşüncelerim baştan beri nettiyse son sorularınızı niye soruyorsunuz? Ben soruyorum. Tarafli olup düşünce saklayan miyim? Tavır alarak, platformun işlevsizleştirildiğinin gizlenmesine fırsat vermeyen miyim?

Platform olarak hepimizin bir araya gelip eleştiri-özeleştiri temelinde sorunlarımızı çözümlendiğimiz, durum değerlendirmesi yapacağımız bir işleyişten -nabız ele geçirdikten sonra- feragat etmeye zorlanıyorsam politik kimliğimi savunmam- korumam en doğal hak-kimdir. Ki, bence bu yürütülen politikalarda burjuva politikası gizlidir. Benim de yetkilerle donatıldığım hevesine-ayrıcalığına- kapılıp hareketime, temsil ettiğim yoldaşlarım karşı sorumluluğumu göz ardı etmem beklenemez. Üstelik böyle bir yetkiyle (komisyon) donatılmak görüntüseldir. Çünkü, bağımsız tartışma, hareketin sorunlarının altından yenilenerek ve geleceğe güvenle bakarak çıkma zemini olmayan işlerlikte rol üstlenmek kendini aldatmaktır. Hele de bu zemin yoldaşlarımızın iradesinin temsil edildiği bir düzeye denk düşüyorsa, işte o zaman tarih bu rolü görüntüde üstlenenleri hiç affetmeyecektir.

Bugün için konumum, sorumluk adına hareketimizin geleceğine sorumsuzluk yapmamı gizlemeye müsait. Ancak yine konumum gereği egemen kılınmaya çalışılan düşüncelerle hareketin geleceğinin şekillendirilemeyeceğini de görüyorum. Burada devrimci sorumlulukla hareketi sahiplenme mi, resmi tarih yazmak üzere yapay yetkilerle çözümler üstlenmek mi? Söz konusu olan budur, işte tercihim bu noktaya geldiğindedir.

Tavrımı belirleyen devrimci mücadelemizin devrimci işleyişlerle yürütüldüğünde hedefine varacağına olan inancımdır.

17.12.1992

DERYA

(Gürcan Özgür AYDIN)

(Türkiye'deki ilişkilerden Birinci Dereceden Sorumlu)

YOLDAŞLARA!

30. Ocak 1993

Hareketimizin şu an içinde bulunduğu kargaşa ortamını anlatmaya sanırız gerek yok.

Bu durumu öğrendiğimiz andan itibaren hareket mekanizmaları içinde kuralı açılımlarla sorunun kadrolar tarafından çözülebileceğine inandık.

Hala da bu inancımızı koruyoruz.

Sağlıklı bir çözüm için öncelikle sağlıklı bir tartışma zemininin yaratılması gerekiyordu. Bu yöndeki samimi düşüncelerimizi 6 maddeyle kısaca özetlemiştik.

Söz konusu bir sayfalık bildiride sorunun ayrıntıları konusundaki düşüncelerimize değinmemiştik. Çünkü öncelikle yapılmasa gereken kadroların bir araya gelebileceği bir zeminin yaratılmasıydı. O zemin oluştuktan sonra gündeme gelecek tartışmalar bizi doğru sonuçlara ulaştırabilecekti.

Bu konuda uyarıcı olmaya çalıştık. Çünkü mevcut sorunu en alt düzeylere ilgili-ilgisiz insanlara açma eğilimlerini taşıyanlar vardı.

Sorunu akraba, aile çevrelerine, hatta devrimciliği bırakmış insanlara bile açan arkadaşlarımız oldu. Bugün söz konusu olumsuz gidiş daha dizginsiz boyutlara yönelmiş durumda. Hareket işleyişi, kurallar, illegalitenin gerektirdiği sakıncalar vb. göz ardı edilerek ulaşılabilecek her yere “önderlik” adına ulaşılmaya çalışılıyor. En son bolca imzanın yer aldığı bildiri bile sorunun nerelere kadar taşındığını gözler önüne seriyor. Bu gidişin nereden duracağı da şimdilik meçhuldür.

Çok sayıda insan yanımızda yer alıyor görüntüsü verebilmek için yapılan sınırsız açılımın sarıcılarını ilerde çekeceğiz. Bu gayretkeşliğe paralel olarak gündeme gelen tek yanlı ve duyguları istismar eden öznel yaklaşımlar sorunu giderek ağırlaştırıyor. Soruna çözüm getirip, hareketi bu kaostan en az zararlı kurtarma yerine tam bir kafa kola alma çabasının başladığını üzülenek görüyoruz. Bu yazı yazılana kadar kendi alt ilişkilerimize sorunu açmayan bizler zor durumlarda kaldık. Örneğin bir çok ilişkiye legaliteden yapılan açılımlar sonunda arkadaşlarımız bizlere gelerek hayretlerini bildirdiler. SDB savaşçıların, Kır Birliklerindeki geril-

lalara, diğer illegal insanlarımıza sorunu açmadık. Yapılan sorumsuzluklara daha da vahim hataları eklemeden bu gidişe dur demeliyiz.

Bu kuralsız, ilkesiz gayretkeşlik her türden spekülasyon, dedikodu, küfür, kara çalma ve yalanlarla yürütülüyor. Biz bu tür yöntemleri eleştiriyor, böylesi spekülasyonlar bataklığında yapılacak bir yarış peşinen reddediyoruz.

Bir yandan kadroların ve ilişkilerin güvenliği, yeraltı yaşamının bilinen zorlukları ve özeniyle hareket ederken, diğer yandan her tür risklere açık böylesi olumsuz bir zeminde “yarışmak” bizim işimiz olamaz.

Bir bildirinin altına çok sayıda imza atmakla Hareketin örgütsel yapısını insanların aritmetik toplamına indirgeyen “dernekçi kafalar”la mı bu sorunu çözeceğiz?

İmza sahibi arkadaşları küçümseme gibi bir yaklaşımımız olamaz. Ancak hareketin önemli bir sorunu asıl olarak kadrolarla çözülecek deniyorsa, hareket kadrolarından ne anlaşıldığının unutulmaması gerekiyor.

Devrimci örgüt Lenin’in ifadesiyle “geometrik” bir toplamdır. Yani tek tek imza atan kadrolar değil, onların temsil ettiği hacim, yani örgütsel ilişkiler ağı önemlidir. Sorunu insan sayısı ile ele alan dernekçi legalist yaklaşımla bu sorun çözülemez.

Döne döne vurgulanması gereken şudur: Bugün mevcut sorunu gerçekten çözmek istiyorsak kadroların sağduyusuna güvenmek zorundayız.

Sorunu çözecek biricik zemin, şu an meşruiyeti tartışılmayan kadrolar ve onların örgütsel ilişkileridir. Darbe nedir ve neden olur? Öncelikle şunu vurgulayalım: Hareketimizin içindeki krizin 13 Eylül’de bir “darbe” ile aşılma istenmesini ve sonrasında kullanılan yöntemi doğru bulmuyoruz.

Bu yöntem öylesine yanlışlıklar içeriyor ki sonuçta çok haklı olarak dile getirdiği örgütsel sorunlarımızın sağlıklı tartışılmasının önünde adeta bir engel haline geliyor. Bu yöntem duygulara hitap eden demagojik yaklaşımlara ve istismara o derece açık ki esas sorunlar bir yana bırakılabiliyor.

Dolayısıyla soruna yaklaşımda gündeme gelen bu yöntemi savunmak ve teorize etmek bizce mümkün değil.

Ancak izlenen yöntem yanlış demekle sorun çözülmüyor elbette ki. Peki ama gerçekte bir darbe nedir? Toplumsal bir yapıda yapılan darbe gibi

olağandışı bir olgu nasıl ortaya çıkar? Bunun bir zemini, yeşerip geliştiği bir nedenler zinciri yok mudur? Bunlara gözlerimizi kapayarak soyut bir meşruiyet tartışması bizlere ne kazandırır? Bugün bilimsel yaklaşımlara öyle sırt çevriliyor ki, olaylar ve sonuçlar diyalektik ve tarihi materyalizmle hiç ilgisi olmayan metafizik-idealist savlarla açıklanmaya çalışılıyor. Bunca yüzeysel yaklaşımlarla nereye varacağız?

İnsanların samimi bağlılık ve güven duygularıyla oynayarak onları bir süre için kandırabilirsiniz. Ancak düşünen her devrimci önünde sonunda gerçeği sorgulayacaktır. Sorunlar gerçek nedenleriyle değil de görüntülerle açıklanmaya çalışılır, nesnel gerçekler yerine öznel saygı, güven, bağlılık, sadakat vb. öne çıkarılırsa doğru bir sonuca ulaşmak imkansızdır. Bunu görmek ve sürdürülen sağlıklı spekülasyonlara son vermek gerekiyor.

Her materyalist bilir ki toplumların tarihinde gündeme gelen darbeler bir sonuçtur. Her darbe ait olduğu toplumsal bütündeki bir krizin sonucu olarak ortaya çıkar. Toplumsal bir yapı iç bütünlüğünü mevcut biçimde sürdüremez bir hale gelmişse, yani o yapıda bir kriz boy vermişse binleri ortaya çıkıp darbe gibi olağandışı yöntemle sorunu çözmeye kalkışabilir.

Bu açıdan konuya bakıldığında 13 Eylül hareketini bazı arkadaşların MK olma hırsıyla açıklamak çabası boşuna bir çabadır. Tarihsel olaylar bireylerle, onların duygularıyla vb. açıklanamaz. Tersine olarak, bireyler tarihsel olaylar bütünü içinde açıklanmalıdır. Bugün darbeyle ilgi olarak yapılan sözüm ona açıklama özetle şöyledir: “Bir çok önder kadro yok olmasına karşın MK olma sırası bir türlü H... gelmedi. Bu ihtirasını tatmin etmek için H. Darbe şefliğine soyundu” vb...

Bu düşüncenin idealist-metafizik bir açıklama olduğunu ortaya koymak için diyalektik ustası olmaya gerek yok.

Bir kere şurası açık: H. Zaten A. Tarafından MK olarak görülüyor. (En azından De. ve H'ı MK için düşündüğünü bizzat A söylüyor.) A'nın H ile olan paylaşımları MK düzeyindedir.

İkinci olarak; H 13 Eylül'den bir gün önce şehit düşse alt yazısı “MK üyesi, önder kadro” vb. olacaktı. (Bunun somut örneklerini herkes biliyor.)

Bu durumda H MK olma ihtirası için darbe yapmıştır demek, en azından mantıksal bir saçmalaktır çünkü o zaten MK konumundadır. Ve tersine olarak H “darbe” yaparak bu MK olma şansını yok etmiştir(1)

Görüldüğü gibi bir darbeyi bireylerin ihtiraslarıyla açıklamaya çalışmakla bir yere varılamıyor. Bu türden metafizik “açıklamalar” olaylar ve olguları açıklarken ne kadar bilim dışı kalındığını göstermekten başka bir şeye yaramıyor. Bir insan yalnızca MK olma “şansını” değil aynı zamanda yaşamı dahil her şeyini riske atarak böyle bir harekete girişiyorsa bu konu üzerinde oturup düşünmek zorundayız.

Hareketimizin içinde bir darbe olduysa bu “darbe” hangi gerçeklerimiz, örgütsel yapımızdaki hangi nedenlerin sonucu olarak ortaya çıktı?

Örgütsel yapımız nasıl bir kriz içindeydi ki bu “darbe virüsü” bünyemize girdi? Bilindiği gibi virüsler sağlam organizmalarda etkili olamamaktadır. Virüsü besleyen ilgili yapının bağımsızlık sistemindeki zafiyetlerdir. Peki bizim zafiyetlerimiz nelerdi?

Diyelim H ve arkadaşları ihtiraslı, potansiyel hainlerdi. İyi ama bu insanlar yapımızdaki hangi zaafı kullanarak böylesine bir krize yol açtılar?

Sorunu bugün kimilerinin yaptığı gibi demagojik bir yaklaşımla ele almıyoruz.

Deniyor ki, “Bu darbe virüsünü yok etmezsek yarın hiçbirimizin can güvenliği kalmayacak. Sabah kim erken kalkarsa, kimin kafasının tası atarsa o darbe yapacak. Çünkü bunun Önü açılmıştır” vb. Bu söylem ucuz bir demagojidir. Hareketimizin içinde örgütsel ilke ve kurallar açıktır. Birilerinin bir sorunu olduğunda bunu ait olduğu organlar içinde çözmek zorundadır. Eğer bir sorumluyla alt ilişkisi arasında ya da bir komite içinde bir sorun gündeme geldiğinde kimse darbe yapmıyor.

Çünkü soruna bir üst organ müdahale ediyor. Peki ama en yukarıda bir sorun çıkarsa ne olacak? Ne yazık ki buna ilişkin örgütsel bir mekanizmamız, işleyişimiz yok(muş). Bu konuda ne bir işlerlik ne bir başvuru organı ne de denetim yolu vardır. Bunun yolu açılmamıştır. Neden? Eğer önderlik kurumunu bir kişiye ve kayıtsız şartsız onun iradesine bağlarsanız elbette bir sorun yoktur. Çünkü bir kişi kendi kendisiyle kavga etmeyeceği için sorun da çıkmayacaktır. (???)

Oysa biz önderlikten bir kişiye değil hareketin merkezi organizasyonunu, yani MK’yi anlıyoruz. Ve bir MK hiçbir zaman tek kişiden oluşamaz

Önderlik kurumunun bir işlerliği, bir kurallar manzumesi olmalıdır.

Biz kolektivizmi hayata geçirmeleri için alt komiteleri nasıl kıyasıya

eleştiriyorsak, aynı şeyi önderlik kurumu için de yapmalıyız.

A çok haklı olarak bizleri eleştiriyordu. Kolektivizmi yaygınlaştırmadığımız için bizleri eleştirirken ona sonuna dek hak veriyorduk. Ancak bugün A “kolektivizm alta gerekli ama Önderlik için gereksiz” diyorsa ya da en önemlisi, geçmiş örgütsel pratiğimiz bu anlama gelecek tabloyu ortaya çıkartıyorsa bunu kabul edemeyiz. Böylesi bir işleyiş çarpıklıktır. Bünyemizdeki bu çarpıklığı yok etmek hepimizin görevi olmalıdır.

Sonuç olarak: Mevcut sorunumuz 3-5 kişinin hain olması, ihtirasları, bunların yaptıkları darbe vb. değildir. Sorun yapımızdaki zafiyetlerdir. Dolayısıyla sorunun çözümü, tasfiye edilmesi gereken 3-5 hain, darbeci, çeteci vb. değildir.

Önder ve Önderlik kavramlarının içeriğini boşaltmamamız gerekir. Bizlere yakışmayan hakaret ve küfürlerle soruna yaklaşan arkadaşlar bu tavırlarından vazgeçmelidirler. Küfür, en başta küfür edeni vuran ve alçaltan bir seviyesizliktir. Her Devrimci Solcu küfür gibi basitliklerden uzak durmalıdır.

Seviyesiz küfürler kadar abartılı ve içi boş övgüler de yanlıştır. Bugünkü sorunlar ortamında “Yaşasan A”, “Yaşasın Önderimiz A” vb. diye haykırmak A’yı yüceltmez. Bugün A’ya yapılacak en büyük kötülük “Yaşasın Önderimiz A” demektir. Çünkü zaten A’nın kendisi bile bu koşullarda Önderlik için onay istemenin yanlışlığını görmüştür. Onay yazısını geri çekerken A doğru olanı yaptı, çünkü bugün gerçekten Önderlik bir kriz içinde. Ama A hala yazıların altına “Önderiniz”, “Hareket Önderi” vb. diye ifadeleri düşerek kendi kendisiyle çelişkiye düşüyor.

Hareket kadrolarını önderliğinizi onaylatmak ihtiyacı hissediyorsunuz. Bunun için yazı yazarak onay istiyorsunuz. Çünkü size göre geçmişte verilen onay artık tartışmalıdır. Bu yüzden önder olma yanınızın kabul görüp görmediğini anlamak istiyorsunuz. Ama diğer yandan, üç gün sonra, bugün sağlıklı tartışmaların olamayacağını, insanların baskılanmalar altında kalabileceğini gerekçe göstererek, bizce de doğru bir şey yaparak; onay isteyen yazınızı geri çekiyorsunuz.

Peki bu durumda, yazıların altına tekrar “önderiniz” diye yazmanın anlamı ne?

Ayrıca şunu da vurgulayalım: Hepimiz zafer kazanmış bir çok devrimci önderin yazılarını, özel mektuplarını, anılarını okuduk. Hiçbirinin altında

önderiniz türü ifadelere rastlamadık. Biz onlarda, yani o büyük muzaffer önderlerde, hep alçak gönüllüğü, mütevazı devrimciliği gördük. Örneğin Fidel Castro'ya tüm yoldaşları, halkı ve dostlarının hitabı olan Fidel ya da Guevara'ya söylenen Che hitaplarının içindeki sıcaklığın anlamını bir kez daha düşünmekte sayısız yarar var.

Bu konunun ışığında bugün dayatılan “Her şey 13 Eylül öncesi yönetime Dönsün” söylemine değineceğiz. Bu söylem, sorunu yapay ve içi boş tartışmalara çekmekten başka bir işe yaramıyor. Çünkü mevcut krizin boyutları öylesine derindir ki 13 Eylül öncesindeki önder bile, konumunu yeniden onaylatmak ihtiyaca hissediyor. Krizin boyutları öylesine derinken, her şeyi illa da bana devredin demenin ne anlamı var? Bu açık ki bir tutarsızlıktır. Bu tavırdan ısrar edilmesi ister istemez insana şunları düşündürüyor:

- 1- Mevcut sorunların tartışılması mı engellenmek isteniyor?
- 2- Bir konum kaybı endişesi, bir kişisel hesap mı söz konusudur?

Oysa devrimci bir Önderin yapması gereken şu olmalıdır. Kadrolara güvenmek!

Lafta kadrolara güvenildiği söylene de pratik bunu göstermiyor. Bir sorumlu yetkili insan düşünün ki hakkında onca iddia bulunmasına, büyük bir güven bunalımı yaşanmasına karşın kendini sorgulamak için kendinin mahkeme başkanı olmasını istiyor(!)

Burjuva bakanlar, bürokratlar, milletvekilleri bile bir soruşturmaya muhatap olduklarında araştırmanın? Çünkü aksi halde çıkacak sonuç şaibeli olacaktır. Peki bizim böyle bir kurala uymasını önder bir yoldaşımızdan beklemeye hakkımız yok mu?

Soruna M-L bilinçle yaklaşmalıyız

Konuya ilişkin görüşlerimizi ilk kez burada belirtmiyoruz. Sorunu Ege ve Karadeniz bölgeleri adına konuştuklarını söyleyen iki arkadaş ve ayrıca bir başka Kır gerilla birlik komutanı ile yaptığımız ortak toplantıda da dile getirdik. Ortak bir çözüm için bu arkadaşlarla saatlerce tartıştık. Biz tüm iyi niyetlerimizle tartışırken Ege ve Karadenizli arkadaşlar bir yandan bizimle birlikte ortak bir sahiplenme çabası içinde görünürken diğer yandan legal platformla zaten ortak bir metinde buluşmuşlar. Oysa bunu bize açıkça belirtebilir net görüşlerini bizimle tartışabilirlerdi. Şimdi anlıyoruz ki hiçbir esnemeye yanaşmayan katı tutumları nedensiz değilmiş.

Ayrıca iki gece süren toplantılarda tutanak tutalım ve söylenenlerin altına imza atalım önerilerimizi tüm ısrarlarımıza rağmen neden reddettiklerini de şimdi anlıyoruz. Sağlık olsun! Arkadaşlar varsın iki gün zaman kazanmış olsunlar!

Çok imzalı bildirimde bizlerin meşruiyeti tartışılıyor. Bunlar hafifliklerdir.

Bunlara tenezzül edilmemeliydi. Ama madem sorun açıldı değinmek zorundayız.

Sorun bu platforma çekilerek ne hedefleniyor? Neyin ve kimin meşruiyeti tartışılıyor?

SDB İstanbul sorumlusu olarak imza atan arkadaşın meşruiyeti tartışılıyor. Bunun altına kim imza atıyor? Bir çok legal platform sözcüsü (!) Bu, ahlaka sığmaz. Doğrudan da söylenmiyor. Meşruiyet kaygısı utançaça dile şöyle getiriliyor: SDB'deki boşluklar 13 Eylül sonrası doldurulmuş vb. vb.

Tartışılmaya çalışılan kişi bu göreve 13 Eylül'den çok önce gelmiştir. Ve onu atayan bizzat A'dır. A'nın bu arkadaşına yönelik son günlerde yol aldığı yazılardan bu durum net olarak anlaşılabilir. (Belge no:1) Arkadaş 6 maddeli bu yazıya imza atarken, sadece İstanbul SDB sorumlusu olarak imza attı. Sorumluluk bilinciyle hareket ederek konuyu henüz alt ilişkilere açmamıştı. Yani çok imzalı bildirimdeki gibi Konya'dan Diyarbakır'a kadar herkese konuyu açan biz değiliz. Merkezi koordinasyon ilişkileri ve bunun sorumlusunun olmadığı söyleniyor.

Bunca yalan nasıl uyduruluyor anlamak çok zor. De. Yurtdışına giderken alanlar arası ilişki için birine görev vermiş vb. vb. Oysa bu işleyişi en iyi bilen A'dır. Nitekim ülke içinde aradığı ilk insan bu arkadaşdır. Konuya ilişkin A'nın SDB'ler İstanbul sorumlusu ve Mahalli alan sorumlusuna yazdıkları ortadadır. (Belge No:2)

Gelelim Kürdistan sorumlusunun durumuna.

Bu arkadaşına görev alacağı A'nın bilgisi dahilinde 13 Eylül öncesinde söylenmiştir. İlişkilerini devralıp göreve başlaması ise 13 Eylül sonrasıdır. Diyelim ki bu arkadaşın resmi bir görevi yok, meşru değildir. Ancak arkadaşın mevcut soruna ilişkin tanıklığı birinci dereceden önem taşımaktadır.

Arkadaşa A'nın yazdığı özel mektubun bir bölümü ektedir. (Belge No:3) Eğer konumu tartışma konusu yapılıyorsa bu arkadaş bir Devrimci Sol

kadrosu olarak imza atıyor. Hiçbir konum dayatması içinde değiliz.

Buna ihtiyacımız yok. Her koşulda hareketin isimsiz savaşçuları olma onuru bize yeter. İsimler, “sıfatlar”, “konumlar”, bize öylesine uzak, öylesine saçma görünüyor ki bunu dert eden arkadaşlarımıza şaşırıyoruz.

Burada üzücü olan bu arkadaşların tavırları birilerinin beklediği yönde olmayınca meşruiyetinin tartışma konusu yapılmasıdır. Eğer bu arkadaşlar “Yaşasın önderimiz” sloganları atıp bir şeyleri küllendirmeye çalışsalar bugün baş tacı edileceklerdi. Nitekim “Yaşasın A” dedikleri için binleri tüm zaaf ve eksikliklerine rağmen “ileri” kadrolar olarak sunuluyorsa, olayların iç yüzünü bilen tüm kadrolar bunun altında yatan anlamı fark etmiyor sanmak büyük bir yanılıdır.

Özellikle A'nın uyarıları doğrutusunda sorunu belirli kadrolarla sınırlı tutan bizlere yönelik asılsız suçlamalar karşısında “pes” dememek elde değil. Biz sorumluluk gereği konuyu kimseye açmıyoruz. Çünkü bizden o isteniyor. (Belge No:4) Bu hareketin savaşını canları pahasına yürütmeye çalışan gerek kır gerek şehir gerillalarına konuyu açmadığımız ortamda legal platformun yaptıklarına ne demeli? Bugün darbe, darbe diye feryat edenler özellikle mahalli alanda gitmedik bir tane ilişki bırakmadılar.

Geçici merkezi koordinasyonu geçersiz saydıklarını ilan ettiler ama bu konumu kullanarak tüm ilişkilere alan sorumluları ile ilişkiyi kesme talimatları verdiler. İlegal insanlarımızın evlerine, randevularına, ilişkilerine gidip “Alan sorumlusu bırakma potansiyeli taşıyor” diye ahlaksızca sözler söylediler. Bizzat “yeni sorumlu (...) arkadaştır” diyerek yeni istihdamlar yapmaya çalıştılar. İlegal insanların randevularına girerek olumsuz sonuçlar doğuran bu arkadaşlara bizzat kendisinin talimat verdiğini söyleyen A, bizce çok yanlış davranıyor. Bu yol ve yöntemler bize bir şey kazandırmaz.

Peki tüm bu müdahaleler ne adına yapılıyor?

Meşruiyeti bugün tartışılan A ve “önderlik” adına!

Tekrar vurguluyoruz. A'nın bugün hiçbir istihdam yetkisi yoktur. (Keza H'nın da böyle bir yetkisi yoktur.) Kendi meşruiyetinin olmadığını onay yazısını geri çekerek kendisi kabul etmiştir. Bu nedenle onun adına tavır alan, ilişkilere müdahale edenler hareket işleyişini çığneyip suç işliyorlar.

Buna izin vermeyeceğiz. Bu arkadaşları sağduyuya çağırıyoruz.

Gelinen noktada biz de sorunu ilgili insanlarımıza açacağız. Ama ku-

ralsız, rastgele bir açılım olmayacak bu. Yazılanların tümünü vererek, onları nesnel bir şekilde bilgilendirerek, tek yanlı şişirme ve telkinlerden uzak durarak bunu yapacağız.

Bizim hiçbir kaygımız yok. Çünkü gerçekler inatçıdır ve gerçeğin hükümü sürer. Tüm yoldaşlarımızın görünene değil gerçeklere yönelmesinde sayısız yarar var.

Gelinen aşamada mevcut krizin üstünü kimse örtemez Bizler 13 Eylül'de A'ya tavır alan arkadaşların söyledikleri dışında kendi bilgilerimizden yola çıkarak görüşlerimizi belirtiyoruz. Dolayısıyla ilk yazımızdaki ihtiyatlı ve bir tartışma zeminini zorlamayı hedefleyen üslubumuzu "orta yolcu", "kararsız" bulan arkadaşlara bazı hatırlatmalarda bulunmak istiyoruz. Yazacaklarımız somuttur ve "darbecilerin" iddiaları da değildir.

A ile yapılan ilk konuşmalarda 306 sayfalık derlemede yer alan yazıların kendisine ait olmadığını söyledi. inandık. Kendi yazılarını bekledik. Ancak gelen yazıları okuyunca gördük ki düzeltilmiş kara mizah yazısında yapılan tüm değişiklikler ilk yazıda söylenen bazı doğruların "açıklar" olarak görülerek düzeltilmesi olmuştur.

Bu açıdan konu çok ciddidir. Öncelikle vurgulanması gereken şudur:

Ele alınan operasyonlar konusundaki açıklamalar inandırıcılıktan uzaktır! Açıkça doğru olmayan ifadelerle bazı gerçekler örtülmeye çalışılıyor.

Bu yöntem A'nın bizlere salık verdiği yöntem değildir. A bize, sorunları çözerken radikal olun, kendinize acımayın derdi. Evet, doğru, özeleştiride radikal olmalıyız. Ama bu konuda çifte standarda gerek yok. Bu konuda A kendine karşı radikal olmak zorunda.

Olayları doğrudan yaşamayan, bir çok şeyi bilmeyen arkadaşlarımızın konuyu daha iyi anlamaları için bir kaç somut örnek vereceğiz. Ama esas söyleyeceklerimizi günü gelince tüm kadrolar toplanınca belirteceğiz.

İnsan kara Mizahta operasyonlar için onlarca olasılık olarak belirtilen konular arasında bir kez olsun "A'nırı kullandığı yöntemlerden" söz edildiğini okuyamıyor. 12 saat açık olan telefonlar, fakslar vb... hepsi bir yana; şu çok yalın gerçek bile tek başına bir çok şeyi insana düşündürüyor: Yurtdışına çıktıktan sonra sahte kimlikle iltica talebinde bulunan A gözaltına alınıyor ve evin telefonunun dinlendiğini öğreniyor. Bu telefonda ülke, Sinan vb. aranmış. Bu durumda hemen evi terk edin talimatı verilmeliydi. Oysa bu talimat verilmiyor. Bu uyarının yapıl-

maması konusunda neden hala bugün bir şey söylenmiyor? Neyin üstü örtülmeye çalışılıyor?

İnsanlar katliama neden olmakla suçlanıp hareketten atıldı. “Hemen hemen kesin gibi” diyerek katliamın sorumluluğu bir kuryeye yıkıldı. Bu insan cezalandırıldı. Burjuva mahkemelerinin kararlarında bile böyle yuvarlak, belirsiz ifadeler olmaz “Suçu sabit görüldüğünden” diyerek karar açıklanır. Peki biz ne yaptık? Kesin olmayan bir kanıdan hareketle bir insanı cezalandırdık. Burada sorun salt kuryeye yapılan adaletsizlik değil. Daha önemli ve acı olan bu tavır alınarak operasyonu çözümledik imajının kadrolara verilmek istenmesidir. Ve bugün hala dinlenen sabit telefonla sabit yerin arandığı gün gibi ortadayken bunlara değinmemek bizleri düşündürüyor. A'nın kullandığı yöntemleri tekrar sorgulamasını istiyoruz. Ve burada durmayıp geçmişe biz de eleştirel bakıyoruz. İşte geçmişe bu gözle baktığımız için ilk elde gözümüze çarpan bazı gerçeklere değinmek istiyoruz.

Tartışılan konulardan bir kaçına değinerek sorunun ciddiyetini göstermeye, bu konuların ciddi araştırma ve tartışmaları gerektirdiğini ortaya koymaya çalışalım:

1) 1989 avukatlar sorununda ortaya çıkan krizin “dışarıdaki arkadaşların onayıyla” çözümlendiğini söyleyen A doğru söylemiyor. Bu gerçek değil. Dışarıdaki arkadaşların onay vermesi diye bir şey yok. Olaya tanıklık eden arkadaşımız hayatta ve ülke içindedir. Üstelik onun tanıklığı bu günlerde sık sık başvuru ve konuşamayan şehit yoldaşlarımıza değil somut olgulara dayanıyor.

2) 12 Temmuz operasyonu teknik düzeyde çözümlenmiştir deniliyor. Bu gerçek değil, çünkü bu konudaki soruşturma o zaman tamamlanmamıştı.

Faaliyet raporu eleştirilerinde buna değinen arkadaşlara tatmin edici bir yanıt verilmedi. Söylenen yalnızca şu oldu: “Şimdi herkes, bu katliamın neden ve nasıl olduğuna ilişkin teknik ayrıntılar üzerinde duruyor. Kuşkusuz bir ayrıntı ile başlayan olumsuzluk katliama dönüşmüştür. Ama “bu ayrıntı nedir” sorusuna verilecek cevap o kadar çoktur ki, bunu bulmak hem kolay değildir, hem de fazla anlam taşımıyor.” (Faaliyet raporu syf.51)

Tam tersine ayrıntılar büyük önem taşıyor!

3) Bir diğer çarpıcı örnek ise şöyle: Aynı olay hakkında üç farklı belge ve

üç farklı anlatımı aşağıda sunuyoruz.

Katliamın gerçekleştiği gün, o bölgede takip alan ve durumun normal olmadığını fark eden bir arkadaşımız gidip bizzat haber vererek uyarma yerine kendini kurtarma güdüsüyle hareket edebilmiştir. (Faaliyet raporu syf.52)

“Arif bir gün önce Nişantaşı’ndaki üs çevresinde ciddi bir takip alıyor. Takip aldım diyordu. Arif bu konularda biraz fazlaca kuşkucu ve panikçi olduğundan her zamanki halleri denmiştir.” (Kara mizah 1) (abç)

“Arif aynı gün (sabah üzeri) Nişantaşı’ndaki üs çevresinde takip alıyor. Takip aldım diyordu.” (Kara Mizah 51) (abç)

Üç ayrı belge, üç ayrı anlatım! Hangisi doğru? (*)

Evet bu minvalde sözü uzatmaya fazla gerek görmüyoruz, önümüzde ciddi bir sorun var. Kendimizi sorgulamak zorundayız. Tüm olanları göz ardı edip 13 Eylül öncesine dönmeyi istemek olmayacak bir iştir. Tek şansımız bunları açıkça tartışarak bu krizden daha güçlü bir biçimde çıkmaktır.

Sorunun çözümü kadroların omzundadır

Bugün hareketimizin içinde bulunduğu sorun kısır meşruiyet tartışmalarına hapsedilmeyecek denli ciddidir. Mevcut sorunu salt izlenen yön açısından ele almak sığıldır. Ayrıca 13 Eylül tavrının meşruluğu veya gayri meşruluğunu esas belirleyecek olan bu hareketin tarihsel haklılık zeminine oturup oturmadığıdır. Ve bizim öncelikle halletmemiz gereken bu yargı için gerekli araştırma-soruşturmaların bir an önce başlatılmasıdır.

Ayrıca tarihte çok yanlış yöntemlerle bile çok haklı doğruların dile getirildiği örnekler az değildir. Yöntemdeki yanlışlıklar dile getirilmek istenen gerçekleri yok etmez.

Bugün sorunun çözümü kadrolara bağlıdır. İki taraf da bu konuda hemfikirdir. Burada özellikle, önderlik” adına istihdamlara kalkışan arkadaşlara tekrar bir uyarı yapmak istiyoruz: Yaptıklarınız doğru değildir. Bu yol bize hiçbir yarar getirmez.

Konuya ilişkin A’nın yazdıklarını ortaya koymak bu noktada kaçınılmaz oluyor. Çünkü A bugün doğruları söylemiyor. Soruna A’nın nasıl baktığı 4 Ocak tarihli mektubundan anlaşılabilir. A Mahalleler sorumlusuna şunları yazıyordu.

“Hatırlarsın belki... 5 Ekim sabahı (seni) aradım. Ve ısrarla De. Gelince

mutlaka beklemesi ve çok acil görüşmemiz gerektiğini belirttim. Ve bundan sonra telefon trafiğinin hızlandığını fark etmişsinizdir. 13 Eylül'de hareketimizde darbe olmuş ve 5 Ekim'de kaçmış ve De'yi bilgilendirmiştim.

Bu günlerde darbecilerin çağrısı üzerine gelecek dört arkadaşın çözüm bulabileceği için ve de sorunu daha geniş bir kesime yaymak istemediğimden sadece De'ya haber verdim. Senle de konuşma olanağı bulduğum halde konuşmadım.” (abç)

A benzer şeyleri SDB sorumlusu arkadaşına da yazmıştır. (Belge no:5)

Bugün ise “Ben ilk günden sorunu kadrolara açın dedim, darbeciler buna yanaşmadılar” diyor. Bu iddia doğru değil.

A sorunu önce dört kişiyle çözmek istedi. Bu olmayınca yurt dışı içinde ilişkilerin başında bulunan sorumlulara açarak onlarla sınırlı bir çözüm düşündü. İşte bize yazdıkları:

(*) Arif arkadaşın söyledikleri kısaca şunlar: “Faaliyet raporu eleştiriminde de gerçeğin bu şekilde ters-yüz edilmesine karşı çıkmıştım. Yeni yazılarda ise haber vermedi denmiyor. Ama bu kez olay farklı/aştırılıyor. Bunlar basitliklerdir. Bir gerçeği ters yüz etmek kimseye bir şey kazandırmaz. Bütün ayrıntıların açıklanması uzun olacaktır. Burada şimdilik şunu vurgulayacağım. Takip, vb. Konularında kuşkucu, panikçi olduğum eleştirisini ilk kez duyuyorum. O zaman soruyorum. Madem öyleydim şu an Malik de dahil bir çok “ileri” kadroya bu konuda hasbelkader bildiklerimi anlatmaya, onlara sokağı öğretmeye çalıştıysa hatalı ben miyim? Yoksa bana bu görevi veren A mı?

Keza burada, Malik'ten bir konuda tanıklık yapmasını isteyeceğim: 12 Temmuz'dan 15 gün önce kendisine sokak eğitimi verirken “telefonlar çok tehlikeli, her an başımıza büyük belalar gelebilir” demiştim. Ve 12 Temmuz sonrasında Malik bunu bana anımsatarak şaşkınlığını belirtmişti. Tüm bunlara önemsiz ayrıntılar denebilir mi?”

Mahalleler sorumlusuna: “Tartışmalar belli bir kadro çevresinin dışına çıkmamalı ve polisin duyumuna karşı önlem alınmalıdır.”SDB sorumlusuna: “Tartışmalar belli kadro çevresinin dışına çıkmamalı ve yazıların polisin eline geçmemesi, bilgi sızması için önlem alınmalıdır.”

Ama bugün bizi aşarak bir kapkaç telaşı içinde konu insanlara açılıyor.

Üstelik bu açma, nesnel bir bilgilendirme şeklinde değil tek yanlı telkinlerle ve yalanlarla yapılıyor. Özellikle legal platformdaki arkadaşların gözü hiçbir şeyi görmüyor. Bu durum, doğal olarak, istenmeyen insanların konuyu öğrenmesine neden oluyor. Bu tavra getirilen gerekçe ise şu oluyor: “Darbeciler zaman kazanıp yalan demagojilerle kafaları karıştırmak istiyor.

Buna izin vermeyeceğim ve dolaylı da olsa ilişkileri bulacağım. Bu risktir. Fazla insanın devreye girmesi demektir. Yarın bunun demagojisinin yapılacağını (hatta yapıldığını) biliyorum. Ama başka yolum yoktur. Çünkü darbeciler gasp ettikleri sizlerin telefonunu vermemektedirler.” (Belge no 6) (abç)

Oysa bizler sorundan haberimiz olduktan sonra A ile telefonda konuşabiliyorduk. Nitekim bunu kendisi de söylüyor. (Belge no:7) Ama onun istediği gibi tavır almayınca bizi de meşru görmemeye, bizi “darbeci” ilan etmeye, hatta kimimizi “darbecilerin sözcüsü” olarak lanse etmeye başladı. Oysa bizlere yazdığı mektuplarda “her şey sizlere bağlı, sizin ellerinizdedir” diyordu. Kendisine sorunun çözümü için daha önce yaptığı öneriyi hatırlatarak bunu savunmamız karşısında bugün aldığı tutum bizleri kaygılandırıyor. (Belge no:8) Ülkedeki arkadaşlardan oluşacak geçici bir komiteye her şey devredilsin ve bu arkadaşlar tartışmaları düzenleyip sonuçlandırsın diyen A bugün illa da her şey 13 Eylül öncesine dönsün demektir. Bu açık bir tutarsızlıktır. Ve bundan da öte izlenen yöntemler ve bazı istihdam çabaları tasfiyeci bir tavır olarak şekilleniyor. Bu hareketimizin birliğini isteyenlerin anlayışı olamaz. Bu hareketimizin birliğini sağlamaya değil, parçalamaya hizmet etmektedir.

Çağrımızdır!

Gelinen noktada sorunun çözümü için yapılması gerekenler bizce açıktır. Bunları söylerken kendimize farklı bir misyon biçme ya da var olan taraflara bir üçüncüsünü ekleme gibi bir derdimiz yok. Bizim tüm istediğimiz Hareketimiz bölünmesin ve bu krizden güçlenerek çıksın.

Bunun tek yolunun tüm kadroların bir araya gelerek tartışması olacağına inanıyoruz. Tüm yoldaşları bu yönde çaba harcamaya davet ediyor ve çözüme yönelik somut düşüncelerimizi yazıyoruz:

1) Mevcut bölge, alan ve birimler meşru kadrolardan oluşan komitelerce yönetilmeye devam edilmeli, faaliyetler içe dönük ve sınırlı tutulmalıdır.

2) Yurtdışındaki taraflardan hiçbirinin yeni istihdamlar yapma hakkı yoktur. Çünkü yönetim mekanizmalarında kriz vardır. Araştırılması, netleşmesi gereken iddia ve olgular vardır. Bunlar netleşmeden taraflardan birinin meşruiyeti ve yönetimi kabul edilemez.

3) Soruşturma ve araştırma iki tarafın onayıyla belirlenecek kadrolardan oluşacak bir komite ile yürütülmelidir.

4) 13 Eylül tavrını alan arkadaşlar ellerinde tuttıkları olanak, ilişki, yetki vb. hemen belirlenecek bir komiteye devretmelidirler.

5) Sorunun daha da kötüleşmemesi için açılımlar hemen durdurulmalı, yapılan açılımlar bildirilmeli, gerekli önlemler alınmalıdır.

MAHALLİ ALAN SORUMLUSU

SDB İSTANBUL SORUMLUSU

MERKEZ! KOORDINASYON İŞLERİ SORUMLUSU

KIR BİRLİKLERİ İLİŞKİLERİ SORUMLUSU ARIF (ASAF)

... SDB KOMUTANI (M)

... SDB KOMUTANI (N)

YOLDAŞLARA

Hareketimiz içinde ortaya çıkan ve mutlaka aşılması gereken kaosun vahameti konusunda sanırım özel bir şey söylemeye gerek yok. En son söyleyeceğimi yazının başında vurgulayayım. Kadrolarımız, taraftarlarımız ve bize umut bağlayan binlerce insanımız bu olumsuz tabloya layık değildir. Bu olumsuzluk mutlaka en az zararla aşılmalıdır. Yılların birikimiyle donanmış DEVRİMCİ SOL ailesi bu sorunu aşabilecek güçtedir. Yeter ki sorunun gerektirdiği ciddiyet ve soğukkanlılık ve akılcılıkla hareket edelim.

Olumsuzluğun gelinen aşamasında, sorunun çözümü adeta çıkmaza sokularak farklı mecralara sürüklenme tehlikesi eşikte beklemesine karşın, yine de kadrolarımız bu sorunun üzerinden gelecek güçtedir.

Sorunu öğrendiğimiz yazı 13 Ocakta elimize geçti. Ama legalite de olmaması gereken bir yaygınlıkta sorun taşınmış, bundan bir yarar umulmuştur. Daha düne kadar, uzun bir mücadele sürecinde bir arada olan yoldaşlarımız bir hamlede hain ilan edilmekte, yerin dibine batırılmaktadır. Üstelik bu ne zaman yapılmakta, “Partileşmenin arifesindeyiz” siyasi tespitinin

yapıldığı aşamada gündeme gelen, patlak veren bir sorun; sübjektivizmin katışıksız egemen olduğu bir zeminde ve bir kaç yoldaş arasında tam bir kısır döngü içinde “çözümlemeye” çalışılmaktadır. Tırnak içinde “çözümleme” diyorum zira, karşı tez, hiç üzerinde düşünülmeden salt ”karşı”nın tezi olduğu için reddedilmekte, dahası okunup dinlenmemektedir bile. Örneğin bize gönderilen yazının, sorunun muhataplarınca okunmadığı söylenmektedir. Tam bir sağırlar diyalogu egemen olmuştur.

Sorun bireysel onur sorununa indirgenmiş durumdadır. Görünüşte sorun iki yoldaşımız arasında çıkmıştır. Sorunu bu iki kişiden birinin MK olma ihtirası ile açıklamak sadece gülünç olmakla kalmaz, aynı zamanda inandırıcı hiçbir yanı olmayan boşluktaki bir söz olur.

Bu olumsuz tablo bir sonuç olduğuna göre bunun mantıksal nedenlerini bulup çıkarmak gerek. Sorun nasıl çıkmıştır? Hangi nesnel olgular bu sorunu doğurmuştur? Eğer konuyu bilimsel bir tarzda ele almak istiyor-

sak; her türlü sübjektif yorumlar yerine maddi olgular ve somut durumlardan hareketle bir sonuca ulaşmalıyız.

Burada konunun ayrıntılı detaylandırmasına girmeden, sorunun nedenleri ve çözüm yöntemleri konusunda düşüncelerimi özetle sıralayacağım.

1) YÖNTEM ÜZERİNE:

Öncelikle yöntem üzerinde durarak konuyu açayım. Zira benim açımdan üzerinde durulmaya değer görüyorum ve bugün bu sorun böylesi olumsuzluklara evrilmişse bunda izlenen yöntemin de payı vardır. Yöntemden kastım şu: Harekette bu tür sorunlar ortaya çıkabilir. Hatta sorunun kaynağında en tepedeki yoldaş olabilir. Bu sorunun ortaya koyuluşunda izlenen yöntem, sorunun boyutuna göre gözaltı da dahil olmak üzere fiili önlemler alınabilir.

Ama hemen akabinde yapılması gereken iş, sorunu tüm kadrolara açmak ve bu girişimi gerekçeleriyle birlikte kadroların bilincine çıkarmak olmalıydı. Pratik siyasi tüm faaliyet durdurulmalıydı. Taktik planda dondurulmalıydı.

Yani özetle sıralarsak: “Ciddi bir sorun var ve bu sorunu mevcut yönetim çerçevesinde çözemiyoruz çerçevesinde, mevcut işleyişte çözemiyoruz, tam tersine sorunun üstü külleniyor ve bu yönetim işleyişinde sorunu nesnel bir tarzda ele alma olanağı kalmamıştır. Bu nedenle iradi müdahalede bulunduk” denerek, tüm hareket faaliyeti geçici bir süre dondurulup, sorun olarak ortaya konulan konular, nesnel bir şekilde inceleyip karar almak için geniş bir kadro zemininde konuyu tartışıp bir sonuca ulaştıkları sonra, bu ulaşılan sonuç doğrultusunda, gerekli olan yönetim sorununu da çözümleyerek yola devam etmek doğru bir yöntem olurdu.

Bu yöntem izlenseydi ne bugünkü kargaşa ortaya çıkardı ne de sübjektivizm bu ölçüde gelişim imkanı bulurdu. Hatta partiye giden yolda önemli bir aşama kaydedilirdi.

Bu yöntem izlenmedi. Sorun yok gösterildi. Musa yoldaşın sorunu ilk algılamasında söylediği -ya da ona atfen söylenen- “sorunu içimizde tutar, gerekirse yıllarca saklarız” mantığıyla hareket edildi. Hayır bu mantık doğru değildir. Biz açık bir hareketiz. Bu konuda da açıklık bize kazandırırdı. Dahası hata yapan kim olursa olsun buna DS ailesinin taviz vermeyeceği mesajı verilerek olumlu bir gelenek de yaratılmış olurdu. Bu

söylediğim yol izlenmedi.

Bu açıdan baktığımda izlenen yöntem yalnızca ahlaki düzeydeki yanlışları bir yana siyasi açıdan da taktik yanlışlar içeriyor. Bir çok doğru şey söylersiniz, hatta söylediğiniz her şey doğru olabilir, ama bu doğruları yanlış bir yol izleyerek dile getirirseniz, sonuçta dile getirdiğiniz doğrular bu yanlış yöntemin kurbanı bile olur.

Bugün gelinen aşamada dile getirdiğiniz çok önemli sorunları (bence de mutlaka çözüm bekleyen ciddi sorunlardır) tartışmak yerine, sorun boğuluyorsa, tartışma zemininden hızla uzaklaşıyorsa bunun nedenini, izlenen yöntemde de aramak gerekir. Bu yöntemde katılmak mümkün değil.

Başka bir yol izleyemezdik, bu yola bizi mecbur etti diyorsanız, bu noktada hemen aklıma şu çağrışım geldi. A"küfür etme" konusunda kendi davranışını teorize ederken "neden küfür ediyorum değil, neden küfür ettiriliyor, buna mecbur oluyorum ... vb." türü mantığı çağrıştırıyor. Başkasının davranışına göre davranış geliştirme. Bu doğru değildir. Kaldı ki ciddi politik adım atılıyor. Bu adım bir aksiyon olmalı reaksiyon değil.

2) YAZIDA YER ALAN ELEŞTİRİLER HAKKINDA:

Bilindiği gibi geçmiş sürecin yaşayan önemli tanığıyım. Bu nedenle burada söyleyeceğim şeylerin tüm kadrolar açısından da bir değer taşıyacağına inanıyorum.

"Benmerkezci" diye ifade edilen davranış kültürü, A yoldaşın tüm davranışının ana eksenini oluşturmaktadır. Kendi ifadeleriyle; o "bir sempatizanken bile yönetici olduğumu", "ben olmasaydım hiçbir şey yapamazdınız", "her şeyi ben yaptım" türü ifadeleri net bir şekilde bir çok konuşmasında söylemiştir. Bu söylemine kendi de inanmaktadır. İşin asıl tehlikeli boyutu da buradadır zaten. Bunun sonucunda kendisine yapılan eleştiriyi -gerçi kendisine şimdiye dek açıktan açığa eleştiri yapabilme cesareti gösterip hareket içinde kalabilmiş pek insan yoktur. Yaptığımız imalarla belli başlı şeyleri söylemeyi bile çok sekter reaksiyonlarla karşılaşmış, hemen altında başka şeyler aramıştır.

Oysa arkadaşın bize söylediği, önce kendinizi eleştirin, hataları kendinizde arayın mantığıdır. Ama bunun en küçük bir izine, kendisinde rastlayamadım. Çıktıktan sonra kadrolardan istenen onay yazısında, polis tavrının olumsuzluğuna ilişkin herkesin bildiği konuda söyledikleri hariç

olmak üzere, gerçekten onun kendisini eleştirdiğine tanık olmadım. Tam tersine en küçük bir eleştiriyi bile tahammülsüzlük olarak dışa vurmuştur.

Günlük konuşmalarında, yoldaşça üslup hak getire, küfürlü konuşmayı da zaten yazısında teorize etmiş bile.

Genel olarak, herhangi bir konuda kendi düşüncesini egemen kılmak için ya da maddi verilerle gerekçelendirmek için, var olan maddi gerçekliği bazen abartarak, bazen de ters yüz ederek doğru olmayan bir yol izlemiştir.

Örneğin yazısında demektedir ki, “içerde avukatlara alınan tavırda dışarı ile de hemfikir olarak karar aldık.” Hayır, bu böyle olmadı. Benim o dönemdeki işlevim biliniyor. Bu sorunu ilk kez bu boyutuyla bu yazıda öğrendim. Kaldı ki o dönemde dışarıda olan sorumlumuz N.A. bile sonuçlarından haberdar oldu. Bunu kendisi de konu hakkında soru sorduğumda ifade etmişti. Burada hemen yalan söylediğim söylenecek -mantiği bildiğimden söylüyorum- ama gerçek bu. Kanıtı ise şu: Avukatlara alınan tavır sonrası dışarıda avukatların büroları basılması işini biz olay olduktan sonra öğrendik. İşi içerden, legal platformdaki arkadaşlara zorlayarak yaptırıldığını biliyoruz. Hatta o olumsuzluklar içinde yapanlar da yakalandı.

OPERASYONLAR ÜZERİNE:

Genel olarak savaşta var olan olumsuzlukların hesabı, alt kademedeki subaylardan değil de doğrudan genel kurmaydan sorulur. Ama ne hikmetse bizde en tepede hiç hata yapmayan bir yoldaş var. Bütün hatalar hep onun altındaki insanlardan kaynaklanıyor. Ve yirmi yıldır bir türlü iyi kadrolara rastlanamıyor. (Genel olarak şehit olduktan sonra göklere çıkarılır ama bunu insanlarımız yaşarken pek hissedemezler.) Adeta tüm kadroları kötü ve bu kötülüklerle cebelleşen bir önderlik var.

Operasyonlar açıklanırken izlenen yöntem de budur. Oysa dönüp baktığımızda, Hareket merkezi düzeyde üç büyük operasyon yaşadı, bunu bilimsel tarzda ele alıp çözümleme yapmak ve işe en başından -en tepeden- başlamak gerekirken bu olmaz, hep aşağıdan insanların hatalarıyla olay açıklanır. Çoğu kez de gerçeklerin üstü örtülür.

Bugün gelinen aşamada bu üç büyük operasyon çözümlenmeden pratik bir adım atmak doğru olmaz. Bunlar çözümlenmeli ki, bir kez daha hareket merkezi düzeyde aynı darbeleri yemesin. Bu konuda sorgulayıcı

olmak her DS kadrosunun sadece görevi değil aynı zamanda hakkıdır da.

Hareketin önderliği, operasyonlar konusunda bilimsel değeri olan bir analiz yapamamıştır. Bu yapılamadığı için de, tedbirler geliştirilememiş, bir yıl içinde üç büyük merkezi operasyon yenmiştir. Onlarca insanımız şehit düşmüş, bir çoğu da tutsak edilmiştir. Bütün bunlar dururken, gerçekçi olmayan hedeflerle, yüksek perdeden söylemlerle kadrolar oyalanmıştır.

12 Temmuz operasyonu esas olarak çözümlenebilseydi ve gerekli tedbirler alınsaydı, bir diğerleri olmazdı. Temmuz operasyonu, N.A. ve ,86-90 dönemini mahkum etmenin bir aracı yapılarak suçlular, “eski kültür” ve onun temsilcileri olarak ilan edildi. Operasyonun teknik analizi yapılmadı.

Nisan operasyonu ise bir kuryeye bütün günahlar yıkılarak açıklandı. Oysa kurye sadece bir evi biliyordu, diğer evler nasıl açığa çıktı sorusu boşluktaydı.

Gebze operasyonu ise nasıl olduğu ve suçlusu da bulunamadı. Böyle salıplapata bir tarzda bir açıklayış olmaz. Bunun sorgulanması mutlaka gerekir.

Temmuz operasyonu ile ilgili söylenenlere bir şey eklemek istiyorum. A yoldaş diyor ki, “operasyondan bir gün önce bir arkadaş takip aldığımı söyledi ama yerini söylemedi. Hem o pimpirikli biriydi”. Burada kast edilen

benim. (Önce şunu belirteyim. Ben bir çok “eleştiri” aldım. Ama ilk kez pimpirikli olduğumu duydum. Aslında böyle olmadığını Ada bilir. Çünkü insanları sokak konusunda belli bir eğitime tabi tutan arkadaşlardan

biri bendim Hatta şu an en yakınında olan Malik arkadaşın sokak konusunda eğitimi işini bana o vermişti.) Bu olay faaliyet raporunda ise şöyle deniyordu. “Olay günü bir arkadaş takip almasına karşın, haber vermiyor ve sadece kendini düşünüyor...” vb. (rapor yanımda olmadığı için kelime kelime aktaramıyorum.) Son yazısında bir gün Önce dediği takip alma olayını raporda olay günü demektedir.

Bu basit bir unutkanlık mıdır? Hayır. Faaliyet raporunu eleştirmiştim. Gerçekleri o yazımda da belirtmiştim. Ayrıca arkadaş da gerçekleri çok iyi bilmektedir. 12 Temmuz günü sabahı takip aldım ve bu takibi kendisine en az 5 kez telefonla bildirdim. Üste bulunan arkadaşlardan birine

(İ.İ.) bildirdim.

Israrla N.A.'yı bana bulmasını, bulunduğum yere telefon etmesini sağlamasını A arkadaştan istedim. Ama hala kalkıp haber verilmedi deniyorsa ben söyleyecek bir söz bulamıyorum. Ayrıca en son yazıda zaten haber vermedi de denmiyor. Denilen "haber verdi ama yerini söylemedi, o zaten pimpirikli biriydi".

12 Temmuz'un teknik düzeyde temel nedeni telefonlardır. Ama hangi telefonda önce başlamıştır, bunu kestirmek zor. Ama şu açık, A arkadaşın mobil telefonu (kendisi sürekli bu telefonu kullanmaktaydı) kesin dinleniyordu. En azından olay günü kesin dinleniyordu. Onu aradığım (olay günü) yer salt bu sabit yerden aradığım için basılmıştı. Hatta o sabit yerin sahibini aldıklarında benim ettiğim telefonda bahsederek buradan şu gün kim konuştu diye soru soruyorlar.

12 Temmuz akşamı henüz çatışma sürerken durumu öğrenebilmek için arkadaşın da onayıyla çıkıp baktığım Nişantaşı ve çevresinden dönerken, durumu ona aktarmak için telefonunu aradım. İlk aramamda, telefona yabancı biri çıktı. Ve sanki beni sorgular tarzda konuşuyordu. Hemen kapatıp karşıya geçtim, yeniden aradım. Bu kez arkadaş çıkınca ona durumu aktararak, telefona başka biri çıktı ya da başka bir numara düştü dedim. O telefonu görüşmeye kapattığını ve bir daha aramamamı söyledi. Tabi bu arada gördüklerimi de aktardım.

Nisan operasyonu daha da ilginç. Nisanın başında arkadaş bulunduğu yerde gözaltına alınıyor. Bu alınmada telefonun dinlendiğine dair kuvvetli kuşkular var. Ama buna rağmen, aradan o kadar zaman geçmesine rağmen, ülkede gereken tedbiri aldırıyor. Bunun geçirilecek bir yanı yok. Gerçi tedbir aldırsa bile -yani ev değişikliği yaptırma bile-sonuçta aynı yöntemi ısrarla kullandığı için sonuç kaçınılmaz olacaktı. Gebze operasyonu da aynı benzer özellikler taşımaktadır.

Sonuç itibariyle, bu operasyonlarda arkadaşın kullandığı teknik yöntemler ne ölçüde etkili olmuştur? Bütün bunlar gönderilen yazıda açıkça anlaşılmaktadır. Konu üzerinde ısrarla durmak gerektiğini düşünüyorum. Hatta mümkünse teknik düzeyde mobil telefon kullanımında dinlenmelerin nasıl yapıldığını, yer bulmanın nasıl yapıldığını bilimsel bir şekilde öğrenme olanağı varsa (özellikle yurtdışında bu olanak mümkün olabilir diye düşünüyorum) öğrenilmeli. Gerçi magazin basının sayfalarında bile bu konuda bilgiler mevcut ama bu yeterli değil. Daha teknik bir bilgi ger-

ekli. Bu bilgi ışığında sorun daha da gün ışığına çıkacaktır.

A arkadaş da bu konuda hesap vermekten kaçınmamalı. “Kadrolara ve halka veremeyeceğim hesabım yok” lafı eğer ajitasyon bağlamında söylenmemişse, bu söze uygun pratik sergilenmelidir.

Örgütsel sorunumuzun, yurt dışında çözülebilme şansı kalmamıştır. En azından mevcut platform bu haliyle sorunu çözemez. Sorunu çözecek tek güç kadroların olaya el koyarak, genişletilmiş bir platformda sorunu çözmesidir.

Kadroların genel iradesine, herkesin peşinen tabi olacağı peşinen kabul edilmelidir. Derhal bir araya gelişin zemini yaratılıp, pratik adımlar atılmalı. Bu noktada gereken özveriyi göstermeyen kadrolar, artık tarih önünde hesap vermekten kaçamazlar. Bunun sorumluluğu da ağırdır. Hiç kimse sorunu kişisel onur sorununa indirgeyerek, sorunu çözümsüzlüğe itemez. Burada hareketin onuru söz konusudur. Bu onur için de her şeyi çığneriz.

Esas söyleyeceklerimi tüm detayları ile birlikte böylesi bir platformda belirteceğimi bildirerek yazımı bitiriyorum.

Yaşasın Hareketimiz.

ARIF

19 Ocak

(Erdoğan ELIUYGUN)

(Kürdistan Sorumlusu)

YOLDAŞLAR

Şu son günlerde öğrendiğim gelişmeler karşısında birkaç gündür yaşadığım duygu karmaşası ve huzursuzluğu anlatmak mümkün değil. Ama eminim ki, beni anlıyorsunuz. Bu nedenle bunlara girmenin gerekli olmadığına inanıyorum. Ayrıca sorun bunları anlatmanın çözümleneceği bir sorun değildir. Böyle olmadığı gibi, bu duygularla boğulmuş bir yaklaşımla da ele alınamayacak bir sorundur. Ama yine de bir değeri olmasını isterim.

Hareketimizde derin tahribatlara yol açacak bir gelişmeyi düşünmek bile istemiyorum. Bütün yoldaşlarımızın da aynı sağduyulu yaklaşım içinde olmaları gerektiğinden kuşku duymak da istemiyorum.

Gelişme ve tartışmalarda taraf olan (ki aslında “taraf ‘ demek istemiyorum) siz değerli yoldaşlarımızı yakından tanıyor olmanın etkisinden bağımsız olarak da düşünmekte zorlandığımı belirtmek isterim.

Hepiniz ayrı ayrı aynı güven ve inancı verebileceğim insanlarsınız: elbette ki, Dayının daha ayrı bir yeri olmasının kimse tarafından yadırganacak bir yanı yok.

Bunu uzatmak istemiyorum.

Sizleri yakından tanımanın etkisinden bağımsız düşünmekte zorlandığımı belirtmiştim. Ama bu zorlanmadan kurtulmadan da sağlıklı bakmak olanaklı olmayacaktı. Olaylara ve olgulara bakışımızdaki kriterlerde ise bu tür etkilenmelere yer yok.

Bizler her şeyden önce bir halkın davasının bir idealin insanlarıydık. Buna ulaşma yolunda hareketimizin adında ifadesini bulan kan, can pahasına adım adım örülen geleneklerin ve edindiğimiz siyasal bilincin yön verdiği insanlardık. (Ki, bu düşünceler bir bütün olarak hareketimizin yarattığı değerlerin derin izlerini taşıırken sizlerin de ondan ayrı olmayan izlerini de taşır.)

Aynı düşünceler içinde yaşanan gelişmelere bakarken, çözümsüz ve aşılması bir sorunla yüz yüze olmadığımızı bilmenin inancı biraz rahatlatıyor. Sorun konusunda bilgilenmemi sağlayan yazılar kısa bir süre önce

bana ulaştı.

Gördüğüm kadarıyla sorun iki ayrı düzeyde ele alınmaktadır. Biri; darbe ve buna karşı tavır, diğeri; müdahale ve buna yol açan nedenler olarak ifade edilebilir.

Darbe midir, değil midir tartışmasına girmeden önce bir an için darbe sayalım.

Haydar yoldaşımızı hepimiz tanıyoruz. Böyle ihtirasların adamı olmadığını da biliyoruz. İhtirashlı olduğunu ifade eden yoldaşlarımızın da eminim ki öyle biri olmadığını bildiklerinden kuşku yok. Bunu onun tavrına duyulan kızgınlık ya da öfkenin yol açtığı bir ifadelendirme olarak algılıyorum.

“Darbe midir, değil midir?” tartışması ise yersiz bir tartışmadır. Alınan tavrın adını, geleneklerimizdeki yerini tartışmak ve hatta mahkum etmek, tavra yol açtığı belirtilen nedenlerin ciddiyeti ve önemi karşısında fazla önem taşıyor olamaz.

Düşünün ki bu tavrı “darbe” sayarsak eğer bizzat bu “darbe’nin gerçekleştirilebilme şansı bile aynı nedenlerde yatmaktadır. Çünkü sorun bir asayiş sorun gibi ele alınıp güvenlik nöbetçileri dikilerek sağlanabilecek bir güvenlik sorunu değildir.

Yine sorun aynı nedenlerle, önderlikte dahil, gücünü kolektif yapılanmalardan alan kurumların yaratılmasına gelip dayanıyor. Bir çok örgütlenmemiz için öngörülen ve yapılmak istenen budur. Ama bir önderlik düzeyinde bunun gerçekleşmesi için gerekli çabanın gösterildiği

inancından değilim. Bu konuda benim için en büyük sürprizlerden biri “partinin arifesindeyiz” derken bizi bu oluşuma taşıyacak merkezi bir organizasyon konusunda henüz adım bile atılmamış olduğunu öğrenmek oldu.

Şimdi bugüne kadar çıkan yazınımızı tartışma ve konuşmaları tekrar tekrar düşünüyorum. Neler söyledik, neleri yaptık, neleri yapamadık ya da yapmadık. Ve aynı zamanda ilişkilerimizin güven temelinde gerçekleşmesini sağlayan geleneğimizi düşünüyorum. Son gelişmeler üzerine iletilen bilgilendirme yazılarında öğrendiklerimi düşünüyorum. Bu güvenin yerinde kullanılmadığı kanısına ulaşıyorum.

Tabi ki şunu da düşünüyorum, bu güven geleneğimiz giderek sübjektivizme varan bir güvene mi dönüştü? Kendi şahsıma her şeyden değilse bile

bir çok yanıyla böyle olduğunu söyleyebilirim diyorum şu anda. Ancak buna varan yanlar olsa da bu olumlu geleneğimizden şikayetçi olmak akıldan bile geçmiyor. Aksine bu geleneğimiz yaşmalıdır.

Ancak şu var ki bu geleneğin güvencesi de örgütlenmenin her noktasında kolektif örgütlenmenin yaratılmasında ve yaşatılmasında yatıyor.

Niyetlere bağlı olmaktan ancak bu tür yapılar kurtarabilir. Kim olursa olsun, insanlar hata yapabilirler. İnsanları büyük ve saygın yapan hatasız olmak değil, çoğu durumda hatasının farkında olmak bunu anlamak ve düzeltmektir. İnaniyorum ki Dayı bu noktada yanlgı içindedir.

Evet bizim için her zaman büyük bir yanı vardı, yine öyledir. Bu büyüklüğünü bir kez daha göstermelidir. Halkımızın davası için-büyük emekler harcadığı DEVRİMCİ SOL için-

Yoldaşlar çözüm için de şunları söylemek istiyorum.

Elbette ki karşılığı henüz dolmayan merkezi operasyonlarla ilgili sorular araştırılmalıdır. Buna karar verdikten sonra nasıl yapılacağı fazla sorun olmaz kanısındayım. Ama öncelikle sorun “Partinin Arifesindeyiz” sözünün içini doldurmak üzere bizi partiye taşıyacak kolektif bir önderliğin oluşumu yönünde atılacak adımlardır.

Bunun için onayım istenecekse eşit koşullarda Dayı ve Haydar yoldaşlarımız için bu onayı yürekte sunuyorum. Bizi daha güçlü kılacak olan olgu budur.

KENAN

(Ali KIRLANGIÇLI)

(SDB‘ler Komutanı)

MERHABA

Hareketimizin bugün içinde bulunduğu durumdan kurtulmasını istiyorsak sorunun çözümü için daha fazla çaba sarf etmeliyiz. Gelinen süreçte yapılan “darbedir meşru değil” vb. tartışmalarla bir yere yaramayız, en azından öncelikle tartışılacak konu bu değildir. Onun yerine yaşanan sorunları ortaya koyup açık yüreklilikle kabul ederek (kendimize düşen payı) çözüme yaklaşılabilir. Şunu biliyoruz ki hareket kimsenin tekelinde değildir. Hepimizindir. Bu nedenle “benim hareketim” gibi söylemlere sıcak bakmıyorum. Üst üste geriye dönüş olmayan hatalar yapılıyorsa bunlara göz yumulamaz. Bu hareketin en tepesindeki arkadaş bile olsa.

Şu an yönetimde olan arkadaşlar için söylenen “darbeci, çeteci, çıkarı için her şeyi yapar, kuyudan çıkardım” vb. gibi laflar hiçte hoş değil. Bizim ilişkilerimizde birbirimizi eleştirirken bile üslubumuza daha dikkat etmeliyiz. Yok sorun birilerini mahkum edip tasfiye etmekse ben burada yokum. Bu işi yapan arkadaşların konumları ortada, sadece konum için bu iş yapılmayacağına göre burada görülen hareketi sahiplenmedir. En üstte olan biten ve yaşananları tabii ki bizler bilmezdik görmüyorduk. Kimler görüp tanık olduysa tabii ki onların müdahale etmeleri de çok doğal. Bu noktada olayı kişisel hırs vb. söylemlerle açıklamak olaya denk düşmüyor. Üstelik yazılarda ortaya konulanlar hiç te kişisel hırs için olmadığını gösteriyor.

Üst boyutta yaşanan sorunlar ya da hatalar ciddi boyutlarda. A... arkadaşın yazdıkları sözü edilen eleştirileri ciddiye alıp yapılanları kadrolar nezdinde bütün çıplaklığıyla açıklaması gerekiyor.

Birincisi: üst üste merkezi operasyonlar yememizin gerçek nedenleri mutlaka açığa çıkarılmalı. Diyelim ki 12 Temmuz kural ihlali, eski kültürün insanların suçu. 16-17 Nisan ne? Gebze-Bayramoğlu ne? Hep tepeden olması, daha aşağılarda herhangi bir şey olmaması yukarılarda hataların yapıldığının göstergesi. A... arkadaşın kendi el yazısında ki notlardan da görüldüğü gibi. (69 sayfalık “bir kara mizah hareketimizde darbe”) her operasyondan sonra kendisi önlem alıyor. 12 Temmuzdan sonra araç telefonundan sabit yer aranmıyor, 16-17 Nisan’dan sonra araç telefonundan araç telefonu aranmıyor. Vb. yaşananlardan kendisi ders çıkarıyor ama deneycilikle oluyor. Kısaca merkezi operasyonlar tekrar araştırılmalı.

Operasyonlardan sağ kurtulanlar ve tanık olanlar baskılanma altına sokulmadan tekrar dinlenmeli.

İkincisi: Merkezi organizasyon yada MK'nın oluşturulmayışı. 16-17 Nisan'dan önceleri var sayarsak bile ondan sonra oluşturulmayışı ve bunun sadece A... arkadaşın tasarrufunda olması düşündürücü. Hani alternatif yönetimler hazırlamak, hani MK'nın etrafını çelik çekirdekle sarmalamak?

Bunlar lafta mı kaldı? Partileşmekten söz ediyorsak bu haliyle partinin organları nasıl oluşacak? Bunlara daha gerçekçi yanıtlar verilmeli.

Bizim anlayışımıza göre tek başına önderlik yorumu diye bir şey olmaz.

Kolektif yapının ilk önce yukarıda sağlanması ve oturtulması gerekir. Arkadaşlarına güvensizlik temelinde sadece kendine güvenerek bu işi yürütmek bizim anlayışımız değildir. Eğer kişilerin eksikleri hataları varsa bu da işleyiş içinde giderilirdi. Bunu sağlayacak olanda A... arkadaşın kendisi olmalıydı. Biz şimdiye kadar yukarda kolektif yapının olduğunu düşünüyorduk. Çünkü anlayışımız bu. Üstelik 16-17 Nisan'dan sonraki yazılarda, bildirimlerde, "kayıpların yerlerinin doldurulduğundan" söz ediliyordu. Demek ki sadece propagandif yeri olan içi boş sözlermiş. Bütün ilişkileri kendine bağlayarak, her şeyi telefonla hallederek nereye kadar gerçek anlamda önderlik yapılabilir. Ayrıca önderlik putlaştırılmaz.

Sorunumuz kişilik ve bağlılık değil bu hareketin yarattığı geleneklere, değerlere ve anlayışımıza bağlılıktır. Kişiler gelip geçicidir ki, bir çok önder yoldaşımız şehit düştü ama hareket yaşıyor ve yaşayacak. Biz eğittiğimiz arkadaşlara da her zaman söylediğimiz bunlardır. Kişilerin gelip geçici olduğunu esas olanın harekete bağlılık olduğunu vurgularız hep.

Hiç kimse de kendini bunun dışında görmez, görmemeli. Önderliğin ayrı bir yeri tabii ki olmalıdır da. Ama kolektif işlerlik içinde olduğu zaman ve kendini denetlenmez olarak görmediği sürece.

Bütün bunlar ışığında "yapılan darbe mi değil mi" gibi ikilemler yerine asıl tartışılması gereken yanları tartışmak zorunlu olmuştur. Üstelik bir an önce tartışılmalı ve acilen çözümler bulunmalıdır.

Birliğin bozulmasından yana değilim. Bunun için de elimden geleni yapacağım. Sanırım çoğu arkadaş da böyle düşünüyor. Taraflardan hiç kimse de istemez görünüyor. Ama bir yandan da insanlar tasfiyeye hazırlanılıyor.

Burada tasfiyeyi gündeme getirmek asıl bizi parçalamaya götürür.

İlk önce ortaya atılan konular incelenmeli araştırılmalı, sonuca alçak gönüllükle yaklaşılmalıdır. “Ben önderim, istediğimi yaparım” mantığı olmaz. Gerektiğinde önderliği de sorgulayabilmeliyiz. Bu şu demek değildir. Suçlu konumuna düşürmek, tam tersine iç rahatlığı varsa bu konuda rahat olunmalı.

“Onlar gayri meşrudur, o yönetim altında yapmam” anlayışı bizi bir yere götürmez. Arkadaşlar sorumluk duyarak ve her şeyi göze alarak bunu yapmışlarsa ilk önce oturup düşünmek gerekir. Eğer “bunu da aşacağız” deniyorsa ancak böyle aşılabılır. “Her şey birliğimiz için” deniyorsa birliğimizi ancak böyle koruyabiliriz.

Diğer bir konu da şu anda sorunu bizler çözeceksek kesinlikle daha fazla yaygınlaştırılmamalıdır. Buna azami dikkat ve çaba gösterildiğinden emin değilim. Sırf karşı tarafı yıpratmak için olur olmaz herkese sorunu açmak bizi bir yere götürmeyeceği gibi birlik o zaman parçalanır. Bu konuda daha sorumlu davranmalıyız.

İçinde bulunduğumuz genel süreci de gözden kaçırmadan sorunun bir an önce çözümü için taraflar bir araya gelmelidir. Kadroların kararına uyulacaksa taraflar bir araya gelmek için adım atmalıdırlar. Ve tartışmalar başlamalıdır, çözüm doğrultusunda.

Bu durum tekrar onay istemlerin yer ve zamanı değil, ortada bu kadar iddia varken, bu onayı vermeyiz.. Ne zamanki harekette şimdiye kadar kapalı kalan yanlar göz önüne serilir ve gerçekler ortaya çıkarılır, o zaman düşünülebilir.

Sonuç olarak toparlarsak iki taraf acilen bir araya, gelmek için adımlar atmalıdır. Sonunu gerçekten kadroların çözeceğine inanıyorsa biz burnu istiyoruz. Kimsenin çekinecek, saklayacak bir şeyi yoksa soruşturmaya da hazır olmalıdır. Kadrolara hesap vermekten söz ediliyorsa bunun kağıt üstünde kalmaması gerekir.

Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar.

BERRİN (Menekşe MERAL)

(Merkezi Koordinasyon İlişkileri Sorumlusu)

YOLDAŞLAR!

Hareketimizin tüm süreçlerini yakından yaşayan, tanıyan, acılarını sevinçlerini, yokluklarını yaşayan, hareketimizi bu güne taşıyan insanlar olarak yaşanan son süreçlerin sorgulanması araştırılması, tartışılması ve doğruların bulunması noktasında DEVRİMCİ SOL kadrolarının göstermesi gereken sorumlukla davranıp doğru ve atılması gereken bir adım atmışsınız.

Açıkça, süreci anlatan yazıları okuduğumda, şok oldum, şaşırdım, son derece üzüldüm. Yazıların tamamı bittiğinde ve sürecin tamamını gözden geçirdiğimde, ayrıca ideolojimize ve bugüne değin öğrendiğim ML tezlere baktığımda, tavrınızın yalnızca “önderlik” yaklaşımı konusundaki yanlış anlayış ve dayatma konusunda bile ne kadar doğru ve yerinde bir karar olduğunu kavradım. Evet yalnız bu konuda dahi tavrı alsaydınız yine sizin yanınızda yer alırdım çünkü öğrendiğim doğru şöyleydi; önderlik bir kurumdur, işte bugün taraf olmamın belirgin nedeni (diğer sorunlarla beraber) bu kurumun bugün olmayışıdır. Önce biraz kaygılandım, düşündüm.

Her şey bu kadar kolay ve sığ olamaz. Hareketimiz içinde güçler dengesi mi oluşacak? Birliğimizi korumak, sorunları çözmek için başka yol yok mudur diye günlerce kafa patlattım. Ama görünen o ki, böyle bir yaklaşımla karşılaşılmıyor. O zaman yapılması gereken radikallik ve taraf olmaktır.

Yoldaşlar!

Devrimci samimiyetim, DEVRİMCİ SOL ruhumla her iki taraftan da şunu istemek hakkımdır sanırım: Birliğimiz, devrim, sosyalizm ve şehitler ve yaratığımız değerler için yapılacak her şeyi yapın, sağduyulu ve sabırlı olun. A... yoldaş şimdi diyeceksiniz ki, şartlandırılmış bir şekilde yazının başında “darbecilere” onay veriyor şimdi de orta yolcu bir tavrı sergiliyor. Hayır, böyle bir şartlanma yoktur. Sizler bizi eğitiniz, doğruları gösterdiniz ve bunlardır böyle düşünmemi sağlayan.

Yoldaşlar, (özellikle siz A... yoldaş) size böyle sesleniyorum çünkü umudum hala yolumuzun ayrılmaması yönündedir.

Yukarıda da belirttiğim gibi hareketimizin şu an içinde bulunduğu durum ile ilgili yazılarınızı okuduğumda şaşkınlıkla beraber yüreğim yandı, acı duydum. Samimiyetimle söylüyorum tarifsiz acı ve üzüntü yaşadım, hala da öyledir. Durum karşısında gerek tüm devrimci yaşantım gerekse de hareketimizin tüm süreci gözümün önünden adeta film gibi geçti. Yaşanan acılar, sevinçler, en ağır darbeler, yeniden varoluş ve bugüne geliştirmişiz...

Yazık hem de çok yazık. Şehitlerin kemiklerini sızlatıyor. Türkiye halkları, kitlemiz, sempaticanlarımız, kadro ve dost düşman bize bakıyor.

Umut olmamızı bekleyenler bir yanda, batmamızı, paramparça olmamızı isteyenler bir yanda. Hani yarattığımız değerler, ilkeler, DEVRİM-Cİ SOL ruhu, yeni insan, hani parti, devrim ve sosyalizm nerede? Yolunda can verdiğimiz adım adım ördüğümüz mücadelemiz sonucunda Türkiye halkları bizden tarihsel bir görev bekliyordu; DEVRİM...

Hani nerede bunu yaratacak yapılar, hani MK, partileşme süreci organizasyonu ve hani nerede parti?

Ben bir işçiyim, proletaryadan çıktım geldim. Hani nerede kolektivizm. “Ben”i yok etmiş proleter ruh, geleceğin yeni insanı ve bunu yaratacak yapılar nerede? Yok!.. Peki soruyorum, neden yaratılmamış, yaratmak için neden çaba sarf edilmemiş, edilmişse neden konumumuzun çabası çapında olmamış.

80 sonrası sürecimize baktığımda, mücadele durmuş sonra yeniden hep beraber başlanmış, bir noktaya gelmiş, nitel sıçrama yapılmış.

Bakıyorum o süreç, sizlerle beraber önder şehitlerin olduğu yapılar var. Yoğun bir çaba içinde yaratılanlar var. Somut ve nitel, bizden beklenen, misyonumuza denk düşen hem de. Bir darbe yeniyor (Temmuz) (Nedeni çok geniş boyutlarda objektif, tüm ayrıntılarıyla irdelenmelidir, sorgulanmalıdır.)

Kısa bir ara yeniden toparlanmış uzun zaman geçmeden yeniden bir darbe daha (Nisan, nedenleri belli değil, operasyonda şehit düşenler hemen her konuda uzman, Temmuzda şehit düşenler gibi. Takip, polis, yeraltı yaşamı, teknik, askeri, ideolojik vb.) soruyorum neden? Sonra darbeye karşı sessizliği yırtan kahraman yoldaşlarımızın düşmana karşı vuruşları.

Toparlanma ve yeniden darbe (Gebze-Bayram oğlu), 80 sonrası en çok şehit verdiğimiz yıllar bu yıllardır peki soruyorum neden? Tüm operasyonlar “takip”, “başka şeyler de olabilir” gibi nedenlerle açıklanamaz. Bunu kabul etmiyorum.

Tüm bir süreç, olumlu-olumsuz her şey araştırılsın, tartışılsın diye birlikte mücadele edilmiş insanlar (bence her açıdan yetkili ve güvenilecek insanlar) size geliyor. Ama karşılaşılan nedir? Tepkisellik, panik, hakaret.

Nisan operasyonundan bu yana yaklaşık bir yıl geçti. Ben her üç operasyon da bulunduğum konum ve ilişkiler nedeniyle direktte yaşadım. Her üç operasyonda şöyle yada böyle bir korku, panik, tereddüt güvensizlik yaşamadım. Aklımdan dahi geçirmedim. Beni yakında tanıyanlar bilirler ki, şu an yanınızda ve içinde bulunan bir yoldaş bu sürecimi iyi biliyor.

Neden bu tür düşünceler oluşmadı bende? Çünkü umudum şuydu, A. yoldaşın yanında, süreci omuzlayıp götürecektir ve bunu gözünü kırpmadan yapacak, bugün sizin “darbeci” dediğiniz insanlarla beraber bir kolektif yapı vardır. Bu yapı, bu zorlukları da atlatır. Ama bugün bakıyorum, tüm ilkeler, yazılı-sözlü tüm tespitler güvenle oluşturulmuş değerler bir kenara bırakılmış ve yönetime tek insan hakim. Soruyorum neden?

Kendinizce açıklıyorsunuz, ama bence bu açıklama somut, nitel, doyurucu değil. Programımız, planımız vardı, yapacaktık, edecektikle açıklanamaz kanımca. Var olan yoldaşlar size çok uzak değillerdi. Bir telefonla veya fax yoluyla onlara ulaşmanız yardımlarını almanız mümkün değil miydi? Sanırım mümkündü. Gelin bu işi birlikte yapalım hareketi birlikte yönetelim demek bu kadar zor olmasa gerek.

Sizi sağduyulu, sabırlı, sakin, öngörülü, güvenilir-güvenen bildik öyle tanıdık. Yoldaşlara güvenimizi, getirdikleri eleştirileri. öneri ve talepleri dikkate almanızı beklerdim. Açık konuşmak gerekiyor ben, insanlarla aynı havayı soluyorsam, aynı mekanda yaşıyorsam, ateş hattında tüm mevzilerde berabersem, aynı acıları yoklukları birlikte paylaşıyorsam ve bu noktalardan bakıpta güveniyorsam doğru ve doğal olan asıl bu güven önemlidir. Ve bu insanları tanımaktan kaynaklanır. Siz ve “darbeci” diye nitelendirdiğiniz diğer yoldaşlar birbirinize öyle güvenmişsiniz. Bir yapı ideoloji oluşturmuşsunuz, bir süreç yaşamışsınız. İşte genelde kadroların özelde benim de sizlere inancımız, güvenimiz, mücadeledeki yeriniz yaratıklarınız sonucudur. Ben ne sizi ne de diğer yoldaşları tanımam ki, örgütlenme açısından doğru olan budur. içinde yalnızca bir insan-

la yakın paylaşımım olmuştur ve de sizin yazılarınızda eleştirdiğiniz yargılayıp

mahkum ettiğiniz şehit önderlerden bir kaçıyla paylaşımım olmuştur.

Şimdi olaya bir de bu bakış açısıyla baktığımda şöyle bir soru sordum kendime: Hangisi doğru? Kafamda bir an şüphe, kaygı ve güvensizlik oluştu tamam her iki taraf da kendisine göre yazılı-sözlü doğrularımızı, değerlerimizi savunuyor. O zaman ben değerlendirmem neye göre olacak, kıstasım neler olacaktı? Doğal ve doğru olan, bugüne kadar yaptığımız tespitler ideolojiye bakmak, öğrendiğim doğrulara inanmak, kıstas olarak bunları almak olacaktır. Gelişen sürecin gerek, 80 öncesinden gerekse, 87'den beri ben de içindeyim. Diyelim ki sizin dediğiniz gibi olsun ve "önderlik" olarak siz yazdınız, yarattınız, siz doğrusunuz. (gerçi özeleştiri yazınızda böyle demiyorsunuz ama son süreçte böyle diyor, yaklaşıyor ve dayatıyorsunuz) olaya buradan baktığımda bile sizin bize Öğrettiğiniz doğrulara göre davranmıyorsunuz. Hani kolektivizm, hani disiplin ilke ve kurallar, proleter ruh nerede? Ben bu zamana dek "önderliği" bir kurum olarak algıladım, savundum. Ve bu kurumu her koşulda kendini yenileyen, yaratan, ören olarak kavradım ama bakıyorum siz öyle davranmamışsınız, davranmıyorsunuz.

Siz ve diğer yoldaşları tanımam, ancak saygı duyarım, severim, inanır, güvenirim. Bir emrinizle Ölüme giderim ancak bunu siz istediniz diye değil, DEVRİMCİ SOL için, halklarımız ve devrim için, gelecek ve sosyalizm için yaptım, yapıyorum ve yapacağım. Doğal ki, şuna inanır ve beklerim, hakkımdır: önderlik, önderliği oluşturan yoldaşlar geleceği kurmak için tereddüt geçirmeyecek, yapıyı bozmayacak, ben ben demeyecek, yüzlerce binlerce insan yetiştirecek, savaşın boyutları, mücadelenin seyri, parti oluşumu ve kitleler geliştirecek bu geliştirilen insanlardan veya yetiştirilen insanlardan kendine önder de yaratacaktır.

Peki soruyorum nerede, gerçekten böyle midir, var olduğumuz durum?

Size veya bu davranışı gösteren herkese şunu yakıştıramıyorum: Hakaret ve küfürle insanlar eğitilemez. Ama siz bunu teorileştiriyorsunuz. Kendinizle konumunuzla çelişiyorsunuz. İnsanlara iş yaptırmak küçük-burjuva gururunu yıkmak için diyorsunuz, küfür edilen düşünmeli diyorsunuz. Yaklaşımınız böyledir. İnsanları baskıyla, zorla, küfür ve hakaretle eğitemezsiniz. Bizler gönüllü olarak bu mücadeleye katıldık. İnsanlık onurunu savunduk. Peki sizin davranışınız buna denk düşüyor mu? Tamam

bağırılır, çağrılır çok sert ve acımasız eleştirilir, ceza verilir. Ki, bunlar bile insanları eğitecek düzeyde olmalıdır, sizin de dediğiniz gibi bizler de etten- kemikten sinirden oluştuk, her şey bir kenara bir kişiliğimiz, bir misyonumuz vardır. 89'daki onay yazınız gelince, ben o süreçte konum gereği bu yazınızı okumadım onaylamadım. Sadece eleştiri-özeleştiri kampanyasına katılıp düşüncelerimi yazdım. Ancak bugün bu yazınız elimdedir. Ve bakıyorum da yazınızın en altında, "MK onayı ile" diye bir not var. Şimdi soruyorum, o gün MK'nın onayı olan, Ni bir durum içeren bildiriye kadrolara neden

tekrar onaylatınız? Cevabını bulmaya çalıştığımda dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyorum, o süreçteki MK'ya sonraki süreçlere de güvenmiyordunuz ve bugünkü yaşanan bir durumda da bunu bize dayatacaktınız.

Sonuç aynı oldu şu anda. Bugün yazılarınızda, gelecek korkuları var, konum hesabı yapıyorlar dediğiniz insanlar da belki o gün bunu onayladılar, ancak aradaki güven ilişkisinden kaynaklanıyordu, bu olay. Yok tersi ise, subjektif düşünüyorsam o zaman doğru olan nedir, neden böyle bir şey gerek duydunuz?

Sosyal yaşamınızdaki eleştirilere gelince: Yoldaşlar size para yiyor, lüks içinde yaşıyor, programsız çalışıyor, çok uyuyor demiyorlar kanımca.

Vurgulamaya çalışılan bence öncelikli olarak, saatler süren telefon konuşmaları, fax görüşmeleri, beğenilmeyen kurumlaşmalar, üsler vb.dir. Hoş böyle bir eleştiri karşısında aklanmak yine sizin mütevaziliğinizle olmayacak mıdır. Bizler de harcadığımız kuruşun hesabını vermeye hazırız. Harcadığımız boşa giden bir jeton bile üzmüştür. Aç kaldık, sokahta da kaldık, biz de en az sizin kadar uykusuz kaldık. Soğuk odalarda fazla kömür gitmesin diye sobamıza kömür de atmadık, giysisiz parasız da kaldık ama şikayetçi değilim. Ne için yapıyoruz, devrim sosyalizm için. Peki bunun sorgulanmasında, eleştirilmesinde ne sakınca vardır. Kişiliğinize ve onurunuza bir hanel gelmeyeceğine dair yoldaşlara neden güvenmiyorsunuz.

Elbette hesapta verilir, hesapta sorulur, bu konuda ne siz ne de biz art niyet aramayalım, aramayız da. Daha bir yığın ayrıntı vardır, tartışılacak ve sorulacak, ama gerek yoktur.

Son olarak diyorsunuz ki elinize geçmeyecek sizlere ulaşmamızı engelliyorlar, bizimle konuşmadan "darbecilerle" konuşmayın tartışmayın, iş

yapmayın, talimatlara uymayın; hayır yazılarınız elimizdedir. Yoldaşlara her defasında sorduk görüşmelerinizi, sağlığını, güvenliğinizi. Bu konuda onlara güveniyorum. Siz de güvenmelisiniz, ayrıca yoldaşlar hiç bir konuda telkin, dayatma, baskı vb. getirmemişlerdir. Bizim de beynimiz var düşünüyoruz. Şunu da söyledik yoldaşlara; gerekirse sizinle telefon görüşmeleri yapabiliriz, ancak Zafer ve Kemal arkadaşların sizinle yaşadıkları ortadadır. Bize de aynı yaklaşımla davranıp şartlanmışlar mı diyeceksiniz?

Sizden son olarak şunu istemek hakkımızdır sanırım: sağduyulu ve sabırlı olun. Diyeceksiniz ki, çok sabrettik ancak insanlarımız da çok sabırlılar, güvenin rahat olun, yapacağınız her şey, atacağınız her adım ya bizi sona, parçalanmaya götürecektir, ya da daha güvenilir daha güçlü bir DEVRİMCİ SOL oluşturacağız.

TÜM YOLDAŞLARA!

Eleştiri ve tartışmayı başlatan platform, A... yoldaş, Yurtdışı Komitesi, ileri kadro ve kadro yoldaşlar:

Sonuç olarak ben bunları söylüyor ve öneriyorum. Eleştiriler ve tartışmaların konuları bir yönetime değil (ki, bu yönetime de yapılabilir.) kişiye yöneliktir. Buradan bakıldığında doğal, doğru ve meşrudur.

Sonuç olarak bu nedenlerden dolayı getirilen eleştiri, araştırma ve sorgulama yapılmalıdır. Bunu yapmak üzere bir platformu oluşturulmuştur. Ancak bu platform dayatmalarla işlevsiz kılınmıştır. Gerek eleştirileri başlatan, gerekse platformu oluşturan insanlar nezdinde onların konum, gelecek vb. olmadıklarını böyle derileri olsaydı çok daha önce bu adımı atarlardı, ortada bir yönetim olmadığına göre yönetim tekrar kime verilecektir?

Zaten şu anda taraflar oluşmuştur! Yapılması gereken var olan platforma güvenmek, bu yoldaşlar nezdinde eleştiriler bizim aramızda kalacak düzeyde sürdürülmeli böyle tartışılmalı. Karşılıklı güvenle her şeyi bu platformlara devredip tartışmaları bunlar nezdinde sürdürmeliyiz.

Yapılacak ne olursa olsun birliğimizin devamı için yapılmalıdır. Farklı ülkelere geçiş, farklı platformlara kayış bizlere zarar getirecektir. İleri kadro yoldaşlar nezdinde eğer çözüme ulaşılamazsa (Ki en son dileğim budur) ancak gelinen nokta budur. Gerekirse (hoş bize yakışmıyor)

çoğunluk sistemi de düşünmelidir. Ancak böyle bir nedenle ilişkilerimi, değerlerimiz dejenere olabilir kaygısı da göz ardı edilmemelidir. Daha fazla sorunu büyütmeden tartışmalar son bulmalıdır.

YAŞASIN PARTIYE GİDEN YOLDA BİRLİĞİMİZ

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL

Yoldaşça Sevgiler Selamlar

16.Ocak 1993

SERHAT

(Kır ekipleri Sorumlusu)

YOLDAŞLAR

“Partinin Eşiğindeyiz” dediğimiz ve daha bir kaç ay önce DEVRİMCİ SOL Dergisinin 5 sayısında “DEVİRİMCİ SOL bölünmeyecek” iddiasıyla Türkiye halklarının karşısına çıktığımız bir süreçte yaşanan olumsuzluklardan bir kadro olarak kendimi “taraf “ olarak görüyorum.

Örgütsel mekanizmaların işleyişine ve örgütsel ilke, disiplin, kural ve geleneklerimiz çerçevesinde hareket zorunluluğuna ilişkin bir tartışmanın bugün yaşanıyor olmasını, partili döneme geçme çabalarından ayrı, rastlantısal bir problem olarak düşünmüyorum. Önüne parti mekanizmalarını oluşturmak ve işletmek görevini koyan örgütümüzün bu adımın ın “sindirilmesi”, eski alışkanlıklar ve işleyişin aynen korunarak “partileşmesi” kabul edilmeyeceğine göre, yaşanan sorunun tartışmanın önu tikanmadan, örgütümüzün övünç duyduğu “yoldaşların birbirine güveni” temelinde ve düşmana dahi uygulamaktan geri kalmadığımız “devrimci adalet”imize inançla aşabiliriz. “Kadrolara güven” kağıt üzerinde kalan değil de, inanılan bir olgu ise, bu hareket içinde-konumu ne olursa olsun herkes kendini bu “adaletin kollarına teslim etmekten korkmamalıdır.

Hele de verilmeyecek hesabı olmayanların örgütümüze çok pahalıya mal olmuş üç büyük merkezi operasyonun soruşturmasından kaçınması düşünülemez. Bundan kaçınmak değil, bugüne kadar bunun ciddi tarzda yapılmaması bile başlı başına büyük bir yanlışır.

Hareketimiz içinde konum, kariyer vb. kaygılarla örgütümüzün yönetim mekanizmaları “zorla”, “darbe” ile ele geçirme peşinde koşacak kimse- nin olduğuna inanmıyorum, çünkü kültürümüzde, geleneklerimizde bunun ne yeri, ne de örneği vardır. Hareket’in çıkarları için bazı arkadaşlarımızın -yani yanlışlar yapılmasını ve sorunun en alt düzeye varıncaya kadar yayılmasını önlemek açısından- tedbir almalarını (çok ağır sorumluk ve bedelleri göze alarak) “darbe” olarak değerlendiremiyorum, bu örgütün verdiği bir yetkiyi kullanmaktır.

Darbelerin bir birini izlediği, saflarımızda moral kayıplara rastlandığı bir dönemde “platform” içinde çözülebilecek bir sorunun çıkmaza sokularak tabana yayılmak istenmesinde devrimin bir çıkarı yoktur. Aksine bu

düşmanı sevindirecek bir durumdur. Böyle bir durumun ardından siyasi polis ve kontrgerillanın saflarımıza yönelik oyun ve saldırılarının artacağı, moral kazanacağı da görülmelidir. Süreç bunu kaldırmaz ve bu yöntemi denemekten kimse bir şey kazanmaz, sadece düşmanı sevindiririz. Sorunun bugün kadrolar düzeyine indirgenerek tartışılması yönündeki protokole uyulmalı, adalet çizgimize güvenmeli ve bu sorunu “arabanın tekerini kırmadan” aşacağımıza inanmalıyız.

DEVİRMCİ SOL’un bölünmesine yol açacak bir tavrın sahibini tarih affetmez. Şehitlerimizin kanı-canı, mücadele içindeki yoldaşlarımızın emeği, alın teriyle oluşturulmuş ve halklarımızın umudu olma yolunda atılım yapma hesapları içindeki Örgütümüze zarar verecek her şeyden kaçınmalı, hassas olunmalıdır. Yapılması, bugüne getirilmesi pek çok zorluğu içeren DEVİRMCİ SOL’un yıpratılması ve yıkılmasına kadrolar izin vermeyecektir. ideolojik bütünlüğü ve 15 yılın ürünü siyasal çizgisi olan bir örgüte kişiler kendini dayatamaz.

Krizi mücadelemize zarar vermeden aşmak için ne gerekiyorsa yapılmalı, kadrolara güvenilmelidir. Ağır darbeler almamıza neden olan operasyonlar araştırılmalıdır, bunun gelecekte aynı acıları yaşamamamız açısından da önemi büyüktür.

YAŞASIN DEVİRMCİ SOL!

22.12.1992

KEMAL

YOLDAŞLAR

Yaşadığımız olayın ciddiyeti ve sarsıcılığı ortadadır. Ancak buna karşı soğukkanlı, hareketi sahiplenen ve adil bir anlayışla sorunları aşmamız gerektiği de açıktır. Platform imzasıyla kaleme alınan yazı ve belgeleri okuyup kavramaya çalıştım. Sorumlu ve olgun davranmak gerekliliğiyle birlikte yazılanların karşısında şu maddelerin açıklığa kavuşturulması gerekliliğine inanıyorum;

1) 12 Temmuz, 16-17 Nisan, Gebze-Bayramoğlu operasyonları ve A... abiye yönelik platformda yer alan yoldaşların yargılar vardır. Bunlar son derece ciddidir, anlatılanlarda art niyet aramak yerine soruşturma gerektirir. Evet, bunlar A... abi nezdinde “itham” da olabilirler. Ama örgüt hukuku açısından, devrimci adalet açısından çok ciddi iddialar niteliğinde söylenenlerin araştırılıp netleştirilmesi mücadelemizin ve örgütümüzün, yoldaşlarımızın geleceği için hayati önemdedir. Ola ki bu iddialar doğru değildir yada doğrudur. Bu konuda tek bir kıstas olabilir. Şehit düşen ve yaşayan, bugüne değin Devrimci Sola emek, gönül, kan ve can vermiş tüm yoldaşlarımızın katkılarıyla yaratılan Devrimci Sol Adaleti. Bu konuda A... abi kendisinin de yetiştirilmesinde emeği geçtiği, büyük emek sarf ettiği Devrimci Sol kadrolarına ve adaletine güvenmelidir.

2) Parti ve ideolojik birlik konusunda platformu oluşturan yoldaşlarca öne sürülen düşünceler doğrudur, bilimseldir. “Yolun Neresindeyiz” broşüründe ifade edilen “Bu süreci başlatanlar ve bunun politikasını oluşturanlar, oluşturulacak örgüt içinde yer alacak insanların niteliklerini kendi ideolojik kavrayışlarına uygun olmasını isteme hakkına sahiptirler.” (sf.30) değerlendirmesi ve isteminin ideolojik birlik açısından bilimsel, Marksist bir temeli olmadığı düşüncesindeyim. Evet tarihte onlarca yıl geçtikten sonra olaylara kuşbakışı bakıldığında olgular sonuçlarıyla değerlendirilirler. “İnsanlar şu şu insanların, önderlerin düşünceleri çerçevesinde toplanmış, ona uymuşlardır.” Ama, bu gelişmeyi yok sayan, sonucu her şey gören bir yaklaşımla ele alınırsa yanlış anlayış ve çizgileri ortaya çıkarır. Bu konu ayrıca da detaylandırılın bilinir ama bu, yazının

kapsamını aşmak olur. Demek istediğim platform da yer alan yoldaşların “detay” gibi görünen anlatımları, iddiaları önemlidir mutlaka cevabı verilmelidir.

3) Yukarıdaki düşünceden ve platformda yer alan yoldaşlarımızın anlatımlarından yola çıkarak ve örgüt anlayışı konusunda son derece ciddi iddiaları, olayın bizlere kadar taşınmasını, H.abinin olayı son anda bize açmak zorunda kalması karşısında bu örgütün bir kadrosu olarak şunu sormak gereğini duyuyorum:

Partileşmenin arifesindeyiz” tespiti yaptık. Yani önemli bir örgütsel birim üzerinde olduğumuz kabul ediliyor. Bugüne kadar ki iç yazılarımızda zaman zaman ifade edilen “partileşme süreci organizasyonu”yla ilgili sormak istiyorum.

Pek çok önderimiz katledildi. Pek çok kayıp verdik. A.. abinin dışında önder yoldaşlarımızdan, Haydar abi, Süleyman abi, Musa abi, ve benim şu anda durumlarını bilmeyeceğim yoldaşlar kaldı. Anlatılanlar ışığında şunu düşünmek kaçınılmaz oluyor: A... abinin dışında bu yoldaşlardan hangileri yönetim organlarının üyeleridir. Böyle bir organ var mıdır?

“M.K” “genel komite” gibi, alan sorumluluklarının ötesinde merkezi organizasyon sorumlulukları var mıdır? Yanlış anlaşılmalıdır. Burada insanların tek tek açıklanmasını istemem asla söz konusu değildir. Bu bizim anlayışımız değildir. Ama soru şudur: “Örgüt merkezi organizasyonu” diye bir yapı gerçekten var mıdır, yok mudur? Yoksa niye yoktur? Bu yüreklice açıklanmalıdır. Aksi taktirde nasıl bir partiyi düşünüyorduk.

4) Başta 12 Temmuz, 16-17 Nisan, Gebze-Bayramoğlu operasyonları konusundaki ciddi iddialar ve örgüt konusundaki yaklaşımlar, olumsuzluklar diye görülen gelişmeler nedeniyle sürece müdahale eden arkadaşlarımızın tavrını anlamamak mümkün değildir. Düşünceme göre Devrimci Sol sorumluluğu bu olmalıdır. Kimseyi, hele A... abi gibi bir insanı “peşinen mahkum” etme gibi bir düşüncem olamaz. Diyebilirim ki pek çok unsurla birlikte beni o yetiştirdi. Ama bu sorunu çözümüyor, ahlaki ve insani olarak elbette bir değeri olan bu gerçeği örgüt üyesi sorumluluğuyla birlikte düşünüyorum. Ben Devrimci Sol andı içtim ve buna bağlı kalarak diyorum ki, A... abi eğer haklıysa sabırlı davranmalıdır, haklılığı er geç ortaya çıkacaktır. Ve bu konuda Devrimci Sol kadrolarına güvenmelidir.

Ama insanlarımız duruma müdahale etmek zorunluluğu hisseden

yoldaşlarımızın anlatımlarını, iddialarını ciddiye almalıdır. Anlatılanlar müdahale etmek için yeterli ve gerekli nedenlerdir. Ve bu iddiaları en fazla ciddiye almak durumunda olması gereken ise A... abidir. Bu konuda ciddi bir tarzda olguları açıklamak durumunda olan A... abi ve iktidar olmaya yönelik tarihsel bir momentin yaşanmadığı bu günkü koşullarda sabırlı davranmalı, mevcut durumu savuşturmak adına “her yol” denenmemelidir.

5) Bütün bunların gelinen aşamada hiç bir art niyet aranmadan yöneticiler ve kadrolarca karşılıklı konuşulması gerektiğine inanıyorum. Bu sorun neden bu süreçte, açmazların bir araya gelmesiyle ortaya çıktı? Operasyonlar ve örgüt anlayışı Devrimci Sol kadrolarının bilinç ve vicdanlarına yönelik olarak açıklanmalı, nesnellik temel alınmalıdır.

6) Gelinen aşamada “örgüt önderliğimize bağlılık” duygusu sınanmak zorundadır. Birincisi örgüt önderliğinden ne anladığımız (sonuçtan yola çıkıp “sonuç şudur” demeden), ikincisi: örgüt önderliğinin gerçekten nasıl önderlik ettiği, üçüncüsü; de örgüt önderliğinin adalet duygusu... Örgüt önderliğine bağlılık açık söyleyelim ki, A... abi önemli bir yer tutmakla birlikte sadece ona kişisel bağlılık değildir. 12 Temmuz’da katledilen Niyazi Aydın abi’ye, İbrahim abi’ye tüm şehit yoldaşlarımıza, 16-17 Nisan’da katledilen Sebahat abla’ya, Sinan abi’ye, Fazıl abi’ye ve şehit düşen diğer yoldaşlarımızın emekleri ve anısına da bağlılıktır.

Musa abiye ve Malik arkadaşına şunu hatırlatma gereğini duyuyorum:

Operasyonlar karşısında böylesi ciddi iddialar var, bunlar ölüm-kalım sorunu, bu noktada şehit önderlerimize ve adalet duygumuza da bağlılıkla hareket ediyorsak daha nesnel davranmamız gerekmez mi? Duygular ve geçmiş önemlidir, ama ortada örgüt anlayışı tartışılmaktadır. Ve duygusal yaklaşımlar sorunun önünü tıkamaktan başka işe de yaramıyorlar. Bunu hepimiz biliriz, bende kendi yaşamımdan biliyorum. Olgulara tek başına görünen halleriyle ve sonuçtan baksak bile ortada çelişkili bir durum var. Kaldı ki biz devrimciyiz gelişmeleri ve detayları da yakalamasını bilmeliyiz.

7) Evet A... abi Devrimci Sol için önemlidir. Buna yüreктen inanıyorum. Düşünce, ufku, irade ve zorlama ve yaşamın yeniden yaratılması yönüyle bunlar inkar edilmeyecek gerçeklerdir. Ancak platforma katılan yoldaşların söyledikleri ciddidir, hizip faaliyetiyle ilgili değildir.

Umudum, örgütümüzün bu sıkıntıyı, zorluğu aşması ve bölünmemesidir. Hata yapanlar ise devrim karşısında bunun bedelini ödemek zorundadırlar. İnaniyorum ki Devrimci Sol adaleti şaşmazdır.

Örgütümüzü, Kadrolarımızı İçinde bulunduğu ateşten kurtaralım. Daha sağduyulu ve adil düşünelim, DEVRİMCİ SOL adına bağlı kalalım.

DEVRİMCİ SOL doğru olan, doğruyu savunandır.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

23. 12. 1992

ZAFER

HAREKETİN İÇİNDE BULUNDUĞU SORUNLARI HEP BİRLİKTE AŞMALIYIZ..

Hepimizin bildiği gibi, hareketimiz ciddi sorunlar yaşamaktadır. Bu anlamda da bütün yoldaşlarımız son derece Önemli ve tarihsel bir sınavla karşı karşıyadırlar.

İnancımız odur ki, bütün yoldaşlarımız tepkisellikten ve duygusallıktan uzak, tamamen yaşanan sorunların bilinci içinde, sorunları neden-sonuç ilişkileri bütünselliğinde ele alıp sağlıklı sonuçlara ulaştıracaklardır.

Biliyoruz ki, sorunların niteliği ne olursa olsun, her zaman sorunların derinliğine inilerek ve somut olguların toplanması kuralına uyularak çözüm getirmek esastır. İşte bu anlayıştan hareketle önce sorunu ortaya koymaya özen göstereceğiz.

Bugüne kadar topladığımız bütün veriler hareketin birbirine bağlı üç önemli sorunla karşı karşıya olduğunu gösteriyor:

1- Hareketin en üst yönetim mekanizmasında bir kriz yaşanmaktadır. Bu kriz, yönetimi elinde bulunduran sorumlu arkadaşaya yapılan müdahale ile daha da ciddi bir boyut kazanmıştır.

11- 1989 sonlarından beri hareketin sorumluluğunu tekrar üstlenmiş ve ileri kadrolarca da onay görmüş olan sorumlu arkadaşaya çok ciddi itham ve eleştiriler vardır.

111- Bugün yaşanan bu sorunlardan dolayı hareket çok ciddi bir biçimde kan kaybetmektedir. Ancak buna rağmen sorunun çözümünde yeterli bir duyarlılık görünmemektedir.

Bizim bildiğimiz bir dava adamı, her koşulda davayı savunan, her şeyiyle, enerjisi ve olanaklarıyla kendini davaya sunan ve ona hizmet edendir.

Biz Devrimci Sol kadroları olarak, nasıl her şart altında hareketin adıyla ayakta kalmış ve sadece onunla yaşamışsak, bugün de bu sorunu yaşamamıza rağmen her şart altında hareketle olmalı ve atacağımız her adım da ona hizmet etmelidir. Biz soruna bu bakış açısıyla yaklaşıyoruz.

Sorunları ele alıfta, özellikle karmaşık sorunların ele almış yönteminde hepsi çok önemli de olsa, sorunların hangisinin önce ele alınacağını

tespiti önemlidir. Yaşadığımız sorunlarda da biz bu yönetime sadık olarak, önce neyi ele almamız gerektiğini saptayacağız. Bu bir tercihtir, ancak bu bir keyfe göre değil, hareketin çıkarını baz alarak yapılan bir tercihtir.

Kısacası Önce sorunun esas olarak nereden kaynaklandığını saptamak, sonra da bu esasa bağlı olarak, diğer sorunları ele almak gerekiyor.

İddialar nelerdir, onlara nasıl yaklaşmalıyız!

Bugün harekete olağanüstü bir biçimde müdahale edenler şu iddialarda bulunmaktadır:

- “Operasyonlar yeterince araştırılmamıştır. 12 Temmuz, 17 Nisan ve Gebze-Bayramoğlu operasyonlarının kapsamlı bir şekilde araştırması yapılmalıdır.”

- Hareketin yönetimine ilişkin kaygılar vardır. “Yönetim tek kişide toplanmış ve benmerkezci yönetim günden güne ağırlığını hissettiriyor.”

-”Sosyal yaşamdaki savurganlık ve denetimsizlik...”

Buna karşın, eleştirilerin muhatabı bugüne değin, gerek içinde bulunduğumuz işleyiş içinde, gerekse de telefon görüşmeleri ve yazılanlardan bu konulara ilişkin ikna edici olamamıştır. Yaşadığımız merkezi operasyonların açıklanmasında, bizce seçilen yöntem basit ve idealistçe bir yöntemi çağırıyor. Hele son 17 Nisan operasyonuna ilişkin olarak bize detaylı bir açıklama bile yapılmamış olması bu iddiaların ciddi bir biçimde ele alınmasını daha da yakıcı hale getiriyor. Bu noktada artık, bugüne kadar yapılan açıklamalar doğru da olsa, yapılması gereken şey, soruşturmanın derinleştirilerek, nedenleri araştırılıp, kadrolara açıklama yapılması olmalıdır.

Hareketin yönetimine ilişkin ise, görülen ve yaşanan odur ki, kadroları günden güne hareketin politikasından ve yönetimi aşağıdan yukarıya doğru denetlemesi pratiğinden uzaklaştırılmakta, hareket adım adım herkesin üstünde, yabancılaşan bir güç olma durumuna gelmektedir. Kadrolarca görüş alışverişi yapmada, hareketin politikasını anlama ve ona katkıda bulunmada, canlı tartışmaların sağlanmasında ve kadroların atıl yanlarını azaltmada geliştirici bir politika ete kemiğe bürünmemiştir.

Bütün bunların doğal bir sonucu olarak benmerkezci yönetim konusundaki iddialar daha da ciddi ele alınmayı beraberinde getiriyor.

Düşünün ki, “Partinin arifesindeyiz” deniliyor, ama partinin organlarını

nerede görebiliyoruz sorusuna cevap dahi bulamıyoruz.

Biz yukarıdan aşağıya doğru örgütlenen devrimci bir hareketiz. “Partinin arifesinde” olduğumuz bir aşamada MK’mızın bile olmaması tek başına bir handikaptır. Ya diğer organlara ne denmeli? Biz bir çok alanda ne kolektivizmin işleyişini, ne kültürünü ne de organlarını görüyoruz. Bu sorunun esas kaynağını merkezi işleyiş ve denetim anlayışında aramak gerekiyor. Ancak böyle alırsak, geçmiş dönemde de göremediğimiz, hayata geçiremediğimiz, hala da bir çok yaşanan sorunları açıklayabiliriz.

Bütün içtenliğimizle soruyoruz, kolektif bir işleyişin egemen olduğu bir yapımız var mı? Bu soruya herkes kendi alanını göz önünde tutarak cevap bulsun. Bizim gördüğümüz şudur: Komiteleşme ve organlaşma anlayışı olmasına rağmen, bu anlayış yerine nedense tek tek insanlarla süreç aşıl-maya çalışılmış, daha doğrusu süreç tıkanmış ve kan kaybı başlamıştır.

Bütün bunlar doğal olarak hareketin kadrolarının önünün tıkanmasını beraberinde getirirken, harekette söylenen tüm iddialı sözlere rağmen kadroların sıçrama yapacak kapasiteye gelmeleri mümkün olmamıştır. Bugün yaşanan sorunlar bu işleyişin doğal bir sonucu olarak görünüyor. Bir çırpıda her şey toz duman olabiliyorsa, hareketin Örgütlenmesi ve iş-leyişi hakkında olumlu şeyler düşünülemez.

İşte böyle bir durumda, daha önce partileşme süreci içinde ileri kadrolar-ca, hareketin önderliğinin üstlenilmesinde onay görmüş olan yoldaşımız parti kurulduktan sonra da alternatifsiz kalacağı aşikardır.

Bütün bunlardan dolayı, hareketin yönetimine olağanüstü bir biçimde müdahale eden arkadaşların bu yöntem ve anlayışlarından dolayı onları ahlaki ve siyasi açıdan eleştirmemize rağmen, eleştirilerinde samimiyet görüyor, onları ciddiye alıyoruz. Ve mutlaka tartışmalıyız diyoruz.

Bizce artık şu açıktır ki, bu sorunlar; eleştiri ve ithamlar tartışılmadan ve bir sonuca bağlanmadan hiçbir adım atmamız mümkün olmayacaktır. iddiaları çok ciddi görmemiz, doğal olarak bunların ele alınması günde-min birinci maddesine yerleştirmemiz demektir. Bunu nasıl yapmalıyız?

Bu soruya verilecek cevap devrimci sorumluluğumuz gereği bir hassa-siyeti de ifade edecektir.

Bizce böylesi sorunlar yaşayan bir harekette sorunun sağlıklı çözüle-bilmesi, hareketin yönetiminin kimin elinde bulundurulması gerektiği sorununun da ele alınmasını zorunlu kılmaktadır.

Bu noktada hareketin yönetiminin ileri kadrolara (2-3 kişi) verilmesinin daha doğru ve sağlıklı olacağını düşünüyoruz. Nedeni ise şöyle anlatılabiliriz:

Her şeyden önce, iddiaların ciddiyeti ortada. Bu iddiaların sağlıklı tartışılması, yönetimin ne iddiaya maruz kalan, ne de iddiayı yapanlarda olmamasını beraberinde getiriyor.

Eğer iddia ve eleştirilere maruz kalanlara yönetim verilirse, bu iddiaların ciddiyetinin kendiliğinden kaybolacağı açıktır.

İddia ve itham edenler yönetimi ellerinde bulundurmaya devam ederlerse, bu kez yoldaşımız peşinen yargılanmış olacaktır. Bu nedenle üçüncü el diyoruz.

İşte bu noktada “yönetimi iade edin yönetim bende olmalı, meşru yönetim benim, onlar darbecidir” diyerek gündemin birinci maddesine yönetimin kendisine devrini koymak sağlıklı bir bakış değildir. Ve süreci uzatmaktan öteye gidemez. Çünkü şu anda zaman aleyhimize çalışıyor, süreci kısaltmazsak tahribatların önü alınamaz duruma gelecektir.

Yönetimin üçüncü ele geçici olarak ve arkasından Örgütlenecek bir kadrolar toplantısından sonra, hareketin yönetimi saptanacaktır. Bu nedenle içinde bulunduğumuz aşamada yapılması gereken şey, toplantının örgütlenmesidir diyoruz.

Tam bu noktada meşruluk tartışmasına da bir iki cümle ile değinmek gerektiğini düşünüyoruz:

Her şeyden önce, sınıf savaşımı veren bir harekette meşruluk, burjuva dar kalıpları içinde ele alınırsa, bizce soyut ve kitabi olur. Çünkü meşruluk her düzeyde farklı bir biçimde, düzenin iç yasalarına göre ele alınır. Bizde de meşruluk kendi iç işleyişimize ve amacımıza göre ele alınmalıdır.

Yani meşruluk hareketin çıkarı demektir. Hareketin çıkarını temsil etmeyen bir olay meşru sayılmaz. Hele yüzlerce şehit kanıyla yükselmiş bir devrimci hareket için bunun anlamı büyüktür. “Ben meşru yönetimim” demek, hareketin çıkarı benim demektir. Tam bu noktada soruyoruz, hareketin çıkarı neden sen oluyorsun?.. Bunun anlamı nedir? Devrimci Sol benim” demek, tersine çevirirsek, Ben demek Devrimci Sol demektir. Yani bütün şehitlerimizin kanı mücadelesi hiçtir. Her şey benim demektir. Bu ne ucube bir mantıktır anlamak mümkün değil... DK neden meşru oluyor? Hareketimizin meşru yönetimi MK’dır. DK da 17 Nisan

operasyonuna kadar MK'mızın olduğunu (gerçeği yansıtır yansıtmadığı ayrı bir konu) kabul ediyor. O halde 17 Nisan'dan sonraki yönetim meşruluğunu yitirmiş olmuyor mu? Tek kişilik yönetim nerede hangi ML örgütlenmede görülmüştür? Bizce tek kişilik yönetim olayı gayri-meşrudur. Ve bugüne kadar hiçbir ileri kadronun, hareketin yönetimini tek kişiye verdiğini düşünmüyoruz. Zaten böyle bir düşünce temel felsefemize: temel düşüncelerimize, sosyalizm değerlerimize aykırı düşer.

Bugün hareketin çıkarı, geleceği sorunların çözümüne bağlıdır. Sorunların ise, yönetimin dört ay öncesine dönülmesiyle aşılaacağı düşünülemez.

Özellikle güven ilişkilerinin zedelendiği böylesi bir ortamda, yönetimin eskiye dönmesi bunalımı derinleştirecektir. Bizler, gerçekten hareketin çıkarlarını düşünüyorsak, süreci biran evvel kesip, bir ileri kadrolar toplantısının örgütlenmesini amaçlamalıyız. Bu olmadan da bir tek sağlıklı adım atılmayacaktır.

Kaldı ki, her konuşmada, kadrolara güveniyoruz” diyen bir yaklaşım, bunu slogan düzeyinden çıkartıp, maddi bir hüviyete büründürerek, hareketi kadrolara teslim ederek, hem onlara olan güveni hem de sorunun böyle çözüleceğini göstermek için seferber olmalıdır. Ki bu, bizde bir kültür, bir yaklaşım oluşturulmasında önemli bir adım olacaktır. İnaniyoruz ki, böyle bir pratik adım, harekete, bunca yaşananlara rağmen çok şey kazandıracaktır.

Bunca yaşananlardan sonra, sürecin uzamasına izin vermemeliyiz. Çünkü, sürecin uzaması, çözümü de zorlaştıracaktır. Özellikle tartışmaların karşı-devrimin güçlerine ulaşması, bir toplantının yapılmasını dahi riske sokacağını düşünmek zorundayız. Bu nedenle, ‘sorunu kadrolar çözecektir’ sözünü ete-kemiğe büründürerek, önce yönetimin onlara verilmesinde, sonra da toplantının yapılmasının örgütlenmesinde onlara yardımcı olalım. Bu görev ve sorumluluktan kaçmayalım. Çünkü bu görevi yerine getirmemek, hareketin kan kaybetmesini, dahası büyük bir yenilgi almasını beraberinde getirecektir. Ki, bunun sorumluluğunu kimse alamaz.

Yoldaşlık ilişkilerinin zedelemeyelim

Biz ülkede ve dünyada saygın bir hareketin mensupları, yöneticileri, sorumlularıyız. Hepimiz zor bir dönem yaşıyoruz. Bu dönemi birlikte

aşmalıyız. Bu nedenle birbirimize olan ihtiyacımızın yakıcılığı tartışma götürmez. 0 halde bunu hiç unutmadan sorunlara yaklaşmak zorundayız.

Ama ne yazık ki, bunlar unutulup, kulağa hoş gelmeyen, bize yakışmayan sözlere tanık oluyoruz. Devrimciliği ne böyle öğreniyor ne de böyle öğretiyoruz. 0 halde bütün ilkelerimiz, normlarımız, geleneklerimiz, yoldaşlık ilişkilerimiz neden çığneniyor? Hayır, buna izin vermemeliyiz. Her şart altında saygınlığımızı ve saflığımızı korumalıyız. Bize yakışan budur.

Unutmayalım ki, yarın faşizme, emperyalizme ve oligarşiye karşı yine birlikte savaşmaya devam edip, savaşı büyüteceğiz.

Çözüm için somut önerilerimiz ve görevlerimiz...

Hareketin sorunlarına yaklaşımda radikal olmalıyız. Ancak bu radikallik: “bu müdahale bir darbedir, alçaklıktır, ihanettir” demek değildir.

Soruna duygusal ve dar kalıplar içinde değil, neden-sonuç ilişkileri içinde yaklaşarak süreci sonuçlandırabiliriz. Aksi takdirde radikallik adı altında, hem sağlıklı tartışmayı engellemiş, hem de yoldaşlık ilişkilerini ciddi bir biçimde zedelemiş ve savaşçı yeteneğimize büyük ölçüde güvensizlik tohumu ekerek, yok etmiş oluruz. Bundan mutlaka kaçınmak zorundayız.

Gelinen noktada tarihsel bir karar vermek durumundayız. Bu kararı hiçbir kadro tek başına vermek istemeyecektir. Çünkü kendini bu noktada yeterli görmemesi gerekiyor. Bu yeterlilik ise, en iyi biçimde kadrolar toplantısında sağlanabilecektir. Çözüme inanıyor ve kadrolara güveniyorsak, her şeyin tartışıldığı ve ortaya serildiği bir toplantıda sağlıklı bir çözümün bulunmaması mümkün değildir.

İşte bu nedenle önerilerimizi şöyle maddeleştiriyoruz:

I- İleri kadrolarla hemen bir toplantı örgütlenmelidir Saptanacak kadrolar hemen bellidir. Alan ve bölge sorumluları gelmelidir. Öğrendiğimiz kadarıyla bu sayı da 30 civarındadır. İleri kadro düzeyinde olmasa da kimi tanıkları ya toplantıya çağırarak ya da düşüncelerini yazılı almak durumundayız.

II- Toplantı sağlanmadan önce toplantının örgütlenmesi, yürütülmesi ve sonuçlandırılması sürecinin ihtiyaçlarını karşılayacak bir komitenin oluşturulması gerekiyor. Yönetimi ellerinde bulunduranlar. yönetimi bu komiteye devretmelidirler. Komite ileri kadrolardan oluşmalıdır. Ve görevi, kadrolar toplantısının sonuçlanmasıyla bitmiş olacaktır.

III- Toplantının gündemi, hareketin içinde bulunduğu sorunları aşması ve yeni bir atılımın içine girmesine yönelik olmalıdır. Bu nedenle 89dan beri süreç yeniden (gerekirse eskiye de gidilebilir) sorgulanmalıdır. Toplantıdan çıkan karar da bağlayıcı olmalıdır.

Bu önerilerimizi sonuna kadar savunacağız. Hareketin çıkarlarının zedelenmemesi için bütün enerjimizle çalışacağız.

Herkesi hareketin çıkarlarını savunmaya ve hareket için her şeyimizi göze almaya çağırıyoruz. Eğer samimiyetle, bütün benliğimizle hareketin sorunlarıyla yoğunlaşır, çıkarlarını savunursak, biz tüm yaşadıklarımıza rağmen süreçten daha güçlü çıkacağız.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Selamlar...

10 Şubat 1993

HAYRİ - İBRAHİM

YOLDAŞLAR,

Ocak ayının 7'sinde sorumlu yoldaş telefonla beni arayarak hareket içinde merkezi düzeyde bir sorun olduğunu, sorunun çözümü için tartışmada yer almak gerektiğini belirterek ilgili belgelerin bana yollandığını söyledi.

Yazıları dün aldım. Soruna ilişkin düşüncelerime geçmeden arada geçen süredeki düşünce ve duygularımı kısaca belirtmek istiyorum.

Sorunun içeriğini kavramamış olsam da sonuçta ciddi bir kutuplaşmanın olduğu açıktı. İlk tepkim partinin arifesindeki bir süreçte, bunca badire ve zorluktan sonra, bu da nereden çıktı şeklindeydi. Nasıl olur da içimizden binleri sorun çıkartabilirdi? Sorun derken, tabii, ideolojik-teorik bir sorun, çizgimize ilişkin bir ayrışma tartışma düşünüyor, nasıl böyle bir şey ortaya çıkabilir diye üzülüyordum. Çünkü onca yıllık mücadelemizde söylenenler o kadar açık ve netti ki, günün birinde birilerinin çıkıp çizgimiz yanlıştı demesi ya da sonuçta bu anlama gelebilecek bir şeyler öne sürmesi bana olanaksız geliyordu. Evet şu ya da bu kişi söyleyebilirdi, ama hiç kimse, konumu ne olursa olsun, merkezi düzeyde bir soruna yol açamazdı. Buna yeltenen kişi kim olursa olsun sonuçta yalnız kalır, önceki nice cazip şöret gibi silinir giderdi. Vb.

Bu düşüncelerden yola çıkarak gündeme gelebilecek olumsuzluklar konusunda tahmin yapmaya ve kendimi her türden tersliğe hazırlamaya çalıştım. Oldukça sarsılmış ve endişelenmişim. Çünkü bu düzeyde bir sorunun sınıf düşmanlarımıza büyük güç ve moral vereceğini, bizi epey gerileteceğini düşünüyordum.

Yazılar geldikten ve ilk sayfaları okuduktan sonra başlangıçtaki yoğun endişelerim hızla dağıldı. Deyim yerindeyse rahatladım ve sevindim.

Çünkü olay korktuğum ve kendimi hazırladığım boyutlarda değildi. Evet, konu çok önemliydi ama sorun kendi ideallerimiz, kısacası çizgimiz tartışma konusu değildi. Bizi biz yapan, birbirimizin yüzünü görmesek de, birbirimizin elini-omzunu sıkmasak da, hepimizi büyük bir kolektivitinin,

Devrimci Sol ailesinin üyeleri yapan çizgimiz ortada sapasağlam duruyordu. Sorunun taraflarından hiçbirisi bu konuyu tartışmıyorlardı bile. Benim için en önemli olgu buydu. Gerisini nasıl olsa hallederdik.

Şu satırları yazarken de bu inancımı koruyorum. Çünkü hareket olarak yarattığımız değerlere, geleneklere ve yeni insanlara güveniyorum. Belki soruna yaklaşımındaki bu iyimserliğimi paylaşmayan, yaptığımız değerlendirmeye hemen karşı çıkanlar olabilir. Yapılan bazı şeylerin alt zemini oluşturduğu düşüncelerin ya da kişiliklerin çizgimizle bağdaşmayacağını söyleyen arkadaşlar olabilir. Hatta hemen ve doğrudan taraf olmayıp böylelikle hareketi ve devrimi savunmadığım, liberallik, statükoculuk, orta yolculuk yapmaya çalıştığım bile ileri sürülebilir. Hatta kimileri “hainlere” karşı çıkmadığım için niyetlerim ne olursa olsun sonuçta nesnel olarak hainlere hizmet ettiğimi de öne sürebilir. Ama ben bunlara aldırmayacak kadar hareketimize, yoldaşlarıma ve kendime güveniyorum.

Anlayabildiğim kadarıyla sorun hiç de öyle tekdüze, basit tartışmalarla sonuçlandırılacak bir sorun değil. Hele hele sorunun yalnızca bazı ithamlarla, suçlama ve yargulamalarla çözülebileceğini söylemek hiç mümkün değil. Bazı biçimsel çözümler-yetki devri, birilerinin hakemliği vb.- sorunu karmaşıklştırmaktan başka bir işe yaramaz. Sorun ciddi bir biçimde tüm yönleriyle ortaya konmalı, her şey açıkça tartışılmalıdır.

Sorunun Özü nedir?

Sorunun bir tarafında yaralan arkadaşların oldukça ciddi iddiaları var. Bu arkadaşlar öz olarak A arkadaşın konumunu kullanarak alınan merkezi darbelerin nedenlerinin araştırılmasının engellendiğini, her şeyi kendinde merkezileştirerek kadrolaşma-organlaşma çalışmalarımızı çarpıttığını, örgüt içi demokratik işlerliği ortadan kaldırarak, benmerkezci davranışlarla kendisini fetişleştirmeye çalıştığını öne sürüyorlar. Buna karşılık A arkadaş ise öne sürülenlerin hiçbir nesnelliği ve geçerliliğinin olmadığını, bunların işlenen darbe suçunu örtbas etmek için uydurulmuş kılıflar olduğunu, çünkü bu yönde geçmişte ne bir eleştiri ne de tartışmanın olmadığını, dolayısıyla bu iddiaları ciddiye almadığını söylüyor.

Örgüt İrademizle Kendimizi Yenilemeyi Başaracağız adlı derlemeden anlaşıldığına göre tartışmaya sonradan dahil olan arkadaşlardan bir kısmı (Musa ve Malik) konuya tıpkı A arkadaş gibi yaklaşırken, diğerleri yapılan suçlamaları ciddi buluyor ve her şeyin araştırılmasını istiyorlar.

Başta A arkadaş olmak üzere Musa ve Malik arkadaşların konuyu darbe mi darbe değil mi ikilemine hapsedmeleri tartışma açısından temel önemde bir konu değildir. Çünkü meşruiyet, hak-hukuk vb. kavramlar görecelidir. Hele hele bizim gibi ihtilalci insanlar açısından bu kavramları kullanırken çok daha dikkatli olunmalıdır. Biz tarihsel önemi olan bir olay gündeme geldiğinde kendimizi yasayla, yazılı çizili kurullarla nereye kadar bağlı hissederiz? Bizim için aslolan yaşamdır, devrimdir. Devrimin çıkarları söz konusu olursa tüm yasaları bir gecede çiğner geçeriz. Eğer binleri karşımıza çıkıp “Ben bu hareket açısından tarihi bir işe soyunuyorum. Bu hareket şuraya gidiyor, buna dur demeliyiz. İşte kellem, tüm sonuçlarına katlanarak bu iddiaları öne sürüyorum, bunlar araştırılsın” diyorsa ne yapacağız? “Hadi oradan sen de. Bizim yasalarımız, meşru bir yönetimimiz var. O ne derse biz onu yaparız, sen nasıl meşru iradeye karşı gelişin?” mi diyeceğiz? Binde bir olasılıkla bile olsa içimizden binleri, hem sıradan olmayan binleri, bu iddialarla ortaya çıkıyorsa bunu görmezlikten mi geleceğiz?

Elbette ki buna izin veremeyiz. Aksi halde bu işin sonu nereye varır?

Her önüne gelen ben tartışma-sorgulama istiyorum deyip darbe yapmaya yeltenirse ne olacak? Bu bizi örgütsel anarşizme, kaosa götürür. Bu ise çürüme ve yok oluşun başlangıcıdır” denebilir. Nitekim bazı arkadaşlar aynen bunları söylüyorlar. Ama bu itirazın tutarlı olması için şu iki noktaya dikkat edilmelidir:

1-Araştırma-sorgulama isteyen insanların konumu

2- Bu insanların söylediklerinin nesnelliği olan, gerçekten teorik bir anlamı olan ve bütünlüklü iddialar olup olmadığı.

Eğer sorgulama-araştırma isteyen insanların geçmişleri herkesçe biliniyorsa, hareket içindeki konumları tayin edici görevler ise ve bu insanlar bütünlüklü tutarlı görüşler öne sürüyorlarsa istemleri göz önünde tutulmalıdır.

Bu, ML parti öğretisinin en temel gerçeklerinden birisidir. Bu istemin karşısına hukuk sorunları, meşruiyet tartışmaları ile set çekmek doğru değildir.

Derlemeyi hazırlayan ve sorgulama araştırma isteyen arkadaşların konumlarına ilişkin bir tartışma ve itiraz her halde yok. O halde geriye bu arkadaşların öne sürdükleri görüşlerin samimi, tutarlı, nesnel ve bütünlüklü

lkl görüşler olup olmadığını anlamak kalıyor.

Neleri tartımalıyız-nasıl tartımalıyız?

Yazımın başında sapla samanı birbirinden ayırmak için bazı Şeyler söylemek istiyorum. Çünkü tarafların gündeme getirdikleri tüm konuları ele almak, bu konuların her birisinden somut ve net sonuçlar çıkartmak pek olanaklı değil. Örneğin A arkadaşın “savurgan, devrimci ilke ve değerlerle bağdaşmayan, hesap ve denetimden yoksun keyfi yaşam tarzı” iddialarını ele alalım. Bunu nasıl netletireceğiz? Bu konuda belgelere geçmiş, tartışması yapılmış ciddi olaylar yok. A arkadaş kendi başına diğer yoldalardan ayrı bir yaşam sürmüyordu. Ne yaptıysa çevresindeki insanların gözü önünde yapmış olmalı. Bu noktada hatalı davranışlar, bazı zaafıları da olabilir. Ama eğer varsa bu hatalar ve zaafılar tartıştığımız konuda neyi değiştirir? Evet bu tür hataların önemi büyüktür, es geçilemez. Bunlar eletirilmeli ve mutlaka sonuçlandırılmalıdır. Ancak bence bunları tartışma içine sokmak Şu aşamada bize pek yarar sağlamaz. Tersine yeni başka srtmelere neden olabilir.

Eskiler ve yenilerle ilgili olarak A arkadaşın söylediği iddia edilen sözler konusu da oldukça netameli bir konudur. Çünkü bu sözler hangi tartışma yada sohbet anında söylenmiştir? Bunlarla esasta kast edilen nedir?

“Eskilerin büyük çoğunluğu ihanet potansiyeli taşır” sözleri ile kimler hedeflenmiştir? İhanetten ne anlıyoruz? İhanette yüklenen anlama göre bu potansiyeli herkeste göremez miyiz? Nitekim A arkadaş konuya Şöyle bakıyor olabilir. Belki de o bu kavrama kendince bazı özel anlamlar yklyordur.

Çünkü bunca sık kullanıldığına göre bu da bir yorum. Keza arkadaşın Turan İtillerin teorisini, yani burjuva psikiyatristlerin görüşlerini paylaştığını söylemek de bize bir Şey kazandırmaz.

Yine kişi fetiletirmesi yapmaya çalışmak, resimlerini, afilerini bastırmak istemek suçlamalarını tartışırken de dikkatli olmalıyız. Bunlar ince ayrıntılara ve nüanslara dayanan, hassas konulardır. Hareketin nderi konumundaki bir insanın resminin nasıl, ne zaman ve hangi koşullarda basılacağı belirlenmelidir. Bu konuya ilişkin olarak herkes kendince bir Şey söyleyebilir. Ama bence esas olan resimlerin ve afilerin kullanılması değil, bunlara neden gerek duyulduğu, bu konudaki yaklaşımın özünün ne olduğudur. Bunu anlamanın en iyi yolu ise nder-nderlik konuların-

da kimin neyi savunduğunun ortaya serilmesidir. Dolayısıyla bu konuda kim nereye hangi afiş ya da resmi astı-astırdı gibi biçimsel konuları tartışmamalıyız.

A arkadaşına yönelik “hakaret, küfür, suçlama, yargılama ve ezerek iş yaptırma” iddiaları da aslında tartışılan konular açısından biçimsel bir konudur. Çünkü olay sonuçta karşılıklı ilişkilere dayanan, herkes ve her durum için somutlanamayacak boyutlara sahiptir. Nitekim şahsen ben bu konuyu hemen anlayacak, kavrayacak durumda değilim. Ne demek hakaret etmek, küfür etmek? Küfür derken ne kast ediliyor? Ana avrat küfür değil her halde? A arkadaşla benim ilişkilerim sınırlı oldu. Yakinen onunla çalışmış değilim. Ama onunla çok yakın olan onlarca insanla sürekli beraber oldum. Başta şehit önder yoldaşlarımız olmak üzere bu arkadaşlarla olan paylaşımlarım sonucu onu sevdim, ona saygı duydum ve önder bir yoldaş olarak ona bağlandım. Ama tüm bunlardan sonra bugün bazı arkadaşlar ortaya çıkıp bu konuda çok ciddi suçlamalar getiriyorlar. Sürekli küfür-hakaret ederdi, herkesi susturur-tehdit ederdi diyorlar. Bu noktada söz konusu biçimsel konunun, yani küfür-hakaret-ezme tavrının, sorgulanması gerekiyor. Bu nasıl bir olaydır, nasıl ortaya çıkmıştır ve en önemlisi neden şimdi gündeme geliyor? Sorularına yanıt bulmamız gerekiyor.

Öte yandan A arkadaşın kendisine yönelik tüm iddiaları külliye red-detmesi, bunların ardında ihtiras, kariyer, ihanet vb araması, karşısındaki arkadaşların görüşlerinin ötesinde kişiliklerine yönelmesi doğru bir yaklaşım değil.

Üslup konusuna gelince, üslubu beyan aynıyla insandır denir. Bu söz sıradan insanlardan çok bizim için geçerli olmalıdır. Biz devrimciler ne konuştuğumuza olduğu kadar nasıl konuştuğumuza da dikkat etmek zorundayız. Bu konuda derlemeyi yapan arkadaşların olumlu bir tutum içinde oldukları gözleniyor. Tartıştığımız konular ne olursa olsun, devrimci bir tarzda konuşmaya özen göstermeliyiz. Bu açıdan A arkadaşın üslubu bana çok yadırgatıcı geldi.

Daha düne kadar yanı başında olan, önemli sorunları paylaştığı insanlar için kullandığı sözler şunlar: Darbe şefi, darbeci komplocu çete, küçük burjuva darbeci çete, üçlü ahbap çavuş çetesi, darbeci üçlü çete, hayatları, devrimci tarihleri zaafarla dolu olanlar, beyinlerinde hep haşarat dolaşır, yaşamları boyunca ne bir yeraltı örgütlemesi yapmış, ne de yer

almışlardır, yalan ve riyakarlığı ahlak haline getirdiklerinden ahbapçı, feodal olup dalkavuktur, popülizm ve kariyerizmden öte güvenilirmez, ihtiras için her şeyi yapabilecek, ahlaktan yoksun insanlar, vb. Bu sözleri okuyan her yoldaşımız, her taraftarımız irkilerek “Aman allahım, bizi kimler yönetiyormuş” demeyecek mi? Bunca zaaf ve eksikliklerine karşın bu insanlara görev vermesini A arkadaş nasıl açıklayabilir? “Yerlerine alternatiflerini hazırlıyordum, hareketin esenliği için sakıncalarını bile bile faydacı yaklaştım, Gerçeğimiz bu işte. Herkesten verebileceğini kadar almak zorundayız. Aksi halde işler yürümez” vs. diyebilir mi?

Şaşırtıcı ama A arkadaş bu soruya olumlu yanıt veriyor:

“Elbette pragmatist olduğu zamanlar da olabilir. Eğer o anda zaaflarını aşmamakta ısrar eden, değişmeyen bir kadronun yerini hemen dolduracak durumda değilsek geçici olarak faydacı davranabiliriz. Örneğin Süleyman... tüm eleştirilere, uyarılara rağmen değişmiyorsun artık sana faydacı bakıyorum denmiştir. Böyle bir durumda ne yapacağız? Üstelik faydacı baktığımızı da gizlemiyoruz.” (Age. Sf.17 1)

Görüldüğü gibi A arkadaşın söyledikleri açık ve net. Peki ama bu söylenenler doğru mu? Bunun takdiri satırları okuyan her arkadaşına aittir. Eğer biz bir örgüt yönetimindeki insanlar için böyle düşünürsek, sıradan militanlar, taraftarlarımız, sempatizanlarımız, başka gruplardan insanlar ve sıradan insanlar için neler düşünmeliyiz? Bunları düşünmek bile ürkütücü. Tepedekilerin hapşırmasının alta grip olarak yansıtacağı, hareket yönetimindeki yoldaşlar arasındaki bir pragmatizmin alttaki insanlarda yaratacağı tahribatın büyük olacağı açıktır.

Ayrıca şu da var. Diyelim çok istisna koşullar oldu ve böyle bir istisnai faydacılık gündeme geldi. Peki bunu nasıl yapacağız? Sanırım böylesi bir faydacılık bir tek koşulla, örgüt merkezini kurallı, işlevli, güçlü, kolektif bir mekanizma haline getirmişsek söz konusu olabilir. Söz konusu sağlamlığı hareket merkezine hakim kılmamışsak bu tür bir girişimin sonuçları acı olabilir. Ve bizim şimdi tartıştığımız konu da işte bu sağlamlığın örgüt merkezinde olup olmadığıdır. Derlemeyi hazırlayan arkadaşlar “Hayır, böyle bir işleyiş ve mekanizmamız yoktur. Dolayısıyla hiç kimse bir başka yoldaş için böylesi bir tasarrufu kendinde hak bilmemelidir.

Kimse tek başına merkez gibi hareket edemez. Oturup bunun kadrolarını, organlarını oluşturmak için çaba harcamalıyız” derken, A arkadaş şunları söylüyor: “Evet, ben bunu yapabilirim. Gerekirse MK düzeyindeki

bir insanı bile ben kontrol altında tutarak o insanı harekete faydalı bir şekilde çalıştırabilirim. Ta ki yerine alternatif hazırlayınca kadar.”

Tartışmayı somutlamak açısından burada biraz durup sorunu daha yalın bir hale koymalıyız.

A arkadaş “Ben, Devrimci Solu kuran, yaşatan, önderliğini yapan biri olarak” diye kendisinden söz ettiğine göre bu açıdan kendisi ile hareket önderliğinin ve yönetimini aynılaştırmakta bir sakınca görmüyor. “Şimdiye kadar bu hep böyle oldu. Evet, genellikle benim dediklerim oldu, ama bu sırf ben istedim, ben dayattım diye olmadı. Bunlar hareketin organları, yöneticiler ve kadroların onayı ile hayat buldu. Çünkü bunlar aslında benim değil, Devrimci Solun dedikleri” diyor.

Hareketin çizgisine damgasını vuran tüm yazılar, yayınlar, alınan kararlar vb. konusunda diğer yöneticilerin ve kadroların onayı alınmadan, yalnızca A arkadaşın dayatmasıyla hayat bulan bir şeyler var mı bilmiyorum. (Varsa açıklanmalıdır.) Ama bildiğim kadarıyla ne böyle bir tartışma, ne de böyle bir olay vardır.

Bu durumda şöyle bir olguyla karşı karşıyayız demektir. Sürecin başından sonuna kadar hep söyledikleri onay bulan, hareketin görüşlerini hızla ve en açık bir şekilde formüle eden, inisiyatif koyan birisi var karşımızda. Ki bu insan da A arkadaştan başka birisi değildir.

Peki bu mümkün müdür?

Evet, mümkündür. Dünya devrimler tarihinde benzer olaylar görülmüştür. Zaten bu özellikleri nedeniyle A arkadaş hareketimizin önder yoldaşlarından birisi, hatta en önde gelenidir. Hatta anlamı çarpıtılmamak kaydıyla onu hareketin önderi olarak görmeyen insanımız yoktur.

Bu noktada A arkadaşın kendini hareketin önderi olarak görmesini pek yadırgamamak gerekiyor. Çünkü o durup dururken bunu söylemiyor. 15 yıllık bir hareket tarihi, bu tarih içinde alınan sayısız karar, onlarca kez kendisine verilen onaylar var. Bu durumda, sorunu A arkadaşın “keyfi yönetimi” ile açıklamak olası değil. Zaten derlemeyi yapan arkadaşlar da anladığım kadarıyla sürecin başından sonuna kadar tüm süreç için böyle bir iddiada bulunmuyorlar. Onların dedikleri özetle şu: “Süreç içinde A arkadaş merkezde yalnız kendi iradesini dayatmaya başladı ve bugün ben-merkezci, kadrolara ve kitlesine güvensiz bir anlayış kendini fetişleştirme yönünde derinleştiriyor. Buna dur demek zorundayız.” Dolayısıyla

tartışmamız gereken A arkadaşın önder olup olmadığı, bugüne kadar kararları nasıl alıp uyguladığı vb. değildir. Yakalamamız gereken boğanın boynuzu, kanımca, bugünkü somut durumun bizi ilerletip ilerletmeyeceği, merkezi yönetimdeki eksikliklerin neler olduğu, bunları nasıl aşacağımız ve yerlerine neler koyacağımızın tespit edilmesidir.

Ben tartışmalardan bu yönde somut bir sonuç bekliyorum. Çünkü kimin kime ne yaptığı, ne dediği, olayın darbe olup olmadığı, kimin tasfiye edileceği vb. benim için hiç önemli değil. Sorunumuz şu yada bu kişi olmaz.

Sorun hareketimizin esenliği, devrimin çıkarlarıdır.

İşte bu noktada bence herkes oturup eteğindeki taşları ortaya dökmelidir.

Eksiklikler neyse ortaya konmalı, eleştirilerin tümü ciddiyetle ele alınıp yanıtlanmalıdır. Birilerini hain ya da günah keçisi ilan etmeyle sorun çözülemez. Çünkü takke düşmüş kellik görülmüştür. Bunca olaydan sonra tüm olanları bir kaç darbeci, komplocu ya da X veya Z'nin ihtirasları -kusurları ile açıklayamayız. Ortada somut bir olay var. Toplumsal bir olguyu çözümlenmek, öznelliklerinden, kişiliklerin değer yargılarından, kanılardan kurtularak sağlıklı sonuçlara ulaşmak zorundayız.

Bu düşüncelerden hareketle önce belli konulardaki eleştiri ve sorularımı sıralamak, ardından çözüm önerilerini ortaya sermek istiyorum.

Tek kişilik yönetim iddiası

“Bugün örgütsel tikanıklığımızda yaratılan kadro kültürünün önemli payı vardır. En önemli tikanıklıklardan biri de aşağıdaki insanın yukarıyı eleştiri alışkanlığının olmadığı, yukardakinin de “en doğruyu ben yapıyorum” anlayışıyla eleştiri-özeleştirisinin yaşam damarlarını kesip budadığı bir işlerliğin varlığıdır.” (Age. Sf. 130)

Derlemeyi hazırlayan arkadaşların bu iddialarını ben kendi pratiğimle bağdaştıramıyorum. Ne benim sorumlum ve daha önceki sorumlularım bana böyle bir yaklaşımda bulundu, ne de ben beraber çalıştığım arkadaşlarla bu sorunları yaşadım. Ben farklı yerlerde, hatta farklı şehirlerde değişik yoldaşlarla çalıştım. Yaklaşık 15 yıldır bu hareketin içindeyim ve böyle bir işleyişe şahit olmadım.

“İyi ama sen A ile yakinen çalışmamışsın ki, nereden onun tavırlarını bileceksin?” deniyorsa, o zaman eğer söylenenler doğruysa, bunları söyleyen arkadaşlardan ben ve benim konumumda olan tüm kadroların

sorması gereken bir hesap olmalıdır. Peki siz bunları görüyor, yaşıyor-
dunuz da şimdiye kadar niye sustunuz? Neden bu sorunu bizlere açarak
paylaşmadınız?

“Süreç, yönlendirme, kolektivizm, denetim üzerinde şekillendirilecekti.

Ancak A arkadaşın perspektif sunma, sonuç isteme ilişkisi Öyle bir
işletildi ki, giderek kadrolar yöneticiler bağımsız, kendine güvenen, üret-
ken insan insanlar olmaktan çıkıp çekingen, sıkıntılara gömülmüş, “nasıl
anlaşılacak” baskılanmasını yaşar duruma geldiler. Sadece söylenenleri
yapmaya koşturur oldular... sonuçta “hesap sorma” üzerine kurulu bir di-
yalogsuzluk egemen kılındı.” (Age. Sf. 75)

Bu satırları okurken tekrar şaşırıyorum. Allah allah, bunları söyleyenler
bizim insanlarımız mı? Bunlar neler söylüyorlar? Doğru bulmadıkları,
yanlış diye inandıkları tavırlara nasıl bunca zaman tahammül edebildiler?

İyi ama neden şimdiye kadar susmuşlar? Hani bizler gözünü buda-
ktan sakınmayan, diline kilit vurulamayan, doğru bildiğini her şart al-
tında söyleyen çağdaş Don Kişotlardık? Ne oldu bizim o övündüğümüz
ahlaki cesaretimize, pervasızlığımıza? Biz, kim olursa olsun, bir sorumlu
yoldaşımızı bile doğru dürüst eleştiremeyeceksek ne demeye bu ülkeyi
değiştirmeye- yönetmeye talip olduk?

“Niyetimiz tüm olumsuzluklar. A arkadaşına yükleyip ondan kurtul-
mamız gerekir düşüncesini oluşturmak değildir. Yaşanan olumsuzluklar-
da hepimizin payı vardır. Ve A arkadaşın böylesine her türlü pragmatist-
Makyavelist tutumu doğal ve engelsiz bir biçimde uygulamaya devam
etmesi bizim olumsuzluklarımız, liberalizmimiz temelinde yükselmiştir.

Kimi zaman hareketin çıkarları kaygısıyla (ki bunun ne denli dar bir
bakış olduğu bugün daha iyi ortaya çıkmıştır) kimi zaman kişisel kay-
gılarla A arkadaşın ilke ve kurallarımıza sığmayan davranışlarına göz
yumduk, boyun eğdik. Hareket çıkarları veya kişisel kaygılarla kendimizi
çiğnediğimizi sanıyorduk. Ama bugün daha iyi anlaşılacaktır ki, biz ne
niyet taşırsak taşıyalım, “önderlik” adına hareketimizi çiğnemiş durum-
dayız.” (Age. Sf.110)

Altını çizdiğim satırlar oldukça önemli. Bunların üzerine hepimizin
etraflıca düşünmesi gerekiyor. Ancak yine de bu satırlar, yukarıda sor-
duğum sorulara doyurucu yanıt olamıyor. Bu arkadaşlar hareket çıkarları
ya da kişisel kaygılar derken neyi kast ettiklerini açıklamak zorundadırlar.

Eğer hareket çitari Hüseyin arkadaşın yaptığı gibi düzmece, samimi olmayan bir özeleştiri verip, yanlış bir iradeye boyun eğmek, onun deyimiyile “teslim olmak”sa ben bu tavrı anlamakta zorlanıyorum. Bir Devrimci Solcu nasıl böyle bir tavrı hoş görebilir ki? Öylesi bir özeleştiri vermek yerine on kez atılmayı göze alıp mücadele etmek gerekmez mi?

Uzaktan davulun sesi hoş gelir, benzer özeleştireleri kimler vermedi ki?

İşte Sinan'ın ekteki yazısı denebilir. Ya da 89 tartışmaları, Haydar ve Sinan'a yönelik A arkadaşın tavrı ve buna sessiz kalan, yani bir yerde onay veren, 13 ileri kadronun tutumu denebilir. Evet, tüm bunlar benim açımdan da düşündürücü ve şu an tam açıklamasını yapamayacağım şeyler. Bunu öncelikle konunun muhatapları yapmalıdırlar. Onlar bize her şeyi anlatmalıdırlar. Tabii, A arkadaş bu iddialar karşısında açıklama yapmalıdır.

Bunun üzerinde ısrarla durmalıyız. Çünkü sorun geçmişi yargılamak, birilerinin suçlarını tespit etmek değil. Bunlar hiç önemli değil. Aslolan bizim ilişkilerimiz açısından böylesine ciddi iddiaların ortaya atılmasıdır.

Bu tür tartışmalara bundan sonra kesinlikle izin vermemek için her şeyi ortaya dökmeli, konuyu didik didik etmeliyiz. Ne demek küfür etmek, hakaret etmek? Bir devrimci böylesi yöntemlere gerek duyuyor, onlardan medet umuyorsa bunun savunulacak bir yanı olamaz.

Devam edelim. Yukarıdaki altı çizili paragraf A arkadaşına yönelik ciddi eleştiriler getiren arkadaşların neden uzunca bir süre sessiz kaldıklarını açıklamıyor ama sanırım A arkadaşın “Ben Devrimci Sol'u kuran, yaşatan, önderliğini yapan bir olarak” diyerek kendisini hareketin merkeziyle özdeşleştirmesini, her tasarruf hakkının olduğunu ve bunun da meşru olduğunu öne sürmesini çok güzel açıklıyor. Bu noktada A arkadaş kim haksız diyebilir? Öyle bir işleyiş ki, üç kişilik bir cezaevi yönetimi ve ayrıca dışarıda hareketin bir yönetimi olmasına karşın A arkadaş tek başına diğer iki yöneticiye ceza verebiliyor! Diğer iki kişi ve kendilerine “danışılan” 13 ileri kadro buna ses çıkarmıyor. Neden? Herhalde kimileri hareket bölünür diye korkuyor. Kimilerinin de belki kişisel kaygıları var (ne demekse!).

Şimdi soralım: A arkadaşın kendisinde bunca “hak” görmesinde şaşacak bir yan var mı? O bunu sizlerden gizli kapaklı yapmamış ki! Bugün diğer arkadaşların ortaya çıkıp A arkadaş tüm yetkileri elinde topladı, her

tasarrufu kendinde hak görüyor demeleri biraz tuhaf oluyor. Eee, ne bekliyordunuz arkadaşlar? A bunu sizlere rağmen yapmamış ki. Her adımda her şeyi açıkça söylemiş ve söylediği gibi yapmış. Düşünün bir, 1983 Mart değerlendirmesinden bu yana on yıldır alternatif yönetim deyip durduğumuz halde, bu yönde somut adımlar attığımız halde 17 Nisan'dan Eylül ortalarına kadar tam beş ay hareketi A arkadaş tek başına yönetmekte bir beis görmüyor. Neden? Düşünün bakalım. Çünkü bu yeni bir şey değil ki, o bunu hep yapmış! Bu konuyu bizler bilemeyeceğine göre, açıklamasını sizler yapmalısınız.

Bu durumda A arkadaşın kendisine alınan tavrı darbe olarak nitelendirmesine saçma demenin olanağı var mı? Aldığı onaylarla yıllardır bu işleri yapan, bu anlamıyla meşru bir iradeye karşı gelmeniz bu anlamıyla elbette ki bir darbedir.

Ne yapacağız? Başta da söyledim, olayın bir darbe olup olmadığını tartışmak biçimdir, ayrıntıdır. Bunu geçiyorum. Tek kişilik yönetim, benmerkezcilik vb. olayların tartışılmasını geçmişteki olaylarla tartışmanın, suç ve suçlular bulmanın bize bir yararı olmaz. Yaşanan sürecin özgünlükleri, ülkemizin koşulları. hareketimizin durumu ve gelişim seyrinin özellikleri ve tek tek bazı insanlarımızın yapısıyla ilgili bir şekilde bu olgunun açıklamasını yapmalıyız. Ama bu öncelikli bir görev değildir. İllerde bunu yapmalı ve diğer ülke devrimcilerine bir deneyim olarak bu tecrübeyi aktarmalıyız.

Bugün için esas tartışmamız gerekenler bence şunlardır: Hareketimizin merkezi işleyişi yeterli midir? Yeterli değilse ne yapmalıyız? Nasıl bir işlerlik oluşturmamız? Vb. bence sorun budur.

A arkadaş böyle bir sorunun olmadığını, her şeyin çizgimiz doğrultusunda ve işleyişe uygun yürüdüğünü, bazı eksikliklerin olabileceğini ama bunların "darbecileri" haklı göstermeyeceğini belirtiyor. Diğer arkadaşlar ise aksini söylüyorlar.

Peki gerçek durum nedir? Gerçek durumu anlamak için Merkez Komite konusuna kısaca bir göz atmakta yarar var.

Merkez komitelerimiz var mıydı?

Gerçekten oldukça tuhaf bir soru ama ciddi ciddi merkez komitelerimizin olup olmadığını tartışıyoruz.

A arkadaş göre merkez komitelerimiz hep oldu. Kendisi içerden çıktık-

tan sonra ki 2,5 yıllık dönemde iki MK oluştu. 12 Temmuz'a kadar Niyazi yoldaş ve kendisi, 12 Temmuz'dan sonra ise yine kendisi, Sinan ve Sabo MK'ini oluşturuyordu.

“17 Nisan'dan sonra ise MK resmi olarak hemen oluşturulmadı. Bir kısım arkadaşlarla kısa da olsa bir yandan doğan örgütsel boşlukları doldururken bir yandan da performanslarını görmek, sürece adapte olmalarını sağlamak için bir süreç yaşamak gerekiyordu.” (Age. Sf.169)

Diğer arkadaşlar ise tersine MK diye bir şey olmadığını belirtiyorlar:

“Hareketimizin merkezi organizasyonunun kuruluş ve çalışma ilkelerini belirleyen bir düzenleme-tüzük vb. bir şey ne yazık ki yoktur ve bu da A arkadaşın kendisine dokunulmaz, hiçbir ilke ve kurallarla denetlenmeyen, hesap sorutmayan bir konum elde etme çabasının doğrudan sonucu olarak gündeme gelmiştir.” (Age. Sf.92)

Bir MK olmadan işler nasıl yürütülüyordu denecekse bunun yanıtını da arkadaşlar şöyle veriyorlar:

“Herkes tek tek A arkadaşına bağlıydı, emir ve talimatları direkt ondan alıyor, onun verdiği ölçüde ve içerikte bilgi sahibi oluyordu... Merkezde kolektif çalışan, görev bölüşümü yapan, kendini yenileyen ve kadrolara güvenen bir MK'nın varlığı düşüncesi kadroların kafasında şekillenen olgudur.

Böyle olması da doğaldır, çünkü gerek bugüne kadar yazılıp çizilenler, savunulanlar, gerekse verilen görünüm (MK imzalı yazılar, bir kısım şehit yoldaşlarımızın MK üyesi olarak ilan edilmesi vb.) tersi düşünce ve kanaatin oluşmasına izin vermemiştir.” (Age.sf.10-11)

Söylenenler çok açık. Bir MK işleyişinin olmadığı iddia ediliyor. Ayrıca bu konuda şu iddialar da ileri sürülebilir:

-Bir tane bile MK tutanağı olmaması neyle açıklanacak? En ufak sorunlarda bile belge tutan bir önderlik buna nasıl özen göstermedi?

-A arkadaş yönetimi almadan önce bir MK var mıydı? Varsa kimlerden oluşuyordu?

-60 küsur kadro A arkadaşına onay verirken o anki MK'nın niye bir onayı yok?

-Sabo'nun 1983'ten beri MK olduğu söyleniyor. Sabo MK'dan ne zaman, niye çıkarıldı? Buna kim, neye dayanarak karar verdi?

-iki kişilik MK komitesi dünyanın hangi ülkesinde görülmüş? Elde hazır

o kadar ileri kadro varken, en saızından Sabo varken, buna neden gerek duyuldu? Kolektivitizmi bunca basitleştirmek neden?

-A ve N'den oluşan iki kişilik MK sayısının üçe çıkarılmasının gerekçeleri nedir, tutanakları nerededir?

-Hareketin yurt içi ilişkilerinden 1. Derecede sorumlu bir insan bile MK işleyişinden habersiz olup "Ben H'yı MK sanıyordum" demesi ne anlama geliyor? Vb. vb...

Ancak bence tüm bu sorulara yanıt aramaya gerek yok.

Gerek yok diyorum, çünkü gerçekten de ortada bir MK falan yok! Bir MK olsa, bunun adayları, yedekleri, yani bu MK'nın bir alternatifi olurdu. Ki ben, ve eminim ki benim gibi onlarca kadro, hep böyle düşünüyordu. Peki ama biz neden böyle düşünüyorduk? Nedeni çok basit, hareketimizi bağlayan tüm yazılarda bu konuya ısrarlı bir vurgulama vardı ve işin doğrusu da buydu da ondan. Bırakalım son dönem çıkan yazıları ta 1983 Mart'ında çıkan Değerlendirme ortadadır. 1980 öncesinin ve sonrasının değerlendirildiği bu yazıda biz neyin özeleştirisini vermiştik?

Alternatif yönetim hazırlayamadığımızı, yenen darbeler sonrası yönetime gelenlerin bu nedenle etkili olamadıkları, yöresel dar bakış açılardan kurtulamadıklarını, bu yüzden darbelerin şokunu atlatamadığımızı vb. söylememiş miydik? Bu sözlerden tam 10 yıl sonra Arkadaşın "17 Nisan'dan sonra hemen MK oluşturulamadı... Bir kısım arkadaşlarla.. kısa da olsa bir süreç yaşamak gerekiyordu" sözleri inandırıcılıktan uzak. inandırıcı olamıyor, çünkü 90-91 değerlendirme ve Faaliyet Raporunda Neleri Yaptık, Neleri Başardık başlığında aynen şunlar yazılı: "Mart ,90 kararlarında merkezi organizasyonu güçlendirme ve onu çevreleyecek kadrolar yetiştirme hedefi belirlendi. Bugün bunun çekirdeğini atmış durumdayız."

Bırakalım 83 Mart değerlendirmesinden çıkartılan acı dersleri, sıcağı sıcağına bir 12 Temmuz yaşanmişken söylenen bu sözlere ne diyeceğiz?

Madem merkezi organizasyonu güçlendirecek çekirdek kadrolar yaratılmıştı o halde MK hemen neden takviye edilmedi? 17 Nisan sonrası kimlerle ne süreci yaşanacaktı? Her MK'nın yedek üyelerinin ya da adaylarının olduğu, bunların ileri kadrolar ya da bizzat adaylar tarafından bilineceği açık değil mi? Merkezi organizasyonunu -acaba neden MK denmiyor bu da ayrı bir konu- güçlendirecek çekirdek oluşturulduysa

MK'nın iki kaybının telafisi aradan geçen yaklaşık 5 ayda neden sağlanmadı?

Kısaca nereden bakarsak bakalım MK konusunda A arkadaş inandırıcı olamıyor. Olamaz da, çünkü, acı ama gerçek, ortada MK diye bir olay yok.

Olmayan bir MK'nın işleyiş kurallarından, alternatif üyelerinden vb. Söz etmenin bir anlamı yok!

Önderlik ve önder (lider) konusu

Ortaya çıkan sorunda A arkadaşın durumu belirleyici olduğu için ister istemez onun konumunun ve hatta kişiliğinin de tartışılması kaçınılmaz oluyor.

Bu konuda kendimi oldukça rahat hissediyorum. Çünkü arkadaşla hiçbir sorunum olmadı. Ona karşı öznel davranmam için hiçbir neden yok.

Tam tersine ona olan büyük saygı ve sevgim onu gerektiği gibi eleştiremememe neden olabilir kaygısı taşıyorum. Evet, ona büyük bir saygı ve sevgim var. Hatta ona büyük bir bağlılığım da var. Tabi bunların temelinde onu hareketin iradesinin somut temsilcisi olarak görmek var. Yoksa yalnızca onun kişiliğine yönelik bir bağlılıktan söz edilemez. Ve hareketin çizgisi ve çıkarlarıyla çatıştığı en küçük bir olayda bu saygı ve bağlılık biter.

Bana göre de A arkadaş önder yoldaşlarımızdan birisidir. Dahası düşmanın karalama ve çarpıtmaları karşısında bir önder olarak onu öne çıkartmamız ve savunmamız gerekir. Tabi önder ve önderlik konusundaki ML ilkeleri unutmamak kaydıyla. Eğer içimizden binleri önder konusunu bir küçük burjuva gibi, ya da milliyetçi geri bir bakış açısıyla ele alır ve bize uygun olmayan tavırlar önerirse buna tavır alırız.

Şehitlerimizin cenazelerinde Sabo'nun son haykırışları nezdinde, düşmana karşı "Yaşasın önderimiz" sloganını atan insanlarımızı anlayışla karşılarız. Keza şubede işkenceci alçaklar "DK'ya küfür edeceksin" dediklerinde "Yaşasın önderimiz" diye slogan atabiliriz. Ama hepsi bu kadar!

Bu olguyu söz konusu çok özel ve istisnai durumlardan farklı zeminlere taşıyarak bir politika haline getiremeyiz. Bunun ML'le, komünistlikle hiçbir ilgisi yoktur. Bu milliyetçi, olaylara dar ulusal çıkarlar açısından bakan, kitleleri yönetilecek sürü olarak gören küçük burjuvaların bakış açısıdır.

İşte bu noktada A arkadaşı önder ve önderlik konusundaki yaklaşımlarını enine boyuna incelemek zorundayız. Çünkü arkadaş bu konuda oldukça ilginç şeyler savunuyor:

“Tüm kadrolarımıza öneriyorum. Sabo ve Eda'nın şehit düşerken slogan atmaları, Sabo'nun son nefesinde “önderime, eşime selamlarımı iletin” keza kadro ve kitlemizin sloganlarında ve konuşmalarında önderlerini anmaları, savunmaları, onun için slogan atmalarına ne diyorlar?” (Age. Sf. 187)

Slogan atanların içinde buldukları duygusal ortam nedeniyle bunları pek yadırgamıyoruz. Polislerin A'ya yönelik küfürleri duyulurken Sabo'nun bu sloganı atması doğaldır. Keza cenazelerde de bu sloganların atılmasını pek yadırgamadık. Ancak cenaze töreni sonrası sorumlu arkadaşlarımız gelip bu tavrı eleştirdiler, bizden düşüncelerimizi sordular. Onlara da yukarıdaki düşünceleri açtık ve bu konuda hemfikir olduk.

Ancak burada A arkadaşına sormak gerekiyor: Diyelim kitle ve kadroların büyük bir kısmı bu tavrı savundu. Sen ne diyeceksin, bir ML yönetici olarak bu tavrı ML bir Örgüte yakıştırıyor musun? Kitle ve kadrolar bunu savunsa bile sen doğruyu savunmak zorunda değil misin?

Ne yazık ki A arkadaş böyle bir tutum içerisinde değil. Ve en önemlisi arkadaş bu tavrı savunuyor, dahası teorize etmeye çalışıyor. Teorize etmeye çalıştığı görüşler ise ML'le ilgisi olmayan idealist modası geçmiş görüşler. Arkadaşın Önderlik-önder vb. konularındaki görüşlerine yakından bakıldığında her şey çok açık görülecektir.

Öncelikle şunu vurgulayalım: A arkadaş önderlik derken, hareket önderliği, bir organizasyon, bir komite, vb.ni kast etmiyor. Onun dilinde önderlik, hareket önderliği, hareket Önderi, önder vb. hep aynı, yani kendisi.

Bu çok açık ve ayrıca kanıtlanması gerekmeyen bir gerçek. “Ben Devrimci Solu kuran, yaşatan önderliğini yapan biri olarak”, “ben hareketin önderi” gibi deyişleri hep kullanıyor. Ayrıca bu onun için öylesine doğal bir şey ki, “Tüm bu yapaylıklara rağmen kadrolarım, halkım önünde...”, ya da “kadrolarıma ve halkıma hesap veririm” derken yine aynı mantığı güdüyor. Kadrolarımız, yoldaşlarımız, arkadaşlarımız vb. değil, “kadrolarım” diyor.

Biz şimdiye kadar hep kendimizi Devrimci Sol'un kadrosu olarak gördük. Hiçbirimizin aklına A arkadaşın kadrosu olduğu gibi bir düşünce

gelmemişti. Dolayısıyla arkadaşın bu üslubunu değiştirmesi gerekiyor.

İkinci olarak A arkadaşın biraz daha mütevazı olması, böylesi bir konuyu tartışmada doğrudan taraf olmaması gerekmez mi? Hangi ML örgütte yaşayan bir önder kendisi için slogan atılmasını istemiş? Lenin'in sağlığında böyle bir şeye kim cesaret edebilir di? Hemen Castro örneği verilmesin, Castro'nun bu konudaki duyarlılığını biliyoruz. Ayrıca o adına slogan atılacak bir önder olmadan önce sıradan Kübalıların bile sevgili Fidel'i olmuştur. Ve Fidel için atılacak sloganlardan çok bu samimi Fidel seslenişinin önem taşıdığını biliyoruz. Ayrıca Fidel'e devrim öncesi slogan atıldığı falan da yoktur. Hepsi bir yana Küba'da ya da başka bir ülkede bu yanlış yapıldı diye bizim onu paylaşmamız gerekmiyor ki?

Şimdi kısaca A arkadaşın konuyla ilgili düşüncelerine bakalım: "Her harekette, örgütte önderliğin (liderin) belirleyici bir rolü vardır.

Hatta her devrim liderin adıyla anılır, onsuz anılmaz. Bu hemen tüm devrimler için geçerlidir. (Age.sf.165)

Bunlar doğru görüşler değildir. Evet, her örgütte önderin büyük bir önemi olduğu doğrudur. Ancak her devrim liderinin ismiyle anılır diye bir şey yoktur. O zaman soralım A arkadaş: Dünyanın ilk proleter devrimi olan Paris Komünü hangi liderin adıyla anılıyor? Bize bir tane bile isim sayabilir mi? İspanyol devrimi hangi liderin adıyla anılıyor? Yunan devrimi? Nikaragua'yla özdeşleşmiş lider kim acaba? Bu iddia, toplumsal olayların en muazzamı olan, devasa bir olayı idealistçe açıklayan temelsiz bir iddiadır. Devrimlere adını veren toplumsal ekonomik koşullar, bunların yarattığı olaylardır. Fransız halkı feodalizmi devirdiği için o devrime Fransız devrimi denir ve bu devrim hiçbir liderin adıyla anılmaz. 1917 Şubat devrimini kimin adıyla anacağız?

Devrimlerin liderlerin adıyla anılması ancak bir tek koşulda olabilir:

Başarılı bir devrim sonrası yönetime gelen ve kalıcı izler bırakan devrimci bir parti söz konusuysa bu olabilir. Aksi halde liderin adını hiç kimse anmaz. Paris komünü, İspanya, Yunan devrimlerinden lider ismi neden kimsenin aklında değil? Yenilgiyle sonuçlanan bu devrimlerin liderlerinin anılmamasında garip bir şey yok. Garip olan daha partiyi oluşturmamış bir hareket için lider ihtiyacının bunca önem art ettiğinin söylenmesidir.

1917 Nisan'ında Sovyetler kongresinde iktidara aday olduklarını söylediğinde bütün salon Lenin'e kahkahalarla yanıt vermişti. Bir avuç Bolşe-

vik' in dışında kimse bu sözleri ciddiye almamıştı. Ve o dönem hiçbir bolşeviğin aklına “Yaşasın Lenin” diye bir slogan atmak gelmiyordu. Devrim günlerinde ise böyle bir slogan gerekse her halde “Yaşasın Lenin” değil, “Yaşasın Troçki” diye atılırdı. Çünkü vizyondaki adam, kitleleri cezbeden, yürüten Lenin'in ismi değil Troçki idi. Hatta Lenin ismi karşı devrimin ağır bombardımanları nedeniyle Alman ajanı niteliyesiyle kitlelerce öylesine biliniyordu. Ekim devrimi başarılı olamasa Lenin adının bir Troçki, bir Martov ya da bir Plehanov kadar polülaritesi olur muydu acaba? Lenin ve Ekim devriminin özdeşleşmesi çok sonranın bir olayıdır. Ve ne biz Ekim devriminin arifesindeyiz, ne de A arkadaş bir Lenin.

A arkadaş dinlemeye devam edelim:

“Şu doğrudur ve kitlelerin istediğidir. Her hareketin, özellikle iddialı bir hareketin karizmatik, kadro ve kitlelerle doğrudan temas eden, gerektiğinde kamuoyuna seslenen lideri olmalıdır. Kitleler, en geniş halk ve sınıf tabakaları sadece örgütün ismi altında yürümezler. Bu anlamda böyle bir önderlik yaratmalıyız. Bu fetişleştirme midir? (Age. Sf.188)

Ve arkadaş bu soruya “hayır” yanıtını veriyor. Yanıldığını söylemek zorundayız. Kitleler hadi neyse de kadrolarla doğrudan temas kurmak için ML bir Örgüt ideolojisi ve örgüt mekanizmaları dışında neden bir lidere gerek duysun ki? Ne yani, bir lider olmazsa hareketimiz kadroları neyin ne olduğunu anlamazlar mı? Bu mu söylenmek isteniyor? Hayır, bu hareketin kadrolarını kimse böyle göremez. Bizler ne X ne ne Z nede başka bir lidere göre düşünen, iş yapan, olayları kavrayan insanlar değiliz.

Bizim kendi ML sandalyemiz, kendi çizgimiz var. Özel olarak bir lidere ihtiyacımız yok. Koşullarımız böyle bir lider ihtiyacını dayattığında onu çıkartacağımızdan hiç birimizin kuşkusu yok.

Bir devrimde kitleler Örgüt bayrağı ya da ismi altında yürüyebilir. Hatta kişi ismi ardında da yürüyebilirler. Ama bundan ne sonuç çıkar? Bu olgu aslında pek Önemli değildir. Çünkü bu bir sonuçtur. Önemli olan kitlelerin neden yürüdüğüdür. 1917'de kitleler Bolşevikler, Lenin ve Troçki'nin ardında bu isimler savaşa son, açlığa son, barış, insanca bir yaşam anlamına geldiği için yürüdüler. O anki Rusya'da bu talepleri kim sahiplense kitleler onun ardından yürürdü. Tabii ki olmazsa olmaz bir koşulla: Kitlelere önderlik edecek devrimci-savaşçı bir parti koşuluyla. Aksi halde kitlelerin taleplerine birilerinin sahip çıkması pek bir anlam ifade etmez.

İşte Paris Komünü, işte Alman, İspanyol, Yunan devrimleri, işte yakın tarihimizden El Salvador, işte ünlü Raul Sendic'in ülkesi Uruguay... Tüm bu devrimler yenildi, oysa hepsinin de iyi kötü liderleri vardı.

Kitleler ancak bir liderin, bir ismin ardında yürür demek ne anlama geliyor? Bunu demek kitlesel hareketleri kişilerin ya da onların düşüncelerinin yönlendirdiğini iddia etmek değil midir? Bunun katıksız bir idealizm olduğu açıktır. Düşünceler, bu düşünce sahibi insanlar toplumsal olaylar açısından talidir, aslolan maddi yaşam koşullarıdır. Fikirler maddi yaşamın ürünleridir. Kitleler, örneğin, Şeyh Bedrettin'in ardına Varidat'taki düşünceleri benimsedikleri için mi düştüler? Elbette ki hayır. Şeyh Bedrettin onlara yaşanması bir dünyayı eylemleriyle vaat ettiği için düştüler.

Soruna kitlelerin geriliği ve yönlendirilmesi-güdümesi açısından baktığı için bugün PKK gibi hareketler kişi kültü yaratmaya, kişiyi fetişleştirmeye çalışıyorlar. Biz ML bir örgütüz ve böyle küçük burjuva atraksiyonlara ihtiyacımız yoktur. Bugün yolun başındayız. Bugünden lider arama, onu lanse etme gibi bir sorunumuz olamaz. Günü geldiğinde, koşullar gerektiğinde bu da olacaktır, ama bugün değil.

Öte yandan, koskoca bir hareketi bir kişiyle nasıl özdeşleştirebiliriz?

Katkıları ve değeri ne olursa olsun bir kişinin bunu yapması, yani bir hareketi yaratması mümkün mü? Bunu ne Lenin RSDIP için ne de Marks 3. Enternasyonal için yapabiliirdi. Dolayısıyla bu konuda eğer A arkadaş kendine farklı misyonlar yüklüyorsa yanıldığını söylemek zorundayız.

Hareketimiz için anlamı ne kadar büyük olursa olsun, yaptıkları ne kadar anlamlı olursa olsun her şeyi onunla başlatıp onunla bitirmek en azından şehitlerimize büyük bir saygısızlık olur.

Diğer bazı konular üstüne:

Buraya kadar söylediklerimden kolayca anlaşılabilceği gibi hareketimizin merkezi yapısının yeniden gözden geçirilmesi, çizgimiz doğrultusunda bir işleyişin oturtulması vb. gerektiğini öne süren iddiaları ciddiye alıyorum.

Yine ortaya atılan bazı konuların da gözden geçirilmesi, tartışılması ve gerektiğinde soruşturma ve araştırma yapılması gerekiyor kanımca. Örneğin SDB'lerin yapısı, bunlara alınan insanların nitelikleri konusunda bizim de bazı eleştirilerimiz var. Bu konuda belirlenen politikalardan

sapıldığını düşündürtecek bazı olgular bizim de dikkatimizi çekmişti. Örneğin bizim ilişki ağımızda sıradan bir militan olan, işinde gücünde çalışan ama bir yandan da devrimcilik yapmaya çalışan bir insanı hareket bizden aldı. Bir süre sonra arkadaş şehit düştü. Arkadaşla ilgili özgeçmiş yazılırken onun SDB olduğu, hatta komutan adayı olduğu, iki yıldır Devrimci Sol üyesi olduğu vb. yazılıyor. Oysa bu doğru değil ve bu insan bu kadar kısa bir sürede örgüt üyesi vb. olamaz da zaten. Bu konuda Derlemeyi hazırlayan arkadaşların eleştirilerinin incelenmesinde, SDB üyelerinin de katıldığı ciddi bir tartışma ile bu konudaki politikamızın gözden geçirilmesinde bence yarar var.

Operasyonlar konusunda söylenenlerin de bence ciddiye alınması ve araştırılması gerekiyor. Burada sorun illa suçlular bulmak ya da A arkadaşı mahkum etmek değil. Bunların ötesinde esas önemli olan düşmanın sağladığı üstünlüğün nedenlerini hızla bularak, kendi açık ve gediklerimizi hızla kapatmaktır. Bu uğursuz düşmanların bizimle baş etmeleri mümkün değil. Yeter ki biz ne yaptığımızı bilelim, onlara açık ve gedik vermeyelim. Bunu sağlamak için ilk koşul ise açık ve gediklerimizin ne olduğunun tespit edilmesidir. Dolayısıyla bu konuyu da ciddiyetle ele almamız gerekir.

Kanımca tartışılması ve yazılan çizilenlerin soyutluğundan kurtarılıp herkesin kafasında netleşmesi gereken bir konu da pragmatizm-faydacılık konusudur. Bu konuda izleyebildiğim kadarıyla hareketin belli yerlerindeki yoldaşlar arasında bile tam bir netlik yok. Bu konuda kimin ne dediğini iyice anlamalı, bazı somut olgular ya da olaylar ışığında konuya ilişkin açıklık sağlamalıyız. Tabii burada, tartışılıp netleştirilmelidir dediğim konular bizi genel soldan, diğer anlayışlardan ayıran hepimizin bildiği ve yıllardır uygulaya geldiği tüm konular değil. Tartışmalara neden olan ve nispeten ayrıntı denebilecek konularda bile bir netlik sağlanmalı, örgütsel yapımızdan, aramızdaki konuşmalardan pragmatizm ve makyavelcilik gibi kelimeleri tümüyle silebilmeliyiz.

Çözüm ne olmalıdır?

Çözüm için somut öneriler üretmeden önce ortaya çıkan bazı sonuçlar da hemfikir olmak gerekir. Ben ulaştığım bazı sonuçları şöyle ifade edebilirim:

1) A arkadaşına yönelik 13 Eylül'de yapılan hareket işleyiş açısından, hani hukuk ve meşruiyet açısından bir darbedir. (Buna müdahale demek

konunun içeriğini pek değiştirmiyor.)

2) Ancak söz konusu tavra yol açan nedenler, daha doğrusu hareketin esenliğiyle ilgili olarak duyulan kaygılar samimidir. Tavrı alan arkadaşların başka yöntemleri bulup bulamadıkları vb. konusu ayrıca tartışmalıdır. Ancak bu öncelikli ve acil bir konu değildir.

3) Sorun darbe mi darbe değil mi ikilemine hapsedilemez. Hele hele tavrı alan arkadaşları birer hain ve tasfiye edilecek pislikler olarak görmek kesinlikle kabul edilemez.

4) Dolayısıyla sorunun çözümü için biçimsel düzenlemelerle (devir, hakem seçilmesi, vb.) olası değildir.

5) Ne A arkadaşları ne de ona tavrı alan arkadaşları dışlamadan çözüm bulabiliriz, bulmalıyız. Çünkü sorun hepimizin ortak sorunudur.

6) Eskiye, yani 13 Eylül öncesine dönüş olanaksızdır. Bu nedenle haklılığı- haksızlığı, biçiminin doğruluğu-yanlışlığı bir yana 13 Eylül yararlı olmuştur. Önemli olan bu sorundan hareketi güçlendirerek çıkmaktır.

7) Bunun için taraflar gerekli duyarlılığı göstererek ortak bir çözüm için çabalmalı, bunun dışında hiçbir. yol ve yönteme girişmemelidirler.

Çözüm içinde şunları söylüyorum:

1) Çözüm esas olarak hareketin yöneticileri ve ileri kadroları tarafından tartışmalarla sonuçlandırılmalıdır. Tartışmayı giderek daha alta yaymanın kimseye bir yararı olmayacağı gibi işi içinden çıkılmaz hale getirir.

2) Bir komisyon kurarak hareket yönetimini buna devretme sakıncalıdır. Çünkü bu sefer de komisyon ve komisyon üyeleri nedeniyle aynı tartışmalar gündeme gelecektir.

3) Hareketin her alan ve birimi mevcut işlerliği içinde kendi komitelerince yönetilmelidir. Zaten faaliyetler içe dönük ve sınırlı tutulacağı için bu bir zorluk yaratmaz. (Ayrıca dört aydır oan da bundan farklı bir şey değildir. Buna devam edilmelidir.)

4) Sorunu çözmek için onlarca kadronun bir araya gelmesine gerek yoktur. Tartışmaları esas olarak yurt dışındaki arkadaşlar. yürütür. Ülke için belirlenen insanlarla da tartışılır. Bu o kadar zor değildir.

5) Burada tayin edici nokta, hareketi sahiplenme ve herkesle masaya oturabilme duyarlılığının gösterilmesidir. Buna yanaşmayan, illa birilerini tasfiye etmede ısrarlı olanlar tasfiye edilmelidir.

6) Tartışmaları yürütecek arkadaşlar en kısa zamanda yeni bir geçici yönetim oluşturup bir program çıkartmalıdır.

7) Tek tek alan ve birimler dışında merkezi sorunlarla tartışmayı yürütenlerin belirleyeceği bir komite ilgilenmelidir.

Devrimci selamlar, sevgiler.

12 Ocak 1993

SELMAN

(Mahalli Örgütlenme Sorumlusu)

NOT. Malik arkadaş hakkında bu tartışmalara girmesi açısından itirazım var. Derlemedeki takiple ilgi yazısından da görülebileceği gibi bu arkadaşın durumu hiç iyi değil. Onun durumu o yazıdakinden de çok kötü idi. Ülkeden çıkarılması öncesinde onunla biz ilgilendik. Psikolojik olarak tükenmiş bir durumdaydı. Arkadaşların onu polislin eline düşmesinin diye tüm görevlerinden alarak yurt dışına kaçırıldığını sanıyorduk Aksi halde bu durumdaki bir insanın tartıştığımız konularda söz sahibi olmasını kabul edemeyiz. Çünkü onun ruh haline göre bu polis karşısında biz bu mücadeleyi yürütemeyiz. Bunu, onu teslim alan bizim arkadaşlar ısrarla belirttiler. Bizce bu arkadaş tedaviye muhtaçtır. Eğer aksini ileri süren varsa göndersinler ülkeye, iki gün bizimle randevu yapabilir mi? Ve bu arkadaşın bu durumunu unutup, dışarda ahkam kesmesi siyasi ahlaka sığmaz. O kendisinde bu hakkı görmemeliydi. Hele hele hiç bilmediği konulardan hareketle Derya arkadaşı operasyonlara neden olmakla suçlaması ise ayıptır.

YOLDAŞLAR

30 Ocak 1993 tarihli 10 sayfalık yazıya katılıyor ve kendi özgün bulduğumuz bir kaç noktaya değiniyoruz;

-Hareketimiz içinde bugün ciddi sorunlar yaşanmaktadır. Bu sorunlar bizlere 8. Şubat 1993 tarihinde açılmış bulunuyor(* içinde bulunduğumuz durumun özgülünden dolayı bir gurup arkadaşına 5 Şubatta açılmış. Ayrıca bu sorunun biz kadrolardan haftalarca önce demokratik platforma açılmasını ilkesizlik olarak görüyoruz. Bu ilkesizlik ilerde tamiri zor tahribatların yaşanmasına neden olacaktır.) Olayı bize açıklayan sorumlu yoldaşlar bizlere bir takım yazı, belge vb. ile birlikte genel durumdan bahsettiler.

Bizler Devrimci Sol Savaşçıları olarak duygusal vb. yaklaşımları bir kenara bırakarak önce belge ve yazıları okuyup daha sonrada çözüm bulma yönünde bir tartışma platformu oluşturduk. Platform biz 17 Savaşçının inisiyatifiyle oluşmuştur. Buradaki (Orta doğudaki) sorumlu arkadaşların herhangi bir şekilde bu platformun içinde bulunmaları ya da yönlendirmeleri söz konusu değildir.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

10. Şubat 1993

Hareketin gerilla eğitimi için gönderdiği ve bu eğitimi tamamlamış yeminli 17 üyesi olarak imzalarımız.

Tahsin (Eğitmen), Zeynep (Eğitmen), Kubilay, Aslan, İlhami, Taşkın, Hüsnü, İlhan, Kayhan, Sabit, Hasan, Sait, Mevlüt, Hamit, Eyüphan, Sinan, Bahri.

YOLDAŞLAR

Hareketimizde yaşanan son gelişmeler üzerine bu yaz iyi kaleme almak zorunlu bir ihtiyaç halini aldı. Mevcut sorunun hareketimizin mevcut mekanizmaları içinde ve onun kontrolünde tartışılması öngörülmesine karşın, sağlıksız kanalların zorlanması sonucu istenmeyen yayımlara neden olduğunu görmekteyiz. Sorunun kontrolsüz yayılarak bir kaosa yol açması istenmiyorsa ve sağlıklı bir çözüme ulaşmak isteniyorsa bu konuda sorumlu ve sağduyulu davranmak şarttır.

Bir başka sağlıksız gelişme ihanet vb. gibi suçlamalarla karşılaşmasıdır. Bu tutum tartışma zeminini peşinen ortadan kaldırmaya, tartışmaları yıpratıcı bir noktaya taşımaya hizmet etmektedir. Açık ki tartışmaların çözümleyici sonuçlara ulaşması için bu tür yıpratıcı zeminlerden uzak durmakta fayda vardır.

Dağıtımın yapılmadığı kuşkusu karşısında tarafların her türlü yazısının dağıtımının üstlenmeye hazırız ve bunu garanti ediyoruz. Taraflar yazılarının düzenli ulaştırıldığını göreceklere.

Çözümün biz kadrolardan beklendiği bir noktada: sorunun nedenleri niçinleri üzerine kafa yormanın ve tartışmanın gerekli olduğu inancındayız.

Bu yapılmaksızın verilmiş kararlar yerinde olmayacaktır.

Gelinen noktada bir tavır darbe ilan edip nedenlerini göz ardı ederek tavır aldırma tutumunu doğru bulmuyoruz. Bu tavırlar parçalanmaya yönelik adımlar atılmasına, ayrılık örgütlemeye hizmet ediyor. Bu davranışlara set çekelim.

Öncelikle sorunun nihai çözümü için tarafların bir araya gelmeleri şarttır. Birbirimizi reddetme tavrı çözümsüzlüktür. O haliyle bu aşılmalıdır.

Bütün yoldaşlarımızdan sağduyulu ve sorumlu bir yaklaşım göstermelerini bekliyoruz.

Bu inançla anlattıklarımızı öz olarak tekrar ediyoruz.

1-Olaylar nedenlerden ayrı ele alınmadan kendi bütünlüğü içinde

tartışılmalıdır.

2- Sorunumuzun hareketimizin mevcut mekanizmaları içinde ve onun kontrolünde tartışılması kuralına uyulmalıdır.

3- istenmeyen çevrelere yayılmasına neden olan açılımlar durdurulmalıdır.

4- Tartışma zeminini yıpratın yaklaşım ve suçlamalardan uzak durulmalıdır.

5- Taraflar hızla bir araya gelmek için çaba sarf etmelidir. Her iki tarafın yazılarının dağıtım sorumluluğunu üstlenmeye hazırız.

ÇAĞRIMIZDIR; Tüm sorumlu yoldaşlarımızı aynı duyarlılıkla davranıp bu metine imza atmaya çağırıyoruz. Bu sorunun çözümünü kolaylaştıracaktır.

MAHALLİ ALAN SORUMLUSU

KOMİTE ÜYELERİ İSTANBUL SDB'LER SORUMLUSU

KIR BİRLİKLERİ İLİŞKİLERİ SORUMLUSU

MERKEZİ KOORDİNASYON İLİŞKİLERİ SORUMLUSU KÜRDİSTAN

SORUMLUSU

Ocak 1993

YOLDAŞLAR!

Hareketimizin içinde bulunduğu krizden kurtulması ve güçlenerek yeni bir atılım yapması için henüz vakit geçmemiştir. Güçlü yanlarımızı bilerek ama hata, eksik ve zaaflarımızın üstüne acımasızca giderek bu sorunu aşacağız.

Mevcut sorunun çözümü için öncelikle sorunların sağlıklı bir yaklaşımla ele alınması gerekiyor. Sorunu M-L bilimsel inceleme yöntemleriyle değil, kişisel hesap ve kaygılarla ele almayla bir yere varılamayacağı açıktır. Olayların açıklandığı ilk günlerin tozu dumanı içinde DK'ye kendilerini "Dayıcı" olarak niteleyen taraftarlarının birbiri ardına sıraladıkları yalanlar, bugün kendilerini vuran birer argümandır. Sorunu diyalektik ve tarihi materyalizmin ışığında değil, her isteyenin keyfince uyguladığı idealist-metafizik yöntemlerle ele alan "Dayıcı"lar daha ne kadar gerçekleri ters yüz edecek?

"Bunlar da kim? 3-4 darbeci ve onların payandası olan ülkedeki kafası karışık 3-5 destekçi, orta yolcu, hepsi bu kadar!" diyerek insanlarımızı aldatmaya çalışan "Dayıcılar" her nedense bu 3-5 kişiyi bir türlü etkisiz kılamadılar. Bugün her alan ve birimde onlarca "Darbeci" ile tartışmak ve uğraşmak zorunda kalıyorlar.

"Dayıcı"ların sorunları nasıl tersyüz ederek konuyu bulandırdıklarını anlamak için fazla söze gerek yok. Kullandıkları bazı demagojilere değinmek bile başlı başına bir çok şeyi ortaya koyacaktır.

"Darbeciler önderliğin gölgesinde 4 ay bizleri habersiz yönettiler" deniyor.

YALAN! "Darbeciler" 24 Eylül'de DK ile protokol imzalayarak DK'nın sözüne güvendiler. Süreç DK ile ortak yaşandı. Yukardan aşağı hareket mekanizmalarında çözme esas alındı.

"Darbeciler potansiyel hainlerdi. Onların geçmişleri hep zaaf doludur" deniliyor. YALAN! Eğer, "darbeciler" böyleydiyse onlara Ortadoğu'yu, yurtdışını, DS dergisini kim teslim etti, onları karargahına alarak MK düzeyinde paylaşımlara girdi. Bugünkü sahiplenilen(!) kadrolar bilinmiy-

or muydu, yok muydu? Niye onlar değildi?

“Darbecilerin akılları başlarına 13 Eylül’de mi geldi, o zamana kadar neredeydiler?” deniliyor. Elbette her şey bir günde olup bitmedi. Peki ama 13 Eylül’e kadar sorunları tartışmak isteyen, yazılı-sözlü eleştiri getirenlere ne oldu? Biz söyleyelim: Herkes ama herkes resmi ve gayri-resmi bertaraf edildi, tasfiye sürecine egemen kılındı.

“Darbecilerin hiçbir maddi eleştiri ve iddiası yok, her şeyi ihtirasları için yaptılar” deniliyor. YALAN! Ciddi, hem de çok ciddi eleştiri ve iddialar var Bunların tartışılmasını istemediği için DK konuyu saptırıyor, sorunu kısır darbe ve meşruiyet tartışmalarına çekerek insanlarımızın konunun özüne inmesini engellemeye çalışıyor. “Darbe” olarak değerlendirilse dahi, toplumsal bir olayı kişilerin ihtiraslarıyla açıklamak, idealist-metafizik bir yaklaşımdır. İster ilerici, ister genci olsun her darbeyi tartışırken toplumsal-ekonomik koşullara, sınıfların durumlarına, karşılıklı güç dengelerine vb. bakmak Marksizm’in abc’sidir. Peki DK bize ne diyor?

“Hayır, bu olay yalnızca 3 tane potansiyel hainin ihtiraslarının sonucudur” vb. Buna aklı başında hiçbir devrimci, hiçbir materyalist inanmaz.

Bu “darbe”ye neden olan örgütün merkezi yapısındaki kriz ve güvensizlik ortamıdır. Bunun nedenlerini ise aşağıda tartışacağız.

“Bu darbeyi mahkum etmezsek, Örgütte güven diye bir şey kalmaz, her aklına esen darbe yapmaya kalkar” deniliyor. YALAN! Bu örgütte herkes görev ve sorumluluklarının sınırını bilir. Aralarında sorun çıkan arkadaşlarımız şimdiye kadar birbirlerine darbe yapmıyordu. Peki ama Örgütün 1. Ve 2. Adamı arasında bir anlaşmazlık ortaya çıkarsa, biri diğerini susturursa ve susturulan insanın başvuracağı hiçbir organ ve kurul yoksa ne yapacak? Muhatabının örgütü büyük zararlara sokacağından emin olan sorumluluk sahibi bir Devrimci Solcu ne yapacak?

“Devrimci bir örgüt içinde darbe olmaz!” deniliyor. YALAN! Devrimci örgütün zaafı, örgütün devrimci niteliğine gölge düşürüyorsa, mekanizmaları yoksa, boşluk nasıl telafi edilecek? Onay verilen örgüt yöneticileri ömür boyu bu görevde kalacak insanlar mıdır? Örgütümüz bir kişinin mülkiyetine geçinilmiş tapulu bir mal mıdır? Bu yöneticiyi denetleyecek hiçbir organ ya da kurul yoksa ve en önemlisi suçlanan yönetici her türlü yetkisini kullanarak kendisini eleştirenleri tasfiye etm-

eye çalışıyorsa ne yapılacak?

Burada tekrar darbe ve meşruiyet tartışmalarına girmek istemiyoruz. Bu konudaki düşüncelerimizi 30 Ocak tarihli 13 sayfalık yazımızda belirtmiştik.

Bizce “darbe” olayında asıl tartışılması gereken bu hareketin tarihsel açıdan haklı olup olmadığı konusuydu. Son 1,5 aylık süreçte yaşananlara baktığımızda bugün açıkça şunu söyleyebiliriz: 13 Eylül Öncesi hareket yönetimi derin ve ciddi bir kriz içindeydi. Bu krizi aşmak için girişilen tüm çabaların önünü tıkayan DK sonuçta bir şekilde aşılmalıydı.

İşte bu noktada gündeme gelen 13 Eylül tavrının haklı zemini, süreç içinde pratik olarak gerekliliğini açığa çıkarmıştır. Hareketimizin sürecinde tarihseldir. Bu noktada bize düşen esas görev ise 13 Eylül tavrına neden olan iddiaların ciddi bir şekilde sorgulanmasıdır. Bu sorgulamayı engellemek için her türlü girişime başvuran DK bu açıdan hiç de olumlu bir sınav vermedi. Ve anlaşılan o ki, bu sorgulamayı ona rağmen yapmamız gerekecek.

“DK’ya şimdiye kadar 15 sene güvendez, birden bire her şeyin yanlış olduğunu 13 Eylül’de mi anladınız” deniliyor.

Bir kez daha vurgulayalım: Hareketin kaderiyle ilgili ciddi bir sorunu sadece güven-güvensizlik ikilemiyle ele almak sığılıktır. Çünkü bu politika salt duygularla yürütülemez. 89’da özeleştiriyi bizden yönetme hakkı istendi. Ancak bugün bu konuda aldatıldığımızı, kolektif düşünülmeyen önderlik kurumu adına ve en acısı ileride kullanılmak amacıyla, bu onayın bizden istendiğini görüyoruz.

Hareketin önderi konumundaki bir insanın olmayan bir MK adına yazılar çıkarıp, şehit yoldaşlarımızı sonradan MK ilan edeceğini nereden bilebilirdik? Oluşması gereken bir organ ve kurumdu, DK’nın yeri bunun içinde yer almaktı. Ama niyetin o olmadığı süreçte açığa çıktı. Nitekim bugün onay sorunu yeniden karşımıza çıktı. DK geçen ay bizden onay istedi.

Çünkü gemiyi bir kez daha karaya oturtmuş, hareketin yönetiminde derin bir krize neden olmuştu. Şimdi bu noktada biraz oturup düşünelim: 1980’de ölüm korkusuyla yenildiği için 1989’da özeleştiriyi veren DK 13 Eylül 1992’de ne yaptı? Kendi deyimiyle “gasp çetesi” olan 2-3 “darbeci haine” örgütü teslim etti(!) Evet, soruyoruz: DK neden “darbeciler”e

direnmedi?

Neden başlattığı AG'yi 24 Eylül'de bıraktı? Neden 24 Eylül'de "darbeci hainler"le oturup anlaştı? Neden onlarla protokol imzaladı? Evet neden? Yoksa yine o uğursuz ölüm korkusuna mı yenik düştü? Acaba bu yüzden mi "darbeciler"ın yemeklerini yemeyip, kendi yemeğini kendisi pişirdi? Neden DK bir Allende kadar olamadı ve ölümü göze alarak "darbeciler"e direnmedi? O halde bizim ona güvenmemizi hangi cüretle istiyor?

Sorunu güven-güvensizlik, sadakat-sadakatsizlik gibi yapay ikilemlere hapsederek çözümlenmenin olanağı yok. Demagogik yaklaşımları - bir kenara koyarak sorunu ML zeminde ve ciddiyetle ele almamız gerekiyor. DK ve "Dayıcı"ların söylediklerini bu açıdan ciddiye almıyoruz. Sorun örgütsel yapımızdaki krizle doğrudan ilgilidir. Peki o zaman nedir sorunun özü?

Kısaca özetlemeye çalışalım.

Yediğimiz merkezi operasyonların nedenlerini DK açık ve net olarak ortaya koymamıştır. Merkezi operasyonları açıklamakla yükümlü olan DK'nın sorunu geçiştirme çabaları zamanla su yüzüne çıkmıştır. DK bu tavrını Faaliyet Raporu'nda şöyle teorize etmeye çalışmıştır: "Şimdi herkes bu katliamın neden ve nasıl olduğuna ilişkin teknik ayrıntılar üzerinde duruyor. Kuşkusuz bir ayrıntıyla başlayan olumsuzluk katliama dönüşmüştür, ama bu ayrıntı nedir? Sorusuna verilecek cevap o kadar çoktur ki, bunu bulmak hem kolay değildir, hem de fazla anlam taşımıyor." (Faaliyet Raporu, Ağustos 1991, Sf.81)

DK'nın "basit teknik ayrıntı" dediği şeylerden birisi kullandığı ve saatlerce hiç susmayan araç telefonlarıdır. Daha sonra yurtdışında sabit yerden yaptığı uzun telefon konuşmaları, 8-10 saate varan fakslar ortadayken merkezi operasyonların sorgulanmasını, araştırılmasını engellemek için DK neden bu kadar çaba sarf ediyor? Bu durumda bir güvensizlik ve şaibe ortamının doğmasından doğal ne olabilir?

Örgütlenmenin en küçük birimine kadar her alanda kolektivizmi savunan, hızla komiteleşme ve organlaşmayı tamamlamayı önüne hedef koyan bir örgütün en üstünde kolektivizm yerine tek kişi iradesi hakim kılınabilir mi? İşte DK bugün bunun kavgasını veriyor.

"Bir MK'ya ne gerek var? İşte yıllardır bu örgütü ben yönetmiyor muyum?" Evet, sözlü konuşmalarda bizlere bunu söyleyen DK resmi olarak farklı şeyler söylüyor:

“MK‘larımız vardı” diyor. YALAN SÖYLÜYOR! Çünkü ortada bir tane bile MK tutanağı yoktur. Öyle bir MK ki, DK dışında hayattayken MK olduğu ancak o üye şehit olduktan sonra açıklanıyor. Bu konuda DK gerçekleri söyleyemiyor ve konuyu geçiştirmeye çalışıyor.

Bugün DK açıkça kendisini örgütle özdeşleştirerek kendisine olmadık misyonlar biçiyor. “Bu örgütü ben yarattım” diyen DK her şeyi kendisinde toplamak istiyor.

Bu nedenle hareketin merkezinde bir organlaşmayı engellemek için her yolu deniyor. Geçmişte çeşitli alan ve bölgelerde dükalık eğilimlerinin olduğu, kendi başına buyruk, hesap verme ve denetimden uzak özerklik eğitimlerini taşıyan insanlarımızın olduğunu söylüyor ve bunlara karşı mücadele ediyorduk. Biz bu mücadeleyi verirken sosyalizmin güvencesi olan kolektivist örgütün her kademesine yerleştirmeyi hedefliyorduk.

Oysa DK‘nın, dükalıklara karşı mücadelesinin amacı kendi karşı dükülüğünü meşrulaştırmak içinmiş(!) bugün DK‘nın bu niyeti apaçık ortaya çıkmıştır. Biz buna kesinlikle izin vermeyeceğiz.

Bir arşidük özentisi içinde olan DK‘nın iş yapma tartınının bu geri isteme denk düştüğünü artık herkes görüyor. insanlarımıza hakaret, tehdit, ağza alınmayacak küfürler sarf eden DK bazı zaafı “ileri” kadroların bildirilerinde bu tutumu teorize edilmeye çalışılıyor. Biz küfürlerle, tehditlerle, insanların özeleştirilerini kullanmayla, onların gururlarını incitmeyle iş yapılmasını, yaptırılmasını kabul etmiyoruz. Kim olursa olsun bu yöntemleri savunanları acımasızca mahkum ediyoruz.

Hiçbir organ yada kurul, tüzük vb. tarafından denetlenmeden, kolektivistten uzak, hemen her sorumlunun ayrı ayrı kendisine bağlı olarak amir-memur ilişkisiyle çalıştığı bir işleyişte, bu örgütü tek başına yönetmeye çalışan, bu çabasını olmayan MK’nın adını kullanarak kadrolara benimseten DK‘ya çoktan dur denilmesi gerekiyordu. Dolayısıyla biz 13 Eylül tavrını örgütsel yapımızdaki çarpıklığın içerisinde boy veren bir krizin sonucu olarak ele alıyoruz.

13 Eylül tavrına bu açıdan baktığımız için işin başından beri hep şunu savunduk. Bir araya gelip örgütümüzün sorunlarını masaya yatıralım.

Zaafılarımıza neşteri acımasızca vurarak yarayı deşelim.

İyileşmenin ve bu hastalıktan güçlenerek çıkmanın başka yolu yoktur.

Ama DK bizden bunu istemiyordu. 0. 13 Eylül öncesinin “ben-merkez-

za götürerek hızla hareketi parçalamaya sürükleyen DK'ya bir arkadaş kişisel inisiyatifi ile 10 maddelik bir öneri götürdü. Öneride özetle şunlar söyleniyordu:

13 Eylül öncesi yönetime dönülsün. 0 anki hareketin en önemli yerlerinde bulunan 3 kişi (DK, Haydar, Derya) sadece kadroları toplanana kadar sorumluluklarına dönsün. Geçici bir süre için hareketin her şeyi onlara teslim edilsin vb.” DK bu öneriyi de reddetti. 13 Eylül öncesine dönmek, her şey bana teslim edilirse anlam kazanır” dedi. “Bu hareketi ben yarattım”, “BENDEN çok hareketi kimse sevemez”, “DOĞRUYU BEN bilirim” vb. diyerek BEN dayatmacılığını ifrata vardırıran DK böylece kadro toplantısını değil, egemenliğini ilan etmeyi planladığını ortaya koydu.

Nitekim bazı konuşmalarda satır aralarında şunları söylüyordu: “Yarın iş şiddete dönüşebilir, ya da güvenlik açısından bir şeyler olur, kadro toplantısı olmayabilir”. Evet, DK'nın esas niyeti tam da budur.

O ne 13 Eylül'ü ne de kendisini kadrolar önünde tartışmak istemiyor.

Onun tek isteği tek yanlı bir bombardımanla tam bir resmi tarihçi Öznelliği ile sorunu açıklamak ve tekrar her şeyi kendisinde merkezileştirmektir.

DK bugün açık açık şunları söylüyor: “Bu iş benim onur sorunumdur.”

Sorunu bu derece kişiselleştiren bir anlayışın BEN duygularının eriştiği boyutun sağlıklı bir ruh halini yansıtmadığı açıktır. Bu BEN duygusu karşısında tüm Devrimci Solcuların tetikte durmasında sayısız yarar vardır.

Özellikle derginin son sayılarında çıkan yazılar ve ardından çeşitli alanlarda DK'nın yaptığı/yapmaya çalıştığı istihdamlar sonrasında gelinen noktada hareketimizin bir bölünmenin eşğine gelmiş olduğudur. DK tüm yaptıklarıyla adım adım ayrılığı Örgütlemektedir/örgütledi. Bunu yaparken de sözüm ona yüksek politika adına son derece iğrenç yöntemleri kullanıyor. Sorunu derneklere, legal platforma açan bizzat kendisi olduğu halde, bu konuda “darbeciler”i suçlaması tam bir yavuz hırsızlıktır, özellikle Ortadoğu komitesi ve İstanbul Mahalli alanına yaptığı atamalı girişimlerden sonra bizlere tasfiyeci demesi iki yüzlülüktür. Sağa-sola “onların altını oyuyorum” diyerek mesajlar ileten, Özellikle mahallelere yolladığı taraftarları ile meşru yöneticilerin “darbeci ve hareketten atılan

insanlar” olduğunu söyleyen DK'nın bu tutumunun tek bir adı vardır: TASFIYECİLİK!..

Bizlere tasfiyeci diyerek Devrimci Yol ayrılığına atıfta bulunarak yavuz hırsızlığa soyunan DK tarihin tekerrürden ibaret olmadığını bilmelidir.

Tarihte tekerrür ediyor dediği taklitlerin trajikomediler olduğu ve bugün kendisinin taklit ettiği tasfiyeciliğin geçmişte Devrimci Yol'a hiçbir şey kazandırmadığını hatırlatmak isteriz. O yazıdaki Lenin'den yapılan alıntıların aynısını biz kendisine söylüyoruz. Yine M-L'den alıntılarla meseleye M-L açıdan baktığını kanıtlamaya çalışan DK'ya M-L parti-Örgüt anlayışıyla kendisinin parti-Örgüt anlayışını karşılaştırmasını tavsiye ediyoruz.

Gelinen noktada soruna bilimsel yaklaşım yerine gözü kara bir DK savunuculuğu yapan arkadaşlarımızın oturup yaptıklarını bir kez daha düşünmeleri gerekiyor. Evet arkadaşlar” “Yaşasın DK” sloganlarıyla bu harekete ne kazandırdığınızı sanıyorsunuz? Nedir sizin görüşleriniz? Böylesine ciddi bir konuda savunduğunuz görüşler neler? 13 sayfalık yazımızdaki görüşlerimize neden yanıt vermiyorsunuz? Hareketin en üstünde bir organ, bir Örgüt mekanizması yok, bu engellenmiştir diye eleştiri getiriyoruz. Siz buna karşı ne diyorsunuz? “Ha... O zaman darbe yapalım, bunu mu savunuyorsunuz?” Bu bizim eleştirmeye yanıt değil ki, Bizim eleştirdiğimiz konuya neden değinmiyorsunuz? Sorunu parmak hesabına dönüştürerek abartılı imzalarla çözmeye çalışıyorsunuz. Bunu eleştiriyor, Örgütsel işlerlik, Örgüt kadrosu konusundaki düşüncelerimizi ortaya koyuyoruz. Siz buna ne yanıt veriyorsunuz? “Aritmetik toplam-geometrik toplam felsefesi tespitlerini de bir kenara bırakıp gerçekliğimize dönelim.”

Bravo doğrusu, görüşleriniz ne kadar da derin(!) Lenin'den adı geçen konuyu okumamışsanız diyeceğimiz bir şey yok. 13 sayfalık yazımızın taslağı elinize geçmiş. Taslakta sonradan yaptığımız düzeltmeleri eleştiriyorsunuz. Oysa eleştirirken bizi örnek alsanız daha iyi olurdu. Biz her yazıyı birkaç kez yazıyor, defalarca aramızda tartışıyor ve harekete zarar vermeyelim kaygılarıyla birbirimizi denetliyoruz. Peki siz ne yapıyorsunuz?

Her yazınız, üslubu, benzetme ve deyimlerine kadar DK'nın yazılarının kuru bir tekrarı oluyor. Neden? Niye sizin bu konuda görüşleriniz yok?

Yoksa düşünme işini de mi DK'ya devrettiniz?

Bazı “Dayıcı” arkadaşlar yaptığımız tartışmalarda şöyle diyorlar: “Evet, bizce de bazı iddialar ciddi, hatta DK'nın hataları da olabilir. Ama bugün DK'yı savunmak durumundayız. Düşman bize yıllardır hep onun şahsında saldırdı. Dolayısıyla onu yıpratmak, hareketi yıpratmaktır vb.” Bu mantık kendine, yoldaşlarına ve örgütüne güvenen bir devrimcinin kabul edeceği bir mantık değildir. Biz hata ve zaafılara gözümüzü kapayarak, bunları örtbas ederek nereye gidebiliriz? Tam tersine yıllardır ileri kadrolar “hareket yıpranmasın”, “kol kırılır yen içinde kalır”, “eleştirirsem sorunu kişiselleştirmiş mi olurum” gibi kaygılarla hareket ettikleri için 13 Eylül'e gelmedik mi? Devrimci Solcuların daha radikal, daha yürekli davranmaları gerekmiyor mu?

Yine bazı “Dayıcı” arkadaşlar “DK'sız olmaz, hatta katliamların sorumlusu bile olsa, bizi buraya getiren DK'yı gözden çıkaramayız” diyorlar.

Bu arkadaşların çok yanıldıklarını söylemek zorundayız. Çünkü DK'nın değeri ve yaptıkları ne olursa olsun, bu hareketi tek başına o yaratmadı.

Buna akli başında hiçbir materyalist inanmaz. Ama ne yazık ki, bazı arkadaşlarımız DK'ya ciddi ciddi bu misyonu yüklüyorlar. Ve onlardan güç alan DK bugün “benmerkezci” anlayışını kendini fetişleştirme yönünde derinleştiriyor.

DK'nın “benmerkezci” anlayışı bugün öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, çoğumuzun rüyamızda görsek inanmayacağımız şeyler bugün çok olağan duruma gelmiştir. Daha düne kadar “Apo” sloganını attıkları için küçümsemeye baktığımız yarı-feodal, küçük burjuva değerlere sahip çıkarak şark kurnazlığı yaptığı, pragmatist davrandığı için eleştirdiğimiz küçük-burjuva milliyetçileri ile aynı kulvarda “Yaşasın DK” sloganını haykıran insanlarımızı üzümlere izliyoruz. İşin acı tarafı da yıllardır karşı çıktığımız bu anlayışın teorize edilmesidir.

“Şu doğrudur ve kitlelerin isteğidir. Her hareketin, özellikle de iddialı bir hareketin karizmatik, kadro ve kitlelerle doğrudan temas eden, gerektiğinde kamuoyuna seslenen lideri olmalıdır. Kitleler, en geniş halk ve sınıf tabakaları sadece örgütün ismi altında yürümezler. Bu anlamda böyle bir önderlik yaratmalıyız. Bu fetişleştirme midir? Hayır”. Evet, DK aynen bunları söylüyor. Bu sözleri düzeltmeye nereden başlasak? Bu sözlerin her cümlesi M-L'e taban tabana zıt, idealist metafizik görüşlerden

oluşuyor.

Devrimci bir harekete katılan kitleler ve bu hareketin kadroları M-L ideoloji ve örgüt mekanizmalarını dışlamak pahasına neden öncelikle karizmatik bir lidere ihtiyaç duysunlar? Böyle bir lider olmasa neyin ne olduğunu anlayamayacak mıyız? Bizler M-L ışığında yıllardır kendi çizgimizde mücadele etmiyor muyuz? Kitleler bir örgüt bayrağı ya da kişi ismi ardında yürüeyebilir. Ama bundan ne sonuç çıkar? Kitleleri yürütenin ne olduğuna bakmak gerekmez mi? 1917’de kitleler, Bolşeviklerle Lenin isimleri ardında yürüdüler. Çünkü bu isimler özgürlük, insanca yaşam vb. anlama geliyordu. O anki Rusya’da bu taleplere kim sahip çıksa kitleler onun ardından yürüdü. Tabi ki, olmazsa olmaz bir koşulla; kitlelere önderlik edecek devrimci-savaşçı bir parti koşuluyla. Eğer Lenin ve Bolşevikler böyle bir partiye sahip olmasalar, kitleler onların peşinden gitmezdi.

Örgütleri yaratan liderler değil, liderleri yaratan örgütlerdir.

Ne yazık ki, bugün DK bunun tersini savunarak koskoca Devrimci Sol hareketini kendisinin yarattığını öne sürüyor. Bu en azından şehitlerimize yapılan bir. saygısızlıktır. Bu iddia komiktir ve işin aslında ruhsal yapıdaki patolojik bir bozukluğun dışı vurumundan başka bir şey değildir.

Bu noktada insanın, Dayıcı” arkadaşlara sorası geliyor: Gerçekten siz de bu iddiaya ciddi ciddi inanıyor musunuz? Kişiler ve onların düşünceleri maddi yaşamın ürünleridir, sonuçtur. Yetenekleri ve değeri ne olursa olsun hiçbir insan tek başına toplumsal bir hareketi yaratamaz. Bunu ne Rusya için Lenin, ne de Küba için Fidel yapabildi. Ayrıca bizim ülkemiz ne Rusya, ne de Küba. Hele hele OK ne Lenin, ne de Fidel’dir. Dolayısıyla

DKya olmadık güçler atfeden “Dayıcı” arkadaşların tarihsel materyalizmi ve tarihte bireyin rolünü bir kez daha incelemeleri yerinde bir davranış olacaktır.

Bu arkadaşların DK’ya verdikleri gözü kapalı onay, ya da destek sonuçta giderek hareketimizi bölünmenin eşiğine getirdi. Bu durumda bazı şeyleri açık ve net olarak ortaya koymak gerekiyor; DK’nın bugün yaptığı yeni istihdamları kabul etmiyoruz. Bizlere yönelik olarak söylediği “onların işi bitti, hareketimiz yoluna devam ediyor” sözleri gerçekleri yansıtmıyor. Hareket saflarındaki tüm arkadaşlarımızı hareketin çatısı altında daha sıkı bir şekilde kenetleyecek ve DK tasfiyeciliğini boşa çıkartacağız. Bu

hareket kimsenin tapulu mülkü değildir. Bugünlere kadar yarattığımız, yaşattığımız Devrimci Sol anlayışına, değerlerine, geleneklerine, ahlakına sahip çıkan kazanacaktır.

Tüm bunlara biz sahip çıkıyor ve kazanacağımıza inanıyoruz.

Bugün hareketimizin ideolojik-siyasi çizgisine, değer ve geleneklerine karşı sürdürülen tasfiyeci çabaların fiziki boyutlara varması DK tasfiyeciliğinin birlik ve bütünlüğümüze yönelik arzettiği tehlikeyi gözler önüne sermektedir. Alan ve birimlerimize, yönetici, kadro ve taraftarlarımıza karşı giderek boyutlanan saldırıların son ve uç örnekleri yurtdışında sergilenmektedir.

Tüm Avrupa'dan toparlanan "Dayıcı" bir kısım insanlar sorumsuz-yetkisiz bir kısım devşirme "yönetici"ler komutasında birimlerimize, insanlarımıza saldırmaktadır. Özgür Halklar Komitesi'ni ve Köln Halk Kültür Derneği'ni işgal eden bu gruplar, buralarda çalışmalarını devam ettirmek isteyen arkadaşlarımızı dövüp atarak bu işgallerini meşrulaştırmak istemektedirler. Özellikle 1 ve 2 Mart günleri en üst boyuta sıçrayan bu saldırılarda emekleriyle yarattıkları bu mevzileri işgalci anlayışa terk etmeyen arkadaşlarımız dövülüp atılmak istenmişler ve sopa-cop darbeleriyle yaralanmışlardır. Hemen her yerde örgüt merkezini yurtdışına taşıma anlayışını teorize etmeye çalışan mülteci DK tasfiyeciliği bunun maddi ve ideolojik zeminini yaratamayacaktır. Bu yönde yalan ve demagojiye, tehdit ve baskıya dayanan taktiklerini fiziki saldırıya vardırması ve bunu daha da boyutlandırmaya çalışması da boşa çıkarılacaktır. Hareketimizin yurtdışındaki kadro ve taraftarları da böyle bir anlayışa izin vermeyecektir. DK'nın ülkede veya başka bir yerde kadroların önünde yapılacak bir araştırma-sorgulama sürecinden kurtulması mümkün değildir. Çünkü hareketimiz tarihinde bunu hiç kimse başaramadı, tarihimize bakanlar nice "şöhret" in bu süreçten geçmekten kurtulamadığını göreceklerdiler.

YOLDAŞLAR!..

Bizler sorumluluklarımızın bilincinde olarak attığımız her adımın hesabını vermeye hazır Devrimci Sol kadroları olarak DK tasfiyeciliği karşısında Devrimci Solu temsil ettiğimizi söylüyor ve bu bilinçle hareket ediyoruz. Evet, DEVRİMCİ SOL BİZİZ. En başta DK ve "Dayıcı" arkadaşlar da yaptıklarının hesabını vererek saflarımızda yer almalıdırlar.

Sorun dayatma olmaksızın kadrolar platformunda çözülmedikçe DK

iradesini tanımıyoruz, tanımayacağız.

Gelenen aşamada SON ÖNERİLERİMİZ şunlardır;

1-DK kadrolar platformunun toplanmasını engelliyor ve bunda ısrarlıdır. Kadrolar platformunu biz topluyoruz ve bunun tüm sorumluluğunu üstleniyoruz.

2-Toplantıya 13 Eylül öncesinin meşru kadroları, en başta da DK ve 13 Eylül tavrını alan arkadaşlar katılmalıdır.

3-Bu platform bir Devrimci Sol platformu olacak ve hareketin tüm sorunları burada tartışılıp çözüme bağlanacaktır.

4-13 Eylül tavrını alan arkadaşlar ellerinde bulunan ilişki ve olanakları toplanacak platforma devredecek, platformdan çıkacak karar bağlayıcı olacaktır.

5-Son olarak yazımızda çeşitli örneklerini verdiğimiz ahlak ve geleneklerimize, değerlerimize ve özellikle de son dönemde yoğunlaşan birim ve alanlarımıza, yönetici, kadro ve taraftarlarımıza yönelik fiziki saldırı, işgal ve gasp tavrı karşılarında DK tasfiyeciliği UYARIYORUZ!.. Bu politika tırmandırılır, insanları tartışma sürecinden koparmanın aracı haline getirilirse bunun zararlarını bu politikaların mimari ve yöneticileri, uygulayıcıları çekeceklerdir. Unutulmasın ki, “kan dökeceğiz” diyenler, dökülen kandan sorumlu olacaklardır ve tek bir insanımıza dahi yönelik bu türden bir saldırı asla unutulmayacak, siyasi ve fiili sorumluları DEVRİMCİ SOL ADALETİNE hesap vereceklerdir.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

HAREKETİMİZ İÇİNDE TASFIYECİĞİ YAŞATMAYACAĞIZ!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

3 Mart 1993

Derya (Türkiye, İlişkilerden Birinci Derecede Sorumlu) İstanbul Mahalleler Genel Sorumlusu

-Şişli Bölge Sorumlusu ve Komitesi (Çağlayan Bölge Komitesi) – Nurtepe Halk Komitesi

-Topkapı Bölge Sorumlusu ve Komitesi

-Alibeyköy Halk Komitesi

-Ümraniye Bölge Sorumlusu ve Komitesi (Ayrıca Cezaevinden

Çıkip Görev Bekleyen Anadolu Yakası Komite Üyesi 1 Kişi) -Sarıgazi

Bölge Sorumlusu

-Samandıra Bölge Sorumlusu

-Altınşehir Bölge Sorumlusu ve Komitesi

-Küçük Armutlu Üst Komite

1. Bölge Komitesi

- “ 2. “ “

- ‘ 3 “ “

- 4 “ “

Topkapı, Şişli, Anadolu Yakası Genel Bölgeleri Halkı

İstanbul SDB‘ler Genel Komutanı

**İstanbul İki SDB Komutan Ve Savaşçıları (Ayrıca Cezaevinden Çıkıp
Görev Bekleyen 2 SDB Savaşçısı)**

A İli SDB Komutan ve Savaşçıları

B... İli SDB Komutan ve Savaşçılar

**Merkezi Koordinasyon İlişkileri Sorumlusu ve Alt Birimleri Merkezi
Lojistik İlişkileri Sorumlusu ve Alt Birimleri**

Kürdistan Bölge Sorumlusu

Kır Birlikleri İlişkisi Sorumlusu

DEV-GENÇ‘ten Bir Grup

Şehit Ailelerinden Bir Grup

Özgür-Der‘li Ailelerden Bir Grup

Devrimci Sol Dergisi Komitesi ve Çalışanları

**Ortadoğu Komitesi ve Eğitimini Tamamlayan 17 Savaşçı Devrimci
Sol Avrupa Temsilciliği**

**Avrupa Komitesi (1 Üye Hariç) Avrupa Devrimci Sol Güçler Özgür
Halklar Komitesi**

**Uluslararası İlişkiler Komitesi Almanya Mücadele Temsilcisi Fransa
Mücadele Temsilcisi İsviçre Mücadele Temsilcisi**

Haydar

Süleyman

Hüseyin

DEVİRİMCİ HAREKETE
DAYATILAN AYRILIK
VE TASFİYECİ ŞİDDET SÜRECİ

Süreç sorunların tartışıldığı, çözüm yollarının bulunmaya çalışıldığı tarzda değil, tersine tarzda devam etmiştir. Böylesi bir sürecin ideolojik, politik ve örgütsel bazda bir tartışmayla devam etmesi ve böyle bir tartışma sonrası bir ayrılığın zorunluluğu ortaya çıkmışsa bunun yerine getirilmesi şeklinde sonuçlanması mümkün değildi.

Sağlıksız bir ayrılığın temeli, şiddetin, saldırının, yasakların. Kemikleştirmenin adımlarıyla örülmüştü. Sağlıksız bir ayrılıkla karşı karşıya kalan devrimci hareketimiz, bu ayrılığın sadece DK'nın yöntem ve politikalarından kaynaklı olmadığı belirlemesinden hareketle, kendi iç kültürünün sorgulanmasına varmıştır. Çünkü DK'nın yöntem ve politikaları, her şeyden önce oturduğu zeminle ilgiliydi.

Tartışma, katılma, sorunlarda çözüm olma kültürünün taşıdığı olduğu yetersizlik, örgütsel ve siyasal sorunlardan uzak yaklaşımlar, vb. Etkenler -yani kısaca siyasal misyonundan uzaklaşmış ve kendi iradesini yadsıyan bir kadro kültürü- devrimci hareket karşısında en büyük engel olmuştur.

Devrimci hareketin geleceğiyle ilgili tarihsel bir çıkış olan 13 Eylül İnişiyatının politik özünün kavranamaması, örgütün yaşadığı sorunların tartışılması ve kadro iradesinin ortaya çıkarılması yerine tarihimizde görülmedik bir "önderlik" tanımından hareketle başlatılan bir "meşruluk" tartışmasının tabanda kolayca benimsenmesi bu zemindeki sağlıksızlığın göstergelerinden biridir. Tasfiyecilik. kitle ve kadroların bu geri yanlarını harekete geçirerek devrimci harekete çözümsüzlüğü dayatmıştır. Yoksa sorunu salt DK'nın çarpıklığı ile açıklamak mümkün değildir. Altan gelen geri tazyik, DK'nın çarpık yöntemleriyle, politikalarıyla örtüşerek devrimci hareketi çözümsüzlüğe sürüklemiştir. Daha 13 Eylül müdahalesinin ilk gününden itibaren tüm politikalarını bir ayrılık üzerine oturtan DK, zeminin buna müsait olduğunu da görünce hızla kendi tekkesini kurmanın hazırlığına başlamıştır.

Devrimci hareket, oluşumundan itibaren kadro iradesini esas alan, so-

runlarını kadrolarla paylaşan, katılımını sağlayan bir perspektife sahipti.

Ancak tasfiyeciliğin saflarımızda yarattığı çarpıklık, kadro kültüründe önemli bir erozyon yaratmıştı. 13 Eylül inisiyatifinin örgüt içinde tartışılmaya başlandığı süreçte, bu erozyonun boyutu daha yeni yeni görülmeye başlanmıştı. Sorunlarda çözüm gücü olacak kadroların hareketin geleceğini düşünen sorumlu davranışları, yerini; sorunlardan uzak, apolitik, ideolojik-politik-örgütsel sorunlar yerine kişiler ve kişilikler etrafında bir tartışmaya eğilimli, küfür ve hakaretleri rahatlıkla telaffuz eden lümpen bir kültürünün egemenliğine terk etmişti adeta.

Çünkü DK tasfiyeciliği düşünmeyen, tartışmayan, sorgulamayan, kendi iradesini yansıtmaktan uzak, kendine güvensiz insan tipine hitap ediyordu. Ve sonuç almak için her türlü demagojiyi, yalanı, çarpıtmayı mübah gören anlayış, bu insan tipinin kimliğini oluşturuyordu.

“Darbeciler DK’nın paralarını, pasaportlarını elinden almış, 4-5 ay boyunca elini, kolunu, ağzını bağlamışlardı.”

“Darbecilerin ahlaki yoktu.”

“Darbeciler hareketi yönetecek bilgi ve beceriden yoksundu.”

“Darbeciler,

darbeciliği Esat ve Saddam’dan öğrenmişlerdi.” “Hareketi yaratan, geliştiren, bugüne getiren DK idi.”

“Oligarşi DK’yı yıpratmak için uğraşırken, darbeciler beşinci kol faaliyeti yürütüyordu.

Darbeciler Menzir’in, Kozakçıoğlu’nun ağzından konuşuyordu.”

“Darbeciler bir iç düşman ve ihanet çetesiydiler.”

“Mutlaka cezaları verilmeliydi”, vb. vb.

Sorunların çözümü için değil, çözümsüzlüğü için çalışan bu anlayışın, hareket saflarında tahribat yaratmaması mümkün değildi. 0 dönem tozu dumana katan bu anlayışın altında yatan mantığı en açık haliyle Lenin’in şu değerlendirmesi izah etmede yeterli olsa gerek:

“Ve demagogların işçi sınıfının en kötü düşmanları olduklarını yenilemekten hiçbir zaman geri durmayacağım. Elbette en kötüleridir. Çünkü onlar kitlenin en kötü iç güdülerini körüklerler. çünkü az gelişmiş işçiler için kimileyin içtenlikle, kendi dostları gibi ortaya çıkan bu düşmanları tanımak olanaksızdır. En kötüleridir, çünkü (...) bu dağınıklık ve dal-

galanma döneminde hiçbir şey kitleyi aldatarak sürüklemekten daha kolay değildir, ona yanlışı daha sonra en acı deneyler anlatabilecektir.”

Lenin’in tasfiyeci demagoglar için sarf ettiği bu sözler tam da DK tasfiyeciliğini anlatan bir durumdu. O kitlenin ve kadroların en geri yanlarına, güdülerine hitap ediyordu. Sonucu ise, acı deneylerle açığa çıkıyordu.

“Manukyanın çocukları”

“Siz çukursunuz oğlum”

“Bu ihanet virüsünü ülke topraklarına sokmayacağız” “Darbecilere cezaevlerini zindan edeceğiz”

“Kontra” vb. çığıllıklar alttan gelen tazyik gibiydi.

Tasfiyeci DK demagogu böylesi bir sonucu alacağını bilerek, bilinçli bir planla hareket ediyordu.

Devrimci Sol kültürü, bir çok eksiklik ve olumsuz yan taşımış olsada, bir örgüt terbiyesine sahipti. Bu terbiye her şeyden önce, karşıdakini anlayarak biçimlenen bilinçli bir tavır üzerine yükselmiştir. Gerek DY ayrılığında olsun, gerekse içimizde, 79’da komplovari bir tarzda ortaya çıkan “platformcular” olayında olsun, bu düzeysizlik yaşanmamıştır. Sorunun ana nedeni anlaşılabilir olarak tavır ortaya konmuştur. Ama devrimci hareketin yaşadığı bu sorunda, nedenler ve inçinler anlaşılmadan, cevaplar bulunmadan, sokak kültürünün biçimlediği tarzda, siyaset yapma adına her türlü küfür kullanılmıştır. Devrimci hareketi de şaşkırtacak denli apolitik, devrimci terbiyeden yoksun, bize ait olmayan bu kültür, böylesine bir ahlak; elbette ki sağlıklı bir sonuç yaratamazdı. Örgüt kavramını, sahiplenmeyi mülkiyet çarpıklığında ele alan bir yaklaşımın “arşiv”, “kasa” demagogileri etrafında koparttığı yaygara, devrimci değerlerin sahiplenilmesini, devrimci sorumluluğu, dava adamı olmayı geri plana itmiş, fanatizm ve taraftarlık sürecin belirgin özelliği olmuştur.

3 Mart kararlarında üzerinde fırtınalar koparılan, üstüne hayli demagoji yapılan ve gerek tabanda bir kemikleştirme yaratmada, gerekse sola karşı kendini mağdur göstermede malzeme konusu edilen kasa ve arşivin ne olduğuna kısaca da olsa değinmek gerekiyor.

Kasanın ne olduğu, miktarının ne kadar olduğu bellidir. Bu miktarın 10-15 katı kendi tekkesini kurduğunda zaten elindeydi. Kampanya paralarına el konulması, hareketin araba, teknik malzeme, silah vb. tüm araçlarına el konulması, ülkede, dernek, büro, dergi, gayri-menkuller-

in tümüne el konulması söz konusuydu. Hareketin özel silah depoları yoktu. Var olan silahların Kır birliğine gönderilmesi bizzat cezaevinde katlettiği Erdoğan Eliuygun vasıtasıyla olmuştu. Geriye kalan silahlar elbette ki SDB'lerin mevcut ihtiyaçlarını karşılamıştır. Bunlar bölünme ve ayrılıklarda yaşanan doğal sonuçlardı. Hepsisi benim mülkiyetim deme hakkına kimse sahip olamaz.

Bir o kadar üzerinde demagoji yapılan arşiv konusuna gelince...

Hiçbir örgütün arşivi kadroların günahlarıyla dolu özeleştirilerinden oluşamaz Siyasi arenaya çıkış tarihimizden itibaren bir MK tutanağının bile olmadığı, örgütün tarihsel bir dönemine ait bir kararın olmadığı arşive arşiv denebilir mi? Arşiv denilen şey, kadroların defalarca beğenilmeyip tekrar tekrar yazdıkları özeleştirilerdir. Ki tüm bunların fotokopisi kendisine verilmiştir.

İşte üzerinde yıllardır spekülasyonu, demagojisi yapılan kasa ve arşiv gerçeği budur. DK, solda mağdur pozisyonu yaratmak isterken, bu iki şeyi kullanmıştır. Hala da kullanmaktadır.

Kışkırtılmış ve şartlandırılmış insanların, henüz sorunların başındayken, tartışmak isteyen, düşünce belirten insanlara karşı nasıl şiddet uyguladıkları ve bu şiddetin uygulanması karşısında “önderlik”in neler önerdiğini, Karadeniz demokratik alan sorumlusu ve daha sonra İstanbul Mahalleler sorumluluğuna getirilen bir arkadaşın anlatımıyla bu sürecin nasıl işletilmeye çalışıldığına tipik bir örnektir.

“(x)’in gözaltına alınması dediğiniz kadar kötü olmamış. Bu tür şeyler olmalı. Yalnız bunları hareket adına üstlenmemeliyiz. Hatta binleri gözaltına alır, siz gider kurtarırınız. Şu bilinen cellat-papaz hikayesi. Artık bu tür yöntemler düşünmeliyiz. Gerektiğinde kitle içinde küçük düşürme, alaya alma, dövme vb. düşünüldüğünde yüzlerce yöntem bulunabilir. Bunlara kafa yorun” (Halkıma, hareketime özeleştirimdir. D.Çözüm, S.2)

Evet sürecin başlangıcından itibaren nasıl bir yöntem benimsedikleri ve bu yöntemleri uygulamak için insanları nasıl şartlandırıp kışkırttıkları görülüyor. İleri ki süreçte, devlete parmak ısırtacak yöntemlerin neler olduğu saldırılarıyla görülecekti. Düşmanın yöntemlerini devrimcilere karşı kullanmak ancak düşman yöntemlerini tek çare olarak benimseyenlerin işi olabilirdi.

Bu sözleri sarf eden, böylesi bir kültürün parçası olan insanların, emek,

çaba ve her türlü zorlukla biçimlenmiş devrimci hareketin yaşadığı sorunlara sağlıklı bakmaları beklenemezdi. Bakamadılar da. DK, böylesi bir kültürün yaratıcılarından biriydi. Şimdi de o kültürü yönlendiren politikaların, yöntemlerin devreye sokulmasını sağlıyordu.

Süreç, böylesi bir kaos ve kargaşanın egemen olduğu bir seyir izliyordu. Ama tüm bu çarpıklığa rağmen, sorunların tartışılması, çözüm yollarının bulunması çabalarının devreye girmesi de söz konusuydu. Eğer bir ayrılık olacaksa, bu ayrılık, her şeyden önce sağlıklı bir zeminde olmalı, gelecekte yeni sancıları bağrında taşımamalıydı.

Bedri ve bir kısım arkadaşların ülkeye girmesi, böylesi bir sağlıklı sıflaşmanın yaşanabilmesinin adımlarıydı. Ama “ben yoksam atomlarına kadar bölünsün” mantığı taşıyan DK’nın, bu gelişmenin sonucunu öngörerek her türlü ilke ve kuralı çığneme pahasına, Bedri’nin ülkeye girişini, telefonlarla legal kurumlara kadar duyurması, kendisinden yana tavır almalarını sağlama uğruna SDB evlerine kadar her türlü ilişkiyi deşifre etmesi. Bedri yoldaşların katledilmesine yol açacak süreci de başlatmış oluyordu.

6 Mart katliamının kaynağını arıyorsak ve bu konuda gerçeklere ulaşmak istiyorsak, tasfiyeci hizbin benmerkezci anlayış eliyle gerçekleştirdiği ve 26 Aralık 1992’de örgütümüzde başlatılan “operasyona” gözlerimizi çevirmemiz gerekecektir. Çünkü örgütümüz 26 Aralık’tan itibaren tamamen deşifre edilmiş, benmerkezci anlayışa onay vermeyen tüm sorumlular ve mekanizmalar kişisel kararlarla feshedilip, en illegal örgütlenmelerimizde yer alan insanlarımızın peşine hafiyeler takılmış, tespit edilen üsler basılmış, bu üslerde kimin kaldığı konusunda kurumlaşma ilişkileri sorguya çekilmiş, hatta kimi yoldaşlarımızın üzerine zımmetli araç ve gereçlerine el konulmuştur. Tamamen legal alanlardan toparlanan ve serseri mayın gibi gün ve gece boyunca “önderliklerinin” emirleri doğrultusunda yeraltı üslerini arayıp bulmaya çalışan bu grupların ağızlarını tutma, sır saklama yeteneklerinin olup olmadığını tartışmanın bile abes olduğu bu koşullarda, peşlerine taktıkları takipleri nerelere kadar ulaştırdıkları tahmin edilemeyecek boyutlara ulaşmıştır. Özellikle benmerkezci anlayışın başından itibaren istediği sonucu alamadığı mahalli örgütlenmelerimizde ve SDB ekiplerimizde bu başıbozuk tayfanın yaratacağı tahribat çok daha uç boyutlara yarma tehlikesi göstermiştir...” (DS Haber Bülteni 16 Mart ,93, s.52)

Evet, 6 Mart katliamına yol açan süreci bu kuralsız anlayış ve deşifrasyon mantığında aramak gerektiği açıktı.

Sürecin nasıl örüldüğünü, insanların nasıl bir sağlıksız kamplaşma eğilimi içerisine sokulduğunu, şiddetin adım adım nasıl örüldüğünü göstermek bakımından, sürecin başında DK'dan yana tavır alan arkadaşlarımızın bu sürece ilişkin anlatımlarını ve özeleştirimlerini, tarihsel belge nitelikleriyle burada yayınlıyoruz.

HALKIMA VE HAREKETİME ÖZELEŞTİRİMDİR

Hareketimizin bugün içinde bulunduğu sorunlar karşısında sürecin başından itibaren aldığım tavır ve sürecin gelişimi karşısında bu tavır alışın yeniden gözden geçirilip farklı bir biçime dönüşmesinin nedenleri yaşanan süreçte tanık olduğum gelişmelerdir. Kuşkusuz gelinen noktadaki bu farklı tavır alış tek bir “olay” ya da nedenle açıklanamaz. Ortaya çıkan sonuç belli bir sürecin, gelişimin ürünüdür. Bugünden geriye dönüp bakıldığında hangi gerekçe ile olursa olsun “önderliği sahiplenme” adına, hareketi sahiplenme adına sağlıklı tartışma ve değerlendirme zeminini ortadan kaldıran, ilişkilerin deşifreyonuna yol açan, maddi ve manevi anlamda hareketimizin ağır tahribat almasına neden olan gelişimdeki sorumluluğum masum” gösterilemez. Gerçek şu ki: hareketimizin içinde bulunduğu sorunların çözümünde bir Devrimci Sol kadrosunun misyonu ve sorumluluğu ile hareket edemedim. Eğer birilerinin yaptığı gibi bir paragraflık yazı ile halkımdan ve hareketimden özür dilemek geçmişteki davranışlarımın üzerine bir sünger çekmeye yetseydi, bununla kendi vicdanımı rahatlatmam ve sorumluluğumun bedelini ödemem mümkün olsaydı, binlerce kez „özür” dilerdim. Ne yazık ki, özür dilemek” yetmiyor.

Özeleştirii pratikte verilir ve ben bunu yapmak için tüm enerjimi kullanacağım.

Ödeyeceğim hiçbir bedel bana ağır gelmeyecek ve inanıyorum ki, ben bu bedelleri ödemeye başladım ve tarih buna tanıktır.

Bu boyutuyla burada anlatacaklarım bir günah çıkarma ya da kendini aklama, savunma mantığının bir ifadesi değil, sürecin gelişiminin, gelinen noktadaki tavır alışın olayların bütünlüğü içerisinde ele alınması zorunluluğunun bir sonucu ve tarihsel bir kesitteki tanıklığımın aktarılmasından ibarettir.

Ocak ayı başlarında -Aralık sonu da olabilir-, demokratik platformda sorumlu düzeyde bulunan arkadaş güvenilirliği şaibeli bir kanaldan telefona çağrıldı. Arayan Malik'ti. Arkadaş durumu bana açtı. Malik'in son durumunu biliyordum ve arkadaşlar tarafından dinlendirilmek üzere

yurtdışına çıkarıldığını sanıyordum. Arkadaş durumu bana açtığında, ilişkilerde bir kopukluk yaşanmış olabileceğini ve Malik'in bu nedenle bizi aramış olabileceğini düşündük ve telefona gidip gitmemekte tereddüt ettik. Sonuç olarak, telefona gitmemeye ve durumdan hareketi bilgilendirmeye karar verdik. Arkadaşlar bize hareket içerisinde bazı sorunlar yaşandığını, sorunların kendi mekanizmaları içerisinde çözüleceğini, daha sonra ayrıntılı açıklama yapılacağını, şimdilik bu sorundan kimseye söz etmememizi, fevri davranışlar olursa inisiyatifli olmamız gerektiğini bildirdiler. Bu açıklama ile Malik'in bizi araması arasında doğrudan bir ilişki olup olmadığından dahi emin olamadık. Sadece insanlarımızın parti beklentisi içerisinde olduğunu, böylesi bir süreçte birtakım sorunlarla insanların karşısına çıkmamızın tahribat yaratacağını, sorunun mutlaka çözülmesi dileğinde olduğumuzu belirtmekle yetindik.

Kısa bir süre sonra, aynı kanaldan arkadaş yeniden telefona çağrıldı. Arayanın Malik kanalıyla DK olduğunu öğrendik. Sorumlu arkadaş durumdan hareketi bilgilendirmiş ve özetle şu cevabı almıştı: „Merkezi düzeyde bazı sorunlar yaşıyoruz. Sorunları kendi mekanizmaları içerisinde çözeceğiz. Telefona gitmeyin ya da mutlaka gitmek istiyorsanız, sorunun kendi mekanizmaları içerisinde çözülmesi gerektiğini ve bu tür bir yönetime başvurulmasını doğru bulmadığınızı belirtin.” Arkadaşla durumu değerlendirdik ve şu sonuca vardık: „Eğer arayan DK ise telefona gitmeli ve önce onu dinlemeliyiz. Sözkonusu olan DK ise, orada mekanizmalardan söz etmek mümkün değil. Bizi aradığına göre, bir başka kanaldan, mekanizmaları içerisinde bize ulaşma olanağı olmadığı için böyle davranıyor olabilir.” Arkadaş telefona gitti. Zaten sanırım aynı gündü; demokratik platformdan benim bilebildiğim 5-6 arkadaşla DK'nın el yazısıyla notlar geldi. Notlarda özetle, hareketimiz içerisinde bir darbe yaşandığı, kadrolar olarak tarihsel bir görevle karşı karşıya olduğumuz, bu darbeyi meşru görmememiz gerektiğine ilişkin şeyler yazıyordu. Hiç tereddütsüz aynı gün yazılı cevap gönderdim. Darbeyi meşru görmediğimi, önderlik

olarak DK'yı tanıdığımı, şu andan itibaren darbecilerle ilişkilerimi dondurduğumu, talimatlarını yerine getirmeyeceğimi ve kimseye iletmeyeceğimi, sorunu kadrolara nasıl ve hangi çerçevede açmamız gerektiği konusunda DK'nın talimatlarını beklediğimi vd. belirttim.

Arkadaşlara da kendilerini meşru görmediğimi, derhal hareketin yöne-

timinin DK'ya teslim edilmesi gerektiğini, kendileri hakkında ucuz değerlendirmeler yapmadığımı ve fevri bir davranış içerisinde bulunmadığımı, ancak darbeciliği meşrulaştırmak gibi bir sorumluluk da almayacağımı, kendileriyle ilişkilerimi dondurduğumu, derhal gerekçelerini öğrenmek istediğimi, ancak hiçbir gerekçenin de bu davranışı meşru kılamayacağını vs. belirttim.

Arkadaşlar sürekli „Tepkilerinizi anlıyoruz, bu yöntemi kullanmayı biz de istemezdik ancak mecbur bırakıldık, sorunları en yakından gören bizdik, müdahale etmek zorundaydık, lütfen bir pay bırakın, istiyorsanız ilişkilerinizi onunla sürdürün ama bizimle de iletişiminizi kesmeyin.” diyorlardı.

Demokratik platformda hızla bir blok tavır oluştu. DK'ya tüm Devrimci Sol kadrolarının aynı tavrı alacağından emin olduğumu, sorunu yaygınlaştırmadan çözüme olanağının olduğunu, „darbecilerin” sıkıştığını, sorunun çözümü için daha fazla yaymadan çaba göstermemizin olumlu olacağını, insanlarımızın parti beklentisi içindeyken böylesi bir sorunla karşılırlarına çıkmamızın yaratacağı tahribat ve moral bozukluğunun boyutlu olacağını vb. anlatmaya çalıştım. DK tam bir panik halindeydi.

Darbecilerin söylediği hiçbir şeye inanmamamızı, hareketi bölmek istediklerini, sorunu hızla ve tek yanlı biçimde insanlara açıp insanları yönlendirdiklerini, kendisine karşı sübjektif tavır aldirttiklerini, sorunu hızla kadrolara açıp yazılı cevap almamız gerektiğini vb. söylüyordu. Kadrolara ulaşamadığını, ilişkilerin kendisine verilmediğini, tek yanlı bilgilendirilip şartlandırılan insanlara birkaç jetonla kendisinin aratıldığını anlatıyordu.

Bu sırada Kara Mizah ve Kirletilmenin Günlüğü yazıları ile ünlü „özeleştiriler” çoktan elimize ulaşmıştı ve okumuştuk. 306 sayfalık yazı birkaç gün sonra geldi.

Tüm şartlanmışlığıma rağmen, 306 sayfalık yazıyı okuduğumda sarsıldım, hareket adına ciddi kaygılar duymaya başladım. Aynı günlerde „onay” yazısının devreye sokulması kafamı daha da karıştırdı. Henüz sorunlardan dahi bilgilenmemiştik, ne için onay” isteniyordu, bir şeylerin üstü mü kapatılmaya çalışılıyordu? Sorumlu arkadaşla kafamın çok karışık olduğunu, böylesi bir durumda onay” vermeyi doğru bulmadığımı, özellikle 89 sonrası süreci yaşayan insanlarla konuşmak-tartışmak istediğimi ve bu durumdan DK'yı bilgilendireceğimi söyledim. Arkadaş onay yazısına hemen cevap vermemin gerekli olmadığını, hatta yaşadığım tered-

dütten DK'ya söz etmemin bile şimdilik gerekli olmadığını, düşünmemi önerdiği halde tereddüt duyduğumu gizlersem kendimi sahtekar gibi hissedeceğimi" belirttim ve durumu aynı gün DK'ya açtım. İçinde bulunduğum ruh hali son derece rahatsızlık vericiydi. Güven-güvensizlik ikilemindeydim. Böylesi bir ruh hali içerisindeyken „darbecilerle” görüşmek ikili oynamak” gibi olacaktı. Sanki ahlaki bir baskılanmaya girdim ve arkadaşlarla telefon görüşmemi kestim. Geçmişten tanıdığım 89 sonrası süreci yaşayan cezaevlerindeki DS kadroları ile görüşüp tartışacaktım.

Bunlardan ilk ikisi Necdet ve Aydın'dı. Şube tavırlarındaki olumsuzluğa rağmen hareketin içinde bulunduğu böylesi bir sorun karşısında samimi ve hareketi sahiplenilen bir tavır alacaklarına inanıyordum. Eğer onlar da darbeyi destekleyecek olurlarsa bir başka cezaevindeki bir arkadaşla tartışacaktım.

Necdet ve Aydın'ın olay karşısındaki tepkileri çok net ve uç” oldu. İhanet”... İlk şaşkınlıktan sonra arda arda iddiaları sıralamaya başladım. MK işleyişi, Niyazi Abi, Sinan vb... Aldığım cevaplar çok kesin ve netti. „Yalan yalan, yalan... MK işleyişi vardı, kolektivizm vardı, ancak DK ile diğerlerinin kapasitesi arasında çok fazla fark var, bu nedenle DK'nın dediği olurdu. DK sinirlidir ancak kesinlikle haksız yere küfür etmez; eğitici, bu adamlar yapamazlar, hareketi batırırlar. Çapsızlar, hırs gözlerini karartmış” vs... Benim için altı çizili nokta şu oldu: „Bu adamlar yapamazlar, hareketi batırırlar”. Bu kaygı herşeyi belirledi. Hırs uğruna, kişisel kariyerizm uğruna hareketin bir felakete sürüklenmesine tavır almam gerektiğini düşündüm ve olay „darbecilerin” şahsında tartışılmaya başlandı. Tüm iddialar hareketin içinde güvensizlik tohumları ekmek ve yaratılan ortamdan çıkar sağlamak amacına yönelikti demek ki. Biz her şeyi tartıştık, tüm sorunlarımızı çözdük, ancak sorunlarımızın kişisel hırs uğruna çarpıtılarak gündeme getirilmesi karşısında tavır almak zordundaydık. Yazılıp çizilenler benim bile kafamı karıştırmıştı.

0 halde öncelikle bu insanların güvenilirlikleri teşhir edilmeliydi. Ve bu çerçevede „kişisel yıpratma kampanyası”na ortak oldum. „Her şey ama her şey „geleceğimiz, birliğimiz , zaferimiz” içindi. „Darbeciler” kişiliklerini, zaafalarını, güvenilirliklerini tartışmaya başladık. Üç tane gaspçı, komplocu, hain kişisel hırsları uğruna hareketimizi felakete sürüklüyordu.

Bunun önüne geçmek için „her şey” mübahtı. Adım adım kemikleştiril-

dik, içimize kin ve nefret tohumları ekildi, kışkırtıldık. Şiddet kullanımının meşruluğu bilinçlere kazınmaya başlandı „İhanet” tespiti kendi içinde bu meşruluğu barındırıyordu aslında, ama giderek üç „darbeci” dışındakilere yöneldi eğilim. Darbecileri destekleyen herkese karşı da bir düşmanlık yaratılıyor, saflaşma körükleniyordu. Giderek en ciddi tehlike „tarafsızlık” görüntüsü altındaki „utangaç darbecilerdir mantığı verilmeye başlandı. Tarafsız arkadaşlara da ne oluyordu. kimse sorunların tartışılmamasından yana değildi. ancak onlar darbeciliği bir yöntem” sorununa indirgiyor ve ihaneti meşrulaştırıyorlardı, vs. vs...

Öylesine kışkırtılmış ve şartlandırılmıştık ki, legal alandan illegal ilişkilere müdahale etmemiz karşısında suç işlediğimizi söyleyenlerin bunu söylemekle suç işlediklerini, meşru olanın biz olduğumuzu ve önderlik adına yaptığımız „her şey”in meşru olduğunu ve bunun olumsuz sonuçlarından da „darbecilerin” sorumlu olacağını düşünüyorduk. Gittiğimiz her yerde sorun „ihanet” tespiti ile açılıyordu ve tüm kadroların bu yönde tavır aldıkları belirtiliyordu. Daha herhangi bir kadroya sorunu açmadan onun bu sorun karşısında alacağı tavırdan son derece emindik.

Mevcut açılış biçimiyle de bu son derece doğaldı aslında. İnsanlarımız adeta bir refleksle, nedenlerini niçinlerini sorgulamadan aynı tavrı alıyordu.

Her şey güven” temelinde şekilleniyordu. Örgüte güvenle „önderlik”e güven özdeşleştiriliyordu. Bunun yanı sıra, bugünden baktığımızda şunu da görebiliyorum; bu kültürel şekillenmenin de bir sonucuydu. Bugüne kadar en yakınımızdaki insanlar dahil o kadar kolay bir günde „korkak” ilan edilip tüm devrimci geçmişi bir günde silinip atılmıştı ki, her şeyin insanların zaafıyla, korkaklığıyla, küçük burjuvalığıyla açıklanması adeta kanıksanmıştı. Güven temelinde bir yoldaşlık ilişkisi kültürü yoktu. Herkes bırakabilir, herkes ihanet edebilir, şaşırtıcı hiçbir şey yoktur. Devrimciliği bırakan, atılan, dövülen vb. insanların geldikleri noktaya kadarki süreç, bu sürecin gelişiminde uygulanan politikaların katkısı vs. hiçbir şey üzerinde tartışılmaya değmezdi. Olumsuzlukların, başarısızlıkların, kişilerin zaaf ve eksiklikleriyle açıklanması gerçekten de bu hareket içinde son birkaç yıldır bizim kültürümüz olmuştur. Ve ben de bu hareket içinde şekillenen bir insan olarak bu kültürden payımı almıştım.

Yaşanan her olay kuşkusuz bilincimde bir izdir. Tahribat bırakıyordur. Fakat bunların belli bir birikim yaratmasına kadar aldığım tavrı belirleyici

bir niteliğe bürünmedi. Hareket içerisinde bu sorunları çözebileceğimize inancım sarsılmadı. Hala da sarsılmış değil, ancak gelişmeler mevcut tavır alışımı yeniden sorgulamayı ve bu tavır alış içerisinde sorunların çözüm yollarının tıkanmasına bizzat benim tavrımın da katkısı olduğunu tespit etmeyi getirdi.

Sorunun cezaevlerindeki kadrolara açılması sırasında „çok da objektif davranmamız gerekmediği” söylendiğinde, insanlara olayları tek yanlı açıp hiçbir belge okumaksızın yazılı „ihamet” tespitlerini aldıktan sonra Kara Mizah türü birkaç yazıyı bırakıp ardından belli bir kemikleşme yaratıldıktan sonra 306 sayfalık yazıyı götürürken kendi içimde çelişkiler yaşadım kuşkusuz. Ancak „hareketin çıkarları” böyle gerektiriyordu!..

„Darbeciler ayrılığı örgütlüyor, kadro toplantısı yapıp parmak hesabıyla bu olayı örtbas etmek istiyor, buna izin vermeyeceğiz” dendiğinde, ama kadro toplantısında darbeciler parmak hesabı ile çoğunluk olamazlar ki, tüm kadrolar bizden yana diye düşündüm kuşkusuz.

Olmayan komitelerin imzası kullanılıp „Ama bizim bu alanda hiç kadromuz yok ki, legal komitemiz dahi yok, siz illegal komite imzası kullanmışsınız.” dediğimde „O zaman hemen komite atayın, toplantıda bu tür şeyler önemli, imzalar pazarlıkta etkili olacak.” dendiğinde, olmayan kadrolarla nasıl komite atayabileceğimizi, toplantıda neyin pazarlığını yapacağımızı düşündüm kuşkusuz.

„Darbeciler hızla ayrılığı örgütlüyor, biz kendi örgütlülüğümüzü oluşturalım” dendiğinde sorunun ayrılık olmaksızın çözülme şansı olduğunu. bunu henüz yeterince zorlamadığımızı düşünüp giderek yaklaşan „ayrılık” ın acısını duydum kuşkusuz.

Mahalli alandan bir arkadaşın bir „darbeci destekçisi”ni dövmesi üzerine kendisini şiddetle eleştirip olaydan „önderlik”i bilgilendirdiğimizde „Arkadaşın tavrı fena olmamış aslında, açıktan sahip çıkmayın ama bu tür yöntemleri kullanın. Biri papaz, biri cellat rolü oynar. Biri gelip döver, diğeri gider döveni eleştirir, dövülenle tatlı-sert konuşur, ikna eder.

Bu tür yöntemler üzerine kafa yormalıyız, yüzlerce yöntem bulunabilir” cevabı gelince sarsıldım, bu notun yanımda okunmasından rahatsızlık duydum ve notu okuyan arkadaşına Bu çok özel bir not, bizlere okuman yanlış” diyerek olayı kafamdan uzaklaştırmaya, „görmedim, duymadım, bilmiyorum”u oynamaya çalıştım kuşkusuz.

Biz tüm yanlışlarımızı, sorunlarımızı oturup tartışacak ve kadrolar platformunda sorunumuzu çözecektik. „Hareketin çıkarları” bugünkü süreci böyle şekillendiriyordu ve tüm olumsuzlukların, yaratılan tahribatın sorumlusu da „darbeciler”di. Kişisel hırsları uğruna hareketi bu noktaya sürüklemişlerdi.

3 Mart 1993’de „önderlik”e onayımı sundum:

„Bu hareket içinde yeniden yaratıldım, büyüdüm, şekillendim.

Damarlarımda Devrimci Sol kanı dolaşiyor. Hareketimize, tarihimize, geleneklerimize, şehitlerimize, değerlerimize ve önderliğimize sahip çıkmak bizim karakterimizdir.

Kişisel hırsları ve statükoları uğruna hareketimiz içinde güvensizlik tohumları ekmeye, yaratılanları tahrip etmeye çalışan ve bundan çıkar umanları bağışlamayacağız.

„Bir Devrimci Sol kadrosunun taşıdığı sorumluluğun bilinciyle ve tüm yüreğimle sunuyorum; güven, yetki, onay sizindir.

„Yaşasın Devrimci Sol!

„Yaşasın Önderimiz DK!

„Yaşasın Sosyalist İnsan!

„Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz, Zaferimiz İçin!”

Bu metni yazarken ki duygularımın pek çoğunu aynen taşıyorum. İlk iki paragrafı aynen tekrar ediyorum. Bir Devrimci Sol kadrosunun taşıdığı sorumluluğun bilincinde olmadığımı da iddia edemem. Zaten bu yüzden tarih önünde suçluyum. Bir Devrimci Sol kadrosunun misyonunu yerine getiremediğim için suçluyum. Sorumluluğumun bilincinde olduğum halde,

sürecin böylesine hareket çıkarlarına aykırı gelişmesinde pay sahibi olduğum için suçluyum. Ve bu suçları „her şey birliğimiz, geleceğimiz, zaferimiz içindi diyerek unutamam ve kimseye de unutturamam.

Gelişmelere çok daha önce müdahale edebilirdim, aldığım tavrın sonuçlarını çok daha önce görebilirdim. Tüm bunları görebilmek için yoldaşlarımın kurşunlanmış cesetlerini kucaklamam gerekmezdi.

7 Mart sabahı 07.30’da katliamı gazetelerden öğrendim. Saat 08.00’de telefonda katliamdan DK’yı bilgilendiriyor ve „Şimdi ne yapacağız, sahip çıkmamız gerekir, değil mi?” diyordum. Sahip çıkacağımız söylen-

di. Öylesine şaşkın ve altüst olmuş bir durumdaydım ki, bir durum değerlendirmesi yapamıyordum. Kafamda bin bir çelişki ve yüreğimde dayanılmaz bir sızı dışında hiçbir şey hissetmiyordum. 2 gün boyunca „Allahım, çok şükür polisler öldürdü, ya siz öldürseydiniz ne olacaktı?” diyen Bedri'nin annesiyle birlikte ağlıyordum. Morgda kurşunlanmış gencecik bedenlerin güzelliğine ve ne kadar zayıf düştüklerine bakıp ağlıyordum. Polisin bizden önce davranıp katlettiği ve iki gün öncesine kadar hain dediğimiz yoldaşlarıma bugün şehidimiz deyip sahip çıkmanın riyakarlığını kendime itiraf etmemem mümkün değildi. „iharet” tespiti yanlıştı diyordum bu kez „küçük burjuva isyanı” tespiti karşıma çıkıyordu. Kendimi hiçbir şeye ikna edemiyordum. Morgun önünde bekleyen insanlarımızın nasıl bir kamplaşma içinde oldukları, düşmana karşı koz vermemek için sıkılı dişlerin ardından öyle net görülüyordu ki, bu kamplaşmadaki payımı sorgulamamam mümkün değildi. Ardından katliama ilişkin „perspektif geldi. „Katledilenler şehitlerimizdir, katliamların sorumlusu oligarşi ve darbecilerdir. Oligarşiden hesap soracağız. Darbecilerden, Süleyman ve

Hüseyin'den hesap soracağız.” Artık hiçbir şey tartışmıyordum. Mekanik bir şekilde cenazelerin sahiplenilmesinde üstüme düşenleri yapmaya çalışıyordum. Karacaahmet önerime „Hayır, bir başka mezarlık olsun” cevabı geldi, tartışmadım. Zaten aileler de yakın bir mezarlık istiyordu, ısrar etmedim. Cenaze töreninde okunacak metin, okunmasından birkaç dakika önce elime geçtiğinde tüylerim ürperdi. Metin, yukarıda tırnak içinde verdiğim cümlelerden ibaretti. Sorumluluğu alarak bu cümleleri metinden çıkardım. „Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!” sloganının atılacağını söyledim. Polisin önünde hiçbir tartışmanın yapılmaması ve buna zemin yaratılmaması konusunda uyardım. Cenaze töreni olaysız geçti.

Akşam gelişmeleri aktarmak için DK'yı aradığımda sorduğu ilk soru hangi mezarlık olduğu, ikinci soru ise .0 mezarlıkta, yakında başka şehidimiz var mı? Aman olmasın.” oldu, Ertesi gün gelen notlarda cezalandırılacaklar listesine Süleyman ve Hüseyin'in dışında Asaf da eklenmişti. Aynı zamanda hakkında tutuklama kararı çıkan 8 kişinin derhal gözaltına alınması koşullarının hazırlanması bildiriliyordu. Katliam dolayısıyla bir savunma mekanizması içerisine girmememiz, darbecilerin saldırganlaşacağı ve katliamdan bizi sorumlu tutacağı, bizim onlardan önce saldırganlaşmamız, katliamın sorumlusunun onlar olduğu ve hesap soracağımız

belirtiliyordu. Yoldaşlarımızın katledilmesinden duyduğumuz acının dinmesi dahi beklenmeksizin kan” isteniyordu. DK’nın kellesini istediği üç yoldaşımızdan birini bizden önce polisin katletmesi halinde onlara da „şehidimiz” deyip sahip çıkacağımızdan kuşku yoktu. Bu infial ortamı, bu „ihamet” çılgınlıkları, kan” susamışlığı, sağlıklı tartışma zeminini ortadan kaldırma, her şeyi bir boğuntuya getirme politikasından başka bir şey değildi. Daha yoldaşlarımızın kanı dahi kurumadan, yeni kan” çılgınlıklarıyla saldırganlığın tırmandırılması, operasyonun yarattığı tahribat ve ilişkilerde yaşanan kopukluk giderilmeksizin bastırıp vurmak” politikasının biçimlenişiydi. Savaşın katı kuralları içerisinde çoğu kez duygulara yer yoktur. Ancak artık savaşın „ahlaksızlığı” boyutuna varmıştı yaşananlar.

Baştan beri adım adım geliştirilen politikalar gelinen noktada devrimci politika ile burjuva politikası arasındaki farkı bütün çıplaklığı ile gözler önüne seriyordu. „Darbecilerle mücadele” adına yürütülen bir „kirli savaştan başka bir şey değildi artık. Bu „savaş”ta „her yol mubahtı, Oligarşi ile savaşta dahi başvurmayaacağımız yöntemlere „birliğimiz, geleceğimiz vs. denilerek başvurulmasının hiçbir ahlaki boyutu olamazdı. Eğer bir hırstan söz edilecekse, bu kendi konumu uğruna her türlü ilke, değer ve kültürümüzü ayaklar altına almaktan çekinmeyen DK’nın yönetme hırşısıydı. Korunmak istenen hareketin çıkarları değil, DK’nın konumuydu ve bu uğurda göze alınmayacak tahribat yoktu. Düşmanın sevinmesi, halk nezdinde devrime ve devrimcilere olan inancın zedelenmesi, kendi içimizde yaratılan tahribat; hiçbir şey önemsenmiyordu. işlenen suçta daha fazla ortak olamazdım.

Arkadaşlara ulaşmak için girişimlerde bulundum ve 9 Mart’ta ulaştım. 10 Mart’ta kararımı önce kendi birimime açıkladım.(*) 0 güne kadar „onay” yazısındaki tavrım da dahil en küçük bir tereddütümü hiçbir yoldaşım ile paylaşmamıştım. Kendi kafamdaki çelişkileri yansıtarak başka insanlarda da kafa karışıklığı yaratmamak ve hareketi korumak mantığının ürünüydü bu. Sürecin gelişimini en başından anlattım; tereddütlerimi, kaygılarımı kendileriyle paylaşmamamın nedenlerini belirttim. Sürecin bu şekilde sağlıksız gelişmesinde sorumluluğumun olduğunu, başta cezaevleri olmak üzere subjektif yönlendirdiğimiz insanlara yeniden ulaşım gelişmeleri en başından yeniden aktarmak zorunda olduğumu, bu tavır alışın DK nezdinde doğuracağı sonuçları öngörebildiğimi, bu nokta-

da hakkımda her türlü spekülasyonun üretilmesinden, hakaret, gözaltı, tutuklama, dayak, vb. her türlü bedeli göze aldığımı belirttim. Yaratılan kültürü çok yakından tanıyordum. Hiçbir insan birkaç saatte ya da bir gecede değişmez ama bizde insanların bir günde korkak, hain, vb. İlan edilmesi neredeyse bir kültüre dönüşmüş durumdadır gerçekten. Daha dün birlikte omuz omuza mücadele ettiğimiz yoldaşlarımızın bir günde devrimci eleştiri sınırları aşarak yerden yere vurulması, korkak, hain, zaafı ilan edilmesi, hakkında her türlü spekülasyonun üretilmesi, bir gün önce olumluluklarıyla yere-göğe sığdıramadığımız insanların olumsuzluk ve zaaflarından başka bir şeyle değerlendirilmez olması ve ona karşı en „keskin” tavrı alanın hareketi en fazla sahiplenen” sayılması, kısa bir süre sonra bu kez o en „keskinlerin aynı mantıkla yerden yere vurulması bir geleneğe dönüşmüştür adeta. Sürecin gelişimi benim nezdimde de farklı olmayacaktı ve bunu rahatlıkla öngörebiliyordum. Ancak bu hareket bu olumsuz kültürü aşabilecek dinamiklere de sahipti. Ve en önemlisi „kendini koruma güdüsü”nden sıyrılmak da bu hareketin kültürünün bir parçasıdır. Hareketin yaşadığı sorunlar karşısında ne hakkımda üretilcek spekülasyonların, ne de benim küçük burjuva gururumun değeri olamazdı.

Bizler hatalarımızı tespit ettiğimiz yerde „yanlış yaptım” demekten çekinmeyen ve kendisini sorgulamada en acımasız olabilen bir kültürün de temsilcileriyiz aynı zamanda. Bu da bizim kültürümüzdür ve daha pek çok olumlu kültürümüz gibi bunları da yaşatıp geliştirmek önümüzdeki süreçte en önemli görevlerimizdir. Tavrımı açıklamamla birlikte „en keskin” davranmayı „hareketi en fazla sahiplenme” sayma kültüründen en fazla etkilenmiş bir yoldaşımın yönlendirmesiyle ilk „gözaltı” girişimiyle karşılaştım. Ancak aldıkları tavrın kendi kafalarında da bir meşruluğu olmadığından, yaşanan bir tartışmadan sonra beni serbest bıraktılar.

Gelişmelerden DK’yı bilgilendirdikten sonra, daha da fevrileşecekleri paylaşılmış tüm acıların, umutların, coşkuların unutturulmak isteneceği benim açımdan bir sır değildi ve bunu son konuşmamda kendilerine de belirttim. Ancak hareketin tüm bu olumsuzlukları aşacak dinamiklere de sahip olduğundan ve yaratılan infial ortamı durulduktan sonra, herkesin daha sağlıklı bir şekilde olayları, gelişmeleri yeni baştan değerlendireceğine inancımı da belirttim.

Öğleden sonra DK’yı aradım. Zaten haberi vardı artık, kısaca bilg-

ilendirdim, düşüncelerimi yazılı ileteceğimi söyledim. (...)

Sürecin sonraki gelişimi, hiçbir değer, kural, ilke tanınmadığı ve „her yol mubahtır” mantığıyla tartışmaların boğuntuya getirilmesi için „birliğimiz, geleceğimiz...” sloganlarıyla „her şey”in pervasızca kullanıldığını tüm kamuoyu nezdinde somut örneklerle gösterdi. Bugün yaratılan tahribatın boyutu Örgütsel çıkarlarımızı da aşmış, genel olarak Türkiye devrimci hareketini zaafa uğratar boyutlara varmıştır. Bugün artık DK'nın konumu uğruna yıpratılan sadece Devrimci Sol ve onun gelenek ve değerleri değil; devrime inanç, devrimcilere güvendir. Yüreğinde halk sevgisi, devrime inanç ve Devrimci Sol ruhu taşıyan hiçbir yoldaşımız işlenen suçta daha fazla ortak olmamalıdır. Devrimci Sol örgüt iradesiyle ve yarattığı değer ve geleneklerden aldığı güçle bu sorunu da aşacak, yaralarını saracaktır.

YAŞASIN DEVRİMÇİ SOL!

YAŞASIN MARKSIZM-LENİNİZM!

YAŞASIN SOSYALİST İNSAN!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

(*) Ayrılma kararını birimime bildirdiğim gün gelen fakslarda katledilen yoldaşlarımız ve Süleyman ile Hüseyin'e „toplantı davetiyesi” gönderilmişti. Her ne kadar yoldaşlarımızdan üçü 6 Mart günü katledildiğinden bu „davetiyeler” artık üç yoldaşımıza iletme olanağı yoktuysa da, daha ilginç olanı toplantı davetiyeleri arasında Asaf arkadaşına ait olanıydı.

10 Mart günü elimize geçen bu davetiyeye göre Asaf arkadaş toplantıya „tanık” olarak çağlıyordu. Oysa aynı arkadaş 8 Mart günü gelen fakslarda cezalandırılacaklar -ölüm listesindeydi.

HALKIMA VE HAREKETIME ÖZELEŞTİRİMDİR.

Kendisini tartıştırmayan ve dayatan mantık bugün şiddetin her biçimini meşru görüyor, gün geçtikçe daha ileri, daha yaygın olarak uygulatıyor.

Durum böyleyken bu mantığı sorgulamamak, susmak ve tavır almamak bir suç haline geliyor.

13 Eylül'de hareketimiz içerisinde yaşanan olayı 9 Ocak'ta öğrenmiştim. İlk öğrendiğimde ve devamında uzunca bir süre hareketi savunmak niyetiyle de olsa kendisini tartıştırmamak için her şeyi göze alan DK'nın yanında yer aldım. Değişik görevlerde bulundum. Kuşkusuz gelinen sürecin bu olumsuz noktaya gelmesinde, olayı duyuşumla birlikte yeterince sorgulayıcı olmadan, tek taraflı bilgilenmeyle hareketi savunmak/sahiplenmek adına da olsa aldığım tavrın bir payı olduğunu biliyorum.

Olayı duyduğum 9 Ocaktan DK'nın yanında aktif olarak görev yaptığım 20 Şubat'a kadar yaşadıklarım daha sonraki süreçte, olayı detaylı sorgulama-tartışabilme koşullarında da beni zorladı. Şartlı bakış açısını kırabilme ve sorgulama-tartışma gerekliliğini yerine getirme sorumluluğunu çok gecikmeli olarak yapabildim.

13 Eylül tavrı ve sonrası sürece ilişkin çeşitli eksiklikler görsem de, tüm bunlar DK'nın benmerkezci-tasfiyeci mantığına karşı çıkmama engel değil. Bugün görev devrimci hareketi sahiplenmek, güçlendirmektir ve bunu da 13 Eylül tavrını sahiplenerek, geliştirip güçlendirerek yapabiliriz.

DK'nın ben merkezci-tasfiyeci mantığı ve sonuçları ortadadır.

Bu mantığın sorgulanmasında bir yararı olacağını düşündüğümden, DK'nın yanında yer alırken yaşadığım süreci aktarmam gerektiği incincındayım.

Ayrıca açıkça „yanlış yaptım, bugün yanlış gördüm” demenin özeleştirilamayacağını, ortak olduğum yanlışları, DK'nın hizip örgütlenmesindeki payımı koymak gerektiğini düşünüyorum. Hareket kadrolarının ve halkımızın devrimci samimiyetime karşı duyduğu-duyacağı güveni biliyorum. Bu güvene layık olmaya çalışacağım.

13 Eylül'le ilgili ilk bilgilenmem çalışma bölgem olan Doğu Karadeniz'de Malik'in bana telefonla ulaşmasıyla oldu. Malik'in beni araması

normaldi. Çünkü hareketle kopan bağımızı yeniden kurmak için Malik'le yazışmıştık. Ama Eylül sonundan (veya Ekim başı) sonra kendisinden hiç haber alamamıştık. Telefonda çok ciddi bir sorun olduğunu söyledi. Yurtdışından ülkeye gelmek için pasaport ve para bulup bulamayacağımı sordu. İstanbul'a geçmemi istedi. Bazı belgelerin bana orada ulaştırılacağını ekledi.

İstanbul'a gittim. 9 Ocak'ta bir not aldım. Üç kişilik bir „çete”nin DK'yı tutuklayarak darbe yaptığı, „şef 'lerinin BY olduğu, yurtdışına çıkan ileri kadroların DK'yı kurtardığı vb. yazıyor, yanıt bekleniyordu. Darbenin meşru görülemeyeceğini, bu durumu açacağımızı vb. belirten bir not yazdım.

Peşi sıra, Malik ve Dk ile sürekli telefon görüşmelerim oldu. Bir yandan da belgeleri okuyordum. Bence en temel eleştiri benmerkezcilikle Örgütsel mekanizmaların oluşturulmayı, organların yaratılmayı, ama var gibi gösterilmesi idi. Ancak çeşitli etkenlerle süreci bütünüyle daha detaylı sorgulamadan örgütü savunmak adına „13 Eylül öncesine dönülmelidir” tavrına ikna oldum. Kadroların harekete güvenerek yazdığı raporlar, özeleştiriler vb. arşiv dokümanları darbeciler” tarafından açılıp okunuyor, okutuluyor deniliyordu. (Oysa özeleştirileri yayınlayan DK'nın kendisiydi.)

Ayrıca şehitlerimize ilişkin tartışma açılması bana çok zor gelmişti.

Oysa DK'nın şehitlerimize yaklaşımının sadece bir dışı vurumuydu, bu konuda DK'nın olumsuzluğunun deşifre edilmesiydi.

DK ve Malik sorduğunda bütünüyle inisiyatifte uyacağımı söylemiş, onay istendiğinde (daha sonra DK'nın şimdilik kaydıyla geri çektiği onay istemine) onay yazısı göndermiş, imza yetkisi vermiştim.

Malik görüşmelerde belgeleri okumamı, kafama takılan olursa sormamı istiyordu. Ama bilgilendirme, tartışma tek taraflıydı. „Darbeciler”le görüşmek yasak denmese bile görüşülmemeli deniliyordu.

Daha ilk telefon görüşmeleri idi ki, DK eşimi bulmamı istemişti. Altı yıldır görmüyordum ve iki buçuk yıldır en ufak bir haber almamıştım. Nerede olduğunu ülke düzeyinde dahi bilmiyordum. DK eşimin son bulunduğu ülkeyi ve durumunu asgari boyutuyla anlattı, bulmaya çalışmamı istedi. Bir-iki girişimde bulundum. Sonuç alamadım. DY çevresinden birisiyle arama olanağım vardı, sordum. Mutlaka bulmalıyız zorunlu-

luğu, ne yapalım denilerek aratmam istendi. (Bu kanal özel bir nedenle devreye giremedi.) Eşim o süreçte Süleyman'la bağlantı sürdürüyormuş. Ondan isteyelim diye Önerdim. Sizin istemeniz ilişkiler açısından uygun değilse de ben isteyeyim dedim. Yanıt „Kurdun aklına kuzuyu getirmeyelim, onlar da henüz ulaşamadı, önce biz ulaşalım.” oldu. Bunun ikili bir yanı vardı sanırım. Biri eşime dairdi, diğeriye benim Süleyman'la ilişki kurmam istenmemiştii.

Durumu Malik ve DK'dan Öğrendikten sonra pratik tavrın da içinde yer almaya başladım. Önce Karadeniz'de birlikte çalıştığımız üç arkadaşla konuyu açtım. İlişkileri İstanbul'dan (geçici bir süre) sürdürebilecek bir şekilde ayarladık. Bu üç arkadaşla belgelerin okunması konusunda özel bir kısıtlama getirmedi. Ama önceliği DK'nın ve DK'yı destekleyen yazılara ve belgelere verdik. Bu genel politikamızdı zaten. (Üç arkadaşın belgeleri okuması eş zamana denk düşmedi, bölgeye git-gel yapması gereken oldu. Belgelerin tümü okunmadan taraf olmaları da sağlandı. Bunda birinci dereceden sorumluluğum vardı.)

Bu arada Karadeniz genel sorumlusuna ve Batı Karadeniz sorumlusuna ulaşıldığında, üçlü komite olarak çalışmamıza karar verildiğinden bulunduğum bölgede (Karadeniz) illegalde olacağım söylenmiş ve buna uygun bağlantıları oluşturmam istenmişti, bunu yapmaya çalıştık.

Daha sonra mahallelerde görev almam söylendi. Karadeniz'de zaten farklı bir durum yoktu ve denetimimizdeydi. Orayla da bağlantılarımı sürdürecektim ama mahalleler öne çıkacaktı. Daha önce mahallelerde çalışan ama o gün için hiçbir bağlantısı olmayan üç kişilik bir yapı olarak DK'nın verdiği yetkiyle mahallelere müdahale ettik. Mahalleler sürecine benim girmemden önce de kısmi müdahaleler olmuştu. (Mahalleler sorumlusu Selman, komite üyeleri Sevinç, Ercan TEMELLI, Adem ve milis komutanı Engin'le görüşme talepleri olmuş, Engin ve Ercan'la görüşülmüştü. Sanıyorum bir kez de Selman'la bir görüşme olmuş. Ayrıca mahalleler demokratik platform sorumlusu Zaferle de konuşulmuş, DK'nın yanında tavir belirlemesi sağlanmıştı. Bunların yanında Anadolu yakasında o gün bile kuralsızlık olarak adlandırdığımız ve hata diye kabul ettiğimiz konunun açılması olmuştu. Keza Topkapı bölgesinde de böylesi bir olay yaşanıyor, bizim müdahalemiz sonucu önü kesiliyordu.

Mahallelere müdahale ederken komiteyle görüşmeye çalıştık. Öncelikle onları ikna etmek istiyorduk. Ayrıca Engin'le görüşme talebimiz

vardı. Ama karar onların görüşmeye gelmediği, ikna olmadığı, ilişkilerini DK'ya açık hale getirmediği koşulda altlarını boşalt"tı. Daha fazla bekleyemezdi vb. gerekçelerle Anadolu yakası dışında komite üyelerinin altlarını boşalttık. Anadolu yakasında durumun farklı olmasının nedeni de komite üyesi Adem'e ulaşmamız. onu ve Anadolu bölge komitesini ikna ederek DK'nın yanında tavır almasını sağladığımızdandır.

Mahalleler sürecinde verilen görevi kabul etmiştim. Çünkü DK'nın serbest bırakılmasından sonra sorunun kadrolara götürülmesi kararı vardı.

Ama üzerinde anlaşmaya varılan herhangi bir protokol yoktu. Bu konudaki tartışmaların bize yansımış biçimiyle mahallelere yaptığımız müdahalenin haklılığına inanıyordum. Oysa DK „Çözüm İçin Son Kez” başlıklı çağrıyı yanıtlamamış, müdahaleyi yapan arkadaşlar buna yanıt beklerken DK olayı zaten açmaya başlamıştı. Durumun kadrolara açılması ve yaygınlaştırılmasında kuralsızlığın kaynağı bu yanıyla DK'dır. Ama o süreçte mahallelerde görev alan bizler ve demokratik platform olarak konunun kadrolara açılmasında (ve kadroların dışındaki açılımlarda) kuralsızlığı darbecilerde, çağrıcılarda” görüyorduk. Mahallelerdeki müdahalemizi kuralsızlık değil, zorunlu devrimci bir görev olarak adlandırdığımızdan ve bu açılımlarda sorumlu ve belli düzeydeki insanlarımıza açılım yaptığımızdan, altları boşaltılan komite üyelerinin daha alta giderek açılım yapmasını kuralsızlık olarak ilan ediyorduk. Bu açılımları kitleye kadar indirmeleri, DK'nın „konuyu kitlelere götürün” mesajının kafamızda olumlanmasına neden oldu ve mesele kitlelere götürüldü.

Mahallelerde çalıştığım süreç içerisinde, mahalli ilişkilerde beklemede olan SDB ve milis üye-üye adaylarına konunun açılması ve tartışılmasında da bire bir ve dolaylı olarak yer aldım. DK'dan aldığımız yetkiyle bu hakkı kendimizde görüyorduk.

Müdahaleyi yapanların yargılanmak üzere tutuklandığı koşulda ülkedeki çağrıcıların bazılarının (durumları ve konumlarına göre) gözaltına alınması gerekliliğine inanıyordum. Bu ancak yurtdışında müdahaleyi yapanların tutuklanması koşulunda olabilirdi bana göre. Gerektiğinde gözaltına almak üzere çağrıcıların takip edilmesi istendiğinde. güvenilir, bu işi yapabilecek nitelikte hazır insan olmadığından bunu yapamadığımızı iletmiştim. Var olanlarla, hele de böylesi karışık bir ortamda takip yaptırmak polisiye sorunlar yaratırdı. Yaptırmadık da. Ama bazı insanlarımızın çağrıcılarla bağını koparmamasını, gerektiğinde gözaltı için

bu ilişkilerin değerlendirilebileceğini söyledik.

Mahallelerden çağrıcı bir arkadaşın (tarafar düzeyinde) birimdeki insanların inisiyatifiyle gözaltına alınmasını yanlış buldum. Gerek mahallelerde birlikte çalıştığımız arkadaşlar, gerekse olayı bilen ve DK ile birlikte tavır alan diğer birimlerden arkadaşlar da böyle düşünüyordu. Bunu Malik ve DK ile konuştum. Telefonda farklı bir görüş ileri sürülmedi. Ama daha sonra Malik'in el yazısıyla gelen faksta şöyle deniliyordu: „X'in gözaltına alınması dediğiniz kadar kötü olmamış. Bu tür şeyler olmalı.

Yalnız bunları hareket adına üstlenmemeliyiz. Hatta binleri gözaltına alır, siz gider kurtarılırsınız. Şu bilinen cellat papaz hikayesi. Artık bu tür yöntemler düşünmeliyiz. Gerektiğinde kitle içinde küçük düşürme, alaya alma, dövme, vb. Düşünüldüğünde binlerce yöntem bulunabilir. Bunlara kafa yorun.”

Bunu okuduğumda şaşırılmışım. Şaşkınlıkla bulunduğum ortamda olan üç arkadaşta „Bakın, ne deniliyor” diye okumuştum. Bir arkadaş okuma- ma itiraz etmiş, bu sana özel bir not diye uyarılmıştı.

Taraf olmak bazen sorgulayıcı, eleştirel yanımızı köreltiyor. Faksta yazanların uygulanmasının yanlış olduğunu bildiğim halde, buna gereken ölçüde karşı çıkmadım. Konuyu mahallelerde birlikte çalıştığımız arkadaşlarla konuştuk. Notta yazılanlar gibi davranmamızın yanlışlığı konusunda hemfikirdik. Üstelik böyle bir yaklaşımı birimlere verdiğimizde önünü almanın olanaksızlığını düşünüyorduk. Ama o ara DK ve Malik'le telefon sorun olduğundan bunu pek tartışmadık. Durumu siyasi ahlak açısından değerlendirip uygun şekilde eleştiremedim. Üzerinde gerektiği gibi durmadım.

Malik'in bana telefonla ulaşmasıyla başlayan ve 20 Şubat'a kadar devam eden süreçteki benim de tanık veya ortak olduğum kuralsızlıkları ve hataları sıralamak gerekirse:

1- Malik'in bana ulaşmasında (telefonda) kullandığı araç ve yöntemler. Ki bunda en önemlisi hareketin adının adli bir yakaya bile karışacak tarz da bölgede operasyona neden olma ihtimalidir.

2- Legal mevzilerin ve legal ilişkilerin değerlendiriliş biçimi.

3- Örgütsel hiyerarşinin dikkate alınmaması, DK'nın yararına olduğu koşulda dikkate alınması, diğer koşullarda yok sayılması.

4- İlegal ilişkilerin örgütsel mekanizmalar dışında aranması.

5- Telefonların kullanılış biçimi, telefonlarda gerçek isimlerin de geçmesi. Keza faks kullanımında da benzer bir durum vardı.

6- 13 Eylül'le ilgili olarak tavrı belirlemede yeterince sorgulayıcı olmak, yeterince sorgulayıcı olunmasını sağlamamak.

7- Belgeleri okuturken faydacı davranmak, güç olgusunu dayatmak (belirlenen, tavrı alan -müdahaleye karşı- yazıları mutlaka okutmak, bunlara öncelik vermek), kimi yerde belge okunmasına karşı çıkmak, bu noktada insanları ikna etmek.

8- Arşiv belgelerini okutmak, dağıtmak (özeleştirileri ki, ben arşivde başka özeleştiriler de olduğunu düşünüyorum. Bunların içerisinde DK'nın yanında tavrı alanlar da mutlaka vardır. Ama bunlar yayınlanmadı.)

9- Kuralsızlıkların kaynağını ve yapanları müdahaleci olarak göstermek, kendi kuralsızlıklarımızı hep zorunluluk ve gereklilik diye adlandırmak.

10- Belgeler okunurken, belgelerdeki kod isimlerin açılımlarını yapmak ve bunları yaygınlaştırmak.

11- Konuya objektif yaklaşılmasını sağlamak için müdahaleyi yapan arkadaşlarla bağ kurmaya, onları dinlemeye çalışmamak, onlara tavrı almak, tavrı alınmasını sağlamak. (Benim özelimde onların da böyle bir girişimleri olmamakla birlikte çalıştığım alanda çağrıcı arkadaşların bazı arkadaşlarla bağlantı sürdürmeye çalışması vardı.)

12- Siyasi ahlakımıza, geleneklerimize ters düşen yöntemlere yeterince eleştirel yaklaşmamak, doğru devrimci tavrı almamak, geçiştirmek.

13- Çağrıcı arkadaşların takip edilmesi talimatının verilmesi. Buna sadece güvenlik gerekçesiyle karşı çıkmak, bu nedenle talimata uymamak, ama başka alanlarda bunun yapılması için girişimlerin olmasına göz yummak, vb.ni saymak mümkün.

Bu konuda taraf olmak bazen bütün boyutlarıyla sorgulayıcı olma yanımızı köreltiyor demiştim. Örgütü koruma adına kişilerin öne çıkarılması ve fetişleştirilmesine hizmet de edebiliyoruz.

DK'yı bire bir tanımadığımı söylemiştim. içeriden çıktığında MK'nın da onayıyla bizden onay istendiğinde benden de onay istenmesinden (hangi düzeydeki arkadaşlardan istendiğini bilmiyordum) onur duyduğumu yazmıştım. Onay istenmesini alçakgönüllülük, açıklık, vb. olarak düşünmüştüm.

Şubede gösterdiği zaafa ilişkin duyularım olduğunu ama bunu örgüt için bir sorun olarak gördüğümü belirtmiştim. Örgüte güven temelinde MK'nın onayladığı önderi benim de onayladığımı yazmıştım.

Kendisini pek tanımadığımı, ama cezaevinde ölüm orucunda kendisini kanıtladığını düşündüğümü söylemiştim. Benim onay vermemde belirleyici olan onay yazısının örgütsel ilişkiler kanalıyla ve özellikle de MK onayıyla gelmesiydi. O süreçte DK merkez komiteye rağmen kadrolardan onay isteseydi, kadroların kendisine onay vereceğini sanmıyorum. Ben vermezdim.

DK'nın 13 Eylül tartışmalarında BY'nin eleştirilerini kadrolara yazılı sunma önerisini bizler de savunuyorduk. Ama akli selim düşündüğümde, kadroların BY'nin eleştirilerini MK imzalı bir ön yazıyla geldiği noktada kaale almayacağını görüyorum. Çünkü örgüte güven temelinde MK imzasına güvenirdik. Bu da BY'nin tasfiyesi demek olurdu. Parti konferansına bence daha epey süre vardı. Öncelikle kopuk bir dizi ilişkinin yeniden kurulması, partileşme sürecinin ihtiyacını karşılayabilecek asgari örgüt mekanizmalarının yaratılması, vb. gerekiyordu. Bunlar olmadan yapılacak bir parti konferansı isim değişikliğini içeren, kimlerin nasıl katıldığının tek bir kişi tarafından belirlendiği bir konferans olurdu. Ki, BY'nin eleştirilerinin orada da dikkate alınması olanaksız olurdu. DK kendisini eleştirebilecek, değiştirebilecek bir yapıyı engellemiş, „kendimizi yenilemede ısrarlı olmalıyız” şiarıyla başlatılan özeleştirme sürecini örgütü tek başına yönetebilmek için değerlendirmişti. İstisnasız bütün ileri kadrolar, kadrolar zaafarla doluydu. Özeleştirimler istenmiş ve alınmıştı.

13 Eylül tartışmalarında DK, saflarımızda Niyazi AYDIN'ın „Yolun Neresindeyiz” broşürü için „benim özeleştirimdir dediğini yazıyordu. Oysa faaliyet raporunda tam tersini söylüyor. (Faaliyet raporu çıktığı zaman ve sonrasında elimize ulaştırılmadı. İlk kez bu tartışmalar sırasında yurtdışında okuma olanağı bulabildim.)

Yolun Neresindeyiz de acımasızca eleştirilen yöneticiler (özellikle Niyazi AYDIN) ve mahkum edilen bir süreç var. Oysa faaliyet raporunda her şey iyi-güzel; olumsuzluklar da eski alışkanlıklarında ayak direyenlerin!..

Niyazi AYDIN ve o dönemin diğer yöneticilerine karşı acımasızca eleştirilerde (ki, karalama boyutu vardı ve teslim almayı hedefliyordu)

bulunan DK, sorumlusu olduğu süreçteki eksiklikleri ve tüm olumsuzlukları yine Niyazi AYDIN ve diğer yoldaşlarımıza yıkıyor. Oysa Niyazi AYDIN'a getirilen eleştirilerde „Madem altındakiler iş yapmıyor, yanlış yapıyor, değiştirseydin, düzeltseydin” diyen mantık eğer samimiyse, kendisine de böyle yaklaşmalı ve sürecin sorumluluğunu, eksik, hata ve zaafalarını üstlenmeliydi.

Hele bugün yaşananlar, içinde bulunduğumuz bu durum ortadayken hep hatayı başkalarında aramak ben-merkezci mantığına ta kendisidir.

90 sürecinde tasfiye amaçlı yaşananların tanığıyım. 0 süreçte yaşananlara belli boyutlarda eleştirilerim olmuştı. Ama bugünkü gibi çok açık olarak tasfiye süreci demiyordum. Meselelerin ulaştırıldığını söylüyordum. Bunun karşılığında „elbette olumsuzluklar bizim, biz olumsuzlukları tartışmalıyız, onu yapıyoruz” deniliyordu. Birçok ileri kadro ve kadro hakkında anlatılanlar, olumsuzlaşmalar ve cezalar gündemdeydi ve önemli bir altüst oluş yaşanıyor ama sağlıklıydı. Mekaniklikler oluyordu, çok insan eleştiriden korkma adına iş yapamaz hale gelmişti. 85-'90 sürecinin değerlendirilmesinde önemli bir eleştiri konusu H.M., H.G. ve M.S. adlı şaibeli kişiler hakkındaki soruşturmanın tamamlanmaması olmuştı. Evet, bu eksiklikti, hataydı, yanlıştı. Ama sonrası ne oldu? Konuyla ilgili ilk bilgilenmelerim ,85 yılına dayanıyor ve 90 sürecinde konuyla ilgili tartışmaların, eleştirilerin, sorgulamaların, cezaların tanığıyım. Şaibeli bu kişilerin gözaltına alınması çalışmalarında belli fonksiyonları yükledim. Bu konu benim açımdan DK'nın değerlendirilmesinde önemli bir halkadır.

90 sürecinde bu soruşturmanın tamamlanmamasından ötürü birçok insanımız sorgulandı, kimisi ceza aldı, birçok arkadaşı aşığlandı. Yine aynı süreçte birçok insanımız bu soruşturma nedeniyle seferber edildi.

Emek ve zaman verildi, riske girildi.

Kara Mizahta Yeni Oyuncular” başlıklı yazıda-bu konuyla ilgili H.'ye ilişkin bir değerlendirme var. H.'ye ilişkin yazılanlar biraz abartıya rağmen doğrudur (M. ile ilişkisi konusundakiler). Ama DK'nın bunları yazmasının nedeni H.'nin yaptıkları yanlışlar, vb. değerildir. H.'nin bugün içinde bulunduğu durumdur. Çünkü DK M. konusunda diğer hatalı davranışları ve bu davranış sahiplerini yazmıyor. Çünkü diğer yanlış davranış sahipleri bugün kendisiyle beraber ve artık H.'yi de teslim aldığından, H.'yi de bu konuda teşhir etmeye devam etmeyecektir.

H.M., H.G. ve M.S. konusunda o süreçte hiçbir şey yapmayan (olanak olduğu halde), durumu harekete rapor etmeyen ve Niyazi AYDIN'a bu konuda yüklenilmesinde önemli rolü olan Necdet'tir. Necdet'in eksigi ve hatası yüzünden o süreçte (,90) Necdet'e bağlı olan iki arkadaş da Necdet'le birlikte sorgulanmış, sorgulama kasede kaydedilmiştir. Belge olarak arşivde olması gerekir. (Eğer DK özel bir nedenle imha etmediyse.)

Bu sorgulamada temel hatanın Necdet kaynaklı olduğu, bir arkadaşın da hatalı-eksik davrandığı sonucu çıkmıştı. Diğer arkadaş ise (ki eşiyle birlikte bunlar şaibeli kişilerle çok yakın ilişki sürdürdükleri -'84-'85 sürecinde- için hareketin şaibeli diye değerlendirdiği yoldaşlarımızı.) ise bu konuda tamamen hatasız bulunmuştu. Çünkü açık davranmıştı. Şaibeli bu kişiler hakkında hareketin değerlendirmesini ona açıklayan hiç kimse olmamıştı. Ayrıca hareket adına onunla ilişki sürdürenler şaibeli olan bu kişilerle geçmişte bir bağlantısının olduğunu biliyorlardı. 90 yılı başlarında bu konuyla ilgili çıkan bildiri kendisine ulaştırılmamıştı.

Necdet'in şaibeli kişilere ilişkin eksigi, hatası, yanlışı bu kadar değildir.

H.'nin M. ile olan iletişimini de, yine bugün DK ile birlikte tavır alan legal yayın organı komitesinden bir arkadaşın iletişimini de harekete bildirme olanağı vardı. Ama bütün bunlar Niyazi AYDIN'a ileilmeyen bilgilerdi.

Şaibeli olan bu kişilerle ilgili soruşturmanın tamamlanmamasından dolayı birçok insanımızın sorgulandığı, ilişkilerinin ve konumlarının gözden geçirildiği, kimilerinin aşağılandığı, küçümsendiği, haklarında kufüre, „gebersin”e varan söylemlerin geçtiği bir konuydu. Bu konudaki bütün eksik, hata ve yanlışın sorumluluğu Niyazi AYDIN'a yüklenmiş, asıl suçlunun o olduğuna karar verilmişti. Bu sürecin bütün sorumluluğunun odak noktası olan Niyazi AYDIN örgütün güvenliğini sağlama-makla, vb. ile suçlanmıştı.

Yurtdışında ise DK ile görüşmede H.G.'nin gözaltına dahi alınmadığını öğrendim. OK nedenini dahi hatırlamıyordu. Bir dönem bu konuda insanlar çok ciddi biçimde suçlanmış, cezalar almışlardı, risklere girmişlerdi.

H.G.'nin gözaltına alınmasında teknik sorunların çıkması mümkündü, hata olmakla birlikte kabul edilebilirdi. Ama ben eğer gözaltına alınamadıysa tekrar edebiliriz diye söylemişim. Yanıt ortadaydı.

Bu noktada geçmişin sorgulanmasında bu meseleyle ilgili kime ne söylendiyse, ne ceza verildiyse DK sürecin birinci dereceden sorumlusu olarak fazlasını hakketmiştir. DK'nın bunu reddetmesi ,90 sürecinde bu meselenin sorgulanmasını insanların ezilmesinde, tasfiye edilmesinde bir araç olarak kullandığının ifadesi olacaktır ki, bence böyledir.

90 sürecinde yaşanan sorgulamalarda en büyük eleştiri kolektif çalışma eksikliğiydi ve doğrudu. Ama ,90 sonrası kolektivizmin üzerinde ne kadar durulursa durulsun, alt ilişkilerde bunlar oluşturulursa oluşturulsun, alan yönetimleri, bölge ve il yönetimlerinde ve hepsinin ötesinde hareketin merkezi yapısında kolektivizmin olmadığı açığa çıkıyor. ,90 sonrası kendi yaşadıklarımı özgün bir durum olarak değerlendirmiştim. Ama bu bir özgünlük değildi. ,90 Mart'ında mahalli alan komitesinde görevlendirildim.

Komite bir kez bile toplanmadı. (Görevde kaldığım altı ay boyunca eleştirmiştim, raporumda belirtmişim, doyurucu bir yanıt yoktu.) Karadeniz'de ise komite yapılanması yoktu. Ama alt ilişkilerde komiteler oluşturulmuş ve işletiliyordu.

Her zaman eleştirel bakmak, sorgulayıcı olmaktan söz ediyoruz. Ama bazen yeterince eleştirel bakmayı beceremiyoruz. Harekete duyduğumuz güven, sürecin bütününe gözlemleyememek bilememekle birleşince içine kendimizi de koyarak eleştirilerimizde mütevazilik adına, pervasızlığa yarma çekincesiyle yeterince dayatıcı olamıyoruz. Bazen hareketi savunmak adına getirilen eleştirileri yeterince sorgulamıyoruz. Bunların üzerinin örtülmesiride aracı oluyoruz. „13 Eylül öncesine dönülmelidir.

Eleştiriler, iddialar sonra tartışılacaktır” güvencesi vererek ikna ettiğimiz insanlarımıza bugün söylenebilecek pek fazla bir sözüm yok. Onlar beni, bunu savunan ve bu sözü veren herkesi, geçmişteki bu sözümünden dolayı sorgulamalıdır. Verdiğimiz o sözün hiçbir hükmünün kalmadığı gözler önündedir. DK izlediği politikayla kendisinin aklanmasını (!) sağlamıştır.

Artık onu eleştirmek „darbeci” olmaktır.

Bugün DK'ya göre yanında yer almayan tüm insanlarımız zaafı, kırgın ve cezalıdır. Peki, ya DK'nın yanında yer alanlar? Onlar da aslında DK'nın gözünde pek farklı değildir. Sadece onlar hakkındaki bu görüşlerini şimdilik kaydıyla bir kenara kaldırmıştır. Bunlardan Necdet'e karşı kullanılabileceği silahlar öylesine keskindir ki, Necdet DK'yı aklamak için çok daha

fazla şey yapmak zorundadır. Necdet DK'yı aklamak için her türlü yolu deniyor ve yalan söylüyor. Bilmediklerini bilir gibi gösteriyor, bildiklerini çarpıtıyor.

Necdet'in şube tavrındaki olumsuzluğu sürecin en başından beri biliyordum.

Ama boyutunu değil. Örgüte güvenle hareket edip araştırma gereği de duymamıştım birçoğumuz gibi. 13 Eylül'le ilgili tartışmaların belli bir aşamasında şube ifadesini okudum. Karadeniz bölge sorumlusu ve iki kişi hakkında ,92 yazında sorgulama süreci henüz bitmeden Karadeniz'e giremezler kararı çıkarılmasını önermiştik ve Malik bunu hareket adına onaylamıştı. Bu konuda çifte standartlı bir yaklaşım var. Ya Karadeniz'de biz hata yaptık ya da Necdet'e karşı taviz veriliyor. Bizim hata yaptığımızı (üstelik Malik'i de ortak etmiştik) düşünmüyorum.

Necdet tanık olduğu diğer konularda hangi yalanları söylüyor, bilemiyorum. Ama avukattan dosyaların alınması konusunda yalan söylüyor, üstelik yalanını gerekçelendirmek için uyduruyor.

Avukattan dosyaların alınması eyleminin her noktasında birinci dereceden tanığım. Çünkü S. bu eylemin örgütlenmesini T.'ye vermedi, bana verdi. T.'nin tek görevi eyleme katılacak olan kendisine bağlı çalışan arkadaşlara ekip başı olacak arkadaşı görmelerini söylemekti. Eylemin örgütlenmesiyle doğrudan hiçbir ilgisi yoktu. S. ile hiç muhatap olmadı.

Ama polis tutanaklarında eylemi dört kişinin yaptığı, bunlardan ikisinin yakalanarak çözülüp „bizi ekip başına T. gönderdi“ demesiyle T.'nin eylem sorumlusu diye gösterilmesi vardır. Ki Necdet de polis tutanaklarından yararlanarak ne kadar dürüst ve gerçekçi bir tanık olduğunu ispatlıyor.

Eylemin talimatı S. kanalıyla DK'dan geldi. Aciliyeti var denilerek eylemin örgütlenmesi için hazır bir ekibin dahi olmadığı koşullarda uygun bir süre tanınmadı. Çok kısa bir sürede (söylenen günün hemen ertesi günü) eylemi gerçekleştirdik. Önce itirazlarımız vardı. Ama aciliyet, gereklilik, S.'nin gerektiğinde bize talimat iletme yetkisiyle (koordinasyon siyasi sorumluluğu vardı, alan dışında onun kanalıyla da bazen talimat gelebilirdi) birleşince işi aldık.

Gençlik alanının sorumlusu olan Cavit ÖZKAYA ,nın o süreçte söyledikleri Necdet'i yalanlıyor. Cavit konuyla ilgili bize, işin verilmiş biçimini

öğrendikten sonra bir eleştiri getirmedi. Sorunun kaynağının, hareketin uygun mekanizmalarının dışında iş yapılmasında olduğu, sorumlusunun biz olmadığımız sonucuna ulaşıldı. Eleştiri ve tartışmalar bizim dışımızda yaşandı.

Necdet bu konudaki yalanını destekleyecek verilere ihtiyaç duyuyor ve gençlik alanından (ve işçilerden) bazı insanları özel olarak alan sorumlularının da bilgisi dışında eğittiklerini söylüyor. Gençlikten 6-7 kişiyle bu tarzda S. ve kendisinin bağlantısı olduğunu yazıyor. Elbette yalan. Bunun yalan olduğunu Malik de bilir. Olayın gerçeği şöyle: Gençlikteki yoğun potansiyel ve yönetici eksikliğiyle eğitimdeki eksikliğimiz sonucu bazı arkadaşların alan dışından eğitilebileceği meselesini tartışmıştık. Bu konuyu bana açan S. idi. Kendisinin ve bir başka arkadaşın (Necdet) bunu yapabileceğini, ikişer kişilik grup oluşturmamızı önerdi. Bu konunun hareketin onayında olduğunu söyledi. Konuyu alanla (Cavitle) tartışacağımı ama bence uygun olduğunu söyledim. Cavit'le de tartıştık ve iki kişi belirledik ilk grup için. Bu grubu S. çalıştıracaktı. İkinci grup için de düşündüklerimiz vardı. İlk grupta diye belirlediğimiz arkadaş daha çalışmaya başlamadan tutuklandı. S. bir arkadaşla aksamalı olarak bir süre çalıştı. S.'nin eğitimini üstlendiği bu arkadaş da avukat işinde yer almadı. Malik gençlik alanıyla ilgilenmeye başladığı süreçte tarafımdan konuyla ilgili olarak bilgilendirildi. Ve S.'nin bir arkadaşın eğitimini üstlendiği sürecin içindedir. Necdet gençlikten ilgilendikleri (!) 6-7 kişiyi açıklayamaz. Necdet'in yazısını düzeltmeyen Malik de açıklayamaz.

Necdet'in avukattan dosyaların alınması meselesindeki fonksiyonu olsa olsa dosyaları aldığımızı ve alış biçimini S.'den öğrenip Niyazi AYDIN'a iletmek ve dosyaları teslim ettiğimiz arkadaştan alıp harekete götürülmesinde olabilir.

Necdet'in bu konudaki açık yalanı ve kurgusu onun anlatımlarının tümüne kuşkuyla bakılması zorunluluğunu getiriyor benim açımdan. Ve hiçbir konuda tanıklığını geçerli saymıyorum.

DK TAVRIMDAKİ DEĞİŞİMDEN DOLAYI YALAN VE SPEKÜLASYONA BAŞVURUYOR

Gerek legal dergide çıkan yazıda, gerekse sözlü olarak, tavrımdaki değişimi eşimle açıklamaya çalışan DK meselenin özünü çarpıtıyor.

Yurtdışına çıkıp eşimle görüşerek ikna olduğum, yurtdışından gazel okuduğum vb. yazılıyorsa, sözlü olarak kim bilir neler anlatılıyor.

Legal dergide çıkan yazıda nedense hiç değinilmeyen, geçirilen bir konu var: Yurtdışına çıkışımın nedeni ve nasılı... Sadece eşimle görüşmek için deniliyor. Yurtdışına kendi başıma mı çıktım? 0 süreçte eşimle görüşmemi ilk isteyen ve bu konuda ısrarlı olan kimdi? 13 Eylül olayını öğrendiğimde tavrı belirlerken konuyla ilgili kimin neyi desteklediğini bilmiyordum. Eşimin hangi tavrı aldığını, olayı bilip bilmediğini, vb. hiçbir şey sormadım tavrımı belirlerken. Yeterince sorgulayıcı olmadan bir tavrı belirlemiş olsam da, safımı belirlerken kimin nerede olduğuy-la karar veren bağımlı bir insan tipi de değildim. 13 Eylül'ü öğrendikten sonra DK ile yaptığımız ilk telefon görüşmesinde eşimi bulmam istendi.

Eşimin nerede, ne tür bir görevde bulunduğunu bilmediğimi söylemiş-tim.

Soru karşısında gayri ihtiyari gülmüştüm. Eşimi altı yıldır görmüyordum ve son iki buçuk yıldır da en ufak bir haber dahi almamıştım. Ve eğer bizim ilişkimiz sağlıklı, ilkesiz bir ilişki olsaydı, birbirimizden bu kadar iletişimsiz kalmazdık. 0 güne kadar illegalite gereği (!) görüşme-haberleşme koşulları yaratılmayan eşimle görüşmem için bütün kurallar, ilkeler altüst ediliyordu. DK bana eşimin, kendisinin bildiği kadarıyla yaşadığı ülkeyi (şehir bile olmadan) ve görevini asgari boyutuyla anlattı. Söylenilen ülkede 80 öncesinden eşimle ortak tanıdığımız insanlar vardı, onlar kanalıyla eşimi bulmaya çalıştım. Eşim güvenlik nedeniyle o ülkeyi terkettiğinden sonuç alamadım. DK çevresinden biri aracılığıyla aramak durumu olabilir ama uygun olur mu diye DK'ya sordum. „Zorunluyuz, arat” denildi. (Telefon değişikliği nedeniyle bu olasılık devreye sokulamadı.) Bugün ilke, kural diye bir dizi yazı yazan-yazdıran DK dönüp kendisine bakmalıdır.

Şubat'ın 17'sinde eşim telefonla bana ulaştı. Durumdan DK'yı bilg-

ilendirdim. Eşimle karşılıklı istemimiz olan yüz yüze görüşme talebini ilettim. Bunun için eşimin ülkeye gelme istemini açık söyledim. Ama buna itiraz ettiğimi de belirttim. Eşimin 13 Eylül sürecine ilişkin bilgilenmesi konuşmamızın dört gün öncesindeydi. DK'ya eleştirileri vardı ama ilişkilerini bloke etmiş, kadrolarla çözümlenmeli, platform toplanmalı diyordu. DK'nın yanında yer almadığı koşulda ülkeye gelmesi ve ülkede fonksiyon yüklenmesi iyi olmaz diye düşünmüştüm. DK da bu tavrımı olunmamıştı. Eşim benim yurtdışına çıkıp çıkamayacağımı sorduğunda olabilir demiştim. DK'nın da onayıyla yurtdışına çıktım. DK'nın istemi eşimi kendisinin yanında yer almaya ikna etmemdi, onları görüştürmemdi.

Ben eşimi bulup DK'nın yanında yer almaya ikna etseydim, o zaman da DK kendi hizbini aile şirketi" olarak mı tanımlayacaktı? Üstelik eşimin DK'nın bana kendisini aratması üzerine getirdiği eleştiriye DK'nın verdiği yanıt çok açık ve nettir. Eşimin eleştirisinin nedeni, uygun koşullarda, illegalityyi bozmadan, deşifreyona meydan vermeden görüşme-haberleşme koşulları yaratma-yan. bunu özellikle engelleyen DK'nın kendi çıkarları için (birliğimiz ve zaferimiz için değil, aksine bunun önüne engel koymak için) ilkesiz kuralsız yaklaşımıydı. DK bu eleştiriye karşı „tabii biz eşlerin ayrı düşmesini istemeyiz” diyebiliyordu, bunun kötü bir istem olmadığını söylüyordu.

„Aile şirketi” deniliyor. 13 Eylül sonrası DK'nın kimlere eşleri, yakınları dolayısıyla ulaştığı sır değil. Hangi eşler ve yakınların da eşlerinin ve yakınlarının anlatımıyla DK'nın yanında yer aldığı açıktır. Ama bütün bunlara rağmen, DK hizbi bir aile şirkettir demiyorum. DK'nın bu konuda yaptıkları pragmatizminden kaynaklanıyor.

Şubat'ın 20'sinde yurtdışına çıkma kararım verildi. Ardından görev devri ve bekleme sürem var. Mart başlarında (ortalarına yakın) yurtdışına çıktım. „Eşiyile görüşmesi sonucu hemen ikna (!) olarak darbeciliğe soyunmuş” deniliyor. DK'nın yanında yer almam için -ilk tavır alışıta basit bir not yeterli olmuştu. Henüz belgelerin tamamını okumamıştım. Ki bu bilindiği halde onay istendiğinde (daha sonra geri çekilen) daha onay geri çekilmeden onay yazısını göndermişim. („Gecikmemeli, artık onay yazısına yanıtı gönderin” denildiğinde tereddütsüz göndermişim.

Gittiği için geri almaya fırsatım olmadı.) İlk tavır alışımıyla birlikte pratik olarak sürece müdahalede bulunmuşum. Bunlar „hemen” olan şeylerdi.

„Hele bir dur, yanıt verme, oku, düşün, diğerleriyle de tartışma olanağı yaratalım, sonra tavır belirle” denilmedi. Hemen olanlar sorgulanmıyor, eleştirilmiyor. Ama hemen olmayanlar hemen olmuş gibi gösterilerek karalanmak isteniyor.

Yurtdışına çıktığımda DK'nın bugün sözünü sıkça ettiği ve katliamların, baskı ve zorun dayanağı diye gösterdiği 3 Mart kararları çıkmıştı. Bu yazıyı yurtdışında okudum. Maalesef iyiniyetli bir yaklaşım gösterdim. Bu kararların katliam habercisi olduğunu kabul etmedim.

Yurtdışında yaşanan tartışmaların biçimi (küfürler, aşağılamalar), şiddet olayları anlatıldığında inanmadım. Kendileri gibi düşünmeyen ve kendisine teslim olmayanların kafalarını üç gün üst üste kırabiliyorlardı.

„Oluk oluk kan akacak” sözü onlarındı. Tartışma değil, dayatma vardı.

DK'nın bütün hesapları insanlarımızın küçük burjuva olduğu üzerineydi. „Küçük burjuvazi güç karşısında siner, teslim olur.” Bunlar da DK'ya göre sinecek, teslim olacaktı.

Yurtdışında DK'nın geliştirdiği bir dizi şiddet olayı anlatıldı. Silah gösterme, ateş etme vb. vardı. Ben buradayken iki arkadaşına ateş ediliyor.

Tanık ifadeleri, arabaya isabet eden kurşunların giriş mesafesi ve polis tutanaklarında ölüme tam teşebbüs diye geçiyor olay. Buna da inanmadım.

DK'ya sormak gerek diyordum ve sordum. Uyarı denildi. Kuşku ve kaygıya rağmen kabul ettim.

Yurtdışına çıkışım eşimle tartışmak ve onu ikna etmek içindi. Ama bu tartışmalarda ikimiz de çok zorlandık. Onun getirdiği, bugün doğru olduğunu gördüğüm, inandığım birçok eleştiriye tahammül etmem çok zordu. 0 güne kadar inandığım birçok şeyin altüst olması demekti, bunu kabullenmeme vardı. Şartlı bakış açısını kırabilme ve tartışabilme aşamasına geçişim epey zaman aldı. Bu arada DK ve Malik'le de görüşüyordum. DK'nın „kişilik sorunu yapılması gereken bir durum var” deyişi, „sen onu ikna edeceğine onun istediği tarzda tartışıyorsun” vb. deyişleri kafamda ek soru işaretlerine neden oldu. Bir tartışmada konu „kişilik” sorunu yapıldığında ikna olmanın olanağı yoktur. Böyle bir şey yapmadım. Eşimle aramızda hiçbir zaman üstünlük kurma, kişilik savaşı olmadı. Yine aynı görüşmede „Darbecilerle görüştün mü?” diye soruldu. Görüşmediğimi ama görüşmek istediğimi belirttim. Bir yasaklama

olup olmadığını sordum, görüşebilirsin denildi. (Sanırım 20 Mart'ta idi bu görüşme.) 25 Mart'ta tekrar görüşmeye gittim. DK ve Malik'in işleri nedeniyle görüşme gerçekleşmedi. Sonra telefonla görüşme oldu. Sorun kadrolarla çözülmeli düşüncesindeydim, DK'ya eleştirilerim vardı. Malik telefonda „Recai'nin katledilmesiyle Karadeniz'le ilişkilerimiz koptu, arayabileceğin yer varsa ara” diyordu. Ama Karadeniz büroyu polisiye nedenlerle aramamamı söylüyordu. Arayıp bir arkadaşı çağırma imkanım olabilir diye yanıtladım. Karadeniz'i arayıp bir arkadaşla görüştüm ve Malik'e haber verdim ve görüşmeyi aktardım. Değişik bir tepki geldi: „Niye aradın? Biz arama demedik mi?” Oysa „arayabilir misin, ara” diyen kendisiydi., Dünkü gibi düşünmüyorum, kadrolar tartışmalı, belgeler ortaya çıkmalı” dediğim için sinirlenmişti Malik. Onları etkileyeceğimi, amacımın onların müdahaleden yana tavır koymalarını sağlamak olduğunu düşündü. 0 tepkiyle „Seni teşhir mi edelim?” dedi. Bu çok şeyi ele veriyordu. Teşhir edilecek ne vardı, niye bugüne kadar etmemişlerdi? İstiyorlarsa edebileceklerini ifade ettim. Niyetimi, düşüncelerimi anlattım. Bunun üzerine bir yumuşama oldu. „Tartışalım” denildi ama getirdiğim her eleştiride „Darbecilerden farkın yok, bu konuşulmadı mı?” vb. Denilerek tartışma ortamı verilmiyordu, olmuyordu. „Bunlar önemli değil, 13 Eylül öncesine dönelim, sonra zaten tartışılacak” tavrı vardı. Sonuçta „Alahsızlık etme, gel görüşelim” dediğinde kesin olmamak kaydıyla olabilir, ararım” dedim. Ama daha sonra arayıp şimdilik kaydıyla gelemeyeceğimi bildirdim. Çünkü öncelikle müdahaleci arkadaşlarla görüşecektim. (Bu onlarla ilk görüşmemdi.)

Bu arada iki arkadaşına ateş açılması olayı oldu (Yukarıda bahsettiğim). Arayıp sorduğumda uyarı denilmişti. Sonra Fransa'da bir arkadaş öldürmeye teşebbüs ettiler. Telefon edip Malik'in bende olan araç telefonunu açık bırakmasını istedim, telefona gerek olmadığını söyleyerek gel deniliyordu. isteğimin iletilmesini belirttim. Ayrıca Fransa'daki olayı sordum.

Ne olduğunu anlatmak yerine „siz darbeciler”, „eşin” vb. tarzında beni ifade etmeyen söylemlerde bulunuldu. Kendisiyle tartışmayacağımı, sadece soru sorduğumu belirttim. İstemiyorsa sorumu yanıtlamayabilirdi. Ama gösterdiği tahammülsüzlük olayın (Fransa'daki) nasıl olduğunun da bir kanıtıydı. Her şeye rağmen iyi dileklerimle kapattım telefonu. (Bu görüşme 4 Nisan'daydı.) Bundan sonra Malik'in araç telefonunu belli

aralıklarla defalarca aradım. Ama açık bırakmamıştı. DK'nın yanında olmadığım netti, ama yine de iletişimi koparmak istemiyordum. Fakat mümkün olmadı, çünkü dayatma vardı.

Berlin'de müdahaleci arkadaşların düzenlediği geceye gittim. Gecedен birgün önce çocuklu bir bayan arkadaşla dolaşmaya çıktık. Dışarı çıkarken arkadaşlar „Biz de gelelim ya da güvenli çıkın” dediler. Dışarıda 15-20 kişilik toplama bir grup geziyordu (DK'cı) ve sopa, silah, vb. gösteriyorlardı.

Buna rağmen uyarıya kulak asmadım. Ne gerek vardı!..

Derneğe geri gelirken bir grup gördük ama yürümeye devam ettik. Beni tanımıyorlardı, bayan arkadaş ise kadro konumunda değildi. DK'ya göre özel bir suç işlediği de iddia edilmiyordu. Üstelik yanımızda çocuk vardı.

Etrafımızı sardılar, tek sözcükleri „vurun” oldu ve vurmaya başladılar.

Kafası kırılarak yere düşen bayan arkadaşın yanına gittiğimde çetenin başı (ki Ercan ŞAKAR'ın katillerindendir) elini beline attı, silahını çekmesini istedim, geri çektiği elini yeniden beline attı. 0 aşamada bile müdahaleci arkadaşları destekleyen bir sözüm olmadı (çünkü DK'ya eleştirilerim net olmakla birlikte taraf değildim). Söylediğim kendilerini teşhir ettikleri, bu

işin böyle kalmayacağı, vb. idi.

16 Nisan'da yaşadığımız olayın sonucu kırılan kafa, incinmeler, ekimozlar ve durumdan son derece etkilenen bir çocuktuk. Çok şaşırılmıştım.

Hiçbir şey sormadan ve kim olduğumu bilmeden saldırmışlardı. Ben ilk kez gördükleri herhangi biriydim ve silah çekmeye varmıştı iş. Bu pervasızlığın boyutuydu. Duygusal davranmamak gerek, yediğimiz alt tarafı bir dayaktı!..

Ertesi gün 20-30 kişilik grupla derneğe doğru, elde sopa, silah (ki kovboy gibi silahlarını sallayarak) saldırıya geçtiler. Ateş ediyorlardı, sözlü satışma vardı. Geri püskürtüldüler. Polis gelecek diye hemen uzaklaştılar. Bu olay yediğim dayaktan çok daha önemli ve etkileyiciydi benim için.

Bunların yanı sıra gece sürecinde ve farklı yerlerde yaşananlar, DK'nın gerçek niteliğini ispatlıyordu. Ülkede Ercan TEMELLI ve Muammer AYDIN'ın katledilmesi, Berlin'de Ercan ŞAKAR'ın özel hedef seçilerek öldürülmesi pratik anlamda tavır almamın gerektiğine beni ikna eden son halkalardır. Bu katliamlara ilişkin DK açıkça yalan söylüyor. Müda-

haleci arkadaşların anlatımları doğrudur, buna inanıyorum. Ercan ŞAKAR'ın vurulmasında olay yerinde bulunan tanıkları dinledim. Katillerin kimlikleri de bellidir. DK şimdi yeni katliamlara hazırlanıyor, bunun zeminlerini oluşturmaya çalışıyor.

YENİ CİNAYETLERİ ÖNLEYİN! KATİLLERİN ELİNİ TUTUN!

DK'nın tasfiyeciliği ve benmerkezciliğinin niteliği bugün bütün çıplaklığıyla gözler önündedir. ,90 sürecinden günümüze kadar, yaşananlar, özellikle gelen aşamada sorgulanmaktan kurtulmak için başvurduğu yöntemler, DK'nın yargılanması gerekliliğini zorunlu hale getirmiştir.

DK'nın sorgulamadan kurtulmak için tartışmaları engellemesi, kendini dayatması, üstelik bunun için her yolu mübah görmesi, hata, yanlış ve zaafalarını suça dönüştürmesidir. DK bugün suç işlemekte, bu suça insanlarımızı da ortak etmekte ve etmeye çalışmaktadır.

Hareketimizin bugün içinde bulunduğu durumdan DK birebir suçludur. DK'nın bu niteliğini hareketin kadrolarına anlatabilmenin uygun yöntemlerini bulup yaşama geçirme konusunda eksik gördüğüm, müdahaleyi yapan arkadaşların bu eksikliklerinden dolayı DK'ın hizip örgütlenmesinin Önüne geçememeleridir. Ayrıca süreçte durumu öğrenerek yeterince sorgulayıcı olmadan tavır belirleyerek DK'nın hizip örgütlenmesinde birbir görev alanlar, DK'nın kendisini dayatmasına yardımcı olmuşlardır. Ki, kendimi bunların içerisinde görüyorum. Bundan dolayı suçluyum. Hareket kadrolarından, sempatanlarından, halkımızdan özür diliyorum. Ama dün yanlış yapmanın bugün bizi doğruları savunmaktan ve yaşama geçirmekten alıkoymaması gerekliliğini de biliyorum. Bu nedenle ve bu bilinçle müdahaleci arkadaşlarla, sürece yönelik eleştirilerimle birlikte onlarla tavır almama engel oluşturmuyor. Sürece yönelik gözlemlerim devam edecek. Ama bulunduğum netlik itibariyle faaliyetin içinde yer almak istiyorum.

Bence bugün önümüzdeki temel görev hareketimizin birliğini, bütünlüğünü sağlamak için kadroların soruna tek vücut halinde sahip çıkmasını ve hareketimizin yeniden yapılanmasını, kendini yenileyebilmesini sağlamaktır.

Bunun için genel asgari faaliyetin yanı sıra DK ile birlikte tavır alan

kadro ve taraftarların tartışma içerisine çekilmesi gerekliliğidir. Tüm insanlarımız:

- DK'nın talimatlarıyla şiddeti uygulamanın suça iştirak etmek olduğunu ve bedellerinin olduğunu;

- Kendisini tartıştırmamak için zorun her türüne başvuran ve buna devam edecek olan DK ile birlikte davranmanın ise suça göz yummak olduğunu;

- Hareketimizin içine düştüğü bu durumu aşabilmesinin tek yolu olduğunu; bunun da tartışmaktan, eleştirmekten korkmamak, şartlanmışlıkları yıkmak olduğunu görmelidirler.

Yeni cinayetleri engellemenin yolu katillerin elini tutmaktır. Onların silah kullanmasının önüne geçmektir. Bunun en güzel ve doğru yolu tüm kadro, sempatizan ve taraftarlarımızın devrimcilere karşı şiddet uygulayan ve uygulatanlara tavır almasıdır.

Yoldaşça selamlar..."

**6 MART KATLAMI VE
SONRASINDA YAŞANAN SÜREÇ**

DK tüm insanlara, illegal ilişkileri bulma ve gözaltına alma talimatı verirken, hareket sorumluluğu, ilke, kural tanımıyordu. Deşifreye yol açan, operasyona açık bir hale getirilmiş bir örgütlenmede katliam kaçınılmazdı. 6 Mart katliamında DK tasfiyeciliğinin uyguladığı yöntemlerin payı yadsınamaz.

DK tasfiyeciliği 6 Mart katliamı öncesi kendi örgütünü kurarak süreci tıkamış, sorunların tartışılmasının önüne geçmişti.

Bedri, Gürcan ve bir kısım arkadaşlarımızın ülkeye girişini duyar duymaz, 3 Mart kararları adı altında şiddeti ve saldırıları meşrulaştıran, tartışma yasaklarıyla bunu resmileştiren bildirimleriyle, taraftar kitlelerini de kamplaştırmış oldular.

3 Mart kararları DK'nın köşeye sıkıştığı bir dönemde gündeme getirdiği yeni bir saldırdır. Bu kararlar DK'nın „ayrılık” adı altında ,kaçışı seçişinin belgesidir. Kaçışın yöntemi ise kendi tekkesini kurmaktır. başlatılmış bir olaydı. Ama aynı süreçte, 13 Eylül inisiyatifinde yer alan arkadaşlarımıza bir platform oluşturma çağrılarını yapıyordu. Dünyanın hiçbir devrimci örgütünde rastlanmayacak denli bir çarpıklık: entrikacılık söz konusuydu. DK bu süreci, kendi örgütünü kurmak üzerine işletmeye başlamıştır.

Sorunların tartışılacağı platformun dışında, kendine ait bir örgüt işleyişi yaratması. bir irade kurması. karar ve yetkilerle hareket etmesi, bunu kendi kurduğu örgütte tartışma yasaklarına kadar vardırması, her şeyden önce sorunların çözümü için oluşturulacak bir platformun önüne konulan engeller demektir.

Henüz sorunların yeni yeni tabana yansıdığı, tartışmaların başında bulunduğumuz bir aşamada, 3 Mart kararlarının devreye sokulması, “sorun yok, suçlular var” mesajı verilmesi daha baştan bir ayrılığın dayatılması anlamına geliyordu. Bedri ve bir kısım arkadaşlarımızın ülkeye girişi karşısında paniklemiş olan DK, ülkede bloke ettiği legal ve demokratik alan ilişkilerinin bir tartışma sürecine gireceğini biliyordu. Bloke edilmiş, tartışmadan kemikleştirilmiş, kamplaştırılmış bu ilişkilerin dağılacığı korkusunu yaşıyordu. Zeminini hazırlamış olduğu bu ilişkilerin üzerine 3 Mart kararlarını oturttuğunda, tüm tartışmalara kapalı bir topluluk yaratacağı gibi, saldırgan politikaları için zemin oluşturmuş olacaktı.

Tasfiyeciliğin korku ve güvensizliği öylesine had bir safhaya varmıştı ki, katliamlara kapı açıyor, devrimci kanı dökeceği bir süreç başlatıyordu.

Tüm bunlar sadece kendini kurtarmak içindi.

6 Mart Katliamı, böylesine bir süreçte yaşandı. Bir çok yapı dağıldı. İnsanlarımız operasyona maruz kaldı. İşkenceli sorgulardan geçmiş bir çok SDB üyesi ve insanımız cezaevlerinde kendilerine devrimciyim diyen insanlar tarafından gözaltı ve sorgulara tabi tutuldu, her an öldürülme duygusu yaşatıldı. Devrimci hareketin tutsaklardan bilgi edinmesi, operasyona karşı önlem alması engellendi. Yiğit SDB komutanı Ali Kır langıçlı'nın gözaltında kaybedilmesiyle ilgili bilgi alınması engellendiği gibi, Ali yoldaşın polis olduğu yalanı yayılarak alçakça saldırılarda bulunuldu. Bir çok SDB üyesinin katledilmek üzere aranıyor olması, operasyonun gelişimi ve boyutlarına ilişkin edinilecek bilgilerin insanların hayatı açısından önemi onları hiç ilgilendirmiyordu. Onları ilgilendiren, devrimci hareketin yok olması, insanların katledilmesi halinde kendi önlerinin açılacağıydı, önlerindeki engelin kaldırılmasıydı. Hiçbir devrimci sorumluluk, vicdan taşıyorlardı.

6 Mart'ta katledilen yoldaşlarımızın cenazeleri dahi henüz kaldırılmamışken, onlar insan avına çıkmışlardı bile. 6 Mart katliamında şehit düşen Bedri ve Gürcan'ın cenaze törenine katılarak "şehidimiz" diye sahiplenirken başta Erdoğan ELIUYGUN olmak üzere diğer yoldaşlarımız hakkında ölüm fermanları yayınıyorlardı. Bedri'yi polis katletmese onlar katledecekti. Ama polis onlardan önce davranmıştı. Buna rağmen utanmadan "şehidimiz" diye sahipleniyorlardı. Bunu da "düşman karşısında sahipsiz bırakmamak" için yaptıklarını söylüyorlardı. Oysa henüz yeterince kemikleştikten emin olunamayan tabanda, şehitlerin sahipsiz bırakılmasının bir tepki yaratabileceği kaygısıyla başvuru çirkin bir politikaydı bu. Nitekim kısa bir süre sonra, en aşağılık saldırıları yapmaktan geri durmadılar. Düşman, DK'yı ve tekkesini yok etmek için, "darbecilere bir önder şehit armağan etmişti!"

Yaşanan çarpıklıkları belgeleyen tarihselliği nedeniyle DK'nın Hareketimizin adını kullanarak, 6 Mart şehitlerimizi „sahiplendiği” bildiriye okurlara sunma zorunluluğu duyuyoruz:

6 MART KATLIAMI ÜZERINE DK'NIN ŞEHİTLERİMİZİ SAHİPLENDİĞİ BİLDİRİ:

DEVRİMCİ SOL HABER BÜLTENİ

Tarih: 8 Mart 1993

Sayı:53

İşçiler, Emekçiler, Yurtseverler, Tüm Halkımız!

6 Mart gecesi yeni bir katliam daha yaşandı. Oligarşi cesetlerimiz üzerinde zafer çığlıkları atarak bir kez daha bizi yok ettiğini, çökerttiğini söylüyor... Ve kan gölü içerisinde katledilenlerin annelerini isteyen çocuklarımıza sahip çıkma demagojisi yapıyor. Anne ve babalarını katledip yüzlerce çocuğumuzu öksüz ve yetim bırakanlar kendileri değilmiş gibi, sözüm ona çocuklara sahip çıkıyor görünümünü vererek kendilerinin ne kadar müşfik, devrimcilerin ne kadar zalim olduğunu göstermek istiyorlar.

Ve devrimcileri “devrimciliğe devam ederseniz çocuklarınız öksüz ve yetim kalır” diye korkutmak istiyorlar. Faşizmin açmazı öylesine derinleşmiş ve halkın devrim isteği öylesine kök salmıştır ki, bu kavga artık ne anne, baba, eş, çocuk ayırımı yapmadan, gerektiğinde herkes bir tarafa, devrimci mücadele bir tarafa diyerek yürüyor. Çocuklar anne ve babalarının işkence seslerini, delik-deşik edilmiş cesetlerinin görünümünü belleklerine kazıyarak büyüyorlar. Anneler, babalar, çocuklarının dağda ve şehirde mücadele ve ölüm haberlerini beklerken çocuklarına nasıl destek olacaklarını, devrim yürüyüşünü nasıl hızlandıracaklarını düşü-

nerek her gün biraz daha düzenden kopuyor, yeni bir yaşam kuruyor, yeni bir kültürü içselleştiriyor. Bu devrim yürüyüşüdür. Bu yürüyüş artık oligarşinin tüm demagoji ve yalanlarını ezip geçerek hedefine doğru artan bir hızla ilerliyor.

Hareketimizi ne katliamlar ne de kontrgerillanın sindirme, komplo, böl-parçala ve yönet taktikleri yok edemez. Savaşımızı geriletemez... Devrimci Halk iktidarı rotasını sapmaya uğratamaz...

Kont-gerillanın insanlarımızı katletmesi, tutsak alması ve hareketimizi tasfiye etmeye çalışması asla başarıya ulaşamayacaktır. 15 yıl boyunca bütün katliamları, darbeleri, direniş çizgimizle zafere dönüştürdük. Komplo ve tasfiye girişimlerini ise yeni bir bilinçlenme ve eğitim faaliyeti olarak ele alıp dersler çıkartarak, ideolojik-politik mücadelemizle ezip, daha güçlü örgütlenmeler ve politikalar yaratarak geleceğe daha emin adımlarla yürüdük. Bu kez de böyle olacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Kontr-gerilla katliamla birlikte hareketimizi tasfiye etmek için her türlü hile, provokasyon, yalan ve demagojiyi gündeme getirerek karşı devrimci çabalarını sürdürecektir. Nitekim basında ve TV'lerde yer alan haberler kontr-gerilla haberleri olarak değerlendirilip duyarlı olunmalıdır.

Devrimci Sol ne katliamlara, ne de tasfiye ve komplo girişimlerine asla teslim olmadı ve olmayacaktır. Daha da büyüüp güçlenerek, daha hızlı koşarak partili devrim yürüyüşüne devam edecektir.

6 Mart gecesi katledilenler bizim şehitlerimizdir. Hatasıyla, sevabıyla, günahıyla mücadelemizde yer almış, oligarşinin katlettiği insanlara sahip çıkacağız. Gereken saygıyı göstereceğiz. Onları katleden oligarşiden ve katledilmelerine adeta bilerek, bütün ısrarlara rağmen kendini dayatarak ortam hazırlayanlardan hesap soracağız!..

Katledilenlerin özgeçmişleri şöyledir:

BEDRİ YAĞAN (HAYDAR): 1959 Erzurum doğumlu emekçi, yoksul bir ailenin çocuğuydu. 1978'de aktif olarak devrimci mücadeleye katıldı. İstanbul Dev-Genç çalışmaları içerisinde gelişerek yöneticilerinden oldu.

1980 öncesi kısa bir süre İstanbul Dev-Genç sorumluluğu yaptı ve tutsak düştü. Kısa süren bu ilk tutsaklığından sonra yine aynı görevle mücadelede yerini aldı.

12 Eylül'den sonra yeniden tutsak düştü. Cezaevlerinde direniş hattının

önde gelenlerinden oldu. Çeşitli cezaevlerinde cezaevi idarelerine ve diğer siyasetlere karşı hareketimizi temsil etti.

1989 Ekim'inde bir özgürlük eylemiyle yeniden sıcak mücadeleye katıldı. Hareketimiz tarafından Ortadoğu temsilciliğine atandı. 10 Eylül 1992 tarihine kadar bu görevini sürdürdü. 6 Mart gecesi örgüt üyelerimiz Gürcan Özgür, Menekşe Meral ve taraftarlarımız Asiye Kasap, Rıfat Kasap'a birlikte oligarşi tarafından katledildi.

GÜRCAN ÖZGÜR (DERYA): 1953 Elazığ doğumlu emekçi bir ailenin kızıydı. 1977'lerden itibaren Devrimci Gençlik mücadelesinde yerini aldı.

1978'den sonra ise farklı alanlarda çalışmalar yürüttü. 12 Eylül'den sonra bir çok önder ve kadrolarımızın tutsak alınmasıyla daha ileri görevler üstlendi.

1983'te hareketimizi sahiplenen birkaç insandan biriydi. Özveriyle çalıştı... 1984'te tutsak düştü. Direniş hattı içinde yer aldı. 1987'de özgürlüğüne kavuşunca yeniden mücadele içerisinde yerini aldı., Bir süre sonra 12 Temmuz'da şehit düşen önder yoldaşlarımızdan Niyazi Aydın'la evlendi. Örgütümüzün 1990 Mart kararlarıyla yeniden atılım sürecine girdiği aşamada İstanbul Devrimci İşçi Hareketi komitesine atandı. 17 Nisan 1992'den kısa bir süre sonra, İstanbul Mahalli Birimler, Devrimci İşçi Hareketi ve İstanbul SDB'leri siyasi sorumluluğuna atandı. Ve 12 Aralık 1992 gününe kadar hareketimizin ileri kadrolarından biri olarak bu sorumluluğunu sürdürdü. 6 Mart 1993 gecesi şehit düştü.

MENEKŞE MERAL (BERRIN): Bandırma doğumlu, yoksul emekçi bir ailenin kızıydı. 1 988'de İstanbul Sağlık emekçileri içerisinde aktif mücadele sürdürdü. Bir süre İstanbul Hemşireler Derneği'nin başkanlığını yaptı. Bir çok sağlık emekçisinin devrimci mücadeleye katılmasında onun payı vardı. Bir süre sonra daha ileri görevler alarak Devrimci Memur Hareketi'nin yeniden örgütlenmesinde yer aldı. Ve bu alanın siyasi sorumluluğuna atandı. 17 Nisan 1991'den itibaren ise zorunlu olarak bu görevden alınıp başka görevlere verildi. 1 Şubat 1993'e kadar bu görevlerini sürdürdü. 6 Mart gecesi şehit düştü.

RIFAT KASAP: 1961 Rize doğumlu, emekçi bir aileden gelme bir işçiydi.

IETT'de planton görevlisiyken 1991 yılında hareketimizle ilişkiye geçti. 12 Temmuz katliamı sonrası hareketimizin bir taraftarı olarak örgüt-

tlenme çalıřmaları içinde yer aldı. 1992 Ekim sonrasında řehit dűřtűđű tarihi kadar ise kurumlařma ile gűrevliydi. Bu gűrevini bűyűk bir űzveri ve disiplinle yerine getirdi.

ASIYE KASAP: 1964 Rize doğumlu emekçi bir ailenin kızıydı. Devrimci hareketle tanışması eři dolayısıylaydı. Sıradan bir ev kadınıyken, eşiyle birlikte devrimci műcadeleye katkıda bulunarak hareketimizi benimsedi.

Bulunduđu kurumlařma iliřkilerinde, halktan gelen dođallıđı, űzveri ve disipliniyle çalıřtı ve bir taraftarımız olarak řehit dűřtű.

KATLİAMLARIN HESABINI SORACAĞIZ!

HAREKETİMİZİ TASFİYE ETMEK İSTEYENLER ASLA BAşARIYA ULAşAMAYACAKLARDIR!

DEVİRİM YÜRÜYÜşÜMÜZE DEVAM EDECEĞİZ!

DEVİRİMCİ SOL

8 Mart 1993

Evet, işte böylesine çarpık ve alçakça saldırıların, birbirini yadsıyan düşüncelerin egemen olduğu bir sürecin yaşanması söz konusu idi. Bir yanda düşmanın katlettiği yoldaşların acısını yaşarken, bir yanda sürdürülen operasyonlarda tutsak düşen yoldaşlarımızın kendilerine devrimciyim diyen insanlarca cezaevinde gözaltında tutulmasını, psikolojik işkence ve baskılara maruz kalmasını, diğer yanda “ölüm kararı” ile aranan insanlarımızın korunması için alınması gereken önlemleri, diğer yanda dağılan ilişkilerin, neyin ne olduğunun belirsizliğinin sancıları yaşanırken, DK’nın emri ile piyasaya sürülen katiller sürüsü insan avı peşindeydi. Bu süreç, DK için en elverişli koşulları barındırıyordu. 3 Mart kararlarının tartışma yasaklarına ilişkin hükümlerinden sonra, gözaltı ve şiddeti içeren hükümlerini devreye sokmanın tam zamanıydı. Yönetici kadroların katledildiği ve kaybedildiği, pek çok kadronun tutsak düştüğü 6 Mart operasyonu ile ağır kayıplar vermiş, ilişkileri dağılmış, polis in sürdürdüğü operasyonlardan korunma ve barınma durumuyla karşı karşıya kalmış bir yapıya son darbeyi vurmaya çalışıyordu.

Devrimci hareket ve insanları iki ateş arasında tarihsel ve siyasal sorumluluğu büyük bir yükün altında tüm bu elverişsiz koşullara rağmen, insan üstü çaba sarf ederek, ilk anda ölüm kararı ile aranan insanların korunmasını sağlamaya çalışmış, dağılan ilişkilerin toparlanmasını esas alarak yeniden yapılanmaya girişmişti.

DK çetesinin saldırıları ise ev baskınlarına, pusu atmalara, işkenceli sorgularla özeleştiriler, itiraflar almaya, devrimciliği bıraktırmaya yönelik bir tırmanışa geçmişti.

Ayrılık böylesi bir sürecin ardından kesinleşerek Örgüt iki ayrı yapıya bölünmüştü. Devrimci hareket için tek hedef, tüm olumsuz ve sağlıksız koşullara rağmen bu gerçeğin artık kabul edilmesi, yeniden yapılanmaya hız verilmesiydi. Görev, devrimci hareketin tarihsel ve siyasal sorumluluğunu omuzlayarak geleceğe taşımaktı. Devrimci hareketin önüne çıkan en büyük engel, saldırganlıkta devletle yarışır tarzda karşımıza çıkan DK çetesiydi. Saldırılarıyla, şiddet politikalarıyla bizi de kendi batağına çekmeye çalışıyordu. Devrimci hareket halk içi çelişkilerin ele alınış

yönteminde şiddete yer vermeyecek denli temiz bir geçmişe sahipti. Bu geçmişini ve anlayışını kirletmeyecek denli sorumluluk sahibiydi.

DK çetesinin bizi çekmek istediği bataklığa düşmeden, ama meşru savunma hakkımızı da içeren bir çizgi izlemeliydik. Bu politikanın savunucusu olduk. Takipçisi olduk.

3 Mart kararlarıyla devreye sokulan şiddet politikaları karşısında, Devrimci Sol Dergisinin Mart 1993 tarihli 8. sayısında, Mao'nun devrimci saflarda yaşanan şiddet yöntemlerinin geçersizliği üzerine ifade ettiği şu sözleri kullanmıştık:

“Parti içindeki biçimciliğin bir görünümü de terör salmak için sahte bir otorite gösterisinde bulunmaktır. Parti içindeki biçimcilik, yalnızca anlamsız boş söz ve sözcüklerin gevezeliği olarak değil, aynı zamanda öldürücü bir zehir niteliğinde bir tutum olan terör salmak için sahte bir otorite gösterisi olarak da ortaya çıkmaktadır. Anlamsız boş söz ve sözcüklerin gevezeliği yalnızca çocukça bir şey olarak düşünülebilir, ama terör salmak için sahte bir otorite gösterisi çocukça değil hilekarca bir şeydir. (...) Bilimsel olan şey asla halk eleştirisinden korkmaz. Bilim gerçeğin kendisi olduğundan, çürütülmekten korkmaz. Öte yandan, biçimci parti yazıları ve konuşmalarında görüldüğü gibi sübjektivizmin ve sekterizmin çürütülmekten ödleri patlar. Ve terör salmak için sahte otorite gösterisine güvenirken son derece korkaklık gösterirler. Bu terörle yüz yüze gelen insanlar ağızlarını kaparlar. O zaman sübjektivizm ve klikçilik zafer kazanmış olarak saraya dönebilir. Bu sahte otorite gösterisi doğruyu yansıtamaz. Tam tersine ona zarar verir.” (Mao, Teorik ve Siyasi Düşünceleri, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, 1977, S. 129. Aktaran: Devrimci Sol Dergisi 1993 Mart. Sayı:8)

Mao'dan aldığımız halk içi ilişkilerde ve örgüt içi ilişkilerde şiddetin yaratacağı olumsuz sonuçlara yönelik belirleme, salt bizim kendi içimizde yaşanan olumsuzluğun yarattığı sonuçlara vurgu değildi. Bu anlayış, her şeyden önce, devrimci saflarda bir yıkımı, yozlaşmayı da yaratacak bir durumdu. Nitekim süreç ona doğru evrilmiş, olumsuz sonuçlarını tüm sol ve halk kitleleri yaşamıştır.

Şiddeti devrimcilere karşı politika olarak benimseyen bir güç, başta kendisine, sonra tüm topluma olumsuz ve yıkım dolu bir süreç yaşatacak demektir.

Biz böylesi bir sorumluluğu üstlenen kirlenmiş bir yapı olamazdık. Onun içindir ki, DK'nın bizi çekmek istediği şiddet ortamından mümkün olduğunca uzak durmaya, bulaşmamaya çalıştık. Özel dikkat gösterdik.

Saldırı ve şiddet uygulamalarına maruz kalmış arkadaşlarımızın tepkilerine eğitici, ikna edici yaklaşımlar sergiledik. Sırf bu nedenden dolayı onlarca arkadaşımız devrimciliği bıraktı. Şiddet uygulamadığımız, karşılık vermediğimiz için sert eleştirilere maruz kaldık. Ama sabırla, eğitici yaklaşımlarla, şiddetin halk saflarında yarattığı olumsuz sonuçları göstermeye çalıştık.

Bu sorumlu davranışımız, DK çetesi tarafından korkaklık, vb. Olarak değerlendirilmiş, dergilerinde ve çeşitli yazılarında bunu övüne övüne belirtmişlerdir.

Devrimcilere şiddet uygulamada sınır tanımayan bu pervasızlık, öyle bir düzeye varmıştı ki, polisin gözü önünde insanlarımız kaçırılmaya teşebbüs edilebiliyordu. HEP binalarında insanlarımıza elleri ayakları bağlanarak işkence yapılabiliyor, kaçırılmaya çalışılıyordu. HEP'lilerin müdahalesiyle insanlarımız kurtuluyordu. HEP'liler de payını alıyordu. Tehdit onlara da yapılıyordu. İHD, ÇHD gibi kurumlar basılıp buralarda bulunan insanlarımız kaçırılmaya teşebbüs edilebiliyordu. İHD tehdit ediliyordu.

Küçük Armutlu'da, salt bizlerden yana tavır koyduğu için halktan insanların gecekonduları kundaklanabiliyor, 50-60 yaşındaki insanlar dövülebiliyordu.

Yetmiyordu, gecekondu insanlarına "burayı terk edin" denebiliyordu. Halkı savunan güçler, devletin yapmadığı saldırılara girişiyorlardı.

Her tarafta "bunlar üç-beş kişi" edebiyatı yaparken, diğer taraftan insan avına çıkıp devrimci katletmenin planlarını yapıyorlardı. Gece yarısı ev basarak Ercan ve Muammer'i katlediyorlardı. Gazeteleri arayarak "darbecileri cezalandırdık, cezalandırmalarımız devam edecek" diyorlardı. Ercan ve Muammerin cenazelerine kimsenin katılmaması için tehditlere, sağa-sola haber gönderme alçaklığına kadar vardırırmışlardı işi.

Avrupa'da da saldırılar bütün şiddetiyle devredeydi. Bu saldırılardan biri de Berlin'de Ercan ŞAKAR'ın katledilmesiyle sürdü. Onlarca baskın, pusu yanında 3 arkadaşımız katledilmişti.

Devrimci harekete ve insanlarına yönelik saldırıların hiçbir kuralı ve

ölçütü yoktu. Her şeyin ama her şeyin mubah sayıldığı, çirkin ve kirli yöntemlerle karşı karşıya idik. Burjuvaziden ödünç alınmış yöntemler kullanılıyordu.

Bu yöntemler arasında “kafam karışık, konuşmak istiyorum” diyerek arkadaşlarımızı çağıran piyonlar aracılığıyla attıkları pusularla, arkadaşlarımızı kıyasıya döverek özeleştiri alma, devrimciliği bıraktığına dair yazı imzalatma, vb. her şey vardı. ileriki süreçte bu yöntemi hayli ilerletecekler, yoldaşlarımızın aile çevrelerinden ya da geçmişte pek çok şeyi paylaştıkları, birlikte uzun yıllar devrimcilik yaptıkları için güven verecek eski arkadaşları arasından buldukları kandırılmış ya da kişiliğini satmış bazı tipleri, yoldaşlarımızı pusuya düşürerek katletmek için kullanacaklardı.

Bu tür olaylarla sık sık karşılaşıldığından devrimci hareket bütün kadro ve yöneticilerini bu konuda uyarmış, bu tür randevulara gitmemeleri ya da hareketi bilgilendirerek ve güvenlik alarak gitmeleri konusunda kesin talimat vermişti. Buna rağmen yoldaşlarımızın iyi niyet ve güven duyguları nedeniyle kuralsız olarak gittikleri bu tür randevularda pek çok yoldaşımız yaralandı. Ankara’da yeğeni tarafından pusuya düşürülerek katledilme girişimde bulunulan M.K arkadaşımız başına yediği kurşunlar nedeniyle uzun süre komada kaldı, ölüm tehlikesi atlattı.

Fiziki saldırıları moral ve manevi saldırılarla bütünleşmişti. Gerçekten kuralı yoktu. Bedri yoldaşla ilgili, her türlü onurdan yoksun yayınlar yapılıyor, sırf kendisine tavır aldıkları için yoldaşlarımızı karalayan, kişiliklerine saldıran, psikolojik bir savaş yürütülüyordu. Amaçlanan neydi? Böyle olduğu için miydi gerçekten? Elbette ki hayır.

Karaladığı, her türlü çamuru sıçrattığı devrimci hareket insanları hiçbir zaman olumsuzluklarını, yanlışlarını, yetmezliklerini inkar etmemişlerdi.

20 yıllık yaşamları boyunca da insan yanlarıyla devrimci yanları içi içe bir bütünlük taşımıştır. Küçük burjuva zaafaları, korkuları, insan yanlarından bir parçaydı. Devrimcilik, mücadele hiçbir zaman dümdüz bir hat izlemez. ilerlemeler, gerilemeler, yenilgiler, devrimci mücadelenin bir parçasıysa, insan da devrimciler de bu gerçeğin bir parçasıydı. Devrimcileşme sürekli gelişen, geliştirilen bir olgudur.

Kötülediği, çamur attığı, “işte bakın özeleştireleri” dediği insanların elbette ki devrimci yaşamları boyunca hataları, zaafaları, bir çok olum-

suzlukları mevcuttu. Bu inkar edilecek, yok sayılacak bir olay değildir. Hiçbir kadro da buna “hayır” dememiştir. Aksine, karaladıkları tüm devrimci hareket insanları, kendi olumsuzluklarının bilincinde, bu gerçeği kabullenmişlerdir. Ama, bu salt onlar için değil, DK dahil etrafındaki tüm insanlar için geçerli bir durumdur. DK, bir kısım devrimci hareket kadrolarının hangi koşullar ve şartlar altında yazdıkları belli olan özeleştirileri kamuoyuna yansıtırken, onların ne kadar kötü olduklarının teşhirini yapıyordu. Bu Özeleştirileri nasıl bir ruh hali içerisinde ve hangi koşullarda yazdıklarını belirten kadroları bu kez de kişiliksizlikle suçlayarak, bu durumu onların ne kadar yaramaz insanlar olduklarını göstermeye kullanıyor, bu kez bu yönde yazıp çizmeye başlıyordu.

Bir devrimcinin kendini çiğnemesi kadar azap verici bir durum olamaz.

Kendi idealleri için her türlü bedeli öderken kişiliğinden taviz vermezken, örgütsel bir yapıda bu bedellere katlanmayı insan niçin göze alamaz? Kişiliğini neden ezer? Bu, tüm devrimci örgütler için cevaplandırılması gereken bir sorundur. Birçok faktör bunda rol oynar. Olayın psikolojik boyutu da vardır. Ama her şeye rağmen, bir devrimci, inandığı doğruyu ifade eden, yaşadığı sorunu, zaaflarını açık yüreklilikle ve özgürce ortaya koyan, örgütsel disiplinin gerektirdiği sonuçları göze alan olmalıdır. Yoksa, örgütün istediği tarzda bir özeleştiriyi veya beğenilecek bir özeleştiriyi, devrimci bir öz taşımaz. Taşımadığı gibi, devrimciliğinden, kişiliğinden çok şey kaybediyor demektir. Şu bir gerçek ki, DK'nın beğendiği tek bir özeleştiriyeye rastlanmamıştır. O, istediği özeleştiriyi adeta dikte ettirecek tarzda, kadrolara sözleriyle, tavırlarıyla ifade eder. Beğenmediğinde olmamıştır, tekrar tekrar yazdırır. Bunun tarihimizde onlarca örneği vardır.

Devrimci hareketin kadro ve yöneticilerinin özeleştirileri savunulacak bir tutum değildir. Devrimci bir örgüt insanının yaklaşım biçimi de değildir.

Ancak, bu bir gerçektir. Ve bu gerçek, örgütsel şekillenmemizin, kadro anlayışımızın, kültürümüzün bir biçimi olmuştur. Bu konuda sağlıklı bir değerlendirme yapılabilmesi için örgütsel bir muhasebe şarttır. DK kendisini bu örgütsel muhasebenin dışında tutmak istemektedir. Özeleştirilerini yayınlayarak aşağılamak istediği devrimci hareket insanların neredeyse bir ömrü devrimci mücadeleye verdiklerini, bu hareket içerisinde şekillenip, onu şekillendirdiklerini, yanlışıyla-doğrusuyla, eksikliğiyle- zaafıyla 20 yıllık yaşamları boyunca devrimcilikten başka kay-

gıları olmadığını yok saymak istemekte, tüm olumlulukların, değerlerin, güzelliklerin, her şeyin yaratıcısı olarak kendisini sunmaktadır. Oysa bu yaklaşım daha baştan kendi içinde bir açmazı barındırmaktadır. Örgütün her şeyinde kendisinin olduğunu söyleyen DK'nın bu insanların 20 yıllık devrimci yaşamlarına rağmen neden hala yaramaz, zaafli, küçük burjuva ve kötü devrimciler olduklarını ve eğer öyle iseler neden en sorumlu görevlere getirildiklerini açıklamak zorundadır. Bu insanlar DK'nın en yakınındaki insanlardır. Ve eğer 20 yıllık devrimci yaşama rağmen hala korkak, küçük burjuva, zaafli iseler her şeyin yaratıcısı olduğunu söyleyen DK bunun yaratıcılığında kendi payını koymak zorundadır. Ama hayır, tek komünist O'dur. Bu zaafli, korkak, küçük burjuva insanları tüm bu zaaflarına rağmen değerlendirerek bu örgütü yaratmış ve bugünlere getirmiştir.

En yakınındaki her insanla ilgili, kendisiyle çelişkiye düştüğünde kullanılmak üzere saklı tutulan bir suç dosyası, bir seçerek. bir özeleştirme belgesi mevcuttur. 89 tartışmalarında Sinan'a ilişkin karar ve değerlendirmelerinde ifade edilenler tam bir ibret belgesidir. Panikçi, oportünist. uzlaşmacı, Devrimci Solu bilmez, küçük burjuva, vb. ne kadar sıfat varsa sayan kendisiydi.

Aynı Sinan katledildiğinde MK idi. Komünistti. Komünist olmanın kriteri ölü olmaktır. Ve bu çirkinlik, "örgüt gerçekliğimiz", "insan malzemesi" denilerek teorileştirilmektedir. Örgütsel bir muhasebeden kaçışın terorisidir bu. Sosyalizmin insana yaklaşımından uzaklaşmadır. Diyalektiğe, tarihsel materyalizme, bilime, Marksizme-Leninizme aykırı bir şekilde insanın zaaflarının değişmezliğinin savunulmasıdır. Sosyalist insanın yaratılmasına değil, zaafların kullanılmasına ve gelecekte de şantaj malzemesi yapılmasına dayanan bir temel üzerinden politika üretmektir. Evet, bu da bir politikadır. Ama devrimci politika asla değil!

Psikolojik savaşın bir parçası olarak gündeme sokulan bu özeleştirilere yönelik kişilik tahlilleri, altları boş, temelsiz, küfür ve hakaret niteliğindeki sıfatların sayılmasından ibaretti. Devrimci hareket insanları arasında güvensizlik tohumları ekme, kuşkuculuğu uyandırma ve bu yolla devrimci hareketi yıpratma hedefi bir yayın politikasıydı.

Bunda elbette ki bir dönem başarılı da olmuştur. Fiziki saldırılarla bütünleşmiş psikolojik savaşın etkisinde düşünen kimi insanlar, devrimci harekete olmadık zararlar vermişlerdir. Zaten DK, aynı zamanda devrim-

ci hareketi ve insanlarını magazin boyutunda sorun ve olaylar batağına çekerek olayın ideolojik-politik-örgütsel boyutunu örtbas etme yöntemini tercih etmiştir. Kapitalizmin propaganda yöntemlerinden esinlenmiş, bir reklam spotu hazırlarcasına insanların bilinç atlarına işlemeyi hedeflemiştir.

Nitekim sürecin ileri ki evrelerinde yaşanan olaylarda, bir takım olumsuzlukların devrimci tarzda ele allamayışında, magazin boyutunda bir sorun haline getirilmesinde bu çarpık anlayışın payı vardır. Kendi içlerinde onlarca-yüzlerce örneğini sayabileceğimiz bir takım olumsuz olaylar ve sorunlar, devrimci hareket saflarında görüldüğünde buna oynamış, buradan vurmuş, bu olaylarla devrimci harekete olmadık karalamalarda bulunmuştur. Tüm bu çirkin politikalar karşısında devrimci hareket hiçbir zaman bu seviyesizliğe ortak olmamış, kişileri ve kişilikleri eksen alan bir tartışmadan kaçınmış, birçok insanımızın küfür ve hakaretlere maruz kaldığı, hakkında her türlü aşağılık yalanın, spekülasyonun dile getirildiği bu yazılara cevap vermeyi kendine yakıştırmamıştır. Devrimci iradenin henüz zayıf olduğu, iç bütünlüğün yeterince sağlanamadığı bu koşullarda, kitle ve kadroların bu yayın bombardımanından etkilenmesi kaçınılmazdı.

Güvensizlik ve kuşku ettikleri içindir. Çünkü başka silahları yoktur. 0 döneme dönersek, devrimci hareket böylesi zorluklarla, engellerle iki ateş arasında hızla örgütlenmeye başlamıştı. Bu örgütlenme sürecinde çok yönlü görevlerin başarılması da gerekiyordu. Faşizme karşı örgütlenmek ve mücadele etmek, yaratılan kaos ortamını dağıtmak, ayrılık sürecini sağlıklı bir biçimde kitlelere taşımak, saflaşmayı sağlıklı bir temelde sürdürmek, şiddet karşısında boyun bükmeden ama onun batağına da girmeden meşru müdafaa hakkımızı kullanmak, bir yayın organını hemen çıkarmak, vb. çok yönlü görevlerle yükümlü olduğumuz bir süreçti.

Sürecin bu tarz kararlılıkla hayata geçirilmesi, şiddeti kural olarak benimsemiş DK çetesinin saldırılarının da artmasını doğurmuştu.

Kendilerince insanları na propaganda ettikleri tek şey “bunlar üç-beş kişi ve etraflarında kandırdıkları bir kısım insanlar, o halde bunları etkisizleştirirsek sorun da bitmiş olur” tarzındaydı. Ama yayının devreye girmesiyle, mahallelerde örgütlenme çalışmaları da başlayınca da 35 kişi edebiyatını terk ederek “kontra yayın” vb. diyerek 2 No’lu imha kararlarını devreye soktular.

7 Haziran kararları, Devrimci Çözüm dergisinin yayın hayatına atılmasıyla alınan kararlardır. Gerçeklerin kamuoyunda açığa çıkacağı ideolojik mücadelenin dergi sayfalarında süreceği korkusu, bu kararları alma-ya sevk etmiştir. Amaç gerçekleri kamuoyuna yansıtmak değildir.

Amaç kitle ve tekkesini yeni kararlarla denetim altına almak, yeni bir kemikleştirme sürecine sokmaktır. Bu konuda kitleyi kemikleştirip, saldırgan tavırlara yöneltirken, cinayet dahil her türlü kirli yöntemi uygulama gibi bir çılgınlığa varmışlardır. Kirlenmiş bir kitlenin örgütsel sorunları tartışma, gerçekleri öğrenme gibi bir derdinin olmayacağını biliyordu.

Devrimci yaşamları 1-2 yılı bulmayan insanlar, örgütsel sorunlarla ilgili her şeyi konuşma hakkını kendilerinde gördükleri gibi lümpen kültürün taşıyıcıları olduklarını da gösterdiler.

Polisin göze alamadığı bir pervasızlıkla, polis ekiplerinin gözü önünde dergi bürosunu bastılar. İlk baskında sonuç alamayınca, dergi bürosu etrafında pusu kurmaya başladılar. Ama dergi bürosunu basma girişimleri de hilekarca devam etti. Bir basın toplantısı nedeniyle çeşitli sosyalist dergilerden muhabirlerin ve değişik kesimlerin de bulunduğu bir ortamda, katiller sürüsü gibi içeriye doluşarak insanları yere yatırarak, kontra çeteler gibi tarayıp katliama teşebbüs ettiler. Dergi bürosu baskını ve katliam teşebbüsü ile beş insanımız ölümden dönmüş, 15 yaşındaki bir lise öğrencisi bir gözünü kaybetmişti.

Bu durum devrimci hareket açısından yeni bir sürecin başlangıcıydı.

Tasfiyeci çetenin, devrimci hareketi yok etme konusunda sınır tanımaz bir şiddeti tırmandıracağıının en uç örneğiydi.

Devrimci hareketin tavrı ne olmalıydı? Şiddet batağına çekme girişimlerine rağmen şiddete bulaşmama noktasında gösterilen özen, sabır, sağduyu nereye kadar sürecekti?

Devrimci hareketin bu noktadan sonra tek seçeneği vardı: Şiddetin batağına girmeden, ama şiddet karşısında boyun da eğmeden, bugüne kadar yaratılan değerlere sahip çıkmak, korumak ve bu konuda devrimci adaletin gereklerini yerine getirmek. Devrimci hareket hiçbir dönem misilleme anlayışıyla hareket etmedi, şiddeti kuralsız ve kör bir biçimde uygulamadı, DK çetesiyle arasındaki sorunun çözüm yöntemi olarak görmedi, çelişkilerini şiddet kullanarak ifade etmeyi tercih etmedi. Ancak şiddetin her türlüüne maruz kaldığı, insanların hiçbir can güvenliği-

nin kalmadığı, hiçbir devrimci ilkenin, değer, kuralın, kurumun tanınmadığı bir ortamda, ya bu şiddeti etkisiz kılmak için devrimci adaletin sınırları içerisinde gerekenleri yerine getirecek, ya da şiddet karşısında boyun eğecekti.

Devrimci hareketi ve insanların fiziki olarak imha edeceğini söyleyen, bu yönde şiddeti bütün kuralsızlığıyla devreye sokan bir anlayış karşısında meşru müdafaa hakkımızı kullanma hem bir zorunluluk, hem de tarihsel bir göreydi. Devrimci hareket de bundan kaçmamıştır.

Saldırılarda rol oynamış, bizzat katılmış katiller, devrimci adaletin titizliği içerisinde bulunmuş ve gerekenler yapılmıştır.

Devrimcilere karşı bizzat örgütlenmiş katiller ekibinin şefi Rıza Güneşer, her türlü saldırıda yer almış, yönetmiş, onlarca insanın gözaltılı sorgularına katılarak devrimciliği bıraktırmaya yönelik imzalı yazılar almış biriydi. Dergi bürosunun basılması ve katliam girişiminde bulunulması eyleminin de yöneticisiydi ve buna o gün dergi bürosunda bulunan diğer sosyalist dergi muhabirleri de tanıktır. Devrimci hareketin kendisini bulduğu bir bölgede silahını çekmeye yeltenince gereken ceza verilmiştir.

0 güne kadar meşru müdafaa hakkınızı kullanmalısınız diyen sol gruplar, bu olaydan sonra “siz de aynı şeyi yapıyorsunuz” diyen bir tavır sergilediler. Meşru müdafaa hakkı neydi? İnsanlarımızın can güvenliğini sağlamak için sürekli polis denetimi altında bulunan ve sık sık polis baskınına uğrayan dergi bürosunu silahlandırıp, baskın yapıldığında kendimizi korumak mı? Bunun koşulları var mıydı? Meşru müdafaa hakkı neydi? Hisarüstü’nde ya da Armutlu’da gecekondu kundaklanan, yıllardır devrimci harekete evini, yoksul sofrasını açmış, her türlü bedeli göğüslemiş, polisin baskı ve saldırılarına maruz kalmış halk ilişkilerinin silahlandırılması mıydı? Ya da bu gecekonduların çevresine SDB elemanlarının yerleştirilmesi miydi? Meşru müdafaa hakkı neydi? İHD, ÇHD, HEP gibi kurumların, cezaevlerinin, DGM’nin, sosyalist dergilerin, Aydınlar Matbaası’nın içinde veya çevresinde silahlı güvenlik almak mıydı?

Yoksa buralara girip çıkan insanlarımızın silahlandırılması mı? Meşru müdafaa hakkı neydi? Silahlı sopalı saldırıya uğrayan insanlarımızın, dayak yerken, işkence görürken, evi kundaklanırken, kurşunlanırken slogan atmaktan başka yapacak hiç bir şeylerinin olmadığını bilmek ve bu durumu sineye çekmek mi? Hayır! Burjuvazinin hukukunda dahi meşru

müdafaa hakkının tanımı bundan geniştir. Hiçbir yasal hukuk tarafından korunmayan insanların. devrimci bir hukukunda çığnendiği bir ortamda meşru müdafaa hakkını “saldırı anında kendini koruma”yla sınırlamak ne devrimciliğe, ne de adalete sığmaz. Aylardır her türlü saldırı, şiddet, katliama varan yöntemleri uygulayanlara karşı “meşru müdafaa hakkınızı kullanmalısınız” diyen solun, bu hak kullanıldığında iki tarafa da tavır alma adına sorunun çözümü yönünde çaba sarf etmekten kendini muaf tutması, bir kaçıştan başka bir şey değildi. Kendi içinde zaten tıkanmış, daralmış, iç sorunlarla cebelleşen sol, bu sorunu iki grup arasında sınırlı bir sorun olarak görmeyi ve daha fazla ilgilenmemeyi tercih etti.

Çete ve katiller sürüsü ise tam bir panik içindeydi. Aylardır dergi sayfalarında “arıyoruz, bulamıyoruz” diyen alaylı yazılar yerini “saldırıyorlar, bakın, burada, şurada bize saldırıyorlar” diye feveran eden, utanmazca bizi sola şikayet eden yazılara terk etti.

Devrimci hareket toparlanmasına paralel bir yandan fiziki saldırıları savuştururken, bir yandan da eylemleriyle sürece müdahale eden bir hat izliyordu. Kürdistan’da DY-SHP hükümetinin sürdürdüğü operasyonları protesto etmek amacıyla, İzmir ve İstanbul’da DYP-SHP parti binalarına baskınlar gerçekleştirilmişti. Devrimci hareketin eylem yapacak gücünün olmadığını propaganda edip duran çete “önderine” en iyi cevap, pratiğin kendisiydi. Ama taban öylesine şartlandırılmıştı ki, cezaevlerinde eylemleri duyunca bu eylemin kendilerine ait olduğundan emin, halaylar çekiyor, sloganlar atıyorlardı. Ertesi gün basından eylemlerin Devrimci Sol’a ait olduğunu öğrendiklerinde şaşkındılar. “Uç-beş kişilik kontra” vb. demagogiler artık kendi tabanını bile ikna edemez noktadaydı.

Devrimci avına sürdükleri katiller çetesi önemli oranda etkisizleştirilmiş, devrimci hareketle karşılaşmamak için köşe-bucak kaçmaktan pus

atmaya, insan katletmeye çıkamaz hale gelmişti. Devrimci hareketin anti- faşist eylemlerle sürece müdahale edişi kemikleşmiş tabanında bir çözülmeyi başlatmıştı. Sürecin kendilerince önünü açacak bir şey yapmaları gerekiyordu. Henüz yeni tutuklanmış, 20 yıllık devrimci yaşamı boyunca düşmanla karşı karşıya geldiği her ortamdan devrimci onurunu koruyarak çıkmış ve son şube sürecinde de onurlu bir direniş tavrı sergilediği gibi yüzleştirildiği çözülmüş çete üyelerine moral vermeye, direniş çizgisine çekmeye çalışmış Erdoğan ELIUYGUN yoldaşımız hedef seçildi.

Seçilmiş katillerden oluşan bir güruh, koğuş basmaya geliyor, ilk saldırı arkadaşlarımız tarafından geri püskürtülüyordu. Bunun üzerine koğuşa dönüp takviye kuvvet alan katiller sürüsü ikinci baskını gerçekleştiriyordu.

20 yıllık onurlu bir devrimci geçmişe sahip Erdoğan ELIUYGUN, daha üzerindeki işkence yaraları bile iyileşmemişken önce silahla vuruluyor, ardından şişlenerek katlediliyordu. Koğuştaki bulunan diğer arkadaşlarımızdan bir kısmı silahla, bir kısmı şişle yaralanıyor ve 20-30 kişilik katiller güruhu, ellerini kollarını sallayarak koğuşlarına dönüyorlardı.

Tüm bu süre boyunca cezaevi idaresinin hiçbir müdahalesi söz konusu olmuyor, adeta idarenin icazetinde bu katliam soğukkanlı bir şekilde hayata geçiriliyordu.

Bütün bu şiddet yöntemlerine, en aşağılık saldırılara rağmen devrimci hareketi tüketemeyen, siyaset sahnesinden silemeyen tasfiyeci çete, gözü dönmüş bir dengesizlik içerisinde hedefi genişletti. Engizisyon mahkemelerinin tarihe geçen uygulamalarını andıran yöntemlerle matbaa kundaklanıyordu. İlerici-devrimci tüm yayınların basıldığı Aydınlar Matbaası'nın Devrimci Çözüm'ü bastığı için önce tehdit edilip ardından kundaklanması, kara bir leke olarak Türkiye devrimci hareketinin tarihine yazılıyordu. Dengesizlik, tükenme-bitme fobisi, onları karşı devrime hizmet eden bir konuma düşürüyordu. Adeta son kozlarını oynayan bir saldırganlık içerisindeydiler.

Yaptıkları bütün anti propagandalara ve her türlü ahlaki normdan uzak saldırı ve terörlerine rağmen, devrimci hareket olumsuz koşulları kendi lehine çevirmiş, hızla kendini yapılandırma becerisi göstermişti. Bu terör

karşısında boyun eğilmeyeceği DK çetesine gösterildi. Bu çerçevede katiller sürüsüne gereken karşılık verildi. Ama yüzümüzün esas olarak oligarşiye dönük olduğunun sürekli altı çizildi ve sınıflar mücadelesinin gerekleri subjektif yapılanmamıza denk düşecek tarzda yerine getirildi.

İşkencenin teşhiri ve kirli savaşın protestosu çerçevesinde İzmir'de, bir işkence timi cezalandırıldı. Kağıthane Belediyesinde işten atılan işçilere destek amacıyla Belediye Başkanının arabası imha edildi. Kartal Topsoelvi polis karakoluna baskın eylemi gerçekleştirildi. Eylemliliklerin yarattığı sempatinin önüne geçmek için DK'nın başvurduğu yöntemler içler acısıydı.

“Merizir’le birlikte eylem yapıyorlar” diyordu. Bu eylemler DK ve şürekasını bitirmek için bizzat devlet tarafından, Menzir’in fiili katılımıyla gerçekleşiyordu. Sırf ona karşı bir örgüt çıksın diye devrimci hareket devlet tarafından destekleniyor ve Menzir kendi eliyle polislerini öldürtüyordu!!!

Sefillermiş, tam bir zavallılık örneği sergileyen bir duruma düşmüşlerdi. Önce “bunlar 3-5 kişi, darbeci, kontra” diye başlamış, ardından “mücadele etmek diye bir dertleri yok, salt bize karşı konumlanıyorlar” demagojisi yapmış, devrimci hareketin kendini sınıflar mücadelesinde ifade edecek bir hattı yakalamasıyla da “bu işleri Menzir’le birlikte yapıyorlar” demeye başlamışlardı. İç tutarlılıktan yoksun, ne söyledikleri belirsiz, bir söylediklerini bir başka zaman yadsıyan, ama bu kez de uçlaşıp senaryolara dönüştüren bu mantık tam bir hastalık halini almıştı.

Devrimci hareket, başta yaşadığı sıkıntıları yavaş yavaş üzerinden atan, kendini toparlayarak sınıflar mücadelesinin gereklerini yerine getirmeye çalışan bir hat içerisindeydi.

DK çetesi ise başından itibaren yasaklarla, terörle, yalan ve demagojilerle süslediği söylemlerini artık kimseye satamaz durumdaydı. İçte çatır-dama başlamıştı. Hayat söylediklerinin tersini ispatlıyordu. Kimseyi o ajitatif, hamasi nutuk ve söylemlerle daha fazla kandıramazdı. İç sorunları başlamış, kemikleştirdiği, kamplaştırdığı insanlar yavaş yavaş sormaya, öğrenmeye başladıkları gibi, şiddetin yanlışlığını görerek ayrılmaya başlamışlardı. Kandırılmış, aldatılmış bir çok genç unsur yanında, bir çok eski kadro DK’nın gerçek niyetlerini fark ederek, bu yapının dışına düşmeye başlamıştı. Ancak bu yapıda ayrılmak o kadar kolay değildi.

Kandırılmış, kirletilmiş, kullanılmış bu insanlar ancak bir posa haline getirildikten sonra ve devrimcilik yapmayacağına, devrimci hareketimize ya da bir başka siyasi yapıya gitmeyeceğine ikna olunduktan sonra “atıldı” oluyordu. Devrimciliği henüz kendi içinde tüketmemiş pek çok insan, bu süreçte salt siyaset yasaklarının etkili olamayacağı belli bir gücü temsil eden yapılara -örneğin PKK’ye geçerek, vb. yöntemlerle kendini kurtarabiliyordu.

Bunun dışında, ayrılmak isteyen insanların bir kısmı gözaltına alınmış, sorgulanmış, tehdit edilmişti. Bir kısmı ise kaçarak bu sorgulamadan kurtulmuştu. Kürdistan’da Kır Gerilla Birliği, sağlıklı bir tartışma-hatta iletişim- içerisinde bulunmadığı gibi, gelişmelerin dışında, koşulların

dayatması ile hasbel-kader o yapının içinde yer almıştı. ilerleyen süreçte bu birlikte iç sorunlar ortaya çıkmış, gerçeği, olanı-biteni Öğrenmek, tartışma sürecine dahil olmak isteyen bir kısım insanlar devrimci harekete ulaşmaya çalışıyordu.

Süreç DK açısından bitiş ve tükenişe doğru yol alırken, DK'nın imdadına devrimci harekete yönelik bir merkezi operasyon yetiştirdi.

Kendi içimizde yaşadığımız sorunlar, sürecin bütünlüklü bir iradeyi henüz ortaya çıkaramamış olması ve yaşadığımız iç sorunların ele alınmasındaki çarpıklık, kadro kişiliğinde oluşturulan dejenerasyonun bu tür anlarda oynadığı olumsuz rol, geçmişin çarpıklıkları, başından itibaren yaşanan olumsuzlukların yarattığı birikim vb. tüm etkenler birleşince, bu operasyon, devrimci hareket açısından olumsuz bir sürecin başlangıcı oldu.

Ülkede yemiş olduğumuz ciddi operasyon, birçok ilişkiyi dağıtmış, bozmuş, toparlama. Müdahale etme girişimlerinin de çarpık ele alınışı buna eklenince süreç daha da olumsuz bir evreye girmişti.

Bu ortamı değerlendiren DK çetesi, devrimci hareketin yaşadığı sorunları kendi iç sorunlarını çözenin basamağı yaparken, diğer yandan da yeni bir saldırı dalgası başlatıyordu. Bu saldırı dalgasında ilk can kaybını İsviçre'de verdik. Tasfiyeci çetenin gerçekleştirdiği bir ev baskınında Ahmet Hozer yoldaşımız katledilirken bir arkadaşımız da ağır yaralanıyordu.

Aynı süreçte, kendilerince, artık engel olmaktan çıktığımız düşüncesinden hareketle, yeni bir isim altında partilerini ilan etme hazırlıklarına girdiler.

Partinin ilanını, devrimci harekete yönelik saldırılarla eş zamanlı olarak gündeme getirecekleri bir takım eylemliliklerle birlikte yapacaklardı.

Kendilerince hem bize son darbeyi vurmuş olacak, hem de eş zamanlı olarak gerçekleştirecekleri devletin bir takım kurumlarına yönelik eylemlerle kamuoyunda kendilerine karşı gelebilecek tepkiyi nötralize edeceklerdi. Ama yaşam bu taktiği boşa çıkardı. Devlet, henüz onlar partilerini ilan etmemişken, bunu deşifre etmişti bile. Çıkışları, daha devlete yönelik ilk eylemde devletin operasyonu ile karşılık bulmuştu. Partinin ilanını yapmak polise düştü. Ancak devrimci harekete ve insanlarına yönelik saldırıları devam etti. Henüz cezaevinden yeni tahliye olan Musa Uyar isimli taraftarımız kaçırılıp, işkenceli sorgulardan geçirildikten sonra

katledilip bir sokağa bırakıldı. Polisçe vur emri ile aranan Hakan ACAR isimli arkadaşımız yine aynı yöntemlerle kaçırılıp, sorgulatıldıktan sonra katledilerek üzerine DHKPC bayrağı bırakılıyordu. Devrimci ÇÖZÜM

Dergisi Yazı İşleri Müdürü Erol AKGÜN, cezaevinden çıktıktan kısa bir süre sonra kurdukları pusuda katledildi.

Kullanılan bütün yöntemler kontra taktiklerdi. Devletin kirli savaşta, özellikle DYP-SHP iktidarından itibaren halka ve devrimcilere karşı kullanıldığı yöntemlerin hepsini kullanıyorlardı. Devletin devreye soktuğu yeni topyekûn saldırınının bir parçasıydılar adeta.

Devlet kaçırıp, sorgulayıp, katlettikten sonra ıssız bir yere bırakılıyordu. DK çetesi de aynısını yapıyordu.

Devlet gazete, dergi bürosu basıyor, bombalıyordu. DK çetesi de aynı şeyi yapıyordu.

Devlet matbaacıları tehdit edip, sosyalist dergileri basmaması için ağır cezalar içeren yasa hükümleri çıkarıyordu. DK çetesi matbaa kundaklıyordu.

Devlet aydınları, ilerici-demokrat kesimleri tehdit edip hedef gösteriyordu. DK çetesi, kendi kirli yöntemlerine karşı tepki gösteren aydınları, demokrat kurum ve kuruluşları tehdit ediyor, yayınlarında teşhir edip karalıyor, hedef haline getiriyordu.

Devlet insanları devrimciliği bırakmaya zorluyor, şubede devrimciliği bıraktıklarına dair belge imzalatıyor, tehdit ediyordu. Aynı şeyi DK çetesi de yapıyordu. Üstelik bu belgeleri dergide yayınlıyordu.

Devlet ev basıp talan ediyor, yağmalıyordu. DK çetesi ev basıp dağıtıyor, gecekondulara kundaklıyordu.

Burada onlarca örneğini sayacağımız bir dizi karşı devrime hizmet eden, bizzat karşı devrimci yöntem olan bu yöntemlerin tümünü DK çetesi devrimcilik adına kullanmış, kullandıkları bu yöntemleri adeta tüm sola kanıksatmış, solu da bu çürümeye ortak etmek istemiş ve bunda belli ölçüde başarı da sağlamıştır.

Kim kontraydı? Kim devlete hizmet ediyordu? Kim toplumda derin yaralar açan, güvensizlik yaratan, toplumun devrimcilere kuşku ile bakmasını sağlıyordu? Bu tür sorular, başından beri anlatılan gelişmelerde zaten karşılığını buluyordu.

Tarihi aldatmak mümkün değildir, çünkü o objektif bir şeydir. Sadece yazar, yazar, yazar ve yazdıkları ne kadar süre gizlenmeye çalışılırsa çalışılınsın, ne kadar tahrif edilmeye uğraşılırsa uğraşılınsın, bütün objektifliğiyle bunları saklar. Ve günü gelir, “resmi tarihçiler” bunları gizleyemez olur. Gerçek, bütün çıplaklığı ve yakıcılığıyla toplumun önüne seriliverir.

Burada bir noktanın üzerinde durmak gerekir. Saldırılarda kullandıkları insanlar, daha çok apolitik, geri, devrimcilikten uzak, lümpen özellikleri ağır basan insanlardı. Sürecin başında, o toz-duman içerisinde bu saldırıların başını çeken insanların büyük bölümü bugün devrimciliğin dışına düştü.

Bu işleri organize eden, yönlendiren, o sürecin sağlıklı bir saflaşma yaratmaması için uğraşan, saldırılarda önemli payları bulunan eski kadroların büyük bölümü ise ya hain ilan edildi ya da hain ilan edilip öldürüldü.

Demokratik alan sorumlularının başında bulunan ve Mücadele dergisinin o süreçte başyazarlığını yapan Tuncer Bağdatlıoğlu, bu çarpıklığın mimarlarından idi.

Bu süreçte devrimciliğini tüketti, devrimci yaşamın dışına düştü ve devrimci yaşamın dışına düştükten epey sonra, ihanet ettiği gerekçesiyle öldürüldü. Latife Karaman cezaevinde ihanetçi diye öldürüldü.

Öldürülme nedeni hala pek çok soru işareti taşıyor ve televizyonlarda yayınlanan sorgulamasına ilişkin video kasetleri hala belleklerde. Dersim Kır Gerilla Birliği sorumlusu K.K. hain ilan edildi. Eski kadrolardan ve bu süreçte önemli görevler almış isimlerden M.D. ihanet çizgisi içerisinde olduğu söylenerek atıldı. N.Ö. hain ilan edildi. Eski kadrolardan olmakla beraber, bu süreçte Önemli misyon üstlenmiş kadrolardan U ve Ü.G.’nin peşine ölüm kararlarıyla düştü. Ve daha burada sayılamayacak onlarca isim. Tüm bu isimler, o süreçte olumsuz rol oynayarak, devrimci harekette ideolojik-politik bir tartışmanın üstüne oturacak sağlıklı bir saflaşmayı engelleyici rol oynamışlardır. Bugün hain, düşman ilan edilen bu isimler o süreçte kendilerince devrimci rol oynamışlardı. Şimdi kullanılmış, kirletilmiş olarak devrimci yaşamın dışına düştüler.

DK Çetesi, 1995-96 yıllarında yer yer saldırılarını devam ettirmiş olsa da asıl olarak “bittiler” edebiyatını ön plana çıkarmıştır. 1996 yılında, devrimci hareketin toparlanma çabasını hissedince, bazı gelişmelerin daha baştan önünü almak için, “böyle bir sorun yok, bittiler” diyerek bi-

zim artık yok olduğumuzun propagandasını yapmaya, sürecin başında çatışmalara karşı tavır aldığı için tüm soldan özeleştirici istemeye başladılar. Amaç, daha baştan solu baskı altında tutarak, ileride gerçekleştirebilecekleri saldırılar karşısında tarafsız duruma düşürmek ve kendi saldırılarına bütün bir solu ortak etmektir. Bundan henüz somut bir sonuç alamamışlardı ki, devrimci hareketin toparlanmasını gördükçe daha fazla beklemediler. “Ülkede yoklar” demagojisini etkili kılmak için saldırılarına özellikle Avrupa’da hız verdiler. Karşılığını aldıkça hırçınlaştılar. Daha büyük saldırı planları yapmaya başladılar. Yüksek perdeden tüm siyasi yapıları dolaşarak, “karışmayın, bitireceğiz” dediler. Avrupa’da yaşanan bir çatışma sonrası, çatışmada yer alan insanların evlerinde eroin bulunduğu halde, bunu devrimci harekete mal ederek saldırdılar. Ama belgeler eroinin kendi insanların evinde çıktığını gösteriyordu. Bunun örneklerini daha önce de yaşamıştık. 1995 yılında Köln derneğini basan ve çıkan çatışmada Ölen Çetin Gençdoğan isimli kişi, bir eroin pazarlacısı, bir kokainciydi.

Otopsi raporunda kanında kokain bulunduğu geçiyordu. Yani bu kişi derneğimizi basmaya gelirken kokain çekip gelmişti. Bu tür insanlarla devrimcilik yaptıkları, bu tür insanları saldırılarda kullandıkları da açıktı. Belgelenmişti.

Her ne kadar “ülkede yoklar” demagojisi yapmak isteseler de, varlığınıza tahammülsüzlükleri ile kendi kendilerini yalanladılar. 1 Mayıs’ta saldırdılar. Muhabirler tehdit edildi. İnsanlarımız dövüldü. Dergi satan bayiler tehdit edildi. Ama her saldırıları boşa çıkarıldı. Yıllardır süren saldırılar, kendi kitlelerinde de bir bezginlik, bir yorgunluk yaratmıştı.

‘Bu üç-beş darbeci’ bir türlü bitmiyordu. Koskoca parti bu “üç-beş kişi” ile baş edemiyordu. Üstelik sadece katledilenler, yaralananlar, dövülenler bile göz önüne alınsa, yine de hesaba uymuyordu. Halkla karşı karşıya kaldıkları her yerde bu sorunu anlatmakta güçlük çekiyorlardı. Bu daha ne kadar böyle sürecekti?

Kuşkusuz fazla uzun süremezdi. Çünkü 13 Eylül devrimci çıkışını daha gelişip kendini ifade edemeden boğarak kendi Ömrünü uzatmaya çalışan bu tasfiyeci gericilik, siyasal olarak Ömrünü tüketmek üzereydi. 13 Eylül müdahalesinin ve devrimci hareketin taşıdığı kimi zaaf, bu süreçteki politikalarda ortaya çıkan eksiklikler, tasfiyeciliğin geleneğimizde ve değerlerimizde yarattığı tahribatın boyutu vb. nedenler onun ömrünü

uzatırken, devrimci hareketin yıllarına mal oldu belki. Ancak bilimin ve tarihin yasaları, gelişimin yönünü belirlemiştir bir kez... Bu gelişimin önüne hiçbir güç geçemez!

**SÜRECİN GELİŞİMİNDE
DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN
BAZI EKSİKLİK VE HATALARI**

Evet, çatışmalar, saldırılar ve her türlü komplo yöntemleri kullanan DK çetesiyle böylesi bir süreç yaşadı. Ama o süreçte Devrimci hareketin kendini yeni bir süreçle tanımladığı, yeniden yapılanmayı hayata geçirdiği bir dönemde, geleceği kazanmak bu tarihin bilince çıkarılmasını gerektiriyordu.

Kuşkusuz sürecin bu denli sancılı, sorunlu yaşamasında ve bunca uzun yıllara yayılmasında, 13 Eylül devrimci inisiyatifinin hata ve eksikliklerinin yanı sıra, devrimci hareket iradesinde ortaya çıkan zaafların payı yadsınamazdı. Bugünden bakıldığında geçmişe dönük pek çok yetersizlik, hata ve zaaf tespit edilebilir. Ve eğer yaşanan süreçten dersler çıkarıp geleceği yeniden şekillendirmek isteniyorsa bu yapmak zorunda. Ancak burada dikkat edilmesi gereken, sorunu bir kaç yönetici ya da kadronun kişisel tavırları, hataları, zaafaları vb. ile açıklamak ya da görünmez-elle tutulmaz” soyut bir „örgüt” kavramına fatura etmek yanılığısına düşme-mektir.

13 Eylül müdahalesinin ve sonraki sürecin tüm hata ve zaaflarına temel teşkil eden, devrimci hareket iradesinde ortaya çıkan zayıflıktır. Ve bu iradeyi bir bütün olarak kadrolardan, yöneticilerden ve onların düşünce-tavırlarından soyutlamadan değerlendirmek gerekir, çünkü bunlardan bağımsız, ayrı bir olgu değildir.

13 Eylül inisiyatifi, devrimci hareketi içten içe çürüten, onu siyasi ve fiziki olarak yok oluşun eşiğine götüren tasfiyeciliğe karşı devrimci bir tavır alıştı. Bu tavır alış, devrimci hareketin kendi bünyesindeki çürümeye karşı yine kendi bünyesinde ortaya çıkan bir reflekstir. 13 Eylül, devrimci hareketin içinde bulunduğu sorunlara net tanımlar koyan, bunların çözümü için hayata geçirilmesi gereken politikaları ortaya sunan sistematik bir düşüncenin sonucunda gerçekleşmiş bir çıkış değildir. Bunların ipuçları yakalanmıştır ve bir arayış söz konusudur. Bu arayışın zemini ise kadrolar platformu olarak görülmüştür. Ancak bu gelişmenin kendi sonunu getireceğini gören tasfiyeci anlayışın daha sürecin başında dayattığı şiddet, yaratılan bütün gelenek ve değerleri ayaklar altına alma, devrimci hareketi “atomlarına kadar bölme” pahasına başlattığı

saldırı dalgası bu süreci ağırlaştırmış ve adeta bir dönem bu ipuçları da birbirine karışmış, devrimci hareket yeni bir çözümsüzlüğün içine doğru sürüklenme tehlikesi atlatmıştır. (bu konuda sürecin değerlendirilmesi ayrı bir çalışma olarak devam etmektedir.)

Bu genel sorunlar dışında sürecin ağırlaşmasında payı olan hata ve zaaf-
flarımıza dönersek;

13 Eylül müdahalesinin en büyük hatalarından biri, tasfiyeciliğin örgüt-
sel sorunları çözme yöntemleri görüldüğü halde, bu konuda net duruşu
ortaya koymada yaşanan zayıflıktır. Her türlü ilke ve kuralı hiçe sayan,
kendini net bir duruşla ifade eden tasfiyecilik, örgütsel sorunları çözmede
sorumluluk duymayacağını pratik yaşanmışlıkla gösteriyordu. Bunun
ayrı bir örgütlenme olduğu da açıktı. Tasfiyecilik ayrı bir örgüt anlayışı-
yla hareket ederken, ve 89'da yaşanan tartışmalarda bölünme kaygısının
hangi sonuçları ortaya çıkardığı somut bir ders olarak dururken, sorun-
larımızın aynı örgüt çatısı içinde çözümlenebileceğinin düşünülmesi en
büyük hataydı.

Sorunlarımızın kadrolar platformunda ele alınacağı ve hareket iradesi-
nin bu platformda ortaya çıkacağı düşüncesi, kadrolar platformunun
oluşturulmasına kadarki süreçte -ki bu kadrolar platformu gerçekleştir-
memiştir- devrimci hareketi bir irade zaafıyla karşı karşıya bırakmıştır.

Bu durum, düşüncede, tavırda, örgütlenmede, seferber etmede yaşanan
bir zaafi getirmiştir. Düşüncede, tavırda, örgütlenmede, seferber etmede
yaşanan zaaf ise iradeyi daha da zayıflatan bir sonuç doğurmuştur. Süre-
cin başından itibaren bu iki zaaf karşılıklı birbirini beslemiştir.

13 Eylül müdahalesinin „darbe”, „ihamet” çığıllıklarıyla ilkesiz kurlsız bir
açılımla tabana duyurulduğu ilk günlerde, sürecin iki ayrı örgüt olarak
şekilleneceği açığa çıkıyordu. Bu durum görülerek, planlama yapıl-
malıyken, ilişkiler ona göre düzenlenmeliyken, çaba bir yanıyla örgütü
biçimlendirmeye yönelmeliyken, daha çok tasfiyeciliğin bizi çekmek
istediği ortama doğru bir evrilme yaşanmıştır. Onun belirlediği, sınırlarını
çizdiği bir alanda savaşı kabullenmek, tasfiyeciliğin ilk anda yarat-
tığı etki ve saha hakimiyetini görmemektir. Atomlarına kadar bölünsün”
sözü, kaybedecek şeyi olmayanların yaklaşımından çok, devrimci hare-
keti güçsüz bırakacak, etki alanını daraltacak, kaos ve kargaşa ortamıyla
devrimci hareketin önünü tıkamaya yönelik bir taktikti.

Tasfiyecilik; anlayış, yöntem ve çizgi olarak bilinmeyen değildi. Tasfiyeciliğin kendisi devrimci hareketi bir anlamda tıkanmanın eşliğine getirmişken, tıkanmayı aşma noktasında sorumluluk göstermeyeceği de açıktı.

Çünkü tasfiyecilik kavramının kendisi dağıtmak, yok etmek, bozmak ise, ve içindeki tasfiyeciliğin ,90'lı yıllardan itibaren, genel tasfiyeci dalgayla bütünleştiği vb. tespitlerinin yapıldığı noktada, tasfiyeciliğe karşı net duruş ortaya koymak önemliydi. Ortaya konan pratikle gelişmelerin nasıl bir seyir izlediğini ele aldığımızda görülen yan, tasfiyeciliğin yeterince anlaşılmadığı, etki boyutunun kavranamadığıdır. Daha çok tasfiyeciliğin örgütsel boyutta yarattığı tahribat pratik yanlarıyla görülmüş, bunlar vurgulanmıştır. Tasfiyeciliğe karşı mücadele planı ortaya konamamış, saflarımızda buna uygun bir davranış biçimlendirilememiştir.

13 Eylül müdahalesini zayıf kılan etkenlerden biri de bu gerçekliktir. Şiddetin devreye girdiği bir ortamda ise, şiddeti etkisizleştirecek bir programa sahip olmamak gibi objektif bir sonuç çıkmıştır. Tasfiyeciliğin şiddete başvurma amacı intikam, „suçluların cezalandırılması” gibi görünüşler arzetsen de, asıl olarak 13 Eylül müdahalesinin devrimci çıkışını boğmak üzerine kuruludur. Şiddeti: tasfiyeci gelişimin önünü açmanın ve kendini yapılandırmanın yöntemi olarak kullanmıştır.

DK tasfiyeciliğinin şiddeti kullanmadaki amacı bilinmesine, yöntemleri görülmesine rağmen, bu şiddeti etkisizleştirmeye yönelik bir politikanın hayata geçirilmesinde yetersiz kalınmıştır. Meşru müdafaa çizgisini aşmayan -hatta bunda bile yetersiz kalan-bir tutum sergilenmiştir. Bu yetersizlik, içe dönen bir silah olmuş, var olan sorunların kendini dışa vurmada etkisi boyutlu olmuştur.

Tasfiyeciliğin uyguladığı şiddet yöntemi etkisiz kılınabilir ve devrimci hareketi kendi gündemine hapsedme çabası boşa çıkarılabilirdi. Bu dinamikler de, potansiyel de, güç de vardı. Bu yapılamamıştır. Kuşkusuz bu zaafı sadece iradeye yüklemek haksızlık olur, bir bütün olarak hareket mensupları böyle bir zaaf içinde olmuştur. DK'nın hedefi, yöntemleri, araçları, öne sürdükleri insanların nitelikleri saflarımızdaki bir çok unsur tarafından kavranmamış, sol içi çatışmaya duyulan tepki, şiddetin çözüm olmayacağı düşüncesi, böyle bir süreci paylaşmama niyeti vb. Nedenlerle sorunun çözümü teşhirde ve bu teşhirin yaratacağı dış etkide aranmıştır.

Şiddeti etkisizleştirecek bir politikanın hayata geçirilmesini engelley-

en ve adeta insanlarımızı peygamber tavrı”na alıştıran bu durum, „vurdukça kazanan” bir tasfiyecilik olgusunu ortaya çıkarmış, sürecin bu tarz gelişimi bir tahribat ve dejenerasyona yol açmıştır. İç sorunların çarpık ele alınışı ve kendini yozlaştırarak dışa vurumunun bu denli şiddetli olmasında ve devrimci hareketin yıllarını çalmasında bu zaafımızın belirleyici rolü vardır.

Tasfiyecilik kendini biçimlendirirken asıl olarak 13 Eylül müdahalesinin bu eksikliklerinden yararlanmıştı. Şiddeti tek çare olarak görürken de bu eksikliklere ve zayıf noktalara oynamıştır. Devrimci harekete vurarak „güç” olmayı hedeflemiştir. Kendi geleceğini, devrimci hareketin yok edilmesi üzerine inşa etmiştir. Deşifrazyon, ilkesizlik, kuralsızlık her şeyi kendine mubah görerek, örgütlenmeyi bir anda dağınkılıkla baş başa bırakmıştır ve devrimci hareketi sorumluluk altında bırakacak bir baskılanmaya sokmayı bu kapsamda hedeflemiştir. Devrimci hareket ilke, kural derken o ilkesizlik, kuralsızlık demiştir. Böylesi bir ortamda, yarattığı geri kitle güdüsünü daha rahat biçimlendirebileceğini hesap etmiştir.

Diğer yandan DK tasfiyeciliğinin, saflarımızda dağınkılık, güvensizlik ve inançsızlık yaratmak için devreye soktuğu kişisel yıpratma kampanyaları karşısında da taktik yetersizliklerimiz söz konusudur. Devrimci hareket insanlarına yönelik kişisel ve ahlaki saldırılar karşısında, tartışmaların kişiliklerin tartışıldığı bir zemine çekilmesi ve sorunun özünün kaybedilmesi tehlikesi görülerek yanıt verilmemiş, ancak bu saldırıların saflarımızda yaratacağı olumsuzluk yeterince hesaplanamamış ve bertaraf edilememiştir. Kuşkusuz kişisel saldırıya uğrayan yoldaşlarımızın tek tek kendilerine yöneltilen suçlama ve karalamalara yanıt vermesi, kendilerini anlatması gibi bir tavra girilemezdi. Ancak bir bütün olarak devrimci hareketin bu kişisel yıpratma kampanyaları karşısında hem kendi saflarımızda bir eğitimi temel alan, hem de bu saldırı dalgasını geri püskürtecek bir programa sahip olması gerekirdi. Bunun olmadığı noktada, saldırı dalgaları saflarımızda yeni sorular yaratmış ve bu sorulara cevap yetiştirilmeye çalışılmıştır. Hızımızı kesen, bizi programlı bir çalışmadan alıkoyan bir işlev görmüştür. Gelecek açısından da önemli olumsuzluklar taşıyacak bir birikime neden olmuştur. Hiçbir kuralın ve ahlakın olmadığı, her yolun mübah sayıldığı bir anlayışla saldırılarını sürdüren tasfiyeciliğe karşı, ne bir eğitim süreci yaşanabilmiştir, ne de karşı koymada kendimize has silahlar oluşturulmuştur. Tasfiyeciliğin, yaratmak istediği kaos ve kargaşa

böyle bir ortamda yankısını bulmuş, en ufak sorun birliği ve bütünlüğü zedeleyecek bir rol oynamıştır.

Gündemi belirleyen, bizi kendi eksenini etrafında oyalayan DK tasfiyeciliği, bir anlamda elde etmek istediğini kazanmıştır.

Karşı atağa geçmede, inisiyatif koymada. gündemi belirlemede yaşanan yetersizlikler, devrimci hareketi tasfiyeciler karşısında zayıf düşürmüştür.

6 Mart katliamına neden olan deşifreyon, tasfiyeciliğin çalışma yöntemleri, o günkü koşullarda yarattığı bir dizi devrimci olmayan yol ve yöntem sonucunda olsa da, asıl olarak devrimci hareketin toparlanmaması için gözetilen özel çabadır. Bu özel çaba, telefonlarla, her türlü legal ilişkiye Bedri'lerin ve bir çok insanın ülkede olduğunun bildirilmesidir. Bu bildirilme biçimi, bilinçli bir tarzda adeta operasyona yol açacak tarzda kullanılmıştır.

6 Mart katliamı tümüyle tasfiyeciliğin yarattığı bir sonuçtu. Bu sonuç, tasfiyeciliğin teşirini geçmiş operasyonlarda oynadığı rolle birlikte bütün devrimci kamuoyuna etkili bir tarzda yansıtılmıyordu. Tasfiyecilik sorgulanmalıydı. Ama bu yapılamamıştır. Yapılamadığı gibi, DK tasfiyeciliğinin kullandığı, devrimci hareketi yönelttiği bir silah olmuştur.

Keza daha önce de değindiğimiz gibi, örgütsel sorunlarımızın kendini yakıcı bir tarzda dile getirdiği, tıkanıklığı her boyutuyla yaşadığımız bir süreçte, 13 Eylül müdahalesinin adeta kendini yadsıyan bir şekilde, tasfiyeciliğin kaleminden çıkan "Partinin Arifesindeyiz" yazısını yayınlatabilmiştir.

Sorunların her yönüyle kendini dışa vurduğu, 13 Eylül gibi bir müdahalenin yapıldığı bir süreçte, böylesi bir yazının yayınlanması, tasfiyeciliğe kan pompalayan bir işlev görmüştür. "Madem örgüt kötüydü, partinin arifesindeyiz yazısını niçin yayınladınız" gibi bir anlayışın biçimlenmesinin de ötesinde, bu yazı tabanda, örgütün içinde bulunduğu sorunların, tıkanıklıkların görülmesini engellemiş, tam da tasfiyeciliğin istediği gibi insanların özelemlerine sahtekarca bir biçimde cevap vermiş, ve „parti” bekleyen insanlar örgütün gerçekleriyle yüz yüze geldiklerinde sorunları sahiplenmek yerine sorunlardan kaçmayı, „önderlerine” sığınmayı tercih etmişlerdir. Yine bu yazı DK'nın kendi tabanında yıllarca „partimizi engellediler” demagojisine malzeme olmuştur.

Oysa “Partinin arifesindeyiz” belirlemesi, tasfiyeciliğin sahtekarca bir sloganı olmaktan öte bir şey değildi. Örgütsel sorunların çözüm platformu oluşsun-oluşmasın, bu belirleme tasfiyeciliğin kolay kolay izah edemeyeceği bir durumdu. 13 Eylül müdahalesinin haklılığının somut delillerinden biri olan bu yazı, 13 Eylül müdahalesini yapanlar tarafından yayınlanmakla kendilerine dönen bir silah olmuştur.

Başta da belirttiğimiz gibi bu sürecin eksik ve zaafları devrimci hareketimiz açısından bir iç eğitim süreci olarak ele alınmıştır. Ancak, tarihi ve yaşananları çarpıtan, tek yanlı bir propaganda ile kitleleri yönlendiren tasfiyeci anlayışa karşı ideolojik politik ve örgütsel anlamda güçlü bir savaşım verebilmek, kitleleri aydınlatmak önce tahrifatların giderilmesini gerektiriyordu. Bu her şeyden Önce tarihe karşı olan sorumluluğumuzun bir gereği idi.

Devrimci hareketin yaşadığı bu tarihsel dönemi değerlendirmek, ve önümüzdeki süreci şekillendirebilmek, ancak bu sürecin pratik şekillenişini ortaya koymaktan geçiyordu. Süreci kısaca anlatma zorunluluğu buradan kaynaklanıyordu. Bunu yaptık.

Bu süreci tarihsel olarak belgeleyebilecek en iyi yöntem ise. o günkü koşullarda yaşanan olay ve çatışmaların değerlendirildiği bildiri ve yazılara yer verilmesiydi. Sürecin başından itibaren yaşanan kimi olay ve çatışmaların, saldırıların ele alındığı bildirilere, fotoğraflara, haberlere burada yer vereceğiz.

**‘RESMİ TARİH’ÇİLERİN
YOK EDEMEDİKLERİ GERÇEKLER
(BELGELER-BİLDİRİLER)**

HAREKETİMİZ İÇİNDEKİ SAĞ TASFİYECİ DK HİZBİ SUÇ İŞLEMENE DEVAM EDİYOR.

Tasfiyeci sağ oportünist hizip örgütsel-siyasal suçlarını örtbas etmek, insanlarımızın gerçekleri Öğrenmelerini engellemek için yeni provokasyonlara başvurmaktan çekinmiyor. Ancak hiçbir çaba, hiçbir provokasyon, hiçbir baskı, tehdit, şantaj, karalama ve hatta son günlerde artış gösteren fiziki saldırıları dahi gerçeklerin ortaya çıkmasını engelleyemeyecektir.

Saldırganlığın yeni bir örneği 1-2 Mart günleri Köln Halk Kültür Derneğinde yaşandı. insanlarımız, başka bir birimden kavga ettirmek için özel olarak çağırılan ve bir kısım sorumsuz, provokatif tavırlı “yönetici” tarafında adeta güruh mantığıyla idare edilen saflarımızdaki diğer insanlar tarafından aynı gün içinde üç defa saldırıya uğradı, dövüldü.

Politikayı yalan, ilkesizlik, kurnalsızlık ve siyasal ahlaksızlarla yürütmeye çalışanlar baskı dayak ve tehditle. konuşmayan, tartışmayan, giderek “kul”laşan apolitik bir kitle yaratmak istiyorlar.

Daha önceden de gerek Özgür Halklar Komitesi ve Köln Halk Kültür Derneğinde, gerekse Paris’teki derneğimizde bu türden saldırılar olmuş, insanlarımız dövülmüştü.

SORUYORUZ: NE İSTENİYOR?

İnsanları konuşmaktan, tartışmaktan men etmenin okuma, tartışma yasakları koymanın mantığı nedir?..

“Konuşuyor, insanların kafasını bulandırılıyorsunuz” diyenler hangi gerçeklerin açığa çıkmasından korku duyuyorlar?

Bu korku neden? İnsanlarımızı tasfiyeci-oportünist DK hizbinin örgüt-

sel- siyasal suçlarını öğrenmesinler mi?

Bitmeyen yalan ve iftiralar karşısında, kanla yazılan Devrimci Sol tarihine yönelik tahrifatlar karşısında sessiz mi kalalım? Hayır, kalmayacağız!..

Ya da gerçeklerden Marksizm-Leninizm'den, devrimcilikten yaz-geçip, tasfiyeci sağ oportünist hizbe "kul"luk mu edelim?

Sadece bu yaşananlara dahi baktığımızda oportünist DK hizbinin anlayışını görmemek, mahkum etmemek mümkün değildir.

ÇAĞRIMIZDIR

Tasfiyeci sağ oportünist hizbin etkisi altında kalan insanlarımıza sesleniyoruz...

Düne kadar omuz omuza kol kola her şeyimizi paylaştığınız acılar-zorlukları birlikte yaşadığınız yoldaşlarınıza, mücadele arkadaşlarınıza el kaldırmayın, olgunlukla tartışmak, gerçekleri açığa çıkarmak yerine yalan ve iftiralara alet olmayın, fiziki saldırılara baş-vurmayın.

Bu yol çıkmaz, bu yol karanlıktır. DK hizbinin sizlerden istediği silahlı saldırılara başvurun devrimci kanı akıtmayın.

Bir kez daha vurguluyoruz. Bu, gelecekte kesinlikle altında kalkılmayacak sorumluklar, yeni suçlar demektir. Kimse bu vebalin altına girmemeli, tüm yoldaşlarımız bu konuda yüksek bir sorumluk anlayışıyla hareket etmelidir.

TASFİYECİ SAĞ OPORTÜNİST HİZBİ UYARIYORUZ

Örgüte, ileri kadrolara güvenmeyip, sorunu yalan, yaygara ve boğuntuyla kitlelere götürdünüz. İlkesizlik, yalan-dolan, siyasal ahlaksızlık harcınız oldu.

Ama kitle önündeki tartışmalardan rezil olmaktan kurtulamadınız. Söyleyecek hiç bir şeyiniz kalmadı. Ve insanlar Önünde tartışmıyor. "kul"lar yaratmaya çalışıyorsunuz. Belki aradığınız, istediğiniz insan tipini bulabilirsiniz, ama eminiz ki Devrimci Solcular sağ oportünist hizbe boyun eğmeyecek, devrimci kişiliklerini, onurlarını, devrime, halka ve Marksizm-Leninizm'e olan inançlarını yitirmeyeceklerdir.

Bu nedenle yalanlarınızdan, silahlı saldırıyı hedefleyen provokasyonlarınızdan vazgeçin. Devrimci Sol düşüncesine karşı sağ-tasfiyeci oportünist eğilim ve saldırılarınızı dayatmaktan vazgeçin... Saldırılarından baskı, tehdit, şantajlardan, provokasyonlardan vazgeçin... Hiç bir

haklı anlayış ve düşünce, sadece güce tapan hotzotçu-yaygaracı bir hizip tarafından bastırılamaz, bastırılamayacaktır.

YOLDAŞLAR!..

Hareketimizin içinde bulunduğu olumsuzlukları aşmanın, bu olumsuzlukların sorumlularına ve bugünkü tavırlarıyla daha da derinleştirenlere karşı Devrimci Sol'un verecek bir tavizi yoktur. Verilecek her taviz ideolojik-siyasi çizgimizden, geleneklerimizden ve ahlakımızdan verilmiş olacaktır.

Suçların baskı-tehdit, yaygara ve demagoji ile örtbas edilmesine izin vermeyeceğiz-vermemeliyiz. Bunu amaçlayan tavır ve yöntemlere devrimci irade ve bilincimizle, cesaret ve atılganlığımızla karşı durup etkisiz kılmak, saldırganlıkta ısrar edenlere gereken tavrı göstermek bugün temel görevimizdir.

Gücümüz savunduğumuz çizgide, ahlakta ve geleneklerimizdedir. Haklılığımızdadır.

Halkımız ve tarih DK ve "Dayı"cuları tasfiyeci, sağ-opörtünist bir hizip olarak mahkum edecek, kazanan Türkiye Devrimi, MarksizmLeninizm ve bu uğurda mücadele eden DEVRİMCİ SOL olacaktır.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

DEVRİMCİ SOL

AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

03.03.1993

TASFİYEC SAĞ-OPORTÜNİST HİZBİN YÜZÜ: İHBARCILIK VE DEVRİMCİLERE ATEŞ AÇMA

Yoldaşlar; Bütün Taraftarlarımız; Halkımız;

Sizlere, bu dereceye varan sorunlarımızın yarattığı olumsuzluklar, çürüme ve siyasal ahlaksızlık ile bunlara karşı devrimci değerlerin, ML nin ve geleceğin savunulduğu bir ortamda seslenmek, gerçekleri açıklamak durumundayız.

Bugün tasfiyeci sağ-oportünist DK hizbinin hareketimize dayattığı sorunlara; yenilen merkezi operasyonlara, örgütsel tasfiyeciliğe ve bunların örtbas edilmesi için girilen yalan, iftira, yaygara ve hareketi bölme kampanyasına yurtdışı özelinde yeni halkalar eklemiş bulunuyor, Dayak, saldırı ve derneklerin birimler dışından getirilen insanlar tarafından işgal edilmesiyle başlatılan bu kampanya, silah kullanılmasına kadar vardırılmıştır.

Siyasal Öngörü ve ahlaktan yoksun, Devrimci Sol dinamizmine inançsız, kendine güvensiz ve suçlarını kapatmak için panik halinde ne yaptığını bilmeyen bir anlayışla karşı karşıya bulunuyoruz. Bu anlayışı kınıyor, bu anlayıştan utanç duyuyoruz.

“Örgüt merkezinin yurt dışına taşınması”nın savunusunu yapan bu düşünce tarzı bugün Avrupa’daki taraftarlarımızı baskı, tehdit, korku ve dernekleri işgal yoluyla susturmak, hareketimizin ilişkileri ve değerlerinin üzerine oturmak istemektedir. Bunun için tüm güçler seferber edilmiş, ülkeden özel olarak insanlar getirilmiş, meşru olmayan istihdamlar yapılmış, ilişkilerin gasp edilmesine kalkılmıştır. Bu durum, mülteciliğe soyunmuş ve bunun teorisini yapan tasfiyeci oportünist DK hizbinin kendi siyasal geleceğini yurtdışında görmesinden kaynaklanmaktadır.

Bu düşünce ve ahlak tarzı, birimleri ve ilişkileri elde etmek için her türlü saldırıyı, dengesizliği reva görmekte, bunu bizzat pratiğiyle ispatlamaktadır.

Bu nedenledir ki, Köln Halk Derneği ve Özgür Halklar Komitesi tamamen birimler dışından getirilen, adeta grup mantığıyla hareket eden insanlar tarafından işgal edilmiş, buralarda faaliyet yürüten arkadaşlarımız dayak, küfür ve hakaretlere maruz kalmışlardır.

Köln'de dernek çalışan insanlarımız bir hafta boyunca günde bazen bir, bazen üç defa olmak üzere her gün dövülmüş, kadın yoldaşlarımıza, ailelerimize dahi provaktif “sorumlular” tarafından dayak atılmıştır. Sekiz-on insan her gün otuz-kırk-elli tasfiyeci hizip taraftarlarınca dövülmüştür.

“Uslanmıyorlarsa onlara da vurun” emri veren, analarımızın dahi dövülmesini isteyen, kendini bilmez, provaktatif tayını “yönetici”lerden bazıları sadece bunlarla da kalmamış, gencecik insanlarımızı aşağılamak için dövüp alkışlatma, ahlaki saldırı ve itham her türlü yola başvurmuşlardır.

Evet soruyoruz: Dernek içinde ana ve babalarının yanında insanlarımızıza “0... çocuğu”ndan aşağı bir üslup kullanmayan, iki kişi ile tutturup copla- tahta sopalarla döven, ellisine dayanmış insanlarımızı dayak attıran ve kavga başlayınca da tepkilerden korkup arkalara gizlenmek ahlak mıdır, onur mudur? Sakatlığının ardına gizlenmeye çalışan, her lafı küfürle açıp küfürle kapatan gittiği-konuştuğu her yerde insanlarımızı bu tavrıyla kendisine düşman eden bu tatminsizlik, bu onursuzluk atırılan dayaklara rağmen kimseyi “kahraman” yapmayacaktır.

Tüm bunlar üzerine 3 Mart günü Devrimci Sol taraftarları Köln Halk Kültür Derneğini işgal eden bu anlayıştan özeleştirme almak ve işgalden vazgeçmesini istemek üzere dernek lokaline gitmişlerdir. Siyasi olgunluğumuzun ve çözümünü tartışma-değerlendirmede arayan anlayışımızın ürünü olan bu tavır demekteki işgalci hizip taraftarlarınca provoke edilmiş, alınmak istenen bir önleme küfür ve hakaretlerle karşı çıkmıştır.

Kavga tasfiyeci DK hizbinin taraftarları tarafından polise ihbar edilmiş, iş, polis olay yerine gelerek bir kısım insanımızı gözaltına almıştır. Dahası herkesin gözleri önünde bu tasfiyeci hizbin taraftarları bir bir insanlarımızı polise göstermiş, ihbar etmiş, saflarımızda kolay affedilmeyecek bir suç işlemişlerdir.

Oysa Köln Derneğinin çalışanları bir hafta boyunca karşılaştıkları yoğun dayak ortamına rağmen, polisin olaya müdahalesini engellemek için özel çaba göstermişler, derneği basan polisi geri göndermişlerdir.

Çünkü devrimci sorumluluk budur. Çünkü, ihbarcılık devrimcilere değil, karşı-devrimcilere yakışan bir tavidir.

Ama sadece bu kadar değil: rezillik, utanmazlık bir kez alıp başını yürümesin, şimdi de bizlere telefon edip “derneğin resmini çekip dergide yayınlayacağız, panoları yırttınız, kadınları dövdünüz “diye utanmazca yalan ve şantajla başvuruyor.

Panoların nasıl kendilerinin yaslanması ve darbeleriyle yırtıldığını herkes gördü. Dernek camını dahi kırmaya çalıştılar, dolapları parçalayıp sopa olarak kullanmak istediler... Çünkü onları işgalci bir anlayış oraya getirmişti. Hiçbiri derneğe emek vermemişti. Aralarında devrimciliği bırakmış, ahlaki-örgütsel suçları nedeniyle cezalandırılmış unsurların da bulunduğu bu gurubun başka bir işlevi de olamazdı.

Ve dengesizlik, korkaklık, güç gösterisine yönelik imaj yaratma çabaları yeni bir ünün daha verdi:

Tasfiyeci oportünist DK hizbi 16-18 yaşındaki insanlarımıza karşı silahlı saldırıya geçti, silah kullandı, arkalarından ateş etti. (04.03.1993) İşte “kan dökülür” mantığının vardığı yer; işte Devrimci Sol karşıtlığı budur.

Amaç, korku yaratmak, gencecik insanları, taraftarlarımızı korkuyla teslim almaktır. Amaç provokasyon yaratmaktır. Ve bugün utanmadan, sıkılmadan silah kullanma tavırlarını savunmaya çalışıyorlar. Hatta önce insanlarımızın arkasından ateş açtırılıyor, arkasından DK hizbinin ülkeden getirdiği provokatif tavırlı “yönetici”lere telefon ettirilerek “nabız alınma”ya çalışılıyor, “bakalım ne diyorlar” diye. Evet, onlar bu korkaklıkları, bu inançsızlıkları, her şeyi mubah gören anlayışları ve ahlaksızlıkları bitecek.

Ama ilan ediyoruz: Bu anlayış hiç bir şekilde Devrimci Sol düşüncesini, canlılığını ve taraftarlarını teslim alamayacaktır. Bu anlayış, polise ihbar ederek, insanlarımıza silah gösterip, arkalarından silah sıkarak bir yere varamayacak, tam tersine batağa saplanacaktır.

Bu anlayışa sesleniyoruz: İnsanlarımızı dernek içinde polise ihbar ettiniz, silaha başvurduunuz, SUÇ İŞLEDİNİZ. Hareketimize, devrime ve değerlerimize karşı suç işlediniz. Bunun hesabını Örgütsel platformumda

Devrimci Sol'a vermek zorundasınız! Vereceksiniz!

Ve uyarıyoruz:

Tek bir insanımızın kanı dökülürse bu sizin zaten şimdiden kararmaya başlayan siyasi sonunuz olacak; bu sizi bitirecek ve tek bir adım atmayacaksınız...

Bu konuda Devrimci Sol'un verdiği sözü yerine getireceğine inanıyoruz.

DEVİRİMCİ SOL

AVRUPA TEMSİLCİLĞİ

05.03.1993

ONLAR İNSAN GÜZELİYDİLER...

Ateşi üfle

Körügü kullan

Bu can bu hasrete dayanır

soludukça sevdan..."

Onlar, on beş yılı aşkın mücadele, deney, direniş ve birikimin, ölüm oruçlarının, işkencede direnip sır vermemenin, özgürlük tutkusu ve mücadelenin ateş çemberlerini aşmanın mimarlarıydılar. Devrimci kişilik, coşku, irade ve cesaretle örnektiler. Genç yaşlarıyla birlikte coşkuları adalet, olgunluk ve müşfik yanlarıyla birleşmişti. Onlar insan güzeliydiler...

Tarih ve mücadele tanıktır;

Mücadele; halkı için, idealleri için ölmesini bilenlerin omuzlarında yükseliyor; mülteciliğin değil...

Gelecek savaş alanlarında yazılıyor!..

Ant olsun ki kızıla boyadığımız elimizdeki bayrak düşmeyecek!..

Ant olsun ki dökülen kan yerde kalmayacak!.. ANT OLSUN!..

Bedri YAĞN'lara, GÜRCAN'lara, Ali KIRLANGIÇLI'lara ant olsun!..

MENEKŞE'lere, RIFAT'lara, ASIYE'lere ant olsun!..

DEVİRİM ŞEHİTLERİMİZE ANT OLSUN!

6 MART ŞEHİTLERİMİZİN AÇTIĞI YOLDA KURTULUŞA KADAR SAVAŞACAGIZ

İşçiler, Emekçiler!

Emperyalizm ve yerli işbirlikçilerine karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi veren halkların tarihi aynı zamanda yenilgiler ve zaferler tarihidir de.

Sömürücü egemenler sınıfı, baskı, sömürü ve talana dayalı düzenlerinin bekası için, halklara sundukları tek seçenek açlık yoksulluk ve sefalettir.

Bundan dolayıdır ki dünyanın dört bir yanında ezilen, sömürülen emekçi halklar yüzyıllardır insanın insanca yaşayabileceği, baskı, sömürü ve talanın olmadığı, halkların kardeşçe yaşayabileceği bir dünya yaratmanın özlemiyle mücadele etmektedir. Bu mücadele içerisinde bugüne kadar yüzlerce, binlerce devrimci, yurtsever, komünist şehit düştü. Kazanılan bir çok zaferlerle birlikte, birçok yenilgiler de alındı. Her yenilginin ardında karanlığın temsilcileri sömürücü egemen sınıflar karanlığı yaymaya çalışırken, aydınlığın temsilcileri devrimciler, komünistler şafakla birlikte yeniden ayağa kalkmışlardır.

Ve tarih; Halkların kurtuluş mücadelelerinde dönüm noktası olan bir çok yenilginin, nasıl güçlü siyasal kazanımlara dönüştürüldüğüne tanık olmuştur. Spartaküsler, Bedrettinler, Mustafa Suphi'ler, Seyit Rızalar, Cheler ve Mahirler gibi, tıpkı '72'nin 30 Mart'ında olduğu gibi, Kızıldere'de alınan yenilgiyle yazılan Manifestoya; yine tıpkı 6 Mart 1993'te olduğu gibi yeni değer ve kazanımların yaratılmasına tanık olmuştur Türkiye halkları.

Devrim yolunda teslim olmayı değil, kanlarıyla direniş destanları

BEDRİ YAĞAN

yaratılar halklarımızın yreğinde taht kurdular.

Türkiye sınıflar mücadelesinde yer aldığımız 17 yıllık mücadele tarihimize boyunca Devrimci Sol adı direnmenin, savaşmanın adı oldu.

Faşizme karşı barikatlar oluşturdu '80 öncesi.

İhaneti, yılgınlığı ve karanlığı yardı, açlığa yatmış bedenler ölüm oruçlarında.

Yine; 12 Temmuz'larda omuz omuza verip marşlar söyleyerek teslim olmamanın, direnmenin geleneğini yaratık.

16-17 Nisan'larda düşman kuşatmasını cesetlerimizle yarıdık ve orak-çekiçli bayrağımız dalgalandı Çifte havuzlarda...

Türkiye ve dünya halkları duvarlara kanlarıyla Devrimci Sol adını yazan devrim savaşçılarına tanık oldu.

13 Evlül insivatiği Devrimci Sol Tavrıdır.

GÜRCAN ÖZGÜR AYDIN

Ali KIRLANGIÇLI

Direnme ve savaşımıyla özdeşleşmiş Devrimci Hareketimizin yarattığı değerler, kazanımlar ve güzelliklerin yanı sıra, 1991 ,den itibaren başlayarak hareket yönetimine çöreklenen, tasfiyeci sağ- oportünist anlayışın örgütümüz bünyesinde adım adım yarattığı siyasi-ideolojik-örgütsel tahribatlarla örgütümüz ciddi tehlikelerle, tıkanıkla yüz yüze gelmişti.

Benmerkezci önderlik anlayışının harekete egemen kıldığı ilkel, profesyonellikten uzak örgütsel işleyiş sonucu ard arda merkezi operasyonlar alınmış, örgütlenme adeta darbeler-operasyonlar kısır döngüsüne mah-

kum edilmiştir. Yenilen operasyonlar sonucu içinde önder yoldaşlarımızın da bulunduğu çok değerli bir çok yoldaşımız şehit düşmüştür.

Yenilen operasyonlar örgütümüzde çok ciddi birikim ve kadro kaybına yol açmıştır. On yılların bırakımını, değerini pervasızca çar-çur eden ben merkezci anlayış salt kendini koruma kaygısıyla hareket ederek örgüt merkezini yurtdışına taşımış, kaç kınlığı, mülteciliği hareketimiz içerisinde meşrulaştırmaya çalışmıştır. Hareketimizi adım adım yok olmanın eşiğine getiren bu anlayışa dur demek amacıyla 13

Eylül Devrimci İnisiyatifi gündeme gelmiştir.

13 Eylül Devrimci İnisiyatifi, tasfiyeci sağ oportünizme, mülteciliğe karşı bir tavır alıştır.

13 Eylül Devrimci inisiyatifi, şehitlerimizin adeta iğneyle kuyu kazar gibi yarattıkları değerlere sahip çıkmaktır;

6 Mart mücadele tarihimizde g ü ç l ü bir siyasal kazanımdır!

6 Mart siyasal kazanımını zafere dönüştürelim.

13 Eylül Devrimci İnisiyatifinin bir devamı olan 6 Mart; Devrimci Sol

MENEKŞE MERAL

Rifat Kasap

Asiye Kasap

tarihinde bir dönüm noktası, yeni bir sürecin başlangıcıdır.

Devrimci Hareket içinde yaşanan sorunların en yakın tanıkları olan 6 Mart şehitlerimiz, alınması gereken doğru devrimci tavrı alarak eylemleriyle tarihimizde yeni bir sayfa açmanın öncülleri oldular.

6 Mart şehitlerimiz, mülteciliği, dönemliği, dava kaçkınlığını meşurlaştırmaya çalışan tasfiyecilere karşı halklara ve onların mücadelesine öncülük etmenin ateş hattının ortasında mücadelenin en ön saflarında yer almakla mümkün olacağını ifade eder.

6 Mart mücadele çağrısıdır.

6 Mart şehitlerimiz; “iç devrimimizle kendimizi ve hareketimizi yenileyelim”

şiarını kanlarıyla, canlarıyla bayraklaştırdılar.

6 Mart'ta ölümsüzleşen, mülteciliği elinin tersiyle itip mücadele alanlarına coşkuyla koşan Bedri'ydi;

İşkence tezgahlarının baş eğdiremediği direnç sembolü Gürcan'dı;

Emek, özveri, fedakarlıkta sınır tanımayan onlarca hemşireyi mücadeleye kazandıran Menekşe'ydi:

Fedakar iki devrim emekçisi Asiye ve Rifat'tı;

Ve proleter kişiliği, sabır ve öğretmenliğiyle ve işkencedeki komünist direnişisiyle, mücadelemizin mimarlarından Ali KIRLANGIÇLI'ydı.

Bir dava adamında olması gereken tüm özellikleri kendi kişiliklerinde somutlaştıran yoldaşlarımız. tasfiyeci çetenin yarattığı deşifasyon ortamında ülkeye döndüler. Yoldaşlarımızın sergiledikleri bu tavır, mücadele kaçkını. mülteci. sağ-oportunist-tasfiyeci hizbi tarih ve halklar nezdinde mahkum etmiştir. Tasfiyeciliğin ve mülteciliğin mahkum edilmesini, yoldaşlarımız, ateş hattının ortasında yer almakla mahkum olacağını gösterdiler.

Şimdi görev; örgütsel inşa sürecimizde iç devrimizi adım adım tamamlayarak,

6 Mart'ta yaratılan siyasi kazanımı zafere dönüştürmektir. Böyle bir yolda önümüzde duran zorlu bir sürecin olduğunu biliyoruz. Yine biliyoruz ki bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da tüm zorlukları mücadele ederek, örgütlenerek aşacağız. Fedakarlık, özveri ve cesaretle sınır tanımayan bir geleneğin sürdürücüleriyiz. Haklı ve doğru bir yolda ilerlerken

bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da bedeller ödemekten kaçınmayacağız.

6 Mart şehitlerimiz bize bunu öğretmiştir.

**6 MART ŞEHİTLERİMİZ YOLUMUZU AYDINLATIYOR!
YOLUMUZ DEVRİM TARİHİNİ KANLARIYLA YAZANLARIN
YOLUDUR!**

**NİYZİ, BEDRİ, SİNAN SAVAŞA DEVAM!
BAYRAKLARINI DALGALANDIRACAĞIZ!
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!**

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER

Sayı: 52 Tarih: 16 Mart 1993

KONTRGERİLLA VE TASFİYECİ HİZBİN SALDIRILARI KARŞISINDA ÖRGÜTSEL SAĞLAMLIĞIMIZI KORUMAK VE GELİŞTİRMEK TEMEL GÖREVİMİZDİR!..

YOLDAŞLAR...

Tüm demagogileri, spekülasyon ve karalamaları altüst eden bir süreç yaşıyoruz.

Bu süreç, görevlerimizin daha ağırlaşmış zorlaşacağı ve bizlerden daha fazla fedakarlık bekleyen bir süreç olacaktır. Özellikle 6 Mart katliamı sonrası oligarşinin, tasfiyeci DK hizbinin ve yığınlığın körüklendiği kaos ve kargaşa ortamını aşmış örgütlenmemizi sağlıklı temellere kavuşturmak ve mücadeleye ivme kazandırmak için bu zorlu görevlere sahip çıkmak hepimiz için devrimci onur ve ahlak sorunudur.

Süreç, bilinçli, iradi ve örgütlü yaşanmak zorundadır. Var olan olumsuzluklardan sağlıklı bir yapı ve kesintisiz bir mücadelenin temellerini atarak kurtulmanın başka yolu yoktur.

Her şeyin deşifre edildiği, bu yüzden önemli operasyonlara uğrayıp çok değerli yoldaşlarımızı yitirdiğimiz, oligarşinin zafer çılgınlıkları atarak,

yoldaşlarımızın cesetleri üzerinde yeni politikalar inşa etmeye çalıştığı bir dönemde tüm DEVRİMCİ SOL'cuların daha inançlı ve daha kararlı olma gibi kaçınılmaz bir sorumlukları vardır.

Tasfiyeci DK hizbinin çıkmaza saplandıkça daha sıkı bir şekilde sarıldığı yalan-karalama-demagoji-spekülasyon yöntemlerini ve giderek uç boyuta vardığı fiziki saldırılarını etkisiz kılmak için ideolojik-siyasi çizgimize, geleneklerimize, ahlakımıza ve adalet anlayışımıza dört elle sarılmamız bugün her zamankinde daha da gereklidir.

Yine tasfiyeci hizbin yoldaşlarımızın cesetleri üzerinde politikalar inşa etmeye çalışması ve 6 Mart katliamını bu doğrultuda bir basamak olarak kullanmaya çalışması karşısında soğukkanlılığımızı ataklığımızla birleştirmek zorundayız.

Evet, güçlü olmak zorundayız, kararlı olmak zorundayız, cesur olmak zorundayız ve en önemlisi de kendimize, sadece kendimize güvenmek zorundayız.

Bu kendine güven, boş bir böbürlenme değil, ideolojik-siyasi sağlamlıkla, DEVRİMCİ SOL gelenek ve ahlakıyla, DEVRİMCİ SOL ataklığı, uyanklığı ve adaletiyle, Kürt ve Türk halklarının mücadelesine ve zaferine inançla biçimlenen, temelleri güçlü bir ÖZGÜVEN olmak zorundadır.

Unutmayalım ki, DEVRİMCİ SOL'un ideolojik-siyasi örgütsel çizgisinden ve halkların devrimci potansiyelinden başka dayanacak bir gücü yoktur.

Ve bugün, bu gücü bizler temsil ediyoruz. DEVRİMCİ SOL ismiyle kendilerine bir yer arayanların. bu ismi kendi kişisel çıkarları ve karizmaları için kullanmaya kalkanların, mücadeleyi ve örgütlenmeyi değil, mültecilik koşullarını siyasi ve pratik olarak sağlamlaştırmaya çalışanların vardıkları-varacakları yer bellidir. Bugün 6 mart katliamı sonrası çok açık olarak ortaya çıktığı gibi bu geçmişin şöhretleri artık hareketime ve şehit yoldaşlarımıza karşı kontrgerilla ile aynı dili kullanmaya, hizip örgütlenmelerini kalıcılaştırmak için kontrgerillanın tezlerine sarılmaya başlamışlardır.

Evet yoldaşlar... sorunu kavrayamayan iyi niyetli bir kesimi hariç tutsak kimi burjuva politikacısı kafaların düşündüğü ve büyük bir keşif yaparcasına yüksek sesle dile getirdiği gibi sürece çok "iyi niyetli" başladık.

Entrika, komplo. darbe ve tasfiye yöntemleri yerine kadroların iradesine

başvurmayı DEVRİMCİ SOL gelenek ve ahlakının bir gereği olarak görüp bu yolu izledik. Başta hizbin başını çekenler olmak üzere birçoğu sözleri seçmekle “saf, politikayı bilmeyen idealistler”. “iki günde işleri bitirilecek cahiller” olarak gördü ve hala da öyle görüyor. Varsın onlar öyle görsünler, öyle değerlendirsünler. Biz izlediğimiz bu yöntem-den hiçbir zaman pişman olmadık, bugün aynı koşullarla karşılaşsak başvuracağımız yöntem yine farklı olmayacaktır. Biz yine sorunu kadrolara götüreceğiz, yine kadrolara “karar sizin” diyeceğiz. Çünkü izlediğimiz yöntemin ne kadar doğru ve geleneklerimize, ahlakımıza uygun bir yöntem olduğu bugün çok daha açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Önemli bir eksikliğimiz vardır. Bugün dahi “bu kadarda olmaz” dediğimiz bir kısım iğrençliklere, burjuva taktiklerine karşı önlemler almadık, örgütümüzü burjuva oyunların oynayacağı bir arena olarak düşünmedik. Ben merkezci anlayışın başlangıçta yarattığı kaos-kargaşa ortamı duruldukça kadroların olayın ilk şokuyla ve duygusal bombardıman altında neredeyse hiç okuyup araştırmadan, düşünmeden verdikleri kararların doğrudan ve gerçekten yana çevrilmeye başlanması ve eksikliklerimize karşın ne denli doğru yöntem ve tavır izlediğimizin göstergelerinden biridir.

Süreç şunu açığa çıkarmıştır ki. suçlananlar gerçekten suçluluklarının bilincindedirler ve en önemlisi de bu suçların değil cezasına, araştırma ve sorgulanmasına dahi katlanamayacak denli siyasi sorumluk ve cesareten yoksundurlar. Bunun içindir ki, sorunu çarpıtmak için her türlü yöntemi kullanmışlardır, bunun içindir ki, daha sorunun ne olduğu anlaşılmadan ve buna fırsat vermeden ayrı bir hizip örgütlenmesine girişmişlerdir.

Sonuç; altüst edilen örgütlenme, deşifre edilen en gizli üsler, kadrolar ve ilişkiler ile tüm bunların yarattığı 6 Mart katliamı.

Sonuç; düne kadar birlikte ter döken, birlikte ölümlere giden, birlikte yeni değerler yaratan insanlarımızdan bir kısmının hiç konuşmadan, tartışmadan “darbeci” denilerek düşman ilan edilmesi, hatta birimlerden kovulup dövülmeleri ve de arkalarından silah sıkılması...

Sonuç; düne kadar köşesine çekilmiş, görevden kaçan, suçlu, yargılanan, cezalandırılmış, tecrit edilmiş ve hatta haklarında ceza kararları bulunan bir kısım unsurların DEVRİMCİ SOL kadroları olarak ortaya salınması, insanlarımızın üzerine saldırılması, DEVRİMCİ SOL adına konuşurulmaları, yazmaları, sürece “yönlendirici” konumda ortak edilmeleridir.

Tüm bu sonuçlarda hareketimiz lehine tek bir nokta yoktur ve hepsi de

ağır bedelleri gerektiren sorumluklar yaratır. Bu bedellerin sorumlularına ödetileceği konusunda kimsenin kuşkusunu olmamalıdır. Bu, DEVRİMCI

SOL SOZÜDÜR...

KONTRGERİLLA VE TASFİYECİ HİZBİN 6 MART KATLİAMİNİ VE ŞEHİTLERİMİZİ ,ZAFER”LERİNE BASAMAK YAPMAK İSTEMELERİ BOŞ VE İĞRENÇ BİR ÇABADIR..

13 Eylül’den günümüze yaşananlar. müdahalenin haklılığını kanıtlayan önemli olayları içinde barındırmış olsa da hiçbirisi 6 Mart sonrası yaşananlar ve alınan tavırlar kadar gerçekleri bu denli açık ve net bir şekilde gözler önüne sermemiştir. Artık oyunlar, senaryolar değil, resmi ideolojik-siyasi tezler adına oynanıyor; artık yapılanlar ve söylenenler hiçbir yoruma ihtiyaç duyurmayacak denli açıkça yapılıp söyleniyor.

Kontrgerilla daha cesur oynuyor, çünkü hizipten cesaret ve maddi zemin buluyor; daha bir “güvenli” ve saldırgan davranıyor, çünkü kontrgerillanın objektif desteğini hissediyor.

Burada 6 Mart öncesi sürece kısa bir dönüş yapıp bir hatırlatmada bulunmak istiyoruz. Sürecin başından beri her şeyi demagoji-spekülyasyon batağında boğmak isteyen ben merkezci kafanın kadrolardan psikolojik baskılanma yaratmak amacıyla diline doladığı “yakında Menzir’de sizi destekler, operasyonların benden kaynaklandığını açıklar” sözlerini unutmamız mümkün değildir. Bugün ise tam tersi olmuş, Menzir ve kontrgerilla operasyona ilişkin yaptıkları açıklamalarla ben merkezci anlayışın destekçisi konumuna soyunmuşlardır. Bugüne kadar içiçe oldukları, emrinde çalıştıkları CIA ile ilişkilerini bile gizleyen, bu konuda tek bir açıklama yapmayan katillerin 6 Mart sonrası büyük bir hızlilikle (katliam haberiyle aynı gün ve sütunlarda yer alacak biçimde) ve de “açıklık”la operasyonun Ortadoğu kaynaklı olduğunu açıklamaları hangi taktiğin ürünüdür, düşünmek zorundayız. Bu taktik nasıl ve neden ortaya çıkmıştır, bulmak zorundayız.

Bunun için biraz daha geriye gidip 13 Eylül sonrasına dönmemiz gerekir. Ben merkezci anlayışın operasyonlar konusunda suçluluğunu gizlemek için başvurduğu teorilerden biri de bilindiği üzere yavuz hırsız anlayışıyla ve utangaç bir biçimde dile getirilen “operasyonların Ortadoğu kaynaklı

olduğu” teorisidir. Müdahale sonrası kompleksiyle hazırlanan bu savunmalarda dile getirilen bir çok kurgunun yanında özellikle bu “teori”nin dikkat çekmesi doğaldı, çünkü bu “teori”nin ortaya Bedri yoldaşı suçlamak için sıkıştırıldığı çok açıktı. Ancak bununla da kalmadı ve çözümsüzlüğüne bir de cezaevi komitesine karşı hizip örgütleme suçunu ekleyen (bu suçu nedeniyle hakkında ağır cezalık bir karar süreci yaşanan) Necdet isimli unsurun kaleminden bu “teori” resmileştirilmeye çalışıldı.

Ancak yine de açıkça ve kesin olarak bunu ifade edecek cesaret ve somut dayanaklara sahip değillerdi. Bu yüzdendir ki, Necdet isimli suçlu unsur cezadan kurtulmanın tek yolu olarak gördüğü bu “teori”sini “ben de böyle kurguluyorum” diyerek bitirmek zorunda kalmıştır. Bunlar hepimizin bizzat yaşadığı ve bildiği olgulardır.

Bugün ise tasfiyeci hizbin cesaretle ifade edemediği bu spekülatif suçlamalar kontrgerillanın ağzında kesinleştirmek istenmektedir. Kontrgerillanın kendi çıkarları ve politikaları doğrultusunda saptadığı bu taktik uygulamadan çıkar umanlar, buna sesiz kalanlardır, daha da ötesi yaptıkları ve söyledikleriyle bu politikaları bilinçsizce de olsa destekleyenlerdir.

Evet 6 Mart katliamının kaynağını arıyorsak ve bu konuda gerçeklere ulaşmak istiyorsak, tasfiyeci hizbin ben merkezci anlayışı eliyle gerçekleştirdiği 26 Aralık 1992’de örgütümüzde başlatılan “operasyona gözlerimizi çevirmemiz gerekecektir. Çünkü örgütümüz 26 Aralık’tan itibaren tamamen deşifre edilmiş, ben merkezci anlayışa onay vermeyen tüm sorumluluklar ve mekanizmalar kişisel kararlarla feshedilip en illegal örgütlenmelerimizde yer alan insanlarımızın peşine hafiyeler takılmış, tespit edilen üsler basılmış, bu üslerde kimin kaldığı konusunda kurumlaşma ilişkileri sorguya çekilmiş, hatta kimi yoldaşlarımızın üzerine zimmetli örgütsel araç ve gereçlerimize el konulmuştur. Tamamen legal alanlardan toplanan ve serseri mayın gibi gün ve gece boyunca “önderlik”lerinin emirleri doğrultusunda yeraltı üslerimizi arayıp bulmaya çalışan bu gurupların ağızlarını tutma, sır saklama yeteneklerinin olup olmadığını tartışmanın bile abes olduğu bu koşullarda, peşlerine taktıkları takipleri nerelere kadar ulaştırdıkları tahmin edilmeyecek boyutlara ulaşmıştır.

Özellikle ben merkezci anlayışın başından itibaren istediği sonucu alamadığı mahalli örgütlemelerimizde ve SDB ekiplerimizde bu başibozuk tayfanın yaratacağı tahribat çok daha uç boyutlara yarma tehlikesi

göstermiştir. SDB'lerimizin gerek örgütlülük ve kurumlaşma nitelikleri ve gerekse de pratiklikleri sayesinde bu tahribata karşı gerekli önlemler alınmış ve hizbin sokağa saldığı “deşifrasyon” ekiplerinin zararı asgariye indirilmiştir. Ancak aynı önlemler mahalli bölge örgütlenmemizde gerek alanların ve potansiyelin genişliği, gerekse de ben merkezci anlayışın kullandığı insanlarımızın ölçüsüz sorumsuzlukları alınan önlemlerin yeterli sonuçlar vermesini engellemiştir. Evet 6 Mart operasyonu gerçekleşme biçimi (ki burada ele aldığımız ayrıntıları da düşünürsek) ve hedeflenen üslerimiz göz önüne alındığında 6 Mart operasyonunun 26 Aralık “operasyonu”nun bir devamı ve sonucu olduğu çok açık olarak görülecektir. Ki bu o kadar saklanamaz durumdadır ki, daha operasyon üzerinden birkaç saat geçmeden bizzat “önderlik”in sözcülüğünü ve sekreterliğini yapan Malik, yurtdışında arkadaşlarımızı arayarak katledilen 5 yoldaşımızın bulunduğu evde kimlerin kurumlaştığını, yerini ve şaibe yaratmak amacıyla da bir kısım arkadaşlarımızın ismini vererek kimlerin o evi bildiğini, gelip- gittiğini söyleyebilmiştir. İlk başta “biz her şeyinizi biliyoruz, hepinizi takip ediyoruz” biçiminde bir güçlülük gösterisinin işareti olarak dile getirilen bu bilgilerin kaynağını tasfiyeci hizip açıklamak zorundadır.

O üssümüz nasıl öğrenilmiştir ve başka kimler bilmektedir? 0 üsse gelip gidenlerin kimler olduğu hangi anlayışla tespit edilmiştir? İnsanlarımızı takip edenler nasıl motive edilmiştir, onlara neler anlatılmıştır? Tüm bu soruların cevabını tasfiyeci hizip vermek zorundadır, çünkü operasyonda 5 yoldaşımız şehit düşmüştür...

Tasfiyeci hizbi, başta sorumluları “önderlik” olmak üzere devrimciler ve halklara karşı sorumlu davranmaya, düşmana koz vermeme-ye, söylenenlere ve yapılanlara düşmanın girebileceği gedikler açma-maya çağırarak istiyoruz. Ama bugüne kadar söylenenlere ve yapılanlara baktığımızda umudumuz kırılıyor. Özellikle 6 Mart katliamı sonrası söylenenler ve yapılanların ortaya çıkardığı manzara karşısında kime nasıl çağrı yapacağımızı derin derin düşünmek zorunluluğunu hissediyoruz. Çünkü önü-arkası düşünülmeden gündeme sokulan taktiklerin, körüklenen spekülasyon ve dedikoduların, bu doğrultuda harekete geçirilen fısıltı gazetesinin doğrudan merkezden ve bilinçli olarak yönlendirildiği konusunda o kadar çok belirti ve kanıt var ki, bu yolun sonu hiç düşünülüyor mu demekten kendimizi alamıyoruz.

Evet kontrgerillanın 6 Mart sonrası açıklamaları ve olayı saptırmayı

amaçlayan demagojilerini anlıyoruz. Çünkü onlar kendi karşıdevrimci çıkarları doğrultusunda hareket ediyorlar. Ama tasfiyeci hizbin hangi çıkarlar peşinde koştuğunu anlamak mümkün değil, daha doğrusu bu anlayışı gelenek ve ahlakımızda bir yere yerleştirmek, en genelde tüm devrimcilerin hedeflediği amaca uygunluğu konusunda tek bir olumlu değerlendirmede bulunmak mümkün değil.

Örneğin hemen operasyon sabahı yaşanan belirsizlik ortamında bir gün önce A.... M... şehrinde gözaltına alınıp bırakılmıştı, operasyon ondan gelmiş olabilir” diye Avrupa’daki arkadaşlarımıza telefon açan anlayışı nereye sığdıracağız? Ki, böyle bir şey yoktur ve olayı öğrenen arkadaşlarımız da bunu bilmektedir. Tersi durumda itham altına sokulan arkadaşımız hakkında acele ve tepkisel bir kararın nelere mal olacağı hiç düşünülmedi mi acaba? Kim bilir, ortamı iyice bulanıklaştırıp kaosu derinleştirmenin ötesinde, belki de amaç buydu t.. (itham altına sokulan bu arkadaşla ilgili aynı saatlerde, “Bedri onu halletmeye gitmişti, ama o Bedri’yi halletti” söylentilerinin yaygınlaştırıldığını da göz önüne alırsak sergilenen bu çirkefliliğin siyasi literatürde adını bulmakta zorlandığımızı itiraf etmek zorundayız) Keza neredeyse kontrgerilla ile aynı anda yine telefonla takibin Ortadoğu’dan geldiğini, bu yüzden kendilerine de bulaştığını iddia edip kendi suçlarını örtbas etme çabalarını nasıl değerlendireceğiz? Ki, hemen bundan birkaç saat sonra operasyonun doğrudan Ortadoğu ilişkileri ile ilgili hiçbir yere bulaşmadığı da ortaya çıkmıştır. Tüm bunlarla ne amaçlandı acaba? Tamamen anlıyoruz suçlar örtbas edilmek isteniyor, yavuz hırsız rolüne girilmek isteniyor, ancak bu yöntemlerle yol açılacak sonuçlar hiç düşünülüyor mu? Bu kadar mı örgütümüzün çıkarlarından uzaklaştık, devrimcilere bu kadar mı yabancılaştık, mücadelenin-devrimin çıkarları diye hiç mi derdimiz kalmadı, şehitlerimize biraz olsun saygımız yok mu?

Hizbin başından bu soruların cevabını istemiyoruz artık.

Çünkü onun bu konularda hiçbir kaygı ve sorumluluk taşımadığı artık herkesçe biliniyor ve ondan böyle bir şey beklemiyor. Ancak hala “önderlik” demagojilerine safça inanan, örgütsel çıkarlar adına, devrimcilik adına hangi kirli amaçlara-çıkarlara hizmet ettiğini fark edemeyen insanlarımıza sesleniyoruz. Tüm bunları yeniden düşünün... Nereye gidiyorsunuz, kime hizmet ediyorsunuz?

Evet bir zamanlar birlikte ter döktüğümüz, birlikte ölümlere gittiğimiz, sevinip ağladığımız yoldaşlarımıza, taraftarlarımıza, kısacası tüm insanlarımıza sesleniyoruz!..

Hangi kulvarda, kimin adına, kimlerle beraber yürüyorsunuz?

Sadece yanınızda, önünüzde olan insanlar değil, izlenen politikaları-taktikleri de tek tek, ayrıntılı değerlendirmek zorundasınız. Çünkü bir yerlere varacaksanız, bunlarla varacaksınız. Giderek birer nesnesi durumuna düştüğünüz-düşeceğiniz anlayış ve politikaların sizleri sürüklemek istediği uçurumu görmek zorundasınız.

Soracağınız her “NE-DEN” sorusu sizleri biraz daha gerçeğe ve doğruya yaklaştıracaktır.

Bu soruyu sormaktan çekinmeyin, bir şey kaybetmez daha çok şey kazanırsınız. Örneğin kontrgerillanın neden DK hizbini destekleyici açıklamalar yaptığını sormalısınız. Veya neden olayın burjuva ilk günden itibaren “kirletilmenin günlüğü ve kara Mizah” üslubu ve mantığıyla yansıtıldığını düşünmelisiniz. Evet gerçekten neden kontrgerilla kaynaklı tüm açıklama ve haberlerde DK, hapsedilen, tutuklanan, paralarına ve pasaportlarına el konulan, iki “kahraman” tarafından kurtarıncaya kadar zulüm ve işkence “masum” gören bir olarak gösteriliyor? Keza neden bütün olaylar kişisel olarak açıklanmaya hırs ve kariyerizm ile temellendirilmeye çalışılıyor. Kontrgerilla neden bunları yapıyor? Neden

Bedri Yoldaş destek bulmayı Ortadoğu’ya kaçan, üç-beş kişi dışında “destekçisi” olmayan biri olarak gösterilmeye çalışılıyor? Kontrgerilla tüm bu spekülasyon ve dedikoduları hangi amaçla sürdürüyor?

Bunun altında yatan politika nedir? Evet bunları düşünmek ve kontrgerilla politikalarını açığa çıkarmak zorunayız. Çünkü başka türlü kontrgerillanın örgütümüze yönelik izlediği politikaları boşa çıkarmanın olanağı yoktur.

Elbette ki, tüm bu kontrgerilla taktikleri bir şeylerin işaretidir. Ancak bu demek değildir ki, DK hizbi ile kontrgerilla arasında bir ilişki, bir işbirliği vardır. Hayır bunu iddia etmeyi bir kenara bırakalım, bunu düşünenin bile saçma olduğunu farkındayız.

Fakat şurası açıktır ki, kontrgerilla bugün bir tercih yapmıştır ve dolaylı olarak DK hizbini destekleme tavrını benimsemiştir. Çünkü kontrgerilla, operasyonlar konusunda olsun, örgütsel gelişmemiz konusunda olsun,

nitel sıçramamız konusunda olsun var olan eksiklerimizin ortaya çıktığı bu konularda esas kaynağın ise yönetime bugüne kadar damgasını vuran DK'nın benmerkezci, tasfiyeci anlayış ve uygulamaları olduğunu tespit etmiştir.

Bu nedenledir ki, bu zayıflığımızın (DK nezdinde) devam etmesini istiyor ve politikalarını taktiklerini buna göre saptayıp uyguluyor.

13 Eylül'den itibaren söylediklerimizi tekrar ederek çağrımızı noktalamak istiyoruz: Sorunlarımızın temelinde ideolojik-politik-örgütsel-anlayışımızda ortaya çıkan sapmalar vardır ve bu sapmalar etkisizleştirilip yok edilmedikçe sorunlarımızı çözenin, yeni ve güçlü adımlara zemin teşkil edecek yapılanmalar oluşturmanın olanağı yoktur. Bu nedenle, öncelikle örgüt insanı olabilmek gerekiyor, sorunlara bu mantıkla, ideolojik-siyasi anlayışımız doğrultusunda bakmak gerekiyor.

Şu sorunun cevabını bulmak zorundayız: Ne yapacağız? “Ben Ben-Ben” diyerek her şeyi kendi konumu ve çıkarlarına kurban eden bir burjuva politikacısının emirleri doğrultusunda ev basıp insanlarımızı dövmeye, tehdit etmeye, arkalarından silah sıkmaya devam mı edeceğiz, sorunlarımızı deşip doğru tavrı yakalama doğrultusunda adımlar mı atacağız? Birinci yol çıkmazdır ve kimseyi yeni suçların zanlıları olmaktan öteye götürmez.

İkinci yol ise DEVRİMCİ SOL'cuyum diyen ve bunu kavrayan, kavramaya çalışan insanlarımızın yoludur. Herkes fazla uzak olmayan bir gelecekte bu tercihi bağli olarak adlandırılacak ve nitelenecektir.

6 MART DEVRİMCİ SOL TAVRIDIR. BUGÜNKÜ GÖREV BU TAVRIN İDEOLOJİK-SİYASİ MİSYONUNU TÜM ALAN VE BİRİMLERDE SÜRDÜRMEKTİR...

Yoldaşlar!..

Sosyalizm gelecektir, devrimci mücadele geleceği şekillendirmenin mücadelesidir ve gerçek devrimci geleceği gören, kendisini ve mücadelesini örgütlenmesini bugünden geleceğe hazırlayan “yeni insan”dır. Ben merkezci anlayışın bugüne kadar kurguları ve kaygıları doğrultusunda günlük gelişmelere, kişisel özelliklere hapsetmeye, pragmatizm ve tasfiye ile biçimlendirmeye çalıştığı örgütümüzü bu sapkınlıklardan kurtarmak

amacıyla gündeme gelen 13 Eylül müdahalesi bu anlamıyla sadece bugün açısından değil gelecek açısından da değerlendirilmelidir. Geleceğe aktardığı değerler, bugün yaratılan toz-duman arasında görünmez olsa da asıl etkileri ve yarattıkları önümüzdeki dönemde ortaya çıkacaktır. Yapılan ve söylenen hiçbir şey boşa gitmeden gelecekteki yapımızda, insanlarımızda ve mücadelemizde kendini soyutlayacaktır. Keza 6 Mart katliamı da kayıplarımız ne denli büyük olursa olsun, geleceğimizin nasıl biçimleneceğini ve ilkelerini bugünden ortaya çıkarmıştır.

6 Mart her şeyden önce söylenenlerdeki ciddiyeti ve kararlığı gösterir ve asıl darbesini mülteci anlayışa vurmuştur. Daha tartışmaların ilk günlerinden itibaren “kişisel” gelecek kaygısına düşenlerin “sekreterleri” eliyle meşrulaştırmaya çalıştığı mülteci örgüt ve yönetim anlayışı 6 Mart katliamı sonrası tuzla-buz olmuştur. Mülteciliğin siyasi-fiziki hiçbir dayanağı kalmamıştır. Demagoji ve yalanla değiştiremeyeceği kadar somut bir gerçektir.

Gelecek neden bu kadar önemlidir? Bu sorunun cevabını uzun uzun yazmaya gerek yok, çünkü hepimiz biliyoruz ki, geleceğinden emin olanların kaybedecek, kaygı duyacak hiçbir şeyi olmaz ve bu korkuyla burjuva yöntemlere sarılmaz.

Ancak bugün tasfiyeci DK hizbi tarafından insanlarımıza bir gelecek kaygısı empoze edilmeye çalışmaktadır. Çünkü düne kadar yalan ve demagoji ile etkileyebildiği birçok alan ve birimdeki insanlarımız tartışmaların giderek yerine oturduğu, ideolojik-siyasi boyut kazandığı noktada aldatılmışlığın farkına varıp DK hizbine tavır almaktadır. Tehdit, şantaj, zorbalık dışında bu insanlarımıza karşı kullanılan bir silah da bu gelecek kaygısı yaratma yönündeki demagojilerdir.

Bugün bile hala inanmadığımız çirkinliklerin, iğrençliklerin sergilendiği ve giderek çürümüşlüğe varan davranışların DEVRİMCİ SOL adına savunulmaya kalkıldığı bir ortamda sorunun hala kişiler nezdinde ele alınması ve bunun kendine güvensizliğe dönüşmesi çok da garipsenecek bir tutum değildir. Yoldaşlarımız bu türden yaklaşımlar gösteren insanlarımıza karşı öncelikle örgüt ve kadro inisiyatifini anlatmak zorundadır.

Bugüne kadar ki mücadelemizde kadroların siyasi-örgütsel üretkenlikleri ve inisiyatifleri ile neler başarabildikleri anlatılmalıdır, örgütün ne olup-olmadığını anlatılmalıdır. DK hizbinin “onlarda kim ki, zaten çoğu öldü” türünden dile getirdiği ve güvensizlik yaymaya çalıştığı bu koşullar-

da her şeyi, her söylenti, her demagojiyi ve yalanı bir eğitim aracı olarak, özgüveni geliştirme aracı olarak değerlendirmek zorundayız. Kişilerle açıklanacak hiçbir yönümüz yoktur ve olmayacaktır. Ne yapılacaksa örgüt olarak ve birlikte yapılacaktır. Bugüne “önderlik”lerin dehalarıyla değil, kadroların fedakarlıkları ve yaratıcılıklarıyla geldik ve bundan sonra da aynı biçimde gelecektir. Bu, yapısı, biçimi, organları, merkezi bir örgüt anlayışının değil, tam tersine merkezi ve organlarıyla bütünleşmiş, kolektif çalışan ve üreten bir örgüt anlayışımızın sonucudur. Varsın DK hizbi istediği kadar her şeyi “önderlik”e bağlasın. Tüm kadrolarımız hangi politikanın nasıl ve nerede netleştirildiğini, hangi inisiyatifin nasıl ve kimlerce gerçekleştirildiğini, kısaca neyin nasıl ve kimler tarafından yapıldığını en azından kendi mücadele deneylerinden çok iyi biliyorlar.

Her şeyi DK'nın görünmez ve sihirli elleri gerçekleştirmedi. Tam tersine her şey bizzat yaşamın içerisindeki kadroların yaratıcılıkları, fedakârlıkları ve üretkenlikleriyle biçimlendi, inisiyatifleriyle uygulandı. Nasıl ve kiminle yapacağız diye bir sorunuz yoktur. Bu esas olarak ben merkezci anlayışın sorunu-dur ve çevresinde yer alanların durumuna baktıkça bunun kaygısını ve acısını her geçen gün daha fazla ve yakıcı biçimde hissettiğini çok iyi biliyoruz. Evet, kiminle nereye kadar gideceğini ve kiminle neyi nasıl yapacağını asıl olarak bugün DK düşünmektedir. Ve çözümü yoktur. Çünkü o her sorunu tasfiye ile, pragmatizm ile çözmeye alışmıştır.

Ama acıyoruz; çünkü bugün DK'nın yanında olan ve gerçekten devrimci ilke ve kurallara, ahlak ve geleneklerimize uygun bir ortamda çok daha farklı misyonlar görebilecek insanlarımız da heba olup gidecekler. Ve yine tecrübelerimize dayanarak şunu da söyleyebiliriz ki, ilk tasfiye de bu arkadaşlar olacaklardır.

Evet DK hizbi bugün izlediği politika ve taktiklerle, taşıdığı tasfiyecici potansiyelle bitiş çizgisine girmiştir. Artık onun için yapabileceğimiz bir şey kalmamıştır. Yapabileceğimiz en önemli görev örgütümüzü 26 Aralık'tan beri sürdürülen tasfiyecici operasyonun yarattığı zararlardan arındırmak ve faşizme karşı mücadelemizi olması gereken seviyeye getirmektir. Bu aynı zamanda örgütsel yapımızın ilke ve kurallarına uygun bir şekillenişe, kendi hukukuna kavuşturması sürecidir. İç içe görevlerin belirleyeceği karşımıza çıkan sorunlar şunlar olacaktır:

-Oligarşi, örgütümüzün başlattığı canlanma ve atılım sürecini kesin-

tiye uğratmak için her türlü yöntemi devreye sokup saldırılarını devam ettirecektir. Özellikle psikolojik savaş boyutunda atılımımızın coşku ve heyecanını bastırmaya, moral bozukluğu yaratmaya yönelik çabalar bir süre daha ön planda yer almaya devam ederken, kontrgerilla eliyle fırsat bulduğu ortamda çeşitli yöntemlerle fiziki varlığımız hedeflenecek, örgütlenmemizi sağlamlaştırıp mücadeleyi yükseltmemizin önüne engeller çıkaracaktır.

-Tasfiyeci hizip bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da bizlere yönelik demagoji-yalan ve fiziki saldırıdan oluşan “savaş” yöntemlerini sürdürüp süreci tirmandırmaya ve oyayı “sol içi çatışma” batağında boğmaya kalkacaktır. (Özellikle yurtdışında Köln. Paris vb. yerlerde devşirme insanlarla yapılan saldırı politikalarının bugün ülkeye de taşımış olması dikkat çekicidir. 6 Mart katliamının hemen ertesinde - 7 Mart günü alınan- “bunlar bize saldıracaklar. onlar saldırmadan biz saldırıp etkisizleştirmeliyiz” kararıyla gündeme gelen bu fiziki saldırılar sonucu özellikle Anadolu yakasında ki mahalli birimlerde dışarıdan getirilen, ne olduğu belirsiz kişiler bir gün içinde dört arkadaşımıza saldırıp yaralamışlar ve silah sıkmışlardır, arkadaşlarımızın birinin saldırı sırasında kulağı koparılmıştır.)

-Bugüne kadar ülkemiz halklarının tüm emekçi kesimlerinde bir umut olma misyonu koruyan örgütümüz 26 Aralık’tan beri sürdürülen tasfiyeci operasyon ve siyasilikten uzak tartışmaların kamuoyuna bilinçli olarak yansıtılması sonucu güven sarsıntısına uğrama tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır.

-Bugüne kadar hareketimizin yarattığı değer ve gelenekler karşısında tutumu belli olan bir kısım sol, sadece ülkemiz devrimci mücadele gelenekleri ve tarihinde değil, dünya devrimci mücadele gelenekleri ve tarihinde etkiler yaratacak ve bunun sonucu olarak tutarsız tavırlar takınabilmektir.

Tüm bunlar karşısında:

-Oligarşi ve emperyalizm karşısında örgütsel sağlamlığımızı yaratıp koruyabilmemiz, ideolojik-siyasi çizgimize, ilke ve kurallarımıza, geleneklerimize ve ahlakımıza uygun bir anlayış ve inisiyatifle tüm alan ve birimlerimizi yeniden gözden geçirip zaafli noktaları süratle onarmamız acil bir görevdir. Bu görev 26 Aralık operasyonu ile neleri yapabileceğini gösteren DK hizbine karşı bir gizliliği sağlamaktan da bağımsız değildir.

Ayrıca örgütsel sağlamlık konusunda hızlı ve etkin haberleşme sisteminin önemi kavranmalı ve bu mekanizmaların eksikliğinin hissedildiği yerde gerekli kurumlaşmalar ve örgütlenmeler süratle oluşturulmalıdır.

-Tasfiyeci hizbin yasak ve zorbalıkla engellediği gerçeklerin ve doğruların tartışılması süreci kesintiye uğratmaksızın tüm alan ve birimlerde var olan sorunlarımız ve çözüm yollarının tartışılmasına, kavratılmasına devam edilecek, bunun uygun yöntem ve biçimler somut koşullara uygun olarak yaratılacaktır. Bu faaliyetler sırasında hizipten kaynaklanan saldırılar karşısında siyasi olgunluk ve soğukkanlılık temel davranış biçimiz olmakla birlikte, örgütümüze, şehitlerimize (özelikle 6 Mart şehitlerimiz hakkında bizzat hizbin başı tarafından dikte ettirilip yaygınlaştırılan “onlar şehit değil ölü” veya kimi yerlerde sarf edilen “geberdiler türü nitelermelere) ve geleneklerimize yönelik hakaret ve küfürlere anında tavır alınmalı, fiziki saldırılar karşısında gerekli duyarlılık gösterilmelidir. Bu konuda kıstasımız duygu ve tepkilerimiz değil DEVRİMCİ SOL ADALLETİ olmalıdır. Bu türden suç işleyenler halk arasında saflarımızda ve sol kamuoyunda teşhir edilmeli, çirkinlikler sergilenmelidir.

-Her türlü spekülatif ortam ve doğabilecek güvensizliği engellemek amacıyla tüm kitle ilişkilerimiz yaşanan sorunlar ve hizip konusunda bilinçlendirmeli, kontrgerilla ve hizip kaynaklı haber-açıklama vb.nin gerçek yönü anında kamuoyuna duyurulmalı, kitle ilişkilerimizden en geniş halk kesimlerine kadar güven sarsıcı hiçbir gelişmeye izin verilmemeli, anında müdahale edilmelidir.

-Dışımızda ki solda dedikodu ve spekülasyonla doğabilecek yanlış eğilimlere karşı bilinçli ve iradi aydınlatma faaliyetleri düzenlenmeli, bunun örgütlenmeleri ve işleyişi yaratılmalıdır. Hareketimizin geleceği, gelenekleri, ideolojik-siyasi çizgisi ve ismi konusunda hassaslığımız özellikle vurgulanıp bu konuda tavizkar hiç bir tutumun bizden beklenmemesi gerektiği tüm çevrelere açık ve anlaşılır bir şekilde anlatılmalı, küçük hesaplarla güçler dengesini gözleme niyeti taşıyanlara sorunun ciddiyeti kavratılmalıdır.

YOLDAŞLAR

Başta da belirttiğimiz gibi zor bir süreç yaşıyoruz ve görevlerimiz oldukça ağır. Ancak tarihimizde defalarca kanıtlandığı gibi inanç ve kararlılıkla üzerine yürüdüğümüz hiçbir sorun çözümsüz kalmamıştır. Bugün de ihtiyacımız olan inanç, kararlık ve özgüvenden başka bir şey değildir.

Süreci bunlarla aşacağız.

Süreci aşmanın ilk koşulu hiçbir şeyi kendiliğindenliğe bırakmadan, ille de kendi deneyimi yaşayacağım geriliğine taviz vermeden kararlı bir şekilde yürümesini bilmektir. Sürecin hiç bir belirsizliğe yer vermediğini hepimiz kavramalı ve kavratmalıyız. Süreç 13 Eylül'de tespit edilen doğrultuda yürüyecektir. Tasfiyeci hizip tüm çabalarına rağmen bu süreci baltalayamamış, tam tersine yaratığı hiziple giderek tecrit olup sürecin dışına düşmüştür. Bugün hizbin sürecin dışında kararlar alması ve bunları da sahtekarlıkla çeşitli yayın organlarımızın logolarını kullanarak yapması hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bu sahtekarlıkların ve hırsızlıkların hesabını da vereceklerdir.

Evet, yaşadığımız süreç oldukça nettir; bu, suçluların hesabını vermeye çağırılması, gelmedikleri noktada suçluluklarının tescil edilmesidir. Bunu da tasfiyeci DK hizbinin yok etmeye çalıştığı DEVRİMCİ SOL DİNAMİZMİ başaracaktır. Bugünkü dinamizmin asıl hedefi hizbin açtığı gedikleri kapatıp yol açtığı zararları gidermek ve bu süreçte sorunu çözüp suçlular hakkında kararı kesinleştirecek olan platformu yaratmaktır. Bunu yapabilecek dinamizme ve kararlığa sahibiz ve hiçbir güç de bu sürecin aksamasına neden olamayacaktır.

GELECEĞİMİZ 6 MARTIN TEMSİL ETTİĞİ DEVRİMCİ ANLAYIŞIMIZDIR!..

MÜLTECİLİĞE-TASFİYECİLİĞE-HİZİPÇİLİĞE SAFLARIMIZDA YER YOK!..

KONTRGERİLLANIN OYUNLARINI BOŞA ÇIKARACAĞIZ!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

DEVRİMCİ SOL

NOT: Yazımızda da değindiğimiz üzere son günlerde tasfiyeci hizip bir kısım yayın organlarımızı kendi görüşlerini yaymak amacıyla sahtekârca kullanmak istemekte ve kullanmaktadır DEVRİMCİ SOLa ait yayın organları bir kişiye veya hukuki birtakım formalitelere bağlı olarak ele alınamaz. DEVRİMCİ SOLa ait tüm yayınların bir işleyiş ve kurumu vardır. Halen görevde olan bu kurumlasmalar dışında DK'nın emir ve talimatları doğrultusunda bu yayın organların ismin logosunu kullananları suç işlediklerini ve bunun hesabını DEVRİMCİ SOLa vermekten kaçamayacaklarını özellikle vurguluyoruz. Bugün birtakım legal yayınlarda görülen hizip yanlısı karalama ve spekülasyonlan içeren yazıları ve bunların yayınlanmasında rolü olan herkesi de bu bağlamda yeniden düşünmeye çağırıyoruz.

DEVRİMCİ SOL'un ideolojik-siyasi- örgütsel çizgisine aykırı olarak bu yayın organlarını bir hizbin sesi haline getirmek de ayrı bir suçtur.

Bu bağlamda:

1) “Karar 1 ve “AÇIKLAMA ve UYARI” başlıklarını taşıyan, logosunda “Merkezi Yayın Organı” ibaresi bulunan “DEVRİMCİ SOL Özel Sayı: 1” Logosuyla çıkarılan Mart 93 tarihli belge sahtedir. Örgütümüzü bağlamaz... sorumluları hakkında gerekenler yapılacaktır.

2) İç ve DİŞ DÜŞMANLARIMIZ HAREKETİMİZİ TASFİYE ETMEKTE BİRLEŞMİŞTİR. BAŞARAMAYACAKLAR” başlığını taşıyan 5 Mart 1993 tarihli ve 52. Sayı numarası verilerek “DEVRİMCİ SOL Haber Bülteni” logosuyla yayınlanan belge sahtedir. Örgütümüzü bağlamaz... Sorumluları hakkında gerekenler yapılacaktır.

3) “İŞÇİLER, EMEKÇİLER, YURTSEVERLER, TÜM HALKIMIZ” başlığın! taşıyan 8 Mart 1993 tarihli ve 53 sayı numarası verilerek “DEVRİMCİ SOL Haber Bülteni” logosuyla yayınlanan belge sahtedir, örgütümüzü bağlamaz... Sorumluları hakkında gerekenler yapılacaktır.

**YALAN, İFTİRA, İHBARCILIK VE
DEVRİMCİLERE SALDIRI TEMELİNDE
ŞEKİLLENEN BİR, DEVRİM YÜRÜYÜŞÜ”(!)
GELECEĞİ DEĞİL, YENİLGİYİ TEMSİL EDİYOR**

Tasfiyeci sağ oportünist hizbin 3 Mart 1993 günü Köln Halk Kültür Derneği’inde yaşanan ve kaynağını daha önce dışarıdan getirilen insanlarca derneğin işgal edilmesi ile insanlarımızın dövülmesinden alan olayla ilgili olarak hazırladığı açıktan yalan demagoji ve kısmi itiraflara dahası devrimcileri isim isim yazıp ihbar eden anlatımlara dayalı bir yazı elimize geçmiş bulunuyor.

Derneği işgal etmeye çalışan tasfiyeci sağ oportünist hizip hemen feveran edecektir. Çünkü yalancılıkları açığa çıkıp yüzlerine vurdukça hep aynı tavrı gösterdiler. Ancak yalana sarılan, bunu politika haline getiren bir anlayışın oportünizm batağında boğulmaması tüm çırpınışlarına rağmen mümkün değildir. ihbarcılık ve silaha başvurma bunun sonu. Ve yalancılarını, demagojilerini ve kısmi itiraflarını, ihbarcılıklarını bir kez daha bir bir açığa çıkarıp yazdığımızda bunun onları nasıl rahatsız edeceğini, insanlarımızın kafasını daha da netleştireceğini çok iyi biliyoruz. Bu nedenle tasfiyeci sağ oportünist hizbin süreç içinde kazandığı yeni kimliğini, ihbarcılığını, oportünist, yalancı yüzünü tekrar tekrar açıklamak ayrı bir önem kazandı. Bunlara ayrı başlıklar altında değinmek gerekiyor.

KÖLN HALK KÜLTÜR DERNEĞİ'NDEKİ KAVGA VE YALANLAR...

Yurtdışı Mücadele Dergisi'nin 9 nolu özel sayısında ifade ettiğimiz gibi 3 Mart günü DEVRİMCİ SOL taraftarları Köln Halk Kültür Derneği'ni işgal eden anlayıştan özeleştirme almak ve işgalden vazgeçmesini istemek üzere dernek lokaline gitmişlerdir. Ve alınmak istenen arama önlemine küfür ve hakaretlerle karşı çıkmışlardır.

Kavga önce bu hizbin taraftarlarının arama yapılmasını isteyen arkadaşlara karşı demekteki eşyalara, sandalyelere yapışmalarıyla başlamış, ancak daha önce de cop ve sopa kullanmaları nedeniyle hazırlıklı gidildiği için bu saldırgan tavır ters tepmişti.

Olayda özeleştirme almak için gelen ve işgale son verilmesini isteyen arkadaşlarımız Köln Derneği'ni işgal edip, olay günü de bu tavırlarını sürdürenler dışında hiç kimseye bir tartışma ve kavga içinde olmamaya özel bir özen göstermişlerdir. İşgalci mantığın yalanla dolu „mektup”larında dahi „Köln'deki genç arkadaşlara vurmuyorlardı(...)” diye bu gerçek ifade edilmek zorunda kalmış. Olayda kendisi zorla kavgaya karışıp sonucuyla karşılaşanlar hariç işgalci mantığın dışında bir tartışma ve kavga söz konusu olmamış, ancak alınmak istenen arama önlemine karşı küfüre, hakarete ve karşılarındakilerine atmak üzere dernek eşyalarına, sandalyelere sarılanlar gereken cevabı almışlardır.

Elimize geçen „Devrim Yürüyüşümüzü Engellemeye Çalışanları Affetmeyeceğiz” söz konusu yazıda ek olarak „tanık anlatımı” şeklinde insanlara sunulmaya çalışılan tablo ise baştan aşağıya YALAN'lardan ibarettir.

İşte bazı örnekler:

Çünkü bayan arkadaşı almak istiyorlardı. Ona vurmak, hatta onu öldürmek istiyorlardı (...)

YALAN!. ..Sözü edilen insana özellikle mesafeli davranılmış tartışma-kavga boyunca bir kenarda durması istenmiş, kendisi baştan itibaren suspus olmasına karşın polis geldikten sonra çirkin tavırlara girişmiştir. Tüm bunlara rağmen „hatta onu öldürmek istiyorlardı” diye yazmak, tasfiyeci sağ oportünist hizbin kurgularıyla, yalanlarıyla hareket etmektedir.

Bir ara bayan arkadaş bağırınca kafamı serserilere doğru çevirdim ve bir bıçak gördüm. Ellerinde bıçak vardı. Bayan arkadaşı bıçakladıklarını zannettim.(...).

YALAN!... Kimsenin elinde böyle bir bıçak, kesici alet vb.

yoktu. Uydurma ve kara çalma mantığı o kadar ilerlemiş ki tasfiyeci hizip kendi korkusunu insanlara bu şekilde yazdırtıyor. fakat elimdeki sopa kırıla kırıla bitti.(...)”

Onlar ise bana şimdi bile anlayamadığım birtakım sorular soruyorlardı.,,

Bulduğunu ver, bildiklerin söyle” diye sorular sorarak vuruyorlardı.(...)”

YALAN! ... İşgalci mantıktan sadece özeleştirme istenmiş, kimseye böyle bir zorlama yapılmamıştır. Böyle bir zorlamayı olsa olsa tasfiyeci sağ oportünist hizbin kendisi, işgalci mantığın kendisi yapar. Nitekim de yapmıştır. 3 Mart günü Fransa'dan gelen bir taraftarımıza daha sonra Fransa'da silah çekip açıklama” yazdıran zorbaları iyi tanıyoruz, unutacağımız sanılmasın.

İşte sizin gerçek yüzünüz budur.

Bir ara bayan arkadaşı gördüm. Onu yere yatırmış. vuruyorlardı. Kağız açılmıştı. Vücudu görünüyordu. (...)” PES DOĞRUSU‘. Yalanın, iftiranın

bu kadarını orada yaşananlara tanık olan tüm insanların vicdanına bırakıyoruz... Bu kadar yalancılık, iftiracılık olmaz, insanlarımızın namus ve ahlak duygularını istismar ve tahrik etmek için bu kadar ahlaksızca yalanlara başvurulamaz. Ama bu ahlaksızlık, bu iftiracılık doğrudan bunları yazan insanlara değil, bu yalanları yazdırıp dağıtanlara tasfiyeci sağ oportünist çizgiye aittir. Bu ahlaksızlık „Kirlenmenin Günlüğü” diye kendi kafasındaki kurgularını derleyip bugün bu yalanları yazıp söyleyenler için örnek teşkil edenlere aittir. Artık siyasi terimler. yetmiyor. Ahlaki açıklama da gerekir! İnsanlara bu denli yalan söyleten mantığın onurundan, ahlakından söz edilebilir mi? Bunu tüm insanlarımıza soruyoruz...

Yalanlar-kurgular saymakla bitmiyor.

“...Başıma geldi, bağırma diye bana yaklaştı ve bağırırsa gebertin o ... yu dedi.

YALAN!...O gün Köln Halk Kültür Derneği'ne gelen Devrimci Sol taraftarlarından hiç kimse böyle bir söz kullanmadı, bu tür ifadeler gidererek sizlerin literatürüne yerleşiyor.

„...Boğazımda bilye gibi siyah siyah bir şeyler çıktı.(...)

YALAN! ... Bu kadar abartı ve yalanı KİM'den öğrendiniz, bu kadar

acındırma edebiyatıyla ne amaçlanıyor? .. Ben de „şerefsizlere özeleştirme vermiyorum ulan” diye bağırdım.(...)”

YALAN! ... Duvarlara yaslanmış, suspus olmuştunuz, teslimiyetinizden söz ediyordunuz’

Vurmaya başladım fakat elimdeki sopa kırılı kırılı bitti.(...)

YALAN!... 3 Mart günü „kahraman” değil, korkaktınız. „bağırdım, öldürün bizi” „...”öldür, öldürmezsen. pişman olursun, yoksa ben öldürürüm’ dedim.

(...) YALAN! ... YALAN! ... YAZIKLAR OLSUN, size bu kadar yalanı yazdırıp, söyleten anlayışa, „Devrim yürüyüşü “nü bunca yalan ve iftiranın üzerine inşa etmeye kalkışan oportünist kafa yapısına!... „Parmak uçlarına kadar korkaktılar. Gözlerimize bakmaya bile cesaretleri yoktu. Gözlerini kaçırıyorlardı gözlerimizden.”,, tırnaklarına kadar korku”(...)

SORUYORUZ: Kim’den, nereden öğrendiniz bunları, „günlük”ten mi, „Kara Mizah’tan mı?

Polis ifademizi almaya gelirken 3 gündür olayın olduğunu, kavganın olduğunu söyledi” diye itiraf ederken neden diğer günlerin de anlatımını yapmadınız, neden yaptıklarınızı savunmadınız?.. Nasılsa „her şeyi” anlatmışsınız, neden bu özgüven ve cesareti göstermediniz?

Biz söyleyelim. Tasfiyeci oportünist hizbin insanlara verebileceği böyle bir özgüven ve cesareti yoktur. Her şeyden önce kendisi buna sahip değildir.

Bakın bu hizbin „sorumluları” söz konusu yazılarında silah kullanılmasından tek bir kelime söz edemiyorlar. Neden, hiç düşündünüz mü?

Evet, derneğe girildikten sonra arama yoluyla bir önlem alınmak istenmiştir. Ve bu yerindedir. Bugün kendilerinin yazdırıp dağıttıkları yazılarından bile bunu çıkarmak zor değildir.ben içeriye girip, içeride arkadaşların durumu ve malzemeyi almak istiyordum” diye yazıyor bir

işgalci, ne yazıp söylediğini bilmeden. Peki, SORUYORUZ; Kime karşı kullanacaksınız, bu „malzeme”yi? Yakın zamanda yaptığınız gibi, 16-17 yaşındaki insanlarımıza karşı mı? Devrimcileri bunlarla mı korkutacağınızı sanıyorsunuz? Sizi ülkede de bu tavrınız bitirmiyor mu? Bu hizbe karşı alınan topyekûn yeni tavırlar, açık alandaki çatlak da size gerçekleri giderek tükenişinizi göstermiyorsa yapacağımız fazla bir şey kalmıyor.

Sizleri, başta bu hizbin „önderliği” ve „sorumluları” olmak üzere kend-

inizi ve halkı daha fazla kandırmaya son vermeye, DEVRİMCİ SOL adaletine teslim olmaya çağırıyoruz.

YÜZÜNÜZDEKİ İHBARCILIK LEKESİNİ SİLEMeyeCEKSİNİZ!..

İzah etmeye çalıştıkça batıyor tasfiyeci oportünist hizip; „Polislikle ihbarcılıkla suçlanıyoruz ... (...) Darbeyi ve onun kitle içinde sözcülüğünü yapan haşaratlı mafya kafalılar herkesi kendileri gibi sanıyorlar. Polise ihbar suçlaması, adi bir yalandır. (...)”

3 Mart günü bu bayağılığı, bu ahlaksızlığı, bu suçu işlediğinizi gizlemeye çalışmak boşuna bir çabadır.

Polise telefon edip, haber vermenin açıklaması var mıdır?

Polis derneği bastıktan sonra „İşte bu olayın sorumluları” diye polise bir insanlarımızı gösterirken yaptığınız neydi?

Dernek dışında polise sözlü bilgi verirken yaptığınız ihbarcılık değil miydi?...

Bugün utanmazca Devrim Yürüyüşü”nden söz ettiğiniz yazınızın ek belgelerinde insanlarımızı isim ve soyadlarıyla ihbar etmek nedir? İH-BARCILIK bunu yazdırıp yayınlayan anlayışa ait değil midir?

Evet, İHBARCISINIZ, SUÇ İŞLEDİNİZ. Hareketimize, devrime ve değerlerimize karşı suç işlediniz. Bunun hesabını DEVRİMCİ SOL’a vermek zorundasınız! Vereceksiniz!

İhbarcılık için haşaratlı-mafya kafalılar herkesi kendileri gibi sanıyorlar,” derken aslında kendi anlayışınızı tarif ediyorsunuz.

Bu onursuzluk, utanmadan yazılarınızda şehit önderlerimiz BEDRİ YAĞAN’ın ülkeden gelmesi gereken insanları yakalattığını yazıp-söyleyebilenlere aittir. Bu onursuzluk iftiraları atıp, „hain” nitelendirmelerinde bulduktan sonra birde bülten çıkarıp, anma” yaptırtan, gazetelere ilan veren tasfiyeci DK oportünizmin burjuva politikacılığına aittir!...

Bu kadar sahtekarlık, bu kadar ikiyüzlülük ve kocaman bir söz; „DEVRİM YÜRÜYÜŞÜ”; Burjuva politikacılığı yalan-dolan, ikiyüzlülük ve ihbarcılıkla mı, devrimcilere atış açmakla mı yürüyorsunuz? Ülkede yoldaşlarımıza karşı işlediğiniz suçların hesabını nasıl vereceksiniz? Söylediğiniz yalanlarla mı kurtulacağınızı sanıyorsunuz? Ve halen yalanlarınıza devam ediyor, yenilerini ekliyorsunuz!.. Bitmiyor, son bulmuyor bu yalanlar...

Kırmak için dernek camlarına vuran da sizlerdiniz!...

Panolara yaslanıp düşüren, dolap kenarlarını sopa olarak kullanmak isteyen, sandalyelere sarılan da sizlerdiniz!...

Çünkü işgalci bir mantık yönlendiriyordu sizi, hiçbiriniz emek vermemiştiniz derneğe. ..Birimlerde „yavuz hırsız” rolünde olan sizlersiniz.

İŞGALCİSİNİZ. İHBARCISINIZ, DEVRİMCİLERE SİLAH ÇEKİYOR, TÜKENİŞE GİDİYORSUNUZ!...

Ama bugün bu hizbin yazarı tüm bunları örtbas etmeye çalışarak bir de, „DEVRİMCİ SOL AVRUPA ÖRGÜTÜ VE TEMSİLCİLİĞİ” adına(!) utanmazca yeni demagoji ve tahrifatlara girişiyor.

TASFİYECİ-OPORTÜNİST, MİLTECI HİZİP KÖLN HALK KÜLTÜR DERNEĞİ'NDEKİ İŞGALCI TAVRINI GİZLEYEMEZ

Sağ oportünist hizbin Köln Halk Kültür Derneğinde işgali açıklama çabalarını, demagoji ve çarpıtmalara dayalı olup işlenen suçtu örtbas etmeyecektir.

Şöyle yazılıyor: „Şimdi sormak gerekir; darbe öncesinde rahatça derneğe gelip giden insanlarımız neden şimdi „dışarıdan getirilen işgalciler” diye nitelendiriliyor.”

Cevabı çok açık: Düne kadar zaman zaman kendi biriminden gelen bu kitle şimdiye değin Köln Derneği çalışanlarını, insanlarımızı hiç atmaya kalkışmamış, dernek içindeki işleyişe müdahale etmemiş, insanları, elli

yaşını aşmış babaları dövmemiş, bu doğrultuda sizlerden emir almamış, kışkırtmalarınız ve provokasyonlarınız olmamıştı.... dernek işleyişi içinde alınan kararlar sizi dışarı çıkartıyoruz denmiş” diye yazarken bir kez daha YALAN söylüyor bu hizbin yazarı. Karar „dernek işleyişi içinde” değil, bu hizbin kendisi tarafından alınmış ve ülkeden getirilen provakatif tavrılı „sorumlular” tarafından işgalci kitleye uygulatılmıştır. Bu provakatif tavrılı „sorumlular” Köln biriminde ve Özgür Halklar Komitesinde çalışan örgütlü sempatizanlarımız için şu şu kişiler darbecidir, kadrolar platformunun kararı ile dernek dışına atılacaktır” diyerek insanları suç işlemeye zorlamışlardır. „Kadrolar Platformu” konusunda bu derece alaycı, ciddiyetsiz bir kafa yapısının DEVRİMCİ SOLUCU sorumluluğunu üstlenmeyi hak etmediği ortadadır. Kaldı ki „darbeci” diye nitelenen söz konusu örgütlü sempatizanlarımız bahanedir.

Amaç tasfiyeciliğin niteliği gereği açıkça savunmadığı kendi işgalciliğini meşrulaştırmaya çalışmaktır.

Bir taraftan tasfiyeci bir üslupla kendi işgalciliğini meşrulaştırmaya kalkışan bu mantık diğer taraftan akıl vermekten geri durmuyor.

İşleyişe engel olan, günlerce oturup legal yayın organımız Mücadele'yi satmayan, merkezi gecemizin afişlerini, biletlerini dağıtmayan, aidat ödemeyen ama tüm bunlara rağmen derneğe gelmekte, DEVRİMCİ SOL düşmanlığı yapmakta devam edenler mevzilerimize adım atamazlar.”

SORUYORUZ: Nedir DEVRİMCİ SOL düşmanlığı?

Tasfiyeci ve mülteci kimlikli sağ oportünist hizbin kendisidir, DEVRİMCİ SOL düşmanlığı.

DEVRİMCİ SOL'un ideolojisini içten içe kemiren, onu ne olduğu belirsiz bir „Önderlik“ anlayışına kurban etmek isteyenlerin tavrıdır, DEVRİMCİ SOL düşmanlığı.

Örgütsel yapımızda kolektivizm anlayışımızı, organları hiçe sayanların tutumudur, DEVRİMCİ SOL düşmanlığı;

Ülkede yoldaşlarımıza silah çeken, saldıran anlayışın kendisidir. Köln'de Halk Kültür Derneği'nde insanlarımızı dövdürüp, „o...çocuğundan“ aşağı söz kullarımayanlardır.

Kendini bilmeyen insanların eline 16-17 yaşında ki insanlarımızı kurtmaları için silah verilmesidir.

Münih'de derneğimizin kapısının kırılması, insanlarımıza saldırılmasıdır.

Ev basıp eşya götürülmesidir.

DEVRİMCİ SOL düşmanlığı baştan itibaren „darbeci, hain çete“ nitelendirmeleriyle hareketimizi bölmeye çalışmaktır.

SORUYORUZ:. DEVRİMCİ SOL'un birliğini istiyoruz. Her şey birliğimiz, geleceğimiz ve zaferimiz için” diye yazdıktan sonra „hain“ olarak nitelendirdikleri önder kadro ve kadrolarla, taraftarlarla hangi „birlik“ten söz ediyorlar.”

DEVRİMCİ SOL Düşmanlığı Mücadele Dergisi'ne hizbin başı tarafından yazdırılan bunlarla flört yok, diploması yok” tavrıdır, kendi suçu ortaya çıkmasın diye Hareket'i bölmek, tasfiye etmeye çalışmaktır.

Hayır, meşru olan bu anlayış değildir. Meşru olan DEVRİMCİ SOL'u, DEVRİMCİ SOL ideolojisini, örgütsel anlayışımızı savunmaktır. DEVRİMCİ SOL tarihinin yalanlarla kirletilmesine engel olmak, bölün-

meve, tasfiyeye tavır almaktır.

DEVİRİMCİ SOL dergisinde yayınlanan görüşleri bu nedenle savunuyor, derginin dağıtılmaması için sağa, sola tehditler savurup sonunda çaresiz kalanların durumunu çok iyi anlıyoruz.

Mücadele Dergisi ise bugün hareketimizin bütünlüğüne hizmet etmiyor, tasfiyeciliğin subjektivizmine alet oluyor. Amacımız Mücadele Dergisi'ni yıpratmak değildir. Ancak Mücadele Dergisi DEVİRİMCİ SOL düşüncesine hizmet etmedikçe tasfiyeci-mülteci sağ oportünist hizbin sözcülüğünü yaptıkça, bu tavrından özeleştiri verip devrimci çizgiye geri dönmedikçe dağıtmayacağız.

Ama bakın, biz insanlarımıza „okumayın” demiyoruz. Hayır, alın, okuyun, tasfiyeciliğin gerçek yüzünü tanıyın diyoruz.

Bütün bir süreci, orta sayfalarında „fırsatçılık”, „kuşkuculuk” gibi burjuva mantıkla, Freudculukla, olguculukla açıklamaya çalışan siyasal sığılı insanlarımız görsün istiyoruz. İsterdik ki kendi altındaki insanları „polislikle” suçlayan bir anlayış bu konularda daha mütevazî ola-bilsin, ama yazık!...

İşkencede son sınırına dek çözülenlerin fotoğraflarının kahraman” diye her hafta boy boy yayınlanmasının nedenini, çaresizlikten kimlere sarıldığınızı insanlarımız bilsin istiyoruz.

Köşe yazılarında „ihaneççi” suçuyla itham ettiklerinizi bir sonraki yazıda nasıl da „andığırnzı”, sergilediğiniz çirkefligi, ikiyüzlülüğü insanlarımız görsün, tanısın istiyoruz.

Ve elbette biliyoruz ki bu onursuzluğun kaynağı Mücadele Dergisi değildir. Hareketimizi bölmeye, parçalamaya çalışan sağ oportünist hizbin suçudur bu.

VE SORUYORUZ:

İnsanlarımızdan Mücadele Dergisi'ni dağıtmalarını ne hakla istiyorsunuz?

DEVİRİMCİ SOL Dergisi'nin kitlemiz tarafından okunması sizleri neden böyle korkuya düşürüyor? Bu acizlik neden?

Hangi dernek üyemiz bu güne dek aidat ödemiş. Biz söyleyelim, sizlerin derneği işgal etmeniz için getirdiklerinizin bir kısmı, sizinle birlikte fırsat bulup derneğe üşüşen bir sürü yalın, korkak ve ikiyüzlü oldukça uzun bir süredir aidat ödemiordu.

Peki, getirdiğiniz işgalci güç ile hangi hakla Köln kitlesinden aidat istiyorsunuz? Bu mülteci sefilliği neden? Kimsiniz, ne adına konuşuyorsunuz?

Biz söyleyelim: TASFİYECİ, MÜLTECİ, SAĞ-OPORTÜNİST, D. K. HİZBİ ADINA.

Ve bu hizbi tanımıyor, hareketimizi bölmek, tasfiye etmek isteyen bu anlayışla sonuna kadar mücadele edeceğimizi bir kez daha vurguluyoruz.

DEVRİMCİ SOL sözü veriyoruz:

Siyasal tarihimiz ve mücadelenin kendisi bu hizbi mahkum edecek Tasfiyecilik, mültecilik ve oportünizm kendi suçları altında ezilecektir.

Operasyonların hesabını vereceklerdir!...

Örgütsel tasfiyeciliğin, hareketimizi bölmenin hesabını vereceklerdir.

Son söz savaş meydanlarında söylenecektir.

16 Mart 1993

DEVRİMCİ SOL AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

DEVRİMCİ SOL AVRUPA SÖZCÜLÜĞÜ

DEVRİMCİ SOL AVRUPA KOMİTESİ

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER (AVRUPA)

NOT; „DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZÜ ENGELLEMEYE ÇALIŞANLARI AFFETMEYECEĞİZ” başlıklı yazılarda „Yurt dışı Mücadele Sahibi ve Yazı iş/eri Müdürü K. Kayar” imzalı bir ek bulunmaktadır.

Bu mektupta hizbin kafasıyla kaleme alınmıştır. Öncelikle diyeceğimiz Yurtdışı Mücadelenin bir kurum olup „kişisel sahiplere açıklanamayacağıdır. Ancak eğer birileri kalkıp „kişisel sahip” olmak istiyorsa; bu gibilerine Yurtdışı Mücadeleyi ne zaman kitleden önce okuduğunu ya da ne zaman dergi için bir çizik çektiğini sormaktan geri duramıyoruz.

HABER BÜLTENİ

Bülten No: 54 Tarih: 30 Mart 1993

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

HABER BÜLTENİ

Bülten No: 54 Tarih: 30 Mart 1993

İLERİCİ-DEVRİMCİ KAMUOYUNA: ÇETECİ MANTIK KARŞI-DEVİRİME HİZMET EDİYOR..

Sağ oportünist hizip hareketimize ve Sola çeteci yöntemleri dayatmaya devam etmektedir.

“Her şey imaj için” mantığı bir yandan yalan ve tahrifatlarla ilerlemeye çalışırken diğer taraftan silahlı-bıçaklı saldırı, gecekondu yakma, adam kaçırmaya kalkışma, ihbarcılık ve tehditle sonuca ulaşmak istiyor. Buna son olarak 6 Mart operasyonunda faşizm tarafından tutsak edilen insanlarımızın cezaevinde avukatlarıyla görüşmelerinin engellenmesi eklenmiştir. Dahası, operasyonlara, yeni katliamlara davetiye çıkarılması eklenmiştir. Çünkü bu tavır Hareketimizi polisin yeni saldırı ve operasyonlarına, yani katliamlara açık hale getirmektedir.

6 Mart operasyonunda gözaltına alınıp tutuklanan insanlarımızla konuşmak için ilk olarak 23 Mart Salı günü görüşülmeye gidilmiştir. Ancak daha arkadaşlarımız şubede işkence görürken Dursun Karataş çetesinin cezaevindeki taraftarlarına gönderdiği talimatlar sonucu insanlarımızın avukat görüşü engellenmiştir.

Bu düşünce ve tavrın yol açacağı durum gerek cezaevinde, gerekse D.K'nın Avrupa'daki sözcüsüne anlatılmış, bu tür engellemelerle bir yere varılamayacağı bir kez daha vurgulanmış olmasına rağmen 30 Mart günü aynı tavırla bir kez daha karşılaşılmıştır.

İlan ediyoruz:

Çeteci mantık karşı-devrime hizmet etmektedir.

Somut durumda;

-Dursun Karataş çetesinin saldırıları karşısında cezaevindeki insanların can güvenliğinin olup olmadığı belli değildir.

-İzlenen yol Hareketimizin polisin operasyonlarına ve yeni katliamlar karşısında açık duruma getirmektir.

-30 Mart günü avukat görüşü sırasında cezaevine gelen diğer avukatlar da tehdit edilmiştir.

-Diğer alanlardaki saldırılara paralel olarak arkadaşlarımızın avukatı çeşitli zamanlarda farklı gerekçelerle fiili saldırılara da maruz kalmıştır. Hala benzer saldırılar sürmektedir.

Evet, 6 Mart operasyonunda 5 yoldaşımızın şehit edilmesinin yanısıra tutsak edilen insanlarımızı polis 15 gün kimseyle görüştürmemiş, her türlü yönetime başvurmuştur. Şimdi de bunu Dursun Karataş çetesi yapmaktadır.

Bugün ortaya çıkan sonuç ve verdiği zararlar objektif olarak farklı değildir. Bilgi akışını engellenmesi demek, yeni operasyon ve katliamlara karşı önlem alınmasının engellenmesi demektir. Çünkü insanlarımıza görüşme yasağı konulmuştur. Çünkü hizbin çıkarları doğrultusunda olaylar tek yanlı açıklanıp gelişmeler çarpıtılmak istenmektedir. Oportünist Dursun Karataş çetesi aynı zamanda operasyonda kendi suçlarının ortaya çıkmaması için böyle bir yöntem-den medet ummaktadır.

Peki Dursun Karataş hizbi hangi mantık ve anlayışla 6 Mart operasyonunda tutuklanan insanlarımızın görüşe çıkmasını, haberleşmesini engelliyor?

Neden?

Çünkü suç vardır.

Çünkü yaptıklarıyla karşı-devrime hizmet ettiğini dahi görmeyecek düzeyde bir gözü dönmüştük vardır.

Çünkü kişisel çıkar uğruna her türlü soysuzluğa bataabilecek bir ahlaksızlıkla karşı karşıyayız.

Evet. Dursun KARATAŞ'ın kendisi; neden insanlarımızın görüşme ve haberleşmelerini engellediğini açıklamalıdır.

Bugün on yılı aşkın bir süredir cezaevlerindeki tüm ilerici, yurtsever devrimci örgütler arasında, ilişkinin en gergin olduğu koşullarda dahi

uygulana gelen; polise, düşmana karşı önlem ve dayanışma ilkesi bu şekilde oportünist Dursun KARATAŞ çetesi tarafından çiğnenmekte, ayaklar altına alınmaktadır. Bu unutulmayacak. DEVRİMCİ SOL herkesi bulunduğu yere, uyguladığı yöntemlere ve izlediği anlayışa göre değerlendirecektir. Bir kez daha belirtiyoruz, bu tavrı sadece operasyonlardaki suçlarını gizlemeye çalışmak değil, objektif olarak polise, karşı-devrime hizmet etmektedir.

İlerici, Yurtsever, Devrimci Kamuoyuna Çağrımızdır.

Her mantık, her anlayış sınıflar mücadelesi içinde hangi saflarda olduğunu kendi pratiğiyle ortaya koymaktadır. Silahlı-bıçaklı saldırılar, gecekondu yakma, adam kaçırmaya kalkışma, basın toplantısı yapılan HEP binasına saldırma, çıkarılan yazılarda taraftarlarımızın açıktan isminin ve soyadlarının yayınlanması, ihbarcılık, sonuçlarını bilerek yeni operasyon ve katliamlara kapı aralama, davetiye çıkarma devrimcilere değil, karşı-devrime hizmet edecek yöntemlerdir. Kimsenin yoldaşlarımızın can güvenliğini belirsiz bırakmaya hakkı yoktur! Bu yöntemler mahkum edilmeli, tavrı alınmalıdır. Devrimci mücadele ve siyasal tarihimiz bunun er geç yerine getirecek, hiç bir kaba güç haklıyı, doğru olanı gölgelemeye yetmeyecektir.

ÇETECİ MANTIK KARŞI-DEVRİME HİZMET EDİYOR!..

**GELECEK BAĞIMSIZLIK-DEMOKRASİ VE SOSYALİZMİ PRA-
TİKTE SAVUNANLARINDIR!..**

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

DEVİRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

-31 Mart günü Avrupa örgütlenmemizde iki insanımız Duisburg'da bir başka sol örgütün derneğine yaptıkları görüşmeden dönerken tasfiyeci sağ oportünist hizbin kullandığı, isimleri bilinen apolitik kişiler tarafından uzun süre bir arabayla takip edilmiş, arkadaşlarımız doğrudan hedeflenerek üç el ateş edilmiştir. Kurşunların, arka ve yan camlar ile ön koltuğu parçalamış, tesadüf eseri arkadaşlarımıza isabet etmemiştir. Durum irade dışında tanıklar vasıtasıyla polise yansımış, hatta saldırıya uğrayan insanlarımız sorguya götürülmüş, evleri aranmıştır.

-2 Nisan günü Fransa'da bu sefer bir bayan arkadaşımız isimleri tarafımızdan çok iyi bilinen D.K hizbi taraftarlarının kurşunlarıyla hedeflenmiş, ancak isabet tutturulamamıştır.

-Son olarak 6 Nisan günü Köln'de insanlarımızın evleri önünde yine doğrudan hedef alınarak silah kullanılmış, mermiler arkadaşlarımızın kullandığı arabanın kaportasını parçalamış, iç kısma düşmüştür. Bütün bunlar sağ oportünist hizbin gerçek yüzünü göstermekte olup, ideolojik-siyasi yetersizliğin ve kendine güvensizliğin sonucu olarak gelişmektedir.

Ancak bu yanılıdır. Hiç kimse düşüncelerin-gerçeklerin gücünü silahla susturamaz. Bunda oportünist hizip de başarılı olamayacaktır. DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER bu saldırılar karşısında tavırsız kalmayacak, saldırılar mutlaka etkisizleştirilecektir.

Devrimci-Demokrat kamuoyuna çağrımızdır:

İnsanları devrimci kanı akıtmak için koşturan bu oportünist hizbe tavır alınmalı, siyasi tecrit uygulanmalıdır.

Unutulmamalıdır ki, geleceğini devrimci kanı dökmekte arayanlar girdikleri siyasal bataklıkta kurtulamayacak. İlelebet halkı ve kendi taraftarlarını kandıramayacaktır.

DEVİRİMCİ SOL'a karşı işlenen hiç bir suç cezasız kalmayacaktır!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

YAŞASIN DEVİRİMCİ SOL, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

7 Nisan 1993

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER AVRUPA

DEVİRİM ŞEHİTLERİNİ ANMA FAALİYETLERİMİZE YÖNELİK SALDIRILAR ÖZÜNDE SİYASİ ÇİZGİMİZE VE ŞEHİTLERİMİZİN ANILARINA YÖNELİKTİR

Bir süredir derneklerimize, insanlarımıza, evlerimize, genelde düşünce ve geleneklerimize yönelik sürdürülen saldırılar son birkaç gündür Devrim Şehitlerini Anma faaliyetlerimizi hedef almıştır. İki ayrı merkezi birim ve ülkede yapacağımız gecenin hazırlıkları sabote edilmeye çalışılırken silahlı saldırılar yoğunlaştırılmış, şehitlerimizin resimlerinden oluşan afişlerimiz oportünist DK hizbinin taraftarlarınca yırtılmış, saldırıya maruz kalmışlardır.

Kendisi 3 Nisanda düzenlediği “Devrim Şehitlerini Anma Gecesi”ni önderliği temize çıkarma, suçlarını örtbas etme etkinliklerine dönüştüren anlayış bizlerin devrim şehitlerini anma ve elbette düşüncelerini yaşatma kararlılığımızdan rahatsızlık duymakta, bunu silahlı saldırılarıyla ifade etmektedir. Devrim Şehitlerini Anma faaliyetlerimize yönelik saldırılar, özünde siyasi çizgimize ve şehitlerimizin anılarına yöneliktir. Bugün “meşruiyet” deniliyorsa, böyle bir meşruiyet tam da siyasi çizgimiz. Şehitlerimizin anıları ve mücadelesi temelinde aranmalıdır.

Evet, bugün DK oportünistleri için “Yaşasın Önderimiz DK” mesajı, düşüncelerimiz ve Devrim Şehitlerimizin Anıları”ndan daha önemli görülebilir, gecelerinin ana teması bu olabilir, nitekim böyle de olmuştur.

Ama bizlerin şehit yoldaşlarımızı anmamıza, tüm devrim şehitlerinin anılarını yaşatmamıza kimse engel olamayacak, bu yöndeki tüm saldırılar etkisizleştirilecektir.

Devrim Şehitlerini Anma faaliyetlerimizi sabote etmeye yönelik saldırılar Berlin, Köln. Hamburg, İsviçre-Zürich ve Fransa-Paris’te gerçekleşmiştir.

Bunlar;

-Berlin’de 9 Nisan akşamı bir arkadaşımız dışarıdan getirilen bir saldırı tarafından kurşunlanmış, yaralanmış ve hastaneye kaldırılmıştır. Bunun üzerine saldırganlardan iki tanesi dövülerek cezalandırılmıştır. Arkadaşımız halen hastanede yatmaktadır.

-Köln'de 9 Nisan gecesı Devrim Şehitlerimizin kompozisyonundan oluşan afişlerimiz tasfiyeci hizbin taraftarlarınca yırtılmış, öyle ki bu davranışları gerici-faşistlerin kahvesinden çıkanlar tarafından "yırtın, yırtın, biz sizin yanındayız" şeklinde sözlü destek görmüştür.

-10 Nisan günü Köln'de bu sefer tasfiyeci hizbin ülkeden getirtilen provakatif tavırlı yöneticileri afişlerimizi yırtma faaliyetlerine bizzat katılmışlardır. Böylesi bir durumda, tesadüfen tam afiş yırtarken görülmeleri üzerine arkadaşlarımız kendilerini uyarılmışlardır. Ancak tavırları olgunlukla şehitlerimizin anılarını hedef alan böyle bir saldırıdan vazgeçmek yerine bellerindeki silahı çekerek arkadaşlarımıza saldırmak olmuştur. Bunun üzerine oportünist hizbin bu provakatif tayını yönetici ve taraftarlarının ellerindeki silah alınmış, dövülerek cezalandırılmıştır.

Bu arada oportünist hizbin diğeri bir yöneticisi de arkadaşlarımıza saldırmasına rağmen önce kendisine de tavır alınmış, ancak daha sonra fiziki durumu gözetilerek bu insana özellikle dikkatli davranılmıştır. (8 Nisan günü de arkadaşlarımıza silah çeken başka bir hizip taraftarı silahı elinden alınarak etkisizleştirilmiştir;

-Yine 10 Nisan günü genel kitlenin tümünün İsviçre-Basel'de "Devrimci Örgüt ve Sosyalist insan" konulu merkezı bir panelimize gitmesini fırsat bilen oportünist hizbin taraftarları Züriç'teki derneğimizi işgal etmişler hemen arkasından kapı kilidini değiştirerek derneğimize el koymayı denemişlerdir. Bunun üzerine Basel'de bulunan insanlarımız geri dönererek kendi derneklerine sahip çıkmış, oportünist hizbin saldırılarını geri püskürtmüşlerdir.

Sonuçta saldırganlar derneği terk etmiş, bir kısmı da özür dilemiştir.

-10 Nisan günü saldırgan bir diğeri tavır da Hamburg'daki derneğimize yönelik yaşanmıştır. insanlarımız demekte yokken dışarıdan getirilen oportünist hizbin etkisi anıtında ki yirmi civarında insanla derneğe girilmiş, nöbetçi arkadaştan derneğin anahtarını kendilerine vermeleri istenmiştir. Ancak bu talepleri kabul edilmemiş kendilerine karşı tavır alınmıştır. Benzer saldırgan tavırlar 11 Nisan günü de devam etmiştir.

-11 Nisan günü ise Fransa-Paris'te daha önceden insanlarımıza karşı silahlı saldırıya girişen oportünist hizbin kendini bilmez taraftarları aynı tavırlarını sürdürmeleri üzerine dövülerek cezalandırılmışlardır.

Oportünist DK Hizbini Uyarıyoruz:

Devrim Şehitlerini Anma faaliyetlerimizi sabote etme girişimleriniz sonuca ulaşamayacaktır. Devrim Şehitlerimize yönelik saldırılar, her şeyin yerine kendisini koymak isteyen oportünist hizip anlayışının tükeniştir.

Siz yaptığınız geceleri ve diğer faaliyetlerinizi DK'yı "önderliği" aklama-temize çıkarma, hatta "koruma ve kolama" etkinliklerine dönüştürebilirsiniz.

Ancak devrimci düşünce ve faaliyetleri engellemeye gücünüz yetmez, yetmeyecektir.

Devrimci-Demokrat Kamuoyuna:

Bugüne kadar afişlerimizi gerici-faşistler yırttılar, gecelerimizden onlar rahatsız oldu. Oportünist hizbin bu saldırılarını aynı kefeye koyacak değiliz, ancak yaptıkları silahlı saldırılar, ev yakmalar, afiş yırtmalar ancak gerici-faşistler tarafından onaylanabilir davranışlardır. Aksin kimse iddia edemez.

Halkımız, Üye ve Taraftarlarımız:

Oportünist hizip kendi geleceğini yurtdışına bağladığı için ülkeden aralıksız insan getirmektedir. Bu kendisini savunacak insan bulamamasının sıkıntısıdır. Yalan, kof bir imaj, saldırgan bir tutum ve ideolojik tartışmaya yasak koyan anlayışın geleceği yoktur. Mülteciliğin geleceği yoktur.

Hiçbir saldırgan tutum mücadelemizi. Devrim Şehitlerimizi Anma faaliyetlerimizi engelleyemeyecek. Devrimci Hareketimiz ideolojik-örgütsel birliğiyle er geç kazanacaktır.

Devrim Şehitlerimize Yönelik Saldırıları Oportünist Hizbin Tükeniştir!
6 Martı Unutmayacağız 24 Martı Unutmayacağız

Faşizmin Devrimcilere, İlericilere, Yurtseverlere Yönelik Hiçbir Katliamını Unutmayacağız.

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

12 Nisan 1993

AVRUPA DEVRİMCİ SOL GÜÇLER

BERLİN'DE DEVRİM,ŞEHİTLERİMİZİ ANMA GECEMİZ, TÜM SALDIRI VE PROVOKASYONLARA RAĞMEN ŞEHİTLERMİZE SAYGI VE SAHIPLENİŞİMİZİ GÖSTERDİ

17 Nisan günü Berlin'de devrim şehitlerini anmak amacıyla düzenlediğimiz merkezi gece DK oportünist güruhunun silahlı, taş-sopa saldırıları, bomba ihbarları, yoğun yalan, tehdit ve şantaj kampanyasına hedef oldu.

Bir hafta önceden Dortmund, Bremen, Bielefeld, Lübeck, Münih ve Hollanda gibi birimlerden getirilen oportünist hizbin etkisi altındaki insanlarla Berlin'e Devrim Şehitlerini Anma Gecemiz engellenmek, sabote edilmek istenmiştir. Bu amaçla Berlin'de en az dört-beş defa insanlarımız deflenerek silah kullanılmış, bir insanımız bacağından yaralanmış, derneğimiz basılmak, tahrip edilmeye çalışılmıştır.

Çocuklarıyla yolda giden, savunmasız kadınlarımız kendini "kahraman" ilan eden bir ülke kaçkının buyruğu altında onlarca kişinin sopalı saldırısına uğramış dövülmüş, yaralanmışlardır. Kendilerine silah gösterilmiştir.

Kendini bilmez bir güruh şeklinde Berlin ve Almanya'nın diğer birimlerinde gezilerek aile ve esnaf ilişkilerine sözlü. sözlü olmadığı yerde silahlı, sopalı tehdit ve şantajlar yapılmıştır.

Anma günü gecemize gelen insanlarımıza, sokaklarda, metro istasyonlarında serseri çetelerini aratmayan saldırılar düzenlenmiş. akla gelebilecek tüm yöntemlere başvurularak, geceye bomba ihbarı yapılmıştır.

Bunun üzerine salon sahiplerinin çağrılmasıyla gece başlamadan hemen önce yüzlerce polis anma salonuna girmiş, salonda arama yapmıştır.

Oportünist DK hizbinin saldırıları sonucu salon sahibi tarafından polis gece çevresinde yaptığı kimlik ve üst aramalarında pek çok taraftarımızı önce tutmuş sonra serbest bırakmıştır. Gece salonu çevresindeki arabalarımız aranmış, polisin gözaltı ve soruşturmaları gece sonrasında da arkadaşlarımızı hedefleyerek devam etmiştir.

Gece yerine polisin getirilmesinin sorumlusu oportünist Dursun

Karataş hizbidir. Bu onursuzluk, provokasyon ve sabotajdan onlar sorumludur.

Gece öncesinde Özellikle Berlin ve Köln'de devrim şehitlerinin kompozisyonundan oluşan afişlerimiz hedeflenerek bunlara saldırılmıştır.

Köln'de bu şekilde suçüstü yakalanan ve taraftarlarımıza karşı aynı anda silah çeken oportünist hizbin provokatif tayını yönetici ve taraftarlarının silahı alınmış ve dövülerek cezalandırılmıştır. Anma Gecemize yönelik saldırılar gecenin hemen arifesinde Hamburg'daki yönetici ve taraftarlarımıza yönelik saldırılarda da kendini göstermiş, insanlarımız zorla özeleştirme vermeleri için Hamburg dışından gelen hizip taraftarlarının hakaretlerine uğramış, dövülmüşlerdir. Bunun üzerine olaya müdahale edilmiş, olaylarda önemli sorumluluğu olan bir hizip taraftarı dövülerek etkisizleştirilmiştir.

Gece'den bir gün önce Hannover'de bir taraftarımızın kardeşi kaçırılarak insanlarımız hakkında bilgi istenmiştir. Bu insanımız saatlerce tutulmuş, manevi işkenceye maruz kalmıştır. Bunun üzerine Hannover'de bu kaçırmanın sorumlusu oportünist hizip taraftarı dövülerek cezalandırılmıştır.

Oportünist hizip kitlenin gecemize katılarak, DEVRİMCİ SOL'a sahip çıkan tavrını görmekten korkmuş, bunu engellemeye çalışmıştır Genel kitlenin bizlerin tarafında olduğunun ortaya çıkmasından korkmuş, gerçekleri örtbas etmek istemiştir. Silah sıkmak, insan yaralamak, adam kaçırmak bu kokunun ifadesidir. Bütün bunlar neyi engellemiştir. Her geçen gün yok oluşlarını mı, yoksa bizim gelişimimizi mi? Gerçekten geceyi engelleyebileceklerini mi sandılar, gerçekten insanlarımızı korkutup yıldıracaklarını mı sanıyorlar? Tarih ve bugün tanıktır ki yanılıyorlar ve hayal kırıklığını her geçen gün biraz daha büyük yaşayacaklar.

Oportünist hizip gecemize yaptığı/yaptırdığı saldırılarla Devrim Şehitlerimizin anılarından korkmuştur.

Wuppertal'daki gecede programa sokuşturduğu sinevizyonla boy gösterip geceyi kendini koruma-kollama ve aklama faaliyetlerine dönüştüren, artık kangrenleşmiş, irinleşmiş bir hal alan hizip başı ve yanındaki suç ortaklarının bu planlı programlı saldırıları unutulmayacak ve affedilmeyecek, devrim şehitlerimize, anma faaliyetlerimize sürülmek istenen bu leke, bu pislik. kangrenleşmiş bu yara temizlenip atılacaktır.

HİÇ KİMSE DEĞER VE GELENEKLERİMİZDEN, DEVRİM ŞEHİTLERİMİZDEN ÜSTÜN DEĞİLDİRİ

BERLİN'DE DEVRİM ŞEHİTLERİMİZİ ANMA GECEMİZE SALDIRANLARI UNUTMAYACAK AFFETMEYECEĞİZ!...

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Nisan 1993

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER/AVRUPA

Not: Taraftarlarımızın ve kitlenin yansıra Anma Gecemize Berlin ve Berlin dışından katılan diğer siyasi yapılardan sorumlu insanlar gece öncesi ve gece günü yaşanan saldırıların zorunlu tanığı olmuşlardır.

DEVRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA!..

Dursun Karataş Hizbi tarafından “3 Mart Kararları” olarak adlandırılıp organize bir biçimde gündeme sokulan ve 6 Mart Katliamının yarattığı suçluluk psikolojisiyle bilinçli bir şekilde tırmandırılan devrimcilere karşı şiddet kullanma politikası ve bunun sonuçlarına tüm devrimci kamuoyu tanıktır. Yaşananlar, bu hizip çevresinin özel olarak teşhir edilmesine gerek bırakmayacak boyuttadır. Bilinçli bir şekilde gündeme sokulup gidererek tırmandırılan bu politikanın temelinde ideolojik politik olarak kendine güvensizlik vardır.

Doğruluğuna, haklılığına inanan, devrim diye bir sorunu olan bir anlayışın sadece örgütsel boyutta değil devrime inancın, saygının, devrimci değerlerin halk üzerinden yarattığı prestijin yok edilmesi anlamına gelen yöntemleri kendine politika edinmesi mümkün değildir.

Tartışma-konuşma yasakları, gözaltı-tutuklama kararları, filli saldırılar, ev basmalar-kundaklamalar, tehdit, gözdağı vb. yöntemler devrimcilerin değil burjuvazinin yöntemleridir. Psikolojik savaşın kirli yöntemlerine başvurarak sorunların tartışarak çözümünü engellemek Uğruna kişisel yıpratma temelinde spekülasyon üretmek, tutsak düşmüş insanlardan cezalandırma tehdidiyle özeleştiriler, devrimciliği bıraktığına dair yazılı belgeler alıp bunları hiçbir rahatsızlık duymaksızın yayınlamak, cezalandırılacaklar listeleri yayınlayarak insanları deşifre etmek, hedef haline getirmek, devrimcilik yapan insanlar hakkında “polis icazetinde çalışıyor” söylentileri yaymak, yazmak ve bu yöntemle insanları psikolojik baskı altına almaya, hareket alanını daraltmaya çalışmak, polise hedef göstermek, meşru-legal evlere silahlı saldırılar düzenleyip bu evlere, evlerdeki insanlara polis saldırısına zemin yaratmak, vb. yöntemler devrimcilerin yöntemleri olamaz. Bu politikaları üreten gündeme sokan, uygulayan, uygulamasına yardımcı-aracı olan, alet olan insanların devrime karşı sorumluluk duyduğundan. Marksist Leninist ‘liğinden söz etmek mümkün değildir. Bunca tahribata rağmen “her yol mubah” mantığıyla devrimcilere saldıran, ortamı terörize edip insanları korkutup sindirerek “güç” olduğunu kanıtlamaya çalışan (!) kendisini destekleyen kitlesine dahi

güvensiz ve kuşkulu yaklaşım tartışma-konuşma-okuma yasakları koyan bu anlayış kimin koltuk hırsı, kariyerizm vb. duygularla hareket ettiğini her geçen gün biraz daha ortaya koyuyor ve Türk ve Kürt halkları kendi konumu uğruna devrimci hareketi ve devrimin çıkarlarını kimlerin nasıl tehlikeye attığını ibretle izliyor.

İsim, yer ve tarih olarak kesinleştirebildiğimiz ve aşağıya aktardığımız olaylar bu ibret tablosunun sadece bir parçasını oluşturmaktadır.

7 Mart 1993'te Malatya'da bir bayan arkadaşımız 7 kişilik bir grubun saldırısına uğramış ve dershanede bulunan çevreden insanların olaya müdahalesiyle saldırıdan yara almadan kurtulmuştur.

10 Mart 1993 günü I.Ü. Edebiyat Fakültesi'nde, 6 Mart Katliamı sonrası okulda yaptıkları anma ve 3 Mart kararları gerekçe gösterilerek arkadaşlarımız dövülmüştür..

11 Mart günü DK hizbini desteklemeyeceğini açıklayan Avukat Fethiye PEKŞEN gözaltına alınmak istenmiştir.

12 Mart 1993 günü Ali Çağlayan evine gelen bir grup tarafından dışarıya çağırılarak dövülmüş, "ben bir şerefsizim, ben bir köpeğim" demesi için kendisine işkence yapılmış, elleri yere konularak ayakkabı topuğuyla ezilmiş ve bir dışı kırılmıştır.

15 Mart günü İsmet ve Nurten ERCAN evlerine gelen silahlı 5 kişi tarafından tehdit edilmiştir.

Aynı gün Malatya'da bir arkadaşımız bu çevre tarafından gözaltına alınarak kendisine zorla devrimciliği bıraktığına dair bir yazı yazdırılmış ve ancak bu şekilde salıverilmiştir.

18 Mart 1993 günü Av. Fethiye PEKŞEN 6 Mart operasyonunda tutuklanan müvekkilleri ile görüştürülmemiş ve bundan böyle de görüştürülmeyeceği açıklanmış, katliama ilişkin bilgiler verilmemiş, gözaltında kayıp bulunan cezaevi firarisi Ali KIRLANGIÇLI'nın gözaltında olduğuna dair sağlıklı bilgilerin elde edilmesi engellenmiştir. (Daha sonra bu hizip Ali KIRLANGIÇLI hakkında hain ve işbirlikçi olduğuna ilişkin bir açıklama yapmış, bir süre sonra ise açıklamayı eksik bilgilenmeden kaynaklandığını belirterek yine kendileri tekzip etmiştir.

Devrimci insanların gözaltında kaybedilmeleri, katledilmeleri, devrimci harekete verdiği herhangi bir zarar dahi tespit edilmeksizin hain-işbirlikçi ilan edilmeleri, daha sonra da yanlış bilgi deyiş tekzip yayınlamak

ve tüm bunların sonuçlarından hiç bir rahatsızlık duymamak bu hizip açısından “her yol mubah” mantığının doğal bir sonucudur.)

Yine aynı gün (18 Mart) İsmet Ercan, özeleştirisi verip sessizce bir kenara oturmadığı taktirde vücudunda kırılmadık kemik bırakılmayacağı şeklinde tehdit edilmiştir.

Aynı gün Küçükarmutlu’da halktan bir insan olan Mehmet Doğan’ın evi basılmış, evde bulunan bir arkadaşımıza silah çekilmiş, 3 Mart kararlarına uymayacağını belirtmesi üzerine demir çubuklarla dövülmüş, kafası dört yerinden kırılmış, kolları demir çubuk ve tornavida ile delinmiş, sırtına 25-30 demir çubuk darbesi almış, her iki ayak bileği sakatlanmıştır. Ev halkının müdahalesi üzerine ev halkına saldırılmış, 60 yaşındaki Hüseyin Doğan ve ev halkından iki insan yaralanmıştır. (Bu olayla ilgili ayrıntılı açıklamayı daha önce yapmıştık)

19 Mart 1993 günü İsmet ve Nurten Ercan’ın evine gelen bir kısmı silahlı 8-10 kişilik bir grup önceki tehditleri tekrarlamış ve devrimciliği bırakmayı kabul etmeleri halinde kendilerini yurtdışına götürecekleri teklifini yapmış, kabul etmemeleri üzerine bunun son ihtar olduğunu belirterek gitmişlerdir. (Bu olay sonrası Lve N. Ercan’ın evi silahlı kişiler tarafından ablukaya alınmış ve arkadaşlarımız olayların tırmanmasına meydan vermemek için 21 Mart günü evlerini terketmişlerdir.)

19 Mart 1993 günü Küçükarmutlu’da Mehmet Doğanın evi ikinci kez basılmış ve ev halkı dayaktan geçirilmiş, evdeki tüm eşyalar tahrip edilmiş ve ev kundaklanmıştır.

23 Mart 1993 günü Özgür-Derli ailelerimizden Saniye GÜZEL’in evi basılmış, ikisi silahlı 12 kişi tarafından evin çevresi sarılarak içeriye girmeye çalışılmış, komşuların tepki göstermesi üzerine gurup çekip gitmiştir.

25 Mart 1993 günü Bahçelievler katliamında şehit düşen devrimcilerle ilgilenmek üzere morg önüne giden ikisi şehit ailesi üç ailemiz tehdit ve hakarete maruz kalmıştır.

26 Mart 1993 günü cenazelerle ilgilenmek amacıyla Eminönü HEP binasına giden Av. Fethiye Pekşen burada bulunan bir gurup tarafında dövülmüş, elleri, ayakları ve ağzı bağlanarak çatıda bir yerde 6 saat süreyle gözaltında tutulmuş, binadan çıkarken sesini çıkarmaması konusunda silahla tehdit edilmiş, binadaki olağanüstülüğü sezen ve bir şeyler olduğunu fark eden HEP il yöneticilerinin de olaya müdahalesiyle saldırgan-

ların elinden kurtarılmıştır. Bu olay nedeniyle HEP il yönetimi de tehdit edilmiştir.

27 Mart 1993 günü Malatya da bir arkadaşımızın evi basılmış. Saldırıya uğramış, eşinin de yardımıyla saldırganlar evden uzaklaştırılmıştır.

29 Mart 1993 günü Malatya'da daha önce saldırıya uğrayan bir bayan arkadaşımız ikinci kez 7 kişilik bir gurubun saldırısına uğramıştı..

30 Mart 1993 günü Av. Fethiye Pekşen'in müvekkilleriyle görüştürülmemesi sorununu siyasi temsilciler konseyi ile görüşmek üzere giden devrimci-demokrat üç avukat Fethiye suçludur, şu anda siz de suç işliyorsunuz” vb ifadeler kullanılarak konseydeki C-15/16 temsilcisi tarafından tehdit edilmiştir.

31 Mart 1993 günü Aksaray'da yolda yürüyen Ali Çağlayan saldırıya uğrayarak dövülmüştür.

Aynı gün Çağdaş Hukukçular Derneği girişinde Av. Fethiye Pekşen saldırıya uğramış, gözaltına alınmak istenmiş, sesleri duyup aşağı inen dernekdeki avukatların olaya müdahalesiyle saldırganların elinden alınmıştır.

7 Nisan 1993 günü Av. Fethiye Pekşen'in Bakırköy'deki evi silahlı 4 kişi tarafından basılmış, kapı kırılarak içeri girilmiş, silah tehdidi ile evdeki insanlar etkisizleştirilerek Fethiye Pekşen gözaltına alınmak istenmiş, olaydan haberdar olan bir arkadaşın yardım getirmeye gitmesi ve gürültüler üzerine komşuların polise haber vermesi üzerine polis gelmesinden önce evdeki insanlar dayaktan geçirilmiş ve gözaltı girişiminin başarısız olması üzerine evden kaçmışlardır. Bu olayda evde bulunan 4 kişiden ikisi ağır olmak üzere dördü de yara almış, olay polisiye olmuş ve yaralılar polis tarafından hastaneye sevk edilmiştir.

Aynı gün Bağcılar'da biri bayan iki arkadaşımız silahlı bir gurup tarafından çembere alınarak caddede kovalanmıştır.

11 Nisan 1993 günü konuşmak üzere Gülcan Güzel bir kafeteryaya davet edilmiş, gittiği kafeterya da kendisine tuzak kurulmuş ve 6-7 kişilik bir gurubun saldırısına uğramış, ağır bir şekilde dövülerek burun kemiği kırılmış, çevredeki insanların müdahalesiyle saldırganların elinden alınarak hastaneye götürülmüştür.

12 Nisan 1993 günü saldırılar nedeniyle evini taşımak isteyen Av. Fethiye Pekşen ve yanında bulunan ailelerden 7 kişi polis tarafından gözaltına

alınmış, saldırganlarla ilgili ifade vermeye zorlanmış ve kabul etmedikleri için 4 gün süreyle keyfi biçimde gözaltında tutulmuşlardır.

Başta da belirttiğimiz gibi burada aktardığımız olaylar, isimler ve tarih olarak kesinleştirebildiklerimizden derleyebildiklerimizdir. Yaşananların yarattığı tahribat ve saldırıların artarak sürmesi karşısında devrimci-demokrat kamuoyunu daha fazla seyirci kalmamaya, devrimcilere karşı şiddet kullanmayı kendisine temel politika edinen bu anlayışa karşı net tavır almaya çağırıyoruz. Ve burada bir kez daha ilan ediyoruz. Bugüne kadar devrimci sorumluluğumuzla davrandık ve bu tavrımız sürecektir.

Ancak saldırıların geldiği boyutun can güvenliğimizi ciddi şekilde tehdit eden boyutlara varması karşısında insanlarımızın can güvenliğini sağlamak ve saldırılara karşı, saldırıyı bertaraf edecek sınırdan meşru müdafaa hakkımızı kullanmak zorunluluğu doğmaktadır. Devrimciler arası şiddet kullanılmasının yaratacağı tahribat ne sadece bizi, ne de sadece herhangi bir çevreyi ilgilendirmektedir. Sorun tüm devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerindir. Konuya bu hassasiyetle yaklaşmak ve sahip çıkmak, tırmandırılmak istenen çatışma ortamının engellenmesinde en önemli etkidir.

Tüm devrimci- demokrat kamuoyunu duyarlılığa davet ediyoruz.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER

DEVRİMCİ SOL

Nisan 1993

Özel Sayı: 2

DEVRİMCİ SOL'A KARŞI SALDIRI EMRİ VERİP DEVRİMCİ KANI DÖKENLER VE BUNA ALET OLANLAR AİT OLDUKLARI KARŞI-DEVİRİM ÇÖPLÜĞÜNE ATILACAKLARDIR!..

“Hain-darbeci gasp çetesinin taraftarlarından Veli kod adlı Ercan TEMELİ ve soyadını bilmediğimiz Muammer adlı kişiler Gazi milislerimizce cezalandırmıştır. Cezalandırmalarımız devam edecektir.

Devrimci Sol Önderlik”

22 Nisan günü gazetelere telefonla yapılan bu açıklamada sözü edilen kişiler yıllardır DEVRİMCİ SOL içerisinde yer alan, mücadele eden ve bu mücadelelerinde defalarca karşı-devrim güçleriyle karşılaşmış ve her defasında da bu çarpışmalardan alınlarının akıyla çıkan yiğit birer DEVRİMCİ SOL üyesiydiler. Faşizm onlara hiçbir zaman boyun eğdirememişti. Boyun eğmemek onların yaşamlarına, devrimciliklerine, DEVRİMCİ SOL'culuklarına damgasını vuran temel olguydu. Çünkü onlar her zaman haklılığının yanında olmanın, bunun kavgasının vermenin gururunu kıvancını taşıyorlardı ve attıkları her adım HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ'ın kararlılığını, özgüvenini yansıtıyordu.

Bugün ise aramızda yoklar, artık gülen yüzlerini, kararlı bakışlarını, öfkeyle düşmanın üstüne yürüyüşlerini özleyeceğiz. Ama hep yanımızda olacaklar. BOYUN EĞMEDİLER denilince aklımıza ilk gelenler arasında Ercan'la Muammerin özel bir yeri olacak.

Alçakça şehit edildiler!.. Dursun KARATAŞ isimli suçlunun yalan ve demagoji ile şartlandırıp Devrimcilerin üzerine saldığı güruhtan üç kişi yoldaşlarımızın buldukları evi bastıklarında hiç de tartışma niyetlisi olmadıklarını ortaya koyuyorlardı. Eve girer girmez silahlarına davranan ve “Ooo Merhaba, biz de sizleri arıyorduk” diyen üç saldırgan daha yoldaşlarımız ağızlarını açmadan ayaktaki iki yoldaşımızı yatırıp kafalarına birer kurşun sıkarken o sırada yatakta uzanır durumda olan Ercan yoldaşı ise rastgele kurşun yağmuruna tutuyordu. Sonuç Ercan ve Muammer yoldaşlarımız şehit düşerken, Öldü diye bıraktıkları üçüncü yoldaşımız tesadüfen kurşunun sıyrarak geçmesi sonucu yaralı kurtuluyor.

Kimdir bu insanlar, nasıl böylesine kolayca düne kadar birlikte oldukları devrimcilerin, yoldaşım dedikleri insanların kafalarına kurşun sıkıp tarayabiliyor. kanlarını dökebiliyor? Evet gerçekten kimdir bunlar?

Bunlar hiç mi polisle karşılaşmamışlar, bunlar hiç mi işkence görmemişler, bunlar hiç mi ideolojik-siyasi bir tartışmaya katılmamışlar. Bunlar hiç mi bu hareketin görüşlerini. düşüncelerini okumamışlar? Hayır. Bunlar DEVRİMCİ SOL içinde yetişmiş olamazlar. bunlar bizim kültürümüz, geleneklerimizle yoğrulmuş. insanların yapabileceği işler değil çünkü. Bizde devrimci kanı dökme yoktur. olmamıştır. Ve DEVRİMCİ SOL ADALETİ sorgulanmamış, halka ve devrimcilere karşı somut bir suçı kanıtlanmamış birinin cezalandırılmasını. hele hele ölümle cezalandırılmasını kabul etmez. Evet, bu DEVRİMCİ SOL ADALETİ değil, DURSUN KARATAŞ ADALETİSİZLİDR. Bunun temelinde ise korku vardır, sorgulanmaktan, hesap vermekten kaçış vardır, suç vardır, suçların kanla örtülmesi çabası vardır. DEVRİMCİ SOL'a saldırı vardır.

DEVRİMCİ SOL'a Kim, Neden saldırıyor?

DEVRİMCİ SOL, sınıflar mücadelesinde yer alışından beri her türden saldırının hedefi olmuştur. Gösterdiği siyasi geçmişle gerek pratikte yaptıklarıyla gerekse de kitleler içindeki yankılarıyla düşmanları ve sahte dostları için önemli bir kaygı kaynağı olan DEVRİMCİ SOLun böylesine açık hedef ilan edilmesinin altında savunduğu ve pratikte canlılık kazandırdığı teolojik siyasi çizgisi olmuştur. Bu teolojik-siyasi cızığı her zaman için düşman için tehlikedir ve öylede Kalacaktır. Çünkü bu çizginin öze-

linde devrimin yolu vardır, devrim inancı vardır, haklara olan sevgi ve güven vardır, inisiyatif ve özgüven vardır, cesaret, kararlık ve özgüven vardır.

Tüm bunlar karşı-devrim. güçlerinin. DEVRİMCİ SOL karşısında duydukları korku için yeterli nedenlerdir. Çünkü tüm bunlara sahip olan bir siyasi yapı onların yaşamlarına ve bu yaşamı sürdürmelerini, sağlayan düzenlerine doğrudan yönelmiş bir tehlikedir. Bu tehlikeyi, bertaraf ederek kendi yaşamlarını biraz daha uzatmak ve düzenlerini kalıcı kılmak için şarttır.

Esas olarak düzene ve düzenin asalaklarına, uşaklarına yönelmiş si-lahlarıyla faşizmi ve emperyalizmi hedefleyen DEVRİMCİ SOL, aynı. Zamanda tüm tarihi boyunca oportünizmin-revizyonizmin ve açık hedef olmuş, saldırılarına maruz kalmıştır. Saldırıları kimi zaman ,ideolojik-siyasi mücadele' kılıfı altında sürdürülen yalan-demagoji ve küfür biçimini alırken, kimi zaman da doğrudan fiili saldırılara dönüşebilmiştir. 'ideolojik- siyasi mücadele' kılıfıyla sürdürülen saldırılar hiç bir zaman bitmemiş ve devam etmektedir. Neredeyse tüm tarihimiz boyunca bu türden yalan demagoji ve küfüre dayanan saldırılar karşı mücadele etmişizdir.

Fiziki saldırılar ise gerek DEVRİMCİ SOL'un maddi gücü, gerekse de fiziki saldırılara zemin hazırlamayan anlayışı ve tutumu nedeniyle belirli bir sınırdan kalmıştır. Oportünizm ve revizyonizm DEVRİMCİ SOL'a karşı gündeme getireceği saldırılarla ilgili her zaman bu saydığımız noktaları göz önüne almak zorunda hissetmiştir kendini.

Yine de oportünizm ve revizyonizm ne denli temkinli hareket ederse etsin zaman zaman saldırılarını fiziki boyuta sıçratmış ve bu saldırılar sonucunda, onlarca yaralı arkadaşımızı saymazsak. bir Kemal KARACAYI, bir Mehmet BÜÇKÜNÜ, bir Mustafa ALBAYRAKI şehit vermişizdir.

Emperyalizm ve oligarşinin saldırısının sınıfsal zemini vardır dedik. Oportünizm ve revizyonizmin saldırılarının altında da en temelde sınıfsal bir zemin vardır elbette. Onları bu yola iten de bir yerde mensup olunan sınıfın yaşama güdüsüdür, gelişenin, güçlenenin önünde ezilme korkusudur, yetersizliğin, zayıflığın yarattığı kompleksin kimi beyinlerde yarattığı çaresizliğidir. Çeşitli ideolojik-siyasi kılıflar altında karşımıza çıksa da, bu gerçek çürütülemez bir şekildi ortadadır.

Devrimci Sola Yönelik Saldırı ve Cinayet Emirleri Veren Dursun Karataş Kimdir, Neyi Amaçlamaktadır?

Dursun KARATAŞ 13 Eylül 1992 tarihine kadar DEVRİMCİ SOL içinde yöneticilerden biridir. Bu tarihte, örgütteki olumsuz gidişi ve bu olumsuzlukların kaynağını görme durumunda olan üç yönetici yoldaşımız tarafından tutuklanarak görevinden alınmış ve sorgulanıp yargılanması için Koşulların hazırlanması çalışmaları başlatılmıştır. Bu süreçte ülkedeki birinci dereceden sorumlu yoldaşın öneri ve ısrarı üzerine belirli sınırlar içinde tutukluğu kaldırılmış ise de örgütü riske edici davranışları ve burjuva politik manevralarıyla süreci baltalama çabaları üzerine üç gün sonra yeniden tutuklanmıştır. Bir süre sonra hiçbir şeye karışmadan, örgütü riske edici hiçbir davranışa girmeden çözüm platformunu beklemek şartıyla tutukluluğunun kaldırılmasını neredeyse yalvarırcasına talep etmesi ve bugün onun suçlarına her geçen gün biraz daha ortak olan birinin ısrarı ile ülkedeki birinci derecede sorumlu yoldaşın önerisi üzerine çözüm platformunda kendini ifade edebileceği koşullar sağlanarak belirli sınırlar içinde tutukluluğuna son verilmiştir.

Bu süreçte çözüm platformunu oluşturma yönündeki çabalar yanına aldığı iki kişinin yardımıyla (ki bunlardan biri de çeşitli suçlarından dolayı sorgulanması gereken biridir) sabote eden Dursun KARATAŞ aynı süreçte gizli ilişkiler geliştirme uğruna her türlü kuralı ihlal edip tüm örgütlenmeyi riske sokmaktan kaçınmamıştır.

Geliştirdiği bu gizli ilişkiler aracılığıyla 1992 Aralık sonlarında örgüt içinde açık bir operasyon başlatan ve darbe yapıldı. ‚darbeciler önderi hapsetti, dövdü‘, vb. yalan ve demagoji kampanyası çerçevesinde suçları ve suçluluğunu örtbas etmeyi, sorgulanıp yargılanma ortamın ortadan kaldırmayı amaçlayan bir süreç başlatmıştır. Ne var ki, yürütülen tüm demagoji ve yalan kampanyasına rağmen yoldaşlarımızın çoğunun sorumlu ve araştırmacı tavırlarıyla istediği sonucu elde edememiştir. İzlediği tüm bu yöntemlerin ve gösterdiği faaliyetlerin sonuçları ise örgütümüz açısından oldukça ağır olmuş, neredeyse örgütlenmemizin tamamı, (en gizli birimlere kadar) deşifre olmuş ve bu deşifre ortamında 6 Mart katliamı gerçekleşmiştir (ki, 24 Mart Bahçelievler katliamını da bu deşifreyondan bağımsız düşünmemek gerekir).

İsteddiği sonucu alamayan Dursun KARATAŞ'ın suçları bununla da kalmaz, engelleyemediği tartışma-sorgulanma sürecini kendi başına aldığı ve kendi iradesi dışında hiçbir yerden kaynaklanmayan “ölüm kararları” alarak bunu örgüt-kadrolar kararı gibi sunup bitirmek ister. “3 Mart Kararları” diye bilinen ve bir suçlunun saçmaları olan bu kararlarla süreç tamamen denetimden çıkar ve fiziki saldırılar başlar. Aslında bu kararlar göstermelidir, çünkü bu kararlardan çok önce yurtdışında fiziki-silahlı saldırılar, işgaller başlamış, insanlarımızın kanı dökülmektedir. Bugün ise bu kararlarla resmileştirilen saldırıların uç boyutu gerçekleştirilmiş ve üç yoldaşımız öldürülmek istenmiş, bunlardan ikisi şehit olmuştur. Bu ölümlerin doğrudan sorumlusu ve suçlusu Dursun KARATAŞ'tır. Ercan ve Muammer yoldaşlara kurşun sıkan güruha “sıkın kafalarına” emrini veren de, devrimcilik nedir bilmeyen bu güruhu böylesine karşı-devrimci bir eyleme motive eden de bizzat Dursun KARATAŞ'tır.

Evet, Dursun KARATAŞ örgütümüz ve ülkemiz halkları nezdinde bir suçludur. Suçları:

-Firari sonrasında geliştirdiği burjuva politik manevralarla Örgütümüz içinde tasfiyeci bir süreci başlatmak ve gerçekleştirdiği tasfiyelerle temel anlayışımıza, tüm ilke ve kurallarımıza aykırı bir şekilde örgütümüzü tek kişilik bir yönetime mahkum etmek.

-Geliştirdiği benmerkezci-bürokratik yönetim anlayışı ve kullandığı teknikler sonucu örgütümüzü faşizmin darbelerine açık hale getirmek, darbelerin gerçek nedenlerini ve kendi suçunu gizlemek için düzmece soruşturmalarda hayali suçlular ve gerekçeler yaratmak.

-Başlayan tartışma-sorgulama-yargılama sürecini sabote etmek için tüm örgütü riske edip deşifreye neden olmak, 6 Mart ve 24 Mart katliamlarının doğrudan yaratıcısı olmak.

-Küçük burjuva güç anlayışı sonucu keyfi istihdamlarla yetersiz, tecrübesiz, eğitimsiz insanlarımızı SDB veya Milis örgütlenmeleri adıyla bir araya getirip eyleme sokmak, yeni operasyonlara, güç ve prestij kaybına neden olmak.

-Kişisel, örgütümüzü ve kadrolarımızı bağlamayan “ölüm” dahil “cezalandırma” kararları alıp bunların uygulanması yönünde insanlara emir ve talimat verip uygulamak, üye, savaşçı ve taraftarlarımıza saldırtmak, ev basıp kundaklatmak, ve son olarak 23 Nisan günü Ercan TEMEL-

LI ve Muammer AYDIN yoldaşlarımızın katledilmesi emrini vermek.

İşte Dursun KARATAŞ bu suçlardan dolayı Örgütümüz nezdinde suçlu olan ve bu suçları işlemeye devam eden biridir. Örgütümüzle aranan bir suçlu olması dışında herhangi bir bağlantısı yoktur. Tek bağı DEVRİMÇİ SOL ADALETİ iledir ve er geç DEVRİMÇİ SOL ADALETİ'nin karşısına çıkarılacak, suçlarının sorgulaması yapılarak gereken ceza verilecektir.

Tüm Saldırıları Boşa Çıkaran Örgütümüz Bu Saldırıları da Boşa Çıkaracak Güce Sahiptir.

Örgütümüz bugüne değin, konum ve çıkar hırsıyla, can korkusuyla birçok karşı-devrimcinin özel düşmanı ve hedefi olmuştur. DEVRİMÇİ SOL'a zarar vermek, DEVRİMÇİ SOLCULARI katletmek bu insanlık düşmanı katillerin neredeyse yaşam amacı olmuştur. Çünkü koltukları, çıkarları, can güvenlikleri buna bağlıydı. Bir Necdet MENZİR, Hayri KOZAKÇIOĞLU ikilisi, bir Mehmet AĞAR, bir Mete ALTAN, bir Hiram ABAS, bir Aydın BARIŞ, bir Fikret İŞINKARALAR ve daha tanınmamış niceleri... Onların mantığını en iyi Fikret İŞINKARALAR Özetlemiştir. "Biliyorum ki, elinizden kurtulamayacağım, beni cezalandıracaksınız, kurtulmanın tek yolu var, sizi yok etmek, bunun için elimden geleni yapacağım." Evet, mantık budur ve genelde hepsini bu can korkusu yönlendirir, daha da hırçınlaştırır, insanlıktan çıkarır. Bu, karşı-devrimcinin ruh halidir, kendisi dışında hiçbir değeri yoktur, tek kaygısı kendi yaşamı, konumu ve çıkarlarıdır. Bu çürümüş, devrimci kanıyla beslenen, hiçbir şey üretmeyip sadece tüketen, asalak bir ruh halidir. Bu ruh haline girmiş, yaşamını döktüğü devrimci kanıyla uzatmaya çalışan birinin insanlığından söz edilemez. Bu insanlık düşmanlarının DEVRİMÇİ SOL ADALETİ karşısında nasıl acizleştikleri ve eninde sonunda bu hesabı ödedikleri hepimizin yaşadığı gerçeklerdir. DEVRİMÇİ SOL ADALETİ halka, devrimcilere ve özel olarak da DEVRİMÇİ SOLCULARA karşı suç işleyen hiç kimseyi cezasız bırakmamıştır ve bırakmayacaktır.

Farklı boyutta olsa DEVRİMÇİ SOL'a karşı her türden saldırıyı yönlendiren, bu doğrultuda politikalar oluşturan, uygulatan Dursun KARATAŞ'ın örgütümüze verdiği zararlar yukarıda birkaç tanesinin ismini verdiğimiz karşı-devrimci çete başlarından az değildir ve takındığı

maskeyle, sürdürdüğü yalan-demagoji kampanyasıyla, kendi çarpık görüşlerini empoze ederek ideolojik-siyasi çizgimizde yarattığı tahribatla onlardan daha tehlikeli bir potansiyele sahiptir. Bu tehlike potansiyeli bugün açığa çıkmıştır ve Dursun KARATAŞ karşı-devrimci bir kişilik olarak karşımızdadır.

Dursun KARATAŞ objektif olarak karşı-devrimcidir. Çünkü DEVRİMCI SOL'a karşı topyekûn bir saldırın şefliğini üstlenmiştir. İnsanlarımız dövülmekte, gözaltına alınmakta, işkenceli sorgularda "devrimcilik yapmayacağım" diye itiraflar vermeye zorlanmakta, evler basılıp kundaklanmakta, düzenlenen etkinlikler sabote edilip engellenmek istenmekte ve insanlarımız katledilmektedir. Tüm bunların politika ve taktiklerini oluşturup talimatlarını veren, uygulayıcıları motive eden bizzat Dursun KARATAŞ'tır.

Dursun KARATAŞ subjektif olarak karşı-devrimcidir. Çünkü tüm bu DEVRİMCI SOL karşıtı eylemleri istediği sonuçları elde etmek için, kendi konumu, çıkarları için ve yaşama güdüsüyle bilinçli ve iradi bir biçimde örgütleyip organize etmektedir.

Evet, bugün karşımızda şimdiye kadar mücadele ettiğimiz karşı-devrimci portrelerinden görünüş olarak farklı olan bir kişilik vardır. Örgütümüzü, insanlarımızı diğer karşı-devrimci şeflere göre çok daha yakından tanımakta ancak onların düşüğü hataya düşmekten de kurtulamamaktadır.

Aynı kafa yapısı, zorla, şiddetle ezer yok ederim düşüncesi, onları bir yerde birleştirmektedir. Birleştikleri bu nokta çaresizlikleridir, çıkmazlardır.

Örgütümüz bu kafa yapısına yabancı değildir.

Tüm üye ve savaşçılarımız, ve de taraftarlarımız mücadelenin her anında, işkence hanelerde, zindanlarda bu kafa yapısıyla karşılaşmış ve kazandıkları zaferlerle yıkılmaz bir gelenek yaratmışlardır. Bu geleneğin oluşmasında Ercan ve Muammer yoldaşlarımızın da katkısı vardır ve yaşam öyküleri bunu açıkça ortaya koymaktadır. Dursun KARATAŞ'ın bugün karşı-devrimci katiller sürüsünün anlayışıyla örgütümüze saldırması da Ercan'ların. Muammer'lerin kanıyla, canıyla oluşmuş bu geleneği yıkamayacaktır. Tam tersine kendi sonu olacaktır. Yaşadığımız her gün bunu biraz daha canlı ve somut bir şekilde kanıtlayacaktır.

Tüm İlerici-Devrimci-Yurtsever-Demokrat Örgüt ve Kişilere Sesleniyoruz!..

Dursun KARATAŞ işlediği suçların sorumluluğundan kurtulmak için hizip örgütlemek amacıyla örgütümüz adaletinden kaçan ve bugün karşı-devrimci çizgiye varan bir suçludur. Yaşanan olayların açıkça ortaya koyduğu bu gerçek karşısında sizlerin daha duyarlı ve sorumlu bir yaklaşımda bulunma yükümlülüğü ortaya çıkmaktadır. Dursun KARATAŞ örgütümüz adına konuşma, karar alma, ilişki kurma ve temsil etme türünden hiçbir yetkisi yoktur. Bu yönde ona verilen her taviz bir suçluya, bir karşı-devrimciye verilen taviz olacaktır. Tüm dost örgüt ve kişilerin bu bilinçle olaya yaklaşımlarını ve yoldaşlarımızın dökülen kanları karşısında gerekli duyarlılığı göstermelerini bekliyoruz. Sorun örgütümüzden çıkıp bugün karşı-devrimci bir çizgiye yerleşen, devrimciler hakkında ölüm kararları veren bir suçlunun sorgulanması-yargılanması sorunudur ve örgütümüz bunu DEVRİMCI SOL adaletine yaraşır bir şekilde çezecektir.

Tüm Üye, Savaşçı ve Taraftarlarımız,

Kendine DEVRİMCI SOLCU Diyen Tüm insanlarımız!

Yaşam ve mücadele en büyük öğretmendir, gerçekler ne denli gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, bunun için istenildiği kadar okuma, tartışma yasakları konulsun yaşam ve mücadelenin çok yönlülüğü, diyalektiği, üstü örtülmeye çalışılan tüm gerçekleri gözümüze sokarcasına ortaya çıkarmakta, belki biraz acı deneylerle, dersleri de olsa bize kavratmaktadır. Yaşamın acı deneylerini ve bunların yaratacağı tahribatı, doğuracağı kayıpları yaşamadan doğruları ve gerçekleri görebilmek gerekir. Bu bir yerde devrimciliğin misyonudur.

Sorgulamak, araştırmak ve okuyup tartışmak hiçbir devrimciyi geriletmemiş, tam aksine geliştirmiştir. Sadece dünü ve bugünü aydınlatıp anlamak değil. geleceği görmek ve biçimlendirmek için de bunları yapmak zorundayız. Bundan kaçınmak örgütten kaçmaktır, örgüte ve devrime yabancılaşmaktır. Devrimci değil, emir kulu olmayı kabullenmektir.

13 Eylül'den itibaren bu bilinçle hareket ettik ve insanlarımıza bu bilinci vermeye çalıştık. Örgütü, ideolojik-siyasi çizgimizi kavramış kadrolarımızın çoğunluğunu Dursun KARATAŞ'ın da çok iyi bildiği gibi

böyle bir bilinçle hareket edip sürecin ve başta Dursun KARATAŞ olmak üzere bu sürecin sorumlularının sorgulanması, örgütsel sorunlarımızın tartışılıp bir çözüme varılması doğrultusunda tavır aldılar, almaya da devam ediyorlar. 6 Mart katliamı örgütümüzün yediği önemli bir darbe olarak bu süreçte belirli bir kesinti yarattı, çünkü öncelikle örgütlenmemizi toparlamak, açılan gedikleri kapatmak zorundaydık. 6 Mart sonrası süreç bu yönüyle de örgütü düşünenlerle kendini düşünüp örgütümüzün yediği bu darbeden yararlanmak isteyen fırsatçıların kimler olduğunu ortaya çıkardı.

Bugün belirli ölçülerde yaralarımızı sarmış, açıklarımızı kapatmış durumdayız. Sürecin görevlerini yerine getirme yönündeki adımlarımızın daha da hızlanacağı bir döneme girdiğimiz sırada, karşı devrimci niteliği artık açığa çıkmış bulunan Dursun KARATAŞ'la birlikte hareket edip onun suçlarına ortak olan insanlarımıza bir kere daha seslenmek istiyoruz.

Başta Malik ve Musa olmak üzere 13 Eylül'den bugüne Dursun KARATAŞ'ın örgüt içinde başlattığı operasyona şu veya bu düzeyde katılan, onun örgütü ve insanlarımızı riske eden politikalarına yönetici veya uygulayıcı düzeyde katılıp alet olan tüm insanlarımız, yaşananları görmek ve değerlendirmek zorundasınız. Bir yanda tarihiyle, gelenekleriyle, değerleriyle, şehitleriyle DEVRİMCİ SOL var, bir yanda her geçen gün yeni bir suç işleyerek karşı-devrimci bir çizgi izleyen ve buna sizleri de ortak etmek isteyen bir suçlu var. Tercihinizi yeniden düşünmek, değerlendirmek zorundasınız.

Bir suçluyla, bir karşı-devrimciyle birlikte hareket ederek aynı konuma düşüyorsunuz. Hiçbir Devrimci Solcu mücadelesini, geçmişini ve geleceğini böylesine gözü kapalı bir şekilde bir suçlunun eline teslim etmez, etmemeli.

Yaşam ve mücadele en büyük öğretmendir, gerçekler ne denli gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, bunun için istenildiği kadar okuma tartışma yasakları konulsun yaşam ve mücadelenin çok yönlülüğü, diyalektiği, üstü örtülmeye çalışılan tüm gerçekleri gözümüze sokarcasına ortaya çıkarmakta, belki biraz acı deneylerle, dersleri de olsa bize kavratmaktadır.

Yaşamın acı deneylerini ve bunların yaratacağı tahribatı, doğuracağı kayıpları yaşamadan doğruları ve gerçekleri görebilmek gerekir. Bu bir yerde devrimciliğin misyonudur. Sorgulamak, araştırmak ve okuyup

tartışmak hiçbir devrimciyi geriletmemiş, tam aksine geliştirmiştir. Sadece dünü ve bugünü aydınlatıp anlamak değil. geleceği görmek ve biçimlendirmek için de bunları yapmak zorundayız. Bundan kaçınmak örgütten kaçmaktır, örgüte ve devrime yabancılaşmaktır. Devrimci değil, emir kulu olmayı kabullenmektir.

Bugün belirli ölçülerde yaralarımızı sarmış, açıklarımızı kapatmış durumdayız.

Sürecin görevlerini yerine getirme yönündeki adımlarımızın daha da hızlanacağı bir döneme girdiğimiz sırada, karşıdevrimci niteliği artık açığa çıkmış bulunan Dursun KARATAŞ'la birlikte hareket edip onun suçlarına ortak olan insanlarımıza bir kere daha seslenmek istiyoruz.

Başta Malik ve Musa olmak üzere 13 Eylül'den bugüne Dursun KARATAŞ'ın örgüt içinde başlattığı operasyona şu veya bu düzeyde katılan, onun örgütü ve insanlarımızı riske eden politikalarına yönetici veya uygulayıcı düzeyde katılıp alet olan tüm insanlarımız, yaşananları görmek ve değerlendirmek zorundasınız. Bir yanda tarihiyle, gelenekleriyle, değerleriyle, şehitleriyle DEVRİMCİ SOL var, bir yanda her geçen gün yeni bir suç işleyerek karşı-devrimci bir çizgi izleyen ve buna sizleri de ortak etmek isteyen bir suçlu var. Tercihinizi yeniden düşünmek, değerlendirmek zorundasınız.

Bir suçluyla, bir karşı-devrimciyle birlikte hareket ederek aynı konuma düşüyorsunuz. Hiçbir Devrimci Solcu mücadelesini, geçmişini ve geleceğini böylesine gözü kapalı bir şekilde bir suçlunun eline teslim etmez, etmemeli.

İnsanlarımız dövülüyor, işkenceli sorgularda devrimciliği bırakmaya zorlanıyor, evleri basılıp yakılıyor ve KATLEDİLİYOR. Tüm bunları hangi anlayışla kabulleniyorsunuz. Bu noktada bir Devrimci Solcu cesaret ve kararlılığıyla, öncelikle de kendinize karşı radikal olarak bir sorgulama sürecine girmek zorundasınız.

Bizler için tabu yoktur, fetiş yoktur. Mücadelemiz ve örgütümüz vardır, ülkemiz halklarının kurtuluşu vardır. Bir Devrimci Solcu için tek kıstas budur. Bunun dışında kıstas dayatanlar ve arayanlar öncelikle Devrimci Solculuğunu, dahası devrimciliğini sorgulamalıdır.

Şu anda Devrimci Sol adıyla sizlere uygulanan politika ve taktikleri, motive edildiğiniz insanlarımıza karşı eylemleri düşünün. Ve özellikle

şunu düşünün, hangi mantık, hangi motivasyon insanlarımıza düne kadar yoldaş dedikleri insanların kafasına kurşun sıkacak hale getiriyor ve gazetelere telefon edip bu cinayetleri devrimcilik adına üstlenenlerdeki yaratılan yozlaşmanın-çürümenin boyutunu düşünün. Ve şu soruyu sorun:

İnsanlarımızı kim bu hale getirdi? Bu soruyu dürüst bir şekilde cevaplandırdığınız takdirde bir çok sorunun cevabını da bulmuş olacaksınız.

Soru sormaktan ve düşünmekten korkmayın, bunlar bir Devrimci Solcunun en doğal özellikleriydi. Bu özelliklerinizi kaybetmeyin, kaybetmemelisiniz.

Suçlara Ortak Olmayın!..

Evet, suçlara ortak olmayın!.. Şu an girdiğiniz ilişkiler içinde Devrimci Solculuğunuzu gün be gün kaybediyorsunuz ve bir süre sonra devrimciliğinizi de arar duruma geleceksiniz, DEVRİMCİ SOL ADALETİ'ne Dursun KARATAŞ'ın suç ortağı olarak, ağır bir suçlu biri olarak hesap vermek zorunda kalacaksınız. Bir dönemler taşıdığınız olumlu özelliklerinizi tamamen kaybedip birer suçlu durumuna düşme-den bulunduğunuz yeri ve ortak edilmeye çalışıldığınız suçları bir kez daha düşünün.

Dursun KARATAŞ Bir Suçludur,

Onu DEVRİMCİ SOL ADALETİ'nin Karşısına Çıkarmak Her Devrimci Solcunun Görevidir.

Kendisine Devrimci Solcu diyen herkese sesleniyoruz. Dursun KARATAŞ DEVRİMCİ SOL'a ve ülkemiz halklarının kurtuluş mücadelesine karşı ağır suçlar işlemiş, katliamlara neden olmuş, Devrimci Solcular, için ölüm emirleri vermiş bir suçludur, DEVRİMCİ SOL ADALETİ'ne verilecek hesabı vardır.

22 Nisan 1993 tarihinden itibaren bu suçlunun, kurumlaşmasını, güvenliğini sağlayanlar, yerini bilenler, doğrudan ilişki içinde olanlar en kısa sürede DEVRİMCİ SOL ADALETİ'ni haberdar etmek zorundadır. Bunu yapmayıp aynı işlere devam edenler suç işliyor sayılacak ve geçerli mazeretleri olmadıkça ağır suçlu olarak DEVRİMCİ SOL ADALETİ'ne hesap vereceklerdir.

22 Nisan 1993 tarihine kadar bu suçlunun politikalarına oluşma ve uygulama aşamasında katkıda bulunup alet olanlar bu tarihten itibaren de aynı faaliyetlere devam ettikleri takdirde bir karşı-devrimciyle suç or-

taklğı yapmaktan dolayı DEVRİMCI SOL ADALETT'ne hesap verecektedir.

Her Devrimci Solcu Dursun KARATAŞ'ı gördüğü yerde tutuklamakla, bunun koşullarının olmadığı yerde, suçlunun bulunduğu yeri örgüt mekanizmalarına en kısa zamanda haber vermek göreviyle yükümlüdür. Bu görevde ortaya çıkan ihmal-savsaklama vb. davranışlar disiplin suçu sayılacak ve gerekli yaptırım uygulanacaktır.

ERCAN VE MUAMMER YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

ERCAN VE MAMMERI KATLEDEN KARŞI-DEVİRİMÇİ ANLAYIŞTAN HESAP SORACAĞIZ

HİÇ BİR SUÇLU DEVİRİMÇİ SOL ADALETİNDEN KAÇAMAYACAKTIR

DEVİRİMÇİ SOL BİR HALK HAREKETİDİR!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

24.4.1993

DEVİRİMÇİ SOL

SABIR VE İNANÇLA GELECEĞİ ŞEKİLLENDİRECEĞİZ

“Tasfiyecilik sonrası, çok gerilimli4 sıkıntılı, aynı zamanda mutlu ve umutlu günler yaşadık. Bu süreç hiç yaşamadığımız denli hareket yapısında alt-üst oluşları ihtiva etti. Kahramanlıkları da alçaklıkları da gördük, yaşadık. Şu an işimizin yaşama ve mücadele etme savaşımızın iki cephede yürüyor olması, daha düne kadar pek çok paylaşımlarımızın olduğu insanların bizi “vur” emriyle araması ne denli sıkıntılı bir durumsa, değerler ve ilkelerimiz uğruna yarattığımız her türlü direniş, bizi kıvançlı kılıyor. Sabır ve inançla geleceği şekillendireceğimize inanıyorum.”

(ERCAN TEMELLI)

Dursun KARATAŞ'ın 26 Aralık 1992'de başlattığı örgüt içi operasyonlarla gündeme gelen tasfiyeci süreci bu şekilde değerlendiren Ercan yoldaş, tasfiyeci anlayışın o günlerde ve bugün övündüğü mahallelerde “altını oyma” hareketinin hedeflerinden biriydi.

1988 ortalarında katıldığı hareketimiz saflarında o günden bu güne kadar mahalli bölge örgütlenmelerinde çalışan Ercan yoldaş mahalli bölge komite üyelerinden biriydi ve Dursun KARATAŞ'la ilgili ortaya çıkan gerçeklerin araştırılıp sonuçlandırılmasını, örgütte yaşanan sorunların çözümü için platform oluşturulmasını savunan ve buna uygun tavır olarak Dursun KARATAŞ'ın tasfiyeci ben merkezci dayatma ve istihdamlarına karşı çıkan bir yoldaşımızdı. Bu yüzden “altı oyulmalıydı”, bu yüzden “görevden alınmalıydı”, bu yüzden “tutuklanmalıydı”, bu yüzden

“ölümle cezalandırılmalıydı”. Ve nitekim 22 Nisan gecesini hakkında verilen “ölüm” kararı Dursun KARATAŞ’ın şartlandırdığı bir güruh tarafından infaz edildi. Yoldaşımızın katledilmesi emrini veren Dursun KARATAŞ, Ercan’i şehit etmekle mahalli bölgelerde önünün düzleneceğini umdu. Bu umutla Ercan ve yoldaşları hakkındaki ölüm emrini gözünü kırpmadan verdi. Ama tüm umutlarının boşa çıktığını, onlarca Ercan ve Muammer bu karşı-devrimci mantıktan hesap sormak, örgütümüze kaybettirilen zamanı, gücü ve prestiji kazandırmak için daha şimdiden görevlerinin başındalar.

Devrimcilik ya tam olur, ya da hiç olmaz düşüncesindeyim. Yapacaksa adam gibi yapmalı, her türlü bedele de hazır olmalıyız. Buna hazırım’ diyen Ercan tüm devrimcilik yaşamında gerçekten de bu sözlerinde ne denli samimi olduğunu kanıtlamış ve çevresine bu yönüyle de örnek olmuş bir yöneticimizdi. Çalışmalarında gösterdiği kararlılık ve fedakarlığı Kasım 1991’de yaralı olarak yakalandığı dönemde de gösterdi. Şubede ve cezaevinde DEVRİMCİ SOL geleneklerinden taviz vermeyen Ercan yoldaş, cezaevinde de hiç boş durmadı, yönetici nitelikleriyle bir çok görevin başında yer alırken siyasi kapasitesi ile de bir çok insanı eğitti, DEVRİMCİ SOL’u tüm yönleriyle kavratmaya çalıştı.

Ercan tam bir örgüt adamıydı. Onda telaş, panik, gereksiz duygusallığa rastlamak mümkün değildi. Sorunları kısa vadeli, günün çıkarlarına göre “çözmeyi” değil, uzun vadeli devrimin ve hareketin çıkarlarına en uygun çözüm yollarını bulup yaratmayı, uygulamayı kendine ilke edinmişti.

Dursun KARATAŞ’ın 25 Aralık 1992’den itibaren başlattığı suçları örtbas etmeye yönelik tasfiye sürecine ilişkin belirleyici olarak sabır ve inancı öne çıkarması onun bu özelliklerinin bir sonucuydu.

Yoksul bir emekçi ailesinin oğlu olan Ercan yoldaşın geleneklerimizde, maddi gücümüzde ve değerlerimizde yarattığı katkıyı unutmayacak, bunları daha da geliştirip güçlendireceğiz. Buna söz veriyoruz. Ercan’ların boşa şehit olmadıklarını sabır ve inançla yönlendireceğimiz süreçte yaşayıp göreceğiz, tüm insanlarımızı bunu yaşatacak ve göstereceğiz. Suçlular ve katiller ise çok geç olmadan özeleştirim hareketimize teslim olmadıkları takdirde hesap vermekten kurtulamayacakları DEVRİMCİ SOL ADALET karşısında sığınacak mazeret bulamayacaklar. Buna söz veriyoruz Ercan yoldaş.

Rahat uyu Ercan yoldaş, mahallelerde, işkence hanelerde, cezaevlerinde yarattığın tüm değer ve geleneklere sahip çıkacak onlarca Ercan'a sahibiz, yerin boş kalmayacak, bunları sen yetiştirip bu harekete kazandırdın.

**SANA SÖZ VERİYORUZ Kİ SABIR VE İNANÇLA BUGÜNÜ AŞA-
CAK, GELECEĞİMİZİ DAHA GÜÇLÜ TEMELLERDE ŞEKİLLENDİ-
RECEĞİZ. BİZE GÜVEN!..**

Bu örgüte, bu mücadeleye emek veren herkes üzülmeliydi aslında.

“BENİ ÜZDÜ, AMA SADECE ÜZDÜ”

“... tartışmalarda, beraber işkence tezgahından geçtiğimiz insanların yüzüme karşı şerefsiz diyebileceklerini, beni gözaltına almak veya öldürmek için pusu atabileceklerini sanmıyordum. Beni üzdü, ama sadece üzdü.”(MUA-MMER AYDIN)

Demokrat bir emekçi ailesinin oğlu olan Muammer 13 Eylül’ün ortaya çıkardığı gerçeklerin ve örgütsel sorunlarımıza çözüm bulunması doğrultusunda sürdürülen tartışmalar içinde karşılaştığı tavırlar karşısında üzülmekte haksız değildi. Çünkü karşısındaki anlayış Dursun KARATAŞ’ın kendinden başka hiçbir şeye değer vermeyen, her şeyi bu uğurda ateşe atabilecek karşı-devrimci anlayıştı.

Yeni bir devrimci değildi Muammer, ama şaşırmakta, üzülmekte haksız da değildi. İhaneti de yaşamıştı, ama ölüme bir adım kala düşmanla pazarlık yapmamayı da, ancak bir gün öncesine kadar birlikte eyleme gittiği, işkencelerden geçtiği insanların bir anda kendisine düşman kesilmesine, örgütsel sorunlarımız karşısında bu denli duyarsız ve gözü kapalı bir tavır içerisine girmelerine üzülmeden edemiyordu. Üzüntüsü elbette ki kendine değildi. Emeklerine üzülüyordu, yoldaşlık bağlarının düşürüldüğü duruma üzülüyordu, insanların sergilediği çaresizliğe üzülüyordu.

Üzülecekti hepimiz gibi, başka da bir tavır beklenemezdi tutarlı bir Devrimci Solcu’dan. Çünkü söz konusu olan 15 yıllık emeklerdi, yaratılan değer ve geleneklerdi, şehitlerimizdi, bir bütün olarak örgütümüzüdü.

Üzülmeyenin, olayları kayıtsız bir tavırla izleyip sadece kendine söylenenleri bir robot gibi uygulayanların, sürece iradi bir katkıda bulunmayanların devrimciliğinden de, Devrimci Solculuğundan da şüphe etmek gerekirdi.

Muammer, saflarımıza katıldığı 1988 sonlarından itibaren örgütümüze, mücadelemize katkıları olan, yarattığımız geleneklerin harcında payı olan bir üyemizdi. Saflarımıza katıldığı bu dönem mahalli bölge örgütlenmelerimizin toparlanıp bir biçime kavuşturulduğu dönemdir ve Muammer de bu çabaların içinde olan, yeri geldiğinde öncülüğünü, yeri geldiğinde militanlığını yapan biriydi. Çalışkanlığı, fedakarlığı ve kararlılığı ile mahalli bölge örgütlenmesinin temel direklerinden biri olan Muammer'in ayak basmadığı mahalli çalışmamız yok gibidir. ihtiyaç olan her yere koşturan Muammer'in kendini sunmada gösterdiği bu sınırsızlık onun en önemli özelliklerinden biriydi. Bu özellikleriyle kısa sürede mahalli bölge örgütlenmemizin önde gelen yöneticilerinden biri olan Muammer birim ve bölge komite üyeliklerinden birim ve bölge siyasi sorumluluğuna uzanan bir yöneticilik tecrübesine sahip yoldaşlarımızdan biriydi.

Hareketi kendi "varlık koşulu" olarak tanımlayan, hareketle birlikte var olduğunu söyleyen Muammer'in örgütü koruma konusundaki hassaslığını ise şu sözleri çok güzel ifade ediyordu:

"DEVİRİMCİ SOL'a zarar veriyorsa, hiç kimse benim için önemli değildir. Önemli olan örgüttür. beni ve bizi var edendir. Hareket için her şeyi yapmaya hazırım."

Muammerin bu sözleri hiçbir zaman boşlukta kalan sözler olmadı. 1991 Ağustos'unda yakalandığında şubede işkencecilere karşı DEVİRİMCİ SOL geleneklerine sahip çıkarken, cezaevi yaşamında da iyi bir örgütçü ve yönetici olduğunu gösterdi. 7 ay kaldığı hücre tipi cezaevinde, komün sorumluluğundan komite üyeliğine ve siyasi temsilciliğe uzanan bir görevler zinciri içinde yer aldı.

Muammer 22 Nisan 1993 gecesi Dursun KARATAŞ'ın emriyle hareket eden bir grup tarafından kafasına sıkılan bir kurşunla katledildi.

Hareketimizin temelinde emekleri olan, canıyla, canıyla bu temelleri sağlamlaştıran tüm şehitlerimiz gibi Muammer yoldaş da DEVİRİMCİ SOL'un mücadelesinde yaşatacağı değerlerden biri olacaktır. DEVİRİMCİ SOL ailesi olarak Muammer'i unutmayacağız, katletme emrini veren karşı-devrimci mantığı ve bu mantığın oyuncağı olan güruha da unutturmayacağız.

HİÇ ÜZÜLME MUAMMER YOLDAŞ, ARTIK ONLAR İÇİN ÜZÜLMEK GEREKMİYOR!

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMİZ.

YÜZÜNE DEVRİMCİ MASKESİ GEÇİRMİŞ AJAN PROVOKA- TÖRLER İKİ YOLDAŞIMIZ KATLETTİLER

22 Nisan 1993 akşamı kendilerine devrimci sıfatını yakıştırmamanın ötesinde devrimcilikle hiçbir ilgisi olmayan bir grup ajan-provokatör, üç yoldaşımızın bulunduğu bir evi basarak, evde yatmakta olan Ercan TEMELLİ ve Muammer AYDIN'ı yatmakta oldukları yataklarında kurşunlayarak katlettiler. Bu alçakça saldırıda bir yoldaşımız da yaralı olarak kurtulmuştur.

Bilindiği gibi Hareketimiz içindeki sorunları terör yöntemiyle bastırıp kendi mutlak sultasını kurmaya çalışan Dursun KARATAŞ uzun süredir Devrimci Solcular için katliam hazırlıkları yapıyor, 3 Marttan bu yana da bu terör sürecini fiilen başlatmış bulunuyordu.

Önce Bedri, Gürcan, Menekşe, Rifat ve Asiye yoldaşların katliamına neden olan Dursun KARATAŞ daha sonra da deşifre bir evin kullanımını önlememek yoluyla Avni TURAN, Recai DINÇEL ve İ. Yalçın ARKAN'ın katledilmelerine neden olmuştur. Büyük sorunların yaşandığı bir süreçte genç yoldaşlarımızı zorlama eylemlere sokarak Kızıltoprak'ta üç yoldaşımızı katlettiren ve ayrı bir örgüt olarak çıkma telaşıyla koşulları zorlamaktan dolayı birçok insanımızı da polisin eline teslim eden D. KARATAŞ, kendi tekkesini kurma çabası içinde yoldaşlarımızın imhasına yol açmaktadır. Bu süreci, örgütümüzün yeraltını legalden kuşatarak, her şeyi legalize edip polise açık hale getirerek becerdi. Objektif olarak muhbirlik faaliyeti sürdürdü. Öyle ki kendisinden olmayan, kendisi gibi düşünmeyen her şeye düşman kesildi. Hatta işi daha da azıtarak ultra te-

orik saçmalıklarla “iç düşman” kategorisinde adlandırdığı yoldaşlarımız için “bunlar düşmandan daha tehlikelidir ve temizlenmelidir” fetvaları vermek ve bunu da yalan-dolan üzerine inşa edilmiş kurgu ve entrikalarıyla süsleyerek katliama zemin oluşturmak suretiyle yaptı.

Devrimcileri katletme konusunda polisle yarışa girdiler. Polisin katlettiği önder yoldaşlarımıza “devrim şehidi” deme riyakarlığını gösterse de aynı yoldaşlarımız için kendisi çok daha önce ölüm fermanı imzalamıştı.

Polis elini çabuk tutup Bedri YAĞAN ve dört yoldaşımızı katlettiğinde D. KARATAŞ suçluluk kompleksi içinde başkalarını suçladı.

Gelinen aşamada devrimci kanına susamış bu mülteci asalak, bu kana susamışlığını da giderdi. Polisin kontrolü ve icazeti altında ajan provokatör güruh ile devrimci avına başladı.

Ercan ve Muammer yoldaşları katleden, diğer bir yoldaşımızı yaralayan ajan provokatörler, tetiği çeken eller birer piyon, zavallıdırlar. Bunların asıl sorumlusu Dursun KARATAŞ ve O’nun bu terör sürecini başlatmasına ortak olan hempalarıdır. Tarih onları affetmeyecek, ellerinde ve alınlarında döktükleri devrimci karılarının izi yaşadıkları sürece silinmeyecektir.

Onlar günümüz tarihsel kesitinde yaptıklarıyla tarihe kara bir leke olarak geçeceklerdir. Ama biz işin bütün yükünü tarihe havale etmeden karşı-devrimci yöntemleri temel yöntem yapmış bu komplocu hain güruhun daha fazla devrimci kanı dökmesine izin vermeyeceğiz.

Aylardır halkımızın evlerini yakan, onlarca insanımızın kollarını-bacaklarını kırıp yaralayan, kurşunlayanların işi artık katliam boyutuna sıçratıp devrimci kanı dökmelerine DUR diyeceğiz. Dökülen kanların, yakılan-yıkılan evlerin, pusularda yaralanan insanların hesabını soracağız.

Şimdiye kadar. Devrimci Solculuğun gelenekselleşmiş tavrı olan. Sol içi şiddete başvurmama kültürümüz gereği bu beladan adeta kaçıyorduk.

Ancak gelinen aşamada, Devrimci Solculuk adına, Dursun KARATAŞ’ın mutlak sultanı adına her şey yakılıp yıkılıyor, iş devrimcilerin katledilmesine vardırılıyorsa, buna DUR demenin başka yolu kalmamışsa gerekeni yapmakta tereddüt etmeyeceğiz.

DEVRİMCİ SOL’un siyasi düşüncesini kendi kişisel konumu uğruna değiştirmeye çalışarak, onlarca yoldaşımızın kanı-canı pahasına yaratığımız devrimci değerlerimiz kirletilmesine daha fazla izin vermeyeceğiz.

DEVRİMCİ SOL'un tasfiyesi düşüncesini ne pahasına olursa olsun önleyeceğiz.

TÜM SOL'A ÇAĞRIMIZDIR!

Dursun KARATAŞ'ın başını çektiği bu terör süreci geçmişte pek çok acısını çektiğimiz ve bundan ders çıkarıldığını düşündüğümüz sol içi çatışmalara yeni kapılar açmaktadır. Bu yanıyla sadece bize karşı değil tüm sola karşıdır. Objektiflik ve taraf olmamak adına bu karşı devrimci teröre DUR dememek, kayıtsız kalmak bu suç-ortak olmaktadır. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi veren herkes bu karşı devrimci saldırılardan zarar görüyor. Bugün "yılan bize dokunmuyor" diyebilirsiniz- ama bunun böyle olmadığını bilirsiniz. Bu bela ülke devriminin habis bir uru haline gelmiştir ve dengesizliği ile artık bir ruh doktorunun tedavisini gerektirir klinik bir yaka ile karşı karşıya bulunmaktayız.

Tüm Sol'u bu karşı-devrimci teröre karşı çıkmaya çağırıyoruz!

"BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ, ZAFERİMİZ İÇİN" diyerek devrimci kanı döktüren Dursun KARATAŞ'ın yalan ve demagogjilerinin etkisi altındaki arkadaşlarımızı olay nezdinde bir kez daha düşünmeye ve bu suç ortak olmamaya çağırıyoruz. Birliğimiz ve zaferimiz hızla karşı devrimcileşme sürecine giren tasfiyeci sağ oportünizmin reddinden geçmektedir.

Kendisine DEVRİMCİ SOL'cuyum diyen herkes bu tasfiyeci çizgiyi reddetmeli, Marksizm-Leninizm'e sahip çıkmalıdır.

KAHROLSUN AJAN PROVOKATÖRLER!

KAHROLSUN KARŞI-DEVRİMCİLEŞME SÜRECİNE GİRMİŞ TASFİYECİLİK

DEVRİMCİ KATİLLERİNDEN HESAP SORACAĞIZ!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

DEVRİMCİ SOL

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMİYİZ..

**1 Mayıs 1993 Şehidimiz
Ercan Yoldaşı Unutmayacağız.**

1 MAYIS 1993

YER: AVRUPA

ERCAN ŞAKAR YOLDAŞ

ALÇAKCA KATLEDİLDİ...

KATİL: DURSUN KARATAŞ

VE "KAHRAMAN" LARI...

Bir suçlu, bir karşı-devrimci, bir halk düşmanı, bir DEVRİMCİ SOL düşmanı cinayetlerine devam ediyor. Karşımızda bir devrimci katili var.

Tasfiyeciliğiyle; örgütümüzü faşizmin saldırıları karşısında savunmasız bırakmasıyla, katliamlara zemin hazırlayıp onlarca değerli kadromuzun şehit düşmesine neden oluşuyla, bu suçlarını gizlemek için düzmece gerekçeler yaratmasıyla; bir kısım insanımızı sorgusuz, savunmasız suçlayıp cezalandırmasıyla, örgütü kendine, kurgulanana, kaygılarına ve gündelik gelişmelere mahkum edişiyle, kısacası iliklerine kadar sinmiş suçlarıyla DEVRİMCİ SOL adaletine hesap vermesi gereken Dursun Karataş, tüm bunlardan kaçış yolunu örgütümüze saldırıda ve yoldaşlarımızı katletmekte buluyor.

Yalan ve demagoji onu kurtarmadı, kurtaramazdı da. Ama o kurtuluşu yalan, demagoji ve spekülasyonda ararken bütün bir örgütü faşizm karşısında deşifre etti.

Hiç bir irade onu aklayamaz ve kurtaramazdı. Ama o, canını kurtarma

kaygısını irade diye sunup sahte imzalarla kararlar aldı, ölüm fermanları çıkardı, örgütümüz içerisine kin ve intikam tohumları ekerek “kurtuluş” yolu aradı.

Çürütmüştür ve kokuyordu, dana da çürüdü, daha da koktu. Ve o çürüyüp kokuştukça saldırdı. Bir avuç serseriyle adam kaçırarak, işkence- li, sorgular‘ yaparak, ev, dernek mahalle basarak, ev kundaklayarak, in- sanlarımızı dövüp tehdit ederek, kurtuluş‘unu aradı.

Ama hiç biri yetmedi. Battıkça battı, tutunacak tek bir dalı kalmadı. Peş peşe cinayet emirleri vermeye başladı. Artık o bir karşı-devrimciydi. Artık o bir devrimci katiliydi. Artık o devrimci saflardan kesinlikle temi- zlenmesi gereken bir pislikti.

22 Nisan gecesi bu karşı-devrimci kafa üç yoldaşımızın bulunduğu evi basıp ikisini şehit ettiğinde konum, çıkar ve can kaygısının DEVRİMCİ SOL adaleti korkusunun, ona neler yaptırabileceğini hepimize gösterdi.

Evet o bir devrimci katiliydi. Ve bunu meslek edinmekte kararlıydı. Çok geçmeden daha on gün dolmadan bu meslekte ne kadar kararlı olduğunu Avrupa’da bir yoldaşımızı daha katlettirerek gösterdi.

1 Mayıs tüm dünya emekçileri için Birlik. Dayanışma ve Mücadele Günüdür. 1 Mayıs öncesi günler tüm ilerici, demokrat, devrimci, yurt- sever kişi ve guruplar için coşkulu ve heyecanlı günlerdir. Hummalı bir faaliyet vardır. Özellikle ülkemizde bu faaliyet çok daha kapsamlıdır. Bir yandan bu büyük günün anlamına Uygun bir şekilde, coşku heyecan ve mücadele azmanı yükseltici bir öz ve biçime sahip olması için program- lar çıkarılıp planlar yapılırken, diğer yandan da faşizmin bu büyük güne yönelik yasak ve engellerinin aşılması, saldırılanın önlenmesi için kafa yorular, taktikler ürettiler planlar çıkartılır. Evet bizim ülkemizde 1 Mayıs öncesi yaşanan duygu ve düşünceler bunlardır. Yapılanlar da buna yöne- liktir.

İstisnalar yok mudur? Vardır. Özellikle 1 Mayıs 1977 öncesi yaşanan- lar bu istisnanın acı bir örneği olarak mücadele tarihimize 34 şehitle geçmiştir.

Bugün yine mücadele tarihimize geçecek acı biri 1 Mayıs yaşadık. Karşı-devrimci Dursun Karataş bunu bize yaşattı.

Herkes 1 Mayısı hazırlanırken, coşku ve heyecanla bugünü bekler, hazırlıklarını yaparken Dursun Karataş 1 Mayısı akıtacağı DEVRİMCİ

SOLCULARIN kaniyla ,kutlamanın' planların, hazırlıklarını yapıyordu.

Çünkü onda devrime, halkların kurtuluşu mücadelesine. Devrimciliğe ve emekçilerin büyük gününe karşı hiçbir sorumluluk, hiçbir değer kalmamıştı.

Onun için tek "değer" kendisiydi ve bunu korumanın yolunu da DEVRİMCİ SOLCULARI katletmekte görüyordu.

1 Mayıs 1993 yer: Almanya-Köln..

Her yıl olduğu gibi bu yılda 1 Mayıs yürüyüşü ve mitingine DEVRİMCİ SOL GÜÇLER kadını, erkeği, genç, yaşlı, çocuk kısacası bir halk hareketi niteliğini ortaya koyan kitlesiyle katılmıştı. Coşku dorukta. Bu büyük günde DEVRİMCİ SOL kimliğini ve gücünü ortaya ve koymanın heyecanı bütün insanlarımızı sarmıştır. Bu coşku, heyecan ve güç karşısında tedirgin olan, korkuyla saldırganlaşan, Dursun Karataş çetesine mensup bir gurup ise, soldan tecrit edilmiş, yer bulamamış, Avrupa solunun içerisine sızmıştır. DEVRİMCİ SOL'a saldıracak zemin aramakta ve bu doğrultuda girişimlerde bulunmaktadır. Girişimler püskürtülür, hadleri bildirilir ve biraz daha teşhir ve tecrit olurlar.

Ama saldırganlıkta ısrarlıdırlar. Dursun Karataş tarafından kan dökmeye şartlandırılmışlardır. 1 Mayıs'ı kutlamaya değil DEVRİMCİ SOL'a saldırı için fırsat kollamaya gelmişlerdir. Ve Dursun Karataş'ın ,KAHRAMAN'larından biri, yaklaşık bir aydır dışardan toparlanıp emrine verilmiş bir çeteyle DEVRİMCİ SOL'un kurum ve kişilerine pusular kurup, saldırılar düzenlediği, Berlin'de DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'in Köln'deki yürüyüşte olduğunu görür. Bu onun için kendisini "dayı"sına kanıtlamanın bir fırsatıdır. Niyeti BİR DEVRİMCİ SOLCUNUN kanını dökectir.

Ve hemen çetesini toplayıp Berlin'e geçer.

Yer: Avrupa-Almanya-Berlin...

Dursun Karataş "kahramanı Berlin'e gelir gelmez o an boş olan DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'e ait derneğin kapısını kırıp yanındaki çeteyle beraber işgal eder. Pusu kurulmuştur. Köln'de yürüyüş bitmiş ve Berlin' deki işgal haber alınmıştır. Yürüyüşteki Berlin'li DEVRİMCİ SOL GÜÇLER bu işgale son vermek üzere yola çıkarlar. Yanlarında dost gurup ve örgütlerden temsilciler de vardır.

Berlin'e varılır, derneğe varmadan pusudaki „kahramanlar” alçakça ve hedef gözeterek ateşe başlar. Hemen püskürtülürler ama ilk anda Ercan ŞAKAR yoldaş göğsünden aldığı yarayla düşer, kurtarılamaz ve en acı 1 Mayıs şehidimiz olarak kalbimizde ve bilincimizde layık olduğu yeri alır.

Karşı-devrimci Dursun Karataş'ın emriyle ve ülkeden kaçan bir “kahraman”ın kurşunuyla şehit olmuştur.

Bu, Dursun Karataş'ın ilk cinayeti değildir. Henüz on gün bile geçmeden Dursun Karataş ve “kahraman”ları aramızdan üçüncü yoldaşımızı katlettiler. Önce İstanbul Gaziosmanpaşa da Ercan TEMELLI ve Muammer AYDIN yoldaşımız şehit edildi. Bugün ise Ercan ŞAKAR Dursun Karataş'ın emriyle şehit düştü.

İşçi, Köylü, Memur ve Her Milliyetten Emekçi Halkımız!..

Dursun Karataş, yukarıda da açıkladığımız gibi örgütümüze karşı suç işlemiş ve bu suçların hesabını vermekten kaçan, bunun için örgütümüze karşı suç işlemeye devam eden, bunu karşı-devrimci çizgiye vardiyan bir suçludur. Yaptıklarının ne DEVRİMCİ SOL'la, ne devrimcilikle, ne de emekten, halktan yana olmayla bir ilgisi vardır. Yaptıkları karşı-devrime hizmetten, halkların kurtuluş mücadelesine darbe vurmaktan başka bir şey değildir. Yaşamını, geleceğini buna bağlamıştır. Onun bundan sonraki tüm yaşamı, politikaları ve uygulamaları buna hizmet edecektir.

Bugüne dek en fazla acısını duyup, yakındığımız olgu devrimcilerin yine devrimciler tarafından katledilmesi idi. Sağduyunuzla buna hep tavır aldınız, karşı çıktınız ve haklıydınız. Bugün ise çok daha farklı bir durumla karşı karşıyayız. Bugün sorun devrimcilerin devrimcilere kurşun sıkması, katletmesi değildir, çok daha farklıdır, boyutludur. Sorun, bir suçlunun, bir karşı-devrimcinin DEVRİMCİ SOL ADALETİ'nden kurtulmak için yeni suçlar işlemesi bunu devrimci katilliğine vardiyanıdır. Tarih Dursun Karataş'ı böyle yazacaktır. Ve yine tarih Dursun Karataş'ın DEVRİMCİ SOL ADALETİ'nden kurtulamayacağını yazacaktır. Çünkü bu adalet sizlerin sağduyusuyla, sizlerin emeğiyle, sizlerin devrim isteğiyle ve sizlerin gücüyle şekillenmiş, gerçek anlamını kazanmıştır. Dursun Karataş da kurtulamayacaktır, döktüğü devrimci kanlarının hesabını verecektir.

Evet DEVRİMCİ SOL ADALETİ sizin adaletinizdir. Bu adaletle sahip çıkmanın bugün sizlere yüklediği görev Dursun Karataş ve çetesiyle her

türlü bağı kesmek, devrimcilik adına sürdürdükleri demagogileri boş çıkarmak, devrimci kanı dökme uğruna sizlerden aldıklarını geri almaktır ve yeni DEVRİMCİ SO'cuların kanına-canına yönelmiş birer kurşun olabilecek olanaklardan mahrum etmektir. Bugün cinayetlere karşı çıkmanın, önlemenin ve suçluların DEVRİMCİ SOL ADALETİNE hesap vermesini sağlamanın, kısacası DEVRİMCİ SOL'a kurtuluş mücadelemize güç kazandırmanın yolu budur.

Bu karşı-devrimci anlayış ve çete karşısında kararlı olmak, mücadelemizi, gelenek ve değerlerimizi savunmak, şehitlerimize sahip çıkmak temel görevdir. Bunu en iyi biçimde Dursun Karataş ve çetesine alacağımız net tavırla yapabiliriz.

Tüm Üye, Savaşçı ve Taraftarlarımıza!..

Tarihimizin en kapsamlı saldırılarından biriyle karşı karşıyayız. Bir yandan faşizm örgütlenmemize darbeler vuracak gedikler ararken, gelişip güçlenmemizin önüne yeni yeni barikatlar örüp, yeni politika ve taktiklerle bunları güçlendirmeye çalışırken, diğer yandan Dursun Karataş ve çetesinin, Katliamlara varan saldırılarıyla karşı karşıyayız.

Biz zorlukların, güçlüklerin insanıyız. Bizim devrimciliğimize damgasını vuran budur. Bugüne dek bunu defalarca kanıtladık, dost ve düşmana kabul ettirdik. Gün oldu bir avuç kaldık, gün oldu her şeye tek başına göğüs germek zorunda kaldık. Ama hepsinde başarı bizim oldu. Çünkü her zaman inanarak ve güvenerek yolla çıktık. Haklıyız dedik, Kazanacağız dedik, Başaracağız dedik, öyle başardık ve sonuçlandırdık. Yine Haklıyız, yine Kazanacağız, yine Başaracağız. Değişen bir şey yok. Değişen sadece ve sadece saldırıların kaynağıdır. Var olan saldırı kaynaklarına içimizde çıkan bir suçlunun eklenmesidir. Başka bir şey değildir.

Yoldaşlar, Arkadaşlar!..

Uzun bir yola çıktık ve bunu başta biliyorduk. İhanetlerle, kaçışlarla, yılgınlıkla, kan ve ateşle mücadele edecektik ve ediyoruz. Ateşin ve ihanetin ortasında kaldığımız günler hiçte az olmadı. Bugün yine o günleri yaşıyoruz, ateşin ve ihanetin ortasındayız. Ateş ve ihanet; davasına inananların, hedefine uzananların, cesaretle öne atılanların yabancıları değildir, biz de yabancıları değiliz. İlk olmadı, son da olmayacak. Ve DEVRİMCİ SOL ateşin ve ihanetin yok edemeyeceği denli köklü ve güçlü bir öğüttür.

Bu gücü içimizde. benliğimizde hissettiğimiz sürece tüm DEVRİMCİ

SOL karşıtı çabalar, eylemler boşa çıkacaktır.

Neredeyse her gün bir yoldaşımızın ihanetin kurşunlarıyla can verdiği bir döneme soğukkanlı olmak belki zordur ama bu zoru da başarmak zorundayız. Çünkü geleceğimiz Ercan TEMELLI yoldaşımızın da söylediği gibi sabır ve inancımızla şekillenecektir. Ve Dursun Karataş gibilerinin sonu da buradadır.

Devrimciliğimizin. siyasi kimliğimizin işkence ile ölümle yok edilmeye, sindirilmeye çalışıldığı çok günler yaşadık. Ama hepsinde de teslimiyeti değil, direnişi örgütlenmeyi ve mücadeleyi yükseltmeyi seçtik, bu uğurda dişimizi tırnağımıza takip cesaretle düşmanın üzerine gittik, geri adım atmadık ve o noktada kazandık. Bugün de Dursun Karataş ve çetesi tehdit ve şantajla, işkenceli sorgularla, baskın ve kundaklamalarla pusu ve katliamlarla devrimciliğimiz, siyasi kimliğimizi yok etmeyi, sindirmeyi yükseltme yönünde dişe-diş bir kavgaya atılmaktan başka seçeneğimiz yoktur. Dursun Karataş ve çetesinin yok oluşu da buradadır.

Adaletimizi bugünümüze ve geleceğimize şekil veren, anlam kazandıran en önemli özelliklerimizden biridir. Bugüne kadar hassasça uyguladığımız adaletimiz bundan sonra da geçerlidir. DEVRİMCİ SOL'u hedef seçen DEVRİMCİ SOL ADALETİ ,ne hesap vermek zorundadır. Bundan sonra da bu böyle olacaktır.

Yoldaşlar, Arkadaşlar!..

Devrimci mücadele zordur ama asıl zorluk fiziki değil, moral yöndedir.

Bu zorluğu atlatabilmenin temel koşulu ise neyi neden ve kimlerle yaptığımızı bilmektir. Buradan yola çıktığımızda bugün Dursun Karataş ve çetesinin örgütümüze, insanlarımıza yönelik saldırı ve cinayetleri anlaşılabilir değildir ve defalarca yazılmıştır. Soruna bu aşamadan sonra, birbirimizi vuruyoruz' anlayışıyla bakmak zayıflıktır mücadelenin sorunlarını kavrayamamaktır. Düşmanı, ihanet ve suçlu tanımlayamamaktır.

Suçlu ve suçluları tanımalıyız. Engelleri kaldırmanın, adaleti uygulamanın koşulu budur. Dursun Karataş ve suçlarını biliyoruz. Onu yeniden tanımlamaya gerek yok. O artık bir suçlu üretme mekanizması kurmuş ve yönetmektedir. Dün Ercan ve Muammer'i katledenlere bugün yenileri eklenmiştir. Ama hepsinin niteliği aynıdır: kaçkınlık, yılgınlık, örgüt insani olmama vb. vb.

Berlin’de ortaya çıkan ve Ercan ŞAKAR yoldaşımızı katleden Dursun Karataş’ın Kahraman”ı bunların bir prototipidir. Yalan, sahtekarlık. Korku, alçaklık. Kaçış ve iki yüzlülük onlara damgasını vuran temel özellikleridir.

Berlin “Kahramanı kimdir? Biraz dana yakından baktığımızda Dursun Karataş’ın çetesini oluşturanların nitelikleri de belirginleşecektir.

“Kahramanımız kır ekipleri için eğitilen ve ülkeye savaşçı olarak gönderilen biridir. Ama gittiğinden itibaren bir türlü görev yerine ulaşamayan, ulaştığında da bir şey yapmamak için gerekçeler üreten ve sonuçta birlikten ayrılıp aile evine yerleşen, örgüt içi sorunların tartışılması sürecinde birliğine dönme talimatlarına uymayıp bir yanda Dursun Karataş için “bu adam manyak” tespitleri yapıp kendisinin yurtdışına çıkartılması talebinde bulunan. Berlin’de ortaya çıkışından iki gün öncesine kadar reddedilen bu talebi tekrarlayan bir kaçıktır. Berlin’de ortaya çıktıktan sonra ise yurtdışına çıkmasını sağlayana karşı vefa borcunu elde silah DEVRİMCİ SOL’cu avına çıkararak ödemeye çalışan bir katildir.

Evet, işte DEVRİMCİ SOL’cuların katiline emir veren Dursun Karataş ve onun devrimci katili ‘Kahramanları“... Bu insanları iyi tanıyın.

Tüm ilerici, Devrimci-Yurtsever Kişi ve Örgütlere!..

Dursun Karataş ve çetesinin her geçen gün daha açık ama daha da boyutlu zararları karşısında duyarlı ve sorumlu tavır belirlemek kaçınılmaz olmuştur. Sorun, gurup ve örgütler arası bir protokol sorunu olmaktan çıkarılıp halkların kurtuluş mücadelesine yönelik karşı-devrimci bir saldırı olarak kavranmadığı ve buna uygun net tavırlar alınmadığı sürece bu saldırılar devam edecek ve giderek herkese yönelecektir. Ki, bir çok alanda Dursun Karataş çetesi bunu dışımızdaki gurup ve örgütlere karşı “sizden de sorarız. Soracağız’ biçiminde dile getirmiştir.

Bu karşı-devrimci mantık ve saldırılar karşısında açık ve net tavrın ilk koşulu bunun siyasi boyutta adlandırılmasını yapmaktır. Sorunu “DEVRİMCİ SOL’UN İKİ KANADI” vb. biçiminde adlandırmak, alınan ve alınacak tavırları da muğlaklaştırır, etkisizleştirir. Daha önce de belirttiğimiz gibi sorun DEVRİMCİ SOL’un “kanatları’ sorunu değil, bir suçlu ve oluşturduğu çetesinin DEVRİMCİ SOL’a ve halkların kurtuluş mücadelesine yönelik saldırılarını devam ettirmesi ve bunu yaygınlaştırmaya çalışmasıdır. Sorun böyle kavranmalı ve buna uygun acık ve net

tespitlerle tavır belirlenmelidir.

Dursun Karataş çetesini onaylayan ve katkıda bulunan herkese sesleniyoruz!..

DEVİRİMCİ SOL bir tarihtir, bir gelenektir, bir örgüttür. Bu, emekle, özveriyle, kanla ve yüzlerce şehitle yaratılmıştır. DEVİRİMCİ SOL bir halk hareketidir. Özü, kaynağı buradadır. Ve tarih hiçbir halk hareketinin hangi yöntemle olursa olsun yok edildiğini yazmamıştır bundan sonra da yazmayacaktır. Hele DEVİRİMCİ SOL için bu hiç söz konusu değildir ve olmayacaktır. ideolojik-siyasi çizgisiyle, gelenek ve ahlakıyla, şehitlerinde anlamını bulan değerleriyle ve bu hareketi dünden bugüne bilinç ve bedenleriyle getiren kadrolarıyla DEVİRİMCİ SOL karşı-devrimci Dursun Karataş ve çetesinin saldırılarını da bertaraf edecek, suçluları DEVİRİMCİ SOL ADALETİ'nin karşısına çıkaracaktır. Bugün hangi etkiyle olursa olsun hala bu çeteyi onaylayıp katkıda bulunan, onlar için çalışan insanlarınımızı inançlarına, düşünce ve değerlerine, gelenek ve ahlakına çok geç olmadan sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Bunun başka bir devrimci alternatifi yoktur. Diğer bütün alternatifler DEVİRİMCİ SOL ADALETİ'nin sorgulamasına dahildir.

Unutulmasın ki, geçen her gün, her saat, her dakika devrime ve DEVİRİMCİ SOL'a bilinçsizce de olsa zarar verme çabalarına ortaklıkla geçmektedir.

Bu suçtur, bundan vazgeçilmelidir. Amacımız suçlu icat edip suçlular bulmak değildir. Amacımız DEVİRİMCİ SOL'u güçlendirmek, mücadeleyi yükseltmek ve herkesin bu onurlu çabada pay sahibi olmasını sağlamaktır. Bu onurdan kendinizi yoksun edip birer suçlu olmayın.

ERCAN ŞAKAR YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDOR!..

ERCAN ŞAKAR'IN KATİLİ DURSUN KARATAŞ'TIR!..

DEVİRİM ŞEHİTLERİNİN HESABINI SORACAĞIZ!..

KAHROLSUN DEVİRİMCİLERE KURŞUN SIKANLAR!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

YAŞASIN DEVİRİMCİ SOL!..

DEVİRİMCİ SOL BİR HALK HAREKETİDİR!..

2 Mayıs 1993

DEVİRİMCİ SOL

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMİYİZ!

Tarih 15 Mayıs 1993 Sayı: 55

**ALİ KIRLANGIÇLI
DEVRİMCİ SOL'UN
BİR KOMUTANI,
BİR YÖNETİCİSİ VE
ÇOK YÖNLÜ BİR ÜYESİYDİ
KATLETTİLER, KAYBETTİLER!..
BU KATLİAMI FIRSAT BİLİP
POLİTİKA BELİRLEYEN
DK ÇETESİ ONUN İSMİNİ VE
SİYASİ KİMLİĞİNİ DE
YOK ETMEK İSTEDİ..
AMA BAŞARAMADILAR!..
ALİ DEVRİMCİ ONUR VE KİŞİLİĞİYLE ÖLÜMSÜZDÜR!..**

Bir süredir Dursun Kartaş çeteciliğinin hareketimiz karşıtı faaliyetlerinin bir parçası olarak hakkında şaibe yaratmaya çalıştığı DEVRİMCİ SOL İstanbul Silahlı Devrimci Birlikler Komutanı Ali KIRLANGIÇLI yoldaşımız

oligarşinin katilleri tarafından katledilmiştir. Gözaltına alındığını dahi kabul etmeyen oligarşinin kiralık katilleri öldürdükleri yoldaşımızın cenazesini de kaybetmişlerdir.

Ne var ki, oligarşinin bu cinayeti, çeteci Dursun kartaş'ın bilinçli olarak yürüttüğü şaibe yaratma politikaları, 6 Mart katliamıyla sonuçlanan op-

erasyona ilişkin bilgi alabileceğimiz kanallarımızı zorla kapatması ve öğrendiği gerçekleri de çarpıtıp, gizleyerek kendi çirkin amaçlarına uygun açıklamalar yapmasıyla ortaya şaibeli bir durum çıkmıştır. Yaratılan bu şaibeli durum karşısında Ali KIRLANGIÇLI yoldaşa olan sonsuz güvenimize rağmen konuyu araştırıp kesin ve net bilgilerle saflarımızı ve kamuoyunu aydınlatmayı bir görev bildik. Kısa vadeli çıkarlar için pragmatist davranırsanız. Günlük çıkarlar için yüzeysel bilgilere dayanarak yüzde bir ihtimalle de olsa saflarımızı ve halkları aldatma sonucunu doğurabilecek bir yaklaşımda bulunamazdık. Çünkü Ali yoldaş hakkında uydurulan bu şaibeden çok küçükte olsa bir doğruluk kazanması sonuçta örgütümüze, halkların mücadelesine zarar verebilecek bir olguydu. Yüzde bir ihtimal de olsa doğabilecek böyle bir zararı en aza indirmenin önlemlerini almak ve halklar nezdinde var olan ‘DEVİRMCİ SOL söylüyorsa doğrudur’ imajını sarsmamak çın olayı tüm boyutlarıyla araştırıp açıklamak zorundaydık.

Bugün yapılan tüm araştırmaların ve operasyon sonrası yaşanan gelişmelerin ortaya çıkardığı bir gerçeklik vardır ki, o da Ali KIRLANGIÇLI yoldaş yaşamının ve mücadelesinin her anına damgasını vuran onurunu düşman eline düşüğünde de korumuş ve yaşamını bir süre daha uzatmak uğruna devrimci onurunda, kişiliğinde, kısaca DEVİRMCİ Solculuğundan ödün vermemiştir. Operasyon öncesi ve sonrası Ali yoldaşın yaşadıkları ve ilişkilerinin durumu bunu açıklıkla ortaya koyar niteliktedir.

Ali KIRLANGIÇLI yoldaş son olarak 7 Mart günü saat 10.30 civarı bir alt ilişkiden ayrılmış ve o günden sonra da kendisinden bir daha haber alınamamıştır. 5-6 ve 7 Mart günleri Ali yoldaşın neler yaptığı nerelere gittiği ortaya konulduğunda oligarşinin katliamı ve DK çeteciğinin ahlaksızlığı daha iyi anlaşılacaktır.

-5 Mart akşamı haftada bir kaç kez uğrama durumunda olduğu lojistik üstlerimizden (Bu üssümüze A üssü diyelim) birine uğrayan Ali yoldaş üste kalan yoldaşımızla çeşitli pratik sorunların yanı sıra süreç ve görevler üzerine de çeşitli konuşmalar yapar ve o gece bu üste kalır. Ertesi gün sabah saatlerde Bedri ve Gürcan yoldaşlar da o üsse gecekidir.

-6 Mart sabahı 9.00-9.30 sıralarında Bedri ve Gürcan yoldaşlar da gelirler ve öğlen saat 12.00 ye Kadar üste kalan yoldaş ve Ali yoldaşla konuşurlar (Gürcan yoldaş başka bir işi nedeniyle saat 12.00 civarında üstten ayrılır.)

-6 Mart günü saat 12.00 civarında bu üstten birlikte çıkan Bedri ve Ali yoldaşlar buradan SDB komutanlarımızdan S'nın kurumlaştığı üsse geçerler (Bu üs aynı zamanda Ali yoldaşın bir süredir kaldığı üstür. Kendi kurumlaştığı üs DK tarafından bilinmektedir ve sokaklara saldırdığı deşifrazyon ekiplerine de adresi verilmiştir.) Bir saat sonra Gürcan yoldaş da bu üsse gelir ve akşam saat 17.30'a kadar bu üste çeşitli tartışmalar ve süreç değerlendirmeleri yapılır pratik görevler konuşulur. Saat 17.30 civarında Bedri, Gürcan, Ali ve S. evden çıkarlar. Bedri ile Gürcan yoldaşlar ayrıldıktan sonra Ali yoldaş da bir süre yürüyerek S. ile konuşur ve o da ayrı bir yöne gider.

-Aynı akşam saat 21.00-21.30 sıralarında Ali yoldaş sabah ayrıldığı A üssüne dönüp burada kalan yoldaşla pratik bazı konuları konuşur ve o gece bu üste kalır.

-7 Mart sabahı kahvaltı yapıp tıraş olduktan sonra saat 9.00-9.30 sıralarında bu üstten ayrılan Ali yoldaş kurumlaşmasıyla görevli yoldaşımızla görüşmek üzere bir başka lojistik üssümüze gider (Buraya da B üssü diyelim) Buradaki arkadaşlarla görüşen Ali yoldaş görüşme sonrası bu arkadaşlar tarafından 10.30-11.00 sıralarında Fatih/ Edirne-kapıya bırakılırlar ve bu saate kadar Ali yoldaş 6 Mart katliamını duymamıştır, haberi yoktur.

Katliamdan henüz haberi olmayan Ali yoldaş o gün öğlen saatlerinde randevusu olduğu Fatih/ Edirnekapı'daki bir üssümüze gidecektir. Ancak bu üs 6 Mart gecesi basılmış ve karakol kurulmuştur. (Ki aynı gün bu üssü arayan iki SDB Komutanımız telefon başında oturup üste yakalanan arkadaşlarımızdan birinin ismini vererek konuşan oligarşinin bir katili tarafından randevuya çağırılmış ise de yoldaşımız gerek ismi kullanılan yoldaşın sesini tanıyor olmalarından, gerekse de operasyondan haberdar olmalarından dolayı kurulan tuzağa düşmemişlerdir.) Son olarak görüştüğü yoldaşlardan Fatih/ Edirne-kapıda ayrılan Ali yoldaşın (büyük bir ihtimalle üssü telefonla kontrol etmeden) basılan bu üsse giderek kurulan karakola düşüğü ve katledilip kaybedildiği kesindir. Gerek son görüştüğü, gerekse de basılıp karakol kurulan üsteki yoldaşların ifade ve tanıklıkları bu gelişimi doğrulamaktadır. Operasyon sonrası Ali yoldaşın ilişkilerinin durumu ise bu konuda hiç bir kuşkuya yer bırakmamaktadır.

ALİ KIRLANGIÇLI HAKKINDA YARATILMAK İSTENEN “POLİS İŞBİRLİKÇİSİ ŞAİBESİ”, BU SÖYLENTLER ÇIKARANLARIN DEVRİMCİ SOL DÜŞMANLIĞINI VE DEVRİM ŞEHİTLERİNE SAYGISIZLIĞINI KANITLAR

Hareketimiz, faşizme ve emperyalizme karşı sürdürdüğü mücadelede bugüne dek yüzlerce şehit vermiş ve bunların 10a yakını kaybedilmiştir.

Bugüne kadar yakalandıkları ve ölümleri oligarşi tarafından kabul edilmeyen bu yoldaşlarımızın cenazeleri dahi bulunamamıştır ve bir mezarları yoktur. Bu noktada tüm şehitlerimize karşı göstermemiz gereken duyarlı ve sorumlu bir yaklaşım biçimi bu kayıp yoldaşlarımız için bir kat daha gereklidir. Çünkü onların geride bıraktıkları bir mezar taşı dahi yoktur. temsil ettikleri değeri yaşatan tek yer, onlara verilen değer ve saygıyla dolu olması gereken yüreklerimiz ve bilinçlerimizdir. Yüreklerle bilinçlere onlar hakkında temelsiz, kanıtsız ve uydurma kuşku tohumları ekmek, tüm değerleri dinamitlemeye hazır bir ruh halinin göstergesidir. Ve bugün DK çeteciliği her şeyin önüne koyduğu konum kaygıları ve bireysel çıkarlar temelinde bunu yapmaktadır. Bu konuda izlenen yöntemlere bakıldığında tüm yapılanların ve sahip olunan niyetin devrimcilikle ilgisi olmadığını anlamak zor değildir.

6 Mart katliamı ile birlikte gözaltına alınan arkadaşlarımız cezaevinde DK'nın emriyle resmen gözaltına alınmış, düşünce ve bilgi alış verişine ambargo konarak görüşe çıkarılmaları dahi zorla engellenmiştir.

Tamamen kaba kuvvetle uygulanan bu yöntemle özeleştiriler alınmaya çalışılmış, alınamadığı noktada sahte imzalarla bir takım yazılar çıkarılıp legal dergilerde yayınlanmıştır. Bu sırada 6 Mart operasyonu ile ilgili aslı astarı olmayan, tamamen DK'nın suçlarını gizleyici spekülasyonlara hız verilmiş, bu türden spekülasyonlarla hareketimiz ve yoldaşlarımız yıpratılmaya çalışılmıştır. Bunlardan biri de Ali KIRLANGIÇLI hakkında üretilen karalama ve suçlamalardır.

Konuyla ilgili kulaktan kulağa fısıldanıp yaygınlaştıran karalamalar ve suçlamalar bir süre sonra resmileştirilmiş 26 Mart 1993 tarihli 55 sayı numarası verilen sahte bir haber bültenine eklenen bir “Önemli Not”da “... 6 Mart gününden beri kaybolan Kenan (Ali Kırlangıç) isimli darbeci konusunda da dikkatli olunmalıdır. Durumu bilinmemektedir. Gereken

önlemler alınmalıdır.” Denilmiştir. Oysa o sırada bizle bağlantılarını kopardıkları cezaevlerindeki arkadaşlardan gerçek durumu öğrenmişlerdir.

Amaç, sadece hareketimizi karalamak ve Ali gibi yoldaşlarımızı şaibe altına sokmaktır. Ki bu amaç 3 Nisan tarihli ve 40 sayılı legal yayında çok daha açık biçimde sırtmış Ali yoldaş “UYARI” başlığı altında yer alan şu cümlelerle “polis iş birlikçisi” ilan edilmiştir: “Ali Kırlangıç (Kenan) 6 Mart’ta İstanbul’da gözaltına alındı. Aynı operasyon çerçevesinde gözaltına alınan 24 kişinin isimleri polis tarafından açıklanırken Ali Kırlangıç’ın ismi açıklanmadı. Ve polis bugüne değin onu gözaltına aldığını kabul etmedi.

Darbecilerle birlikte olan ve gözaltına alınıncaya kadar darbecilerle birlikte faaliyet yürüten Ali Kırlangıç gözaltına alındıktan sonra polisle işbirliği yaparak bildiği ilişkileri, bilgileri polise verdi. Bunun dışında durum bilinmemektedir. Hareketimize, ilişkilerimize verebileceği zararların engellenmesi anlamında dikkatli olunmalıdır.” (abç)

Bir sonraki sayıda cezaevindeki arkadaşların uyarısı üzerine yayınlanan düzeltme ile zevahiri kurtarılmaya çalışılsa da amaca ulaşılmış, Ali KIRLANGIÇLI yoldaşımız hakkında şaibe yaratılmıştır. UYARI’larında

Ali’nin işbirliği yaptığını ve ilişkilerini-bildiklerini polise verdiğini iddia edenler, düzeltmelerinde “kesinleşmiş bir durum yoktur” dedikten sonra Ali yoldaşın gözaltında olup olmadığını dahi bilmediklerini itiraf etmektedirler.

Bu tavrı nitelendirmek için “yüzsüzlük” deyiminin bile hafif kalacağını belirtmemiz gerekir. Devrimci ahlak ve dürüstlük kavramlarından haberi olmayanlar, mücadeleye, direnişe ve şehitlerimize zerre kadar saygısı olmayanlara yüzsüz demek hiç bir şey ifade etmiyor.

Ali KIRLANGIÇLI yoldaş İstanbul SDB’ler Komutanıdır ve İstanbul SDB’lerinin tüm ilişkileri Ali yoldaşta merkezileşmiştir, tüm ilişkileri, üsleri bilip tanımaktadır. Ve operasyon sürecinde de A ve B üslerimiz ile SDB Komutanı S’nin kurumlaştığı üstlere gidip gelmiş, görüşmeler yapmıştır.

Fatih / Edirnekapı’daki üs ise doğrudan SDB’lere ait bir üs değil, geçici kullanılan bir yerdir. Bunlar dışında yine SDB’lere ait bir çok üs ve ilişkimiz vardır ve bütün bunlar da Ali yoldaşın ilişki ağı içindedir (bu arada 6 Mart günü katliamın gerçekleştirildiği Rifat ve Asiye KASAP

yoldaşlarımızın kurumlaştığı üssü Ali yoldaşın bilmediği ve oraya hiç gitmediği kesinleşmiştir.) ve özellikle vurguluyoruz ki, Ali yoldaşın ilişki ağı içindeki tek bir üssümüz ve ilişkimiz 6 Mart operasyonu çerçevesinde olsun, daha sonra olsun düşman tarafından açığa çıkarılamamıştır. Bunun tek koşulu Ali yoldaşın çözülmesi veya işbirliği yapması idi ve bu da gerçekleşmemiştir.

Bu noktada kendinden çok emin bir şekilde “Ali Kırlangıç (...) polisle iş birliği yaparak bildiği ilişkileri, bilgileri polise verdi.” Uyarıları yapan çeteci mantığa sormak gerekiyor: Ali yoldaş hangi ilişkileri, hangi bilgileri polise vermiştir? Ali yoldaşın polisle işbirliği yaptığına ilişkin tek bir ipucu, tek bir kanıt gösterebilir misiniz? Hayır gösteremezsiniz, çünkü yoktur. Ama bunu yapmak zorundasınız, çünkü çeteci mantığınız, gittikçe devrimcilikten, siyasilikten uzaklaşan kafa yapınız sizi bu yöntemlere zorluyor. Karalama ve çamur atmayla, yalan ve demagojiyle politika yapabileceğinizi, mücadeleyi yürütebileceğinizi sanıyorsunuz. Başınızda yer alan DK'nın mafyacı düşünce sistemi bunu gerekli kılıyor. Çünkü onda devrimci öz kalmamıştır, devrimci değerlere en küçük bir saygısı kalmamıştır. Onun için her şey kendisidir. Bu düşünce onu DEVRİMCİ SOL düşmanlığına sürüklemiş ve bunu kendisine iş edinmiştir. Bu uğurda cinayetler işlemiş devrimci katiline ferman kesmiştir. Sonu ideolojik-siyasi ve politik olarak bataklıktır, onu çırpındığı bu bataklığa gömülmeden kimse kurtaramayacaktır.

ALİ KIRLANGIÇU DEVRİMCİ SOL'UN İSİMSİZ KAHRAMANLARINDAN BİRİ OLARAK TARİHİMİZDEKİ YERİNİ ALMIŞTIR. HİÇ BİR KARALAMA VE YALAN ONUN ONURLU MÜCADELESİNİ, BOYUN EĞMEZ KİŞİLİĞİNİ KARARTAMAYACAKTIR...

Tarihimizde öyle isimler vardır ki hareketimizle, yarattığımız değerlerle bütünleşmiştir. Hiç bir zaman bu isimleri DEVRİMCİ SOL'dan ayrı düşünemeyiz, hiç bir zaman bu isimleri teslimiyet, yılgınlık, karamsarlık, düzen adamı olma ile birlikte düşünemeyiz. Onlar bizim düşünce ve hayallerimizde her zaman DEVRİMCİ SOLCU'dur, her zaman direnişçidirler, her zaman kararlılık ve coşkunun simgesidirler. İşte Ali KIRLANGIÇLI bu türden yoldaşlarımızdandır. OK çeteciliğinin hakkında şaibe yaratmaya yönelik ilk söylentileri çıkardığından itibaren Ali'yi tanımış

olan hiç kimse bunların doğru olabileceğine inanmadı. Ali ne sonuna kadar işbirliği yapıp yanındaki yoldaşlarını katlettiren Tuğrul ÖZBEK'ti, ne de polisle birlikte üst ilişkilerine telefon etme sınırında kendini tutan Aydın'dı (kendisi halen DK'nın "ileri kadro"sudur) O gerçek anlamıyla bir proleter, her yönüyle bir DEVRİMCİ SOLCU idi. İşkenceci katillerin ona boyun eğdirmesi mümkün değildi. Her türlü direnişten yüzünün akıyla çıkmış, yıllarca boynunda idam ipiyle görevlerini aksatmamanın kaygısı dışında tek bir kaygı duymamış bir yönetici, bir görev adamıydı. Sessiz, sakın ve mütevazı yapısıyla hemen tüm DEVRİMCİ SOLCU'ların saygı ve sevgisini kazanan Ali yoldaş yetenekleri, üretkenliği ve yaratıcılığı ile çalıştığı her yerde örgütlenmenin temellerinden biri olmuştur.

12 Eylül öncesi Marmara/Bursa bölgesi örgütlenmemizin yöneticilerinden bir olan Ali yoldaş tutsak düştüğü 12 Eylül yıllarında önce İzmit Cezaevlerinde daha sonra İstanbul Askeri Cezaevlerinde adı direniş ve boyun eğmemeye birlikte anılan yoldaşlarımızdan biridir. Yargılandığı dava 1984 yılında sonuçlandırılmış ve tamamen siyasi bir kararla idam hükmü almıştır. Yargıtay'ın hemen onayladığı bu karar, onun 1990 Mayıs sonuna kadar cezaevlerinde direniş ve örgütlülüğün önüne koyduğu görevlerinde en küçük bir gerileme yaratmamış, her zaman fedakarca en ön mevzideki, en zorlu görevlerin talibi olmuştur.

Ali yoldaşın cezaevlerinde üstlendiği ve başarıyla altında kalktığı görevler sadece direnişlere katılmak olmadı. O gerektiğinde öyküler yazan, desenler çizen bir devrimci sanatçı, gerektiğinde firar çalışmalarını her yönüyle organize eden bir yöneticiydi. Ve cezaevlerindeki tüm firarlarımızda Ali yoldaşın birinci derecede yaratıcılığı, pratik örgütlülüğü ve yöneticiliği vardır.

Denilebilir ki cezaevlerinde 1990 Mayısına kadar gerçekleşen veya sonuçlandırılmayan tek veya toplu bütün firar girişimlerinde Ali yoldaşın payı belirleyicidir. Ve bugün Ali yoldaş hakkında "polis işbirlikçisi" şaibesinin kaynağı durumundakilerin firarları da dahildir.

1990 Mayıs sonunda gerçekleştirilen özgürlük eylemiyle duvarları aşan Ali yoldaş bu tarihten bir süre sonra Ortadoğu'ya geçmiş ve orada kurulan kamp faaliyetine katılmıştır. Bir süre eğitim gördükten sonra kamp komutanı yardımcılığı görevini üstlenen Ali yoldaşın kamp faaliyeti de o güne kadar ki yaşamından farklı değildi. Yine fedakar, yine emekçi, yine görevleri öne alan ve yine işi yapıp kotaran durumundadır. Kamp

komutanının duyarsızlığı ve küçük burjuva gururu nedeniyle kamp faaliyetlerine karşı giderek artan ilgisizliği karşısında Ali yoldaş eğitimden kamp düzenine, teknik faaliyetlerden siyasi eğitim çalışmalarına kadar her işe koşturmakta ve fiili olarak kamp komutanlığı yapmak zorunda kalmaktadır.

1992 baharına kadar kamptaki bu görevini sürdüren Ali yoldaş bu tarihte ülkeye geçer ve Fazıl yoldaşa bağlı olarak SDB çalışmalarına katılır. Fazıl yoldaşın 17 Nisan katliamında katledilmesinden sonra İstanbul SDB'ler komutanlığı görevini üstlenen Ali yoldaş, bu tarihten itibaren, giderek yozlaşan ve siyasi seviyesi düşen SDB örgütlenmesini rayına oturtmaya çalışırken aynı zamanda SDB'lerin siyasi pratiğini de örgütler. Ancak ben merkezci anlayışın kısa vadeli düşünce sistemi ve günlük dayatmaları bu çabaların önündeki en büyük engeldir.

13 Eylül tavrının ortaya koyduğu gerçeklerin ortaya çıkmasından sonra Ali yoldaşın temel düşüncesi örgütsel güvenlik ve bölünmeden bu badireyi atlatmaktır. Tüm çabaları bu yöndedir. 13 Eylül tavrını haklı ve gerekli bulmasına karşın son ana kadar OK ile ilişkisini kesmez, onu belirli bir konuşma-tartışma platformuna çekmeye çalışır. En son katliamdan on gün kadar önce DK ile bir daha görüşür ve çözüm önerilerin iletir. Aldığı cevap "siz kimsiniz, bu hareket benim, her şeyini ben bilirim" türünden tüm köprüleri atıcı bir cevaptır. DK'nın hiç bir çözüme yaklaşmayacağını bilmesine rağmen sonuna kadar çabalarını sürdüren Ali yoldaş bu noktadan sonra DK'ya rağmen bir şeyler yapıp örgütü düzlüğe çıkarmaya, kendini aktif bir unsur getirmeye çalışmıştır.

Kaybedildiği 7 Mart öğlen saatlerine kadar bu çabasını hummalı bir şekilde sürdüren Ali yoldaşı kaybetmemiz oligarşiyi olduğu kadar DK çeteciliğini de sevindirmiş ve açığa çıkmayan durumu polis işbirlikçisi bir darbeci şaibesi yaratılarak kullanma yoluna gitmiştir, ama gerçekler hiç bir zaman çarpıtilamıyor, değiştirilemiyor. Bunu bir kez daha yaşadık ve gördük, Ali yoldaş hakkında bu türden şaibelerden bugün geriye kalan DK çeteciliğinin ahlaksızlığı. yüzüzlüğü ve kendi çıkan için her şeyi tahrip edebilecek mantığıdır, bu mantığın gözler önüne serilmesidir. Oligarşi Ali yoldaşı katledip kaybetmekle yok edemedi. DK çeteciliği onu siyasi olarak bitirmek istedi, o da başaramadı.

Ali bir komutan olarak, bir yönetici olarak. bir direnişçi ve çok yönlü devrimci olarak her zaman bizimle birlikte mücadelemizde yaşayacaktır.

Onun mezarına ve ismine tahammül edemeyenlerin yeri ise değişmeyecektir. Orası bir bataklıktır!..

ALİ YOLDAŞI KAYBEDİP KATLEDENLERDEN HESAP SORACAĞIZ!..

DEVİRMCİ SOL DÜŞMANLARININ SONU BATAKLIKTIR!..

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!..

ŞEHİTLERİMİZE DEVİRİM SÖZÜMÜZDÜR!..

YAŞASIN DEVİRMCİ SOL!...

DEVİRMCİ SOL

SALDIRILAR

7 Mart ,93 Malatya: Bir bayan arkadaşımız devam ettiği dershanede 7 kişilik bir grubun saldırısına uğradı. Dershanede bulunan insanların müdahalesiyle saldırıdan yara almadan kurtuldu.

10 Mart ,93 İstanbul Üniversitesi: Ali Çağlayan 6 Mart şehitleri ile ilgili anma yaptığı için dövüldü. 11 Mart ,93 Alibeyköy: DK hizbine bundan böyle tavır alacağını açıklayan Av. Fethiye Pekşen bir grup tarafından gözaltına alınmak istendi.

12 Mart'93 Avcılar: Ali Çağlayan'ın evine gelen bir grup tarafından dışarı çağrılıp "Ben bir şerefsizim, ben bir köpeğim" demesi için işkence yapılarak dövüldü. Elleri yere açtırılıp üzerinde topukla dönülerek ezildi ve bir dişi kırıldı.

15 Mart ,93 Esenler: İsmet-Nurten Ercan'ın evine gelen bir grup "3 Mart kararları"ni okudu, tehdit ederek ayrıldı.

15 Mart ,93 Malatya: Bir arkadaşımız gözaltına alındı. Baskı ve tehditle kendisine "özeleştir" yazdırıldı ve ancak bu şekilde serbest bırakıldı.

18 Mart 1993 Sağmalcılar: 6 Mart operasyonunda tutuklanan arkadaşlarımız cezaevinde gözaltına alındı. Avukat ve aile görüşüne dahi çıkartılmadı.

18 Mart ,93 Esenler: İsmet Ercan, özeleştir verip sessizce bir kenara oturmadığı taktirde vücudunda kırılmadık kemik bırakılmayacağı şeklinde tehdit edildi.

18 Mart'93 Küçükarmutlu Halktan bir insan olan Mehmet Doğan'ın evi basıldı. Evde misafir bulunan bir arkadaşımız işkence yapılarak dövüldü. Saldırıda arkadaşımız, kol ve bacakları tornavida ve şişlerle delerek, kafası 4 yerinde kırılarak ve sırtından 30 demir çubuk darbesi alarak ağır şekilde yaralandı. Ayrıca ev halkından içlerinde 60 yaşındaki Hüseyin Doğan'ında bulunduğu üç kişi yaralandı. Saldırganlar yaralı arkadaşlarını, demir çubuk ve sopalarını bırakarak ve birkaç el ateş ederek kaçtılar. .

19 Mart 1993 Küçükarmutlu: M.D'nin evine saldırıdan haberdar olan bir grup aile ve arkadaşımız olay yerine giderek duruma müdahale ettiler. Yaralılar doktora götürülüp tedavileri yaptırıldı. Yaralı saldırgan da

tedavi ettirildi, kendi isteği üzerine arabayla istediği yere bırakıldı. Aynı gün akşam M.D'nin evine ikinci saldırı gerçekleşti. Saldırganlar içlerinde 60 yaşındaki Hüseyin Doğan'ın da bulunduğu ev halkından üç kişiyi ağır şekilde yaraladılar. M.D'nin evine Molotof kokteyli atıldı ve tüm eşyaları tahrip edildi ve ev kundaklandı, evi ikinci kez basılmış ve ev halkı dayaktan geçirilmiş, evdeki tüm eşyalar tahrip edilmiş ve ev kundaklanmıştır.

19 Mart 1993 Esenler: İsmet ve Nurten Ercan'ın evine gelen 8-10 kişilik bir grup, devrimciliği bırakmayı kabul etmeleri halinde kendilerini yurtdışına gönderecekleri aksi halde kırılmadık kemikleri kalmayacağını söyleyerek silahla tehditte bulundular. Bu günden itibaren 3 gün evin çevresinde silahlı bir şekilde dolaştılar, silahlarını gösterip havaya ateş ettiler. İsmet-Nurten Ercan olayın tırmanmaması için evlerini terk ettiler.

23 Mart 1993 Hisarüstü, ikisi silahlı 12 kişi tarafından Özgür-Der'li ailelerimizden Saniye GÜZEL'in evi basıldı. Evin çevresini saran saldırı- ganlar silahlı tehditlerde bulundular. Komşuların dışarıya birikmesi ve tepki göstermesi üzerine saldırı- ganlar herhangi bir maddi bir hasar vermeden çekip gittiler.

25 Mart 1993 Cerrahpaşa: 24 Mart operasyonunda katledilen şehitlerin cenazesi ile ilgilenmek üzere morg önüne giden şehit ailelerimizden Ba- kiye ELIUYGUN, Nevin YAĞAN ve Özgür-Der'li ailelerimizden Saniye GÜZEL morg önünde hakaret ve tehdide maruz kaldılar.

26 Mart 1993 Aksaray: 24 Mart operasyonunda katledilen şehitlerin cenaze törenleri ile ilgilenmek üzere HEP il binasına giden Av. Fethiye Pekşen saldırıya uğradı, dövüldü, elleri, ayakları ve ağzı bağlanarak çatıda bir yere kapatılarak gözaltında tutuldu. Durumu fark eden Hep il yöneti- cilerinin müdahalesiyle saldırı- ganların elinden alındı. Saldırganlar bu tu- tumları dolayısıyla HEP il yönetimini tehdit ettiler.

27 Mart 1993 Malatya: Bir arkadaşımızın evi basıldı ve eşinin de yanın- da saldırıya uğradı.

29 Mart 1993 Malatya: Daha önce saldırıya uğrayan bir bayan ark- adaşımız ikinci kez 7 kişilik bir gurubun saldırısına uğradı.

30 Mart 1993 Sağmalcılar: 6 Mart operasyonunda tutuklanan ve avukat- ları Fethiye Pekşen ile görüşmesi cezaevi komitesince engellenen insan- larla ilgili bir grup devrimci-demokrat avukat siyasi temsilciler konseyi ile görüşüp diyalog kurmasına ve Av. Fethiye Pekşen'in müvekkilleri ile

görüşmesinin sağlanmasına yardımcı olmak istediler. Avukatlar konseydeki KT yanlısı DS temsilcisi tarafından “Fethiye suçludur, şu anda siz de suç işliyorsunuz” vs. denilerek tehdit edildiler.

31 Mart 1993 Aksaray: Ali Çağlayan yolda yürürken saldırıya uğradı ve dövüldü.

31 Mart ,93 Aksaray: Çağdaş Hukukçular Derneği girişinde Av. Fethiye Pekşene saldıran bir grup gözaltına almak istedi. Gürültüleri duyup dernekten çıkan avukatların müdahalesiyle Av. Fethiye Pekşen saldırganların elinden alınıp derneğe girmesi sağlandı ve yine avukatlar eşliğinde dernekten ayrılabilirdi.

7 Nisan 1993 Beyazıt: Öğrenci gençlikten arkadaşlarımız Erol ÇAM ve Nurcan GUZEL bir fotokopi dükkanında saldırıya uğrayarak dövüldüler, belgeleri ellerinden alındı, fotokopi makineleri tahrip edildi.

9 Nisan 93 Bakırköy: Av. Fethiye Pekşen’in evi silahlı 4 kişi tarafından basıldı. Kapıyı kırarak içeri giren saldırganlar silah tehdidi ile Av. Fethiye Pekşen’i gözaltına almak istedi. Karşı çıkan evde bulunan insanların beynine silah dayandı. Tüm tehditlere rağmen gözaltı girişiminin başarılı olamayacağını anlayan saldırganlar, olaydan haberdar olan bir arkadaşımızın yardım getirmeye üzerine alelacele ile evdeki insanlara saldırıp ağır yaralayacak şekilde döverek kaçtılar. Saldırıda 4 kişi yaralandı.

9 Nisan ,93 Bağcılar: Biri bayan iki arkadaşımız silahlı bir gurup tarafından çembere alınarak kovalandı, üzerlerine ateş açıldı.

10 Nisan ,93 Beşiktaş: Öğrenci gençlikten Gülcan Güzel tartışmak istendiği belirtilerek bir kafeteryaya görüşmeye davet edildi. Arkadaşımız gittiği kafeteryada 6-7 kişilik bir grubun saldırısına uğradı, burun kemiği kırıldı, kafeteryada bulunan insanların müdahalesiyle saldırganların elinden alınarak bir hastaneye kaldırıldı.

22 Nisan ,93 Gazi Mahallesi: Ercan Temelli ve Muammer Aydın aldıkları evi basan silahlı bir grup tarafından katledildiler. Ercan Temelli’yi yatağından doğrulmaya dahi fırsat vermeden yatakta, Muammer Aydın’ı ise yere yatırıp ensesinden tek kurşunla infaz eden saldırganlar önce gazeteleri arayıp eylemin Gazi Milislerince gerçekleştirildiğini ve Ercan ve Muammerin darbeci oldukları için cezalandırıldığını, İsmail isimli darbecinin ise bu seferlik ellerinden kurtulduğunu belirterek eylemi “D.S. Önderlik” adına üstlendiler. Eylemin geniş halk kitlelerinde nefret ve

öfke yaratması üzerine ertesi gün bir bildiri çıkartan “önderlik”; öldürmek için değil tartışmak için girildiğini ancak kendilerine pusu kurulduğu ve çıkan çatışmada Ercan ve Muammer’in öldüğünü(!) açıkladı.

24 Nisan ,93 Hisariçi: Özgür-Der’li ailelerimizden Saniye GÜZEL’in evi silahlı 12 kişi tarafından basıldı. Kapıyı kırarak içeri giren saldırganlar Saniye GÜZEL’i dövüp, evdeki tüm eşyaları kırıp tahrip ettiler. Daha sonra ev ateşe verildi. Ancak Saniye GÜZEL’in evden çıkmaması ve “evimi benimle birlikte yakarsınız” demesi üzerine saldırganlar alevleri söndürüp gittiler.

26 Nisan ,93 Gazi Mahallesi: Mahalledeki tüm evleri dolaşan DK’cılar halkı Muammer’in cenazesine gitmemesi için tehdit etti ve aynı gün kaldırılacak olan 1. Yalçın’ın cenazesine çağırdı. Muammer’in cenazesine gidilmemesi için kendilerine baskı yapılmasına tepki gösteren Gazi mahallesi halkı 1. Yalçın’ın cenazesine katılmadı.

1 Mayıs ,93 Berlin: Avrupa’daki sol gruplar tarafından tecrit edilen ve 1 Mayıs’a alınmayan DK’cılar, arkadaşlarımızın 1 Mayıs kutlamalarına gitmesini fırsat bilerek Berlin’deki derneğimizi bastılar ve işgal ettiler. Diğer sol grupların da müdahalesiyle işgalciler dernekten çıkmaya ikna edilmeye çalışıldı ve şiddete başvurmamaya çağrıldı. Ancak saldırganlar cop ve sopalarla derneğin önünde biriken arkadaşlarımıza saldırdı. Sol grupların temsilcilerinin arkadaşlarımız yanında bulunmasına dahi aldırış etmeyen grup hedef gözeterek ateş etmeye başladı ve silahı dahi bulunmayan

Ercan ŞAKAR’ı katletti. Olaydan sonra bir açıklama yapan DK, olayları tersyüz ederek kamuoyuna aktardı, suçlarını inkar etti ve TKP/ML sorumlusunu da tanık gösterdi. Daha sonra bir açıklama yapan TMP/ML Avrupa örgütlülüğü olayın gerçek yüzünü kamuoyuna anlattı, DK’nın yalanlarını açığa çıkarıp ve saldırıyı kınadı.

11 Mayıs’93 Esenler: Bir yakınlarının evine uğrayan İsmet-Nurten Ercan saldırıya uğradılar. Evin çevresini saran saldırganlar ev halkı ve mahalle sakinleri tarafından uzaklaştırıldı. İsmet-Nurten Ercan halkın oluşturduğu güvenlik çemberi altında evden çıkartılarak güvenli bir yere gönderildi.

16 Mayıs’93 Sağmalcılar: Hareketimizin sorunlarının DK yapılanması içinde çözülmesinin mümkün olmadığını belirterek koğuştan ayrılmak isteyen ve içlerinde henüz hareketimizin yaşadığı sorunlarda kendisini

taraf olarak dahi görmeyen insanların da bulunduğu 7 arkadaşımız DK hizbine tavır aldıkları ve koğuştan ayrılmak istedikleri için içlerinden 5'i ağır yaralanacak şekilde dövölerek kan revan içinde, "bunlar siyasi değil, bunlarla bizim işimiz bitti, bunları döver misiniz, söver misiniz, sürgünümü edersiniz, ne yaparsanız yapın" denilerek 7 arkadaşımız da cezaevi idaresine teslim edildiler. Konseydeki diğer siyasi temsilcilerin ve avukatların durumdan haberdar olmasıyla arkadaşlarımızın bir başka cezaevine gönderilmesi engellendi ve C üstü 3. Koğuşa alınmaları sağlandı.

19 Mayıs ,93 Malatya: Bir arkadaşımızı arabayla takibe alan DK'cılar kendileri için uygun gördükleri bir anda saldırarak dövmüşler, bacaklarını sakatlamışlardır.

20 Mayıs ,93 Altınşehir : Mahallede dağıtılan bildirilerimizi alıp okudukları için halktan 4 insan demir çubuk ve sopalarla dövüldü, şişlendi ve ağır şekilde yaralandı.

DEVİRİMCİ ÇÖZÜM

1 Haziran 1993

(Sayı 1, Sayfa26-28)

“DERSİM İBRAHİM ERDOĞAN KIR GERİLLA BİRLİĞİ”NDEKİ ARKADAŞLARA

Devrimci hareket içindeki sorunların geniş bir kesime yayıldığı Ocak ayından itibaren konu ile ilgili pek çok şey yazıldı, söylendi. Bunların bir Çoğu da bizim ahlakımız, kültürümüzle hiç ilgisi olmayan küfür nameler olması bizleri ta derinden yaraladı. Eski yoldaşlarımıza, sıradan insanların diliyle küfür nameler yazdırılabileceğini tahmin ediyorduk. Ancak arkadaşlarımızın buna alet olabileceğini, böylesi bayağı bir dil ve üslubu kendilerine yakıştırabileceklerine olasılık tanımıyorduk.

Yanıldık. Devrimci kadrolarla ilişkide küfür ve hakaretin yeri olabileceğine dair derin teorik açıklamalar yaparak kendini aklamaya çalışan DK'nın “yazın” talimatlarıyla kaleme sarı lan kimi eski yoldaşlar bir-biriyle yarış edercesine küfür nameler yazdılar. Yanıldığımız için değil, eski yoldaşlarımız bunu kendilerine yakıştırabildikleri, kültürümüzü bir kalemde çizip ayaklar altına alabildikleri için üzüldük. Arkadaşlarımızın yalana ve demagojiye gereksinim duymaları yaraladı bizi.

Bizlere yakıştırılanların çirkinliğine değil tepkimizin esas yanı. Çünkü bu çirkinliği üretenin kim olduğunu biliyorduk. Tartışmalar içinde O'nu iyice tanımiştık. Ancak bu çirkinliklere ortak olmayacaklarını düşündüğümüz yoldaşlarımızın bu ahlaksızlığa dur dememeleri bizi şaşırttı. Çünkü insanlarımızın böylesine ciddi iddia ve ithamları tartışabilecek olgunluk seviyesine sahip olduklarını düşünüyorduk. Oysa ortada ne olgunluk, ne soğukkanlılık, ne de olaya politik bakış görebildik. Birilerinin kışkırtmasıyla duygusal tepkiler veren eski yoldaşların apolitik yaklaşımlar “15 yılın ürünü bu mu?” diye sormak zorunda kalan devrimcileri sarstı.

Arkadaşlar; Hakkımızda yalan-yanlış şeyler söylenmesi bizleri çok etkilemiyor. Biliyoruz ki, gerçekler eninde-sonunda ortaya çıkacaktır. Ama 20 yılda yaratılan gelenek, ahlak ve kültürümüzün yerle bir edilmesini telafi

etmek çok zordur. Bu nedenle, bugün bazı noktalarda aynı şeyler düşünmesek de eski arkadaşlarımızdan biraz dürüstlük istemek hakkımızdır. Mücadele Gazetesi'nin 45. Sayısında Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği imzasıyla yayınlanan bir mektupta gerilla arkadaşlar hepimizi üzen 12 kaybın acısıyla bizlere veryansın ediyorlar. Pertek Akçapınar Jandarma Karakolu'na başarılı bir saldırı gerçekleştirmenin sevincini yaşayan arkadaşların bu eylem ardından düşmanın gerçekleştirdiği operasyonla 12 kayıp vermesinden dolayı bizi suçlayıp özellikle bir yoldaşımızı hedeflerken şöyle yazıyorlar: "A... alçağı ve yandaşlarına bir kez daha sesleniyoruz. Fosseptik çukuruna gırtlığınız kadar batmışsınız. Ne kadar kendinize şu veya bu misyonu biçmeye çalışırsanız çalışın siz birer hainsiniz ve elinizdeki silahlar üzerinde hiçbir hakkınız yok, onlar yalnızca Devrimci Sol savaşçılarıdır. Yani bizindir. hemen bize ait olan silahlarımızı bize iade edin, aksi olarak 12 şehidimizin hesabını açık düşmanımızdan soracağımız gibi sizden de sormak boynumuzun borcudur."

İnsaf arkadaşlar! Ve biraz dürüstlük! Bu "fosseptik" edebiyatı size yakışmıyor. 12 gerillanın şehit düştüğü olayda çatışmanın 8 saat sürdüğünü haklı olarak övüne övüne söylüyorsunuz. 8 saat çatışabilecek kadar yanında mermisi bulunan bir gerilla birliği ,mermileri bittiği için şehit düştüler ve mermileri göndermeyen darbeciler suçludur' demek en azından sizlere öğretilen askerlik bilgisinin eksik kavrandığını da göstermiyor mu? Zira hareket halindeki gerillanın yedeğinde zaten böylesi uzun çatışmalara yetecek kadar mermisi yoktur. En azından pratik taşıma açısından her gerillada binlerce mermi olmaz.

Sizlerle görüşmeye giden A. arkadaşın her türlü riski de göze alarak götürdüğü 9 kalaşnikof, 1 adet diktiriof, 2.000 mermiyi, bir susturuculu tabanca ve mermileri ile diğer eşyaları unutmuş olamazsınız. Bunlar Mart ayında oldu ve yoldaşımız sizlere bu malzemeleri getirdiğinde "D... olsa bunu yapmazdı" diyen siz değil miydiniz? Evet gerçekten de tersi durumda DK, Bedri yoldaşın yerinde olsaydı size silah vb. gönderir miydi? Bunun cevabını siz ,hayır" olarak vermiştiniz ve eklemiştiniz "Eğer DK ülkeye gelmezse onunla olmayız." Ülkeye gelebilmek için beş adet pasaport "yeterli" olmamış olacak ki, ülkeye adım atmamaya yeminli DK yandaşı iseniz o ziyaretteki sözlerinizi hatırlatmak isteriz. Bugün "alçak" sıfatına layık gördüğünüz yoldaşımız (bizler adına) sizin için yaşamsal önemi olan malzemeleri getirdiğinde ve ayrılırken samimi duygular

içerisinde gözleri yaşaran sizlere bu tavrınızı yakıştıramıyoruz.

Arkadaşlar,

Sanmayın ki, 13 Eylül'de tutuklanan DK sizler için depolarca dolu silah vs. bırakmıştır. Bugün bizlerden “gasp ettiğimiz” silahları ve olanakları istiyorsunuz. Bedri ve diğer yoldaşlar katledilmeden önce, o günkü olanaklar ölçüsünde sizlere gönderebildiklerini göndermişti ve süreç içinde takviye etmeyi düşünüyorlardı. Yaşananları ve DEVRİMCİ SOL'un 6 Mart'ta atlattığı badireyi biliyorsunuz. Buna rağmen biz, savaşı kim olursa olsun (farklı bir devrimci grup bile olsa) elimizden geldiğince yardım etmek isteriz.

Bugün sizleri “darbeciler olanaklarımızı gasp ettiği için bir şey gönderemiyoruz” diye kışkırtan DK pekala kendi ihtiyaçları ve bizleri katlettirme araçlarını temin için para bulabildiğine göre, sizin ihtiyaçlarınız için de bulabilir. Sizi güçlülük gösterisinde bulunmak için eyleme sokan DK'nın öncelikle yedek malzeme vb. ihtiyacınızın giderilmesini düşünmesi gerekmez miydi?

Kır Gerilla faaliyetlerimiz 13 Eylül 1992'den sonra başlamadı. Eğer kırda bir takım teknik lojistik sıkıntılar yaşıyorsa nedenlerini de 13 Eylül sonrasında değil, öncesinde aramak gerekir. Tartışmanın siyasi özü kaybolmasın diye ayrıntılarına girmek istemediğimiz savurgan ve denetimsiz harcamalarıyla örgütün olanaklarını heba eden “önderlik”in 13 Eylül öncesinde kira ne aktardığını; o dönem henüz “gasp edilmemiş” olan olanakları nasıl kullandığını kendisine sorabilirsiniz. Örneğin “güvenliği” için satın alınan villanın orta yerine 80 milyonluk yüzme havuzu yaptırma projesi yerine bu olanağın kira ayrılması düşünülmüş mü, bunu sorabilirsiniz. “Güvenlikli” villa için 80 milyonluk yüzme havuzu projesi geliştiren DK'nın SDB'ler Komutanı Ali KIRLANGIÇLI'nın önemli bir projesi için 100 milyon lirayı vermemesinin nedenlerini sorabilirsiniz. Biliyoruz hemen “Menzir ve Kozakçıoğlu'nun ağzı”, “kontrgerilla faaliyeti” vs. diyeceksiniz. Ama bunların tanıklarının hepsi ölmedi, ya da örgütün bütün “belgeleri Çiftnehavuzlar'da yakılarak kül olmadı”.

Arkadaşlar,

Eleştirilerinizin önünü kesmek için “benim çoraplarımla uğraşıyorlar” yaygarasını koparan DK'ya diyoruz ki; çoraplarına gelinceye kadar uğraşılacak o kadar çok şey var ki çorapların senin olsun ama, gerillanın

ayağında doğru dürüst bot, ellerinde yeterli silah ve cephane yokken yeri gelir hesapsız harcamaların hesabı sorulur! Dünyayı sarsan, çağ açan LENİN, Okhrana ajanları kendisini ararken yoksul bir işçinin evinin çatı katında yakınmadan örgütü yönetiyordu. CASTRO elinde silahı, sırtında ağır yükü dağ-bayır savaşıyordu. Bu gerçekler ortadayken savaşçılarımızın DK'nın harcamalarının hesabını sormaları neden hazmedilemiyor? Ve neden hesap verip aklanmak varken hedef şaşırtıp “gasp ettiğiniz olanakları verin” denilerek küfrediliyor?

Arkadaşlar,

Devrimciler, değil siz, dost başka bir örgüt istese de olanakları ölçüsünde yardım edecek bir anlayışa sahiptirler. Size ait olup da el konmuş ya da seviyatı önlenen herhangi bir şey yoktur. Düşmana kaptırılanların sözünü ediyorsanız, onların nasıl kaptırıldığından önce 6 Mart Katliamının nasıl olduğunu. DK'ya ve 7 Mart sabahı “biz oraya kimlerin gidip geldiğini biliyorduk” diye övünen sözcüsü Malik'e sorun. Ayrıca DK'ya şunu da sorun: Ev bastırıp gasp ettiği silah ve diğer malzemeleri ne yapmış; size mi göndermiş yoksa son dönemde ardı arkası kesilmeyen operasyonlarda düşmana teslim mi edilmiş?

Ortada o kadar çok yalan ve demagoji var ki, sayfalar yazılsa bitmiyor.

Sizlerden duygusallıktan uzaklaşarak, mantıklı sorularla doğruları, gerçekleri bulmanızı istiyoruz. DK başarısızlıklarının üstünü örtmek için “darbeci” olarak nitelediği devrimcileri hedef gösteriyor. Bu oyuna gelmeyin!

Bu cinayetlere ortak olmayın diyoruz. Biz, her şeye rağmen, yapabileceğimiz her türlü yardıma yine hazırız. Hiçbir devrimciyi düşmanla savaşında silahsız bırakmak istemeyiz. Bize “foseptik edebiyatı ile çamur atsalar bile!

SORUNLARIMIZI LENİNİST ÖRGÜT

ANLAYIŞIMIZLA ÇÖZECEĞİZ!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

(Devrimci ÇÖZÜM'ün 1 Haziran 1993 tarihli 1. Sayısının 24. Sayfasında imzasız yayınlanan bu mektup, Kır Birlikleri Sorumlusuna aittir.)

“MÜCADELE” GAZETESİ DEVRİMCİLİĞİ BIRAKTIRMA KAMPANYASI AÇTI!

Bir süreden beri Mücadele Gazetesinde devrimciliği bıraktığı söylenen bir takım insanların açıklamalarına özel bir yer veriliyor.

41. sayıda Ayhan “SAİT” imzalı bir yazı yayınlandı. Şöyle diyordu:

Şu aşamada devrimcilik yapmak istemiyorum...” Daha sonra Tahsin, Sinan, Mevlüt imzalarıyla “Yoldaşlarımıza çağrı ve özeleştirimizdir” başlıklı bir özeleştirisi 45. Sayıda yayınlandı. Ve ardından aynı sayfada Sinan’ın bu özeleştirmeden imzasını çektiği dipnotu düştü.

Bu yazıların ne kadar gerçek olduğu belli değil. Birincisi, Sinan böyle bir özeleştirisi vermediğini söylüyor. ikincisi, “zindan içinde zindan” koşullarında insanların yaklaşık 1,5-2 ay arkadaşlarıyla haberleşmelerini engelleyip tek yanlı haber, yalan ve demagoji ile şartlandırarak ölüm tehditleriyle alındığını herkesin bildiği “özeleştirilerle” övünmek kendisine devrimciyim diyenlerin işi olmasa gerek.

Üçüncüsü, binleri gerçekten de devrimciliği bırakma anlamında bir özeleştirisi vermiş olsa bile bunu, kendisine bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde misyon biçmiş bir dergi yayınlamaz. Çünkü böyle bir derginin misyonu devrimciliği özendirme, aksi değil. Ancak görünen o ki, son dönemde Mücadele’nin böyle bir sorunu yok.

Peki, Mücadele’nin bu sayılarını okuyan bir devrim sempatizanı, bu “özeleştirilerden ne gibi bir ders çıkaracak? Veya bugün devrim için ölüme giden biri bu yazılardan ne öğrenecek?

Görünen o ki, Mücadele Gazetesi son aylarda misyon değiştirmiş, “darbeciliği alt etme görevinde iyi bir suflör olmayı iş edinmiştir. Bu yeni misyonu Mücadele’nin gözünü kör etmiş, ne yazdığını bilmez noktaya getirmiştir. Bu gazetenin bir çok çevredeki yeni adı “Yalan Gazetesi”dir.

Mücadele yalan ve demagoji üzerine kurulu ,darbeciliği alt etme” kampanyasında büyük bir gazetecilik örneği vererek 45. Sayısında “Eskiden N ve Arif ile yakın görev ilişkisinde bulunmuş bir arkadaşın anlatımı”

başlığıyla Engin imzalı bir yazı yayınladı.

Engin'e geçmiş sürecin tanığı olarak değer verilmiş. Bu değer Mücadele'nin yeni misyonuna uygun. Bakın Engin söz konusu yazısında engin tecrübelerini nasıl aktarıyor:

“1988 yılının Kasım-Aralık aylarında mali durumumuzun tam anlamıyla “sıfır” olduğu dönemde, o günlerde çoğu kez taksi paramız olmadığı için yürüdük ve bu nedenle bacaklarımızın iç tarafındaki kıllar dökülmüştü. Sokağı biraz da parasızlık nedeniyle öğrenmek zorundaydık.”

Engin tecrübelerinden, taksi parası (dikkat edin dolmuş, otobüs değil) bulamadığı için yürümekten kılları dökülmüş bacakları ile Londra'nın streetlerinde Avrupalı bayanlar aramakta yararlanan bu mülteci, yazısının sonunda şöyle diyor:

“Akıllı selim sahibi her insanın anlayacağı gibi, bu yazının amacı Arifi eleştirmek, teşhir etmek kesinlikle değildir. Amaç ülke dışında, içinde, kırdı, şehirde, legalde, illegalde nerede olursa olsun Arif ve eğer varsa onun gibilerinin peşine tek bir devrim sempatizanının bile takılmasını engellemektir.”

Mücadele'cilerin “arkadaşı” Engin, devrimciliği bırakmış, bırakmakla da kalmayıp soluğu Londra'da almış bir mülteci olarak şehire-kira, legale-illegale perspektif sunuyor. Biz Engin'in kaleme nasıl sarılmak zorunda bırakıldığını ve nelere değinmesi gerektiği üzerine hangi Dayı'sının taktik verdiğini biliyoruz. Sorun, Engin'in ne yazdığı değil, devrimciliği bırakan birini ciddiye almak gereksiz. Biz Engin gibi bir zavallıyla uğraşmayı küçüklük görüyoruz. Asıl sorun O'nu ciddiye alıp tanıklığına değer verenlerin ve MÜCADELE Gazetesi'nde adeta yeni epilasyon yöntemleri üzerine reklam yapar gibi şeyleri “ısırgan” köşesinde değil de diğer sayfalarda yayınlamaları ve Engin'e “Arif ve varsa onun gibilerinin peşine takılmayın” çağrısı yaptıracak bir misyon biçmeleridir. MÜCADELE'nin değerli “arkadaşı” Engin merak etmemeli ve rahat uyumalıdır. Çünkü kimse şu veya bu “kişi”nin peşinden gitmiyor. Devrimciler şu veya bu “kişi”nin peşinden gitmek gibi bir sorunları olmadığını ve olmayacağını, kişileri yüceltmeceklerini belirtiyor ve DEVRİMCİ SOL'un Marksist-Leninist önderlik anlayışını sahipleniyorlar. Ama madem MÜCADELE Gazetesi bunları söylüyor, biz de Dursun KARATAŞ ve yandaşlarına;

-Örgütten ayrılmadan bir gün önce örgütten 10 milyon lira koparan,
-Örgütten habersiz evlenip eşinin hamileliği gizlenemez hale gelinceye kadar bunu gizleyen,

-Cezaevinde firar hazırlıkları sürerken, bugün O'na suflörlük yapan Dayı'sını evinde barındırmayı kabul etmeyen,

-Sabo yoldaş hasta iken dinlenmek üzere gittiğinde üç günde evi Sa-bo'ya zindan eden.

-”Bir daha polisle karşılaşmak istemiyorum, dizlerim titriyor” diyerek devrimciliği bırakan ve soluğu Londra'da alan... Engin'in peşinden gidin mi gidelim? Hayır, her şeye rağmen bunu demiyoruz. Makyavelizmin körleştirdiği MÜCADELE Gazetesi, darbeciliği alt edeyim derken devrimciliği bırakanlardan medet umacak kadar küçülmüştür. Devrimciliği bırakanların propagandasını ise bırakın FORUM, TERCÜMAN, vb.leri yapsın. Aksi takdirde yarın Şaban TAŞÇI ve Tuğrul ÖZBEK gibilerinin yazılarına ve tanıklıklarına bile ihtiyaç duyacaksınız.

Basit ve küçük hesaplar tasfiyecileri, “bizden olmuyorsan, devrimciliği bırak” kampanyası açmaya, daha da olmazsa devrimciliği bıraktırmak için -silahla öldürmeyi de içeren- bir terör uygulama noktasına getirmiştir. Bir adım Ötesi uçurumdur. D. KARATAŞ yandaşlarına dikkatli olmalarını Öneriyoruz. Bütün dikkatlerini devrimcilere vererek silah sıkarken geri geri uçuruma doğru gidiyorlar. Bütün umudumuz devrimle karşı-devrim arasında buldukları noktayı iyi tahlil edebilmeleri ve bu uçurumun kenarından dönmeleridir.

DEVRİMCI ÇÖZÜM

1 Haziran 1993

(Sayı 1, Sayfa 22)

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMİYİZ..

YOLDAŞLARIMIZA YENİ BİR SALDIRI DAHA!.. POLİS KORKUSUYLA ALMAN KONSOLOSLUĞUNA SİĞİNİP RUHUNU SATMASI ENGELLENEN MALİK DEVRİMCİLERE MİT'İ KISKANDIRAN KOMPLOLAR KURARAK MÜLTECİ RUHUNU DOYURUYOR...

Artık sözlerin de bir anlamı kalmadı. Bir çete kan dökerek kendini ispatlama çabasında. DEVRİMCİ SOL düşmanlığında ısrar ediyor. Halkların gözünde ne olduklarını gösterenler, devrimcilere kurulan komplolarla tarih yazıyorlar(!)

Başarılı(!) bir komployla Ercan TEMELLI ve Muammer AYDIN yoldaşlarımızı katlettikten sonra, yüzündeki devrimci maske tüm yırtılmadığından devrimci kamuoyunun baskısı karşısında geri adım attılar.

Başarılı(!) eylemi üstlenmek için gazetelere katledilenlerin telefon açtığını söyleyecek kadar aşağılık bir duruma düştü devrimci katili çete. Ercan ŞAKAR yoldaşımızı hedef gözeterek ateş edip katlettiklerinde de, halka saldırıp gecekondusunu yaktıklarında, halktan insanlarımızı kurşunladıklarında, şişlediklerinde de suçlu olanlar kurbanlarıydı.

Tüm bunlar çete başı için başarıydı. Devrimcilerin Katledilmesi de başarı(!) idi, ellerini bulaştırdığı devrimci kanını temizlemek için kullandığı yalan-çarpıtma ve demagoji yöntemleri de... İnsan sevgisi, halk sevgisi, devrimci sorumluluk, devrimci namus, mantık gibi devrimci olan hiç bir şeyin bulunmadığı hastalıklı kafasının gıdasıydı bunlar. Sorun sadece hitap ettiği kesimleri kendisinin megalomanyak çizgisine yeterince getirememiş olmasıydı. Neyse ki bu da uzun sürmezdi, sürmedi de. Ver-

ilen çarpık bilinç, sürdürülen demagojiler ve tartışmayan, eleştiri kabul etmeyen anlayış, insanları devrimci değerlerden, devrimci kültürden uzaklaştırmada gecikmedi.

DEVRİMCİ SOL düşüncesi ve varlığını, yılların emeği, yüzlerce şehidimizin kanıyla, çilesiyle yaratığımız değerlerimizi kendi sapma düşünce ve hırsına kurban ederken buna çoktan hazır tipleri yanında bulmakta fazla zorluk çekmedi. Kimisi kadınlara, çocuklara küfür etmedeki ustalığından dolayı “Mareşal” unvanını hakketti. Kimisi konsolosluklara satması engellenen çürümüşlüğü, bu karşı-devrimci kafanın hizmetinde her tür pis işe amade olarak geliştirdi. Kimisi mücadele alanlarından kaçmanın karşılığını en birinci katillige soyunarak gösterdi.

Devrimci olmak zordu, ilkeli olmak, halk sevgisini geliştirmek, halkın mücadelesini omuzlamak, bunun için her şeyi devrimci süzgeçten geçirmek zordu. En güzeli çetecilikti. Ne gereği var kendini bir takım değerlerle, ideallerle bağlayacaksın. zorlanacaksın. 0 tıbbi tedaviye muhtaç kafaya selam, çeteciliğe devam, yaşasın “BEN” ve de işe yaradıkları sürece müritler...

Ve şimdi sahneye bir “küçük kız”ı sürdüler, ne yaptığını bilmeyen...

Hangi sözlerle anlattılar ona, bu cinayeti nasıl işleyeceğini? Evet “küçük kız” ne anlatılan sana? Seni devrimci yapan insanı, akrabalık ilişkilerini kullanıp, olmadık artistliklerle tuzağa(!) düşürdüğünde tarihe geçeceğini, herkese örnek olacağını mı söylediler sana? En büyük devrimci eylemi(!) sen mi yapmış olacaktın? En büyük aferini sen mi alacaktın? Evet emin ki bunları anlattılar ve senin bunların altında yatan mantığı, anlayışı anlayacak durumun yoktu, dengen de... 0 isterik gülüşlerin ve dengesiz ruh halinle bu yaşta beliren tik'lerinle bu “görev”e hazır olduğunu görüyorlardı.

Bütün bunları şimdi düşün-men gerekir. Bir devrimciye komplo hazırlarken yitirdiğin devrimciliğinin sıkıntısı mıydı bunlar? Yoksa sana talimat veren “abi'nin telefondaki devrimci kanı isteyen sesinden ne tür bir pisliğe bulaştığını anlıyor muydun? Kendisinin kaçıp Konsolosluklara sığınmak istediği yerlerde başkasının devrimcilik yapmasını hazmedemediğini anlıyor muydun? Yazık, yok edilmek isteniyor devrimciler. En öndekiler kurşunlanarak, senin gibileri devrimcilik adına çeteleştirilerek, en pis işlerde kullanılarak, BEN'le örülmüş hastalıklı bir kafanın salgılarıyla yıkanarak yok edilmek isteniyor devrimciler. Sen tek değilsin.

Senin gibi başkaları da var, buna hazırlanan daha başkaları da. Ebu Beyup olup tarihe(!) geçmek isteyenler çıkacaktır. Bu kafa bulacaktır bir süre daha.

Devrimciler bunları da aşacaktır. İlkeleriyle, kararlılıklarıyla, sabırlarıyla, olgunluklarıyla her şeyden önce devrimci kişilikleriyle aşacaktır. Devrimci bilinci geliştirerek, değerlerimize, kişiliğimize sahip çıkarak, tavizsiz sınıf mücadelesini geliştirerek aşacaktır. Halka saldıran, halkın evlerine kurşun sıktıran, katlettiren, komplolar kurdurtan kafa yapısını ve ne olursa olsun bunu bizzat uygulayanları layık oldukları yere koyarak aşacaklar.

Ve onların bir daha bunları yapmasını engelleyecek her türden önlemi alarak aşacaktır.

Yoldaşlarımıza komplo kuruldu. “Küçük kız” aile ilişkilerini kullanarak etrafında dolaşmaya başladı. Saftık, temizdik, içinde her türlü pisliği barındıran kafayı bilsek de, içindeki pisliğin derecesi her seferinde bizi şaşırtıyordu ama yine de saftık, karşımızdaki devrimci bir şeylerin kaldığını düşünme gafletindeydik. Bu saflık kötü de değildi. Koruduğu muz kişiliğimizin göstergesiydi, ancak yoldaşları mızı yitirecek kadar olmamalıydı. Olmamalıdır! Karşımızda ki bir pisliği, irini iyi tanıyalım. Hepimiz iyi tanımak zorundayız. Kendi şahsımızda bile halkın evlatlarının bu karşı-devrimci anlayışa kurban verilmesine kimsenin hakkı yok.

Yoldaşımız etrafında dolaşan “küçük kız”la görüştü, tartıştı. Hem onun tartışma daveti hem de yapılacak başka işler için Ankara’ya gitti. Yoldaşları bu ilişkiyi sürdürmemesi için çok ısrar etti. Ama o her şeye rağmen böyle bir komploya tam inanmıyordu. Katilleri de onunla tartışmaya geldiler, onlarla tartıştı konuştu. Oysa karşı-devrimci DK’nın robot katilleri Ankara’ya gittiği ilk gün saldırıyı denediler, çevre kalabalıktı yapamadılar.

Başaramayınca “küçük kız” randevusuna katillerle geldi. Yoldaşımızın yanındaki diğer yoldaşımız katilleri tanıdı, kovaladı, yetişemedi.

Şimdi devrimci katili DK ve hempaları zaferin mutluluğuyla sırtıyorlar.

Hastahaneden gelecek ölüm haberi için dua ediyorlar. Devrimcilere saldırdıkça kendi bitişini de görüyorlar. Fakat yapacak başka bir şeyleri yok. Halka verebilecekleri bir şeyleri yok. Kendi “BEN”lerini yaşatabilmek için tek çareleri çevrelerini DEVRİMÇİ SOL düşmanı yapmak...

Evet, artık sözlerin bir anlamı kalmadı. Dökülen devrimci kanı en güzel

sözleri bile süpürüp atıyor. Ortada devrimci kanı var ve karşımızda kana susamış, karşı-devrimci bir megalomanyak... Tercih burada yapılmalıdır ve sözle değil...

Devrimciler, Demokratlar!..

Sözlerin anlamsızlaştığı bir dönemdeyiz ve dökülen kan devrimcilere aittir. Kimsenin ama hiç kimsenin hakem, hami ve akıl hocası olmadığını biliyoruz ve bildiğini var sayıyoruz. Ortada bu kadar devrimci kanı varsa ve devrimci kanına doymayan bir karşı-devrimci mantık varsa, bunları görmeyen, soyut bir hümanizm ve genel geçer bir çatışmaya karşı olma ve kınamayla belirlenen tüm teoriler, tüm tavırlar iflas etmiş demektir.

Şurası çok açık ve herkes tarafından bilinmektedir ki, bugüne kadar yaşananlar “çatışma” değil gözü dönmüş bir karşı-devrimcinin hareketimize yönelttiği saldırılardır. Ve kendinden menkul teorilerle savunulan bu saldırılar bugün kınama tavırları karşısında dahi tehditlere başvurmakta, herkesle çatışmaya hazır olduğunu ilan etmektedir. Hareketimiz bu gözü dönmüş saldırganlığın üstesinden gelecek ideolojik-siyasi-örgütsel güce sahiptir ve bunu yapacaktır. Saldırıların olduğu nokta karşısında savunma hakkımız vardır ve bunu kullanmak artık sadece bizim değil ülkemiz devrimci mücadelesinin sorunudur. Bu sorun karşısında tavırsız kalmak, seyirci olmak daha da ötesi el ovuşturarak güç hesabı yapmak hareketimize karşı bir tavır olduğu kadar ülkemiz devrimci mücadelesinin sorunlarına karşı da bir duyarsızlıktır.

Bir katil önümüzü kesmiş kan istiyor, can istiyor ve hiç kimse bu katilin tartışılarak, ikna edilerek cinayetlerden vazgeçirilmesini beklememelidir-istememelidir. Katiller, hele de devrimci katilleri iyi tanınmalı ve bunlara yeni cinayetleri için zemin sunulmamalıdır.

Yoldaşlar!..

Karşı-devrimci DK çetesinin her gün yeni bir saldırıyla emperyalizme-faşizme karşı mücadele ve örgütlülüğümüzü sabote etmeye, darbe vurmaya çalıştığı bir dönemde görevlerimize daha sıkı sarılmak ve doğrudan kontrgerillaya hizmet eden bu saldırılara rağmen DEVRİMÇİ SOL’u halkların umudu olarak güçlendirmek zorundayız.

DEVRİMÇİ SOL’un gücü örgütlenmesidir, yöneticileri, kadroları,

savaşçıları, taraftarları ve geniş halk ilişkileridir. Bu gücü geliştirip korumanın bir yolu da nerden gelirse gelsin saldırılara, tuzaklara, pusulara karşı uyanık bir ruh haline, pratik bir zekaya sahip olmaktır. Faşizmin, emperyalizmin sahtekarlığı, kalleşliği, alçaklığı bilinir ve önlemler ona göre alınır. Ve biz şunu da çok iyi bilmek zorundayız ki, karşı-devrimci DK çetesi de bu konuda emperyalistlerden, faşistlerden geri kalmıyor, bazen daha usta pusular-tuzaklar kurabiliyor. Dün belki bunu yeterince görmüyor, görsek de kabullenemiyorduk. Ama bugün katledilen yoldaşlarımızın acısıyla da olsa, kurulan tuzaklardaki yöntemlere duyulan tepki ve iğrenmeyle de olsa bunu kavramalı ve uyanık olmalıyız.

DEVİRİMCİ SOL bizlerin iradesiyle, çabasıyla ve emeğiyle halkın umdu oldu ve bunu yine bizlerin irade, çaba ve emeğiyle sürdürecektir. Bir anlık gafletle, duygusallıkla bu irade, çaba ve emeği karşı-devrimci bir mantığa kurban etmeye hiç birimizin hakkı yok ve herkes bu yüzden başta kendine olmak üzere ilişki ve örgütlenmeye verdiği zararın hesabını vermek zorundadır.

DEVİRİMCİ SOL'a karşı suç işlemiş ve bu suçların kefaretinin ödememek için karşı-devrimciliğe. DEVİRİMCİ SOL düşmanlığına soyunan DK'nın bugün siyasi varlığını sürdürmek için bir dayanağı kalmamıştır. Ve o, siyasi varlığını sürdürmek için DEVİRİMCİ SOL'a yoldaşlarımıza saldırıyı benimsemiştir.

Bu yöntem onun sonunu daha da yakınlaştırmamanın dışında bir işlev görmeyecektir. Devrimci kanı dökerek bir yere varan yoktur ve DK da varamayacaktır. Girdiği bataklıkta çırpındıkça daha fazla batacak.

0 bataklık onun yuvasıdır ve bir süre daha oradan pislik üretmeye devam edecektir. Bize düşen sabırlı, inançlı ve kendine, örgütüne, halkına güvenen bir çizgide devrimci görevlerimize sarılmaktır. Bataklık böyle kurutulacaktır.

Ve biz DK'nın yalan ve demagogileriyle aldatılan, çeteye şu veya bu düzeyde katkıda, katılımda bulunan, elini devrimci kanına bulamamış herkesle ilgilenmeye, gerçekleri anlatmaya DEVİRİMCİ SOL'u kavratmaya devam edeceğiz. Tuzaklar, pusular, alçaklıklar yine karşımıza çıkacak. Salt bu yüzden görevlerimizden, hedeflerimizden vazgeçmeyeceğiz, ama daha uyanık ve daha pratik olacağız...

Bu kanı, bu kanın sahiplerini, onların devrimci yaşamlarını, başta

çetenin etkisinde kalanlar olmak üzere herkese göstereceğiz. Tabi bu kanı dökenleri ve sahip oldukları kafa yapısını da...

KAHROLSUN DEVRİMÇİ KATİLLERİ!..

KAHROLSUN DEVRİMÇİ SOL DÜŞMANI DK VE KATİLLERİ!..

DEVRİMÇİ KATİLLERİ CEZASIZ KALMAYACAK!..

YAŞASIN DEVRİMÇİ SOL!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

DEVRİMÇİ SOL

6 Haziran 1993

DEVRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

19 Haziran 1993 tarihli Hürriyet gazetesinde yayınlanan bir “haber” yazısında arkadaşımız Mehmet KILIÇ’ın yaralı olarak ele geçirildikten sonra DK yanlısı insanları ele verdiği iddia edilmekte, “habercilik” adına yalan, spekülasyon, karalama ve kışkırtma yöntemlerine başvurulmaktadır.

Yazıda arkadaşımıza dair anlatılanlar tümüyle gerçek dışıdır. Şöyle ki; Mehmet KILIÇ 2 Haziran günü silahlı saldırıya uğramış, ikisi kafasından, biri karnından, biri de bacağından olmak üzere dört kurşun yarası alarak komaya girmiştir. Arkadaşımız ilk bilinçli yaşam tepkilerini gösterdiği (ailesinden insanları tanıdığını belli ettiği an) aşamada ameliyata alınmış ve kafasındaki iki kurşun çıkarılmıştır. Mehmet KILIÇ bu tarihten 11 Haziran’a kadar ki süreçte zaman zaman bilinçli tepkiler göstermesine karşın komada kalmıştır.

14 Haziran’da karnından ameliyat olmuştur.

16 Haziran günü bacağındaki kurşunlar çıkarılmıştır.

17 Haziran’da ise “yoğun bakım” servisinden çıkarılarak şubeye götürülmüştür.

18 Haziran sabahı ise basına yazılı açıklama yapılmıştır.

DK yanlısı insanlara yönelik operasyon ise Mehmet KILIÇ’ın silahlı saldırıya uğradığı günden bir gün sonra (3 Haziran günü) yapılmıştır.

Arkadaşımız bu olaya yönelik ifade vermediği gibi, komada olması nedeniyle böyle bir şeyin olması hiçbir şekilde mümkün değildir.

Hürriyet gazetesinin 19 Haziran 1993 tarihli yazısı “habercilik” adına tamamen yalan, spekülasyon, karalama ve kışkırtmayı amaçlamakta, DEVRİMCİ SOL’u ve onun mücadelesini hedeflemektedir. Faşizmin ve onun emrindeki burjuva basının bu tür saldırılarının her zaman olacağına bilinciyle tüm devrimci, demokrat kamuoyunu bilgilendiririz.

DEVRİMCİ SOL

AVRUPA TEMSİLCİĞİ

20 Haziran 1993

ÇIKMAZLARIDIR SALDIRILAR, MÜCADELEMİZLE VE DEVRİMCİ SORUMLULUĞUMUZLA BOŞA ÇIKARACAĞIZ.

AMA BU KATLİAM GİRİŞİMİ ASLA UNUTULMAYACAK!

Siyasi bir dergi, seslendiği geniş halk kesimlerine gerçekleri açıklamak, gelişmeleri yorumlamak, toplumsal sorunlarda aydınlatıcı,-bilgilendirici ve gelişmeler karşısında bir tavrın öncüsü olmak zorundadır. Ve biz bugün oldukça zor ve bir o kadar da açıklanması güç bir dizi gelişmeyi ülkemiz halklarına, sosyalist çevrelere, dostlarımıza, devrimci mücadeleye, devrimci harekete gönül vermiş binlerce insana açıklama göreviyle karşı karşıyayız.

Çıkışımızdan beri açıklamaya, anlatmaya çalıştığımız önemli bir sorun var: Devrimci Hareket içinde yaşanan sorunlar... Bugüne kadar sahip olduğumuz anlayış, üslup ve ahlak doğrultusunda bunları açıklamaya, gerçekleri en geniş kesimlere kavratmaya çalıştık. Devrimci Hareket içerisinde böylesi bir sorunun çıkması birçok kesim için şaşırtıcı ve sürpriz bir gelişmeydi. Ancak süreci gören, yorumlayan Devrimci Hareket

DERGİNİN YAZIŞLARI MÜDÜRÜ Dursun Karataş yaralı militanların baskını sırasında, Devrimci Çözüm Dergisi'nin Yazı İşleri Müdürü Nurcan Güzel de karnedeni yaratmış. (Maksut DENİZ / Mustafa ÖZDARBAĞ)

Dev-Sol'da kanlı hesaplaşma...

●Dev-Sol'da yaşanan bölünmeden sonra Bedri Yağan taraftarlarının yayınlamaya başladığı Devrimci Çözüm Dergisi'nin Süfianahmetli'eki bürosu, Dursun Karataş taraftarınca basıldı.

●Çatışmada silahlar konuldu. İki kişi ağır 7 kişi yaralandı. Çatışmadan sonra operasyonlara başlayan polis, Karataş taraftarlarının yayınladığı Mücadele Dergisi'ne baskın yaptı; 51 kadın, 28 kişiye gözaltına aldı. ● 10. sayfa

GÖZÜNÜ KAYBETTİ Yenibosna Lisesi öğrencisi Özgür Akbulut'un, sol gözüne kaybettiği bildirildi.

kadroları, yaşadıkları deneylerden, açıklanan gerçeklerin ciddiyetinden hareketi sahiplenme misyonuyla harekete geçip bugüne kadar yaşanan süreci tüm olumsuzluklarına karşın getirdiler ve sürecin önü büyük ölçüde açılıp netleşti. Sürecin netleşme doğrultusunda adım adım ilerlemesi yeni bir ruh, yeni bir coşku ve atılım yaratırken kendi içinde birçok sancıyı ve olumsuzluğu da birlikte getirdi. Olumsuzlukların en tehlikelisi ise sürecin netleşmesinden en büyük rahatsızlığı duyanlardan kaynaklandı. Benmerkezci-tasfiyeci anlayış hareketimiz saflarında uğradığı yenilgi ve genelde yaşadığı teşhir ve tecrit atmosferinde her türlü değeri ayaklar altına alabilen, akla gelemeyecek eylemlere hem de Devrimci Harekete karşı) girişebilen ruh haline girdi. Sonuç ortadadır. 3 devrimcinin şehit edilmesi, onlarca devrimcinin yaralanması, ölümden kıl payı kurtulmaları; basılan, kundaklanan evler vs. vs. Ve sonuçta dergi büromuzun bir hafta arayla iki kez basılması... ilkinde başarısız olan saldırganlar, ikincisinde daha hazırlıklıydılar. Siyasi geleceğini ve prestijini bu baskına bağlayan çeteci mantık ilk başarısızlıkla gözü dönmüş, infaz emri vermişti ve baskına gelen piyonlar hiç düşünmeden bu emri uyguladılar. o sırada büromuzda bulunan sosyalist basın temsilcilerinin de tanık olduğu gibi onlar için hedef vb. yoktu. onlar için önemli olan ne olursa olsun büromuzu basmak ve içeride bulunanları infaz etmektir. Bunu yaptılar da... Yere yatırılıp taranan devrimciler ve tesadüfen ölmeyen kurşunlanmış beş vücut...

Kim oldukları hiç önemli değildi. Sosyalist basın temsilcileri de olabilir... Emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede yüzlerce şehit vermiş, binlerce üyesi ölümlerden dönmüş bir hareket olarak içimizden beşinin kurşunlanması her zaman yüreğimizi yakar ve acısını her zaman duyarız.

Ama kendisine devrimci maskesi takmış bir çetecinin emirleriyle beş insanımızın kurşunlanması bizim için çok daha acıdır ve yüreğimizde onarılmayacak tahribatlara yol açar. Bunun acısı ve sarsıntısı emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşta şehit düşen, ölümlerden dönen yoldaşlarımızın acısına benzemez. Sadece bizlerin yüreğini değil halkların umudunu, güven ve cesaretini hedeflemiştir, en önemlisi de bilincini hedeflemiştir.

Devrimcilere yönelik her eylem, hedefi ne olursa olsun, halklar tarafından layık olduğu yere oturtulmaktadır, bundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Ancak, yine de bu saldırılar karşısında, “bu nasıl devrimcilik?” sorusu

gündeme gelmekte ve bu soruyu cevaplandırma sorumluluğu da bizlerin omuzlarındadır.

Evet, sorunun taşıdığı anlama uygun olarak cevaplarsak, bu saldırıların kaynaklandığı mantık devrimci değildir. Tabii ki, bunu söylemek yetmiyor, kafalarda biriken tüm sorulara cevap olmuyor. Bu mantık devrimci hareketin içinden çıkmıştır, yıllarca bu harekette önemli bir yer işgal etmiştir. Bu bir gerçektir. Ancak bu gerçekten yola çıkarak Devrimci Harekete saldırmak veya sırt dönmek de çözüm değildir. Evet olumsuzluk Devrimci Hareketin saflarında çıkmıştır, ancak bugün işlediği suçları da hepimizin gözleri önünde ve hepimizin arasında işlemektedir. Bu aşamadan sonra sorumluluk herkesindir, hepimizindir. Hiç kimse canavar “sizin eseriniz”, “siz yok etmelisiniz” diye sorumluluktan kaçamaz. Cinayetlere, devrimcilere yönelik katliamlar karşısında sessiz kalmasın.

Böyle bir anlayış tek kelimeyle devrimin, mücadelenin, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının karşısında sorumluluktan uzak olmaktır.

Sorumluluktan kaçış her çevrede değişik biçimlenmektedir. Kimileri sorunu bir diplomasi sorununa indirgeyip tavrını diplomasinin pragmatizmiyle sınırlarken, kimileri bu olumsuzlukları devrimci hareket üzerinde yürütülen küçük hesapların zemini olarak görebilmektedir. Fakat daha önce de vurguladığımız gibi bunlar bizim için bir yere kadar önemlidir.

Çünkü bu sorunu sadece devrimci hareketin veya bugünün sorunu olarak görmüyoruz. Bu sorun genelde sosyalizmin, mücadelenin, halkların sorunudur. Herkes bugün ve yarın takındığı tavırlarla halklara ve tarihe hesap verecektir.

Bizi asıl ilgilendiren nokta olumsuzluğun, halkların umut, güven, cesaret ve bilincinde yarattığı tahribattır. Biz asıl olarak bu tahribatı onarmanın mücadelesini vermeliyiz, çünkü olumsuzluğu ve sonuçlarını ancak böyle etkisizleştirebiliriz, yok edebiliriz.

Umut ve güven diri tutulmalıdır. Bunun için yapılması gereken asıl düşmana, yani emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadeleyi yükseltmek, bu mücadelenin önünde yer alacak örgütlenmeyi sağlamlaştıırıp işlevli kılmaktır. Kırılan umutlar, sarsılan güvenler ancak bu şekilde diriltilebilir.

Bu aşamadan sonra saldırıların kaynaklandığı mantığı yok etmek, suçlarının hesabını sormak önemlidir ama tek başına yeterli değildir,

çünkü bu mantık sergilediği anlayış ve pratikte halkların gelecek, umut ve güvenini de kırmıştır. Bu gelecek ancak tutarlı bir mücadele ve sağlıklı bir örgütlenmeyle aydınlatılabilir.

Sürecin başından beri ortaya çıkan tahribatların en önemlilerinden biri ise bilinçlerde yaratılan çarpıklıktır. Bu çeteci mantığın devrimcilere yönelik saldırıları için uygulayıcılar, piyonlar bulması da, ortaya çıkan olumsuzluğun devrime, mücadeleye, örgüte ve kendine karşı bir inançsızlığın ortaya çıkması da en temel bir bilinç eksikliğinin-çarpıklığının sonucudur.

Bu bilinç çarpıklığının yarattığı sonuçlar öylesine dehşet vericidir ki düne kadar yoldaşım dediği insanları yatırıp kurşuna dizen hilkat garibeleri ortaya çıkarmıştır. Ve yine bu bilinç çarpıklığı o denli acil müdahale edilmesi gereken tavırlar yaratmıştır ki, bir kısım insanlar sorunları, ayrılığı ortaya çıkarıp devrimciliği-devrimciliğini, mücadeleyi-mücadelesini sorgulayıp kendini her şeyden soyutlayabilmektedir.

Tüm bu olumsuzlukları ortaya çıkaran, bilinçleri bulandırıp çarpıklaştıran tasfiyeci-çeteci mantığın anlayışı ve uygulamalarıdır. Bu anlayış ve uygulamaları yerli yerine oturtmak, hak ettiği tavrı geliştirmek kaçınılmazdır, tersi kaçıştır, yılgınlıktır.

Çeteci mantık saldırmak zorundaydı, çünkü karşı karşıya olduğu devrimci inisiyatif ve adalet karşısında başka bir çaresi yoktu. 3 Mart Kararları bu çaresizliğin, tasfiyeci anlayışın kafasına vurduğu aşamada ortaya çıkmıştır. Sıcak mücadeleden, ülkeden kaçıp ve bunu teorize ederek yaşamını sürdürme kaygısıyla biçimlenen mülteci anlayışın ülkeye müdahale eden devrimci inisiyatif karşısında çaresizliğidir, bitmişliğidir.

6 Mart katliamının hemen ertesinde 7 Mart günü alınan saldırı kararı yine çeteci mantığın fırsatçılığından başka bir şeyi göstermez. “Birkaç darbe de ben vurursam bu iş biter” anlayışıyla gündeme gelen bu saldırıların altındaki mantığı siyasi hiçbir kıstasla değerlendiremeyiz. 7 Mart sonrası başlayan, üç devrimcinin ölümüyle ve onlarca yaralıyla, baskınlar, kundaklamalar vb. vb.yle devam eden bu alçakça saldırılara rağmen Devrimci Hareketin netleşme, oturtma sürecini büyük oranda tamamlaması çeteci mantık karşısında siyasi bakışın, devrimci sorumluluğun bir zaferidir.

7 Haziran kararları ise bu siyasi bakışın, devrimci sorumluluğun gidererek perçinlediği zafer karşısındaki çeteci çıkmazın göstergesidir. Çetecilik

siyasi bakış ve devrimci sorumluluk karşısında çıkmaza girmiştir. 7 Haziran Kararları, bulunduğu bataklıktan kurtulmaya çalışan çeteciliğin son çırpınışlarıdır. Onun için bu denli pervasızlar, onun için bu denli gözü dönmüştür, onun için her şeyi ayaklar altına alabilmektedir.

Yukarıda da belirttik, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele tarihimiz yüzlerce şehit ve kaybın acısı karşısındaki soğukkanlılığımızla, bilincimizle ve kararlılığımızla yazılmıştır. Bu tarihe yeni sayfalar ekleyeceksek, yine soğukkanlı, yine bilinçli ve yine kararlı olmak zorundayız. Her dönem mücadelemiz çeşitli zorlukların. engellerin karşısındaki tavrımızla belirlenmiştir. Bugün de dönemin karşımıza çıkardığı zorluklardan, engellerden biri de çeteci mantıktır. içimizden can alan, kan döken bu mantığı sadece dökülen kanı görerek yenemeyiz. Bu mantığı yenmenin ve tarihimizden silmenin koşulu Öncelikle siyasi çizgimizde ısrarlı olmaktır.

Siyasi çizgimizde adalet anlayışımız, suç anlayışımız. örgüt ve mücadele anlayışımız açıktır. Bu açıklık ve bunu pratiğe yansıtışımız, çeteci mantığı siyasi arenadan silmiştir. Hiçbir sağduyu bu mantığı siyasi bir misyon olarak karşımıza çıkaramaz.

Siyasi olarak yok olan bu mantık fiziki olarak bir süre daha yaşayacaktır ve devrimci harekete karşı saldırılarını sürdürecektir. Biz yine şehitler verebiliriz ve devrimci maskesiyle gezinen çeteci mantığın karar ve eylemleriyle dayanılmaz acılar yaşayabiliriz. Çünkü çetecilik fiziki olarak etkisizleştirilmedikçe bu saldırıların kaynağı hep olacaktır.

Bunlara hazır olmalıyız.

Hazır olmak edilgenlik veya acılar karşısında sergilenecek metanet değildir. Hazır olmak, çeteci mantığa karşı ideolojik-siyasi mücadeleyi yükseltmektir. Saldırılarına karşı uyanık ve atak önlemler geliştirmektir.

Hazır olmak bilinçleri aydınlatmak, çarpıklıklara karşı mücadele etmek, çarpıklıkları yok etmek ve ulaşılabilir en geniş kesimlere, halk tabakalarına bu misyonu götürebilmektir...

BİZ HAZIRIZ...

1 Temmuz 1993

DEVİRİMCİ ÇÖZÜM/BAŞYAZI

DEVRİMÇİ DEMOKRAT KAMUOYUNA;

10 Temmuz 1993 günü Almanya'nın Köln şehrinde Sivas katliamını protesto etmek amacıyla düzenlenen merkezi yürüyüşte, bugün artık devrimcilikle hiçbir bağdaşır yanı kalmayan Dursun KARATAŞ çetesi bir kez daha DEVRİMÇİ SOL kitlesine, dahası tüm devrimci demokrat güçlere taş ve sopalarla saldırmış, birçok insanı yaralamıştır.

Devrimci Sol Güçler'in Köln, Hamburg, İsviçre, Belçika, Fransa Strassbourg'da, Bavyera Ausburg'da Sivas katliamını protestolarına. Wiesbaden'de Almanya devrimcilerine yönelik yargısız infazları protesto yürüyüşüne katılmasını fırsat bilen bu çete toparladığı grupla böyle bir saldırıya girişmiştir.

8 Temmuz günü aynı çetenin mensupları bu seferde Fransa-Paris'te insanlarımıza saldırmışlar, silah kullanmışlar, dernek basıp tahrip etmişlerdir.

Yine bir süredir Almanya'nın Bavyera eyaletinde polisle işbirliği yaparak arkadaşlarımızı ihbar ederek, haklarında yazılı-sözlü ifade vermekte olan bu çetenin suçları saymakla bitmez. Gecelerimizi dahi polise ihbar edenlerin devrimcilikle hiçbir ilgileri kalmamıştır.

10 Temmuz 1993 günü Sivas katliamıyla ilgili yürüyüşte DEVRİMÇİ SOL GÜÇLER'e saldıran Dursun KARATAŞ grubu daha önce de Solingen katliamını protesto yürüyüşlerinde aynı provokasyon ortamlarını yaratarak düşmana hizmet eden saldırılar düzenlemekten çekinmemiştir.

Tüm devrimci-demokrat kamuoyuna sesleniyoruz:

Kendilerine yapılan hiçbir uyarıyı dikkate almayan bu çetenin yaptığı alçakça saldırılar, ihbarlar, provokasyonlar "Devrimci Solcular birbiriyale çatışıyor" diye aktarılmamalıdır. Artık bu söyleme son verilmelidir.

Kan ve canla yoğrulmuş olan Devrimci Sol tarihinin Dursun KARATAŞ çevresi tarafından kirletilmesi çabalarına kimse alet olmamalıdır.

Devrimci kanı dökenler devrimci olamazlar.

Dursun KARATAŞ ve ortaklarının, Devrimci Hareket'e karşı hesap vermeleri gereken suçlular dışında örgütümüzle hiçbir ilişkileri yoktur. Halka karşı saldırıları, yapacakları hiçbir şey DEVRİMÇİ SOL'u bağlamaz.

DEVRİMÇİ SOL; devrimci katillerinin, ihbarcılarının, provokatörlerin çetesi değil, Marksist-Leninist bir halk hareketidir.

Ve tarihi emekçi halkların fedakarlıkları, kanı, canı pahasına yükseltmiştir.

Halka saldırmak devrimcilerin değil, karşı-devrimcilerin işidir.

KAHROLSUN DEVRİMÇİ KATİLLERİ!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

YAŞASIN DEVRİMÇİ SOL!..

DEVİRİMCI SOL

AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

11 .TEMMUZ.1993

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMİYİZ..

Tarih: 15 Temmuz 1993 Sayı:56

DEVRİMCİKANI DÖKMEYİ POLİTİKA HALİNE GETİRENLER BU POLİTİKANİN SONUÇLARINA KATLANMAK ZORUNDADIR!..

Tüm Devrimci-Kamuoyuna, Emekçi Halklara!..

Hareketimiz DEVRİMCİ SOL Ocak 1993'ten beri kontrgerillayı aratmayan hemen her türlü yöntemin kullanıldığı yoğun bir saldırıyla karşı karşıyadır. Yalan, ahlaksızlık, burjuva taktikler ve katliam girişimlerine varan silahlı saldırılar... Öyle ki, bu saldırılarda onlarca insanımız yaralanmış, ölümlerden dönmüş ve üç insanımız da alçakça pusularda katledilmiştir.

Saldırılar örgüt içi sorunlardan kaynaklanıyor gibi görünse de, özünde hareketimiz nezdinde suçlu durumda olan birinin kendini kurtarmak için hareketimizi yok etme amacıyla biçimlenmektedir. Ve bu amaç için yola çıkan Dursun KARATAŞ, hareketimizin bugüne kadar yarattığı tüm değerleri tahrip etmekte biran bile tereddüt etmemiştir. En değerli varlıklarımız, ahlakımız, geleneklerimiz, adaletimiz, şehitlerimiz, kadrolarımız ve bir bütün olarak ideolojik-siyasi çizgimiz bu saldırının hedefi durumuna getirilmiştir. Çünkü tüm bunlar Dursun KARATAŞ ve çevresine topladığı bir avuç suçlunun yaşam alanını yok eden olgulardır.

Yaklaşık yedi aydır devam eden bu saldırılarda hareketimize karşı işlenen suçlar birbirini izlemiş ve her suç yeni bir suçun habercisi olmuş, her suç yeni suçlular yaratmış, her suç yeni soruşturma, yargılama süreçlerini başlatmıştır. İşlenen suçlar sadece hareketimizin öz değerlerine karşı ol-

manın ötesinde, aynı zamanda genel devrimin çıkarlarına karşı bir duruma girmiştir. Ve elbette ki bu suçları işleyenler bunun için politika-taktik çizenler, bu misyonlarıyla ve eylemleriyle sadece hareketimiz karşısında değil, genelde devrimci-demokrat mücadele karşısında da suçlu duruma düşmüşlerdir.

Bu gözü dönmüş saldırının başladığı andan itibaren hareketimizin izlediği yöntem, öz olarak saldırıların boyutlanmasının önüne geçmek, gerçeklerin karartılacağı bir çatışma ortamı yerine tartışma, eleştiri, ikna sürecini işletmek yönünde olmuştur. Hareketimizin ve genel devrimci mücadelenin çıkarlarını korumak zorundaydık ve bu, bize, geleneklerimize yakışır şekilde olmalıydı. Geleneklerimizin özü ise bugüne kadar yarattığımız değerlerin her koşulda savunulmasıdır. Bunun için hep tartışmaya çalıştık, bunun için hep ikna ya çalıştık, bunun için - sorunun genel devrimci mücadeleyi ilgilendirdiği noktada- sorunu genele mal etmeye çalıştık. Tüm bunlar, hareketimizi ve devrimci mücadelenin çıkarlarını savunma sorumluluğunun bir gereği idi ve yerine getirdik, getirmeye de devam edeceğiz. Saldırıların katliam girişimlerine varması ve bunun devam edeceğinin özellikle vurgulanması karşısında, bugüne kadar kanımızla, canımızla yarattığımız adaletimizi de savunmak zorundaydık. Ve bunu ifade ettik. Defalarca değerlerimize, geleneklerimize, adaletimize, şehitlerimize, kadrolarımıza kısacası hareketimize yönelik her saldırının DEVRİMCİ SOL ADALETİ'nin sınırları içerisinde değerlendirileceğini belirttik. Bir suçlu etrafında kümelenen çetenin gözü dönmüş saldırıları, cinayetleri, katliam girişimleri sadece anlayış düzeyinde mahkum edilmekle kalmamalı, bu anlayışın yönlendiricileri ve uygulayıcıları halklara, devrime ve hareketimize karşı işledikleri suçların bedellerini ödemeliydi.

Hiç bir suç teorik, diplomatik kistaslarla örtbas edilemez. affedilemezdi. Çünkü biz mücadelesini, ahlakını, ideolojik-siyasi çizgisini günlük çıkarlarla karartan bir gelenekten gelmiyoruz. Tarih bilincimiz, adalet anlayışımız, her şeyi olduğu gibi suçları ve suçluları da ait oldukları yerde değerlendirmemizi getirmektedir. Bugüne kadar bu anlayışımızdan da taviz vermedik ve bunu da belirttik.

Bugüne kadar izlediğimiz politika ve yöntemler bu anlayışımızın uygulaması olmuştur ve tüm emekçi halkların, devrimci-demokrat kamuoyunun gözleri önündedir. Bu anlamıyla gizli-saklı yöntemler ve yapılanları çarpıtıp inkar yoluna sapma bizim benimseyeceğimiz yöntem ve tavır ol-

mamıştır. Ahlakımız, geleneklerimiz, ideolojik-siyasi çizgimiz buna izin vermez.

Hareketimizi, ideolojik-siyasi çizgimizi, ahlakımızı, geleneklerimizi, adaletimizi ve kadrolarımızı bu saldırılar karşısında korumak için önlemler almak, saldırıları her düzeyde boşa çıkarmak bizim en doğal hakkımızdı ve bu hakkı bugüne kadar kullandık, kullanmaya da devam edeceğiz.

Önlemlerimiz ve savunma anlayışımız, saldırının yöntemi ve boyutuyla doğrudan ilgilidir. Bugüne kadar ki geleneğimiz budur.

Bu anlamda, ideolojik-siyasi çizgimize, anlayışımıza yönelik yalan demagojiyle örülmüş saldırılar, tarafımızca ideolojik-siyasi çizgimizin açılması, anlayışımızın ortaya konulması ve bu türden saldırıları gerçekleştirenleri ideolojik-siyasi sınıfsal konumunu ortaya koyup, teşhir etmek, bu boyutta yaratılan kaos ve kargaşayı engellemek biçiminde olmuştur.

Fiziki saldırılar karşısındaki tavrımızın birinci yönü bu saldırıları etkisizleştirecek önlemler geliştirmektir. İkinci yön ise bu saldırıları, yönlendiren ve gerçekleştiren suçluları DEVRİMCİ SOL ADALETİ karşısına çıkarmak biçimindedir. İlkesiz-kuralsız hiç bir yönü olmayan bu politikamıza bağlı olarak bu güne kadar:

-Mahalli bölgelerde halka ve insanlarımıza yönelik olarak kundaklamadan, kurşunlamaya, işkenceli sorgulardan, kurşuna dizme provalarına kadar Dursun KARATAŞ çetesi adına birçok karşı-devrimci eylemin örgütleyicisi ve gerçekleştircisi durumunda bulunan suçlulardan Kenan GÜNGÖR, Polat ÜNLÜ ve kasap kod adıyla tanınan kişiler yoldaşlarımızca gözaltına alınıp, sorgulanmış, işledikleri suçları bölge halklarının önünde itiraf etmeleri üzerine, yine bölge halklarının da onayıyla bir daha bu tip saldırılara katılmamaları ve işledikleri suçların cezası olması anlamıyla dizlerinden yaralanıp, bırakılmışlardır.

-14.7. 1993 tarihinde uzun süredir bizzat örgütleyip, yönettiği ve bir çoğuna fiili olarak katıldığı hareketimiz karşıtı suçlardan dolayı sorgulanıp- yargılanmak üzere aranan Rıza GÜNEŞER isimli çete mensubu İstanbul İkitelli'de yoldaşlarımızca bulunmuş ve gözaltına alınmak istenmiştir.

Yoldaşlarımızın bu tavrı karşısında silahını çekip yeni cinayetler işlemeye kalkıştığı noktada. adaletimizden yeni suçlar işleyerek kurtulmaya

çalışan bu şahıs, söz konusu girişimi üzerine yoldaşlarımızca olay anında cezalandırmak zorunda kalmıştır.

Rıza GÜNEŞER sürecin başından beri hemen bütün filli-silahlı saldırıların içindedir, yöneticisidir. Ev kundaklama, işkenceli sorgular, ormanda kurşuna dizme provaları vb. gibilerini saymazsak, hareketimize karşı işlediği belli başlı suçlar şunlardır;

Rıza GÜNEŞER, Dursun KARATAŞ'ın hareketimizin canlanma, kendini yenileme savaşını bastırmak ve suçlarını örtbas etmek amacıyla kurduğu "Darbecilere Karşı Mücadele Ekipleri"nin sorumlusudur ve bu sorumluluğun sonucu olarak hareketimize, insanlarımıza, kurumlarımıza yönelik bütün saldırıların planlayıcısı, örgütleyicisi ve yöneticisidir.

Hemen her saldırıda birinci derecede rolü olan Rıza GÜNEŞER'in son eylemi 21.6. 1993 tarihinde Devrimci Çözüm Dergisine yönelik olarak gerçekleştirilen ve beş insanımızın yaralanmasıyla sonuçlanan katliam girişimidir.

Daha önceki baskında olduğu gibi bu eylem de Rıza GÜNEŞER tarafından planlanıp, örgütlenmiş ve yönetilmiştir. Dergiyi basan katillerin başında yer alarak. insanları yatırıp "tara" emrini veren bizzat Rıza GÜNEŞER'dir.

Rıza GÜNEŞER bu suçlarıyla DEVRİMCİ SOL ADALET'ine hesap vermek zorundaydı. Ancak bundan kurtulmak için silahını çekip yeni cinayetler işlemeye kalkışmış ve bu tavrıyla yoldaşlarımıza başka yol bırakmamıştır.

Örgütümüze Karşı Suç İşleyenlere, Bunda Israr Edenlere Ve Bu Suçların Politikasını Oluşturup, Uygulayanlara Çağrımızdır!..

Ocak 1993'te itibaren hareketimize karşı sürdürülen saldırılarda bir çok değerimiz, geleneğimiz, ahlakımız çığnendi, ayaklar altına alındı, ideolojik-siyasi çizgimiz bulanıklaştırılıp bir kişinin çıkarına, konumuna uydurulmaya çalışıldı. Onlarca insanımız yaralandı. Üç tanesi alçakça pusularda katledildi ve sonuçta yaratılan halklarda, devrimci-demokrat kamuoyunda bir güvensizlik ve elini devrimci kanına bulamış, her an devrimci kanı dökmeye hazır suçlular oldu. tarihimiz ve geleneklerimiz iyi bilinir ki, hareketimiz her koşulda ahlakını, ideolojik-siyasi çizgisini, geleneklerini, kadrolarını kısacası kan ve can bedeli yaratılan tüm değerlerini korumuştur, bu doğrultuda hiç bir zaman taviz vermemiş, hiç bir

zorluktan yılmamıştır. Bugün de değişen bir şey yoktur. Hareketimiz en değerli varlıklarına karşı gündeme gelen her saldırıyı bertaraf edecek ve bu saldırıların sorumlularını yargılayacak güce sahiptir.

Hareketimize karşı sürdürülen ve her yöntemin kullanıldığı bu saldırının bir çıkmaz olduğunu ve hareketimizin canlanma, kendini yenileme savaşını kesintiye uğratmak bir yana, yeni suçlar ve suçlular yaratmaktan başka bir sonuç vermeyeceğini defalarca vurguladık ve yine vurguluyoruz.

Bu yol bir çıkmazdır, sonu bataklıktır, karşı-devrime hizmettir. DEVRİM-Cİ SOL ADALETİ'ne hesap verme zorunluluğudur. Örgütümüzün yaşadığı tüm sorunların çözüm yolu tartışma-eleştiri-özeleştirmeden oluşan köklü bir sorgulama sürecine girilmesidir. Bu yolu başında yalan-dema-goji ve devrimci kaniyle tıkamaya çalışanlar ve tıkayanlar büyük bir sorumlulukla karşı karşıyadırlar. Tarih ve halklar onları affetmeyecektir.

Bir suçlunun konum ve çıkarı uğruna hareketimize, devrime zarar vermek bu uğurda yeni suçlar işlemek bir DEVRİM-Cİ SOL taraftarının, kadrosunun devrimci ahlakıyla bağdaşamaz, bağdaşmayacaktır. Suçluların feryatları dinmeyecektir. Çünkü adaletimiz karşısında feryat etmekten başka yolları kalmamıştır. Bugün sürecin daha da olumsuz bir düzeye varmasını engellemenin yolu bu suçluların feryatlarına kulak tıkayıp, onları suçları ve adaletimizle baş başa bırakmaktır. DEVRİM-Cİ SOL' da emeği olan hiç bir insanımız bu suçluların oluşturduğu çeteye alet olmamalıdır, devrime, hareketimize kısacası tüm değerlerimize karşı suçlu konuma düşmemelidir. Görev, devrimci ahlaka. adalete, ideolojik-siyasi çizgimize sahip çıkmaktır. Bunu yapmayıp şu veya bu nedenle çetenin ek-seninde kalanlar yeni suçlar işlemekten, suçlara ortak olmaktan ve adaletimize hesap vermekten kaçamayacaktır. Çünkü Dursun KARATAŞ herkesi kendi durumuna sokarak suçlarını görünmez kılmaya, örtbas etmeye çalışıyor. Onun bu doğrultudaki politika ve taktiklerine alet olmamalı, karşı çıkmalıyız. Her şeyden önce bugüne kadar ki emeğimiz bize bunu dayatmaktadır. Dursun KARATAŞ'ın süreci daha da olumsuz bir boyuta sürüklemesinin başka yolu yoktur.

Emekçi Halkımız!..

Mücadele ve gelenekleriyle bilinç ve yüreğimizdeki umudu her geçen gün büyüten DEVRİM-Cİ SOL'un yaşadığı bu sorunlar kimseyi kaygılandırmamalı.

Umutsuzluk, güvensizlik boy vermemelidir. DEVRİMCİ SOL ideolojik-siyasi çizgisiyle, gelenekleri, ahlaki ve savaşçı karakteriyle devrimin, halkların kurtuluş mücadelesinin içindedir ve bu savaşın gereklerini yerine getirmeye devam edecektir. Bugün yaşanan sorunlar ve ortaya çıkan olumsuzluklar geçicidir. Kaynağında devrim, halklara karşı hiç bir sorumluluk duymayan, kendisi ve konumu için her şeyi gözden çıkarabilen bir anlayış vardır. Ki bu anlayış yaptıklarıyla bugüne kadar emperyalizm ve faşizmin başaramadığı ölçüde hareketimize zarar vermiştir. Ancak hareketimiz, tüm tarihinde kanıtladığı gibi tüm zorlukları kararlılık ve fedakarlık gerektiren bir süreçte atletmiş, yeniden düze çıkabilmiştir. Bugün de farklı olmayacaktır. Çünkü kısa sürede hareketimiz Dursun KARATAŞ'ın neden olduğu olumsuzlukların bir çoğunu bertaraf etmiş, siyasi olgunluğuyla, devrimci sorumluluğuyla yok edebilmiştir.

Ve bugün Dursun KARATAŞ kendisini korumanın zemini olarak bu olumsuzlukları, kaos ve kargaşayı sürdürmek istemektedir. Bizler olumsuzlukları alt ettikçe o daha da pervasızlaşmakta, yeni olumsuzlukların önünü açmaktadır. Bu onun çaresizliğidir, bu onun son çırpınışlarıdır. Şunu unutmayalım ki, bu durum bir süre daha devam edebilir. Yeni saldırılar, çirkinlikler sergilenebilir.

Ancak hareketimiz her şeye karşı siyasi olgunluğunu koruyarak devrimci sorumluklarını yerine getirecektir.

Hareketimizi her koşulda koruyup, güçlendirecek, bunu engellemeye çalışan her girişimi etkisiz kılacağız. Hiç bir devrimci amacı olmayan zorbalık karşısında boyun eğmeyiz, eğmemeliyiz. Bugün harekete, değerlerimize, emeklerimize sahip çıkmak zorundayız ve bunun tek yolu zorbalığa boyun eğmemek, sürdürülen saldırıları gerektiği biçimiyle bertaraf etmektir. Bunu başaracağız.

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

DEVRİMCİ SOL

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMİYİZ..

Tarih:17 Temmuz 1993 Sayı: 57

KÜRT-TÜRK, HER MİLLİYETTEN EMEKÇİ HALKIMIZA!.. DEVRİMCİ SOL, KADROLARIYLA VE SİLAHLARIYLA EMEKÇİ HALKLARIN KURTULUŞ SAVAŞINDAKİ ONURLU YERİNİ KORUMAKTADIR!..

Mücadelesi ve gelenekleriyle dünya ve ülkemiz halklarının gözünde seçkin bir yeri olan hareketimiz DEVRİMCİ SOL bir süredir önemli olumsuzluklar yaşamaktadır. Özellikle 12 Temmuz 1991 katliamından itibaren mücadele düzeyimizde ortaya çıkan ve 1992 Ağustos, Eylül aylarında hareketimizi bir yok oluşun eşiğine getiren olumsuzluklara çözüm bulmak amacıyla gündeme getirilen 13 Eylül inisiyatifi ve sonrası gelişmeler bu olumsuzlukları dostun ve düşmanın gözleri önüne sermiştir. Elbette ki biz devrimciler olumsuzluklarımızın bilinmesinden her hangi bir kaygı duymayız. Tam tersine ortaya çıkan olumsuzluklarımız, bizim bunları yok etmede daha da bilinçli ve kararlı bir çabanın içerisine girmemizi getirir. Korkutucu ve zararlı olan olumsuzlukların, yanlışlıkların, eksiklerin bilinmesi, açığa çıkarılması değil, gizlenmesi, görülmemesidir.

13 Eylül inisiyatifi bu anlamıyla sadece hareketimiz için değil, genel devrimci mücadele açısından da tarihi bir gelişmedir. Emekçi halkların umudu haline gelen hareketimizin, müdahale edilmediği taktirde çürüyüp, yok olmasını getirecek oldukça önemli olumsuzluk ve yanlışlıklar 13 Eylül inisiyatifiyle gündeme getirilmiş ve kadroların çözüm platformuna sunulmuştur.

Hareketimizin kadrolarındaki bilinç ve irade gücüne, halkların doğruyu ayırt etmedeki şaşmaz yargısına güven dışında bir dayanağı olmayan 13 Eylül inisiyatifi bu yönüyle de mücadele ve örgütlülük düzeyimizdeki gerileyişe dur diyebilecek bir misyonun sahibi olmuştur.

Ne var ki, çok basitte olsa herhangi bir olumsuzluk veya yanlışlığı, bunlara kaynaklık eden anlayışı yok etmedikçe ortadan kaldırmak, düzeltmek mümkün değildir. Kaldı ki, 13 Eylül inisiyatifinin doğrudan karşısına aldığı olumsuzluk ve yanlışlıklar basit-tesadüfi olgular değil, ideolojik-siyasi çizgimizi doğrudan ilgilendiren çok önemli olumsuzluk ve yanlışlıklardır. Ki bunlar kadro anlayışımızdan, mücadele-örgüt devrim anlayışımıza, eylem çizgimizden, halka bakış ve yaklaşımımıza kadar yansımış bu noktalarda önemli çarpıklıkların ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Evet bu çarpıklıkları bir anda yok etmek ve doğruyu tekrar egemen kılmak olumsuzlukların kaynağını kurutmadan mümkün değildir. Ancak olumsuzlukların kaynağını oluşturan anlayış, her şeyden önce, bir devrimci için varlık koşulu olan devrime. halklara karşı güven ve saygısını da yitirmiş, kendi konum ve çıkarını koruma kaygısı onun tüm yöntem ve taktiklerini belirlemiştir. Bu noktada sorun bir kişi sorunu olmaktan çıkmış devrime. halklara, örgüte zararlı bir anlayışla mücadele sorunu haline gelmiştir. Eksik, hata, yanlışlık ve suçların bir anlayış düzeyine çıkarılıp, teorileştirildiği noktada, bu olumsuzlukların örgütümüz içerisinde yaygınlığı oranında belirli bir kesimi de yanına almış ve örgütümüze bir bölünmeyi yaşatmıştır. Ancak bu “bölünme” görünümdeki bir olgudur.

Bugün örgütümüzde bir bölünmeden çok ideoloji-siyasi çizgimiz dışına çıkan bir avuç suçlu ve çevresine topladığı bir kaç unsurun hareketimizden kopması ve hareketimize karşı eylemlere girişmesidir.

Burjuva basınına da yansıyan hareketimize yönelik bu saldırılarda taraftar ve kadrolarımız dövülmüş, kaçırılmış, evler, kurumlar basılmış ve kundaklanmıştır. Bununla da kalınmamış, yoldaşlarımıza alçakça pusular kurulmuş, katliam girişimlerinde bulunulmuştur. Sonuç, tahrip edilen onca maddi-manevi değerinin dışında onlarca yaralı ve üç yoldaşımızın şehit edilmesidir.

Bütün bunların hareketimize karşı bir güvensizlik doğurması kaçınılmazdı ve bugün böyle bir güvensizlik söz konusudur. Kürt-Türk emekçi halkların bugün hareketimize karşı “neden” ve “nasıl sonuçlanacak” soruları etrafında düğümlenen bir karamsarlık ve güvensizlik eğilimleri

içerisinde bulunduğu inkar edilemez. Bugün boş sözlerle, abartmalarla bu gerçeği gizleyemeyiz, kendimizi ve emekçi halkları aldatamayız. Tam tersine dün olduğu gibi bugün de olumsuzlukları görüp kabul etmek, onların üzerine yürüyüp yenmenin birinci koşuludur. Ve biz 13 Eylül inisiyatifiyle başlayan hareketimizi çürüme ve yok oluş sürecinden çıkarıp, bir canlanma-yenilenmeyi amaçlayan atılımımızda bu anlayışla hareket ettik. Ne kendimizi ne de başkalarını aldatarak bir yere varamazdık, varamayız da...

Halkların güvenine layık olmalı, umudu güçlendirip, büyütmeliyiz diye yola çıktık. Bunun en temel koşulu ise olumsuzlukları yok ederek, sağlam ve geleceğe güvenle bakan bir örgütlenme yaratmaktır. Bunu bir anda gerçekleştirmek mümkün olmadığı gibi emperyalizm ve faşizmin saldırıları yanında olumsuzluklara kaynaklık eden anlayışın yaratacağı

zararları da göz önüne almak ve atılacak her adımı düşünerek, planlayıp-programlayarak atmak zorundaydık. Nitekim, bu süreci oldukça zorlu ve büyük acılar yaşayarak geçirdik. Bir yandan faşizm en değerli yoldaşlarımızı katledip, yenilenme-canlanma atılımını bastırmaya çalışırken, diğer yandan örgütümüzü yok oluşa getiren anlayış da boş durmadı. Salt görüntü uğruna yine en değerli yoldaşlarımızın da içinde olduğu bir kısım insanımızı plansız-programsız ve hedefsiz girişimlerle katletti. Bütün bunlar güvensizlik ve karamsarlığı daha da körükledi, yaygınlaştırdı.

Her şeye karşın bugün açıklıkla şunu söyleyebiliriz ki, 13 Eylül'le başlayan süreçte, engellere, saldırılara, katliamlara karşın tespit edilen programda önemli gelişmeler sağlanmış ve geleceğimizin daha da sağlıklı biçimleneceği bir örgütsel zemini oluşturulmuştur. Ve bu zemin, kapalı kapılar ardında, masa başlarında değil, doğrudan mücadelenin içinden kan ve ateş çemberinin ortasında yaratılmış, DEVRİMCİ SOL, ideolojik-siyasi çizgisine, gelenek ve ahlakına yakışır bir şekilde tüm gücüyle halkların kurtuluş mücadelesindeki onurlu yerine sahip çıkmıştır.

En zorlu ve sancılı dönemini attığımız bu yenilenme-canlanma atılımımız, gerçekleştirilen tüm olumluluklara, yaratılan sağlam zemine karşın henüz başlangıç aşamasındadır. Ve bu durum çok daha büyük görevlerin omuzlanmasını, çok daha büyük fedakarlıkların göze alınmasını gerektirmektedir.

Tüm DEVRİMCİ SOL kadro, savaşçı ve taraftarlarının aydınlıklı bir

bilinç ve kararlı bir irade ile omuzlamaya hazır olduğu önümüzdeki süreç, hareketimizin halklar nezdinde var olan güven-bilinç bulanıklığını giderme, mücadeledeki onurlu yerini sağlamlaştırma dönemidir.

KÜRT-TÜRK HER MİLLİYETEN EMEKÇİ HALKIMIZ!..

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, MEMURLAR, GECEKONDU YOKSULLARI, İŞSİZLER, ÖĞRENCİLER!..

DEVİRİMCİ SOL'u hepimiz çok yakından tanıyoruz. 1978'den beri DEVİRİMCİ SOL'u bizzat kendi yaşamınızdan; evinizden, işyerinizden, mahallenizden, okulunuzdan, köyünüzden tanıyoruz. Bilinciniz, kininiz, öfkeniz, kavganız oldu; yumruğunuz, sesiniz, silahınız oldu, dağlarınız, sokaklarınız oldu. Acılarınız, sevinçleriniz oldu, üzüntüleriniz, coşkunuz oldu. Gelişmek, güçlenmek, kavgada ilerlemek düz bir çizgi izlemiyor. Acılar, gerileme ve duraklamalar olumsuzluklar da var bu kavgada.

Ama kavga her zaman bilinç ve iradeyle; fedakarlık ve kararlılıkla; dürüstlikle-açıklık ve sadakatla yürür, tüm zorluklar bunlarla aşılar.

Emperyalizm ve faşizmin en azgın saldırılarını gerçekleştirdiği, insanlarımızın açlık ve sefaletle mahkûm edildiği, Kürt halkının imha edilmek istendiği, halkların kurtuluş mücadelesinin toplu katliamlarla bastırılmaya, birbirine kırdırılmaya, devrimcilerin sokak ortalarında, evlerde, okullarda katledildiği bir dönemde; halklarımıza, emeğimize, yaşamımıza, ulusal bilinç ve varlığımıza sahip çıkıp bunları elde etmenin, korumanın tek bir yolu vardır: Mücadele etmek, kavganın içinde yer almak...

Oligarşi bütün politika ve alternatiflerini tüketmiş, göstermelik hükümet değişiklikleri, demokrasi aldatmacalarıyla hiç bir sonuç elde edemez hale gelmiştir. Baskı ve terörünü tırmandırmaktan, halkları bu yöntemle sındırıp bastırmaktan başka bir alternatifi yoktur ve bugün oligarşi tüm gücüyle bu politikayı uygulamaya başlamıştır. Oligarşi halkların hak ve özgürlük talepleri karşısında o denli çaresizdir ki, artık her hak ve özgürlük talebini silahla bastırmaya çalışmaktadır.

Bugün Kürdistan'da sürdürülen açık bir savaş vardır ve oligarşi bunu bir soykırım boyutuna vardirmiştir. Kürt halkı ulusal kimliği uğruna yürüttüğü mücadelesinde bugün bir soykırım tehdidiyle karşı karşıyadır.

Dağlar, ormanlar hedef gözetmeksizin bombalanmakta, top ateşine tutulan köyler yakılıp yıkılmaktadır. Oligarşi yakıp yıkarak, katlederek Kürt

halkının kimliğine sahip çıkma mücadelesini ezmeye çalışmaktadır.

Oligarşinin ekonomik çıkmazının faturasını ödemeye mahkûm edilen işçi-memur kitlesinin bu faturayı kabul etmemesi, emeklerinin hakkını istemesi karşısında da oligarşinin zorbalıktan başka bir alternatifi yoktur.

İşçinin, memurun örgütlü hak istemleri, direnişleri bugün polis coplarıyla, kurşunlarıyla, panzer paletleriyle karşılanmakta, düzen bu yöntemlerle nefes almaya kalkmaktadır.

Özetle tam bir bunalım içinde olan, varlığını sürdürme savaşını en vahşi, insanlık dışı yöntemlerle sürdürmeye çalışan oligarşi, tüm yöntemlerinin etkisiz olduğu noktada halkları birbirine kırdırmaya, Kürt-Türk çelişkisiyle, Alevi-Sünni çatışmasıyla yaşamını uzatmaya çalışmaktadır. Bu amacına ulaşması mümkün değildir, tarihin ve bilimin yasaları bunu kaçınılmaz bir şekilde kanıtlamaktadır.

DEVİRİMCİ SOL, bu insanlık dışı baskı-sömürü sistemini yerle bir etmenin, halkların kendi düzenlerini kurmanın mücadelesini veren, bu uğurda şehitler pahasına gelenekler oluşturmuş bir harektir. Adaletle, direnişleriyle, düşmana korku veren politika ve eylemleriyle bugüne kadar halkların yüreğinde bir umut, bilinçlerinde bir ışık olan DEVİRİMCİ SOL, yaşanan tüm olumsuzluklara karşın bu misyonu sürdürecektir. ideolojik-siyasi çizgisiyle, Bağımsızlık-Demokrasi-Sosyalizm kavgasındaki kararlılığıyla, kadro ve savaşçıların devrime, örgüte, mücadeleye sahip çıkma bilinç ve sorumluluğuyla olumsuzlukları aşma konusunda önemli adımlar atan hareketimiz tüm örgütlenmeleri, kadro ve savaşçılarıyla mücadelenin içinde, görevlerinin başındadır ve hiç bir güç de bunu engelleyememiştir.

DEVİRİMCİ SOL bu kavgada yine sesiniz, yumruğunuz, silahınız, öfkeniz ve adaletiniz olarak, sokaklarda, dağlarda, düşmanın beyninde yankılanmaya devam edecektir.

Düşmanın tüm politika ve taktikleri, demagojileri karşısında halkları aydınlatmayı; bir sürü haline getirilip yönetilmek istenen halkların bilincinde berraklık sağlayacak tüm çalışmaları gücümüz oranında yerine getirmeyi bir görev biliyoruz.

Halkların örgütlü gücünün her şeyi yapmaya yeterli olacağı bilinciyle her alanda halkların örgütlenmesini geliştirip güçlendirmeyi devrimin temel görevlerinden biri olarak ele alıyoruz ve kadro-savaşçı-taraftar-

larımızla bunu yaratmanın bitmez-tükenmez uğraşı içinde olacağız.

Silahımız her zaman emperyalizme-faşizme ve işbirlikçilerine yönelik olacak, muhbirleri, emperyalizmin hizmetçileri, işbirlikçileri, ajanları her zaman hedefimizde yer alacaklardır. Silahlarımız hiç bir zaman halklara zarar vermeyecek, halkların talepleriyle, kurtuluş amaçlarıyla çelişmeyecektir.

Evet, DEVRİMCİ SOL devrimle özdeşleşmiş düşünce yapısıyla, bunu mutlaka elde etmeye koşullanmış niyet ve iradesiyle halkların kurtuluş mücadelesinde, kendine ait onurlu yere sahip çıkıyor ve çıkacaktır. Hiç bir gücün engelleyemeyeceği bu düşünce, niyet ve irademize bağlı olarak aşağıdaki eylemler emperyalizme ve faşizme karşı mücadelemizin bir gereği olarak savaşlarımızca gerçekleştirilmiştir.

-8.6.1993 tarihinde halklara yalan-demagoji ve terör dışında hiç bir şey vermeyen, halklara karşı işlenen suçların doğrudan sorumlusu olan DYP ve SHP binalarına karşı gerçekleştirilen eylemlerde; DYP İstanbul/Kartal ilçe binası; DYP İzmir/Balçova ilçe binası; SHP İstanbul/Küçük çekmece ilçe binası savaşlarımızca tahrip edilmiştir.

-14.6.1993 tarihinde Özelleştirme politikalarına ve hak gasplarına karşı sürdürülen işçi direnişini desteklemek amacıyla; İstanbul/Gaziosmanpaşa Belediyesi: İstanbul/Zeytinburnu belediye binası; İstanbul/Kağıthane Belediye binası: İstanbul/Bakırköy Sümerbank binası Savaşlarımızca bombalanarak tahrip edilmiştir.

-7.7.1993 tarihinde İstanbul Kağıthane belediyesinin işçilerin haklarını ve direnişlerine karşı sürdürülen genci politika ve baskıları protesto etmek, devam eden işçi direnişini desteklemek amacıyla: Kağıthane belediye başkanı yardımcısı Şahin Battal'ın arabası tahrip edilerek kendisine ve belediyede üstlenen bütün gericilere son bir uyarı yapılmıştır.

-13.7.1993 tarihinde 12 Temmuz şehitlerimizi anmak amacıyla İzmir/Kadifekale semtinde halka karşı baskı-terör ve işkence uygulamalarıyla bölge halkının yakından tanıdığı bir sivil ekip savaşlarımızca cezalandırılmış, iki işkencecinin yaralı kurtulduğu bu eylemimizde Altan AYDIN isimli işkenceci halka karşı işlediği suçların bedelini ödemiştir.

Emekçiler, Aydınlar, Demokratlar, Yurtseverler!..

Oligarşinin ekonomik-siyasi çıkmazının giderek derinleştiği, kurallarına uygun bir savaş dahi yürütemeyip sivil halka karşı katliamlarla,

halkları bir birine kırdırma provokasyonlarıyla sonuç almaya çalıştığı günümüz koşullarında, tüm suni ayrımları reddedip halkların kardeşliğini esas alan bir mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Halkların ulusal ve sosyal kurtuluşları ancak böyle bir bakışla örgütlenen mücadelenin sonucu olacaktır.

Faşizmin halktan yana olan herkesi, aydın, sanatçı, demokrat, Kürt-Türk, Alevi-Sünni demeden hedef aldığı bir dönemde halkların ve halktan yana olanların da hedef ve amacı net olmak zorundadır. Bu zorunluluğu yerine getirememek yeni yenilgileri, yeni acıları kabullenmek demektir. Ve yine bu zorunluluktan kaçan herkes bu yenilgilerde, bu acılarda pay sahibi olacaktır.

DEVRİMCİ SOL her zaman olduğu gibi halka ve tarihe karşı sorumluluğunun bir gereği olarak oligarşiyi ve onun baskı-terör araçlarını hedef alan, halkların ortak örgütlenmesini sağlamayı temel alan bir çizgide üzerine düşen görevleri yerine getirecektir. Halkların kurtuluşunu amaçlayan, halkların kardeşliği ve ortak örgütlenmesini kabul eden herkesi bu mücadelede sorumluluklarına sahip çıkmaya çağırıyoruz, bu kavganın omuz omuza başarıya ulaşacağını bir kere daha vurguluyoruz.

ONUR, EMPERYALİZME-FAŞİZME KARŞI SAVAŞARAK KÖRÖNÖR!..

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ VE MÜCADELESİ!..

HALKLARIN KURTULUŞU DEVRİMEDİR!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL, YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!..

DEVRİMCİ SOL

DEVRİMCİ SOL

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL, YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!..

Tarih: 18 Temmuz 1993 Sayı: 58

DEVRİMCİ KANI DÖKMEYİ MESLEK EDİNEREN ÇETE KANA DOYMUYOR: ERDOĞAN'LARI KATLEDENLERİ MÜCADELEMİZLE EZECEGİZ

Ezilen halkların kurtuluş mücadelesi zordur, fedakarlık, kararlık ister. Sabır ve soğukkanlılık ister. Çünkü bu mücadele sadece bilek gücüyle, kaba kuvvetle yürümez. Bu mücadele, her şeyden önce sağlam bir bilinç, üstün bir irade gücüyle kendine güven ve cesaretle yürütülebilir. Bunlardan yoksun olanların yarı yolda kalmaları, dahası ihanet bataklığına sürüklenmeleri kaçınıl-

mazdır. Ve biz bugüne kadar tüm bu özelliklerimizle sadece düşmanın değil, ihanet çetelerinin darbelerine karşı da göğüs gerebildik, ayakta kalabildik.

Bugün yine sırtımızdan bıçaklanıyoruz. DEVRİMCİ SOL'u yok etmeye

yeminli bir suçlu, oluşturduğu çete ile hareketimize saldırmaya devam ediyor, yoldaşlarımızın dökülen kanlarıyla ömrünü uzatmaya çalışıyor.

Ama boşuna... Dökülen her damla kanımız Dursun KARATAŞ ve çetesini biraz daha bataklığın sürüklüyor, kaçınılmaz sonlarını biraz daha yakınlaştırıyor.

Onlarca insanımız kaçırıldı, işkenceden geçirildi, tehdit edildi, devrimciliği bırakmaya zorlandı, kurşunlandı, evleri kundaklandı, talan edildi, kurum ve birimlerimiz basıldı, toplu katliam girişimlerinde bulunuldu.

Tüm bu saldırılarda üç değerli yoldaşımızı yitirdik, onlarca insanımız infaz girişiminden yaralı olarak kurtuldu, ölümlerde döndü. Ama tüm bunlara rağmen güçlenen, halklara umut ve güven veren biz olduk. Çünkü THKP-C / DEVRİMCİ SOL düşüncesini temsil ediyorduk, pratiğimizle, düşüncemizle bunu herkese kanıtladık. Saldırıları, cinayetleri bizi bir adım geriletmek şöyle dursun, ihanete kinimiz daha da arttırdı, mücadeleye, örgütsel görevlerimize daha bir sarıldık. Çünkü haklılığımızı ancak ve ancak böyle somut bir güce dönüştürebilirdik, ancak yozlaşmışlığa, çürümüşlüğe karşı yürüttüğümüz kavgayı böyle kazanabilirdik.

Ve bugün Dursun KARATAŞ çetesi yeni bir cinayete halklara, örgütümüze düşmanlığını bir kere daha kanıtlamıştır. Devrimcileri katlederek suçluluğunu gizlemeyi, hesap vermekten kurtulmayı amaçlayan bu çete başı 18.7.1993 günü Sağmalcılar Cezaevinde yoldaşlarımızdan Erdoğan ELİUYGUN'u (Arif-Asaf) katlederek suçlarına yeni birini daha eklemiştir.

Yoldaşlarımızın koğuşunu her türlü silahla basan çete mensubu bir grup beş arkadaşımızı çeşitli yerlerinden yaralarken, Erdoğan yoldaşımızı da bizzat Dursun KARATAŞ'ın emriyle katletmişlerdir.

Tarih zorbaya, halk düşmanlarına, hainlere karşı mücadele ile yazılır ve bu mücadele sayısız değerli insanın emekleriyle, fedakarlıklarıyla, kanı ve canıyla biçimlenir, güzelleşir. Ve her dönem, haklıdan, doğrudan, gerçekten korkanlar, öncelikle bu değerli insanların emeklerini, çabalarını boşa çıkarmak, onların yaşamlarına son vermek ister... Onları ve emeklerini yok etmekle güçleneceklerini sanırlar. Ama her defasında yanılmışlardır.

Kaybedilen her değerli insanın boşluğu mücadelenin haklılığı ve gücü ile anında doldurulmuş, gidenler binlerle geri gelmişlerdir.

Erdoğan Yoldaş, 20 Yıllık Mücadele ve Emeği ile Devrimci Solun Bir

Parçasıdır. 1970'lı yılların başında bir THKP-C sempatizanı olarak devrimci mücadele ile tanışan Erdoğan yoldaş, 1954 Fatsa doğumludur. Yoksul bir Gürcü ailesinin oğlu olan Erdoğan 1974-75 yıllarından itibaren İstanbul'da aktif bir DEV-GENÇ üyesi olarak önce okuduğu Galatasaray İşletmecilik Yüksek okulunda, daha sonra da DEV-GENÇ Şişli bölge örgütlenmesinde bir yönetici olarak anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede içinde yer aldı

1978 yılında gündeme gelen Devrimci Yol tasfiyeciliğine karşı mücadelede DEV- GENÇ Şişli bölge komitesinin bir üyesi olarak üzerine düşen görevleri yapar, tasfiyeciliğin teşhir ve tecridinde önemli roller üstlenir.

Hareketimizin gelişip yaygınlaşmasına bağlı olarak Erdoğan yoldaş da yeni görevler alır ve Kürdistan Bölge Komitesi'nin bir üyesi olarak hareketimizin Kürdistan örgütlenmesinin yöneticilerinden biri olur. bu görevini yakalandığı 1980 baharına kadar sürdüren Erdoğan yoldaş yakalandığında da hareketimizin direniş geleneğe sahip çıkar ve işkencecilere hareketimizin hiçbir sırnı vermez, örnek bir direniş sergiler.

Tahliye olduğu 1986 Mart'ına kadar kaldığı cezaevlerinde her zaman direnişin saflarında yer alan Erdoğan, özellikle cuntanın baskı-ışkence politikasını dizginsiz yürüttüğü Anadolu cezaevlerinde kimi zaman tek başına devrimci onurun savunucusu olur.

Tahliyesinin hemen ardından hareketten görev talebinde bulunan Erdoğan yoldaş bu tarihten itibaren hareketimizin 91 sürecine kadar ki gelişim ve birikiminde önemli bir misyon sahibi olarak mahalli bölgelerde, SDB örgütlenmelerinde çeşitli sorumluluklar üstlenir, merkezi yapıda yer alır. 1991 yılında, firar edişinin ardından örgüt içinde bir tasfiye hareketi başlatan ben-merkezci anlayış tarafından tasfiyeye tabi tutulur ve çeşitli gerekçelerle cezalandırılıp etkisiz duruma getirilir.

1991 sonunda gönderildiği Kampta askeri disiplini, mütevaziliği ve çalışkanlığı ile kendini kanıtlayan Erdoğan yoldaş burada çeşitli sorumluluklar alır, kamp eğitimliği görevini üstlenir.

1992 Ağustos'unda bizzat çete başı tarafından Kürdistan sorumluluğu görevine verilir.

13 Eylül'ün ortaya koyduğu gerçekler karşısında hareketi sahiplenmesi ve çözüm yolunun kadroların iradesinde aranması doğrultusundaki

görüşleri nedeniyle Dursun KARATAŞ tarafından hayasızca sürdürülen kişisel saldırıların belli başlı hedeflerinden biri oldu. Çete başı, kişileri yıpratma, karalama, yok etme yoluyla kendini kurtarmaya çalışırken, sorunların kaynağını ve nedenini yaşadığı süreç içinde çok yakından gören Erdoğan yoldaşı da hedefleri arasına koymuştur.

Haziran ayında hareketin verdiği bir görevle yurtdışına çıkarken oligarşiye tutsak düşen Erdoğan yoldaş, işkenceciler karşısında yine teslim olmamış, o sırada şubede bulunan çete mensuplarına da devrimci namus ve onuru korumanın dersini vermiştir.

Yaşamının her döneminde bir devrimcinin sahip olması gereken onur ve dürüstlüğü yaşatmaya, çevresine kavratmaya çalışan ve bu çalışmalarlarıyla bugün onurumuzu, tarihsel bilincimizi temsil eden şehitlerimizin de içinde olduğu bir çok Devrimci Sol'cu üzerinde emek sahibi olmuştur.

Kurtuluşunu, yaşamını yoldaşlarımızın katledilmesinde gören çete başının kendisi de çok iyi biliyor ki, bugün karşısında tarihsel-siyasal bilinciyle, gelenekleriyle, ahlakıyla, mücadele azmi ve kararlılığıyla, sınıf kınıyla bir DEVRİMCİ SOL vardır. Erdoğan gibi tek tek yoldaşlarımızı katlederek ne kendini kurtarması, ne de DEVRİMCİ SOL'u yok etmesi mümkün değildir. Onun tek bir amacı kalmıştır, o da devrime, mücadeleye zarar vermektен başka bir "üretimi" olmayan yaşamını bir gün daha uzatmaktır. Bedri'ler, Gürcan'lar, Menekşe'ler, nasıl tükeniyorsa.

Ercan'lar, Muammer'ler, Ercan Şakar'lar nasıl kinimize kin katıyorsa. Erdoğan'lar da tükenmeyecek, onurlu ölümleriyle mücadele azmimizi derinleştireceklerdir. Her kaybımız yerlerini onlarcasıyla dolduracak çalışmalarlarıyla anılacaklardır.

Yoldaşlar!..

Hareketimiz, bütün değerlerini, ahlakını, geleneklerini ve kadrolarını, yöneticilerini, taraftarlarını hedef alan soysuzca savaş ilanı ile karşı karşıyadır. Bu, biz düşmanla çarpışırken arkamızdan hançerlemeyi amaçlamış soysuz bir savaş ilanidir.

Emperyalizm ve oligarşiye karşı yüzlerce şehidin onurunu taşıyan bir hareket olarak devrimcilik adına yoldaşlarımızı katledenlere duyduğumuz kin, yaşadığımız acılardan az değildir. Acımız ve kinimizi denetlemek zorundayız. Acı ve kinimizi mücadeleye, düşmana yoğunlaştırmak

zorundayız. Ancak bizlere bu acıları yaşatanları da affetmeyiz, affetmeyeceğiz.

Bu, her şeyden önce DEVRİMCİ ŞOL'un onur savaşımıdır. Bu savaşımı mutlaka kazanacağız. DEVRİMCİ SOL'un ideolojik-siyasi çizgisine, gelenek ve ahlakına, kadro, savaşçı ve taraftarlarına karşı işlenen her suçun hesabını sormak siyasi onurumuzun bir parçasıdır ki onurumuzu hiç kimse çığneyemeyecektir.

Yaşadığımız bu soysuz-alçakça saldırılar karşısında onurumuzu korumak ve bunun gereklerini yerine getirmek bir görev olduğu gibi halka ve tarihe karşı siyasi bir sorumluluktur da... Devrimci kanı dökenlerin, bu yolda talimat verenlerin suçları ve kimlikleri açıktır. Onları anlayışlarıyla, çeteleriyle tecrit edip tarihten silmek, bir daha bu suçları işleyemez hale getirmek nasıl örgütlü iradi bir görevse, bir kaos ortamına neden olacak duygusal-tepkisel davranışlardan kaçmak da devamımızın dayattığı zorunlu bir görevdir. Mücadelenin tüm görevlerini olduğu gibi bu konuda da görevlerimizi bilinçli-iradi ve örgütlü bir biçimde ele alıp yerine getirmek zorundayız.

Devrimci-Demokrat-Yurtsever Tüm Dostlarımıza!..

Dökülen kanlar devrimindir. Çokça söylenen bu söz bugün artık anlamsızdır.

Çünkü sözler bitmiştir. Çünkü sağ duyu, çünkü sorumluk, çünkü sahiplenme hükmünü yitirmiştir. Ortada kan vardır ve akmaya da devam etmektedir. Devrimci kanı akıtanların, bunu siyasi gelecekleri için teminat sayanların yaşadığı, yaşama hakkının tanındığı bir platformda, çok anlamlı olan bu kavramların hiç bir değeri kalmamıştır. Oysa bizler bugün devrimi, halkların çıkarını, gelenek ve ahlakımızı, saygınlığımızı ve geleceğimizi korumalıyız. Bunun tek yolu da devrimci kanı döken bu çeteyi her yönüyle etkisizleştirip siyasi arenadan silmektir. Asıl görev dün de bugün de buydu. Bu göreve sahip çıkmak dışında bir alternatif kalmamıştır.

Başka alternatif arayanlar, hangi gerekçeyi ileri sürerlerse sürsünler bu en temel görevi savsaklıyor demektir.

Herkes bu görev karşısında ki konum ve yaptıklarıyla tarih ve halklara hesap vermek zorundadır. Bizler tarih ve halklara vereceğimiz hesabın sorumluluğuyla bu göreve sahip çıkıyoruz. Tarih ve halklar tarafından

“görevden kaçma” suçuyla yargılanmayacağız... Devrimi, örgütümüzü savunmak ve bunun gereklerini yerine getirmek bir “suç” ise bu suçtan “yargılanmaya” hazırız.

ERDOGAN‘LARI MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ‘.

DEVİRİMCİ KANI DÖKENLER DEVİRİMCİ SOL ADALETİNE HESAP VERECEKTİR!..

BÜTÜN ENGELLERİ DEVİRİMCİ MÜCADELEMİZLE AŞACAĞIZ!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ‘.. YAŞASIN DEVİRİMCİ SOL!..

DEVİRİMCİ SOL

BASINA VE KAMUOYUNA

18 Temmuz 1993 günü Bayrampaşa Cezaevinde biz DEVRİMÇİ SOL tutsaklarının bulunduğu koğuş, gözü dönmüş tasfiyeci, hizipçi DK taraftarlarınca basılıp yoldaşımız Erdoğan ELIUYGUN katledilmiş, beş arkadaşımız yaralanmıştır.

Hareketimizin 1990 yılından bu yana içinde bulunduğu krizi çözme konusunda hiçbir devrimci yönetime yanaşmayan, tasfiyeci-benmerkezci politikasını adım adım hayata geçiren, bu nedenle onlarca yiğit önder kadromuzun katledilmesine neden olan, kendi kişisel konumunu kaybetmemek için krizin gittikçe derinleşmesine göz yuman ve sonuçta gelinen noktada yalan, demagoji dışında sermayesi kalmayan ve Cezaevinde kanlı çatışma devrimci kanı emmeye doymayan DK'nın, cezaevinde de aynı politikayı sürdürmesi, bizler açısından sürpriz bir durum değildir. Şubede polis karşısında sınırsız çözümlü, utanmazca hareketimize küfür eden, yoldaşlarımızı katlettiren, halkımıza ve mücadelemize karşı en büyük suçu işleyen ve bu haliyle ancak DK'ya yakışan suçlulardan oluşmuş çetesini, silah, şiş ve sopalarla üzerimize salmıştır.

Saldırganları koğuş girişinde fark eden bir yoldaşımız, DK çetesine mensup bir saldırganın elinde bulunan bir silahı eline geçirerek Şadi OZBOLAT ve Birol ABATAY'ı yaralamıştır. Bu ilk karşı koyma sırasında paniğe kapılan 40 kişilik saldırgan güruh sağa-sola ateş etmeye başlamıştır.

İlk açılan ateş sırasında yara alan Erdoğan yoldaşımız, bir arkadaşımız tarafından alınarak en dip hücreye taşınmış ve korunmaya çalışılmıştır.

Arkadaşlarımızın ağızlarına silah dayayan eli kanlı çete mensupları şubede kendilerinin devrimci kimlikten soyunarak her türlü değerimizden, ahlakımızdan, anlayışımızdan uzaklaşarak alçakça yaptıkları ihbarcılığı, ihaneti yoldaşlarımızın yerini söyletmeye çalışarak bizlere de yaptırmaya çalışmışlardır. İstediklerini elde edemeyen güruh temsilcileri, orada bulunan tüm arkadaşlarımızın hayati noktalarına ateş edip,

şışlemiş, bununla da yetinmeyerek şube polisini aratmayacak küfür, hakaret ve tehditlerini savurmuşlardır. Beklemedikleri bir karşılıkla yüz yüze gelen güruhun paniği sonucu, arkadaşlarımızın bir kısmı tamamıyla tesadüf eseri yaralı olarak kurtulmuştur.

Erdoğan yoldaşımızı 15 dakika kadar bulamayan DK çetesi, bu 15 dakika boyunca “Erdoğan’ı aramak” bahanesiyle tüm koğuşu talan etmiştir.

Zincirinden boşanmış deliler gibi her yere saldırırken, buzdolabına bile bakmayı ihmal etmeyen DK’cular, bu talan sırasında duvarda bulunan 12 Temmuz şehitlerimizden Cavit OZKAYA ve Niyazi AYDIN’ın resmini indirmiş, 6 Mart şehidimiz Bedri YAGAN’ın resmini parçalamışlardır.

Daktilomuz kırılmış, dokümanlarımız yırtılmış, özel eşyalarımız tahrip edilmiştir. Polis baskınlarından alışkın olduğumuz bu “yöntem” ile bu kez kendilerine “devrimciyim” diyenler tarafından yüz yüze bırakılmak, bugüne kadar sergiledikleri tüm iğrençliklerine rağmen bizleri şaşkırtmıştır.

Polisin, şehitlerimizi katlettikten sonra işkence yapmasına, üzerlerine çıkıp tepinmesine alışkındık ama, kendisine devrimci sıfatını yakıştıranların yoldaşımızı katlettikten sonra cesedini şışlemelerine ilk kez tanık oluyorduk. Ve bunu kabullenmek kolay değildi. Saldırganlar “işlerini bitirip” koğuşu terk ettikten sonra, koğuşun tam anlamıyla talan edilmiş bir görünüme sahip olması; duvarlardan, yerlerden, yataklardan günlerce boş kovan toplanması, atış alanı gibi rasgele ateş edildiğinin en basit göstergesiydi.

Bu pislik kendi içimizden çıktığı yanıla kendi geçmişimizin bir parçası olduğu için hala yapılanlara alışamadığımızı görüyor, UTANIYORUZ...

13 Eylül inisiyatifinden bugüne, bizlere “kontrgerillanın çocukları” söylemiyle saldırarak, her türlü kirli savaş yöntemini uygulamakta hiçbir sakınca görmeyen DK çetesinin, ordu karargahı basar gibi, ondan fazla silahlı ve kırktan fazla insanla 15 kişilik koğuşu basması ve bir yoldaşımızı katletmesi sırasında cezaevi idaresinin ve askerin tamamen seyirci kalması oldukça anlamlıdır. Erdoğan yoldaşımız şubedeyken siyasi polisin kendisine; “seni öldürmedik, öldürmeyeceğiz. O. (DK hizbinin cezaevindeki şefi) seni bekliyor, senin öldürülmeni ona havale ediyoruz” demiş olmaları ise, askerin ve cezaevi idaresinin bu seyirciliğini daha anlamlı kılmaktadır.

Siyasi şube polisinin kendisinden en küçük bir sır almayı dahi başara-

madığı Erdoğan yoldaşımızın katli için daha dışarıdayken aylarca peşinden koşup, “kafam karışık, gel konuşalım” diyerek pusu kuran L’nün şubede verdiği ifadelerde (diğer anlattıklarının yanında) Erdoğan yoldaşımıza ilişkin tüm bildiklerini anlatması, Erdoğan yoldaşımıza açılan iddianamenin tümünün L ile K isimli kendini bilmezlerin şube ifadeleri ile “yalan gazetesi”nin yayınlarından oluşması ve son olarak da L adlı alçağın 18 Temmuz katliamına birfil katılması, kimin, kiminle ne boyutta işbirliği yaptığının en açık kanıtıdır.

Politik olarak iflas eden DK, fiziki olarak da bitişe yaklaştığı noktada son çırpınışlarının eseri olarak bu saldırıyı gerçekleştirmek zorundaydı.

“... ve dünyanın bütün resmi tarihçileri, yaşanan geçmiş sürecin objektif tanıklarının düşmanlarıdır. Dünyada olduğu gibi bizde de bu tanıklar şu ya da bu yolla yok edilmeli, ya da “siyasi rehavet” vb. yolla ,gebe’ bırakılarak tanıklık edemez duruma getirilmelidir. Ancak bu yolla resmi tarih insanlara yutturulabilirdi...” (E. ELIUYGUN’un bir notundan.) Evet, şehit yoldaşımız da, bizler de mücadeleyi, hareketi sahiplenmenin, yalanlara, yanlışlara set oluşturmaya çalışmanın nelere mal olacağını çok iyi biliyorduk. Yoldaşımız tutsak düşmeden önce de, bir çok kez DK çetesi tarafından tuzağa düşürülmeye çalışılmış, ancak alınan önlemler sonucu bu tuzaklar geçersiz kılınmıştır. Evet... Ne konulan tuzaklar, ne bizzat DK tarafından kendisine ifade edilen “kan akar, ezerim, yok ederim” vb. tehditleri, ne hakkında sayfalarca döktürülen yalan-yanlış “tanıklıklar”, ne bu “tanık”ların kıyıda köşede kalan devrim kaçkınlarından, ahlaksızlardan devşirilmesi, hiçbir şey onu doğru bildiği yoldan döndürememiş, yıldırمامış, DEVRİMCİ SOL ailesinin geleneğine olduğu kadar ELIUYGUN ailesinin başeğmez geleneğine uygun bir şekilde yaşamını noktalamıştır.

20 yılı bulan devrimci geçmişiyile bu yaşam, işkence hanelerde en azgın polis işkencesine, cunta koşullarının en azgın saldırılarına karşı baş eğmez tutumuyla örnek olmuş ve en son DK’nın insanlık dışı, devrimcilikle en ufak bağı kalmayan saldırılarına karşı da dimdik ayakta kalmıştır.

Ya siz DK çetesinin eli kanlı mensupları!..

Siz yaptıklarınızı, yarattıklarınızı, geçmişinizi dönüp sorguluyor musunuz?

Biz artık sizlerden bu cesaret ve dürüstlüğü -bir parça da olsa- bekleyemiyoruz.

İçinizde, bir parça insani yanı kalıp da sorgulamayı yapanlar ise, ihanet, ahlaksızlık, devrimci katliamı ve utanç dışında bir şey bulamayacaklar.

Sizleri bu denli saldırgan yapan, devrimciliğinizin sınılandığı yerlerde yaptığınız işbirliği ve ihanet yanında, son süreçte aldığınız “kültür”dür.

DK sizlerin zaaflarını, sizlere ve tüm devrimcilere karşı öyle bir kullanıyor ki, bu yolda gittiğiniz sürece suçlarınıza suç eklemek-ten başka alternatifiniz kalmıyor. Ve tüm solun yüz karası olma durumunuzu derinleştiriyorsunuz.

Döktüğünüz devrimci kanının hesabını tarih ve halklarımız önünde vermekten kurtulamayacaksınız. Şehitlerimizin dökülen kanının hesabını er ya da geç vermekten kurtulamayacaksınız.

ERDOĞAN‘LAR ÖLÜMSÜZDÜR!..

ERDOĞAN‘LARI KATLEDEREK TARİHİ YOK EDEMEZSİNİZ!..

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN DEVRİMÇİ SOL!..

**Bayrampaşa Cezaevinde Tutsak Bulunan Bir Grup DEVRİMÇİ SOL
Tutsağı Adına Güneş ARDIÇ (ELIUYGUN) - Veli KILIÇ**

»Sağmalcılar cezaevinde alçakça kat/edilen Erdoğan ELLUYGUN yoldaşımızın “Kara Mizahta Yeni Oyuncular” başlıklı dedikodu, yalan, demagoji belgesinde kendisi hakkında ileri sürülen bir kısım yalan/ara ilişkin yazılmış bu yazısı, yazdığı dönemde, diğer tüm yoldaşlarımız için olduğu gibi, Erdoğan yoldaşımız açısından da, kişisel saldırılara yanıt vermemeye. DK’nın ortamı kişisellik batağında boğma çabasına ortak olmama anlayışımız gereği yayınlanmamıştı. Ancak Erdoğan ,in katledilmesinden sonra, Erdoğan’ın ve diğer yoldaşlarımızın haince katledilmelerine zemin hazırlamak için DK’nın kullandığı yöntemleri ve sergilediği ahlaksızlığı göstermesi açısından, Devrimci ÇÖZÜM dergisinde burada da aktardığımız ilgili bölümleri yayınlanmıştır.

SİYASAL TÜKENİŞİN YALANLARI YA DA KARA MİZAHTA YENİ OYUNCULAR ÜZERİNE

Politik hırs ve tutkuların, gemlenemez kariyer hırsı ve konum kaygılarının bir insanı nerelere sürüklediğinin canlı bir prototipi olan tasfiyeci başı, tam da kusursuz bir Kara Mizah nesnesi olarak daha şimdiden tarihe geçmeyi hak etti. O, her şeyi kendisiyle başlatıp kendisiyle bitiren “hareket benim dediğimi yapmazsa molekülüne kadar parçalansın sözleriyle konum hırsının hangi noktalara ulaştığını ve bu mantıkla her şeyi yakıp yıkan, tüm değerleri ayaklar altına alan ve bu psikolojik haliyle ruhsal dengesini tamamen yitirmiş, suçluluğun paranoyak korkusunu yaşayan hastalıklı bir kişiliğe dönüştü. Ben duygusunun uç noktasındaki ifadesi olan bu megalomanyaklığı o boyuttadır ki, artık tedaviye de cevap vermeyen umutsuz bir klinik vakadır.

Tasfiyeciler düşüncelerden korkarlar. Bugün onların tek bir yolu var: DEVRİMCİ SOL’u şiddet yöntemiyle tasfiye edip tek kişinin mutlak sultasını ikame etmek. Bunun siyasal plandaki yöntemi yalan, dolan, entrika ve terördür. Onlar bu terörü kullanmadan amaçlarına ulaşamazlar.

Düşüncelerimizden korktukları için 3 Mart kararlarıyla tüm tartışmaları kesip, terör sürecini başlattılar.

Biz şimdiye dek sorumluluk duygusuyla hareket ederek bu saldırılara cevap vermedik. DEVRİMCİ SOL’un bu konudaki geleneğine sıkı sıkıya

sarıldık. Bu soğukkanlı hareket karşısında işi daha da azıtan tasfiyeciler, işi ihbarcılık noktasına kadar vardırıdılar. Tüm isimler açık açık her yerde söylenmeye başlandı. Hareket tam bir deşifreyona sürüklendi. Zaten tartışmaları legalden başlatan, legalite ile yeraltını kuşatma ve onları teslim alma taktiği güden tasfiyeci başı, ihbarcılık sürecinin mimarıdır.

Sorunu legalite ile çözme anlayışının mantıksal sonucu, yoğun bir deşifreyon, yeraltını dumura uğratma ve Hareketi katliama açık bir hale getirmektir.

Bunu çok iyi bilen tasfiyeci başı, yavuz hırsız tavrı ile katliama neden olmakla başkalarını suçlar. Ama bu nafile bir çabadır!

“Kara Mizah’ta Yeni Yüzler! yazısı, mahalle kadınlarının çeşme başı dedikodularını aşmayan düzeyde spekülasyonlar ve yalanlarla dolu. Belli yoldaşlarımızın katliamı için ön zemin hazırlamanın acemi bir çabası olarak da değerlendirilebilecek yalanlarla dolu olan bu yazı, aynı zamanda şarlatan bir müfterinin hezeyanlarını yansıtmaya açınsından da ibret vericidir. Komünistleşme süreci ile “insanın insanlaşması süreci” aynı şeylerdir.

Tasfiyeci başı bu süreci, yani “insanın insanlaşması” sürecini tersine çevirdi ve insanlıktan uzaklaşma kulvarında hızla yol almaktadır. Paranoyaya varan bir tükeniş korkusu ile panik halinde öyle hezeyanlar döküyor ki. ağzından çıkanı kulağı duymuyor. Bu nedenle yalanlarının tümüyle uğraşmak gerçekten zor.

Bizi mücadeleden kaçan, meşru zeminde kalmayı amaçlayan biri olarak göstermeyi kafasına koyan tasfiyeci başı yalanda sınır tanımıyor. Neler söylemiyor ki? Çıktıktan sonra hareketten yakındığımı, bağ kurmadığımı, askerlik sorununu (dövizli askerlik dahil) dayattığımı vb. vb...

Kimseye yakınma, bağ kurmama gibi bir durum olamaz, olmamıştır. Hareketten yakınma yönünde kimseye tek bir sözümüz yoktur, kimse bunu iddia edemez. Diğer yandan çıktığımızın ikinci günü bağımız kurulmuştur.

Bunları tasfiyeci başı da bilir. Ama bilmeyen insanları yalanla koşullandırıp üzerimize saldırtma hesapları yaptığından bu çirkin yöntemden medet ummaktadır. Askerlikle ilgili yalanına gelince:

Bir kere 86’da dövizli askerlik diye bir işleyiş yok. Bundan yararlanmak için yurtdışında kalmak-çalışmak gerekir. Ayrıca benim 4 aylık kısa dönem yapma hakkım vardı bunu da reddetmişimdir. Bu sorunu 86’da

değil, 76'da kapatmışızdır. Ama bunlar da önemli değil, tüm bu yalanlara dayanarak meşru zeminde kalma isteğim(!) sözüm ona kanıtlanıyor.

Acaba durum gerçekten böyle midir? Bir insanın meşru zeminde kalma isteği var, buna rağmen illa yeraltına çekilecek diye bir mantığımız mı var?

Hadi yeraltına çektik, ona geniş sorumluluklar verme neyin nesi oluyor?

Bu mantıksal çelişkiyi de bir kenara bırakalım, çünkü tasfiyecilik her yolu kullanarak yalan-dolanla iş görmeyi, kara çalmayı artık temel bir yöntem haline getirmiştir.

0 dönemde N'nin legal bir dergi için yaptığı öneriye “yeraltında daha fonksiyoner olurum” diyerek karşı çıkan ve daha sonraki istihdamı da bu yönde olan biri olarak bunları yeniden anlatmak, böyle basitliklerle uğraşmak insanı sıkıyor. Ama ne yapalım, siyasal ahlaksızlık ile basitlik iç içedir.

Tasfiyeci başının diğer bir iddiası da kaldığım evi en küçük bir olayda terk ettiğim yönündeki yalanıdır. Bir kere tasfiyeci başının da sık sık geldiği evi tam tamına 3 yıl kullandım. Evin eşyalarının önemli bir bölümü eskiciden alınan ve ilişkilerin kömürlüklere attığı eski koltuk vb. ile tamamlandı. 0 dönemde kira, depozito vb. için yakınlarımızdan aldığım borcu ise hala ödemedim.

Yeraltındaki bir üssün 3 yıl kullanılmasına akıllı bir türlü ermeyen DK “bu kadar uzun süre ev kullanmak yanlış değil mi?” diye sorunca, N: “Bu konuda şunu anlarsan daha iyi olur. Bu insanlar üç yıl bir evi kullanabiliyor demek ki, olaya böyle yaklaş” diye tavsiyelerde bulunmuştu. Evi bilen çoğaldığı ve bu yoldaşların farklı yerlerde istihdamları gündeme geldiği için evin boşaltılmasına karar verildi.

İkinci olarak “bu üç yıl boyunca evi sık sık terk ederdi” sözü de kocaman bir yalan. Evde bulunanlar henüz sağ. Bu konuda ölüleri tanık olarak gösteremezsin. Ev sadece bir kez terk edildi. 0 da, evi kurumlaştıran bayan arkadaş takip aldı, evin sokağında fark etti, eve girmeden uzaklaştı. Biz de her ihtimale karşı evi boşalttı k. Daha sonra 1,5 yıl daha oturduk. Tanıklar ortadadır.

Tasfiyeci başında yalanlar bitmiyor:

“86'da ANAP operasyonunda N. Yaralanır... Operasyon üzerine Arif gibileri kaybolur. Bunları bulmak zordur. Bulduğunda randevuya ge-

tirmek daha zordur. N. Koltuk değneği ile randevuya gider, Arif gelmez, geldiğinde de yanından uzaklaşmak için fırsat kollar.”

Bizim yavuz hırsız suçüstü yakalanmıştır. Hani uzun süre bağ kuramamıştık?

Oysa ANAP operasyonu bizim çıkışımızdan kısa bir süre sonra oldu. Demek ki yukarıdaki anlatımında N ile bağımız varmış sonucu çıkıyor. Bu çelişki bir yana, o dönemin arkadaşı sağdır, hayattadır. Onunla paylaşımımız ortadadır. 0 operasyon sonrası hemen (gençlik sorumlusu olan) bu arkadaş ile görüştük ve N'nin yükünü nasıl hafifletiriz diye düşüncelerimizi karşılıklı birbirimize aktardık. Bütün bunlar DK için boş ve anlamsız kanıtlama çabasıdır. 0 bir kez kafasına koymuştur. Her türlü yolu kullanarak, her yolu mubah görerek kişisel yıpratmadan medet umuyor.

Ve sıra geliyor ipimizi çeken yalana:

12 Temmuz'dan sonra Arif 12 Temmuz soruşturması içinde, genel tüm hata ve zaafı tekrar ele alınarak sorgulanmış, cezalandırılmış. Bu sorgulamaya katılanlar; Sinan, Sabo, Fazıl ve Necdet'tir.”

“Bu sorgulamada özeleştirici verdi ama yazıya döktüğünde oportünistçe davranarak “hata ve zaafı” dedi.

Bu “sorgulamanın” kanıtı olarak da Necdet'in yazısı gösteriliyor.(*)

12 Temmuz sonrasında böyle bir değerlendirme toplantısı yapıldı. O toplantıda Fazıl yoktu. Bu yalana neden başvurulmuş, onu anlamak da mümkün değil.

Bu toplantının teyp bandı vardı. Orada neler konuşulduğu çok açık olduğu için bu bant arşivden yok edilmiş. Bugün “Çiftehavuzlar'da gitti” deniyor. Her ne hikmetse en önemli belgeler “MK tutanakları, kasetler burada yok edilmiş ve esas arşivde (DK'nın yanındakilerde) ise kala kala özeleştiriler kalmış. 89 tutanakları bile arşivde var. Ama tek bir MK tutanağı yok. Önemli toplantı kasetleri yok. Faaliyet raporunda yaptığımız uzun eleştiri yok. 0, tüm önemli belgeleri yok etmiştir.

Bu toplantının yarısı N'ye küfürle geçirilmiştir... Bantın yok edilmesinin nedeni de budur. Hatta o kadar iğrenç şeyler söylenmiştir ki, N'nin nasıl oturmasını, kalkmasını bilmediği, otururken nasıl bacaklarını kaldırdığı... vb. vb. şeyler abartılmış taklitlerle, hareketlerle de yapılarak hepimizi hayretlere düşürmüştür. N'ye küfürler sadece o toplantıda değil, Temmuz şehitleri henüz morgta iken başlatılmıştır. Hem de ağza

alınmayacak, sokak serserisinin bile söylemeyeceği şeyler söylenmiştir. Bunlar söylenirken şehitlerin kanı henüz kurumamıştı bile. Bu küfürlerin değiştirilerek, diplomatik-siyasal bir dille ifadesi faaliyet raporunda yansımıştır.

0 kendisi ile N arasındaki savaşı “filler arasındaki savaşa” benzeter ek beni bu savaşta ezilmemek için tarafsız kalmakla suçlamıştır. Hatta şöyle söylemişti: “Bizim savaşımızın %90’ı iç düşmana, %10’u düşmana karşı veriliyor.” Buna cevap olarak şunları söylemişimdir: “Birincisi N ile aranızda ,filler savaşı’ olduğunu bilmiyordum. Ayrıca iç düşman tespiti yanlıştır. İçteki ideolojik mücadele ile düşmana karşı verilen mücadele aynı kategoride böyle %10, %90’lık gibi faktörlerle açıklanabilecek olgular değil” vb... Bunları daha sonra faaliyet raporunu eleştiren uzun yazımızda da ifade etmişizdir.

Bugün her şey öyle tersyüz ediliyor, öylesine iğrençlikle yalanlar uydu ruluyor ki, bunu normal bir insanın yapması mümkün değil.

Örneğin diğer bir yalan: “Deryaya bağlı çalıştı. Ama Derya onunla çalışmak istemedi.” Derya henüz yaşarken bu konuda bir şey söyleme, O

ölünce hemen utanmazca onu tanık göster. 12 Temmuz sonrası Derya ile sadece aşağı giderken, oda ilişkileri ayarladığı için temasımız oldu. Onun dışında bir temasımız olmadı.

“Kampta genç insanların tepkisini çeker, kuralsızlık burada da devam eder.”

“Önderliğe birkaç kez haber gönderir, zaafalarını gördüğünü belirtir ve görev ister.”

Bir kere kampta siyasi ve askeri eğitimin sorumluluğu gibi önemli bir görevim vardır. Ayrıca Musa olmadığı zaman kampın diğer idari görevlerinin sorumluluğu da üzerimdedir.

Ayrıca bu Hareket içinde işler sözlü haber göndererek mi oluyor, yoksa rapor sistemi ile mi oluyor? Bu gördüğüm zaafılar neymiş, nasıl görmüşüm, bu konuda neler demişim? Yok! Neyi göstereceksin. Olsaydı zaten senin gibi usta bir fırsatçı bunu kaçırır mıydı? Kampta 50’den fazla savaşçı için rapor yazdım. Kendim için böyle bir rapor yazamaz mıydım? Ama bunun olmadığını bilir. Şimdi kalkar Bedri’yi tanık olarak gösterebilir. Çünkü nasıl olsa Bedri -sayesinde- konuşamaz durumdadır.

Hangi genç insanımızın tepkisini çekmişiz, hangi zaafılar sürmüş? Ayrı-

ca bütün bunlar olmuş da onca insanın askeri-siyasi eğitiminin sorumluluğu bana nasıl verilmiş? Bu soruların tasfiyeci başı için bir anlamı yoktur. 0 artık hayalinde bir düşman kategorisi yaratmıştır.

Kafasında kurduğu halüsinasyonlara denk düşen bir tip çizmek için artık her yol mubah görülerek yapılır. Buna da “savaş bu, her şey mubahdır” mantığıyla cevap verilir.

12 Temmuz operasyonu ile ilgili hakkımızda söylenen yalanları daha önce cevaplamıştık. Onlara cevap vermeden hala kalkmış, 12 Temmuz’dan aldığımız takibi haber vermemişiz gibi yansıtıyor. Bu konu faaliyet raporunda “haber vermedi” şeklinde yüzde yüz yalanla ifade edilmiştir. Daha sonra bu yalan Kara Mizah’ta “haber verdiğim, ama yerimi söylemediğim” şeklinde değiştirilmiştir.

12 Temmuz sabahı Nişantaşı’ndaki üsse yakın bir çevrede olağanüstülük sezdim ve o dönemdeki yoğun takipler nedeniyle takip almış olabilirim bu üsse taşımayayım” kaygısıyla üsse gitmedim. Hemen telefonla üssü aradım. Durumdan Bilal ve İlçî’yi haberdar ettim. Daha sonra emin olma turlarına başlayınca ortalığın çok ciddi olduğunu gördüm. Tekrar üssü arayarak durumun normal olmadığını, gelmeyeceğimi, kendilerinin de kontrol yapmalarını söyledim. Durumu DK’ya (mobil telefonuna) söyledim. Daha sonra emin olarak DK’nın Beşiktaş’ta basılan yer dediği yere gittim. Bu yerin kapısında telefon kulübesi var. 0 kulübeden tekrar üssü ve DK’yı aradım. Temiz olduğumu ve malum yerde olduğumu; N ile irtibatımı sağlamalarını söyledim. N’de oranın telefonu vardı. 15 dakika aralıklarla sürekli telefon ediyordum. Sabit atölyeyi kapı önündeki sokak telefonundan arıyordum. Üzerimde jeton bittiği için dükkandaki sabit telefondan DK’nın mobil telefonunu aradım. Burası gece 12 civarında basılmış. Telefon nedeniyle basıldığı, ev sahibi şubeye alındığında sorulan sorulardan da anlaşıldı. Özetlersek. 12 Temmuz’da takip aldığını haber vermedi iddiası alçakça bir iddiadır. En az 8 kez kendisine haber vermişizdir. N ile hiç konuşamadık. Bunu DK da söylüyor. N’nin akşam bana uğrayacağını söylediğini, o yerin telefonunu da kaybettiğini bildirdi.

Yani N ile hiçbir telefon bağlantımız olmadı. Ama Tescilli Kurgucu bay Necdet kalkmış, sanki çok olayın içindeymiş gibi N ile konuştu diyor. Anlaşılan kurgu yaparken suflörünü iyi dinlememiş...

Darbeciler onu 13 Eylül’den sonar Kürdistan sorumluluğuna atadılar.‘ Bana görev verildiği 13 Eylül’ün öncesinde, Ağustos sonlarında bildiril-

di. Kampta Musa tanık. Fakat Kürdistan'la ilgili detay bilgiler, raporların gönderilmesi 13 Eylül'den sonra oldu. Ülkeye gelişimiz de öyle. Tasfiyeci başı bundan hareketle bizim meşru olmadığımızı söylüyor. Ülkeye birlikte geldiğimiz arkadaşın görevlendirilmesi bizden sonra olmuştur. X kır bölgesi Kır Gerilla Komutanları olarak atandığımızı öğrendiğimiz bu arkadaşın konumu meşru, bizimkisi meşru değil. Sebep 13 Eylül'den sonra atanıp atanmama değil, kendisi gibi düşünüp düşünmeme, 'Yaşasın DK' deyip dememe, ya da DK'nın yanlışlarını dile getirip getirmemede düğümleniyor.

Eğer bu yanlışlara tavır almışsan meşru değilsin. Görüldüğü gibi DK sadece yalancı değil, aynı zamanda ilkel bir çift standartçıdır.

"Nedense tüm üyelerin MK olduğu ancak o üye şehit düştükten sonra açıklanıyor. Performansı düşük bu adamın ne dediği anlaşılmıyor. MK üyeleri yaşarken onları açıklamamız mı isteniyor? Böyle bir şey yapmanın saçmalığı bir yana, darbeci Arife böyle bir hesap vermek zorunda da değiliz." Demagoji konusunda performansı oldukça yüksek tasfiyeci başı, burada kendi performansına denk düşmeyen basitlikte sıradan bir demagoji yapıyor. Bizim dediğimiz şudur:

Ortada arşivde tek bir MK tutanağı yok. Ve nedense insanlarımızı şehit düştüklerinde MK ilan ediliyorlar. Sorun kimlerin MK olduğunun açıklanması sorunu değildir. Tam tersine MK gibi bir organın, iç hukuku, işleyişi, aldığı kararlar ve bu kararların tutanakları: MK olduğunda bunlar olur. Arşivde cezaevlerindeki 89 tartışmalarının tutanağı var ama nedense herhangi bir MK toplantı tutanağı yok. Kasetler yok. Eleştiriler yok. Ya da DK gibi bu çelişkiye cevap verirse "hepsi Çiftnehavuzlar'da imha oldu!"

Bu yalanlarla sadece bugünü kurtarabilir. Onun için DK MK'dır. Organlaşma, kolektivizm vb. hayati işleyiş kuralları onun için değil, altında olanlar için geçerlidir. Onun hayati, hep en yakınındakilerle bırak paylaşımı, tam tersine didişmeyle biçimlenmiştir.

"DK'nın işi bitti, Haydar'ın da işini bitirmek gerekir diyerek Haydar'ın katliamına neden olur."

Bunlar kime denmiş, nerede denmiş? Bunların cevabının DK için hiçbir önemi yok. 0, haince bir kurnazlıkla sözde bizi birbirimize düşürmeye uğraşıyor. 0 bizlerin de kendi gibi didişmeyle zaman geçirdiğimizi sanıyor.

Bu kadar alçakça bir iftirayı, en ufak bir maddi temeli ve delili olmadan

bir insan nasıl yapar? İsmi DK olursa yapar demenin dışında verilecek bir cevap yok.

Yukarıdaki mizansenin desteklemek için 6 Mart sonrası bizim Malatya'da gözüne alınıp bırakıldığımız ve evi verdiğimiz masalı uyduruldu. Böyle bir alınma ve bırakılma olmadığı açığa çıkınca, 6 Mart katliamındaki objektif rollerini bir kenara bırakarak yukarıdaki iğrenç saldırıyı yapıyor.

Hareketteki deşifreyon, sorunları legalite de tartıştırdı, onlarla yeraltını kuşatıp teslim alma mantığının bir sonucudur. Her şeyi legalize ettiler. Sorunu legaliteden başlatırken, "bu yol risklidir, ilerde spekülasyonunu yapacaklar ama başka çarem yok" diyen DK'dır. Yani sorunu legaliteden başlatmanın riskli olduğunu bilir. o zaman bugün doğan deşifreyon ve Hareketi katliama açık hale getiren anlayış, DK'nın da "riskli ama başka yolum yok" dediği stratejidir. O, salt iktidar hırsları için bile bile bu yolu seçtiğini bu sözlerinde zaten itiraf etmiştir.

Bugün oligarşiyle kol kola bizlere saldırıyorsunuz. Saldırmak, bizi yok etmek zorundasın. Siyasal olarak yaşama kavgası veriyorsun, bunun için bizleri öldürmek istiyorsun. Zira resmi tarihçiler tanık istemezler. Çünkü yalan-dolan ile süsledikleri sübjektif tarihlerini yutturabilmelerinin başka yolu yoktur. Sonuç olarak şunları söylemek istiyorum:

Ben bir DEVRİMCİ SOLCUYUM, DEVRİMCİ SOLCULARIN yoldaşım.

DEVRİMCİ SOL tavrını da bugünkü tarihsel kesitte temsil eden, buna neşter vuran anlayıştır. 13 Eylül tavrının taktik plandaki eksiklikleri, onun tarihsel haklılığına gölge düşüremez. DEVRİMCİ SOL bir kişinin sultasına kölece boyun eğmeyecek kadar soylu ve büyük bir harekettir. Bu Hareketin sıra neferi olma onuru bize yeter.

Tasfiyeci başı, her zaman bir iç düşman fobisi ile yaşar. O, iç düşmansız yapamaz. Başarısızlıklarının faturasını çıkartmaya hazır her zaman iç düşmanları olmalı. O iç düşmanlar da her ne hikmetse hep en yakınındakilerdir. O yerlere onları getiren de kendisidir. 13 Eylül öncesi hareketin ileri kadrolarının çoğunluğu hain ilan edildi. Hiç kuşkunuz olmasının yarının iç düşmanları bugün en yakınında olanlar olacak.

Kendisiyle bir telefon konuşmasında; "Bedri'leri oraya ben mi getirdim, oraya sen atamadın mı?" diye sormuştum. Cevabı ilginçti: "Ben getirdim ama Brutüs gibi arkadan hançerlesinler diye mi?" demişti. Bence sorunun

özü burada yatıyor. Brütüsler hangi siyasal-tarihsel formasyonlarda ortaya çıkarlar? Sezarların olduğu yerde ortaya çıkarlar. Her Sezar'ın Brütüs fobisi vardır. Yani sorunun görünen ana kaynağı Sezar ve onun yönetim şeklidir.

Kaldı ki, Bedri gibi gerçekten vefalı, candan sıcak ve dost insanın Brütüs'lükle benzeşecek bir yanı yok. O'nun tüm iyi niyetliyle yaptığı, Hareketin içinde bulunduğu krizi aşmak istemesidir. Diğer bir deyişle ifade edersek "Sezar'cılığı" yola getirmek istemesidir. Sezarcılığı iyi niyetli, saf, temiz bir politika ile yola getirmek istemesi yanlıgı olabilir ama bu, dürüstlügünü, devrimci özünü gösterir.

(*) Belge N 1 ,in sahibi Necdet'i anlatmaya ve tanıklığının ciddiyeti konusunda söz söylemeye gerek var mı bilemiyorum. Onun bir "kurgucu" olduğu bilinir ve "sipariş üzerine kurgu yaptığını" kendisi de farklı bir yazısında belirtir. Onun için en iyi tanımı DK yapmıştır; "Necdet konuşmasının başında ortaya bir tez atar konuşmasının ortasında ilk tezini yadsıyan bir tez öne sürer, konuşması bittiğinde ise bu kez ilk ikisini de yadsıyan üçüncü bir tez öne sürer. Düşünmeden konuşur." Onun kişiliğini açığa çıkarması açısından bu olgu dikkat çekicidir. O; DK'nın kendisine küfürlü konuşmasından çok rahatsızdır. 12 Temmuz sonrası DK'nın N'ye yaptığı küfürler herkes gibi onu da rahatsız eder. Bu arada ona da küfür ettiğini hatta bunları yazılı olarak yaptığını, yazıları bana da gösterebileceğini söylediğinde, bunu yapmamasını ve sorunların kendi iç işleyişiyle zamanla çözüleceğini söylemişimdir. Aynı kişi şimdi kalkmış, "ne yani, önderlik gerektiğinde motivasyon için küfür edebilir" diye yazıyorsa buna ne demeli?

DEVRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA

29 Temmuz 1993

Bugün sabah 7.30 sıralarında tüm sol çevrelerin yayınlarını basan Aydınlar Matbaası karşı-devrimci DK çetesi tarafından kundaklanmıştır.

Aydınlar Matbaası daha önce de aynı çete tarafından dergimizin basımını gerçekleştirmemesi için tehdit edilmiş ve bir kez daha saldırıya uğramıştı. Bu saldırı ve tehditler karşısında Aydınlar Matbaası, bugüne kadar gerek polis gerekse kontrgerillanın tehditlerine olduğu gibi bu tehditte de boyun eğmeyeceğini ve bugüne kadar savunduğu yayıncılık ilkeleri doğrultusunda hareket edeceğini açıklamıştı.

Aydınlar Matbaası'na yönelik bu son saldırı, DK çetesinin karşı-devrimin batağından çıkmamakta ve bu batağın derinliklerine doğru kulaç atmakta gösterdiği ısrarlılığının somut bir ifadesidir. Kendisine “karşı” olduğunu düşündüğü her kişi, kurum ve çevreyi “düşman” ilan eden ve saldırmakta sakınca görmeyen DK çetesi bu son saldırı ile, devrimle karşı-devrim arasındaki mevzilenmede kendisini karşı-devrimin mevzilerinde konumlandığının resmi ilanını yapar durumdadır.

Bir katiller, kundakçılar çetesine dönüşmüş bu güruhun devrime ve halklarımıza hiç bir katkısı olamayacağı gibi devrimci maskesi altında gizlenerek halka ve devrimcilere karşı suç işlemeye devam etmesine izin verilemez. Bu çetenin devrimcilere ve halklarımıza yaşattığı acılar ortadayken ve yeni acılar tattıracağını alenen ilan etmekten çekinmezken yaşanan sorunlara halen “karşılıklı hesaplaşma, çatışma” vb. Nitelemeleriyle yaklaşmak, sorunun çözümüne bir katkı sağlamayacağı gibi hiçbirimizi sorumluluktan kurtaramaz. Sorunlara dün “örgüt içi” görüp sessiz kalındı, bugün halen “sol içi çatışma” olarak yaklaşılabilmekte ve bu nitelemenin gereği olan bir tavır alışın gereklerini yerine getirmekte dahi yeterince hassas davranılmamaktadır. Başından beri ifade edilmeye çalışılan ve bazı dostlarımız tarafından bir türlü anlaşılmayan ya da anlaşılmak istenmeyen sorunun özü şudur:

1- Ortada iki taraflı bir çatışma yoktur, tek yanlı saldırılar ve bir tarafın çatışma zeminine çekilmesi için bilinçli politikalar vardır. Kendisine yöne-

lik saldırılara ve insanların canlarına kastedilen bir devrimci çevrenin gelinen noktada aktif savunma sınırlarını aşmayan meşru müdafaa kullanılması vardır.

2- Gelinen noktada taraflardan biri karşı-devrim mevzilerinde konumlandığını alenen ilan eder durumdadır ve artık tek tek eylemlerin karşı-devrimci niteliği olayı tanımlayamamakta, bunu çizgi haline getiren yapının karşı-devrimciliği ortaya çıkmaktadır. Yani artık olay ,sol içi” olmak noktasını aşmıştır.

3- Bu karşı-devrimci çete ile ,sol içi bir grubun” ,hesaplaşması, çatışması vb. değil halk güçlerini temsil eden herkesin ortak bir sorunu vardır.

Karşı devrimci bu saldırılara karşı gerekli güvenlik önlemlerinin geliştirilmesi, karşı-devrime hizmet eden bu saldırıların durdurulması ve yaratılan tahribatın onarılması.

Bu sorun bugün ne yalnızca -bazı kesimlerce ,DS-BY kanadı” olarak ifade edilmekte ısrar edilen -Devrimci Sol’un sorunudur, ne Devrimci Sol Güçlerin sorunudur ne de savunduğu Marksist-Leninist ilkeler doğrultusunda yayıncılık yapan faaliyeti sürdüren ve kendisine bunun ötesinde bir misyon biçmeyen Devrimci Çözüm dergisinin bir sorunudur.

Bu nedenle, üzerinde fazlaca düşünülmezsizin anlık tepkisel kararlar biçiminde beliren bazı tavr alışlarını, tüm dostlarımızın yeniden gözden geçirmesini diliyor ve sorun hepimizindir, sahip çıkalım, çözümü doğrultusunda birlikte çaba gösterelim diyoruz.

Aydınlar Matbaası’na Yönelik Saldırıyı Nefretle Kınıyoruz!...

Halka ve Devrimcilere Karşı İşlenen Suçlar Unutulmayacak!...

DEVİRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ

KAMUOYUNA

29.07.1993 günü sabah 7.30 sıralarında devrimci çevrelerinin yayınlarının basımını yapan Aydınlar Matbaası karşı-devrimci Dursun Karataş çetesi tarafından kundaklanmıştır.

Devrimcilere karşı işledikleri suçlara her geçen gün yeni halka ekleyen bu çete, daha öncede dergimizin basımını gerçekleştirmemesi için çeşili defalar Aydınlar Matbaası'na yönelik saldırı ve tehditlerde bulunmuşlardır.

Dergimize yönelik saldırı ve katliam girişimlerine rağmen, her geçen gün sesimizin daha gür çıkmasına tahammül edemeyen çeteciler polis ve kontr-gerillanın tüm baskı ve tehditlerine rağmen sosyalist yayınların basımını gerçekleştiren Aydınlar Matbaası'na yönelmişlerdir.

Aydınlar Matbaası'na yönelik bu saldırıyla, kendisine "karşı" olduğunu düşündüğü hemen herkesi "düşman" ilan ederek saldıran bu çete asıl yerinin karşı-devrimin bataklığı olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Bu çetenin devrimci saflarda yarattığı tahribat, devrimcilere ve halklarımıza yaşattığı "acılar" kimsenin görmezlikten gelemeyeceği kadar açıkken, halen kimi çevrelerin "karşılıklı hesaplaşma", "örgüt içi sorun" vb. nitelermelerle soruna yaklaşma tutumları kimseyi sorumluluktan kurtarmayacaktır.

Bugüne kadar dört devrimciyi katleden onlarca saldırı gerçekleştiren bu karşı-devrimci çetenin oligarşinin sosyalist basına yönelik baskıları, susturma girişimleri ortadayken tüm bu yayınların basımını gerçekleştiren Aydınlar Matbaası'na yönelik saldırıyı nefretle kınıyoruz.

Sorun tüm devrimci güçlerin sorunudur. Bu hastalık devrimci saflarda silinip atılmadıkça daha çok organı tahrip edecektir. Sorumluluk hepimizindir.

AYDINLAR MATBAASINA YÖNELİK SALDIRIYI NEFRETLE KINIYORUZ!

HALKA VE DEVRİMCİLERE KARŞI İŞLENEN SUÇLAR UNUTULMAYACAKTIR!

DEVİRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ YURTDIŞI TEMSİLCİLİĞİ

DEVRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA

Devrimcilere, Devrimci Sol kitesine, insanlarına ve diğer sol kesimlere saldırıda sınır tanımayan Dursun Karataş çetesi kurduğu pusularda 4 devrimciyi katletti, birçok insanımızı sakat bıraktı, onlarcasını yaraladı.

Devrimci, ilerici kurumlara saldırdı, yaktı, tehdit etti. Bütün bunları yaparken, hitap edebildiği kesimi kemikleştirdi, saldırgan bir tutum içine soktu. Devrimci ahlaki, onuru çiğneyerek oluşturduğu kafa yapısıyla devrimcilere saldırmayı “devrimcilik” sayan şekilsiz, şuursuz insanlar çıkardı ortaya. “Bir şey yapamazlar, sizden kimse hesap soramaz” ajitasyonuyla insanları yanlış havalara soktu.

Defalarca söyledik, yine söylüyoruz: Bize karşı açılmış olan bu kirli savaşta bir taraf olmayacağız. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da siyasi olgunluğumuzu hep muhafaza edeceğiz. Ancak, bizi fiziki anlamda tasfiyeyi amaçlayan, en değerli yoldaşlarımızı saflarımızdan alan, bunun için her türlü yol ve yöntemi mubah sayan bu karşı-devrimci çeteci anlayışa karşı durmak en doğal hakkımız olsa gerek.

Dünyayı değiştirmeyi önüne hedef koyanlar çeteci saldırılardan yılmayacaklardır.

Bu çeteci mantığı siyasi olarak mahkum edip tarihteki yerine koyacaklardır. Karşı-devrimci anlayışın mimari ve pratikte uygulayıcısı durumunda olan devrimci katillerine tavır alacaklardır. Bu anlayışın etkisiyle, kışkırtmasıyla saldıranların saldırılarını ise defedecek, etkisiz kılacak tarzda davranacaklardır. Çetenin yok etmeye çalıştığı devrimci değerlere, sağduyuya sahip çıkacaklardır.

İstanbul'da 2 Ağustos 1993 akşamı arkadaşlarımıza çetecilere fiziki ve küfürlü saldırıda bulunmuşlardır. Müdahale eden arkadaşlarımızla çeteciler arasında çıkan arbede sonucu iki çeteci yaralanmıştır. Gördükleri her yerde insanlarımıza saldıran çeteci güruh bu saldırının da sorumlusudur.

Hannover'de 02.08.1993 günü gece geç saatlerde işten sonra evine dönen bir arkadaşımız evinin Önünde pusu kuran çetecilerin silahlı ve sopalı saldırısına uğramıştır. Saldırı sonucu ağır yaralanan arkadaşımız hastaneye kaldırılmıştır. Yıllardır tüm güç ve enerjisini devrimcilere ve

devrimci mücadelenin gelişimine sunan, bu özellikleriyle tüm devrimci, ilerici çevrelerin saygısını kazanan arkadaşımıza karşı gerçekleştirilen alçakça saldırıyla emek düşmanı yüzlerini bir kez daha sergilemişlerdir.

Hannover'de muhbir ve kumarcılar olarak bilinen unsurlar ve dışarıdan getirilen üç-beş serseriyle devrimcilere pusu kurup alçakça saldıranları tanıyoruz, unutmayacağız.

Yine 02.08.1993 günü Viyana'da bir arkadaşımız çetecilerin saldırısına uğramış, demir çubuk ve sopalarla dövülerek çeşitli yerlerinden yaralanmıştır.

Elindeki çantayı yağmalayan bu çapulcular kimlik vb. özel eşyalarına el koymuşlardır.

DEVRİMCİLER, DEMOKRATLAR YURTSEVERLER

Çatışma istemiyoruz. Ve bugüne kadarda bundan kaçınmaya çalıştık.

Yüzümüz gerçek düşmana dönüktür. Devrimci kalmakta ısrarlı olanlarında böyle olmasını istiyoruz. Gerçek hesaplaşmanın düşmanla olacağını söylüyoruz. Yönü düşmana değil, Sol'a dönük olanlara her devrimci örgüt, kurum ve kişinin müdahale etme zorunluluğu vardır diyoruz. Bu anlamıyla tüm örgüt, kurum ve kişilere sesleniyoruz: Yapılan bu karşı-devrimci saldırılara tavır alalım. Ve bu anlayışı her yerde mahkum edelim.

YÜZÜMÜZ HEP OLİGARŞİYE VE EMPERYALİZME DÖNÜK OLACAK!

MÜCADELEMİZİ ENGELLEMeye ÇALIŞANLARIN SALDIRILARINI BOŞA ÇIKARTACAĞIZ!

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER

03.08.1993

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

BASKI TERÖR VE KATLIAMLARLA KÜRT HALKI YOK EDİLEMEZ!.. HALKLARIN KARDEŞLİĞİ, MÜCADELESİ VE DEVRİMCİ SAVAŞIMIZ FAŞİZMİ EZECEKTİR!..

Faşizmin kanla, katliamlarla ayakta durduğu bir ülkede yaşıyoruz.

Faşizmin sürgünlerle, yasaklarla, hak gasplarıyla yaşamını uzatmaya çalıştığı bir ülkede yaşıyoruz. Faşizmin daha fazla sömürü, daha çok kar için bütün silahlarıyla halklara saldırdığı bir ülkede yaşıyoruz.

Halkların yüzyılların ezilmişliğine, yoksulluğuna, sefaletine rağmen, yaşamı, emeği, dili ve kültürü için sürdürdüğü kavgasında sesinin kısılamadığı bir ülkede yaşıyoruz.

Bu ülkede “ezilmek kaderdir” denilmiştir, “alın yazısıdır boyun eğmek gerek” denilmiştir. Bunun için, fermanlar, fetvalar, yasalar yapmıştır.

Bunlar da yetmemiş, eğilmeyen boyunları kırmak için, silahlar ve zorbalık tek yöntem olmuştur.

Ama, bu ülkede boyun eğmek utanç kaynağıdır, onursuzluk olarak görülmüştür; direnmek, isyan etmek ise her zaman övünç kaynağı olmuş, insanlarımızdaki onurun göstergesi sayılmıştır. Bu ülkede halkların kültürü, gelenekleri ve bilinci böyle şekillenmiştir. Evet bu ülkede zulüm ve zorbalık düzeninin kundaktaki çocukları bile kılıçtan geçirip kuyulara doldurduğu, süngüye takıp kurşuna dizdiği günler yaşanmıştır. Ama, yine bu ülkede çocuklarda dahi, direnmeyi, savaşmayı, zalime-haksıza karşı dağları mesken tutmayı en büyük onur kabul eden bir kültür oluşmuştur. Neredeyse, insanlarımızı doğuştan itibaren şekillendiren bu direnme ge-

leneği, yüzyıllardır yok edilememiş, Anadolu'nun, Kürdistan'ın dağlarını, taşın ı, toprağını zalimin-zorbanın karşısına diken; kadınıyla, kızıyla, genci, yaşlısı ve çocuğuyla silahına sarılan isyancılar her dönem olmuştur.

Bugün yine halkların onuruna, kendi doğal kültürüne, yani zalime-zorbaya, haksıza boyun eğmeme geleneğine sahip çıkma günüdür.

Faşizmin işçisi, memuru, köylüsüyle; gecekondulu halkı ve işsiziyile: öğrencisi ve kadınıyla her sınıf ve tabakadan halkı sömürü-baskı sistemine boyun eğmeye zorladığı, yaşamı ve karı için onları açlık-sefalet ve onursuzluğa mahkum etmek istediği bir dönemde direnme geleneğine sıkı sıkıya sarılmaktan başka bir yol kalmamıştır.

Faşizmin, halkları emperyalist politikalarla birbirine kırdırmaya çalıştığı ve Kürt halkının onurla yürüttüğü ulusal mücadelesini katliamlarla bastırmak istediği bir dönemde halkların birleşik direnişinden başka bir yol kalmamıştır.

Bugün onur, teslim olmamaktır!

Bugün insan olmak, susmamak!

Bugün yurtseverlik, halkların kardeşliği temelinde direnmektir! Bugün devrimcilik; faşizmin saldırılarını boşa çıkartacak, cevabını verecek bir direniş-savaş çizgisi yaratmaktır!

KÜRT VE TÜRK HALKLARI!...

Devrimciliğin, direnmek, en önemli görevin savaşmak olduğu bir dönemde örgütümüz DEVRİMCİ SOL halkların direnme, isyan geleneğinin sürdürücüsü, örgütleyicisi olmaya devam edecektir. Yaşadığımız sorunlar, karşılaştığımız engeller hiçbir zaman faşizme ve emperyalizme karşı savaşımızı durdurmamış, durdurmayacaktır. Dün olduğu gibi bugün de halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde üzerimize düşen görevleri yerine getireceğiz ve getiriyoruz. Çünkü, DEVRİMCİ SOLcu olmak bu görevleri yerine getirmekle mümkündür.

Faşizmin, ülkemiz halklarına karşı açtığı kirli savaşın önemli bir parçası olan Kürt halkını sindirme, bastırma çabası bugün en uç boyutta katliamlarla, sürgünlerle devam etmektedir. Dağlar, köyler bir bütün olarak Kürdistan toprakları en gelişmiş silahlarla bombalanıp yakılmakta, taş üstüne taş koymamacasına insanlık dışı bir saldırı sürdürülmektedir. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını tanımayı, siyasi çizgisinin önemli noktalarından biri olarak gören, ülkemizde Kürt halkının ulusal

kurtuluşunu, Türk halkının kurtuluşundan ayrı görmeyen ve bu noktada Kürt ve Türk halklarının ortak mücadele ve örgütlülüğünü savunan örgütümüz, bugün en üst boyutta süren saldırılar karşısında sessiz kalamazdı.

Bu amaçla:

-11 Ağustos 1993 akşamı İstanbul/Kartal/Topselvi polis karakolu bir SDB Birliğimizce basılmıştır. Savaşçılarımızın el bombaları ve otomatik silahlarla gerçekleştirdikleri bu baskın sırasında, karakolda bulunan işkenceciler, canlarını kurtarma kaygısıyla ve korku-panik çığlıklarıyla köşe-bucak saklanmaktan başka birşey yapamamışlardır. Baskın sırasında Kürdistan'dan (Şırnak'tan) yeni dönen işkenceci polis memuru Ferman Yılmaz yaralanmıştır. Savaşçılarımızca taranıp bombalanan Kartal/Topselvi Karakolu bölge halkına karşı yürüttüğü terörle, işkenceciliğiyle, gözaltında kayıplar yaratan yapısıyla tanınmış halk düşmanı bir odaktır.

Faşizmin, hemen her mahallede yer alan, baskı-terör-işkence dışında bir şey üretmeyen rüşvet-haraç yoluyla yoksul halkların emeğini gasp eden, bu türden odaklar her zaman hedefimiz olacaktır. Bütün polis karakolları, bu noktada hedefimizdir.(*)

-12 Ağustos 1993 akşamı Kurtuluş Ordu Pazarı savaşçılarımızca bombalanıp- tahrip edilmiştir. Halktan zorla, hileyle, baskı-sömürü sisteminin çarklarıyla el koyulan değerlerin; işkenceci, katliamcı subaylara pazarlandığı bu tür yerler de, tüm ordu kurumları gibi hedefimiz olacaktır.

-12 Ağustos 1993 akşamı Haznedar Otomarsan şirketi bombalanıp-tahrip edilmiştir. Ülkemizdeki tekeli sermayenin önemli kurumları, tıpkı Otomarsan gibi hedeflerimiz arasındadır. Baskı-sömürü sisteminin gerçek sahipleri olan, katliamları, işkenceleri, baskı ve zulmü kasalarında kara dönuştüren tekeli sermaye, her zaman olduğu gibi, bundan sonra da hedefimiz olacaktır.

EMEKÇİ HALKIMIZ!...

Direnmenin, savaşmanın bir görev, ama büyük bedelleri olan zor bir görev olduğunu biliyor ve bu bilinçle direniyoruz-savaşıyoruz. Hiç bir bedel halkların kurtuluş mücadelesinde göze alamayacağımız kadar büyük değildir. Ödediğimiz bütün bedellerin ödülü, halkların mücadelesinde atılan küçük de olsa bir adım ve halkların bilincinde oluşacak kıvılcımlardır.

Ödülümüz; örgütlenme ve mücadeledeki gelişmedir. Bunun onuruyla yaşıyor, mücadele ediyoruz.

Bu onurdan yoksun olanların herhangi bir bedeli göze alması beklene-
mez.

Bedeller, geleceği görenlerce, geleceği sahiplenenlerce ve geleceği biçimlendirenlerce göze alınabilir. Gelecek düşüncesi olmayanların, kendisi dışında bir şey düşünmeyenlerin başkalarının sırtında yükselmeye çalışması kaçınılmazdır. Onlar, bedel ödemezler, ödül beklerler, fırsat beklerler, gelişip-güçlenenin düşmesi için, durması için çaba gösterirler.

Bugün, hareketimiz DEVRİMCİ SOL, çok yönlü bir saldırı karşısında bu savaşı yükseltmektedir. Faşizm, bütün silahlarıyla üzerimize yönelmişken; bir koltuk etrafında kümelenen bir çetenin saldırılarıyla da savaşıyoruz.

Tarih şu ilginçliği yazacaktır: Kartal/Topselvi eylemimiz sonrası işkenceci katil N . MENZİR salyalar saçarak, cevap vereceklerini, misilleme yapacaklarını söylerken; örgütümüz bir kayba yol açmamak için, alınan önlemleri bir kez daha kontrol etmiştir. Ancak, misilleme çok başka bir yerden gelmiştir. Kartal/Topselvi Karakolunun misillemesini MENZİR değil, Dursun KARATAŞ çetesi yapmak istemiştir. Faşizme karşı gerçekleştirdiğimiz hemen her eylemden sonra, örgütümüze saldırıp kan dökmeyi, cinayet işlemeyi bir politika olarak benimseyen bu çete, aynı şeyi bir kez daha yapmıştır. 13 Ağustos 1993 sabahı legal bir yayın kurumundan çıkan arkadaşlarımız, çete mensubu dört kişi tarafından taranmış, ancak alınan güvenlik önlemlerinin anında harekete geçmesiyle herhangi bir kayıp verilmemiştir. Arkadaşlarımızı taramaya, katletmeye gelen bu dört çete mensubu uzun süre kovalanmış, ancak yakalanamamışlardır.

Çeteyi bir kez daha uyarıyoruz. İşlenen suçların bedellerini ödemekten, adaletimize hesap vermekten kurtulamayacaksınız. Devrimci kanı dökmek, cinayetler işlemek, matbaa yakmak, sağ-solu basmak sizi kurtarmaz.

Ve bu yöntemlerle hareketimizi yok edemezsiniz. Tam tersine kendi sonunuzu biraz daha yakınlaştırırsınız. Uyarıyoruz: Adaletimize hesap verme dışında bir yolunuz kalmamıştır. İşlediğiniz suçlar her geçen gün büyümekte, ve sizi biraz daha halkların , devrimin karşısına yerleştirmektedir.

Çete mensuplarına, etkisinde kalanlara sesleniyoruz: Başta D. KARATAŞ olmak üzere, çete şefleri sizleri ihanet bataklığına sürüklemektedir.

Bu yol sizi devrimci katilliğine, ihanete, halka ve devrime karşı bir konuma götürüyor. Sizi, bu olumsuz gidişten kurtaracak olan, THKP/C DEVRİMCİ SOL'un, ideolojik-siyasi çizgisine, geleneklerine sahip çıkmaktır; kendi bilincinizle, kavrayışınızla ve özgüveninizle hareket etmektir. Bunları yerine getirdiğinizde, zedelenen ve kimi noktalarda kirlenen siyasi kimliğinizi yeniden kazanabilirsiniz. Siyasi kimliğinize sahip çıkın. Bu kimliğin, halka ve devrime karşı bir konuma sürüklenmesine izin vermeyin. Kürt, Türk tüm Halklara ve THKP/C DEVRİMCİ SOL geleneğine mensup herkese bir kez daha duyuruyoruz: Bu savaş, bizim savaşımızdır.

Bu savaşla silahlarımız ve irade gücümüz sonuna kadar faşizme ve emperyalizme karşı olacaktır, halkların ve devrimin çıkarlarını savunacaktır.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ VE MÜCADELESİ!...

KÜRDİSTAN'DAKİ KATLIAMLARIN HESABINI SORACAĞIZ!...

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!...

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!...

DEVRİMCİ SOL

Silahlı Devrimci Birlikler

() 13 Ağustos 1993 günü N. Menzir komutasındaki katiller sürüsü, İstanbul Okmeydanı Perpa'da bir katliam gerçekleştirmiş ve burada kat/edilen 5 kişinin Kartal/Topselvi Karakolu'nu basanlar olduğu açıklanmıştır. Bu açıklama, prestij kurtarmaya ve katliamı örtbas etmeye yönelik bir yalandır. Katledilen 5 kişinin örgütümüzle ve Kartal/Topselvi Karakolu baskınıyla ilgisi yoktur. Baskını gerçekleştiren savaşçılarımız, olay sonrası güvenlik içinde üstlerine dönmüşlerdir ve şu anda da faşizme karşı savaşımızın gerektirdiği görevleri yerine getirmeye devam etmektedirler. İşkenceci katiller sürüsü ve N. MENZİR bu demagojilerle kimseyi aldatamayacak ve gerçekleştirdikleri her katliam gibi, bu katliamın da hesabını vereceklerdir.*

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

Tarih: Ağustos 1993 Özel Sayı: 4

DEVRİMCİ KATİLLİĞİ VE İHBARCILĞA KOMPLO VE PROVOKASYON TEORİLERİ DE EKLENDİ!.. DEVRİMCİ HAREKET, ÖRGÜTLENME VE MÜCADELESİYLE TOPARLANIYOR...

TASFİYECİ DURSUN KARATAŞ VE YANDAŞLARI “AYDINLIK” GELENEĞİNDEN ÖDÜNÇ ALINAN PROVOKASYON TEORİLERİYLE DEVRİMCİ HAREKET'E AZGINCA SALDIRIYOR!..

Sınıflar mücadelesinin zorlu kural ve yasaları vardır. Öyle ki bu yasa ve kurallar yaşamın, mücadelenin dayattığı görev ve çelişkiler karşısında devrimci olmayanları, devrimci olarak ayakta kalmasını beceremeyenleri kaldırır, savurur atar bir kenara.

Devrimden sıcak mücadeleden, örgüt ve halka hesap vermekten kaçıp bu tavırlarını, korkaklıklarını Devrimci Harekete ve onun mücadelesine saldırarak, ideolojik-örgütsel ve siyasal tasfiyeye girişerek meşrulaştırmaya çalışan nice oportünist, revizyonist, sosyal reformist ya da burjuva milliyetçisi çizgi ve eğilim çıktı karşımıza sınıflar mücadelesi içerisinde.

İktidar ve karşı-devrimle, mücadele kaçkını sapmalarla hemen her zorlu hesaplaşma dönemlerinde böylesi tasfiyecilik çabaları su yüzüne çıkmış, Devrimci Hareket'in doğru bir rotada gelişmesi önünde ciddi engeller, tahribatlar oluşturmuştur.

Tasfiyecilik ve oportünist çizgi ortaya çıktığı siyasal-tarihsel koşullara, kendi iç gelişimine, karşısında mücadele ettiği gücün öz direnç ve dinamizmine, dahası yaşadığı siyasal korkunun derecesine ve giderek de batağa saplanmasına bağlı olarak yol ve yöntemler izler. Devrimci Hareket'e ve onun mücadelesine karşı çok yönlü bir taarruza geçer.

Devrimin genel çıkarlarını reddetmek oportünizmin başlıca karakteridir.

Böylesi durumlarda teorisi uydurularak devrimci katilliği ve ihbarcılık bile yapılır. Devrimci mücadele ve kazanımların “yalan” olduğu, gerçeğin burjuvazinin provokasyonlarından başka bir şey olmadığı şeklinde bir inançsızlık yayılmaya çalışılır. Özellikle kimilerinin mücadelenin yakıcılığından korku ve paniğe düştüğü zaman...

Nihat ERİM gibi, Mahmut DİKLER gibi tescilli halk düşmanları mı cezalandırılmıştır... Ortalığı devrim ve mücadele derdi olmayanların inanılmaz feryatları kaplamıştır. “Nihat ERİM katledildi”, “MİT veya CIA yapmış olabilir”vb. vb. Halkın Adaleti Hiram ABBAS, İsmail SELEN gibi işkenceci, Kürt ve Türk halklarının yeminli katillerini mi arayıp buldu...

“MİT içi bir hesaplaşma olabilir”, “... katliamlara da karşıydı” gibi sinsi ve akla hayale gelmedik saldırılarla karşılaşmıştır Devrimci Hareket. Silahlı mücadelenin kendisini düzenin oyunlarına, provokasyonlarına gelmek olarak görüp bugüne değin silahlı mücadele düşmanlığı yapmıştır.

Ülkemizde devrimci mücadelenin gelişimi ekseninde gerçekleştirilen her başarılı devrimci eylemi bu şekilde hedef alıp “polis, MİT'in, Kontrgerilla'nın provokasyonları olabilir” diyerek bulanıklaştırmaya çalışan, bunun dört başı mamur teorilerini yapan ise “Aydınlık”geleneğidir. Ona göre, hemen her silahlı devrimci eylemi polis, MİT, Kontrgerilla gerçekleştirmekte, daha sonra ise bunu vesile yapıp halka ve ilerici, yurtsever güçlere saldırmaktadır. Oysa memlekette, devrimci mücadelenin temel aldığı sınıf çelişkileri yerine onlara göre daha önemli sorunlar vardır, din-mezhep-laiklik vb. gibi. Burada sorunumuz bu geleneğin politika ve uygulamalarını anlatmak değil, bu zaten yeterince biliniyor. Asıl önemli olan, devrimci mücadeleye saldıran tasfiyeci oportünistlerin devrimci katilliği ve ihbarcılığıyla birlikte şimdi de komplo ve provokasyon teorilerine sarılarak eylemlerimizi karalamaya çalışmalarıdır. Ve bu meziyetlerini tescilli provokasyon teorisyenlerden ödünç almalarıdır.

Örnek mi?.. DEVRİMCİ SOL! Silahlı Devrimci Birliklerinin 11 Ağustos günü İstanbul/ Kartal'da Topselvi Karakoluna yönelik olarak gerçekleştirdiği silahlı-bombalı eylem sonrasında 13 Ağustos 1993 günü polislin PERPA'da gerçekleştirdiği vahşice bir infazın ardından 15 Ağustos tarihinde D. Karataş ve hempalarının çıkarılan ibret verici yazılı "açıklama"dır.

"62 Sayılı Haber Bülteni" adıyla hakkımızda yazılan-söylenen tüm kurgu ve iddialar ve de provokasyon teorileri uydurmadır, gerçek dışıdır.

Her şeyden önce bu eylemde hiçbir savaşıımız yakalanmamış, eylem önceden planlandığı şekilde başarıyla sonuçlanmıştır.

Tasfiyeci anlayışın, D. Karataş gibilerinin her söylediği yalana cevap yetiştirmek gibi bir derdimiz yoktur. Burada bugün Devrimci Harekete saldırırken "Aydınlık"tan devşirdiği komplo ve provokasyon teorilerine sarılan bir mantığın iç yüzünü, siyasal tükenmişliğini ve sefaletini sergilemek istiyoruz.

'..Ama darbecilerin maskesi düşmüş Kontrgerilla ile ilişkileri artık sırtıyordu, bunun ortadan kaldırılması için yeni taktiklere başvurdular. Bunun için de devlete de karşıymış görünümünü verecek bazı eylemlere İhtiyaçları vardı. Devrimci Sol'un tasfiye edilmesi için onlarca polisini ölümünü de göze alırdı (...) (Aktaran, Mücadele')

Bu satırlar da DEVRİMCİ SOL'un ismini laf kalabalığı ve kafa bulanıklığı içinde farklı amaçlarla kullanılması dışında geriye kalan nedir?

Devrimci mücadele adına hiçbir şey...

Aklımıza bir zamanlar D. PERİNÇEK'in Aydınlik kadrolarına "Sovyetler Birliği saldıracak" diyerek sığınak kazdırdığı iddiaları geldi. Acaba D. KARATAŞ şimdilerde hangi dehlizlerde geziniyor?..

Ama boşuna, insanlarımız, devrimci-demokrat kamuoyu bu üslubu, bu mantığı bir yerlerden tanıyor ve bu yaklaşımın DEVRİMCİ SOL'a ait olmadığını çok iyi biliyor.

Önce "darbeci"dediler. Sonrasında 6 Mart operasyonunda tutsak düşen, işkencede ser verip sır vermeden kahramanca şehit olan komutanlarımızdan Ali KIRLANGIÇLI için "polis işbirlikçisi" diyerek en bayağı yalan ve karalamaları gündeme getirdiler. Gelişen mücadelemiz karşısında bunlarda yeterli görülmedi... "Şehidimiz "diye yazdıkları Bedri yoldaşın anısına küfretmeler yazacak kadar alçaldılar. Ardından "darbeciler arasında kimin doğrudan kontrgerilla ile işbirliği yaptığını tam

olarak bilmiyoruz, bu önemli de değildir.” vb. ifadeler kullanıldı. Bugün ise bu karalama hayasızca tüm SDB’lenimize yöneltiliyor. Tasfiyeci anlayış D. Karataş ve yandaşları nezdinde işte bu denli bir sübjektivizmle bir can simidi olarak gördüğü provokasyon teorilerini keşfetti. Ama bildiğimiz, gördüğümüz kadarıyla bu tür komplo-provokasyon teorilerinden karşı-devrime faydası dışında kimseye hayır gelmemiştir. Aksine bu anlayış gelişen devrimci mücadele karşısında sahiplerini vuran bir silah olmuştur.

Bizim için tasfiyeci sultanın böylesi bir yola, sapkınlığa sivrulması şaşırtıcı olmamıştır. Öncesinde devrimci katilliği ve ihbarcılık vardır. Baştan sona oligarşinin psikolojik savaş yöntemlerine taş çıkartırcasına çarpıtmalar ve iftira kampanyaları vardır. Tasfiyeci sultaya göre kendi kirli emellerine ulaşmak için “her yol mubahtır”: dünya kurgular dünyasıdır ve kullandığı dilin kemiği yoktur.

Bu amaçla gerçekleştirilen saldırılar dengesiz ve çok yönlüdür. Daha Kartal Topselvi Karakolu eyleminin hemen akabinde Devrimci Hareket’e yönelik ilk saldırı D. Karataş tasfiyecilerinden gelmiş; legal bir temsilciliğe silahlı bir saldırı düzenlenmiştir.

Bizim tasfiyeci anlayışa Kontrgerilla vb. diye bir yakıştırmamız yoktur. Ama sorarız, devrimci bir eylemin hemen ardından oligarşiden önce davranma gafletini göstererek legal devrimci bir mevziye silahlı bir saldırı düzenlemek devrimcilik olamayacağına göre nedir? Devrimci bir eyleme misilleme yapmak ne demektir, kimlerin yöntemidir?

PERPA katliamı neden yapılmıştır? Bu katliam bir gün önce N. MEN-ZİR’in “karşılıksız kalmayacak” tehditlerinde ifadesini bulan oligarşinin misilleme mantığının ürünü değil midir? Faşizm çaresizliğinden PERPA katliamını gerçekleştirmiştir. Tüm bunlar tasfiyecilerin hangi yöntemlerden medet umduklarını anlatmıyor mu?

Bu olayda “Darbeci-kontrgerillanın işi” iftiralarının gelişimi de çarpıcı bir yol izlemiştir. İlk açıklamalarda böylesi saçmalıklar, nitelermeler yokken daha sonra yurtdışında mülteci-tasfiyeci D. Karataş ve Malik’in provokasyon-komplo kurgu ve teorileri devreye girmiş ve yalan gazetesi işlemeye başlamıştır. Bu gidişle sıcak pratikten kaçan bu dönekler bir müddet sonra devrimci mücadeleye tamamen yabancılaşacak ve düştükleri provokasyon teorilerinin bataklığında bugün sarıldıkları yılan tarafından tümüyle zehirleneceklerdir. Bu kaçınılmazdır.

Sonuç ise tasfiyeci anlayış açısından gerçek bir trajik-komedi olmaktan kurtulamıyor. “Bir şeyleri gizlemek için kontrgerilla işbirlikçileri bir karakola saldırmış” (!) Bu mantığı yaymaya çalışanlara ne demek gerekiyor, bilmiyoruz. D. Karataş ve yandaşları gibi işi eylemin hemen akabinde legal devrimci bir mevziye saldırmaya vardıracak kadar rahatsız-taciz olanlara “geçmiş olsun mu diyelim?.. Tasfiyeci saflardaki insanların bir kez daha düşünüp sağduyulu davranmalarını ve “Aydınlık” gibi ihbarcı, burjuva milliyetçiliğinin değil, Devrimci Hareket’in geleneklerine sahip çıkmalarını dilemekten başka yapabileceğimiz fazla bir şey yoktur.

Bir kez daha söylüyoruz; Gelişen devrimci mücadele bugüne kadar kompla provokasyon teorilerini yerle bir etmiş, silahlı mücadele çizgisi dost ve düşman nezdinde kabul görmüştür.

Silahlı eylemliğimizin ve radikal kitle gücümüzün daha da oturmasıyla birlikte bu iğrenç iftiralar yazdıkları talihsiz sayfalarda kara bir leke olarak kalacaktır.

Ağustos 1993

DEVİRİMCİ SOL

KAMUOYUNA

14.08.1993

13.08.1993 günü KAMUOYUNA başlıklı bir bildiriyle kontrgerilla hiçte yabancı olmadığı bir üslupla dergimizi illegal bir örgütün kurumu olarak gösterip dergimiz adıyla basın ve dergilere tehditler savurmuştur. Derneğimizin yasal statüsü kamuoyunca ve halkımız tarafından bilinmemektedir.

Bilindiği gibi dergimiz daha önce çeşitli saldırılara maruz kalmıştır. Bayilerimiz tehdit edilmekte, okuyucularımız tehdit edilmekte, dergimizi basan matbaa defalarca tehdit edilerek en son kundaklanmıştır.

Kamuoyunun yakından tanıdığı DK çeteciliği tarafından bir çok kez saldırıya uğradığı, katliam tertiplendiği bilinmektedir. Kontrgerilla dergimize yönelik veya dergimiz adına diğer yasal kurumları da veya devrimcilere yönelik provokasyonlar hazırlayacağı, bunun zeminini yakalamaya çalışacağı son saldırılarıyla DK'cı mantık bu provokasyonların öncülüğünü yapmaktadır.

Bir kez daha açıklıyoruz, yayın politikamız, ilişkilerimiz, hedeflerimiz, her türlü provokasyona dıştalar niteliktedir. Biz bu ilkelerimizden şaşmayacağız. DK'cı çete ve kontrgerillanın bizi çekmek istedikleri zemine asla gelmeyeceğiz.

Son dönemde sosyalist basın üzerinde baskılar, toplatma, yazı işleri müdürleri hakkında tutuklamalar, kapatma ve muhabirlerin kaçırılıp katledilmesine varan saldırılara yeni provokasyonlar eklemek istemektedir.

Tüm Devrimci Sosyalist basını bu provokasyonlara karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

SOSYALİST BASIN ÜZERİNDEKİ BASKILAR-KONTRGERİLLA PROVOKASYONLARI DA SÖKMEYECEKTİR.

DEVİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ

EK'TE KONTRGERİLLA BİLDİRİSİ

İLERİCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA SESLENİYORUZ (KONTRGERILLA BİLDİRİSİ)

Devrimci Hareketin yüzkarası haline gelen, Dursun KARATAŞ ve suç ortaklarının gerçek yüzleri gün ışığına çıkmıştır. Devrimci Kanı akıtan bu it sürüsünün Devrimci Sol ile hiçbir ilişkisi yoktur. Bunlar en kısa zamanda Devrimci Harekete hesap vereceklerini unutmamalıdır.

Dergimiz sahibi Av. Fethiye Pekşen haince saldırılara maruz kalmıştır.

DEVRİMCİ ÇÖZÜM taraftarı bir çok yoldaşımız yaralanmıştır. Örgüt içi hesaplaşma olarak lanse edilen bu saldırılarla, bu güne kadar Ercan Temelli ve Muammer AYDIN İstanbul'da, Ercan ŞAKAR Berlin'de, Erdoğan ELIUYGUN ise Bayrampaşa Cezaevinde alçakça katledilmiştir.

Ricat döneminde gelinen nokta DK'nın ben-merkezci yönetimi ile bitmişlik düzeyine inmiştir. Onun bu idaresi ve Devrimci Kanı akıtması, oligarşiye yapılan hizmetin en büyüğü olmuştur. Oligarşinin MITiyle, kontrgerillasıyla ve siyasi polisiyle yapamadığını o ve suç ortakları yapmıştır.

Sizler İlerici Demokrat İnsanlar!

Dursun KARATAŞ itlerinin havlamasına boyun eğmeyin, köpeklerinin dergimizi satmamanız için kudurmuş gibi salya dökerek yaptıkları tehditlere kulak asmayın. Bizler sizleri (dergimiz Devrimci Çözümü satan bayiler ve dükkanlar) bu yazımızla, iyi niyetli olarak uyarıyoruz. DK ve çetesinin magazin gazetesi haline gelmiş MÜCADELE Dergisi'ni satmanızı devrimciler olarak kınıyoruz. Sizlerin satılmışlığı, kokuşmuşluğu temsil eden bu dergiyi satmanızdan rahatsızlık duyuyoruz. Bu rahatsızlığımız sizleri de rahatsız edecektir. Aynı şekilde devrimci kanıyla yazılan Mücadele Dergisini satmaya devam etmeniz, halkın devrimci adaletinden siz de kurtulamayacaksınız. Yaptıklarınız mutlaka cezasız kalmayacaktır.

Sizler İlerici-Demokratlar, gelin bir an önce bu hatalarınızdan af dileyerek Devrimci Adalete sığının. Bizler sizleri ilk ve son kez olarak uyarıyoruz.

YAŞASIN DEVRİM ŞEHİTLERİMİZ

YAŞASIN HALKIN DEVRİMCİ ADALETİ

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

DEVRİMCİ SOL ÇÖZÜM GRUBU (Kontrgerillanın bildirisini)

AÇIKLAMA

14 Eylül 1993 günü sabahı tasfiyeci DK çetesine mensup bir grup tarafından evi basılıp tehdit edilen Bakiye ELİUYGUN evinde yaptığı basın açıklamasında olayı sözlü olarak şöyle anlattı:

“Tüm yurtsever, ilerici, devrimci, demokrat kamuoyuna!

14 Eylül sabahı saat 7:30 civarında, evin camı çalındı ve karşımda 16-17 yaşlarında 6-7 kişilik bir grubu gördüm. Sabahın bu saatinde ne istediklerini sordum, gençlerden biri: “Siz Bedri Yağan taraftarısınız, Mahmut Amca evde mi?” diye sorduktan sonra “siz bizim anamız babamız olun” dedi. Bunun üzerine “ben sizi tanımıyorum gidin buradan” dedim. Daha sonra aralarından birisi “tüm darbecileri öldürdük ve öldüreceğiz, bundan sonra size saygımız kalmadı, sizin gibi olanları da öldüreceğiz” diyerek elindeki spreyci boyayı suratıma sıkmaya yelten-di. Ben de evden çıkarak elime bir keser aldım ve üzerlerine yürüdüm, bunun üzerine sokaklara dağılıp kaçmaya başladılar.

Onları bir süre kovaladıktan sonra eve döndüğümde, saldırıya gelenlerden bir gencin evin duvarına yazdıkları yazıyı tamamlamaya çalıştıklarını gördüm. Elinden spreyci boyayı aldım ve ona “oğlum seni burada dövsem, veya öldürsem senin evindeki annenin halini düşünebiliyor musun” deyip genci saldırdım.

Ben üç tane oğlumu Devrimci Sol için toprağa ellerimle gömdüm ve bugün DK mantığının “meşruluğu” için insanlar katlediliyor, tehdit ediliyor, gözaltında işkenceler ediliyor. Bir de şunu belirtmek isterim; En son

DK çetesi tarafından katledilen oğlum Erdoğan ELİUYGUN, DK mantığına tavrı olmayıp da onun yanında yer alsaydı bugün oğlum yaşıyor olacaktı ve ben de el üstünde tutuluyor olacaktım.

Ayrıca Tayad'a değinmek isterim. Biz Tayad'ı açmak için temizlikçilik yaptık. Hem bugün Tayad'a eski insanların çoğu korktuğu için korktuğundan gidemiyor. Çünkü halkın malı olan Tayad'a da el koyup, öz-

verili kitleleri uzaklaştırdılar. Ayrıca son olarak bugüne kadar suskun kalan sosyalisti basına seslenerek DK mantığına karşı tavrı alınmasını istiyorum. Çünkü DK çetesinin yaptığı katliamlar bütün sosyalistlerin geleceğini etkilemektedir.” Basın toplantısına katılan Devrimci Çözüm, Odak, Özgür Gelecek, Gerçek, Öncü Partizan, Barikat ve Alinteri dergileri saldırıyı kınayarak protesto ettiklerini ve saldırıların devamı durumunda tavrı alacaklarını belirttiler. Ayrıca tasfiyeci DK mantığının son dönemlerde kendilerine yönelik de olumsuz tavrı takındıklarını ve bu tavırlarına devam etmeleri durumunda sessiz kalmayacaklarını vurguladılar.

DEVİRİMCİ ÇÖZÜM

OLİGARŞİ VE DK ÇETESİ KANA DOYMUYOR

Okul Arkadaşından Kardelen Çiçeği GÖNÜL' e

Kargı ucuyla özgürlük
resimlemek
Hüner ister derdim de
Sen iğneyle dögüş çiziktirirdin
„çevik“ panzerlerine

Gönül' e,
saygın ve sevimli kişiliğine

Onyedisiydi Eylül' ün
Şirret bir hüzündü dalgalayan
semtini
ve kurşunlar utancından inlerken
Dinmedi öfkesi eniklerin,
bu yüzden yenildiler...

Aldırma Gönül,
çiçek oldun
Zaten çoğalacak çiçekler
ve gülecekler,
„Biz“ gülünce.
Hem zaten,

gülmelerin ortak aramaz mıydı bel

(Kız seni varoşlara sormam mı
İzin bulup yoluna düşmem mi
Yüreğinde tavlannış pusat ile
Bir ateş de senin için
düşmem mi?)

Unutma, kusurlu bir
erdemdir bazen
Bazen de rezilcesine eylenen
anlama dair tahrifat.
Anlam ki yaşamdadır
Ve sen kavgada derdin
ayrı şey,
Bir kutsal ki anlam
tahrife cüret gerek...

Ve elbet, sen de böyle isterdin
„sokak“ kıızı,
Gerilla ezgisi,
Böyle dilerdin:
Unutulmayacaksın!..

(Mahmut Metin)

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

No: 60 Haber Bülteni

MÜCADELEMİZDE DÜŞÜNCE VE SİLAHLARIMIZIN İNANÇLI BİR NEFER: DUDU GÖNÜL ÖZCAN

0; sözünün eri, devrimci bir insandı ve verdiği sözü tuttu. „Her dönem ve her koşulda mücadeleye hazırım. Tek başına ve olanaksızlıklar içinde de olsam bulunduğum yerde mücadeleyi sürdüreceğim. Gürcan'ları, Menekşe'leri, şehitlerimizi aratmayacağız. Devrimci Sol andına sonuna kadar bağlı kalarak mücadelede yerimi alacağım.”

(Dudu Gönül Özcan)

Devrim mücadelesi zorlu bir görevdir. Bu zorluklar ve sıkıntılar sınıf mücadelesinin keskinleşmesiyle artar. Ve mutlaka, devrim yapmaya aday bir hareket bu zorluk ve sıkıntıları aşacak devrimci dinamizme ve sağlamlığa sahip olmak zorundadır. Yine düşmanı ve kendisini iyi tanımak isteyen bir devrimci hareket ülkemizdeki faşist rejime karşı savaşmadan ve savaş gerçeği ile karşı karşıya gelmeden sınıflar mücadelesinde gerçek yerini hiç bir zaman alamaz ve düşmana karşı da ciddi bir

güç oluşturamaz. Savaşçı bir örgüt savaş alanında savaşarak yaratılır.

Devrimci maç ve kararlılık, örgütsel dayanıklılık oligarşinin saldırıları karşısında her defasında sınanmak zorundadır. Ancak hata ve zaafardan, yetmezliklerden arınarak gerçek anlamıyla bir savaş örgütü, çelikten bir çekirdek oluşturulabilir.

Ve böylesi bir savaşta her şey küçükten büyüğe, adım adım geliştirilerek zamanla, sabırla ve çabayla örgüt kültürü, gelenek ve ilkeleri oturtularak nihai biçimini alır. Bu yol ancak direniş gelenekleri yaratılarak, şehitler vererek kastedilebilir. Doğru devrimci bir anlayış ve izlenen hat bu yolu sancısız ve en kısa yoldan kastetmek içindir.

Hareketimiz Devrimci Sol bu anlamıyla, bugünkü süreçte yaşadığı tüm sorunlara rağmen taşıdığı dinamizm ve kararlılıkla Türkiye halkların kurtuluşunu temsil eden bir güç olduğunu tarihsel anlamda ortaya koymuş durumdadır.

Bugün yaşadığımız sıkıntılar bu bağlamda, daha çok örgüt anlayışımıza uygun bir örgütlülük ve örgütsel işleyiş, kolektivizm yaratma zorundadır.

Uzun bir süredir başını Dursun KARATAŞ'ın çektiği sağ-opörtünist tasfiyeci anlayış, örgüt anlayışımız ve örgütsel işleyiş noktasında harekimiz saflarında çarpık bir bilinç şekillenmesi, kültür ve tarih anlayışı yerleştirmeye çalışmaktadır. Bugüne kadar yaratılan bu çarpıklık ve sağa savrulma, ben-merkezci anlayış bir yığın merkezi operasyona ve katliama yol açmış, Hareketimizin 15-20 yıllık birikimi fiziksel ve ideolojik anlamda tasfiye edilmeye çalışılmıştır. Yerine konulmak istenen çarpık anlayışın çirkefligi devrimci katilligine kadar varmış, Hareket içinde kin ve nefret tohumları ekilmiştir.

13 Eylül inisiyatifi bu çarpık şekillenmeyle hesaplaşmayı ve kendi iç devrimimizi gerçekleştirmeyi Önüne hedef koymuştu.

Bugünden baktığımızda bu hesaplaşmadan Hareket olarak gerekli dersleri yeterince bilince çıkardığımız söylenemez.

Eski alışkanlıklar ve yaşam biçimi düşünce ve ilişki tarzı saflarımızdaki en büyük tehlike olarak karşımızda durmaktadır. Bunlardan ciddi bir anlamda arınma -temizlenme süreci yaşamamız gelinen noktada her zamankinden daha fazla kendini dayatmaktadır. Köklü ve radikal bir iç devrim her ne kadar uzun bir süreci kapsasa da bugünden hata ve zaaflarımız karşısında acımasız olmalı ve kendimizi yenileme sürecine girmeliyiz.

17 Eylül Cuma akşamı Hareketimizin İstanbul'da uğradığı operasyon daha çok kendi hata ve zaaflarımızdan, eski anlayış ve doğrultuda ilişki yürütüş biçimimizden kaynaklanmaktadır.

Bu operasyon bir kez daha göstermektedir ki; eski düşünce, davranış ve alışkanlıklarımızdan kopmamız, öyle sıkça ifade edildiği gibi kolay olacağı benzemiyor.

Çünkü her yeni süreç bir yandan kendi yolunu, önünü açmaya çalışırken, bir yandan da eskiyle kıyasıya hesaplaşmak zorundadır. Biz gerçekten sürecin bu yanını daha fazla dikkate alarak adımlarımızı hızlandırmalı, ortak bir ruh ve davranış tarzı yaratmalıyız. Bunun için de daha iradi, disiplinli tartışan ve üretken yapılar oluşturmamız zorunludur.

17 Eylül Cuma akşamı İstanbul/Ümraniye'de düzenlenen operasyonda oligarşinin katilleri, Devrimci Sol üyesi Dudu Gönül Özcan'ı katlettiler. Aramızdan bir devrim savaşçısı daha ayrıldı ve devrim şehitlerinin kervanına katıldı. Yoldaşımız Gönül elinde mavzer, dilinde sloganlarımızla düşmana değil, ölümsüzlüğe teslim oldu. Bir kez daha devrimci inanç ve halka bağlılık düşman iradesine üstün geldi ve Devrimci Solcular teslim olmaz şiarı haykırıldı.

Dudu Gönül Özcan, 2 Kasım 1966'da Sivas'da doğdu. 0; orta halli, Kürt-Alevi kökenli bir ailenin altı çocuğundan birisiydi.

Gönül Harekete Üniversitedeyken katıldı ve devrimci gençlik saflarında yer aldı. 0, „85-86'larda öğrenci gençliğin yeni yeni hareketlenmeye, dernek çalışmalarına başladığı dönemde üniversiteye girdi. Devrimci Gençlik'e sempati duymaya başladı. Kasım „87'de Hareketimizle örgütsel ilişkiye girdi. „88'de rektörlük işgaline katıldı. Bunun üzerine okuldan bir yıl uzaklaştırma cezası aldı. „88 Kasımında, Liseli Devrimci Gençlik alanında çalışmak üzere illegal alana geçti. Temmuz 89'a kadar bu alanda çalışan Gönül, bu tarihten itibaren profesyonel çalışan bir insanımız oldu.

Silahlı Devrimci Birlikler çalışması içinde yer aldı. SDB komutanlığı yaptı.

Gürcan, Fazıl, Menekşe gibi değerli yoldaşlarla birlikte oldu. Sokak eğitimi ve kuryelik görevinde bulundu.

O'nun, devrimci mücadelede inançsızlığa, kararsızlığa düştüğü, hiç olmadı.

Hareketine, yoldaşlarına ve devrime bağlılığı güçlüydü. Özellikle kar-

gaşa döneminde sağ-oportunist, ben-merkezci anlayışın ortaya çıkması ile birlikte ML ilkeler ışığında Hareketi ve ideolojisini savundu, sahiplendi.

O'nun yoldaşlığında samimiyet, özgüven, ortak ruh hali, cesaret ve kararlılık vardı. O, örnek bir devrimci kişiliğe sahipti.

Yaşam ve devrimci mücadele Gönül'e her gün yeni şeyler öğretti. Her olay karşısında biraz daha serpilip gelişti, dersler çıkardı. O, şöyle diyordu: "Daha kat edeceğim çok yol var; biliyorum sabırsız ve aceleciyim." O, mücadeleye başlarken taşıdığı ilk günlerin coşku ve güvenini hep korudu. Hata ve zaafılara karşı mücadele etmesini bildi. O, kendini yenilemeyi başaran insanlarımızdan birisiydi. O, kendisinin daha çok çözümleyici, üretici ve yaratıcı olması gerektiğini söylüyordu.

Tembellik, rehavet, savurganlık, bencillik, sorumsuzluk, başkalarını küçük görme gibi zaafılar O'nda yoktu. O; yönetici vasıflarıyla, Hareketin her alanında çalışmaya hazır olduğunu söylüyordu. Girişken ve inisiyatif sahibiydi. Gönül aynı zamanda Hareketimizin teorik-ideolojik birikimini özümsemiş, bilince çıkartmış birisiydi. 13 Eylül müdahalesi sonrası şunları söylüyordu: „13 Eylül müdahalesi ile devrimci mücadelemizin önünde sağ-tasfiyeci anlayışı ve onun savunucularını saflarımızdan atmakla Türkiye devriminin Devrimci Sol öncülüğünde gerçekleşeceğine dair şehitlerimize ve halklara verdiğimiz sözü yerine getirmede bir adım attık.

Attığımız bu adımlarla kolektivizmi yaygınlaştırarak daha da g üçleneceğimize inanıyorum. Devrim mücadelesi, reformist yöntem ve taktiklerle değil, silahlı radikal mücadeleyle verilir ve biz eskiden olduğu gibi, bugün ve bundan sonra da mücadelemizde silahı bırakmayacağız. Örgütlenme ve mücadele anlayışımız, çalışma ilkelerimiz bizi zafere taşıyacaktır, buna inanıyorum. Yeni insan yaratma çabamız ürünlerini verecek. Belki uzun süreli bir savaş olacak ama kazanan mültecilik değil, biz olacağız. Tarihi kanlarıyla yazan ve bir dönem birlikte çalıştığımız yoldaşlarımızın bıraktığı geleneklerin takipçisi olacağız. Devrimci Sol sözünü tutacak, ülkemiz ve dünya halklarına devrimi armağan edeceğiz. Bu savaşta yer aldığım, bu örgütlenmenin bir parçası olduğum için onur duyuyorum.”

O'nun için Devrimci Hareket; yaşamı, yaşamdaki güzellikleri ve zenginliği ifade ediyordu. O, bu Hareketin içinde büyüdü, olgunlaştı ve dünyaya

bir Devrimci Solcu olarak baktı, doğrular uğruna savaşmaya ant içti ve bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm uğruna yürütülen bu savaşta şehit düştü. Bir ateş parçası gibi aydınlattı ortalığı, aydınlandı yüzümüz.

0; sözünün eri, devrimci bir insandı ve verdiği sözü tuttu. „Her dönem ve her koşulda mücadeleye hazırım. Tek başına ve olanaksızlıklar içinde de olsam bulunduğum yerde mücadeleyi sürdüreceğim.

Gürcan'ları, Menekşe'leri, şehitlerimizi aratmayacağız. Devrimci Sol adına sonuna kadar bağlı kalarak mücadelede yerimi alacağım.”

Çoğunluğu legal alanda olmak üzere 19 arkadaşımızın göz altına alındığı operasyonda şehit düşen Dudu Gönül ÖZCAN'ın Bederi'lere, Gürcan'lara, Menekşe'lere layık anısı, inancı, direnişi ve insanca güzelliği yeni savaşçılar ve direniş gelenekleri yaratmada ve aldığımız yaraları sarmada bizler için bir yol gösterici, bir meşale, bir kararlılık ve azim örneği olacaktır.

Oligarşinin bugüne kadar hiçbir çabası mücadelemizi durduramadı, bundan sonra da durduramayacak. Tutsak ve şehit düşen yoldaşlarımızın yerini en kısa sürede doldurmak ve yenilen operasyon nezdinde bir kez daha geçmişten ve bugünkü hatalarımızdan tüm yoldaşlarımız dersler çıkarmak zorundadır.

Kayıp ve kazanımlarla yürüyen bu savaşta kazanmak için başka yol yoktur.

Geleceği, özgürlüğü mutlaka, ama mutlaka direnenler zapt edecektir.

Zafer; savaşanların ve bu uğurda ölüm dahil her türlü zorluğu göğüsleyenlerin olacaktır.

DUDU GÖNÜL ÖZCAN ÖLÜMSÜZDÜR!

YAŞASIN SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLER!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

DEVRİMCİ SOL

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

Tarih: 4 Ekim 1993 Sayı:61

Alçakça bir saldırı!.. Ahmet HOZER Yoldaş Katledildi...

Başını Dursun KARATAŞ'ın çektiği tasfiyeci saldırganların Devrimci Hareket'e yönelik olarak gerçekleştirdikleri alçakça ve karşıdevrimci yeni bir saldırı sonucu Ahmet HOZER yoldaş katledildi.

İsviçre örgütlülüğümüze karşı uzun süreden beri gerçekleştirilen planlı-programlı onlarca silahlı saldırılardan bu sonuncusunda Ahmet HOZER yoldaş şehit düşerken, bir yoldaşımız da ağır yaralandı. Saldırı, bir kitle ilişkimizin evinin Avusturya'dan getirilen katilerce basılmak istenmesi ve yoldaşlarımızın çocukların gözleri önünde kurşunlanmaları şeklinde gerçekleşmiştir.

İsviçre örgütlüğümüz bilinçli olarak hedef seçildi.

Tasfiyeci katiller, siyasal amaçları gereği uzun süredir bu ülkedeki örgütlüğümüzü hedef almışlardır. Amaçları silahlı saldırılarla genel kitlede korku ve panik yaratarak İsviçre örgütlülüğümüzü sarsmak, zarar vermek, polisye saldırılara açık bir durum yaratarak tasfiye edilmesini sağlamaktı.

Ahmet HOZER yoldaşı unutmayacağız!..

Ahmet yoldaş ağırbaşlı, çevresinde sevilen sayılan bir insandı. Devrimciliğinde düzenli, sade bir yaşam sürdürmüştür. Sabır adamıydı, Devrimci Harekete karşı sorumlu ve titizdi. St.Gallen il komitesinde göreviydi. Görevlerinin en ince ayrıntılarına kadar bilmek isterdi, yaptıklarının, yerine getirdiklerinin sonuçlarını detaylarını büyük bir titizlikle Harekete bildirirdi.

0 tam bir görev ve halk adamıydı, aydıncı, etkileyici bir üslubu vardı. Ahmet yoldaş ailesini ve çevresini de Devrimci Hareket'e katmış, hiç bir şeyini Hareket'ten saklamamış, değerlerimize sıkı sıkıya bağlanmıştı.

İnançlı ve kararlıydı.

0 devrimci kişiliğin, onurun, cesaretin de bir örneğini sergilemiş katillerin üzerine "Biz Devrimci Solcuyuz, kimseden korkmayız" diye yürümüştür. Tavrında hiçbir tereddüt göstermemiştir.

Ahmet yoldaş 13 Eylül müdahalesinden sonra tereddütsüz Hareketin ideolojik-örgütsel, siyasal birikimi ve geleneklerine sahip çıkarak tasfiyeci anlayışa karşı mücadelemizde yerini aldı O, 13 Eylül inisiyatif ini Hareketimizin bir bütün olarak kendisini gözden geçirip hata ve zaafardan arınarak yenilenme sürecine girmesi olarak değerlendirdi. Ve yapacağı işlere, görevlere bu coşkuyla, bu bilinçle sarıldı. 0 her zaman örgüt bilinciyle hareket etmeye çalıştı.

TASFİYECİ GÜRÜH DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞULACAK

Hareketimiz zor bir dönemden geçiyor. Oligarşinin saldırıları karşısında en değerli yoldaşlarımızı yitirirken, diğer taraftan tasfiyeci katiller sürüsü de büyük bedellerle yaratılan değerlerimize, ant içmiş tasfiyeci sağ oportünistler karşı-devrimci eylemleriyle var olmak istiyorlar. Bunların hiç bir zaman geleceği olmayacaktır.

Yaşam ve mücadele büyük zorluk ve sıkıntılarla doludur. Çalışmak, dinlenmek, güzel şeyler üretmek, bozmak, yıkmak, yapmak, bugüne, tarihe ışık tutmak, değer yaratmak, bir düşünceye, yol ve yönetime sahip olmak, yapılan eylemin, işin sonuçlarına, sıkıntılarına katlanmak, çürümek, ezilmek, kendini olaylara ve yaşamın gidişatına bırakmak, ölmek yada ölümsüzleşmek, tarihin ustası olmak, kahramanlaşmak... bütün bunlar tarihsel ve siyasal olarak geriyi yada ileriye temsil etmemize, korkaklığa yada siyasal cesaretimize, mücadele kaçkınlığı yada fedakarlık ve kendimizi yeniden yaratmamıza bağlı olarak biçimlenmektedir.

Ahmet yoldaş bunlardan ileriye, siyasal cesaret ve fedakarlığı, bir bütün olarak kendimizi yenilemeyi seçmiştir. Katledilmesinin nedeni, tasfiyeciliğe karşı çıkmak ve Hareketi savunmaktır.

MÜCADELE KARARLIK, DİRAYET VE CAN BEDELİ GELİŞİYOR

Gelinen aşamada güçlü olmayan, dayanma azmi ve kararlık göstermeyen, içinde yaşadığı koşullara eleştirel yaklaşmayan, kaderci kendiliğindendi anlayışın ne Hareketimize, ne de ülkemiz devrimine acı deneylerden başka verebileceği pek bir şeyi yoktur.

Gelecek haklı davamızın tüm bedeller pahasına savunulmasında, THK-P/C Devrimci Sol anlayışının yaşanan tüm zorluk ve sıkıntılara rağmen her alanda örgütlenmesindedir. Bunun yolu bir kez açılmıştır. Hiç bir güç bunun önüne geçemez artık...

Bu yüce davamızda şehit düşen tüm yoldaşlarımızı Ahmet yoldaş şahsında bir kez daha selamlıyoruz.

Tüm İlerici, Yurtsever, Devrimci, Demokrat güç ve örgütlere çağrımızdır:

Yoldaşlarımızı alçakça katleden tasfiyeci katillere karşı elimiz kolumuz bağlı durmayacak, meşru-müdafaa temelinde aktif bir tavır alacağız. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Tüm duyarlı ilerici, yurtsever, devrimci ve demokrat güç ve örgütleri bu katiler sürüsüne tüm alanlarda doğrudan tavır almaya çağırıyoruz. Hiç kimse bu katiller sürüsüyle ilişki sürdürmemeli, dolaylı yada doğrudan suç ortağı durumuna düşmemelidir.

Tasfiyeci saflarda yer alan iyi niyetli unsurlara sesleniyor; bu saldırılarda yer almamaları, yaşadıkları süreci ve karşı-devrimci saldırıları bir kez daha sorgulamaları gerektiğini hatırlatıyor, uyarıyoruz.

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

KAHROLSUN DEVRİMCİ KATİLLERİ!

AHMET HOZER YOLDAŞI UNUTMAYACAĞIZ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

DEVİRİMCİ SOL

DEVRİMCİ DOST ÖRGÜT VE KURULUŞLARA

Mezarlıkta yapılan devrim şehitleri anmasına alçakça bir saldırı...

Devrim şehitlerini anmak için şehitlerimizin mezarına giden şehit ailelerine ve yoldaşlarımıza taşlıt, sopalı, bıçaklı saldırıda bulunuldu.

Maalesef bu saldırı kendisine devrimci maskesi takmış D. Karataş yanlılarınca gerçekleştirildi. Devrim şehitleri ayında Ortadoğu'daki devrimci-yurtsever örgütlere olan faydacı ve çıkarıcı mantığının bir ürünü olarak Filistinli devrim şehitlerinin mezarına giden mantık, kendi ülkesindeki devrim şehitlerinin mezarlarını tahrip edip anmayı yapanları dövüp yaralamaktan geri kalmıyor. Yakın bir zamana kadar devrim şehitlerinin mezarlarından rahatsız olanlar TC polisi ve oligarşiydi. Şimdi yaklaşık iki yıldır polisin devrimcilere ve devrim şehitlerinin mezarlarına olan saldırgan tavrını başkaları bir görev olarak yerine getirip polisin işini hafifletiyor.

Dostlar,

Devrim şehitlerinin mezarlarına saldırmak, mezar taşlarını tahrip etmek ülkemizde düne kadar polisin ve faşistlerin birinci görevlerinden birisiydi. Ama günümüzde polisin ve faşistlerin bu önemli görevini kendisine devrimci maskesi takmış olan D. Karataş ve her türlü iğrenç yalan, iftira ve dedikoduyla yanına aldığı yandaşları yerine getiriyor.

Devrimci Solda yaklaşık iki yıl önce başlayan örgüt içi sorunu kanla, yalan dolanla, dedikoduyla ört bas etmek isteyen D. Karataş yanlıları bu süreçte beş yoldaşımızı katletti, onlarca yoldaşımızı silahla yaraladı, onlarca ev yaktı, Türkiye'de ilerici-devrimci yayınların basıldığı matbaayı yaktı, devrimcileri işkenceden geçirdi. Ve bunu sol adına, devrim adına yaptı. Son olarak da 22 Nisan 1994 günü, bir yıl önce katlettirdiği iki yoldaşımız olan Muammer Aydın ve Ercan Temelli'nin ölüm yıldönülerinde mezar başlarındaki anmaya bile tahammül edemeyerek çareyi yine insanlarımıza saldırmakta buldu.

Dostlar,

Örgüt içi sorunumuza irademiz dışında, bizimle ilgili tahayyül bile edemeyeceğimiz yalanların, iftiraların söylenmesiyle sizleri de ortak etmek

zorunda kaldık. Ama hiçbir şey, hiçbir sorun devrimci katliamını, devrim şehitlerinin mezarlarına ve anma yapanlara saldırıyı haklı gösteremez.

Hiçbir devrimci-demokrat-yurtsever kişi ve örgüt bu tür faaliyetleri “örgüt içi sorunlarda ve bölünmelerde bu gibi şeyler olur” diyerek geçiştiremez ve hakim sınıfları sevindiren, halkı devrimden ve devrimcilerden soğutan eylemlere sahip çıkamaz. Ölülerden, onların mezarlarından ve cenaze anmalarından.

Dostlar,

Enternasyonalist dayanışma gereği halka ve devrimin çıkarlarına zarar verenler kim olursa olsunlar, nerede olurlarsa olsunlar kınanmalı ve bu karşı-devrimci faaliyetlerin önüne geçilmelidir.

El-Halil katliamında ağlayıp sahte gözyaşı döken Yaser Arafat gibi, Filistinli devrim şehitlerinin mezarlığındaki anmaya gidip ülkesinde ve Avrupa’da devrimcileri katledip mezar başlarındaki anmaya saldıracak kadar pervasız provokasyonlar geliştirenlere dur demeliyiz. Devrimcilerin yaşamasına tahammülü olmayanlar hiç olmazsa şehitlerimizi rahat bırakmalıdır.

**DEVİRİM ŞEHİTLERİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR!
DEVİRİMCİLERE DÜŞMAN OLANLAR HALKA DA DÜŞMANDIR!
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!**

23 Nisan 1994

DEVİRİMCİ SOL

ORTADOĞU TEMSİLCİLİĞİ

BASIN AÇIKLAMASI

Kamuoyunun da yakından bildiği gibi, Dursun KARATAŞ çetesi her fırsatta dergimize, okurlarımıza ve taraftarlarımıza yönelik saldırılarını sürdürmektedir.

insanları devrimci olmayan yöntemlerle sorgulama, kitlesel katliam girişimleri, ev yakmalar ve devrimci insanları katletme gibi karşıdevrimci yöntemler sözde “devrimci adalet”, “devrimci hukuk” adına yapılmaktadır.

Bunun son örneğini, Ümraniye-Sarıgazi’de dergimiz okurlarından MUSA UYAR’ı kaçırarak göstermişlerdir. Okurumuz, eve giren bir grup tarafından, onlarla gitmek istememesi üzerine yaka paça sürüklenerek bilinmeyen bir yere götürülmüştür. 6 Eylül günü evinden zorla kaçırılarak götürülen okurumuzdan bir daha haber alınmamıştır.

Okurumuza herhangi bir zarar gelmesi durumunda, bunun tek sorumlusu Dursun KARATAŞ çetesi olacaktır

İnsanlara karşı-devrimci yöntemler uygulayan bu çeteye karşı sessiz kalmayacağımızı belirtiyor ve gün geçtikçe çürüyen bu mantığı, uyguladığı yöntemlerin bedellerine katlanmak zorunda olduğu noktasında uyarıyoruz.

Her geçen gün biraz daha saldırganlaşan, kendisi dışındaki tüm devrimci-yurtsever çevreye “çamur at, izi kalsın” mantığı ile yaklaşan ve gün geçtikçe bataklığa sürüklenen bu mantığı mahkum etme konusunda, tüm devrimci-demokrat-yurtsever çevreleri sessiz kalmamaya çağırıyoruz.

DEVİRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ

8 Eylül 1994

DURSUN KARATAŞ ÇETESİ KATLIAMLARINA BİR YENİSİNİ EKLEDİ

Dursun Karataş'ın katiller sürüsü bir arkadaşımızı daha katletti.

Dergimiz Yazı İşleri Müdürü Erol Akgün 8 Eylül akşamı, saat 21.00 sıralarında evden çıktıktan sonra çeteci güruhtan 4 kişi tarafından taksiyle takibe alındı, daha sonra da 2 kurşunla katledildi.

Varlık koşulunu devrimcilerin katledilmesi olarak gören, bunun için devrimci ilke ve değerleri hiçe sayan her türden çirkefliği mubah sayan bu anlayışın ilk cinayeti değildir bu. Daha önce de halktan insanların evini yakan, birçok devrimci insana işkence eden, Muammer Aydın, Ercan Temelli, Ercan Şakar, Erdoğan Eliuygun ve Ahmet Hozer isimli 5 devrimciyi katledip onlarcasını yaralayan, geçtiğimiz yıl dergimizin bürosuna düzenlediği saldırıyla insanlarımızı topluca katletmek isteyen, devrimci yayımların basıldığı matbaayı kundaklayan, hiçbir insani değerle dahi uzak yakın bir ilişkisi olmayan bu çeteyi mahkum etmek, katliamlarının hesabını sormak kendisine insanım diyen herkesin görevidir.

Kendi konumu, kendi çıkarları için devrimci harekete her türlü saldırıyı ilke olarak benimseyen çete başı bu katliamlarının hesabını mutlaka ödeyecektir. Çevresine topladığı bir avuç katil de onu bu sondan kurtarmayacaktır.

Mayıs ayından bu yana dergimizin yazı işleri müdürlüğünü yapan Erol AKGÜN en zorlu günlerde devrimci değerleri, devrimci çabayı sahiplenmenin en güzel örneklerinden birini verdi. Yazı işleri müdürlüğü görevini üstlenmesinin hemen ardından, dergimizin 14. sayısında yayımlanan bazı yazılar nedeniyle tutuklanan ve kısa bir süre önce tahliye olan

arkadaşımız tutukluluğunun sona ermesinin ardından hiç tereddütsüz yeniden aynı görevi üstlendi.

Ülkemizde sosyalist basına yönelik saldırıları hiç eksik etmeyen, onlarca yurtsever-ilerici-devrimci gazeteciyi katleden oligarşidir. İlk defa sosyalist bir gazeteci kendisine devrimciyim diyen insanlarca katlediliyor.

Bu tavrıyla oligarşiyle aynı görevi üstleniyor.

Bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de gerçekleri, doğruları, inandıklarımızı yazmaya devam edeceğiz. Ne oligarşinin saldırıları, ne Dursun Karataş çetesinin katliamları bizi bundan alıkoyamayacak.

Tüm ilerici-demokrat-devrimci-yurtsever kamuoyunu bu cinayeti kınamaya, katillere tavrı almaya çağırıyoruz.

DEVİRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ

DEVRİMCİ SOL

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

YOLDAŞLARIMIZI KATLEDENLERE DEVRİMCİ ADALETİN NE OLDUĞUNU ÖGRETECEĞİZ!..

İlericiler, Yurtseverler, Devrimciler, Halkımız;

Dursun Karataş'ın katil sürüsü bir yoldaşımızı daha katletti.

Devrimci Çözüm Dergisi Yazı İşleri Müdürü EROL AKGUN 8 Eylül akşamı, saat 21.00 sıralarında, İstanbul Gebze'deki evinden çıktıktan sonra çeteci grubunun devrimci katili unsurlarının kurşunlarıyla şehit düştü.

Yüreği devrim inancıyla çarpan, düşünceleriyle, idealleriyle yeni

insanı, sosyalizmi hedefleyen; en zorlu koşullarda devrimci ideolojiyi, devrimci anlayışı, devrimci ilke ve değerleri sah iplenmek üzere Devrimci Çözüm Dergisi Yazı İşleri Müdürlüğü görevini üstlenen EROL AKGUN yoldaşı katledenler işledikleri suçun ağırlığı altında ezilecektir.

Kardeşler;

Erol yoldaş yüreğiyle, bilinciyle hep halkından yana saf tuttu. Kendisine ihtiyaç duyulduğu anda, genelde sosyalist basına, özelde Devrimci Çözüm'e oligarşi ve tasfiyeci çete tarafından yöneltilen saldırılar karşısında dimdik durarak bu zorlu ama onurlu görevi üstlenmekten geri durmadı

Göreve başlamasının hemen ardından tutuklandı Tutukluğunun ilk günlerinde, bulunduğu Sağmalcılar Cezaevinde katiller sürüsü.Erol yoldaşa saldırmak istediye de bunda başarılı olamadı. Tahliyesinin ardından hiç tereddütsüz yeniden görevine dönen Erol yoldaş çalışkan, coşkulu, neşe saçan, sevgi dolu, direngen yanlarıyla aramızda, mücadelemizde yaşayacaktır.

Dostlar,

Ocak 1993'den beri ilericilere, yurtseverlere, devrimcilere, halktan insanlara, kısacası kendisi gibi düşünmeyen herkese saldırmayı "adalet" sanan, her türden çirkefligi mubah sayan, yalan, demagoji, sahtekarlık, ahlaksızlık temelinde şekillenen bu anlayışın bugün geldiği nokta tüm ileri-devrimci-yurtsever kamuoyunun nezdinde aşıktır.

Kontr-gerilla halktan insanlara saldırıyor, köyleri, evleri yıkıyor. Tasfiyeci çete halktan insanların evini basıyor, kırıp döküyor, ateşe veriyor.

Kontr-gerilla insanları kaçırp işkence ediyor, ölümle tehdit ediyor, kaybediyor. Tasfiyeci çete, daha önce defalarca işlediği bu aynı suçlara son olarak bir yenisini ekliyor, Devrimci Çözüm okurlarından MUSA UYAR'ı 6 Eylül 1994 günü tehdit ediyor, sürükleyerek kaçırıyor. Bu devrimciden halen en ufak bir haber alınabilmiş değildir. Yine kontr-gerillanın yaptığı gibi, öldürülüp bir köşeye atılması şaşırtıcı olmayacaktır.

Kontr-gerilla sosyalist basına saldırıyor, dergi toplatıyor, sosyalist yayınları satan matbaa ve bayileri tehdit ediyor, sosyalist basın çalışanlarını işkenceden geçiriyor, tutukluyor, kaçırıyor, öldürüyor, yaralıyor, toplu katliam girişiminde bulunuyor. Tasfiyeci çete Devrimci Çözüm dergisi Yazı işleri Müdürünü sokak ortasında kurşunlayarak katlediyor.

Kontr-gerilla cezaevinde koşullara operasyon düzenliyor, tutukluları dövüyor, yaralıyor, öldürüyor. Tasfiyeci çete Devrimci Sol tutsaklarının kaldığı koğuşu silahlarla basıp ateş açıyor, şişliyor, katlediyor.

Kontr-gerilla devrimcileri ahlaksızlıkla, ırz düşmanlığıyla suçluyor. Tasfiyeci çete magazin dergilerini aratmayacak ahlaksızca hikayelerle şehitlerimize, ahlakımıza, değerlerimize saldırıyor.

Kontr-gerilla şehirlerde, kırlarda, evlerde, sokaklarda, işyerlerinde, okullarda, fabrikada yargısız infazlarla, toplu katliamlarla halktan insanları, devrimcileri katlediyor. Ardından zafer çığlıklarıyla, "adalet" çığlıklarıyla çevresine topladığı bir avuç faşist, işkenceciye, karşı-devrim-

ciye “Yaşasın Polis, Kahrolsun Devrimciler” sloganları attırıyor. Tasfiyeci çete “adalet” adına Muammer AYDIN, Ercan TEMELLİ, Ercan ŞAKAR, Erdoğan ELİUYGUN, Ahmet HOZER, Erol AKGÜN isimli 6 devrimciyi evlerinde, sokaklarda, cezaevlerinde, çocukların ve kadınların yanı başında katlediyor. Ardından “Yaşasın Önderimiz!” sloganlarıyla devrimcileri lanetliyor.

Kontr-gerilla insanları devrimciliği bırakmaya, muhbirliğe zorluyor, bunun için her türlü tehdidi, zor ve baskıyı kullanmakta geri durmuyor. Tasfiyeci çete ev basıp “devrimcilik yaparsanız öldürürüz” tehditleri savuruyor, dergi sayfalarında devrimcileri gerçek isimleriyle deşifre ediyor, açıktan ihbarcılık yapıyor.

ilerici-yurtsever-sosyalist tüm örgüt ve guruplardan dostlarımız; Bugün kontr-gerilla eylemleriyle tasfiyeci çetenin yaptıkları arasındaki benzerlik tesadüf değildir.

Kendi konumunu, kendi çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan, varlık koşulunu devrimcilerin katledilmelerine bağlayan, devrimci ilke ve değerleri ayaklar altına alan, yayın organlarını tüm ilerici-devrimci yurtsever güçlerin küfür etme platformuna dönüştüren çete başı ömrünü biraz olsun uzatabilmek için, tıpkı biraz daha yaşayabilmek için son bir çırpınıyla saldırganlaşan oligarşi gibi, daha fazla terörden medet umuyor, daha fazla tahribat yaratmak istiyor.

Tüm bu iğrençliklerin, saldırı ve katliamların sadece Devrimci Sol’u hedeflemediği gözden uzak tutulmamalıdır.

Hedefi tüm ilerici-yurtsever-devrimci örgüt ve insanlardır.

Çünkü bu anlayış halkın devrimcilerden uzaklaşmasına, devrimcilerin halk nezdinde saygınlıklarını, güvenilirliklerini, devrimci safları bu savaşta güçsüz düşürmektedir.

Tasfiyeci çetenin bugüne kadar gerçekleştirdiği saldırı ve katliamlar karşısında alınması gereken tavır tartışmaya gerek bırakmayacak kadar açık ve nettir. Halk saflarında yer alan, ilerici-yurtsever-devrimci olduğunu söyleyen herkes bu saldırı ve katliamlara göz yummanın çok ciddi sonuçlara yol açan bir hata olduğunu artık görmelidir.

Sessiz kalmak, tavır almamak bu suçlara, devrimci düşmanlığına, devrimci katillğine ortak olmak demektir. Tasfiyeci çetenin katliamlarının bugün sadece Devrimci Sol’a yönelik olması kimseyi yanıltmas-

ın. Bugün küfür, spekülasyon, hakaret, yalan ve demagojilerle giderek en geniş ilerici-devrimci çevrelere yönelmiş durumdadır. Yarın katliamların da bu çevrelere kadar uzanması şaşırtıcı olmamalıdır.

Devrimci katillerini teşhir ve tecrit etmek, onlara tavır alıp devrimci ilke ve değerleri, devrimci anlayışı sahiplenmekte daha fazla geç kalınmamalıdır.

Akan devrimci kanında pay sahibi olmak istemiyorsak, emekçi sınıfların çıkarlarını savunduğumuzu iddia ediyorsak, devrime ve sosyalizme inanıyorsak, bunun gereklerini yerine getirmek zorundayız.

Yoldaşlar;

Devrimci Sol Türkiye halklarını nihai zafere, devrim ve komünizme taşıma misyonunun sahiplenicisi olarak, namlularını her zaman emperyalizme ve oligarşiye çevirmiştir. Halk saflarındaki her türlü sorunu eleştiri-özeleştiri yöntemiyle çözmeye çalışmıştır.

Bugüne dek hep devrimci sabır ve olgunlukla davrandık. Çetecilerin yaptığı gibi kör bir teröre saplanmaktan özenle kaçındık. Görülüyor ki, devrimci katilleri bu sabrı ve olgunluğu, bu devrimci sorumluk anlayışını yanlış kavramışlar.

Devrimci Sol adaletini tanıyanlar devrimcilere çevrilen hiç bir namlunun, devrimcileri hedefleyen hiç bir elin, devrimcileri katleden hiç kimsenin cezasız kalmayacağını iyi biliyorlar.

Tarihimiz tanışımızdır.

Ülkemiz halklarını devrime taşımak üzere yola koyulduğumuz ilk andan bu yana yüzlerce şehit verdik. En değerli yoldaşlarımız, en önde yürüyenlerimiz, ateş çemberine ilk atılanlarımız düştüler en önce. Umutla, inançla, dirençle beslediler toprağı. Onlardan devraldığımız orak-çekiçli kıvılcık bayrağımızı elden düşürmemeye, en yükseklerde dalgalandırmaya, şehitlerimizin kanını yerde koymamaya ant içtik.

Bugün adi bir cinayet şebekesine dönüşen, devrimcilere kurşun sıkan, yoldaşlarımızı katleden tasfiyeci çetenin eli kanlı cellatlarından mutlaka ama mutlaka hesap soracağız.

Yoldaşlar, Dostlar, Halkımız;

Niyazi'lerden, Bedri'lerden, Sinan'lardan devraldığımız, yüzlerce şehidimizin kanıyla kızılılaşan kavgamızı zafere ulaştırmamızı ne egemen sınıflar, ne de tasfiyeci çete engelleyemeyecektir.

Örgütsel inşa sürecimizdeki görevlerimize, iç devrim şiarımıza inanç, cesaret, kararlık ve fedakarlıkla sarılıp önümüze çıkan tüm engelleri aşip geçme görevini onurla sahipleniyoruz. Bu görevin hakkını verecek, başaracağız.

EROL AKGÜN'LER ÖLÜMSÜZDÜR.

DEVRİMCİ KATİLLERİNDEN HESAP SORACAĞIZ'

TASFİYECİ ÇETENİN KATLIAMLARI CEZASIZ KALMAYACAK!

**NİYZİ, BEDRİ SİNAN'LARİN BAYRAKLARIN DALGALAND-
IRACAĞIZ!..**

YAŞASIN THKP/C DEVRİMCİ SOL!..

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!..

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..

THKP/C DEVRİMCİ SOL

AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

KAMUOYUNA

DURSUN KARATAŞ VE YANDAŞLARI SOL İÇİ ŞİDDETİ TEMEL YÖNTEM OLARAK KULLANMAYA DEVAM EDİYOR

1992 yılı sonunda DEVRİMCİ SOL örgütünden ayrılan D.KARATAŞ ve yandaşları, bu dönemden itibaren kendi düşüncelerine karşı olan herkesi hedef almaya başladılar. “Benden olmayan benim düşmanımdır” anlayışıyla 1993 yılı başından bu yana 9 devrimciyi katletmiş, onlarca devrimciyi öldürmek amacıyla yaralamışlardır. D.KARATAŞın düşüncesine karşı çıktığı için gözaltına alınarak kaçırılan onlarca devrimci vardır. Ayrıca bu kesim birçok insanın evini basmış, evdeki eşyaları kırıp dökmüş, yakmıştır. Bir avukatın bürosunu ve Aydınlar Matbaası'nı da yakmak gibi devrimcilikle ilgisi olmayan pek çok tavrı almışlardır. D. KARATAŞ yanlılarının devrimcilere uyguladığı terör bütün ülke kamuoyunun bilgisi dahilindedir ve birçok sosyalist dergi ve gazete bu tutuma karşı tavrı almıştır.

Kendisinden olmayanı imha etmeyi temel düşünce haline getiren D. KARATAŞ ve yandaşları ilk etapta DEVRİMCİ ÇÖZÜM dergisine silahlı baskın düzenleyip 7 arkadaşımızı kurşuna dizdiler. Öldürmek amacıyla arkadaşlarımızı kurşuna diken D. KARATAŞ yanlıları 5 arkadaşımızı ağır yaraladılar. ÖZGÜR AKBULUT'un bir gözü kör oldu.

DEVRİMCİ ÇÖZÜM Dergisi'ni kapattırmaya çalışan D. KARATAŞ yandaşları bu saldırının sonuç vermediğini görünce bu kez DEVRİMCİ ÇÖZÜM okurlarına ve çalışanlarına saldırmaya başladılar. Bu saldırıların en son örneklerinden biri de DEVRİMCİ ÇÖZÜM Dergisi Yazı İşleri Müdürü Erol AĞÜN'ün 8 Eylül 1994 tarihinde evinin önünde kurşunlanarak katledilmesidir.

Bugüne kadar sosyalist ve yurtsever basına saldırıyı yöntem olarak kullanan devlet olmuştur. Kendisine devrimci sıfatını yakıştıranların dergimize ve okuyucularımıza yönelik saldırılarına, tehditlerine birçok sosyalist, yurtsever dergi ve gazete karşı çıktı. Ancak son dönemde, sol yapıların bu konuda geri adım atmaya başlamalarıyla birlikte, D.KARATAŞ yanlıları

yeni saldırılar için uygun zemin buldukları düşüncesiyle ölüm tehditlerini sürdürüyorlar.

Mayıs 1995'in ilk günlerinden itibaren D. KARATAŞ yandaşları bu kez de YENİ DEVRİMCİ ÇÖZÜM Dergisi Sahibi ve Yazı İşleri Cemal Olgun ve ailesini tehdit etmişlerdir. Dergideki görevlerinden ayrılmadığı takdirde Cemal OLGUN'u ve ailesini hedef alacaklarını açıklayan D. KARATAŞ yandaşları bu görevi devlete, kontr-gerillaya bırakmalıydılar. DEVRİMCİ ÇÖZÜM Dergisine silahlı baskında okurları kurşunlamak, dergimizin Yazı İşleri Müdürü Erol AKGÜN'Ü ve okuyucularını katledip yaralamak D.KARATAŞ yanlılarının karşı-devrime hizmet eden çirkin yüzünü teşhir etmiştir. Bundan sonra oluşabilecek saldırılar da sadece onların durumunu bir kez daha açığa çıkaracaktır.

D.KARATAŞ yanlılarının saldırıları ve bundan sonraki saldırganlıkları konusunu kamuoyuna ve sosyalist-yurtsever basına duyuruyoruz. Bu konuda tutarlı bir karşı çıkış gerçekleştirilmediğinde, devletin, kontr-gerillanın işini sol görünümlü başkaları yapacaktır.

Sosyalist ve yurtsever basını duyarlı olmaya ve karşı-devrime hizmet eden bu saldırganlığa tavır almaya çağırıyoruz.

DEVİRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ

15 Mayıs 1995

BASINA VE KAMUOYUNA

2/6/95 tarihinde Tüm Haber Sen'li memurların Gayrettepe PTT Başmüdürlüğü önündeki basın açıklamasını izlemeye giden dergi muhabirimize Dursun Karataş yandaşları tarafından bir saldırı düzenlenmiştir.

Basın açıklaması sırasında muhabirimiz DK yandaşları tarafından fotoğraf çekmemesi ve orayı terk etmesi yönünde tehdit edilmiştir. Kitle dağıldıktan sonra, şehit aileleri ve 1 Mayıs gazetesi sahibiyile birlikte yürüyen muhabirimize 4-5 kişilik bir grup tarafından saldırılmış ve fotoğraf makinesi alınmaya çalışılmıştır. Hüseyin Toraman'ın annesi ve diğer analarla birlikte 1 Mayıs Gazetesi sahibi de araya girmiş, muhabirimiz saldırgan DK grubunun elinden alınarak dergi büromuza gelmişler, yapılan bu saldırıyı kınamışlardır. Bugüne kadar dergimize ve okurlarımıza yönelik saldırı ve katliamları bir anlayış haline getiren. dergimize saldırıp topluca katliam girişiminde bulunan, onlarca okurumuzu yaralayan, yazı işleri müdürümüz Erol AKGÜN de dahil olmak üzere 9 devrimciyi katleden bu anlayışın devrimci olamayacağını bir kez daha yineliyoruz.

Dergimize ve okurlarımıza yönelik bu saldırılar bizi doğru bildiğimizi yazmaktan ve savunmaktan vazgeçiremeyecektir.

Sosyalist-yurtsever basını ve kamuoyunu bu tür saldırı ve provokasyonlara karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

21.6.1995

DEVRİMCİ ÇÖZÜM DERGİSİ

DUR SUN KARATAŞ ÇETESİ PKK ŞEHİDİNİN CENAZESİNDE DEVRİMCİ SOL GÜÇLERE SİLAHLA-SOPAYLA SALDIRDI

DEVİRİMCİ SOL içindeki tartışma sürecinden kaçarak kendi çetesini kuran Dursun Karataş, yaklaşık üç yıllık süreç içerisinde altısı yoldaşımız olmak üzere, dokuz devrimciyi katletti ve yirmiyi aşkın yoldaşımızı ise öldürmek amacıyla vurdurttu. DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER'e yönelik olarak saldırılarını sürdüren Dursun Karataş çetesini, bu süreç boyunca ev, büro, matbaa yakmaktan tutalım da, yoldaşlarımızı -işkenceci polisler ve kontrgerilla gibi- kaçırmaktan işkence ve zorla ifade almaktan yasal derginin müdüründen ifade alıp notere götürerek görevinden istifa ettiğine dair dilekçe verdirilmeye kadar her türlü faşizan yöntemi uygulamıştır. Kendisine devrimci sıfatını yakıştıran bu gruhun kontrgerillaya hizmet eden, karşı devrime zemin hazırlayan saldırıları, iki buçuk yıldır aralıksız olarak sürmektedir.

PKK'li tutsakların "barış ve siyasi çözüm" mesajıyla başlattıkları süresiz açlık grevi sürerken Yozgat'ta Fesip Beyazçiçek, Berlin'de ise Gülnaz Baghıstani şehit düşmüşlerdir. Gülnaz Baghıstani'nin cenazesinin kaldırıldığı yürüyüşe DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER de katılmıştır.

Alman emperyalizminin genelde mültecilere, özelde ise PKK'ye yönelik saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürdüğü koşullarda, DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER, "siyasi çözüm" sloganı etrafında şekillenen eylemin mesajını yanlış bulmalarına karşın, diğer sloganlarının doğruluğu ve eylemde şehitler verilmesi karşısında, Pkk'nin mücadelesini desteklemek ve Alman emperyalizminin saldırganlığını teşhir etmek amacıyla cenaze yürüyüşüne katılmışlardır.

(...)

Gülnaz Baghıstaninin cenazesine katılan Dursun Karataş çetesini, yürüyüş süresince DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER'e karşı provokatif tavırlar takınarak yürüyüş sırasında olay çıkartmak ve saldırmak istemişlerdir.

Dursun Karataş çetesinin provokatif davranışları yürüyüş süresince engellenmiş ve bu gelişim, diğer siyasetlerin de tanıklığında gerçekleşmiştir.

Devrimci katilliğini meslek edinen ve bu tavırlarıyla kontrgerillanın bir numaralı yardımcılığını üstlenen Dursun Karataş çetesi, yürüyüş bittikten sonra, içlerinde kadınların ve çocukların da bulunduğu DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'den bir grup arkadaşına silahla ve sopalarla saldırmışlardır.

Dursun Karataş çetesinin arkadaşlarımıza ateş etmeleri sonucunda tesadüfen hiç kimse yaralanmamış ve ölmemiştir. Arkadaşlarımıza silahla ateş açan gruptan bir kaç kişi polis tarafından yakalanmıştır. Dursun Karataş çetesinin "pratikteki tavrı kısmen değişti" diyerek, ilişkilerini geliştiren örgütler, yeni yaklaşımlarının ne kadar büyük bir yanılğı olduğunu, Berlin yürüyüşünden sonra bir kez daha görmüş olmalıydılar.

PKK'nin gerçekleştirdiği eylemde şehit düşen Gülnaz Baghıstani'nin cenazesinden sonra, DEVRİMCİ SOL GÜÇLER kitesine silahla ateş açan ve devrimcileri katletme anlayışını sürdüren Dursun Karataş çetesi, silahlarını DEVRİMCİ SOL GÜÇLER kitesine değil, faşizme ve emperyalizme çevirmelidir. Devrimcileri katletmek için her türlü yalan., spekülasyonu, demagojiyi kullananlar, bu oyunlarının fazla uzun sürmeyeceğini, gerçeklerin hiçbir şekilde gizlenemeyeceğini bilmek zorundadırlar. Devrimci katilliğini ve ihbarcılığı meslek edinen Dursun Karataş çetesi kendi acı sonunu hazırlamaktadır.

Kahrolsun Devrimci Katilleri ve İhbarcı Dursun Karataş Çetesi!..

Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!..

Haklıyız Kazanacağız!..

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER

(Avrupa)

DEVİRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA

Devrimciler-demokratlar-yurtseverler kontrgerillanın-işkencecilerin her zaman hedefi olmuştur. Ve bugün ülkemizde kontrgerillanın katilleri devrimcileri kaçırıp işkenceyle öldürmekte veya kurşuna dizmekte ve sonuçta kaybetmektedirler. Özellikle yaşadığımız koşullarda hemen her gün yeni bir kaçırma-kaybetme olayıyla karşı karşıyayız. Her kaçırılan insanımız için mücadele etmek, onların kaybedilmesine karşı set oluşturmak, tüm çabalara karşın “kaybedilmelerini” engelleyemediğimiz devrimci-demokrat-yurtseverlerin mücadelelerini sürdürmek, onurlarıyla, direnişleriyle yüksekte tuttıkları bayrağı devralmak bizlerin en önemli görevlerimizden biridir.

29 Kasım 1995 günü ise yine bir kaçırılma olayı yaşadık. Ancak bu biraz farklıydı. Avrupa’daki bir insanımız kaçırılmıştı. Kaçıranlar ise kontrgerillanın resmi işkencecileri değil, D. Karataş çetesiydi.

Kontrgerilla insanları nasıl kaçıır, biliyoruz. Yakalar yakalamaz işkenceye başlayan bu canilerin işkenceyle beraber yaptıkları ilk işlerden biri de kafaya çuval geçirmek, gözleri bağlamaktır. Ola ki sağ kurtulursa kendilerini tanımasın, gidecekleri yeri öğrenmesin korkusudur onlara bunu yaptıran.

29 Kasım günü aktörler farklıydı ama aynı senaryoyu uyguladılar. Arkadaşımızı konuşmak için o an buldukları dükkanın (imbis) bodrumuna çağıran D. Karataş çetesinin unsurları orada 7-8 kişi birden saldırıp arkadaşımızı ağır biçimde dövmüş ve sonra da kafasına bir ceket geçirip götürmüşlerdir. Evet, adları ne olursa olsun, kontrgerilla ile aynı yöntemi ve taktikleri uygulayanların korkuları da aynıydı. D. Karataş çetesinin unsurları tanınmaktan, gidecekleri yerin bilinmesinden korkuyorlardı.

Kontrgerillanın işkence yöntemleri bellidir. Öncelikle “ele geçirilen” düşmanı rahatsız bir ortamda tutarlar. Kontrgerillanın hücreleri soğuktur, yatak yoktur, her yer nem ve su içindedir, uyumaya izin yoktur. Yemek verilmesi, silah olarak kullanılır. Sorguladığı devrimcileri psikolojik olarak teslim almak için küfür, hakaret ve işkenceye başvurur vb... Tüm bunlar “ele geçirileni aşağılamak, fiziki ve moral olarak çökertmek içindir.

Kontrgerilla “ele geçirdiği”ni yok etmeden önce kendi tarafına kazanmak

ister. Bunun için fiziki işkencenin dışında, devlet himayesi, düzen içinde “saygın” konumlar, bol kazançlı mevkiiler teklif eder. Ele geçirdiğinin örgütsel sırları anlatması, televizyonlara çıkıp örgüt aleyhine konuşması, basında manşetlere çıkacak itiraflarda bulunması onlar açısından hedefin ölmesinden daha karlıdır. Onlara göre bu bir hizmettir, öldürerek veya satın alarak karlı çıkmak temel amaçtır. Burada onurun, ahlakın sözü edilmez.

D. Karataş çetesi de bunu istiyor. Böyle bir sonucu elde etmek için arkadaşımıza konuşması, özeleştirme vermesi durumunda “parti”lerinde saygın yerler vaat etmişler, “parti”lerinin kendisine sahip çıkacağını söylemişlerdir.

Bu D. Karataş ve yetiştirip sokağa saldırdığı unsurlarının “devrimciliğidir”, “ahlakıdır”. Bu tür “devrimcilik”te, “ahlak”-ta onurun, kendine saygının, düşüncelerde ve ilkelere tutarlılığın önemi yoktur.

Kontrgerilla bazen amacına ulaşamaz. Fazla ipucu, tanık bırakmaları ve kamuoyunun duyarlılığı-etkisi karşısında kaçırdıklarını bırakmak zorunda kalabilir. Ancak bu da rasgele olmaz. Ele geçirilen son güne kadar ölüm-kaybedilme psikolojisinde tutulur ve kafasına bir ceket geçirilip veya gözleri bağlanıp bir arabanın arka koltuğuna yatırılıp epey dolaştırıldıktan sonra ıssız bir sokakta bırakılır.

Arkadaşımız da 5 Aralık günü kafasına ceket geçirilerek bir arabanın arka koltuğuna yatırılıp epey dolaştırıldıktan sonra tehditlerle bırakılmıştır. D. Karataş çetesi çok ipucu bırakmıştı, olayın tanıkları vardı. Cinayetlerini “bize pusu kurmuşlardı” veya “kendimizi savunduk” gibi gerekçelerle gizleyemeyeceklerdi.

Ve solun bir kesimi yeniden ortak açıklamalarla kendilerini kınıyordu.

Başlangıçta da söylediğimiz gibi, kontrgerillanın kaçırma-kaybetme eylemlerine karşı mücadele etme bugün gündemdeki en önemli görevlerden biridir. Ancak bu görev karşısında herkesin aynı duyarlılıkta davrandığını söyleyemeyiz.

Arkadaşımızın kaçırılışında da duyarsızlık yaşanmış, devrimcilik maskesi altında sergilenen bu kaçırma-kaybetme girişimi karşısında bir çok grup sessiz kalmış, küçük hesapçı tavırlar sergilemiştir.

D. Karataş çetesinin saldırılarına sessiz kalanlar bu karşı devrime hizmet eden anlayışa boyun eğenlerdir. Diğer bir ifadeyle, devrimciler arasında

bu tür yöntemleri gizliden onaylayanlardır. Nitekim solun yaşadığı bir takım iç sorunlar ve bu sorunlar karşısında takınılan tutumlar bizlerin bu düşüncesini doğrular niteliktedir.

Sol bu duyarsızlığından vazgeçmeli, devrimci değer ve ilkelerin çiğnenmesine sessiz kalmamalıdır.

Kontrgerilla tartışmaz; işkence yapar veya satın alır. Devrimciler bu tür yöntemlerin ne uygulayıcıları, ne de sahipleridirler. D. Karataş çetesi başından beri bu tür kontrgerilla yöntemlerini ilke edinmiş ve anlayış düzeyinde savunmuştur.

Biz çeteye ilgili iddialarımızı ve ortaya koyduğumuz ideolojik-siyasal gerçekleri her yerde tartışıyor, savunuyor ve kanıtıyoruz.

D.Karataş çetesi tartışmak istiyorsa nerede, kiminle, kaç kişiyle tartışmak istediğini söylemeli, 3 yıldır uyguladığı kontrgerilla yöntemlerinin çözüm olmadığını görmeli ve devrimci değerleri çiğnemeye son vermelidir.

D. Karataş çetesinin etkisi altında olan unsurlara sesleniyoruz!

Yapılanların ne olduğu, kime hizmet ettiği ortadadır ve fazla söze gerek bırakmayacak kadar açıktır. Yapılanların hiçbir şekilde devrimcilik adına savunulacak yanı yoktur. Sizler devrimci ilkelerin bir gereği olarak, bu türden karşı devrime hizmet eden saldırılara alet olmamalısınız, saldırıların nedenini araştırıp gerçekleri öğrenmelisiniz. Bunu da bir suçlular güruhunun talimatlarından değil, bizlerle yapacağınız tartışmalardan öğrenebilirsiniz. Devrimci ilke ve değerleri savunan her unsura kapımız açıktır.

Tüm devrimci-demokrat örgüt, kişi ve kuruluşlara çağrımızdır!

Devrimci harekete karşı girişilen tüm bu alçakça saldırılara karşı tavır alınmalı, saldırılarından vazgeçmeyen D. Karataş çetesi tüm antifaşist çevre ve platformlardan dışlanmalıdır. Devrimci katilliğine soyunanların, devrimci kanı dökenlerin devrimcilerin ve halkımızın içinde yeri yoktur.

KAHROLSUN DEVRİMÇİ KATİLLERİ!..

DEVRİMÇİ KATİLLERİNDEN HESAP SORACAĞIZ!..

DEVRİMÇİ SOL GÜÇLER

Avrupa

DEVİRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA

Tüm devrimci-demokrat kişi, örgüt ve kuruluşların da bildiği gibi, D. Karataş çetesi, hareketimiz Devrimci Sol'dan ayrıldıktan sonra, kendi etrafına topladığı suçlular güruhuyla hareketimize karşı sürekli olarak saldırılarda ve katliam girişimlerinde bulunmuş, bu saldırılarını bir anlayış, bir çizgi haline getirmiştir.

Karşı-devrime hizmet eden, düşmanı sevindiren, halkın kin ve nefretini kazanan D. Karataş çetesi son günlerde bu saldırılarına bir yenisini daha ekledi.

29 Kasım gecesi, Almanya'nın Hannover şehrinde bir esnafın dükkanında oturan arkadaşımız Kamber... D. Karataş yanlılarınınca dövülerek kaçırılmıştır.

Olay yerine yaklaşık 10 kişi ile gelen çete mensupları, arkadaşımız Kamber... ve iki TKP-ML taraftarı ile karşılaşmışlar, TKP-ML taraftarlarının tüm karşı koyuşlarına rağmen, arkadaşımız Kamber'i ağır bir şekilde dövdükten sonra alıp götürmüşlerdir. Arkadaşımızdan 29 Kasım'dan bu yana bir haber alınamamıştır.

Yine kısa bir süre önce, Berlin'de de bir taraftarımızı tehdit ederek arabasına el koymaya çalışanlar yine bu çete mensuplarıdır.

Tasfiyeci D. Karataş çetesi içine girdiği çıkmaz içinde debelendikçe batağa biraz daha saplanıyor. Tasfiyeci sağ oportünist anlayışın kaçınılmaz sonucu olan sorunlarla karşılaştıkça devrimcilere ve halktan insanlara yönelik saldırılarla bu sorunları aşabileceğini sanıyor. Gerek kendi örgütlülüğü içinde yer alan, gerekse kendi dışındaki devrimci demokrat örgüt ve kişilerin eleştirileri karşısında çözümü eleştiri sahiplerine saldırmakta buluyor; böylelikle eleştirilerin maddi zeminini ortadan kaldırabileceğini sanıyor. Oysa zorbalıkla, tehditle sorunlarını çözebileceklerini zannedenler yanılıyorlar. Siyasette zorbalığa, tehdide ve devrimci katilliğine başvuranlar siyasal anlamda tükenmeyi ve çürümeyi yaşayanlardır.

Hiç kimse siyasal tükenişini ve çürümesini zorbalıkla, tehdit ve şantajla örtbas edemez. Çok güçlü görünen ve halka zulüm etmeyi günlük bir iş

haline getirmiş olan oligarşinin bile bu yola başvurması siyasal tükenmişliğinin bir göstergesi ve sonucudur.

Halktan korkanlar, halka karşı şiddet uygulamaktadırlar. Yine aynı şekilde, devrimcilerden korkanlar devrimcileri katletmektedirler. D. Karataş çetesi de hareketimizin savunduğu doğrulardan, gerçeklerden, hareketimizin kendisini toparlamasından, güçlenmesinden korkmakta ve bu korkusuyla birlikte alçakça saldırılarda bulunmaktadır.

Bugüne kadar toplam 9 devrimciyi katleden. onlarcasını yaralayan ve sakat bırakan, ilerici-devrimci-demokrat insanlara ait ev ve işyerlerine yönelik saldırılarda lise öğrencilerinden 60'ını aşmış devrimci şehit analarına kadar her yaştan insanı hedef alan, bununla da yetinmeyip, devrimcileri gerçek kimlikleriyle dergi sayfalarında ihbar ederek karşı devrime hizmette sınır tanımadığını gösteren bu çetenin saldırılarına karşı tüm devrimci-demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya, tavır almaya çağırıyoruz.

Karşı devrime hizmet eden bu tür saldırıları bir anlayış haline getiren ve kendisine karşı olan herkese düşmanlık besleyen bu güruhla tüm ilişkiler kesilmelidir. Bugün günlük çıkarlarının peşinde koşarak devrimci katillerine dostluk elini uzatanlar bu tavırlarıyla tasfiyeci D. Karataş çetesinin suçlarına ortaklık ettiklerini görmeli, yarın aynı saldırıların hedefi olabileceklerini gözden uzak tutmamalıdır.

Devrimciler-demokratlar hiçbir koşul altında devrimci ilkelerden taviz vermemeli, halk saflarındaki çelişkilerin çözümünde eleştiri-özeleştiri-ikna yönteminin kararlı savunucusu olmalıdırlar. Buradan yola çıkarak, bu ilkeyi çiğneyenler, devrimci-demokratlara saldıranlar mutlaka ve mutlaka devrimci saflardan tecrit edilmeli, devrimci-demokrat platformların dışında tutulmalıdırlar.

Sol içi şiddeti savunanlar devrime değil, karşı devrime hizmet etmektedirler.

Devrimcilerin kanına giren, devrimcileri katledenlerin beyinleri, elleri temiz olamaz.

KAHROLSUN DEVRİMÇİ KATİLLERİ!..

DEVRİMÇİ KATİLLERİNDEN HESAP SORACAĞIZ!..

AVRUPA DEVRİMÇİ SOL GÜÇLER

1.2.1995

TARİH, HALKIMIZ VE DEVRİMCİ HAREKET TASFİYECİ SAĞ OPORTÜNİZMİN SALDIRILARINI CEVAPSIZ BİRAKMAYACAKTIR

Tasfiyeci sağ oportünizmin Devrimci Harekete yönelik alçakça saldırıları tüm devrimci-demokrat kamuoyunca bilinmektedir. Devrimci Hareketin bu saldırıların kimlere hizmet ettiğini, kimleri sevindirdiğini defalarca ortaya koymuş olmasına rağmen, tasfiyeci çete yaptıklarından vazgeçme niyeti göstermemiştir. Aksine, fırsatını buldukça her türlü alçakça yöntemi devreye sokmaya çalışmıştır. Bunun en son örneği Hannover’de arkadaşımız Kamber’in D. KARATAŞ oportünistlerince ağır bir şekilde dövülerek alınıp götürülmesidir. Arkadaşımızdan henüz bir haber alabilmiş değiliz. Olay 29 Kasım gecesi cereyan etmiş. TKP-ML’den iki unsur da bu olaya tanıklık etmişlerdir.

Arkadaşımızı kaçıran D. KARATAŞ çetesinin eleştiriden, dostluktan, devrimci ilkelerden nasibini alma diye bir niyeti yoktur. Keza Berlin’deki bir taraftarımızın arabasına zorla el koymak isteyen de yine bu grühtur.

Tasfiyeci çete her türlü sorunda, çelişkide olduğu. devrimciler arası sorunlarda da şiddeti kullanmayı, tehdit ve şantaja başvurmayı bir meslek haline getirmiştir. Daha doğrusu, sokak kabadayılığına soyunmayı kendine iş edinmiştir. Adam kaçırma. öldürme, yaralama. tehdit ve şantaj yoluyla insanlarımızı korkutabileceğini, devrimciliği bıraktırabileceğini düşünmektedir.

Siyasetin bittiği yerde şiddet hedefsiz bir kör kurşun haline gelir. Şiddete siyaset değil de, sokak kabadayılığı ya da lümpen bir anlayış hükmettiğinde, şiddetin kimi vuracağı hiç belli olmaz. Sol içi şiddet kör bir şiddettir ve siyasal tükenmenin bir sonucudur.

Nitekim tasfiyeci sağ oportünist D.KARATAŞ çetesinin de saldırmadığı, hakaret etmediği Örgüt kalmamış gibidir. Sol içi şiddeti artık genel bir politika haline getirmiş, devrimci ilkeleri ayaklar altına almış, devrimci politikada iğrenç bir dejenerasyona ve kirlenmeye yol açmıştır.

Ne yazık ki, sol Örgütlerin sol içi şiddet konusunda tüm ısrarlı çaba-

larımıza rağmen tutarlı bir politikaları ve tavırları olmamıştır. Güce tapma, güce boyun eğme ve ilkesiz birliktelikler oluşturma kanıksanır hale gelmiştir.

Tüm bunlara rağmen, hiçbir saldırı, tehdit, şantaj Devrimci Hareket'in toparlanmasını, güçlenmesini, canlanmasını engelleyemez. Devrimci Hareket'in ayağa kalkması, doğruları ifade etmesi, dost ve düşman nezdinde saygınlık kazanması tasfiyeci çetenin uykularını kaçırın en büyük gerçektir. Ve tasfiyeci çete Devrimci Hareket'in toparlanmasından korktuğu içinde saldırmaktadır.

(...)

Bugünler Devrimci Hareket açısından güçlenme, güç toplama ve Devrimci Sol gerçeğini her yönüyle sahiplenme, yaşama uygulama günleridir.

Bu noktada, doğrularımızda, gerçeklerimizde daha fazla ısrarcı olmalıyız.

Her türlü saldırı, karalama ve tehdit karşısında daha fazla direngen, cürretkar ve atılgan olmalı, tam anlamıyla kenetlenmeliyiz. Devrimci Hareket bizim onurumuz, namusumuz ve geleceğimizdir. ilişkilerimize, insanlarımızımıza sahip çıkma, onları koruma, geliştirme çabamızı her yönüyle hızlandırmalıyız.

Gerek düşmanın, gerek tasfiyeci çetenin, gerekse de oportünizmin her türden saldırısına, karalamasına karşı uyanık olmalı, devrimci görev ve sorumluluklarımıza hakkını vermeliyiz.

Tasfiyeci çeteyi her alanda teşhir ve tecrit çabamızı yoğunlaştırmalıyız.

Tüm dost kişi, örgüt, kurum ve kuruluşlarla ilişkimizi canlandırmalı, tasfiyeci çetenin tüm iğrençliğini, uygulamalarını gözler önüne sermeliyiz.

Yine aynı zamanda Devrimci Hareketin meşru müdafaa temelinde kendini savunma hakkı olduğunu ve gerektiğinde bu hakkını kullanacağını dosta düşmana anlatmalıyız. Elbette bizim de Hazreti Eyüp sabırlı davranamayacağımız bilinmelidir.

Devrimci Hareket kör bir şiddetten, çatışmadan yana olmadı ve olmayacaktır.

Bu konuda üzerimize ne düştüyse bugüne kadar yapmaya çalıştık, bundan sonra da bu konuda taşıdığımız duyarlılığı koruyacağız.

Tüm Dost Kişi, Örgüt, Kurum ve Kuruluşlara Çağrımızdır

Devrimci Hareket'e karşı girişilen bu alçakça saldırılara karşı duyarlı olunmalı ve en aktif biçimiyle teşhir ve tecrit faaliyeti yürütülmelidir.

Karşı-devrime hizmet eden saldırılarından vazgeçmeyen tasfiyeci çete tüm anti-faşist platformlardan atılmalıdır.

Sol içi şiddetten kaybedecek olan devrimciler ve devrimdir: kazanacak olan ise karşı-devrimdir. O halde devrimci değerlerin hayasızca çiğnenmesine sessiz kalmayalım.

Çözüm devrimci ilkelerin ne pahasına olursa olsun yaşatılmasında ve bu ilkelerden hiçbir koşul altında taviz verilmemesindedir.

Devrimcilik gönüllü, bilinçli ve örgütlü bir çalışmaya, eleştiri özeleştiri ve ikna esasına dayanır.

Bu ilkeleri çiğneyenlerin er ya da geç tarihten, halktan ve Devrimci Hareket'ten gereken yargıyı, cezayı alacakları unutulmamalıdır. Tasfiyeci çeteyi her alanda mahkum edelim. Tüm saldırıları boşa çıkartmak için Devrimci Hareket'e daha fazla omuz verelim.

KAHROLSUN DEVRİMCI KATİLLERİ!

DEVRİMCI KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ!

DEVRİMCI SOL GÜÇLER

(AVRUPA)

2.12.1995

KONTRGERİLLAYI TAKLİT EDEREK BİR YERE VARILAMAZ DEVRİMCİ SOL'A, DEVRİMCİ MÜCADELEYE VE HALKLARA KARŞI İŞLENEN SUÇLAR! ÖRTBAS EDEMEYECEKSİNİZ!..

Devrimci Sol kadrolarının, taraftarlarının, Kürt ve Türk halklarının karşısına çıkıp işlediği suçların hesabını vermeyi değil, kaçıışı seçen D. Karataş yaklaşık dört yıldır Devrimci Hareketten kaçışını sürdürüyor. Bu kaçış Devrimci Sol'dan kaçıştır.

Bu kaçış yüreğinde-bilincinde devrimci cesaret ve sorumluluğun zerresi kalmayan birinin kaçışıdır. Siyasi kimlikten, ideolojiden, devrimcilikten kaçıştır. Bu kaçış dürüstlükten, ahlaktan, namustan, erdemden, insanlıktan kaçıştır.

Bu kaçışın temelinde yalan vardır, provokatörlük vardır, ihbarcılık vardır, devrimci harekete yönelik bölücülük vardır.

Bu kaçışın temelinde kundakçılık vardır, insan kaçırma vardır, işkence vardır, devrimci katilliği vardır.

Bu kaçış yalan ve demagoji ile, alçakça saldırılarla, dökülen devrimci kanı ile sürdürülebilirdi ve öyle de sürüyor.

Politikalarıyla, taktikleriyle çıkmaza girdiği, DHKP-C adını verdiği sahte P-C içinde bir türlü bastıramadığı ,iç sorunların konumunu sarstığı dönemlerde Devrimci Harekete yönelik saldırılarla gündem oluşturmak, dikkatleri başka yönlelere çekmek, öteden beri D.Karataşın tüm politikalarının temelini oluşturmuştur. Ve bugün yine böyle bir saldırı gündemdedir.

1 yılı aşkın bir süredir Devrimci Hareketle herhangi bir örgütsel bağı olmayan, kişisel yaşam mücadelesini sürdürenisimli şahıs, D.Karataşın emri ile kaçırılmıştır.

Uzun bir süredir bu insanı çeşitli biçimlerde tehdit eden ve birkaç kez de görüşen DK çetesi sonuçta istediğini elde etmek için çok iyi becerdiği kontrgerilla yöntemlerine bir kez daha başvurmuştur.

Bu insan neden tehdit edilmiştir, neden kaçırılmıştır, bu insandan ne istenmektedir? istenen bellidir. Düne kadar insanları devrimciliği bırak-

maları için kaçırıp işkence eden bu anlayış, bugün örgütlü ilişkilerin dışına çıkmış bir insanı Devrimci Hareket aleyhine konuşutmak, özeleştirme adı altında birkaç satır yazı yazdırmak için kaçırmıştır.

Devrimci Hareket siyasi arenadadır ve yaptıklarıyla ile yapamadıkları ile tüm devrimci kamuoyunun, ezilen Kürt ve Türk halklarının karşısındadır.

Devrimci Hareket ile uğraşmak isteyen varsa, buyursun bu arenaya çıksın.

İnsanları kaçırarak baskı-tehditle hatta işkence ile devrimci hareket aleyhine konuşutmaya, yazmaya zorlamak kontrgerillanın işidir ve D. Karataş çetesi bugüne kadar yaptıklarıyla Devrimci Hareket karşısında kontrgerillanın işlevini üstlenmiştir.

Ancak D.Karataş'ın başka çaresi yoktur. Çünkü o yaptıklarının bilincinde olan bir suçludur. Suçlarını gizlemek, yeni suçlarına zemin yaratmak için suç işlemeye devam edecektir. Gerçeklerin, doğruların karşısına çıkacak cesaret ve bilinçten yoksundur. Bu yüzden insanları kaçırmak, işkence yapmak, ev yıkmak, dergi basmak, matbaa yakmak, devrimci kanı dökmek zorundadır. Başka da çaresi yoktur. O, bir suçlunun çaresizliğiyle saldırmaya devam ettikçe bulunduğu bataкта biraz daha pisliğe gömülecektir.

Tüm devrimci kamuoyuna ve ezilen Kürt ve Türk halklarına bir kez daha sesleniyoruz!

Faşizmin ülkemizden devrimcileri, demokratları kaçırıp anlaştırmaya, başaramadığı noktada “kaybetmeye” çalıştığı ve bunu karşıdevrimci faaliyetlerinin merkezine oturttuğu bir dönemde insanları kaçırıp baskı-tehdit ve işkence ile devrimciler aleyhine konuşutmaya, yazdırmaya çalışanların “Devrimci” sıfatı ile ilgileri yoktur.

Kişisel ve örgütsel varlıklarını Devrimci Harekete verecekleri zarara bağlayanların kişisel ve örgütsel gelecekleri yoktur.

İnsanları kaçıranlarla, dergi basıp tarayanlarla. matbaa yakanlarla. Devrimci kanı dökenlerle mücadelede de. devrimde de hiçbir ortak yanımız yoktur. Onları bu yaptıklarından soyutlayıp mücadelede, devrim kavgamızda bir yere oturtamayız. Onlarla girilen her ilişki, kurulan her ortaklık mücadeleye-devrime değil, suçlu kişiliklerin aklanmasına hizmet edecektir. Bunu hiç unutmayalım...

DHKP-C adı verilen yapının etkisinde kalan, bu yapı içinde olan tüm

insanlara bir kez daha sesleniyoruz!...

İnsanları kaçırarak, dergileri basarak, matbaaları yakarak, devrimci kanı dökerek bir yere varılmaz. Devrimci Harekete saldırarak varılacak yer ise, tüm ideallerinizin, kişiliğinizin harcandığı çürüme noktasıdır, yok oluşturu. Bugün her devrimci gibi sizlerin de ilk göreviniz öğrenmektir, sormaktır. Sorun!... Devrimci Solu sorun, 13 Eylül'ü sorun. Okuyun!...

Devrimci Solu, ideolojik-siyasi çizgiyle, tarihiyle okuyun, 13 Eylül'ü okuyun, yazılanları, tartışmaları okuyun. Gerçekten devrimcilik yapmak isteyen, gerçekten Devrimci Solcu olmak isteyen herkes için yapılması gereken budur.

Ve sen D.Karataş!... Nereye kadar kaçacaksın, nereye kadar insanları Devrimci Harekete yönettiğin saldırılarla oyalayacaksın?

Hangi saldırı, hangi cinayet seni kurtardı? Hangi "özeleştir" ile kendini aklayabildin? Eğer yalana, korkuya, baskıya, işkenceye dayalı "özeleştireler", "itiraflar", "ifadeler" seni aklasaydı 4 yıldır kullandığın Musalaların, Maliklerin, Zekilerin, Metelerin, Semihlerin, Lütfülerin vb.lerinin "özeleştir"leriyle, destekleriyle aklanırdın. Ama olmuyor ve sen hala suçlusun, hala kaçaksın. Şimdi de örgütlü ilişkiler dışına çıkmış birini kaçırarak alabileceğin "özeleştir"ye, "ifadeye" güveniyorsun. Nasıl alacaksın bu özeleştiriyi? Bu insana daha önce kaç kez insan gönderdin ve hepsinde de reddedildi. "Şu an ilişkilerin dışındayım ama ben 13 Eylül'ü savunuyorum, verilecek bir özeleştirim yok" denildi. Herkesin bildiği bu gerçek ortadayken bu insanı kaçırarak, baskı ile zor ile değişik şekilde konuşmaya, yazmaya zorlamak sana ne kazandıracak? Yine aklanamayacaksın ve suçlarına bir yenisi daha eklenecek. Devrimci Harekete, mücadeleye, devrime ve halklara karşı işlediğin suçlar unutulmayacak ve sen bu suçların hesabını kendisini Devrimci Solcu olarak tanımlayan, Devrimci Sol'a gönül vermiş herkesin, tüm devrimci kamuoyunun, ezilen Kürt ve Türk halklarının önünde vereceksin. İnsanları kaçırarak, dergi basarak. matbaa yakarak, devrimci kanı dökerek bunu engelleyemedin. engelleyemeyeceksin!...

29.10.1996

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER

(YURTDIŞI)

DUR SUN KARATAŞ ÇETESİ KAÇIRARAK KARŞI-DEVİRİMCİ YÖNTEMLERİNİ SÜRDÜRMEKTEDİR

Devrimci Sol Güçler içerisindeki faaliyetlerden uzaklaşarak kişisel yaşamının peşinde koşankendilerine DHKP-C adını veren tasfiyeci sağ oportünist Dursun Karataş çetesi tarafından kaçırılarak baskı, tehdit ve ölüm korkusu ile özeleştirilme alınma yöntemine başvurulmaktadır. Devrimci faaliyetlerin dışına çıkarak bireysel kurtuluşunun peşinde koşan adlı kişi ile daha önceki süreçte de iki kez görüşerek. Devrimci Sol Güçler faaliyeti sürdürdüğü döneme ilişkin özeleştirilme istenmiştir. Dursun Karataş, çevresine topladığı insanlara moral aşılama için, gerek Devrimci Sol Güçler faaliyeti içerisinde yer alan, gerek bu faaliyetlerin dışına düşmüş kişilere yönelik saldırılarından vazgeçmek istememektedir. Kendisine devrimci sıfatını yakıştıran Dursun Karataş'ın çevresinde bulunanlar, karşı-devrimcilerin uyguladığı bu yöntemlere başvurarak faşist devlete hizmet etmektedirler.

DEVİRİMCİ SOL örgütü içerisinde yaşanan tartışma ortamından kaçarak, etrafına topladığı insanlarla kendi tekkesini kuran ve daha sonraki süreçte de yer alan herkese yönelik saldırı kampanyası açmıştır. Devrimci Sol kadrolarından taraftarlarına kadar herkesi “düşman” ilan eden Dursun Karataş, kişisel hesapları, kariyerini koruma duyguları, devrimci bir örgütü kendi tekeline alarak yönetme şeklindeki ben merkeziliğinin yarattığı duygularla her türlü çirkin saldırı yöntemini uygulamıştır.

Dursun Karataş'ın yanlış, çarpık düşüncelerine, devrimcilikten uzaklaşan yaklaşımlarına karşı çıkarak Devrimci Sol faaliyetlerinde yer alan herkesin düşman olduğu gibi, dünyada benzerine ender olarak rastlanan tasfiyeci anlayışın bataklığına düşenler bu pislikten kurtulmak istememektedirler.

Devrimci düşünceleri kendi kafasındaki dar kalıplara sığdıran Dursun Karataş çetesi, Devrimci Sola sahip çıkan, faaliyetlerini yürüten 8 arkadaşımızı katletmişlerdir. Devrimci Soldan arkadaşları ile görüştüğü

için Ekrem Akkılıç'ı bile katledecek kadar gözü dönmüş bu çevre, farklı düşünceleri savunduğu için Devrimci Çözüm Dergisi'ne birkaç kez silahlı saldırı yapmış ve silahlı baskın düzenledikleri Devrimci Çözüm Dergisi'de 7 kişiyi kurşuna dizerek ağır yaralamışlardır. Devrimci Çözüm Dergisini bastığı için Aydınlar Matbaası'nı yakan Dursun Karataş çetesi, matbaayı kullanılmaz hale getirmiştir. Devrimci Sol Güçler ilişkilerinden birçok insanın evini basarak eşyaları parçalayan ve molotoflayarak yakan Dursun Karataş çetesi, Devrimci Sol davalarına giren avukatın bürosunu da yakmışlar ve bu avukatı birkaç kez ağır şekilde döverek kaçırmak istemişlerdir.

Bugüne kadar 8'i yoldaşımız olmak üzere, 9 devrimciyi katleden ve onlarca arkadaşımızı silahlı saldırılarda ağır yaralayan DHKP-C'ler, pek çok arkadaşımızı da silah tehdidi ile kaçırarak işkenceli sorgularda ifade almak istemişlerdir. Silahlı ölüm tehdidinde buldukları insanlardan kendi istedikleri doğrultuda zorla aldıkları ifadeleri dergilerinde "Özeleştiri" olarak yayınlayan Dursun Karataşçılar, bu çirkin yöntemleri, yeni yetişen iyi niyetli unsurlara devrimcilik olarak kavratmaktadırlar.

1992 sonundan bu yana sürdürdükleri saldırıları hiçbir sol örgüt ve yurtseverler tarafından onaylanmayan, karşı çıkılan DHKP-C, karşı-devrime hizmet eden saldırılarına en son olarak Ekim ayının üçüncü haftasında Fransa'nın Paris kentinde, konuşmak istediklerini belirterek çağırdıklarıadlı kişiyi kaçırarak ölüm tehditti ile ifade vermeye zorlamaktadırlar.

Daha önceki dönem iki kere görüştükleri bu insan, Dursun Karataşçılara "verebileceği bir özeleştirisinin olmadığını" belirtmesine ve bu isteğe karşı çıkmasına rağmen, saldırganlığı devrimcilik olarak gören bu tür sapkınlığı savunanlar, yi kaçırmışlardır.

Günlerdir kendisinden haber alınamayanDursun Karataşçılar'ın kendisinden özeleştiri istemesi üzerine, sol örgütlerin oluşturacağı bir platformda kendileriyle konuşabileceğini belirtmiştir. Ancak öğrenildiği kadarıyla sol örgütlerin Paris'teki sorumlu mekanizmaları bunu kabul etmemişler, karşı çıkmışlardır. Ancak Dursun Karataş, Devrimci Sol Güçler faaliyetlerinin dışına çıkan ve devrimcilik yapmak istemeyen bir kişiden ölüm tehditti ile ifade aldırarak bunu başarırca, ilgili dergide yayımlatarak Türkiye'deki devrimci mücadeleye büyük bir katkı yaptığı şeklinde, kendi çevresindekilere moral aşılama çalışacaktır.

Daha önceleri de vurguladığımız gibi, devrimcilikle hiçbir ilgisi olmayan

bu tür yöntemleri uygulayan Dursun Karataş, karşı-devrime sunduğu hizmetleri sürdürmektedir. Faşist devlet ile emperyalistler. Türkiye Solu içerisinde bu tür sapkınlıkları yaşayan anlayışları devrimciler aleyhinde sürdürdükleri anti-propagandalarında kullanmaktadırlar. Devrimcilikle ilgisi olmayan bir insanı (ve onunla birlikte faaliyetlerin dışına düşenleri) ölüm tehditti ile kaçırarak işkenceci polislerin taktikleri ile sorgulayanlar, sadece ve sadece karşı-devrime hizmet edeceklerdir.

Devrimci Sol Güçler ile hiçbir ilgisi olmayan'nın kaçırılmasını kınıyor, Dursun Karataş'ın sapma anlayışını savunan DHKP-C'lileri karşı-devrime hizmet etmekten vazgeçmeleri konusunda uyarıyoruz.

Devrimci Sol Güçlerin bir ilişkisi olmadığı için yaptıkları bizi bağlamasa da, bu tür yöntemleri uygulayarak sol örgütleri yıpratmaların tarih karşısında ödeyecekleri bedel ağır olacaktır.

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER
YURTDIŞI

KAMUOYUNA

KIRLI YÖNTEMLERLE, SALDIRILARLA BİR YERE VARILMAZ!

Tüm devrimci kamuoyunun gözleri önünde 4 yıldır tek yanlı saldırılarıyla, siyaset yasaklarıyla, devrimci kanı dökerek kişisel yaşamını ve tekkesini devam ettirmeye çalışan DK çetesi saldırılarına her gün yeni birisini ekleyerek, kaçışını sürdürüyor. Bu kaçış, devrimci hareketten kaçıştır. Bu kaçış, halklarımızdan kaçıştır. Bu kaçış, işlediği suçlardan, hesap vermeden kaçıştır.

Bu kaçışın temelinde, insanlık onurundan, devrimci erdemden yoksunluk vardır. 0 nedenledir ki, Devrimci Sol kadrolarının, taraftarlarının, Kürt ve Türk halklarının karşısına çıkıp işlediği suçlarının hesabını verme yerine, yalanı, provokasyonu, devrimci katillliğini, işkenceyi, kundaklamayı seçmişlerdir. İşte yüzlerce saldırının, kundaklamanın, sekiz arkadaşımızın katledilmesinin, onlarcasının yaralanmasının temelinde hesap verememe gerçekliği yatmaktadır.

Sürdürdüğü politikalarıyla, taktikleriyle çıkmaza girdiği her dönem devrimci harekete saldırarak gündem oluşturmak, dikkatleri başka yöne çekmek. DK çetesinin öteden beri temel politikası olmuştur. Bugün de değişmeyen politikalarıyla yine devrededir. Son bir kaç aydır, taraftarlarımıza, sempatanlarımıza yönelik saldırı, tehdit ve dövme yöntemleri Zürih çevresinde devam etmekteydi. Devrimci sorumluluğumuzdan dolayı hiçbir zaman saldıran taraf olmadık, azami dikkat gösterdik. Son 4 yıldır bu sorumlu ve duyarlı tavrımız devrimci kamuoyunca bilinmektedir.

Ama saldırganlığı temel politika olarak benimseyen DK çetesi bu politikardan vazgeçmemiştir.

En son 19.12.1996 tarihinde dergi dağıtımına çıkan arkadaşlarımıza bir provokatörün de yardımıyla saldırılmıştır. Arkadaşlarımız da kendini savunarak, gereken karşılığı vermiştir. Saldırının ilk önce kimlerden geldiğini Türkiyeli esnaf da bilmektedir. Herkesin gözleri önünde olmuştur.

Bir kez daha yineliyoruz. Bu saldırganlığın geleceği yoktur. Kişisel yaşamını ve siyasi geleceğini devrimci hareketi yok etme, devrimcileri katletme üzerine kurmuş birinin geleceği yoktur. O karanlıkla yaşamaya mahkumdur. Eğer, katliamlara varan saldırılarla, devrimci katletmelerle, adam kaçırıp işkenceli sorgulardan geçirmeye, ev, matbaa basıp, yakarak, devrimci hareketi yok etmeye keza olsaydı bunu en iyi faşist devlet başarır. Karşı devrime hizmet eden bu yöntemlerden vazgeçilmelidir. Zira devrimci hareket meşru hakkını kullanmaktan çekinmeyecektir.

Devrimci hareket siyasi arenadadır. Ve yaptıklarıyla, yapamadıklarıyla tüm devrimci kamuoyunun, ezilen Kürt ve Türk halklarının yanındadır.

Devrimci hareketle uğraşmak isteyen varsa, ille de biz bu saldırganlığı devam ettireceğiz diyen varsa, buyursun arenaya çıksın. Biz bunlardan kaçmayacağız.

Tüm devrimci kamuoyuna ve ezilen Kürt ve Türk halklarına bir kez daha sesleniyoruz.

Kişisel ve siyasi varlıklarını devrimci hareketi yok etme üzerine kuranların, kişisel ve örgütsel gelecekleri yoktur. İnsanları kaçırıp işkenceli sorgulardan geçirenlerle, dergi bürosu basıp tarayanlarla. matbaa yakanlarla, devrimci kanı dökenlerle mücadelede de, devrimci kavgamızda da hiçbir ortak yanımız yoktur. Onları, karşı devrime hizmet eden bu politikalarından soyutlayıp, mücadelemizde, devrim kavgamızda bir yerde olamayız.

Onlarla girilen her ilişki, kurulan her birliktelik mücadeleye, devrime değil, ancak ve ancak kirli yöntemlerin aklanmasına hizmet edecektir.

Tüm devrimcilerin, siyasi yapıların tekrar tekrar düşünmelerini, yaşanan süreci ve tavırlarını gözden geçirmelerini diliyoruz. Zira kirilenen devrimdir, mücadeledir. Buna izin vermeyeceğiz.

DHKP-C adı verilen yapının etkisinde kalan bu yapı içinde olan tüm insanlara bir kez daha sesleniyoruz!

Devrimci harekete saldırarak bir yere varılmaz. Yapılanları yaptıklarınızı bir kez daha düşününüz. Yapılanlar, yaptıklarınız nelerdir? İnsan kaçırma, ev basma, dergi bürosu basıp tarama, matbaa yakma, devrimci kanı dökme, pusu atma, provokasyon... Tüm bunlar devrimci idealleriniz olabilir mi? Devrimcilik diye adlandırılabilir mi? Bunlar olsa olsa, ideallerinizin, kişiliğinizin bozulması, çürümesi olabilir. Bugün her devrimci gibi, sizlerin de ilk göreviniz öğrenmektir. sormaktır. Sorun!.. Devrimci Sol'un

tarihini sorun. 13 Eylül inisiyatifi neden ve nasıl devreye girmiştir. Sorun ve okuyun!.. Yazılanları. tartışmaları okuyun. Olan biteni öğrenin. Gerçekten devrimcilik yapmak isteyen, gerçekten Devrimci Solcu olmak isteyen herkes için yapılması gereken budur.

Bir kez daha!

Devrimci harekete, devrimcilere karşı işlenen suçlar unutulmayacak, bütün kirli yöntemlere rağmen, devrimci hareketi yok edemediniz, engelleyemediniz, engelleyemeyeceksiniz. Buna izin vermeyeceğiz!

DEVİRİMCİ KATLEDENLERİN GELECEĞİ YOKTUR!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER

Yurtdışı

20.12.1 996

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

MEŞRULAŞAN İHBARCILIK VE DEVRİMCİ TAVIR

*Bu adam
Sattı arkadaşını;
sattı altın bir tepside arkadaşınının
kanlı, kesik başın,...
Bu adamın ayaklarına dolaşıyor korku,
gölgesi gibi...
Karanlık bir su gibi yaşıyor
bu adam.
(Nazım Hikmet)*

İhbarcılık öteden beri devrimci mücadeleye en büyük zararları veren bir karşı-devrim hastalığıdır. Devrimcilik adına, mücadele adına siyasi rakiplerini ortadan kaldırmak için burjuvaziyle yapılan işbirliğinden, kişisel veya siyasi çıkarlar uğruna devrimcilerin arkadan hançerlenmesinden söz ediyoruz.

Doğu Perinçek bu tür “muhabir vatandaş”lığın üstadıdır ve yıllardır bu işi sürdürmüştür. Özellikle gazetelerinde resimlerle, isimlerle, adreslerle sürdürdüğü bu devrimcileri ihbar çabasını 12 Eylül günlerinde mahkeme salonlarına taşımış ve bir yandan ihbarlarını orada sürdürürken, diğer yandan, nasıl bir ihbarcı olduğunu kanıtlamak için kitaplar yazmıştır.

Hele mahkeme sorgusu diye kaleme aldıkları bir yazı vardır ki, tamamen nasıl yetenekli ve çalışkan ihbarcı olduklarını kanıtlamaya adanmıştır.

Evet, Doğu Perinçek yakın zamanlara kadar mahkeme kayıtlarına da

geçen bu ihbarcılığına devam etmiş, hatta bu kimliğiyle kimilerine arkadaş, kimilerine parti kurmada ortak olmuştur. Doğu Perinçek'i bu kimliğine karşın solda meşrulaştıran, platformlara sokan neydi? Elbette ki bir ihbarcının üstün yetenekleri değildi. Onu meşrulaştıran yalnız ve yalnız soldaki tutarsızlıklardı, ilkesizliklerdi. Sol siyasi-örgütsel çıkarlarının getirdiği noktada ihbarcılarla kol kola girebiliyordu.

Devrimci Sol'un bu türden ihbarcılar karşısındaki tavrı ise yıllardır bilinmektedir. İhbarcılık taşıdığı tüm siyasi etiketlere karşın, Devrimci Sol'un siyasi muhatabı olmamış ve soldan tecritti için gereken tüm çaba gösterilip uyarılar yapılmıştır. Ve sol yıllar sonra da olsa (ve ihbarcının yaptıklarında en küçük bir değişme olmadığı halde) Devrimci Sol'un bu uyarılarına kulak vermiş, ihbarcılarla ilişkilerini sınırlamıştır.

İhbarcılık Devrimci Saflardan Tecrit Edilmelidir.

Bugün ise (yaklaşık 4 yıldır) ülkemiz solunda yeni bir Doğu Perinçek faaliyet gösteriyor ve bu ihbarcı tam 4 yıldır devrimcilerin isimlerini, kod isimlerini, görevlerini, resimlerini ve yerlerini yayın organlarında yayınlamaya devam ediyor.

Ancak bu kez karşımızda sıradan bir ihbarcı yok. Defalarca elini devrimci kanına bulamış bir ihbarcı var. ihbarcılığını sadece yayınladığı isimlerle, resimlerle yapmıyor. Kullandığı yöntemler, uyguladığı taktikler doğrudan kontrgerillaya ihbar niteliğini taşıyor. 12 Temmuz katliamında, 16-17 Nisan katliamında, 6 Mart katliamında ve daha bir çok devrimcinin öldürülmesinde bu ihbarcının küçümsenmeyecek payı vardır. Tüm bu

katliam ve cinayetlerde kontrgerillaya yol gösteren bu ihbarcının uyguladığı taktikler, kullandığı yöntemlerdir.

Ve aynı ihbarcı onlarca devrimci hakkında ölüm Kararı almış, bugüne kadar 10'a yakın devrimciyi pusularda, işkenceli sorgularda katletmiştir.

Ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihinde devrimci kanı dökme konusunda polisle yarışan ihbarcı bir "önderlik" vardır bugün karşımızda. Onun son 4-5 yıllık sürecini belirleyen sadece ve sadece devrimci kanı dökme, katledemediklerini ihbar etmektir. Devrimci kaniyle, ihbarlarla, yalanla, demagojiyle, sansasyonla siyasi-fiziki yaşamını sürdürmeye çalışan ihbarcı bir "önderlik"tir bu. Devrimcilere ve halka saldırı, yalan ve sahtekarlık onun bütün sermayesidir.

ihbarcılık, tasfiyeciliğin daha da ötesinde bir kaçıştır; devrimden, mü-

cadeleden kaçıtır. Bu kaçışın varacağı yer düzenle uzlaşmadır, işbirliğidir.

Doğu Perinçek'in izlediği bu yoldan, bugünkü ihbarcı "önderlik" de geçecek ve sonuçta emperyalist Fransa ile yaptığı anlaşmadan çok daha ağır ve devrimci düşmanı bir uzlaşmayı TC ile yapacaktır. Siyasi-fiziki yaşamını sürdürme güdüsü onu bu noktaya itecektir

İhbarcının varacağı nokta, tarihsel örneklerle çok net ve açıktır. Açık olmayan, bugüne kadar bu ihbarcı "önderlik"ın devrimi, örgütü tasfiye yolunda katlettiği mesafeler karşısında. işlediği cinayetler, yol açtığı katliamlar ve sürdürdüğü ihbarcılık karşısında solun tutumudur.

Günlük siyasi kaygılar, örgütsel çıkarlar ihbarcılık karşısında sessizliği getirmemelidir. Bu ihbarcılığın meşrulaşmasına ve yaygınlaşmasına neden olacak en büyük hatadır ve bir yerde ihbarcılarla üstü örtülü uzlaşmadır.

Tüm devrimci-yurtsever kişi ve örgütlerin ihbarcılık karşısındaki tavırlarını bir kez daha gözden geçirmelerini bekliyoruz. Bugün için ihbarcılığın doğrudan hedefi olan bizlerin en doğal hakkıdır. Bu beklentimize açık ve net yanıtlar vermek, politikalarını, dostluklarını bu doğrultuda net bir şekilde ortaya koymak tüm devrimci kişi ve örgütlenmeler açısından zorunlu bir görev olarak kavranmalıdır.

DEVİRİMCİ SOL

15 Mart 1997

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

**DEVRİMCİ DOSTLUK, DAYANIŞMA VE BİRLİĞİN ÖN KOŞULU
İDEOLOJİDE, MÜCADELE VE ÖRGÜTLENMEDE İLKELİ VE
İSTIKRARLI OLMAKTIR‘**

DEVRİMCİ KAMUOYUNA

Ülkemiz devrimci mücadele tarihinde kolayca inkar edilemeyecek bir yere sahip olan hareketimiz Devrimci Sol, 1993 başlarından itibaren kamuoyuna yansıyan gelişmeler sonucu ciddi bir ayrılık yaşamıştır. Bu ayrılığın kamuoyuna yansıyan nedeni, hareketimizin ileri kadrolarınca mevcut olumsuzluklara son vermek amacıyla gündeme getirilen 13 Eylül Devrimci İnisiyatifidir.

13 Eylül inisiyatifini gündeme getiren ve çeşitli belgelerle ortaya konulan bu olumsuzluklar, bugün en genelde bütün devrimci hareketlerin boğuşmakta olduğu olumsuzlukların dışında değildi. Bunlar kabaca had-delendirildiğinde ortaya çıkan temel noktalar şu şekilde ortaya konulabilir:

1- İdeolojik-siyasi çizgimiz, pratiğin dayatmalarına, daha özlü bir deyişle kısa vadeli çıkarılara kurban edilmeye başlanmıştır. Devrimci Sol’u tanımlayan, karakterize eden ideolojik-siyasi çizginin bu şekilde pratiğe, günlük çıkarılara kurban edilmesi, lafızda ne söylenirse söylensin pratikte bir ideolojik-siyasi tasfiyeden başka bir şey değildi. Sınıfsal bakıştan, devrim hedefinden uzaklaşmayı ifade eden bu tasfiyeci anlayış esas olarak 80’li yılların sonlarına damgasını vuran dünya gençliğinin ideolojik-siyasi saldırıları karşısında bir teslimiyetti. 13 Eylül İnisiyatifi, bugün daha net çizgileriyle belirginleşmeye başlayan ve sadece hareketimizden kopan

çevre açısından değil, solun önemli bir kesimine de damgasını vuran bu ideolojik-siyasi teslimiyete alınan bir tavır olmuştur.

2- ideolojik-siyasi tasfiye, kendini en açık şekliyle örgütsel platformda ortaya koymuştur. Örgütsel yapı, işleyiş, ilişkiler vb. temel noktalarda sahhip olunan ilke ve kurallar yıpratılmış, geçersiz kılınmıştır.

Bunun kaçınılmaz sonucu ise örgütsel irade ve işleyişin tasfiye edilmesi, yerine benmerkezci bir işleyişin oturtulmasıdır. Tasfiye ile birlikte oturulmaya çalışılan bu benmerkezci işleyiş, hareketimizin siyasi arenaya çıkışından itibaren önüne koyduğu “Partileşme Süreci” programının rafa kaldırılmasıdır, bu sürecin hedeflediği “Parti” yerine ne olduğu belirsiz bir “yapı”nın ikame edilmesidir. 13 Eylül İnisyatifi, partileşme sürecinin ilke ve anlayış düzeyinde savunulmasıdır, hedeflenen partiye ilke ve anlayış düzeyinde sahip çıkılmasıdır.

3- Tasfiyeci gelişim, mücadele pratiğimizi ve gelişimini de olabilecek en olumsuz noktalara sürüklemiş, sınıfsallıktan, devrim hedefinden giderek uzaklaşan, günlük politikayı, sansasyonu temel alan bir eylem hattı hareketimize dayatılmıştır. Herhangi bir stratejik bakışa, taktik anlayışa sahip olmayan tasfiyeci çizgi gerek kadrolara yaklaşımıyla, gerekse de eylem anlayışıyla hareketimizin devrimci dinamiğini-potansiyelini, stratejik örgütlenmelerimizin, hedeflerimizin altını boşaltır bir tarzda yok etme süreci başlatmıştır. 13 Eylül İnisyatifi, devrimci dinamiğimizin-potansiyelimizin yok edilmesine bir tavır olarak gündeme gelmiştir.

4- Ne düzeyde olursa olsun, tasfiyeciliğin temelinde “suç” vardır, işlediği suçlarla beslenir, bu suçların sonuçlarıyla gelişip güçlenir. Tasfiyeciliğin güçlenmesi ise örgütlenmenin, mücadelenin güçsüzleşmesinden başka bir sonuç yaratmaz. Hareketimiz nezdinde de tasfiyecilik işlediği suçlarla beslenip önündeki engellerden kurtulurken devrimci hareket giderek güç kaybetmiş ve siyasi arenadaki yerini sıradan polis vb. Unsurların cezalandırılmasına bağlar hale gelmiştir. 13 Eylül İnisyatifi, devrimci hareketi bu olumsuzluğa sürükleyen suçların ortaya çıkarılması, hesabının sorulmasıdır.

Devrime, örgüte, yoldaşlarına karşı işlenen bu suçlar, tasfiyeciliğin kattığı her aşamada biraz daha ağırlaşır. affedilmez hale gelir. Tasfiyeciliğin geri dönülmez bir noktaya vardığı aşamaya gelinmiştir ve bu aşamadan sonra tasfiyecilerin önünde sonuna kadar devam etme veya kaçma dışında bir yol yoktur. Hareketimiz nezdinde yaşanan tasfiyeciliğe müdahale,

tam da bu noktada gündeme gelmiştir. Müdahale ile “sonuna kadar gitme” alternatifinden yoksun kalan tasfiyeci anlayışın önünde tek bir alternatif kalmıştır, o da kaçış... Ve bu kaçış ayrılık adı altında gerçekleşmiştir.

Ayrılık adı altında gerçekleşen kaçış sonrasını belirleyen ise gözü dönmüş bir tasfiyeci saldırıdır. Kontrgerilla yöntemleriyle sürdürülen ve siyaset yaptırmamayı amaçlayan bu saldırı dalgası bugün yeniden gündemdedir ve amaç yine aynıdır. Devrimci Sol’a siyaset yaptırmamak ve mümkün olduğu noktada siyasi arenadan silmek... Bugüne kadar tüm şiddetiyle devam eden bu tasfiyeci saldırının faturası genel devrimci mücadele açısından olsun, hareketimiz açısından olsun oldukça ağırdır. Sekiz arkadaşımızın pusularda, işkenceli sorgularda katledilmesiyle, onlarca insanımızın yaralanmasıyla, sakat kalmasıyla sonuçlanan bu saldırının sonuçları bunlarla da sınırlı değildir. Bu saldırılar da katliam teşebbüsleri vardır, kundaklamalar vardır, matbaa yakmalar vardır, ihbarcılık vardır, operasyonlara neden olma, davetiye çıkarma vardır, resim-isim yayınlama vardır.

Diğer yandan suçları ört bas etme, varlığını meşrulaştırma ve kaçış sonrası ayrı bir yapı olarak örgütlenme çabalarına zemin yaratma çabasının bir ürünü olarak “resmi tarih” oluşturulmuş, devrimci hareketin tarihi, mücadelesi çarpıtılarak bir kişi etrafında açıklanmaya çalışılmıştır.

Suçlarının kefaretinin ödemekten kaçmanın bir yolu olarak gündeme gelen ayrılık sonrası süren saldırıların-cinayetlerin geneldeki sonuçları ise çok daha olumsuz boyutlardadır. Birincisi, emekçi halklar nezdinde Devrimci Harekete karşı oluşan güvensizliktir. Yenilgi döneminin yarattığı güvensizlik, tasfiyeci saldırının damgasını vurduğu ,93 sonrasında daha bir derinleşmiştir.

İkinci önemli sonuç ise bu saldırıların solda tasfiyeci kültürün yerleşmesine, yaygınlaşmasına hizmet etmesidir. Mücadelenin, örgütlenmenin sorunlarını zorla-şiddetle çözme; cesaretle tartışma, ideolojik mücadele yerine pusuların, cinayetlerin tercih edilmesi solda benimsenen, en fazla bir kınamayla geçiştirilen yöntemler haline gelmiştir.

Tasfiyecilik; İdeolojinin, Örgütün, Mücadelenin, Bir Bütün Olarak Devrim Hedefinin Yok Edilmesidir.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, tasfiyeciliğin ortaya çıkışı, müdahale edildiği aşamada kaçışı ve bugünkü durumu (yapısı, politikaları-

taktikleri) salt devrimci hareketin ideolojik-siyasi çizgisiyle, örgütsel özellikleriyle ve sonrasında tasfiyecilik karşısındaki politika ve taktikleriyle açıklanamaz. Devrimci hareketin yapısında, politika ve taktiklerinde var olan eksiklikler, yetersizlikler belirli bir noktaya kadar etkili olsa da, tasfiyeciliğin gelişip güçlenmesi, müdahale karşısında kendini yaşatma olanakları bulabilmesi esas olarak genelde yaşanan sorunların ve bu sorunların belirlediği ortamın ürünüdür. Ve yenilgi dönemleri tasfiyeciliğin filizlenip boy verdiği, gelişip güçlendiği en uygun dönemlerdir.

Tasfiyeciliğin kökeninde devrim hedefinin yok edilmesi, bunun yerine reformların, burjuvaziyle uzlaşma temelinde evrimci bir gelişmenin konulması yatar. İlk hedef devrimi öngören ideoloji ve bu ideoloji doğrultusunda biçimlenmiş örgütlenmelerdir, insan unsurudur.

Hemen tüm devrim deneylerinde, özellikle de yenilgi dönemlerinde tasfiyeci eğilimler önemli bir tehlike olarak devrimcilerin karşısına çıkmış ve devrimci gelişmenin önünde engeller oluşturmuşlardır. Bu tasfiyeci engelleri ortadan kaldırıp devrimci gelişmenin önünü açmak her devrim deneyinde komünistlerin-sosyalistlerin yıllarını alan ideolojik-siyasi mücadele ile mümkün olmuştur.

Ülkemiz özgülünde tasfiyecilik ve tasfiyeciliğe karşı mücadele öteden beri devrimcilerin en önemli sorunlarından birisidir. 1971 Devrimci hareketinin parçalayıp kırdığı 50 yıllık revizyonist gelenek özünde M-L ideoloji ve mücadelenin tasfiyesidir. 1971 yenilgisi tasfiyeci anlayışlar açısından ayağa kalkmanın olanaklarını yaratmış ve 1971 silahlı devrimci mücadelesinin ideolojik-siyasi tasfiyesi yönünde ortaya çıkan eğilimlerle mücadele bu dönemin önemli köşe taşlarından birini oluşturmuştur.

Döneme damgasını vuran anti-faşist, anti-emperyalist mücadele ve tasfiyeci eğilimler karşısında sürdürülen ideolojik-siyasi teşhir bu tasfiyeci gelişim önünde barikat oluşturmuştur. 12 Eylül öncesi yarabilecekleri son noktaya varan tasfiyeci eğilimler kendilerini yeniden ifade edebilmenin koşulunu 12 Eylül'ün yarattığı pravkasyasyon-depolitizasyon ortamında bulmuşlardır.

Tüm tarihsel devrim deneylerinde ve özellikle yenilgi dönemlerinde ortaya çıkan küçük burjuvazinin mücadeleyi, devrimi ve en önemlisi örgütü tasfiye edip yerine tabuları, kişileri ve çıkarlarını geçiren bu tavrı, genelde Türkiye devrimci hareketinin gündemine girmiştir. Çünkü yaşanan süreç tüm özellikleriyle böylesi bir ortam doğurmuştur. Genelde emperyal-

izmin her alanda geliştirdiği saldırılar ve revizyonizm nezdinde kazandığı başarı, dünya çapında sürdürdüğü “yeni dünya düzeni” stratejisi, özelden ise, ülkemiz solunun ideolojik-politik yetmezliği sonucu 12 Eylül yenilgisini aşamaması, kendini tekrarlayan bir çizgide çakılıp kalması, k.burjuva ideoloji ve pratiğe oldukça geniş bir zemin yaratmıştır.

Sorunun özü ideolojik-siyasi boyutta bir yozlaşma ve bunun örgütsel yapıya, mücadeleye ve kadro tipine yansımasıdır. Ve yozlaşma her zaman aynı biçimlerde kendini göstermez. Tarihi koşullara, yaşanan özgün zemin ve zamana, içinden çıktığı yapının özelliklerine bağlı olarak biçimlenir.

1905 yenilgisi, Rusya’da Dekadans kültür olarak bilinen yozlaşmayla tasfiyeci çabaları ortaya çıkarmıştır. 12 Eylül sonrası ülkenin aydın ve revizyonist-reformist kesiminde etkisini bulmuş, soyut bir “insan” edebiyatı adı altında, bu kültür biçimi oligarşi ve emperyalizmin de teşvikiyle bir dönem gelişme zemini bulabilmiştir.

Elbette ki revizyonist-reformist kesimin felsefi olarak açık olduğu bu tür bir yozlaşmanın hareketimiz içinde ortaya çıkması düşünülemezdi. Bizim gibi bir tarihe ve geleneklere sahip bir harekette ortaya çıkacak yozlaşmanın yönü biraz daha değişik olmak zorundaydı. Bu da ideolojik-siyasi çizgiyi, stratejiyi, politika sanatın., silahlı mücadeleyi, örgütü, kadroları, kitleleri ve bir bütün olarak insanı küçümseyen, her şeyi kendinde gören bir anlayış olarak ortaya çıkmıştır. K.burjuvazinin kendi dışında hiçbir şeye değer vermeyen, her şeyin bir anda ve kolayca olup bitmesini isteyip bekleyen bu karakteristik özelliklerinin en önemli sonucu ise örgüt ve mücadelenin tasfiyesi, kendi çap, kapasite ve yeteneklerine mahkum edilmesi olmuştur. Ortaya çıkan yetersizlikler ise tabularla, fetişlerle, soyut söz ve demagojilerle ört bas edilmeye, çarpık bir bilinç yaratılmaya çalışılmıştır.

13 Eylül’le gündeme gelen kadro inisiyatifi sonrasında ise küçük burjuva suçlu anlayış, aynı yöntemlerle suçlarının kefaretinden kurtulma yolunu seçmiş ve bu kez tüm çirkinliğiyle hareketi bölme. tasfiye etme çabalarına girişmiştir. Yöntem yine aynıdır. Tabular, fetişler, yalan, demagoji, kişisel suçlamalar, bir yığın soyut, aslı-astarı olmayan iddia ve hareketimize yönelik gözü dönmüş bir saldırı... Evet, bu saldırı ve şiddet yönteminin benimsenmesi tümüyle tasfiyeciliğin perdelenmesi çabasıydı.

0 nedenledir ki hareketimiz Devrimci Sol. Ocak 1993’ten beri kon-

trgerillayı aratmayan hemen her türlü yöntemin kullanıldığı yoğun bir saldırıyla karşı karşıya gelmiştir. Öyle ki, bu saldırılarda onlarca insanımız yaralanmış, ölümlerden dönmüş, 8 arkadaşımız alçakça pusularda katledilmiştir.

Saldırılar, örgüt içi sorunlardan kaynaklanıyor gibi görünmüş olsa da, özünde hareketimiz nezdinde suçlu durumunda olan birinin kendini kurtarmak için hareketimizi yok etme amacıyla biçimlenmektedir.

Bu gözü dönmüş saldırının başladığı andan itibaren hareketimizin bugüne kadar izlediği yöntem, öz olarak saldırıların boyutlanmasının önüne geçmek, gerçeklerin karartılacağı bir çatışma ortamı yerine tartışma, eleştiri, eğitim, ikna sürecini işletmek yönünde olmuştur. Hareketimizi ve genel devrimci mücadelenin çıkarlarını korumak zorundaydık. Ve bu bize, geleneklerimize yakışır şekilde olmalıydı. Geleneklerimizin özü ise bugüne kadar yarattığımız değerlerin her koşulda savunulmasıdır. Bunun için hep tartışmaya çalıştık, bunun için hep iknaya çalıştık, bunun için -sorun genel devrimci mücadeleyi ilgilendirdiği noktada- sorunu genele mal etmeye çalıştık. Tüm bunlar hareketimizi ve devrimci mücadelenin çıkarlarını savunma sorumluluğunun bir gereği idi ve yerine getirdik. Getirdiğimize inanıyoruz.

Bugüne kadar izlediğimiz politika ve yöntemler bu anlayışımızın uygulanması olmuştur ve tüm emekçi halkların devrimci-demokrat kamuoyunun gözleri önündedir. Bu anlamıyla gizli-saklı yöntemler ve yapılanları çarpıtıp inkar yoluna sapma bizim benimseyeceğimiz yöntem ve tavır almamıştır. Ahlakımız, geleneklerimiz, ideolojik-siyasi çizgimiz buna izin vermez.

Burada yaşananları, saldırıları tek tek ele alma, çarpıtma ve yalanlara cevap verme, elbette ki kamuoyunun bilgilendirilmesi amacıyla ayrı bir yazının konusu olacaktır. Bu da tarihsel siyasal sorumluluğumuzun bir gereğidir. Ama genel olarak tekrardan yinelemek gerekirse, bu saldırı ve yöntemlerde neler vardı? Pusu atmalar, adam kaçırıp işkenceli sorgular yapma, zorla, şiddetle devrimcilik yapmayacağına dair özeleştiriler alma, polise ihbarlar, ev basmalar, öldürmeler matbaa kundaklamalar, avukat bürosu yakmalar, dergi bürosu basıp katliama teşebbüs (5 arkadaşımız ölümden dönmüştür) onlarca yaralama, vb. vb. yöntemler. Tüm bunlar devrimci-demokrat kamuoyunun gözleri önünde cereyan etmiştir. Ve tüm bu yöntemler karşı-devrimin devrimcilere uyguladığı yöntemlerdi.

Güçle düşünüp güce göre tavır belirleyenler bütün olumsuzluklarda pay sahibidir.

“Bugüne kadar hareketimizin yarattığı değer ve gelenekler karşısında tutumu belli olan bir kısım sol, sadece ülkemiz devrimci mücadele gelenekleri ve tarihinde değil, dünya devrimci mücadele gelenekleri ve tarihinde etkiler yaratacak bu atılımımız karşısında hayırhah bir tutum izleyip güçler dengesi hesabı yapabilecek ve bunun sonucu olarak tutarsız tavırlar takınabilecektir.” (Devrimci Sol Haber Bülteni, 16 Mart 1993, Sy:52)

Bu söylenenler kelimesi kelimesine yaşanmıştır ve sol -bir kaç istisna dışında- sorunu devrimci hareketimizin bir sorunu olarak ele almış ve tavrını da Devrimci Hareket karşısındaki konumuna göre belirlemiştir.

Evet, bu saldırıların başladığı andan itibaren bazı duyarlı örgütler dışında sol ne yapmıştır? Nasıl bir tavır almıştır? Gelinen aşamada bu sorgulama yapılmak zorundadır, çünkü tasfiyecilik ve yarattığı olumsuzluklar bugün tüm solu etkiler durumdadır ve görünüşte herkes kendine göre bu olumsuzluklardan şikayetçidir.

Bütün bir süreci gözden geçirdiğimizde karşımıza, gereken iradeyi gösteremeyen, sadece kınamalarla, protestolarla görev ifa eden bir sol çıkmaktadır.

Sanki sorun iki grup ya da örgütün sorunuydu. Ve öyle görüldüğü için de protestoların ötesine geçmeyen ve daha çok izleme-gözleme düzeyinde kalan bir politikanın egemenliği söz konusudur.

Oysa yaşananlar geleceğimizin kirlenmesiydi, devrimciliğin yozlaşmasıydı, çürümeydi, her türlü ahlak-adalet normlarından uzaklaşmaydı.

Yığınlar nazarında itibarsızlaşmaydı. Bu gerçeklik tüm devrimcilere, devrimci örgütlere aitti. Kendi iradesini yansıtamamış bir solun, gelecekte kendi iradesini ortaya koyacak, yığınlara öncülük edecek birlik dayanışma fikrini geliştirecek bir sol olma koşulu olabilir miydi? Olamazdı! Nitekim bugün yaşananlar bunu kat be kat göstermektedir.

Elbette ki yaşananlardan tümüyle solu sorumlu tuttuğumuz gibi bir anlayış çıkarılmamalıdır. Burada vurgulamak istediğimiz, iradesiz ve belleksiz bir sola yönelik eleştiridir. Bu hepimiz içindir, yaşananları çabuk hissediyoruz, etkileniyoruz. Ama aynı oranda çabuk unutuyoruz, adeta yok sayıyoruz.

Güçle düşünüyor, güce göre tavır belirliyoruz. Doğrunun ve haklının pek bir önemi kalmıyor. Hayır, devrimciler böyle düşünemez, güçten yola çıkarak, güncel-dar grup çıkarları için politika-tavır belirleyemez. Sürecin başından beri yanlışlığını tekrar tekrar vurguladığımız bu düşünce ve anlayış, bu politika tarzı kaçınılmaz sonuçlarını yaratmış ve doğru ile yanlışın ayır edilemediği bir belirsizlik egemen hale gelmiştir.

Örgüt Olarak Nasıl Bir Süreç Yaşadık ve Bugün Ne Noktadayız?

Ayrılık sürecinin başlarında kendimizi çatışmanın ortasında bulduk. Biz ne kadar kaçsak da, bizi şiddet ortamına çekme girişimleri yanında tüm boyutlarıyla “çete” mantık, saldırılarını gözü dönmüş bir tarzda devam ettirdi. Bir yandan kendimizi yeniden yapılandırma, bir yandan mücadelenin içerisinde olma, bir yandan devletin ve DK saldırılarına karşı koyma gibi görevlerle yükümlü olduğumuz bir süreç yaşadık. Bu süreç bizim açımızdan tarihsel-siyasal bir süreçti, zordu. Zordu, çünkü iki ateş arasında yeniden örgütlenmek, geleneklerimize, mücadelemize sahip çıkmak ve sınıflar mücadelesinin öznesi olmak durumundaydık. Örgütlenmemizin ve mücadelemizin önündeki engeller karşı-devrimci güçlerle birlikte adeta karşı devrimle yarışır haldeki DK çetesiydi. Bu engeller adım adım aşılarak tüm olumsuz koşullara rağmen olumlu gelişmeler kaydederek örgütlenmede mesafe almıştık. Kendimizi ifade eden bir güç olmuştuk.

Ama tam da bu noktada 1993 Eylül’ünde ülkede yediğimiz merkezi darbe, Avrupa’da yaşadığımız sorunlarla çakışınca önemli bir ivme düşüklüğü içerisine girdik. Sorunlarımızın karmaşıklığı ve çokluğu, iç sorunlarımızın ele alınış biçiminin çarpıklığı bunlara yeni sorunlar ekleyerek bizleri bir kısır döngüden, kendi içimizde tasfiyeler yaşamaktan kurtaramadı.

Bu durum kendi içinde zayıflamış, belirsizlikler yaşamaya başlamış, bir türlü toparlanamayan bir yapı özelliği kazandırmıştır.

Kendi içimizde yaşadığımız bu sorunlara paralel olarak sol da farklı bir tavır sergilemeye başlamıştır. Güçsüz, küçük bir grup değerlendirmesinden hareketle DK çevresinin öne çıkması, solda güce göre tavır belirleme anlayışının göstergesi olmuştur. Bu anlayış, bizi platformlara çağırmama,

ilişki sürdürmeme, bilgilendirmeme vb. noktalara kadar solu savurmuştur.

Elbette ki bizim bu konudaki sorumluluğumuz, eksikliklerimiz ve yaşadığımız olumsuzlukların payı büyüktür. Asıl olarak kendi payımızdır. Ama şu da yadsınamaz bir gerçekliktir: Sol güçle düşünüyor, güce göre siyaset belirliyor. Bu mantığın yanlışlığı ülkemiz devrim tarihinde onlarca kez ispatlanmıştır. Bugünün güçlülere, yarının güçsüzleri pekala olabilirler.

Burada önemli olan doğru ve haklı olana göre tavır belirlemektir.

Haklı olarak şu soruyu soruyoruz. Dostlar, haklı bir zeminde olduğumuz için mi yanımızdaydınız, yoksa güçlü olduğumuz için mi? Veya DK'nın deyişiyle kendisine karşı olduğunuz için mi? Biz biliyoruz ki başından beri haklı bir zeminde ve doğru olduğumuz içindi. O halde bu doğrunun her halükarda savunulması devrimci bir sorumluluktur. Yoksa niyet ne olursa olsun objektif olarak güce göre politika ve tavır belirleme, güce göre ilişki sürdürme kaçınılmaz olur. Bugün yaşananlar farklı değil.

Bugün hareket olarak yaşadığımız olumsuzlukların kökenine inerek, neden ve niçinlerine bulduğumuz cevaplar toparlanmamızın kilometre taşı özelliği taşımaktadır. Keza hareketimiz 3-4 yıllık sürecin muhasebesini yaparak yeniden inşa sürecini başlatmış, hareket olarak önüne örgütlenme görevi koymuştur. Bu süreç hareket açısından olumlu bir tarzda devam etmektedir.

İşte DK tasfiyecisini ürküten de bu olumlu gelişmedir. Bittiler, yok oldular denilen noktada toparlanmış, sınıflar mücadelesinde yeniden yerini alacak bir Devrimci Sol onu paniğe sürüklemiştir. Çünkü varlık gerekçesi

Devrimci Sol'un bitmesidir, onun yok olmasıdır. O; Devrimci Sol geleneğini ve o geleneğin taşımış olduğu dinamikleri tanımayacak denli cahil değildir. Ayağa kalkma dinamiklerinin farkındadır.

Uzun bir süredir “nasıl olsa bittiler” diyerek saldırılarının düzeyini düşüren bu mantık, toparlanma sürecine girmiş ve bu konuda somut adımlar atmış olan hareketimize, insanlarımıza yeni bir saldırı dalgası başlatmıştır.

Evet, saldırılar yine gündemdedir. Ve tasfiyeci anlayış, yalanlarının, demagogilerinin tek tek saldırı ve tuzaklarının yetersiz kaldığı noktada, bu kez hareketimize karşı top yekûn savaş açma ve bu savaşı herkese ilan

etme pervasızlığını göstermiştir. Kendisi ve çıkarlarının dışında hiçbir şeye değer vermeyen bu anlayışın varacağı yer buradan başka bir yer olmazdı.

Ve bu saldırılarını ince bir oportünist taktikle devreye sokmuştur. İlkın “Darbecilik ve Sol” başlıklı bir yazıyla “bittiler, onları savundunuz da ne oldu?” diyerek sola saldıran, soldan özeleştirici isteyecek kadar ileri giden iki sayılık bir yazı yazdılar. Amaç, hareketimizin toparlanmasını sezindediğinden sol üzerinde baskı yaratarak solun hareketimizle olan ilişkilerine kuşku ekmek, hareketimizi tecrit etmek ve sol üzerinde bir baskı unsuru oluşturmaktır.

Ardından gündeme gelen, devrimciliği bırakmış, hareketten kopmuş unsurları tek tek gözaltına alarak sorgulayıp özeleştiriler almayı amaçlayan saldırılardır. Bir yandan bu türden unsurların toparlanma sürecinde şu veya bu düzeyde yer almalarını engellemek amaçlanırken diğer yandan bu türden unsurlardan alınacak “özeleştiriler”le devrimci hareketi yıpratmayı amaçlayan yeni bir kampanyanın temellerini oluşturmaktır.

Keza ardından yoldaşlarımızın isim ve fotoğraflarını yayınlarken ihbarcılıkta nasıl bir sınır tanımazlık içinde olduklarını ortaya koydular. En hafif yönüyle arkadaşlarımızın çalışma alanlarını daraltmayı, etkisiz kılmayı hedefleyen bu kirli yöntemle verilen mesajın bir yönü de oligarşiye idi. Düşmana, bakın bu örgütün yöneticileri bu insanlardır diyor, kendisinin yapamayacağı koşullarda, yeni katliamlar için düşmana yol açıyorlardı.

Oligarşi her dönem devrimci hareketleri izleme-tanımada konusunda bir takım yardımcılarına sahip olmuştur ve bu işin ustası öteden beri Doğu Perinçek'ti. Ama D. Perinçek artık yalnız değildi, oligarşi DK gibi bir yardımcı daha kazanmıştı. 1993'ten bugüne en somut ifadesini 6 Mart katliamında bulan bir yardımcılıktı bu. Düşmanın hareketimize yönelik operasyon ve darbelerine zemin yaratma çabaları bugün yine gündemdedir.

İşte saldırı dalgasının hazırlanmış kirli senaryosu böyle işletilmiş ve sıra fiili saldırıların gündeme sokulmasına gelmiştir. Bu mantık boğazına kadar batmış bir kirlilik içerisindedir. Çürüme ve yozlaşma öyle boyuttadır ki, devrimci hareket düşmanlığıyla göremeyecek, anlamayacak kadar kördür.

Karşımızda devrimci bir kişilik değil, Makyavelizmle, falsifikasyonla

tanımlanan bir kişilik vardır. Kişiliklerini, siyasetlerini belirleyen bunlardır.

İlkin uygun fırsat ve zeminlerde yalnız yakaladıkları arkadaşlarımızı dövme ve tepki ölçme girişimleri başlatıldı. Bunu gece ve yürüyüşlerde başlayan saldırılar izledi. Ardından pusu atmalar... Burada tek tek saldırıları ele almak istemiyoruz. Ancak çarpıcı ve önemli saldırıları sıralarsak:

Bugün çeşitli gazete bayileri, kitapçılar, kültür merkezleri, vb. Dolaşarak Devrimci Çözüm'ü satmamaları yönünde tehdit edilmekte, ikazlar yapılmaktadır. Keza okuyucular da tehdit edilmiştir.

Saldırıların önümüzdeki süreçte alacağı biçim ve boyut en açık haliyle 1 Mayıs günü kendini göstermiştir. 1 Mayıs gibi bir günde Abidei Hürriyet meydanına gitmek üzere yürüyüşe geçen arkadaşlarımıza 3 kez saldırılmıştır. Düşmanın pankart parçalama, toplama yöntemlerini aynen uygulayan bu çeteci anlayışın saldırıları sırasında pankartımız parçalanmış, arkadaşlarımız yaralanmıştır.

Yeniden yükselmeye başlayan bu saldırı dalgasının yurtdışı cephesinde ise çeteci anlayış daha pervasızdır. Pusular, kurşunlamalar, adam kaçırma teşebbüsleri, faaliyet engelleme çabaları vb. vb. hepsi iç içedir.

Bu saldırıların belli başlılarını ve gelişimlerini kabaca özetlediğimizde karşımıza çıkan yine devrimci olmayan bir anlayış ve bu anlayışı gizlemeyi amaçlayan demagojilerdir.

Köln derneğinin etrafında kurdukları arabalı pusu: Dernekten telefon için dışarı çıkan arkadaşımız takip edilerek telefon kulübesine giriş beklenmiş ve telefon kulübesine giren arkadaşımız 5-6 kişilik sopalı güruh tarafından öldüresiye dövülerek sokak ortasına bırakılmış, yine arabalarına atlayıp kaçmışlardır. Arkadaşımızın kafatası çatlamış, 10 gün hastanede yatmak durumunda kalmıştır. Aynı arkadaşımız daha önce TKP/ML'nin şehitleri anma gecesinde stanttan yalnız ayrılarak dışarı çıktığında benzer bir pusuyla dövülmüştür.

28 Mayıs'ta İsviçre'nin Bern kentinde yapılan işsizliği protesto mitinginden sonra bir arkadaşımız tren istasyonuna kadar takip edilmiş ve yalnız kaldığı anda saldırılmış, silahlı ve sopalı gözaltı girişimleri ve pusuları arkadaşımızın cüreti ve uyanıklığı sayesinde boşa çıkartılmıştır. Pusularının ve saldırılarının izahı güç olunca, yaralı iki insanlarını nasıl

açıklayacaklarının çaresizliği içerisinde olay yeri tren istasyonu olmasına karşın “mitingde bizi taradılar, sonra miting sonrası pusu kurdular” diyecek kadar düşkünleşmişlerdir. Bu da yetmemiş, her zaman ve her yerde olduğu gibi ihbarcılık devreye sokulmuştur. Öteden beri Avrupa polisiyle çalışan, devrimciler için dilekçeler, isimler veren ve tüm gruplar tarafından bilinen sorumlu insanları yine dilekçeleriyle devreye girmiş ve sonuçta bildiği-tanıdığı tüm arkadaşlarımız “zanlı” hale getirilmiştir.

12 Haziran 1997’de Almanya’nın Frankfurt kentinde dergi dağıtımına çıkan arkadaşlarımıza yapılan saldırı da boşa çıkartılmış, yine hakkettikleri karşılığı almışlardır. Huylu huyundan vazgeçmez misali aynı tarz yollara başvurmuşlardır. Resmi açıklama, yaralanan arkadaşlarına pusu kurulduğudur. Herkes de biliyor ki, pusu bizim yöntemimiz değildir. Pusu tasfiyecilerin bugüne kadar uyguladıkları yöntemlerin başında geliyor.

Suçlular, ideolojik-siyasi kimlikleri belli olmayanlar, hiçbir zaman mertçe kavga etmemişlerdir ve etmezler de.

İsviçre’nin Zürih kentinde Haziran ayı içerisinde dergi dağıtımına çıkan arkadaşlarımıza aynı tarz saldırıya yeltendiklerinde yine cevaplarını almışlardır. Ama ne hikmetse yine “pusu atılmış taranmış”lardır.

11 Temmuz 1997 tarihinde Almanya’nın Hamburg kentinde gece 01 sıralarında bir yakınına ziyaret etmek için uğradıkları işyerinde iki arkadaşımız takip edilerek dışarıya çıkmaları beklenmiş, tam da sokak serserilerine uygun tornavida, bıçak, zincir, sapa vb. araçlarla arkadaşlarımız komaya sokulmuş. Gözaltına alma girişimleri boşa çıkınca baygın halde yerde yatan arkadaşlarımızın dizlerine alçakça kurşun sıkarak kaçmışlardır.

Saldırıların sorumluluğundan kaçamadıkları, sıkıştıkları noktada ise ihbarcılık yine temel yöntemleri olmuştur. Olaydan bir kaç gün sonra saldırganlardan iki kişi ayrı ayrı yerlerde tesadüfi karşılaşmalar sonucunda arkadaşlarımızla yüz yüze kalınca, kendilerini işyerlerine atarak ne kadar yürekli olduklarını da göstermişlerdir. Hemen o gün, o saat, bu olaylardan sonra, ihbarları devreye girmiş, derneğimiz basılarak ihbar var denmiş ve bir arkadaşımız gözaltına alınmıştır.

“Devrimci Katilliği Yapanı Çürütüyor” diyenlerin geldikleri noktayı görmelerini beklemiyoruz. Ama bu çürüme ve yozlaşmaya, bu kirli yön-

temlere sessiz kalanları anlamakta güçlük çekiyoruz.

Evet, hareketimiz açısından yeniden bu saldırı dalgasının başlatılma amacı açıktır. Bugüne kadar sağduyumuz, sorumluluğumuz, geleneklerimize olan bağlılığımız bizleri sabırlı kılmıştır. Ancak artık gelinen aşamada, kirli yöntemlerle saldırılarını devam ettiren bu anlayışa gereken cevap verilecektir.

Zira kendi siyasal geleceklerini ve örgütlenmelerini devrimcilerin kanında ve hareketimizin imhasında gören çeteci mantık, battığı yalan ve riyakarlığın, kontra yöntem ve taktiklerinin batağından çıkmak istemiyor.

Biz sürecimizin başından beri;

- Şiddet devrimci hareketin sorunlarının çözümü olamaz dedik,
- Halkların umut ve değerlerinin bozulup, demoralize edilmesine karşı konulmalı dedik.

- Sosyalist ilke ve kuralların çığnemesine, devrimci ahlak normlarının yozlaşp çürümesine izin verilmemelidir dedik,

- Bizler kendimizin ve bir bütün olarak devrimci hareketlerin uğruna büyük bedeller ödeyerek yarattıkları değerlerin ayaklar altına alınmasına sessiz kalmayalım dedik,

- Devrimci katilliğini, ihbarcılığı, kontra yöntemlerle meşrulaştıran bu hasta anlayışı teşhir ve tecrit edelim dedik.

Tüm bu ısrarlı çağrılarımıza rağmen sol gereken tavrı alamadığı, aldığı noktada da tutarlı sürdüremediği içindir ki, bugün sol içi şiddet hastalığı, tüm devrimci yapıları ur gibi sarmakta, solda tasfiyeciliğin yeni bir biçimi olmaktadır. o nedenledir ki, hiç kimse bize “öbür yanağınızı dönün” deme hakkına sahip değildir.

Hiç kimse bu kirli saldırılara dur dememişken, “sol içi şiddet yanlıştır” deme hakkına sahip değildir.

Hiç kimse yaptırım gücü ve iradesi göstermemişken, protestolarla, kınamalarla geçiştirilen tavrılara “bu yeterlidir” dememizi beklememelidir.

Bir bütün olarak Türkiye devrimci hareketinde yaşanan tasfiyeciliğin temelinde -değişik görünümde de olsa- emperyalizmin dünya genelindeki saldırısı ve solun ideolojik-siyasi güçsüzlüğü yatmaktadır.

Tasfiyeciliğin dışa vurumu ise şiddetle belirlenmiş politikalarda açığa

çıkılmaktadır. Dün hareketimiz içerisinde yaşanan tasfiyecilik ve bunu örtme yöntemi olarak benimsenmiş şiddet: mahkum edilmediği, tecridi ve teşhiri sağlanamadığı içindir ki olumsuz bir geleneğin solda egemen olmasına hizmet etmiş, dün hareketimiz için tehlike arz eden silah, bugün bir bütün olarak solu tehdit eder bir hal almıştır. Herkesin yaşadıkları herkesin olmuştur. (iç hukuk, iç sorun adı altında teorileştirme, meşrulaştırma anlayışları devrimci hareket çıkarlarının önüne geçirilmiştir. Devrimci ilişkilerde bir norm kalmamış, adalet, ahlaki ölçüt belirsizleşmiştir.

Devrimci hareketlerin kendi aralarındaki ilişkiler, ideolojik çelişkiler, adeta uzlaşmaz bir hal almış, düşmanla aramızdaki çelişkilere ve ideolojik çatışmaya dönüşmüştür. Neredeyse kim kime göre dost, kim kime göre düşman belirsizdir. Keza herkesin kendine göre bir iç düşmanı ve karşı devrimcisi vardır. Siyasi motivasyon, mücadele, politik belirlemeler buna göre yapılır olmuştur.

MLKP, TKP/ML, MLSPB'de yaşanan sorun ve gelişmeler hemen kendini şiddetle ifade etme anlayışına yükselmişse, güçlü olanın güçsüz olanı ezme hakkını kendinde görmesi meşru olmuşsa, devrimci normların kaybolmasından, siyasi bir çürüme yaşanmasındandır.

Bu çürüme bütün boyutlarıyla tasfiyeciliğe evrilmiştir. Halklarımız nezdinde güvensiz, itibarı olmayan, kuşku ve güvensizlikle bakılan, çekim merkezi olmaktan çıkmış bir sol yaratmıştır. Eğer halk bugün sola böyle bakabiliyorsa, mesafeli duruyorsa, suçlu bir bütün olarak Türkiye devrimci hareketinin bu çürüyen çarpık anlayışındadır. Giderek insan kayıpları, kitlesel düşüşler, marjinalleşme eğilimi gösteren bir sola doğru evrilme varsa, reformist-legalist, düzen içi eğilimler güç kazanabiliyorsa, solun bu duyarsızlığının azımsanmayacak ölçüde payı vardır. Bu pay görülmelidir.

Enerjisinin büyük bölümünü kendi içinde yaşadığı yapay sorunlara, yarattığı iç düşmanlara yöneltmiş sol, bu çarpık cendereden kurtulmak zorundadır. Ve bu çarpık anlayışlar mahkum edilmedikçe, yığınların kazanılma şansı yoktur. Geleceğin temiz ve Özgür toplumunu kurma dinamikleri ölüyor demektir.

Yarattığımız tüm değerler, uğruna ödediğimiz bedeller, yarattığımız tüm güzellikler hepimize aittir. Bunların kirletilmesine izin vermeyelim.

Kirletenleri, yozlaştıranları mahkûm edelim, tecrit ve teşhir edelim, bu hastalığı içimizden atalım. Görülecektir ki devrimci hareketler arasındaki

ilişkiler düşmana karşı mücadelede dostluğu, birliği, dayanışmayı daha güçlü kılacaktır. Biz buna inanıyoruz. Gereklilerini yapmaya hazırız.

Yıllardır DK çetesinin tüm saldırılarına karşı sorumluluğumuzun ve sağduyumuzun bir gereği olarak aktif tarzda karşı koyma gereği duymadık.

Saldırılara karşı koymayı meşru savunma hakkımızın bir gereği olarak yerine getirdik, ama bu çete 3-4 yıldır devrimci hareketi yok etme üzerine belirlemiş olduğu politikalarla saldırılarını devam ettirmektedir.

Bundan sonra da saldırılarına devam edeceğini belirtmektedir. Ya sol bu çürümeyi, yozlaşmayı, sol içi şiddet anlayışını mahkûm ederek içinden söküp atacak ve gereklilerini yapacaktır. Ya da devrimci hareket olarak hiçbir gücün engelleyemeyeceği bu çatışmanın tarafı olacaktır.

Çünkü dökülen kanlar devrimindir. Çokça söylenen bu söz, bugün artık anlamını yitiriyor, çünkü sözler bitmiştir. Çünkü sağduyu, çünkü sorumluluk, çünkü sahiplenme artık hükmünü yitirmiştir. Ortada kan vardır ve akmaya devam etmektedir. Devrimci kanı akıtanların, bunu siyasi geleceklere için teminat sayanların yaşadığı, yaşam hakkının tanındığı bir platformda, çok anlamlı olan bu kavramların hiçbir değeri kalmayacaktır. Bir tarafın diğerini siyasi ve fiziki olarak ortadan kaldırma amaçlı şiddet kullanmayı temel yöntem olarak benimsediği noktada, onu bu yöntemden vazgeçirecek bir yaptırımın da olmadığı koşullarda, diğerinin bu siyaset yaşadığını reddetme ve kendi varlığını devam ettirmek için artık bu çatışma ortamına taraf olup olmama tercihinden söz edilemez. Bizim kimseye karşı, onu zayıflatmaya, siyaset sahnesinden silmeye, vb. yönelik bir şiddet tavrımız yoktur. Biz bunun ancak ideolojik mücadele ve devrimci mücadelede ortaya konulan politik hatla başarılabilmesine inanıyor ve savunuyoruz.

Ancak kimsenin icazetiyle devrimcilik yapmadığımız gibi, başkalarının çizdiği sınırlarda devrimcilik yapmak da asla bizim anlayışımız değildir. Kendilerine güvensizliklerinden dolayı ideolojik-politik bir hesaplaşma yerine fiziki saldırıyı, şiddeti bilinçli ve iradi bir yöntem olarak savunanlar karşısında devrimi, halkların çıkarlarını, gelenek ve ahlakımızı, devrimci Örgütümüzü korumak zorundayız. Bunun tek yolu da devrimci kanı döken bu çeteyi her yönüyle etkisizleştirmekten geçiyor. Asıl görev dün de, bugün de buydu. Bu göreve sahip çıkmak dışında bir alternatif kalmamıştır. Başka alternatif arayanlar, hangi gerekçeyi ileri sürerlerse

sürsünler bu en temel görevden kaçıyor, savsaklıyor demektir.

Herkes bu görev karşısındaki konumu ve yaptıklarıyla tarihe ve halklara hesap vermek zorundadır. Bizler tarihe ve halklara vereceğimiz hesabın sorumluluğuyla bu göreve sahip çıkıyoruz. Tarih ve halklar tarafından “görevden kaçma” suçuyla yargılanmayacağız. Devrimci örgütümüzü savunmak ve bunun gereklerini yerine getirmek bir “suç” ise bu suçtan “yargılanmaya” hazırız.

DEVİRİMCİ SOL

1 Ağustos 1997

DEVİRİMCİ KAMUOYUNA

Burjuva basının manipülasyonunu makyavelist anlayışlarıyla bütünlüştirenler, ancak düşmana hizmet eden politikaların savunucuları olabilirler.

Devrimciler, Demokratlar, Halkımız!

1993'ten beri devrimci hareketimize karşı her türlü kirli yöntemi kullanmaktan çekinmeyen, karalama, yalan, iftira, işkenceli sorgular dahil yapmaktan geri durmayan çete mantık, buna bir yenisini daha ekledi.

Devrimci hareketin toparlanmasını, güç olmasını hazmedemeyen bu çete mantık, her fırsatta saldırılarını devam ettirirken dost ve devrimci örgütler nezdinde artık bir inandırıcılık yaratamamanın acizliği içerisinde- bu kez burjuva basından medet ummaya başladı.

Örgütümüzün isminin basında kullanılmasını adeta histerik çılgınlıklar atarak “onlar örgüt değil, onları neden yazıyorsunuz” diyerek, tam bir acizleşme, küçülme durumu yaşıyorlar. Dahası, burjuva basınla köşe yazarı tarzı polemiklerle örgüt olmadığımızı anlatmaya. ikna etmeye çalışıyorlar.

Tam bir sefillik örneği. Onları böylesine küçülten, hayasızca saldırıya yönelten, kamuoyuna büyük puntolarla örgüt ismi yayınlatan nedir? Yıllardır dengesiz bir ruh hali içerisinde, her akıllarına geldiğinde örgütümüze saldıran ve bu saldırılarını, ayıplarını örtmek için kullanan mantığın sonucudur. Yıllardır temcit pilavı gibi “hainler”, “darbeciler” diyerek ne kadar kötü olduğumuzu yazan-çizen bu mantık, artık inandırıcılığını yitirmiş durumda. Dün devrimci hareketin olumsuzluklarını -ki kendi olumsuzlukları dağ gibi olmasına karşın- “dememiş miydik” sevinci içerisinde yazarken, bugün devrimci hareketin toparlanması, güç olması karşısında, hezeyanla aynı şeyleri tekrar edip duruyorlar.

Toplumsal psikolojide reklamın önemli bir yeri olduğu biliniyor. Toplumun nabzı yakalandığında, iyi pazarlanmış bir reklam, toplum üzerinde geçici bir etki yaratır. Ama reklamcılar bilirler ki, belirli bir doygunluktan sonra, reklamın etkisi geçer. Yeni reklam, yeni imaj şarttır. Ne yazık ki çete mantık, yeni bir reklam bulmanın sevinci içerisinde “darbeciler”

“keşfini” yaptığında, bilinç altında şartlandırılmış bir sonuca varmak isterken, bunun geçici etkisini görmedi. Aynı nakaratı tekrarlayıp duruyorlar. Geri kitlesinde bile etkisi kalmamışken, toplumda sadece öfke yaratan bir işlev görüyor.

Çürümenin, yozlaşmanın, ahlaksızlığın, her türlü değer yitiminin yaşandığı, devrimcilik adına ancak utanç duyulacak bir tablonun yaratıcılarıdır onlar.

Türkiye soluna musallat olmuş hastalıkların baş taşıyıcıları olduklarını görmekten uzak bir kafa yapısına sahipler. “Osmanlıda oyun çok” deyişi, “çetecilerde oyun çok” deyişine dönmüştür. Onlarda her şeyin teorisi vardır. Bunu iki yüzlüce yapmaktan çekinmezler. Muhakkak haklıdırlar, doğrudurlar.

Bir de, önlerine kim çıkarsa vay haline, artık tescilli kontradır. Solda yalnız olduğumuzu düşünüyorduk. Birden SIP de kontra oldu. Tabi bu mantığa karşı çıkan, dost ve devrimci örgütler de hemen payını alıyorlar.

Kontralara kol-kanat germek, vb. Tam bir fobi içerisindedirler. Herkes onlara düşman, herkes onları yıkmaya çalışıyor. Dolaylı ya da dolaysız, kontra teorileri hazırdır. Bu mantık tehlikelidir, sakat ve devrimcilikten uzaktır.

İşte çete mantığının ruhsal dünyası, onları yaşamda kuşkucu, güvensiz yaptığı gibi, her şeyi kendilerini koruma üzerine kurduklarından saldırı-ganlaştırıyor.

Kendini koruma duygusu, onları çürümenin, yozlaşmanın batağına sürüklüyor. Makyavelvari yöntemleri uygulamaya götürüyor.

Devrimciler, Demokratlar, Halkımız!..

31 Ocak 1998 tarihli DHKC Avrupa Temsilciliği imzası ile bir bildiri yayınlayan çete mantık, devrimci hareketimize karşı yeni bir saldırı dalgası başlatmış durumda. Ama bu kez, burjuva basınına kendine dayanak yaparak. rezilce bir iftiranın savunucusu olmuştur. Her zamanki gibi, alçakça yalan ve çarpıtmalarına başvurmaktan geri durmuyorlar.

Olay nasıl olmuştur?

30 Ocak 1998 tarihinde, Almanya'nın Hamburg kentinde, arkadaşlarımız devrimci bir faaliyetten dönerken, tesadüfen iki çeteci ile karşılaşmışlardır. Bunlardan biri, yıllardır Hamburg'da her türlü saldırıda ve pusuda yer alanlardan biridir. Arkadaşlarımızı fark eden çeteciler,

panik ve korku içinde silah çekmeye yeltendiklerinde, karşılığını anında almışlardır.

Devrimci hareket olarak bugüne kadar, suçsuz, sıradan insanlara yönelik bir tavır içerisinde olmadığımız gibi, saldırgan bir taraf da olmadık.

Saldıran, pusu kuran onlar olmuştur. Hak ettikleri cezayı da görmüştür.

Bize tokat atanlara öbür yanağımızı dönmeyeceğimizi tüm kamuoyuna ilan ettik. Saldırılarından vazgeçmedikçe de bu kararımız geçerliliğini koruyor.

Bugüne kadar devrimci hareketin sağduyusunu kendince güçsüzlük olarak yorumlayan çeteci mantık, saldırılarının karşılığını aldıkça, bu kez çarpıtma, iftira, hareketimize yönelik şaibeler yayma politikası gütmektedir.

(...)

Devrimciler, Demokratlar, Halkımız!

Çeteci mantığın 31 Ocak 1998 tarihli bildirisi, burjuva basın hareketimize yönelik çamur atma çabasının bütünleyicisi olmuştur. Burjuva basınla aynı kulvarda, hareketimize karşı birleşmişlerdir. Bu çete mantığın, ahlaksızlığı, kafa yapısı teşhir ve tecrit edilmedikçe, devrimci saflarda çürümeyi, yozlaşmayı arttıracaktır. Buna dur diyelim!

8 Şubat 1998

Devrimci Sol Avrupa Komitesi

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

DHKP/C Şehit Kanı Pazarlayarak Devrimci Olunamayacağını Artık Anlamalıdır!

,80 öncesinin koşullarında, olay ve gelişmeleri izah etmede kullanılan klasikleşmiş bazı söz ve sloganlar vardı. “MİT-CİA-Kontrgerilla” ya da “sosyal faşist”, “Maocu Bozkurt” vb. gibi... Bu sözler, kimi siyasetlerce temel bir slogana dönüştürülmüştü.

O günkü koşullarda, tüm olay ve gelişmeleri MİT-CİA-Kontrgerilla bağlamı içerisinde düşünenler, öyle bir noktaya gelmişlerdi ki, her şeyin -ama her şeyin- temelinde bu sözcüklerden oluşan kurumların kadri mutlaklığını görmüşlerdi. Yazılan bir bildiri, siyasi bir analiz bu sözleri kapsamamışsa, o bildiride, siyasi analizde eksiklik görülmüştür, ciddi polemiklere dökülmüştür.

Ya da kimi olay ve gelişmeler, Sovyet-Çin kamplaşmasına bağlı olarak, “sosyal emperyalizm” veya “Maocu karşı devrimciler”le açıklanmaya çalışılmıştır. Öyle ki, faşistlerce katledilen bir devrimcinin cenaze töreni bile adeta “sosyal faşistler”in ya da “Maocu Bozkurt”ların lanetlendiği törenlere dönüşmüştür.

Biliniz ki, sloganlar siyasetin en özlü, en yalın haliyle yığınlara götürülmesinin kavramlaşmış halidir. Zira, hedefi net ve çıplak gösterme, bir bilinç yaratma işlevi görmeye yükümlüdür. Yanlış bir politika üzerine kurulduğunda, ne olay ve gelişmeleri izah edebilirsin, ne de yığınlara bu özlü hedefi gösterebilirsin. Tamimiyle bir anarşi ve kafa karışıklığı yaratırsın.

Yığınlarda bir bilinç yaratmaktan çok, onları düzene hizmet eden bir

konuma düşürürsün. 0 yüzdendir ki. bu politikasızlık, yığınlarda hedefin net görülmesini perdeleyen bir işlev görüyor. Herkesin -temelsizce- etrafında yarattığı bir düşman ve o düşmanın tüm gelişmelerde, olaylarda oynadığı rol... Tüm olay ve gelişmeler, yaşanan bu yapay düşmanlara göre belirlenir olmuştur.

Her şey burada aranır olmuştur. 12 Eylül cuntasının yenilgiyi sola tırtırmasıyla, bu kavramın sığılığı da görüldü. Bu sloganların ve politikaların unutulduğu, artık tarih olduğu bir dönemdeyiz. Ama, o dönemin çarpık ve sığ politikalarının muhasebesi yapılmış, sonuçları ortaya konulmuş da değil. Adeta bir dönem yaşandı ve geçti. Soldaki bu sorumsuzluk, bellek yitimi, tarihsizlik, bugün yeni çarpıklıklara taşınmış bir hastalık durumundadır. Bitmez-tükenmez iç düşman tespitleri, yeni bir politikasızlığın, sığılığın, kendini üretememenin ifadesi olarak karşımıza çıkmıştır.

Bugün de farklı bir moda var. “Darbeciler”, “iç düşman”, “devletin yönlendirdiği kontralar”, vb. Artık her gelişme ve olay bunlarla izah edilmeye çalışılıyor. Açıklama sıkıntısının yaşandığı, zorlanıldığı noktalarda, “devletin yönlendirdiği kontralar, darbeciler, iç düşman”, vb. teoriler, senaryolar hemen kuruluyor. Neden? Bunda politikasızlığın, bir şey üretememenin payı temel olsa da, devletin tüm bu gelişmelerde kadri mutlaklığını gören bir fobi durumu da söz konusudur. Özünde, kendine güvensizliktir.

Mevcut tabloda bu çarpıklığın en temel savunucusu ise DHKP/ C’dir.

Solda yeni bir kültürün temsilcisidir. Hastalığını her gün biraz daha yayarak, yozlaşmanın mimari olmaktadır. Devrimci hareketimizden kopup, kendi tekkelerini kurlmalarının üzerinden neredeyse 5 yıl geçti. Bu beş yıl boyunca, “darbeciler”, “hainler”, “kontralar”, vb. sözleri tüm politikalarını belirleyen temel olgu oldu. Her olay ve gelişmeyi, hareketimizle ilişkilendirerek açıklamaya çalıştılar.

Operasyon yediler, sorumlusu biz olduk.

insanları yozlaşmış çürüdü, sorumlusu biz olduk.

İnsanları devrimciliği bıraktı, sorumlusu biz olduk.

Eylem yaptık, polisle birlikte yapmış olduk.

Saldırılarına karşılık verdik, “polislin zemin desteğiyle bunu yapabildiğimizi” söylediler.

Bunu sola yaymayı amaçladılar. Solda istedikleri etkiyi yaratamadıklarında ise pervasızlaşıp, “neden kabul etmiyorsunuz, kontra bunlar, kontra, kontra” çığlıkları attılar. Bu histerik halleri, solu tehdit etmeye, baskı altına almaya yönelik bir tavra kadar vardı. “Kol-kanat geliyorsunuz. 3-5 kişiyi koruyorsunuz” gibi ucube düşüncelere savurdu. Çarpık, devrimci olmayan yöntemlerini sola kabul ettiremedikleri noktada, bu kez bu tavrı “tarihsel düşmanlık”lara bağladılar. Kendini bu denli zorlayan, yeni yeni teoriler üreten bu anlayış, ilkeli ve tutarlı bir devrimcilik yerine, “madem beni savunmuyorsunuz, o halde sessiz kalın” mantığından hareketle, pisliklerine, çarpıklıklarına göz yumulmasını istemiş, daha da ileri giderek, “benim bu çarpık ve çirkin anlayışım yarın size de lazım olur, o zaman da ben sessiz kalırım” pazarlığına vardırmaştır. Nitekim, bu çarpıklıklarına karşı tavrı almış, eleştirmiş tüm yapıların sonraki süreçlerde yaşadıkları olumsuzlukları adeta sevinç çığlıklarıyla karşılamış, politika malzemesi olarak kullanma yoluna gitmiştir.

Bu çarpık kafa, bir çok siyasi yapıyı, kendi iç sorunlarını çözmede şiddet kullanma hastalığına itmiştir. Aynı çirkin politikaların uygulayıcısı haline getirmiştir.

Duyarsızlığın, ilgisizliğin, sessizliğin yaratıcısı bu kafa yapısı, solda giderek etki alanı bulmuştur. “Bana ne” tavrı, birçok değer yok olmasına neden olduğu gibi, hastalıklı düşünce, bir çok yapıda yuvalanmaya başlamıştır.

“Yarattığımız tüm değerler, uğruna ödediğimiz bedeller, yarattığımız tüm güzellikler hepimize aittir. Bunların kirletilmesine izin vermeyelim.

Kirletenleri, yozlaştıranları mahkum edelim, teşhir ve tecrit edelim, bu hastalığı içimizden atalım. Görülecektir ki, devrimci hareketler arasındaki ilişkiler, düşmana karşı mücadelede dostluğu, birliği, dayanışmayı daha güçlü kılacaktır. Biz buna inanıyoruz. Gereklerini yapmaya hazırız.” Diyorduk. (1 Ağustos 1997, Devrimci Sol Bildirisinden)

Kamuoyuna yaptığımız bu açıklamanın üzerinden altı ay geçti. Bu süreçte solda gözlediğimiz tek tavır, sessizlik ve tepkisizlik... Sanki ortada iki gurubun düellosu söz konusuydu ve sol da “bakalım ne olacak” diye izliyordu. Oysa, o hastalıklı kafa yapısı zaten böylesi bir tavır istiyordu.

“Çürüyün, siz de çürüyün ki, birbirimizden farkımız olmasın” diyordu. Çürüme, etkisini her geçen gün daha fazla göstermiyor mu? Tabii tüm

bunları yazarken, söylerken, hiçbir ahlaki ölçüt tanımadılar.

Burjuvaziden ödünç alınan psikolojik savaş yöntemlerini, düzenin dezenformasyon yöntemlerini kullanmaktan çekinmediler. Yani kısacası, “darbecilik fobisi” onları her olay ve gelişmeyi bizlerle açıklamaya savurdu. Alçakça, her türlü yalan ve iftira atmayı, adeta bir siyasi kişilik olarak benimsediler.

Bu mantık, tümüyle devlet kültüründen beslenen, devletin taktik ve yöntemlerini kullanan bir mantıktır. Gündem değiştirmeyi, halkı kendi oluşturduğu yapay gündemlere göre yönlendirmeyi amaçlayan devlet gibi düşünen, hareket eden bir kafa yapısı söz konusudur.

Nasıl ki devlet, bir işkence olayının, ya da bir köy boşaltmanın, vb. Kamuoyunda tartışılmasını engellemek ve hedef saptırmak için gündeme hemen bir kaç asker cenazesini, onların ailelerinin acılarını, gözü yaşlı çoluk çocuğunu alarak ya da bilinçli bir şekilde yarattığı bir provokasyonla ortalığı bulandırıp gündemin üstünü örtterek, kamuoyunun düşüncesini farklı bir yöne kaydırmayı hedefliyorsa; çete de aynı yöntemleri kullanıyor.

Devrimci hareketimize karşı giriştiği her saldırı ve provokasyonun, iftira ve yalanın altında kaldığında, hemen şehitlerine sarılarak, kamuoyundan kirli yüzünü gizlemeye çalışıyor. Duygusal baskı oluşturarak kendisini tartışılmaktan kurtarmak istiyor. Onu, yeniden karşı saldırıya yönelecek bir silah olarak kullanıyor. Çirkin ve sefilce bir düşünce örneğidir bu. İnsanları katledilen bir devrimci hareket, onların kanları üzerine politika yapma hesabı ile bu tür katliamları “kontrgerilla cinayeti, katliam, infaz” vb. söylemlerle geçiştiremez. Bu, kontrgerilla açısından sıradan bir infaz, katliam, vs. olabilir. Ama bir devrimci hareket -hem de silahlı mücadele veren bir devrimci hareket- açısından, kontgerillanın bu katliamına zemin veren hata ve eksikliklerin sorgulanması, açığa çıkarılması ve tekrarının engellenmesi için önlem alınması gerekir. Ancak, kontrgerillanın katliamlarının insanlar üzerinde yarattığı duygusal atmosferi kendisi için pazar olarak gören bir kafa yapısının böyle bir kaygısı yoktur. Onun için sorun, ortaya çıkan bu zeminden en iyi nasıl faydalanacağıdır.

Faili meçhul cinayetleri andıran yöntemlerle bir gece evlerinden alınıp, sorgulanıp, katledilen ve ıssız sokaklara atılan Musa ve Hakan arkadaşlarımızın hesabını verememenin çaresizliği, onları nasıl hemen Ankara’da katledilen arkadaşlarına sarılmaya götürmüşse, bugün de yapılan

aynıdır. 29 Ocak'ta Adana'da katledilen insanlarıyla, Hamburg'ta yaşanan çatışmayı senaryolaştırıp, bağ kurdurup, "Avrupa'da darbeciler, Türkiye'de kontrgerilla insanlarımızı vuruyor" gibi alçakça bir demagojiyle duygu sömürüsüne başvuruyor. Bu şekilde kirli yöntemlerini, saldırganlıklarını örtemeye çalışıyorlar. Devrimci harekete olan düşmanlıkları, onları olmadık noktalara savuruyor.

6 Mart 1993'te aralarında Bedri YAĞAN yoldaşımızın da olduğu 5 yoldaşımız katledildiğinde "Düşman Bedri'yi öldürerek onlara bir önder şehit armağan etti" diyebilecek bir kafadan, devrimcilik çıkmaz. Çıkarsa çıkarsa, halüsinasyon ve kurgu çıkar. Artık şaşırmıyoruz. Bu mantığı tanıyoruz.

Beslendiği kaynakları biliyoruz. Siyasi yapılarını, kültürlerini tanımlayabiliyoruz.

Herkese kendilerini pazarlayabilirler -ki bunu da beceremiyorlar- ama hareketimizin tek bir insanını dahi bu ucuz yöntemlerle etkileyemezler.

Şehit kanı pazarlayarak kendine gelecek sağlamaya çalışan bu kan tüccarlarına diyoruz ki; devrimci hareketin sizi yok etmek, size yönetmek gibi bir derdi yok, bu fobiden kur-tutun. İstedığınız tarzda "devrimcilik" yapmakta özgürsünüz, dilediğiniz bataklığa gidebilirsiniz. Ama karşımıza çıkıp, "sizi yok edeceğiz, size devrimcilik yaptırmayacağız" dediğiniz noktada hak ettiğiniz cevabı alırsınız. Daha dün (1997'de) Avrupa'daki siyasi yapıları dolaşıp, "onları yok edeceğiz, siz karışmayın" diyen sizdiniz, şimdi yavuz hırsız misali "varlık nedenleri bize saldırmak" diyorsunuz.

Tasfiyeci çetenin bütün korkusu, devrimci hareketin güç olması. Türkiye devrimci hareketinin içinde bulunduğu tikanıklığın son bulması, siyasi arenadaki boşluğun dolması ve kendi varlık nedenlerinin ortadan kalkmasıdır. Devrimci hareket olumsuzluğundan arındıkça, güçlendikçe, korkuları büyüyor. Onları son süreçte bu denli ürküten ve pervasızlaştıran da budur. Dengelerini iyice kaybetmişlerdir. Dürüstçe bir muhasebe yapma yerine bataklığı tercih etmeleri bundandır.

30 Ocak 1998'de Hamburg'ta yaşanan çatışma olayından sonra, yakalanan arkadaşlarımızla ilgili oluşturulan senaryo da böyle bir mantığın sonucu biçimlendirilmiştir. Alman kripolarının ve Hürriyet gazetesinin yayınından hareketle, hareketimizi ve insanlarımızı şaibe altında bırakacak açıklamalar yapmaktadırlar. Biz, mafya ilişkileri içinde olan ve her

türlü kirli işi yapanların kimler olduğunu biliyoruz. Belçika, Hollanda, İngiltere, vb. ülkelerde kurulan karanlık ilişkilerin yaratıcıları bizler değiliz.

Devrimci hareketimiz, 1993'ten itibaren bu tür ilişkilerin tümünü tasfiye etmiştir. Hareketimizi ve tek bir insanımızı böylesi kirli bir işe bu-
laştıracak tek bir leke süremezsiniz.

“Biz devrimci hareket olarak, tüm solun oluşturacağı bir mahkemede, kirli ve karanlık ilişkilerimiz varsa, hesap vermeye hazırız. Keza tek bir insanımızın kirli işe bulaşması varsa bunun diyetini ödemeye de hazırız.” (8 Şubat 1998 tarihli Devrimci Sol bildirisinden) Bu çağrıyı yineliyoruz. Eğer arkadaşlarımızın birinde böylesine bir pislik çıkmışsa, tüm halkımıza özeleştiri vermeye, sonuçlarına katlanmaya hazırız.

Çeteciler de buna katlanmaya hazır mıdır? Ya kendi arkadaşlarında çıkmışsa? Böyle feveran etmeleri bundan olmasın? Belgelerin aleniyet kazanması uzun sürmez. Bakalım kimde çıkmış 135 gram eroin? (*)

Polisle çalışan insanlarımızın olduğu biliniyor ve söyleniyor öyle mi?

Bize tek bir isim verin. Vermezseniz alçaksınız! Veremezsiniz. Çünkü yoktur. Devrimci hareketimiz böyle bir alçaklığa prim vermeyecek denli onurlu ve temizdir. Ama siz, darbeci, kontra çığıllıkları atarak, hakkımızdaki ihbarlarınızı, polisle işbirliği yapan insanlarınızı meşrulaştıracağınız gibi sefil bir düşünce içerisindeyiz. Aydınlik gazetesi de ,80 öncesi sizin gibi yapmıştı. Devrimcilerin isim listelerini, evlerinin krokilerini yayınlamaktan çekinmemiş ve bunu savunmuştu. Çünkü onun yayınladığı listelerdeki, krokilerdeki isimler, yerler devrimcilere değil sahte solculara aitti.

12 Eylül yargılamalarında ise bu tavırlarını devlete karşı olmadıklarının, onu yıkmaya çalışmadıklarının, aksine ona yardımcı olduklarının delili olarak kullanmışlardı. Gittiğiniz yön size bu sonucu çağrıştırmıyor mu?

Polisle çalışan, bilgi aktaran insanlarınızı açıklayacağız korkusuyla, baskın çıkmak için bize çamur atıyorsunuz ama boşuna. Üstelik bu iddialarınıza dayanak yaptığınız kaynaklar sizi iyice zavallılaştırıyor. Kime dayanıyorsunuz? Hürriyet Gazetesine mi? Alman Kriptolarına mı? Dayandığınız kaynaklar Dursun Karataş'la Hüseyin Kocadağ'ın ilişkisi olduğunu, Sami Hoştan'la Dursun Karataş bağlantısını anlatıyor. Ne diyelim, “klavuzu karga olanın...”

Bizler, yeni bir ahlakın, yeni bir kültürün temsilcisi olarak kendimizi aday görüyoruz. Sabır ve inadımızla, emeğimizle bunu yaratacağız. Sol-

da yeni bir kültürün temsilcisi olma gibi bir hedefimiz var. Her gün yeni adımlarla, bunu başarmaya doğru yol alıyoruz.

Hiçbir kirli işe, namussuzca yöneme başvurmayacak denli temiz bir siyasetin yürütücüleriyiz. Bağırmanız, çağırmanız boşuna... Kirli yüzünüzü ve kanlanan ellerinizi temizleyemezsiniz. Tarih karşısında mahkumsunuz bir kez. Ne yapsanız kurtulamazsınız.

Devrimci hareketimizle ilgili yaratmak istediğiniz şaibeler, gırtlığınıza kadar battığınız o kirlilikten sizi kurtaramaz, daha da batırır.

DEVİRİMCI SOL 21 Şubat 1998

() Arkadaşlarımızın avukatları basına yansıtılan bu olayla ilgili olarak, belgeleri aldıklarında açıklama yapacaklardır. Ancak arkadaşlarımızın hiçbirinin evlerinde ya da üstlerinde yapılan aramada eroin, vb. bulunması söz konusu değildir. Bu tümüyle bir çamur atmadan ibarettir.*

GÜNEŞİ BALÇIKLA SIVAYAN DHKP-C'NİN KİRLİ YÜZÜ

26 Temmuz 1998 tarihinde Kurtuluş gazetesi ile birlikte dağıtılan Yurt dışı Mücadele'nin (Özel Sayı 15) ikinci sayfasında "Okur Mektubu" köşesinde Erkan T. Adında birinin günah çıkartan mektubuna yer verilmiş.

Erkan T. Adındaki bu kişiyi böylesine "günah çıkarmaya" iten nedenler neydi acaba?

Kendi deyimiyle gerçekten " ... Cephenin büyüklüğü, eğiticiliği, öğreticiliği..." miydi? Yoksa "ceph"sinin bir okur mektubuyla üstünü örtmeye, saptırmaya çalıştığı bir gerçeklik mi vardı?

Neydi bu gerçeklik?

Bilindiği gibi 29 Ocak 1998 tarihinde Almanya'nın Hamburg şehrinde DHKP-C'li olarak bilinen ve o güne kadar hareketimize ve insanlarımıza karşı silahlı-silahsız birçok saldırıya katılan iki çeteciyle bir çatışma yaşanmıştı.

Bu çatışma sonrası, üç arkadaşımız polis tarafından tutuklanmış ve başta Hamburg olmak üzere Almanya genelinde hareketimizin tüm taraftarları, sempatizanları açık bir polis terörüne maruz kalmışlardır. Ayrıca olay sonrası çetecilerin evlerinde yapılan aramalarda Hıdır D. Adındaki yaralanan şahsın kaldığı evde - ki bu eve Erkan T. Adlı şahsa aittir- bir miktar BTM (eroin) ve büyük rakamların yazıldığı bir para listesi bulunmuştur.

Gerçek buyken, Hürriyet ve Bild gibi gazeteleri kendine dayanak yapın DHKP-C kalemşörleri devrimci hareketimize ve insanlarımıza karşı kirli bir saldırı ve karalama kampanyası başlatmışlardı. 31 Ocak 1998 tarihinde yayımladıkları bildirimlerle devrimci hareketimize ve insanlarımıza olmadık saldırılarda bulunan çeteci anlayış, kendi insanların evinde çıkan eroini hareketimize ve insanlarımıza mal etmeye ve hareketimiz hakkında kamuoyunda şaibe yaratmaya çalışmış, diğer taraftan işi ihbarcılığa kadar vardırırmış ve Alman polisine "Frankfurt'tan geldiler, İsviçre'den geldiler" şeklinde asılsız ihbarlarda bulunmuştur.

31 Ocak 1998 tarihli, Avrupa imzalı bildirisinde DHKP-C çetesi ne diyordu? “Ayrıca son olayla birlikte uyuşturucu taciri oldukları da açığa çıkmış, evleri basılan darbeci kontraların evinden 135 gram eroin çıkmıştır”.

“Kim söyledi?” diye sormuştuk. “Hürriyet gazetesi mi? Hürriyet de siz de ispatlamazsanız alçaksınız.” Ve “devrimci hareketimiz de, insanları da alınları açık devrimcilerdir. Bu pis işlere girmeyecek kadar vicdan sahibidirler.

Tek bir leke süremezsiniz” diyerek çağrıda bulunmuştuk: “Biz devrimci hareket olarak tüm solun oluşturacağı bir mahkemede kirli ve karanlık ilişkilerimiz varsa, bunun diyetini ödemeye hazırız. Peki siz de hazır mısınız?” (8 Şubat tarihli, Devrimci Sol Avrupa Komitesi bildirisinden)

21 Şubat 1998 tarihli Devrimci Sol bildirisinde bu çağrı yinelenerek şöyle deniyordu: “Ya kendi arkadaşlarında çıkmışsa? Böyle feveran etmeleri bundan olmasın? Belgelerin aleniyet kazanması uzun sürmez. Bakalım kimde çıkmış 135 gram eroin?”

Evet, gerçekler uzun süre gizlenemez. Sonuçta iddianame hazırlandı ve belgeler aleniyet kazandı. DHKP-C çetesinin gerçek yüzü de, insanların ne denli kirlilik içerisinde bulunduğu da bir kez daha açığa çıktı ve belgelerde resmiyet kazandı. Peki kamuoyuna onca bildiri yayınlayarak devrimci hareketimize ve insanlarımıza çamur atan bu anlayış ne diyor? Bu gerçeği nasıl izah ediyor? Devrimcilik adına utanç duyuyor mu?

DHKP-C çetesi gerçeği bilmiyor muydu? Elbette ki biliyordu. Ama kendini aklamının en geçerli yolu olarak başkalarına çamur atmayı gelenek haline getiren bu anlayış, “çamur at izi kalsın” mantığı ile hareket ettiğinden basına yansıyan olayı örtbas etmek için Hürriyet ve Bild gibi gazetelerin bilinçli tahrifatlarına sarılıyor, olayın üzerinden bir süre geçtikten sonra unutulup gideceğine ve solun bellek zayıflığına güvenerek günü kurtarmaya çalışıyordu. Bu şekilde hem kendi pislüğünü örtecek, hem de devrimci hareketimiz hakkında şaibe yaratmış olacaktı. Oysa gerçekler o zaman da son derece açıktı. Olayın hemen ertesi günü yayınlanan Morgen Post gazetesinde ve Hamburg televizyonunun yaptığı haberlerde, söz konusu uyuşturucunun çetecilerin evlerinde ele geçirildiği açıkça belirtilmişti.

Kaldı ki gözaltına alınan insanların eski sabıkları da sır değildi. Ancak DHKP-C her zamanki gibi yavuz hırsız misali, devrimci hareketimiz

şahsında devrimci değerlere saldırmayı tek çıkar yol saymıştır.

İçinde bulunduğu kirlenmeyi ve çürümeyi ancak böyle gizleyebileceklerini sanıyorlar. Ama dün olduğu gibi bugün de bizlere karşı kullandıkları karşı-devrimci kirli yöntemler kendilerini vuran bir silaha dönüşmüştür.

Devrimci harekete ve tek bir insanına leke sürecek bir örnek gösteremezler.

Ama DHKP-C bu konuda oldukça kirlidir.

1998 yılının başlarında Hamburg'da Arnavutlarla yaşadıkları silahlı çatışma bu kirlilikten dolaydır.

6 Kasım 1996 tarihinde Bergisch Gladbach'ta derneğimize gerçekleştirdikleri silahlı saldırı sırasında yaşanan çatışmada ölen ve sicili hayli kabarık olan eroinman Çetin Gençdoğan bu kirli geçmişin küçük bir aynasıdır. Çetin Gençdoğan isimli eroinman ve uyuşturucu satıcısı şahsi devrimci hareketin insanlarına saldırtan, dernek basmaya gönderen DHKP-C, adli tıp raporunda kanında eroin çıkan bu şahsi büyük şehit olarak sahiplenirken, devrimci hareketi zan altında bırakacak açıklamalar yapmaktan da geri durmuyordu. Onlar hep bu tür insanları kullanarak devrimci harekete saldırıyorlardı. Her yol ve yöntem mubahtı. Hain, psikopat, eroinman olsa da, devrimci hareketimize saldırması onların gözünde bu tür insanları devrimci kılıyordu. DHKPC'nin şartlandırıp kullandığı insan tiplerinin gerçeği budur.

Erkan T. Yurtdışı Mücadele'de yayınlanan mektubunda ne diyor; "Kıscası sokak serseriliğinden, uyuşturucuya kadar her tür pislige bulaşım."

Peki kurtuldun mu? Hayır. Bu gibi insanların DHKP-C nezdinde devrimciliği, devrimci harekete yönelik saldırılarda taşıdığı pay sahipliğidir. DHKP-C adına bulaştığı kirli işlerdir. Erkan T. Gibi tipler, ipliği pazara çıkmış DHKP-C için bir piyondan ibarettir. Ortaya çıkan pislige üstlendireceği, devrimcilikten nasibini almamış, geçmişi ile, bugünü ile kirlenmenin batağında bir piyon...

Bir zavallıya dikte ettirdiği bu mektupla DHKP-C, devrimci harekete attığı çamuru unutturamayacağı gibi, kendisini de aklayamayacaktır. Erkan T. "Cepheyle; insanlığı, dostluğu, onuru..." öğrendiğini söylüyor.

"Cephe"nin Erkan T'ye öğrettiği insanlık, onur ve dostluk; kendi evinde çıkan eroinin başkasına mal edilmesi çabasına sessiz kalmak olsa gerek.

"Öğretmenim cephe ve cephelilerdir" diyor Erkan T; Hamburg'ta

yaşanan çatışmadan 6 ay sonra. Günah çıkararak bir mektupla, Avrupa'da uyuşturucu batağında bulunan bir gencin kurtuluşu anlatılıyor. Ne kadar dokunaklı.

Ama Erkan T'ye dikte ettirdiği bu mektupla DHKP-C ancak kendi şartlanmış kitlesini aldatabilir başka kimseyi değil. 6 ay önce Erkan T'nin evinden çıkan uyuşturucu miktarı ve satış parasının listesi bilinmiyor muydu? Biliniyordu. Erkan T de. DHKP-C de gayet iyi biliyordu. Buna rağmen Erkan T, 1 Mayıs 1998'de Hamburg mitinginde elinde megafonla kitleye slogan atılabiliyordu. Ama devrimci hareket eroinin çetecilerin evinde çıktığını belgeleriyle ortaya koyunca, zavallı bir mektupla olay geçirilmeye çalışılmaktadır.

DHKP-C bu şekilde kendisini aklamamakta, ama bütün devrimcilerin halk nazarında itibarını düşürmektedir. Devrimci değerlerde yaratılan tahribatın hesabını kim verecektir? Zavallı bir sokak serserisi, uyuşturucu müptelası ve taciri Erkan T mi? Onlarca sayfalık bildiri ile atılan iftiraların, küfürlerin özeleştirisini kim verecektir? Devrimci hareketimiz nezdinde tüm devrimci örgütlerin kirletilmesinin, devrimci örgütlerin isimlerinin uyuşturucu satışı vb. ile birlikte anılmasının hesabını kim verecek, bu tahribatı kim tamir edecektir? Evet, sözümüz sadece DHKP-C'ye değil. Yaratılan bu tahribata, bu kirlenmeye bu denli kayıtsız kalan bütün sola. Bu kirlilik adeta kanıksanmıştır. Ama biz kanıksamayacağız. Ne devrimci hareketimizin isminin kirletilmesine, ne devrimci değerlerin böylesine ayaklar altına alınmasına izin vermeyeceğiz.

Tüm devrimci-demokrat-yurtsever kişi ve örgütleri, bu kirlenmeye karşı tavır almaya, devrimci değerlere sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Eylül 1998

Devrimci Sol Avrupa Komitesi

KAMUOYUNA

Devrimci sol içerisinde 1993 yılında meydana gelen ayrılıkla birlikte, kendisine DHKP-C olarak tanımlayan kesim yaklaşık 6 yıldır tüm devrimci değerleri ayaklar altına alarak devrimci eleştiri ve tartışma ortamına mahal bırakmayacak tutum ve davranışlar içerisine girmişlerdir. Bu temelde 9 devrimci katledilmiş, onlarcası yaralanmış, bir çoğu kaçırılarak, “darbeci ve ihanetçi” demagojisiyle hareket ederek, devrimcileri hâksiz temelde sorgulama ve zorla özeleştiri platformuna çekme tutumuna girilmiştir. Devrimci basın, büro ve matbaalar basılmış, çalışanları silahla taranmıştır. Tüm bu iddia ve söylemlerin aksine altını dolduramadıkları gibi, bu pratikleri karşısında yer alan devrimci-demokrat çevre ve demokratik kitle örgütü içerisinde yer alan insanlar hedef almışlardır. Ayrıca kendi yayın organlarında eleştiri adı altında temelsiz provokatif yani ağır basan yazılar yayınlarak devrimci kamuoyunda kafa karışıklığı ve muğlak bir ortam yaratma çabasına girmişlerdir.

BDGP (Birleşik Devrimci Güçler Platformu) oluşum sürecinde, platforma katılmadığı gibi, bu platformun faşizme karşı değil de DHKP-C’ye karşı kurulduğunu iddia edecek kadar ileri gitmişlerdir. Devrimci Sol’un platformun içerisinde yer almasını bahane ederek, platformumun işlevsiz kılınması için her türlü sapma, polemik ve tartışma ortamı yaratarak platformun oluşumunu baltalamaya çalışmıştır.

Son olarak Yunanistan alandan da Devrimci Sol şahsında BDGP’yi hedef alan tavır içerisine girilmiştir. Devrimci Sol’dan yoldaşa önceden tehdit, sonra 26.03.1999 terhin’de Yunan devrimci-demokratik örgütlerin düzenlemiş oldukları anti-emperyalist yürüyüşte BDGP kortejine saldırarak kan dökme cüretinde bulunmuşlardır. Ayrıca Kürt Ulusal devrimci hareketinin gelmiş olduğu çok hassas bir dönemde, Kürdistan ve Türkiye devrim şehitlerinin yaratmış olduğu, devrimci değerlerin üzerinde hâksiz bir temelde maddi çıkar elde etmek çabasına girmiştir. Yine, bir halkın en meşru muafa hakkını korumak temelinde gelişen eylemlerini kınama gafletinde bulunmuştur.

Özellikle PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan’ın uluslararası em-

peryalist bir komployla faşist Türk devletine teslim edil dilmesiyle dünya ve Yunanistan özgülünde ortaya çıkan enternasyonalist ruh ve devrimci dayanışma temelinde gelişen sempati, yüksek bir mücadele azmi kazandırmışken, devrim kaygılarıyla ortaya çıktığını söyleyen bir örgütün bu vb. Tutumları uluslararası devrimci dayanışmaya ket vurmaktadır. Ayrıca Yunanistan özgülünde ortaya çıkacak bir çatışma ortamının bu sempatiyi tepkiye çekeceğini, böylelikle düşmanın tam istediği bir provokasyon zeminin yaratılmış olacağının bilincinde olmak gerek. Ortak düşman, ortak hedefler ve kaygılar temelinde hareket edileceğine, böylesi devrimcilerin ve halkların mücadele duygularını rencide edecek tavırlara girmek, halkların özgür yasama özelemlerine ihanet etmekten başka bir amaca hizmet edemez. Özellikle bu örgütün daha önceki pratiği de göz önüne alındığında, hassas dönemlerde ortaya çıkan bu tur provakatif eylemlerin artık tesadüfen olmayacağını bilmesi gerekiyor.

Ülke ve dünya konjokütüründe ortaya çıkan olumlu devrimci potansiyel ve olanakların, böylesi yanlış mücadele yöntemleriyle tüketip boşa çıkarılması karşısında sesiz kalınmamalı ve devrimci tavır sergilemek her insanın diyen kesimlerin görevidir. Faşizme karşı geliştirilen her eylemin meşhurluk zemini vardır. Fakat, devrimcilere karşı geliştirilen her eylem meşhurluk zemini yoktur. Bu davranış içerisine girenler, halka ve devrimcilere hesap vermek zorundadırlar.

DHKP-C daha ağır bir sorumluk altına girmeden ve olayların çok farklı boyutlara sıçramaması için, BDGP"ye bu bağlamda özeleştirme çağırıyoruz. Böylesine bir davranış devrimciliğe helal getirmez, tam tersine devrimciler için gurur ve onur kaynağıdır.

İçinde bulunduğumuz süreç, Kurt ulusal hareketinin önderlerinden Abdullah Öcalan şahsında Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkan halklarının uluslar arası emperyalist kuşatmaya alındığı bir süreçtir. Emperyalistler, çıkarları tehlikeye girdiği zaman bu kadar kısa süre içerisinde birlikte hareket etme noktasını yakalarken, hakların öncülleri olarak bizim, böylesi bir dayanışma ruhunu hissettirmemiz önünde hiç bir geçerli sebep yoktur.

Bu, enternasyonal devrimci dayanışmanın bir koşulu olarak ortaya çıkan BDGP, mücadele temelinde ortaya çıkacak her türlü gelişmeleri sahiplenip, sorunlarımızı eleştiri ve özeleştirme platformunda çözüp faşizm karşısındaki görevlerimizi yerine getirmemiz gerekiyor. Bu temelde

DHKP-C”yi de bu devrimci ilkelere bağlı kalması yönünde uyarıyoruz. Bunun dışında gelişebilecek her türlü tahrik edici tavrıları provokasyon olarak değerlendirdiğimizi, bunların mücadeleye zarar verir nitelikte olduğunu belirtiyoruz. Stratejik çıkarlarımızı on plana çıkarıp, mücadeleyi geliştirmek ve halkların tarihsel özelemlerine cevap olmamız gerekiyor. BDGP olarak halklarımızın ortak mücadelesini geliştireceğimizi ve sürecin bizlere yüklediği sorumlukların bilinciyle hareket edeceğimizi bir kez daha vurguluyoruz. Bu temelde DHKP-C’nin içine girmiş olduğu tavrı devrimci değere bir saldırı olarak değerlendirdiğimizi, bunun karşısında devrimci değerlerimizin sahiyleycisi olduğumuzu belirtiyoruz.

Tüm bunlardan dolayı, BDGFP Balkanlar Komitesi olarak;

1- Devrimci Sol’a yönelik her tutum BDGP’ye ve enternasyonalist dayanışmaya yönelik bir saldırı olarak değerlendirdiğimizi,

2- Mücadeleye zarar verecek tutum, açıklama ve girişimlerin düşmana hizmet ettiğini,

3- Kamuoyuna devrimci değere yönelik her hangi bir olumsuz tavrılara girilmeyeceğine dair yazılı açıklama yapılmadığı surece, DHKP-C ile tüm siyasi-politik ilişkilerin dondurulması gerektiğini,

4- Mücadele etmek isteyen her türlü oluşuma güç ve fırsat verilmesi gerektiğini, bunun dışındaki tutumların Kemalist tasfiyeci mantığını taşıyacağını,

5- Tüm kamuoyunu bu tur gelişmeler karşısında duyarlı olması, gelişebilecek her türlü provakatif girişimlere tavrı alınması gerektiğini, tüm devrimci duygularımızla belirtiyoruz.

6- Yaşasın enternasyonal dayanışma

7- Yaşasın devrimcilerin birliği

8- Kahrolsun provokatörler

Birleşik Devrimci Güçler Platformu Balkanlar komitesi

**(Devrimci Sol, PKK, MLKP, TKP(ML), TKP/Kıvılcım, TDP, ve PRK/
Rizgari**

Mart 1999

Bölüm iki

Türkiye devrimci hareketinin tarihi aynı zamanda, devrimci hareketlerin iç çelişkilerinin barındıran bir kapsamdadır. Bu iç çelişkilerin kendini dışa vuran boyutu devrimci hareketlerin trajik bir yanın oluşturmaktadır.

Türkiye devrimci hareketlerin tarihinin trajik bir boyutunu oluşturan bu olgu esas alarak sol içi şiddet unsurunda kendini göstermektedir.

Dünya devrimci hareketlerinin tarihinde olduğu kadar, Türkiye devrimci hareketlerinin tarihlerinde bu trajik dönemler sınıf mücadelesini ayrılmaz bir parçası olmuştur. Bu durum, genelde sosyalizm anlayışının özelde örgütsel ilişkilerin ve örgüt yaşamının düzenlenişiyle doğrudan bağlantılı bir sorundur. Zira sol içi şiddetin dayandırıldığı gerekçelere bakarak, ya da sol içi şiddetin örgütsel yaşam üzerinde ki etkisine bakarak, nasıl bir sosyalizm anlayışının savunulduğu rahatlıkla değerlendirilebilir. Sol içi şiddeti doğru gören, uygulayan bir anlayışın sosyalizm mücadelesinden yana olduğunu söylemek zordur. Nedeni gerekçeleri ne olursa olsun sol içi şiddet uygulayan bir anlayışın, yarının sosyalist dönemini değil, bürokratik ve despot bir düzeni hedeflediği açıktır.

Sosyalizm adına, sosyalizm mücadelesi adına sol içi şiddetin meşrulaştırıldığı bir tarih sosyalistler açısından kabullenilecek bir tarih olamaz.

Hele ki bu şiddetin duruma, döneme göre biçimlendirilmesinin teorisini geliştirilmesi savunuluna biliniyorsa bu mantığın anlaşılın hiçbir yanı yoktur, olamazda.

Dünya sosyalist hareketinin tarihinde örgüt içi çelişkilerin, örgüt içi ideolojik mücadelenin şiddet unsuru temel alınarak çözümlenmesi, sosyalizm mücadelesine zarar veren, lekeleyen bir olgudur. Zira, sınıf düşmanlarına karşı uygulanan şiddeti örgütsel ayrılıklarda, ya da ideolojik ayrılıklarda uygulanarak bu çelişkilerin çözüm platformunu şiddet unsurunda görmek her şeye karşı-derin etkileriyle yaklaşmak ne dersek diyelim, sosyalizm ve mücadele tarihinin olumsuz bir yanını oluşturmuştur.

Bu tarihin yeniden değerlendirilmesi gerektiği, bir görev olarak karşımızda duruyor, sosyalizm mücadelesinin bu olumsuz yanları

ayıklanmadıkça, öz eleştirel bir sürece girilmedikçe yanlışlıkların devam etmesi kaçınılmaz olacaktır.

Keza, Türkiye devrimci hareketinin tarihinde bu tür olumsuz olay ve gelişmeyle doludur. Her çelişkinin, her sorunun şiddetle çözüme ulaştırılması anlayışı, solun yapısal bir özelliği olmuştur. Bu yapısal özelliğin yok edilmesi, sosyalizm mücadelesinin bu olumsuz geleneğinin ciddi bir muhasebeye tabi tutulması gerekirken, sol içi şiddetin gündeme geldiği dönemlerde, genel ve siyasal şeyler söylemenin ötesine geçilmemektedir.

Sorunun sıcaklığını yitirip, gündemden düştüğü andan itibaren ise, bir daha bu konunun üzerinde bir tartışma yürütülmemiştir. Oysa sorun doğrudan sosyalizm anlayışıyla ilgili boyutu, konunun önemini ortaya çıkaran, sol içi ilişkilerde doğru bir perspektifin oluşturulmasını zorunlu kılan bir olguydu. Bu görev sol açısından yerine getirilmemiştir.

Yanlışlıklar, olumsuzluklar, acı sonuçlar, devam ede gelmiştir. Hela da devam etmektedir.

Gerek dünya devrimci hareketinde olsun, gerekse, ülkenin devrimci hareketlerinin tarihinde olsun sol içi ilişkilerde şiddet unsurunun yarattığı sonuçlara geniş açılımlar getirmek, ayrıntılı bir çalışmanın ve araştırmanın ürünüdür. Ancak, solun tarihinin bir parçası olan sol içi şiddetin bir muhasebeye tabi tutulması bir zorunluluktur.

Şimdilik sol içi şiddetin nedenleri üzerinde durmak, sonra genel bir bakış sunmayı hedefliyoruz.

HALK İÇİNDEKİ ÇELİŞKİLERİN ELE ALINIŞ YÖNTEMİ VE SOL İÇİ ÇATIŞMALARIN KAYNAĞI

Sınıf mücadelesinin kapsam ve içeriği, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkilerden ibaret bir olgu değildir. Farklı güçleri, sınıfları, tabakaları etkileyen çelişki ve diyalektiğinin yön verdiği bir derin olguyu bağrında taşır. Zira, kapitalist sistemin sömürüye dayalı ilişki ağı, daha geniş bir yelpazede, farklı güçleri etkileyerek, onları bu çatışma ve çelişki diyalektiğinin parçası haline getirir, yön verir, taraf yapar, yada karşıt güç olmasını sağlar. dolayısıyla kapitalist toplumu oluşturan sınıf ve kurumlar, bunlar arasındaki ilişki ve çelişkiler, düzen içerisindeki konumlanışlarına göre aldıkları tavırlar vb. bir dizi çatışma bu zeminde sürer. Ancak bu farklı

konumlanışların, çelişki ve çatışmalarının doğru bir temelde ele alınması, irdelenmesi sınıf mücadelesinin politik-taktik düzenlemeleri doğruluğu ve yanlılığıyla doğrudan bağlantılı bir durumdur. Ama sınıf mücadele esas olarak devrimci güçlerle karşı devrimci güçler arasında devam ettiği için, toplumu oluşturan değişik sınıf ve katmanlar, bu çatışmanın ek-seni etrafında konumlanmaktadırlar.

Sınıf mücadelesinin yürütülüşü ve önder gücü olan devrimci örgütlenmeler bu gerçeğin üzerinden atlayarak, her çelişki ve çatışmayı, burjuvazi-proletarya çelişmesine indirgeyenler. Zira toplumun değişik sınıf ve katmanlarına denk düşen örgütlenmeler, daha çok düzen karşıtı konumlanışlarıyla değerlendirilir. Bu ayırım nedeniyledir ki, düzen karşıtı sınıf ve katmanları ve onların örgütlenmelerini devrim saflarında görmek gerekir. “Bizimle düşmanlarımız arasında ki çelişkiler uzlaşmaz karşıtlıklardır.

Halk saflarındaki, çalışan halk arasındaki çelişkiler ise uzlaşmaz olmayan karşıtlıklardır.” (Teori-Pratik, Mao S.76) Örneğin küçük burjuvazi- proletarya çelişkisi, köylülük-proletarya çelişkisi antagonist bir nitelik taşımaz. Bu çelişkinin çözüm platformu ideolojik mücadele esası üzerine kuru-ludur. Keza devrimci örgütler arası ilişki ve çelişkiler de böyledir.

Halk saflarında bulunan kesimlerin ve örgütlenmelerin arasında var olan çelişkilerin çözümünde şiddete asla yer yoktur. Şiddet, karşı devrimci güçlere karşı kullanılan bir silahtır. Devrimci saflarda ise ideolojik mücadele esas yöntemdir. Mao'nun halk arasındaki çelişkilerin çözümü konusundaki şu belirlemeleri sorunun, anlaşılması açısından önemli bir noktadır. “...

Halk arasındaki ideolojik sorunları ya da çekişmeli konuları, ancak demokratik yöntemler (tartışma, eleştiri, inandırma ve eğitime yöntemleri) kullanarak çözebiliriz. Şiddet ya da zor kullanma bir yarar getirmez. (...) ... halk arasındaki çelişkileri çözmek için ortaya attığımız bu demokratik yöntemi “birlik-eleştiri-birlik” formülü ile açıkladık. Bu formül, birlikten hareket edilerek, eleştirme ya da tartışma yoluyla çelişkilerin çözümlenmesi ve yeni bir temel üzerinde yeni bir birliğe ulaşmak anlamı taşır.

Denemelerimiz, bunun halk arasındaki çelişkilerin çözümlenmesi tezinin iyi bir yöntem olduğunu göstermiştir.” (Mao, Teori-pratik. S.81-82)

Bu çelişkilerin doğru ele alınmadığı ya da çözümünün şiddet unsurun-

da görüldüğü noktada bir dizi yanlışlığın devreye gireceği açıktır. Zira bu durum beraberinde dost-düşman ayırımını belirsizleştiren bir ortamın yaratılmasını getireceğinden, düzene hizmet eden bir sonuç yaratılmış olacaktır. “ Sayıları azda olsa, bazı kesimler, bu iki farklı tip çelişki, yani bizimle düşmanlarımız arasında ki ve halk arasında ki çelişkiler arasında açık-seçik bir ayırım yapamıyorlar ve ikisini bir birine karıştırıyorlar. Şunu da kabul etmek gerekir ki, bunları birbirine karıştırmak, bazen çok kolaydır.

Geçmişteki çalışmalarımızda bu gibi karıştırmalar olmuştur. Karşı devrimciler bastırılırken iyi insanlar kötü insanlar sanıldı. Bu gibi şeyler şimdi de oluyor. Halkımızla düşmanlarımız arasında keskin bir çizgi çizmek, hata yapılan yerlerde bunları derhal düzeltme yoluna gitmek suretiyle kusurlarımızı akla-yakın bir sınır içinde tutabildik.” (Mao-Te-ori-Pratik. S.85)

Mao'nun bu değerlendirmeleri halk saflarında ki çelişkilerin doğru ele alınmadığında yaratacağı olumsuz sonuçlara vurgu niteliğindedir. Bu olumsuz sonuçlarda kurtulabilmenin yolunu, hatalarda ders çıkarmak, düzeltmeye gitmede bulunmaktadır. Dolayısıyla ki bir devrimci hareketin halk saflarındaki çelişkileri ele alış yöntemi doğru bir analize sahip değilse, karşı devrimci güçlere karşı kullandığı şiddet yöntemlerini pekala halk saflarında da kullanacaktır. Nitekim gerek dünya devrimci hareketlerinde olsun, gerekse ülkemiz devrimci hareketlerinde olsun halk saflarındaki çelişkilerin ele alınış yönteminde yapılan yanlışlıklar, şiddetin halk saflarında kullanılmasını beraberinde getirmiştir. Dünya devrimci hareketlerinde yaşanan olumsuz sonuçları burada konumuz dışında tuttuğumuzdan üzerinde durmuyoruz. Ama ülkemiz devrimci hareketlerinde yaşanan bir dizi olumsuzluk bu yanlışla incelenmek zorundadır.

Teorik belirleme olarak bu gerçeğin altının çizilmesi yetmemektedir.

Pratikteki görüntü esas noktamızdır.

Bugün halk içindeki çelişkilerin çözüm yönteminin ideolojik mücadele esası üzerinde kurulu olduğunu bütün devrimci güçler söylemektedir. Ve yıllardır sol içi çatışmaların solun gündemine girdiği andan itibaren bu genel doğrular ifade edilip durulmakta. Her yapı sol içi şiddetin yanlışlığı üzerine sayfalarca değerlendirme yapmış, çözümünü yönünde öneride bulunmuştur.

Ama her nedense solda yaşanan bu hastalık bir türlü engellenememiştir. Sol içi çatışma ve şiddet yöntemlerini eleştirmek, yanlışlığını söylemek, doğru belirlemelerde bulunmak, hiçbir devrimci yapıyı sorumluluktan kurtaramadığı gibi, bu hastalığın oluştuğu zeminin dışında da tutamaz. Zira bu hastalığı ve yarattığı olumsuz sonuçları ortadan kaldırmanın yolu, teorik belirlemelerle değil, ancak samimi bir muhasebe üzerine kurulu pratik adımlarla mümkündür. Ne yazık ki, Türkiye devrimci hareketleri bu muhasebeyi yapma, pratik adımları atmada ücretsiz bir tavrın sahibidirler. Bu yapısal bir zaaf olarak Türkiye devrimci hareketlerinin tümüne aittir.

Eğer '80 öncesi sol içi çatışmalarının muhasebesi yapılmış olsaydı, bu konuda payları olanlar bunu açık yüreklilikle ortaya koyup, doğru anlayışın şekillendirilmesi için çaba sarf etmiş olsalardı, bugün yaşanan sol içi çatışmaların önüne geçmede, yozlaşma ve çürümeyi engellemede daha güçlü bir zeminin yaratılmasına katkı sağlamış olacaktı.

Oysa, o günün koşullarında yüzlerce devrimcinin yaşamına mal olmuş sol içi çatışmalar, devrimci hareketlerin tarihinden adeta silinmiştir.

Yok sayılmıştır. Üzerinde durulmaya değer görülmemiştir. Halbuki, o gün yaşanan çatışmalar, yüzlerce devrimcinin ölmesi, öldürülmesi, solun birliğini, dayanışmasını, dostluğunu, aynı savaş cephesinde yer almasını engellemiş, halk yığınlarında devrimcilere karşı bir güvensizlik oluşturmuştur.

Oligarşi ise, sol içi çatışmalardan en fazla yararlanan, bunu demagogi malzemesi yaparak halkı etkileyen bir koz olarak kullandığı gibi, provokasyonları için de uygun bir zemin olarak değerlendirmiştir. Nitekim, 1977, 1 Mayıs'ında yaşanan provokasyon, solun oligarşiye sunduğu en uygun zemin olmuştur.

Bunun irili-ufaklı yüzlerce örneği o gün yaşanmış, devrimci güçler arasında ve halk yığınlarında azımsanmayacak bir erozyon yaratmıştır.

Bu durum, bugün hiçbir devrimci gücün inkar edemeyeceği bir gerçekliktir. Peki bu gerçeklik neden bir muhasebeye tabi tutulmamıştır? İçinden çıkılmaz, çok karmaşık bir durum olduğu için mi? Elbette ki hayır.

Solun, o günkü politikalarını oluşturan zeminin sorgulanması ve düşünce yapılarındaki çarpıklığın sergilenmesini göze alamamasındandır. Bunun nedeni ise temeli zayıf politikalarının yerle bir olacağı kaygısındandır.

Yüzlerce devrimcinin yaşamına mal olmuş bu çatışmaların yarattığı vicdani sorumluluğu taşıyamamasındandır. Bunlar nasıl kabul edilebilirdi?

Üzerinde atlamak, ya da o günün koşullarını teorize ederek, masumane gerekçelere dayandırmak, veya çelişkilerin-çatışmaların kaynağına inme yerine yüzeysel değerlendirmelerle geçiştirmek sol'un temel yöntemi olmuştur.

Oysa dünü açıklayama ma korkusu, devrimleşmekten de kaçıştır.

Bu politika tarzı yöntemi sol'a egemen olduğu içindir ki yaşanan tarih, olaylar, gelişmeler yok sayılmış, daha doğrusu unutulması istenmiştir. Tarihin olumsuz bir parçasını oluşturan, o sürecin, çatışmanın, çelişkilerin bir bedeli olarak yansıyan bu gerçekle yüzleşmekten hep kaçınılmıştır.

Tarihin bu yüzüyle muhasebeye girmek hesaplaşmak gelecek kuşakların sağlıklı bir temelde yürümesi, çelişkilerini çözümüleme yönteminde olsun devrimci bir hat yakalanmasında olsun temel bir önem arz ediyordu. Bu sorumluk yerine getirilmemiştir, bundan kaçınılmıştır. Bu tarihle yüzleşme yürekliği gösterilememiştir. Ama tarih ve gerçekler yakıcıdır. Birileri bu tarihi yok saysa da, unutsa da, tarih tarihtir. Ve bu gerçekler, o tarihte yerini almıştır. Hiçbir güç bundan kaçamaz, kaçamamıştır. Türkiye devrimci hareketinin sol içi şiddet uygulamalarının en tarihsel dönemi 1980 öncesidir. Bu dönem teorik boyutlarıyla ayrıca incelenmesi gereken bir önemdedir.

'80'li yıllarda faşist cunta birbirleriyle çatışan, birbirlerinden insan öldüren devrimci güçleri zindanlarda, işkence haneler de aynı kaderi paylaşan bir ortamda tuttu. O gün eli devrimci kanına bulaşan bir çok devrimci bunun azabını çekti, bunalımını yaşadı. Çünkü aynı ortamı, aynı kaderi paylaşıyorlardı. Solun yaşadığı bu trajedi, geçmişin muhasebesi için, en uygun koşulları sunmasına rağmen, sol bundan kaçmıştır. Bir ateş gibi görmüş, elini bu ateşe sokmamıştır. Yenilgiler, olumsuzluklar üzerine binlerce sayfa yazanlar, sol içi çatışmanın yarattığı olumsuzluklara değinme gereği duymamışlardır. Duyanlar da kendi paylarını ortaya koymaktan çok, genel doğrularla olayı savuşturmuşlardır. Kendi gerçeğiyle hesaplaşmaktan kaçan, yüzleşme cesareti gösteremeyen devrimci örgütler tarihlerinin olumsuz dönemlerini ayıklama gerçekliğinden yoksun olmuşlardır.

İşte solun gerçeği buydu. Bu gerçek değiştirilmedikçe, gelecekte

yaşanacak potansiyel tehlike de yok edilemezdi. Nitekim öyle de olmuştur. 12 Eylül faşist cuntasının solda yarattığı yenilgi, aynı ruhsal-düşünsel ve pratik tavrı cuntaya karşı birlikte gösteren devrimci örgütlerin, bu olumsuz yanlarını zaafalarını sorgulamada bir tarihsel zemin oluşturmuştur. Bir birleriyle çatışan, savaşan, bir birlerini karşı-devrimci ilan edenler, böyle bir anda, yenilginin ağır yükü, sol içi çatışmanın yarattığı olumsuz sonuçları değerlendirme zemini sunuyordu ama bu dönemi sorgulama, muhasebeye tabi tutma yeteneği gösteremedikleri için geleceğe olsun bir potansiyele ipotek edilmeye devam ettiler.

'80 öncesinin sol içi çatışmalarının kaynağında ne vardı? Neden yaşanıyordu? Bu konuda her kesim kendince bir şeyler söyleyebilir. Söylüyor da. Bir yere oturabilir. Ama gerçek şu ki, bu çatışmaların kaynağında üç temel neden vardı:

- 1 Sola küçük burjuva ideolojisinin damgasını vurma özelliği
- 2 Solda demokratik geleneklerin zayıf olması
- 3 Uluslararası sosyalist sistemin kendi arasındaki kamplaşmanın ülkemiz devrimci hareketine yansıyan boyutu.

Bu üç temel, genelde sosyalizm anlayışını solda biçimlendiren faktörler olmuştur. Türkiye devrimci hareketinin sosyalizm anlayışlarının dayandığı bu temel faktörler, ideolojik-teorik boyutta olduğu kadar, pratik boyutta da Türkiye devrimci hareketlerini olumsuz tarzda besleyen bir durum yaratmaktadır. Dolayısıyla, solun dayandığı ve olumsuz beslediği böylesi bir kaynaktan, sosyalizm anlayışının biçimlenmesi kendine göre bir tarz bir yaklaşım, ilişkiyi yaratacaktır. Solda bu anlayışa paralel biçimlenen sosyalizm anlayışının ve bakış açısının yarattığı sonuç, solda çatışmaların kaynağını meydana getiren bir olgu olmuştur. Sosyalizm anlayışları küçük burjuvazinin güç ve mülkiyet ilişkisine oturtan bir çok yapı, kendini besleyen kaynağa hitap etme, siyasal tarzını bunun üzerine kurma yaklaşımına sahip olmuştur. Ülkemizin küçük burjuvalar ülkesi olması, yaygın küçük burjuva üretimin varlığı, sosyalizm anlayışlarıyla konumlanan geniş bir küçük burjuva yığını ve onun örgütlü gücünü ortaya çıkarmaktadır.

Güç ve mülkiyet küçük burjuvaziyi tanımlayan konulardır.

Güç elde etmek, mülkiyeti elinde tutmanın yaratıcısı olmaktadır. Bu durum karşılıklı olarak güç savaşlarını ortaya çıkaran ve sosyalim mücade-

lesi açısından olumsuz durumlar geliştirmelerini, sosyalizm mücadelesine taşıyan olgular olmuşlardır.

O nedenledir ki;

1-Türkiye soluna egemen olan küçük burjuva ideolojisi ve sınıfsal temel, kaçınılmaz olarak alan savaşını, rekabeti, birbirini hazmedememeyi beraberinde getirmiş, sol içi çatışmalar bu noktada başlamıştır. Birbirini çıtalayarak, birbirlerinin kitlesine oynayan bu yaklaşım tarzı, küçük burjuva ideolojik ve sınıfsal temele sahip kesimlerin adeta iktidar savaşını olmuştur.

Bir çok siyasal yapının bir mahallede, sendikada, okulda, bölgede, köy veya kasabada hakimiyet kurmak için, başka siyasal yapıların çalışma ve örgütlenmesine izin vermediği, bunu yer yer şiddet unsurunu devreye sokarak gerçekleştirdiği bilinen bir gerçekliktir. Kaynağını küçük burjuvazinin güç ve mülkiyet ilişkisinde alan bu anlayış solda azımsanmayacak bir olumsuzluk yaratmıştır. Sınıf tercihine oturmamış, sınıf mücadelesinin olgunlaştırmadığı değişim ve dönüşüm içerisin girmemiş sınıf bilinci gelişmemiş bir devrimci örgütlenme, kaçınılmaz olarak küçük burjuvazinin yaygın olduğu bir ülkede, küçük burjuvaziye koşullayan özelliklerin etkisi altında siyaset yapacaktır. Siyaset tarzını buna oturtacaktır. Ülkemizdeki devrimci örgütlerin siyaset tarzını bir bütün olarak belirleyen küçük burjuvazinin bu siyaset tarzı olmuştur.

2-Solda demokratik geleneklerin zayıf olmasının nedenlerini ülkemiz gerçeğinden bağımsız ele alamayacağımız açıktır. Ülkemizin toplumsal ve sosyal yapısı, kültürel ve tarihsel özellikleri incelendiğinde, demokrasi geleneği zayıf bir toplum olduğumuz görülecektir. Bu durum, sosyalist hareketlere de birebir yansımakta, hatta yer yer biçimlendirmektedir. Demokrasi kültürü gelişkin olmayan bir toplumun devrimcileri olarak kendi aramızda sağlıklı bir demokrasi anlayışını geliştirmemiz elbette ki mümkün değildir. Bu gerilik, devrimci ilişkilere yansırken daha çok anti-demokratik tarzda kendini dışı vurmaktadır. Birbirine tahammülsüzlük, bir arada bulunamama, rekabetçilik, vb. yanlar demokratik geleneklerin zayıflığından kaynaklı sonuçlardır. Türkiye soluna egemen olan bu üçü belik doğal olarak, olumsuz sonuçlarını da sınıf mücadelesine yansıtacaktır.

Bu olumsuz sonuçların başında ise, birincisi sol içi ilişkilerin demokratik geleneklerin üzerinden yürütülmediği, demokrasi ve tahammül

kültürünün gelişmiş olmadığını, aksine rekabetin önde olduğu ve tümüyle diğer devrimci örgütleri etkisizleştirme anlayışına uygun pasifsiz etme yaklaşımının öncelikli olduğu yönündedir. İkincisi örgüt içi ilişkilerin düzenlenişinde demokrasi ayağının kullanılmayışından kaynaklı olumsuzluklardır.

Demokratik merkezîyetçilik anlayışı, devrimci bir örgütün yönetme ilkesidir. Ve örgütsel ilişkilerin düzenlenişi bu temel ilkenin uygulanmasıyla doğrudan bağlantılıdır. Ancak bu ilkenin gerekliliğini devrimci anlayış yerine, salt merkezîyetçi yön öne çıkarıldığı, örgütsel ilişkilerde demokratik ilişkiler ve işleyiş sağlıklı temelde geliştirilememektedir.

Dolayısıyla eleştiri-özeleştiri mekanizması devrimci bir içerik kazanmaktaki, kadroların politika oluşturma süreçlerine katılımı gerçekleşmemektedir.

Örgüt içi ideolojik mücadele çarpık ele alınmasında ve örgütsel ayrılıklarda bastırma ve şiddet unsurunun devreye sokulmasından temel nedenleri arasında bu gerçeklik yer almaktadır. Sol içi çatışmada, nedenle önemli bir yer tutmaktadır. Zira, ideolojik ayrılıklardan olsun, örgütsel temeldeki ayrılıklarda olsun, batırma yok etme esas alınıyor.

Örgütsel ilişkilerin düzenlenmesinde, kadroların etkin, katılımı ve örgütsel işleyişin bilinçli öznelere olmaları gerçekleşmemektedir.

3-Uluslararası sosyalist sistemdeki kamplaşmaya bağlı olarak, birbirlerini karşı-devrimci ilan eden kesimleri uluslar arası kamplaşmanın devrim ve karşı devrim konumlanmasına göre biçimlenmesi Türkiye devrimci hareketinin büyük çoğunluğunun bu kamplaşmaya uygun bir sosyalizm anlayışını geliştirmesini sağlamıştır. Her kesimin bu kamplaşmaya bağlı olarak, bir diğerini karşı devrimci ilan etmesi ve tavrını buna göre belirlemesi, hem uluslar arası düzeyde, hemde ulusal düzeyde sol içi çatışmaya kaynaklık eden olmuştur. O nedenledir ki, devrimci örgütlerin büyük bölümü “sosyal emperyalist, sosyal faşist” veya “Maocu bozkurt” söylem ve sloganları etrafında bir çatışma başlatmışlardır. Birine karşı-devrimci, faşist dedikten sonra, silahların devreye girmemesi mümkün değildi.

'80 öncesi için ifade ettiğimiz bu gerçekliğin tarafı durumunda olanlar, faşizme, emperyalizme karşı güçlerin birliğini, konumlanışını değil, birbirlerine karşı konumlanışı esas almışlardır. Enerjilerinin, güçlerinin büyük bir bölümünü, bu çatışmaya harcamışlardır. Faşizme karşı kurşun

sıkmayanlar, devrimcilere kurşun sıkmada tereddüt göstermemişlerdir.

Öyle kimi siyasetler olmuştur ki, tek eylem yapmamış, faşizme tek kurşun sıkmamış, ama “maocu” veya “sosyal faşist” dediklerine karşı yüzlerce mermi sıkmadan çekinmemiştir.

Genel olarak sosyalizm anlayışının çarpıklığı olarak ifade edebileceğimiz bir başka eğilim ise, belli bir fiziki güce ulaşmış hemen tüm yapılanmalarda şu veya bu düzeyde görülmüştür. Halkla olan ilişkilere mülkiyetçi tarzda yaklaşan bu anlayış, “benim bölgem, benim mahallem, benim üniversitem” diyerek, kimi zaman diğer devrimci gruplara çalışma yaptırmamış, siyaset yasakları uygulamış, hatta kimi durumlarda şiddeti devreye sokmuştur.

Ama, 12 Eylül cuntası sola bir balyoz gibi indiğinde, ne “sosyal faşist”, ne “maocu bozkurt” kalmış, ne de “benim mahallem, bölgem, üniversitem” bırakmıştı. Faşizm tüm devrimci örgütlere saldırdığı gibi, bütün mahallelere de, bölgelere de, üniversitelere de egemen olmuştu. O gün görüldü ki, tüm bunlar nesnel temeli olmayan kavramlardı. Zaten öyle olmasaydı, o denli çabuk unutulamazdı.

Sonraki yıllarda sosyalist sistem çöktüğünde, Sovyetler de, Arnavutluk da, Çin de kalmamıştı. Bu kutuplaşmanın yarattığı ulusal ve uluslararası düzeyde yaşanan çatışmaların da temeli ortadan kalkmıştı. Ama, bu kutuplaşmanın yarattığı çatışma ve olumsuz sonuçları, yüzlerce devrimcinin yaşamına mal olan yönü de adeta bir daha açılmamacasına kapatılmıştı.

Kimsenin de bu olumsuz süreci sahiplenme cüreti yoktu.

Sovyetler’in, Arnavutluk’un, Çin’in ürettiklerini yıllarca olduğu gibi alıp sahiplenmiş, politikalarını savunmuş, onun etrafında taktikler, stratejiler çizmiş bu yapılar, bağlı oldukları kutuplar çöktüğünde sessiz-sedasız bu durumu geçiştirdiler. Ve o döneme nasıl sahip çıkmadıysa, bundan kaynaklı sol içi çatışmalara da sahip çıkmadılar.

Sunu özellikle vurgulamak gerekiyor: Türkiye solu belleği zayıf bir sol.

Bu bellek yitimi, tarihsizliği de beraberinde getiriyor. Tarihsizlik, yaşanmış gerçeklerden ders çıkarmayı, geleceğe aktarmayı değil, “an”ı, günceli yaşamayı getiriyor. Bunun sonucu ise klasik deyimle: “Dün dündür, bugün bugündür” oluyor.

Oysa bu gerçekler teslim edilmediği, Türkiye solunun yaşanmış yanlışlıklara “bu bizimdir” diyemediği noktada, bunlar sür-git bir zaaf olarak

devam edecekti. Elbette farklı koşullarda ve farklı biçimler alarak. Farklı dayanaklar arayarak, her kesimin kendine göre teorize ettiği bir düşman yine olacaktı. Ve sol içi çatışmalar yine gündemi işgal edecekti. Solun tarihinde önemli bir yer teşkil eden, tarihin bir başka boyutta tartışılmasını doğuran sol içi şiddetin öz eleştirel bir değerlendirmeye tabi tutulmayışı, solda iç zaafın devam etmesini sağlamıştır. Farklı görüngülerle sol içi şiddetin sürdürülmesine yol açmıştır.

Nitekim bugün sol içi şiddet farklı boyutlarda, farklı biçimler alarak yine gündemde.

'80'li yıllarda yenilgiyi tüm hücrelerinde yaşamış olan sol, işkence hanelerde, zindanlarda ve yaşamın diğer alanlarında yenilginin izleri yanında, geçmişindeki sol içi çatışmanın yarattığı olumsuz izleri de taşıyordu. Zira yenilginin ağır yükü, sol içi çatışmanın yarattığı olumsuz sonuçları değerlendirme zemini sunuyordu. Ayrıca yenilgi ortamları, çatışma ortamı sunacak bir zemine sahip değildi. Düşmanın saldırıları doğal olarak ortak bir duruşu yaratmıştı. Ancak '80'li yılların ortalarından itibaren, nispeten değişen koşullara uygun toparlanma faaliyeti sürdüren sol, '88-89 yıllarına doğru yavaş yavaş kendini ifade etmeye başlamıştı.

Kitlelerin yıllardır her türlü demokratik hak ve özgürlüklerden mahrum bırakılması, en ufak kıpırdanışının şiddetle bastırılması, gelinen aşamada toplumdaki muhalif kesimlerin öfkesini açığa da vurmuştu. Kitlelerin kendiliğinden kabaran hareketliliğine müdahale etmede yetersiz, sübjektif olarak henüz kendini toparlamamış olan sol, bu yetersizliğini giderme yerine, rekabeti öne çıkaran, parsayı toplama mantığı güden bir yaklaşım sergilemişti. Dergi sayfaları, polemik ve saldırı aracı haline getirilerek, işçi ve gençlik alanları, mahalleler büyük bir hızla kamplaşmaya sokulmuştu. Solun geçmişindeki bu leke ise kimi kez cezaevleri direnişi, kimi kez öğrenci eylemlilikleri, kimi kez sendikal faaliyetlilik vb. Olgular üzerinde geçmişi birbirine karşı kullanan kemikleştirme hedefli polemik ve spekülasyonlar tarzında sürdürülmüştü.

Ortada bir kitle potansiyeli vardı. Yıllardır sessiz, suskun bekleyen bu kitle bir önce toparlanmalıydı.

Kürt hareketi '84'te başlattığı gerilla mücadelesiyle önemli bir güç olmuş, solun Kürdistan'daki potansiyelini toparladığı gibi, metropol tabanı üzerinde de etkisini göstermeye başlamıştı. İşte solu, varolan kitle hareketliliğini bir an önce kendinde toparlamaya sevk eden, yarışa sokan

böylesi bir faktör de vardı. Sol sağlıklı bir yenilgi analizine sahip olmadığı gibi, yenilgiyi adeta unutturacak tek yolun o anki kitle potansiyelini kendi etrafında toplama olduğu anlayışını gütmüştü. Bunun pratik alandaki yansıması, oligarşiye karşı mücadele etme ve örgütlenme faaliyetinden çok, rakiplerine karşı örgütlenme ve mücadele faaliyeti biçiminde olmuştur.

Elbette ki böylesine bir anlayış, solun kendi içindeki rekabet anlayışını daha da geliştirecek ve bir noktada bunun dışı vurumu olacaktı. Ancak henüz koşulları olgunlaşmamış bir durum mevcuttu. Zira hiçbir sol grup 12 Eylül yenilgisinin yarattığı sonuçlardan kurtulmuş değildi. Sübjektif örgütlenmesi tamamlanmamıştı. Çatışmayı açığa vuracak koşullar da oluşmamıştı. Yenilgi ortadan kalkmamıştı. Ancak kendi içinde potansiyel olarak bu çatışma eğilimini de taşıyordu. Bu süreçte sol, zaman zaman kabaran, itiş-kakışa dönüşen, sertleşen ortamları yaşamış olsa da, ciddi bir çatışmaya girmemiştir. İlk ciddi çatışma DY ile aramızda yaşanmıştır.

Bütün İstanbul çapında kavgalı, sopalı, bıçaklı çatışmaya varmış, ama yurt çapında çatışmaya dönüşmeden durdurulmuştur. '89'da DY ile yaşadığımız bu çatışmada, ayrılığımızdan itibaren karşılıklı bir kemikleşmenin yarattığı psikolojik atmosferin payı olsa da, esas olarak temeli yukarıda özetlemeye çalıştığımız gelişmede aranmalıdır. Ve bu çatışmanın başlama ve gelişmesinde bizim azımsanmayacak bir paya sahip olduğumuz teslim edilmelidir. O günkü süreçte, solun kendi arasında bunun dışında ciddi denecek bir çatışması olmamıştır.

Sol açısından süreç böyle bir seyir izlerken, sosyalist sistemin yıkılmasıyla, sol ikinci bir yenilgiyle karşı karşıya kalmıştı. Yaşanan anın belirsizliği bir müddet şaşkınlıkla devam etmiş olsa da, süreçle kabaran kitle hareketliliği bir ivme düşüklüğü içerisine girmişti.

Ayrıca, yıllardır kutuplara bağlı olarak temellendirilen bir çok politika, taktik geçersiz kalmış ve sol politika üretmede kısır bir sürece girmişti. Bu durum solda tıkanmayı da kaçınılmaz kılacaktı. Zira, tasfiyecilik rüzgarları daha güçlü esmeye başlamış, solu etki alanına almıştı. Marjinalleşme de kaçınılmazdı. Sol ne yapacaktı? Var olanı koruma esas olacaktı. Var olanın korunmasını esas alan bir anlayış içine kapanacak, bedel ödeyerek yeni alanlar kanallar bulma yerine, mevcut potansiyelin pazarını kapma anlayışı güdecekti. Bu durum daha güvensiz bir tablonun ortaya çıkmasını ve solun kendine olan güvenini kaybettiği oranda da bir paranoya

durumunu ortaya çıkaracaktı. Bu durum giderek kendi içinde çatışma potansiyelinin de zeminini oluşturmuştu. İç düşman tespitleri, hainler, karşı devrimcilik vb. söylemler böylesi bir gelişmenin ürünü olarak, çok ucuz bir şekilde kullanılmaya başlandı. Bu kavramlar, solda tasfiyeciliğin gelişmesinde önemli bir faktör olmuştur.

Devrimci hareketin ayrılığı ve yaşadığı saldırılar, bu gelişmenin üzerinde biçimlenmiş. Solda bu gelişme görülmediğinden ideolojik ve politik önlemleri alınmadığından bu durum giderek bütün bir solu kapsamıştır. Çünkü bu bütün bir solun sorunuydu. İleri ki süreç, bunu daha da netleştirecek, ortaya koyacaktı.

Devrimci hareketin ayrılıkla yüz yüze gelmesinden sonra, yaşanan saldırı ve çatışmalar kimi çevrelerce, iki gurubun iç sorunu, iktidar kavgası vb. gibi algılanmış olsa da, süreçle tüm bir solu kapsayan bir çerçevede olduğu görülmüştür. Çünkü bu bir tasfiyecilik hareketiydi. Ve bu tasfiyecilikten sol da nasibini alacaktı.

Anlaşılamayan neydi? Görülmeyen neydi? Özünde '80 öncesi sol içi çatışmanın kaynağında yatan olgunun sola küçük burjuva sınıf bakış açısının damgasını vurduğunu belirtmiştik.

Bu temel belirleme bugünkü koşullarda da geçerliliğini korumaktadır.

Ama değişik görüngüler bunu tamamlayan faktörler de devrededir. Bu faktörleri, yukarda '80 sonrası gelişmeye değinirken ifade etmiştik. Ve yeniden açılırsak:

1 Sosyalizm yenilgisinin solda yarattığı politik üretimsizlik, tasfiyeci eğilimleri besleyen bir etken olmuştur.

2 Yenilgiden çıkamamış olan sol, yenilgilerin baskılanmasıyla "güç" olma telaşına kapılmıştır.

3 Tıkanma, solu daraltmış, marjinalleştirmiştir.

4 Açılım bulamayan sol, gelişmemenin, güçlenememenin kaynağında (yanlış belirlemelerden hareketle) bu kez temel olarak ayrılıkları keşfetmiştir.

5 Solun birbirinin tabanına oynama yanı daha fazla gelişmiştir. Hazır kitleyi örgütleme kolaylığına yönelmiştir.

6- Tasfiyeci saldırıların etki alanına giren solun bu etkiden kurtulma yolunu iç kapanmada, varlığını korumada araması, yaşanan tüm iç sorunlarda tartışmalarda, emperyalizmin, kontra, karanlık güçler vb ar-

amıştır...

Bugün bu özelliklerin öne çıkan en belirleyici yanı, ayrılıklarda teorileşen ve şiddeti meşrulaştıran söylemdir. Bunu, DHKP-C “önderliğinin” konumunu eksen alarak teorileştirmiş, giderek sola da benimsetmiştir.

Solda şiddeti meşrulaştıran teorinin mimarı olarak da övünç duyuyor.

Mantık basit bir denklem üzerine kurulu. Madem emperyalizm koca bir sosyalist sistemi dağıtmış, tasfiye etmişti, niye örgütleri bölmesindeki...

İşte tıkanmış, politik üretimde kısır, mücadelede ilerleme kaydedemeyen tüm siyasi yapılar, ayrılıkla yüz yüze geldiklerinde en kolay yola başvurarak emperyalizmin, düşmanın işi diyerek, şiddeti de, iç çatışmaları da meşrulaştırmışlardır. Bu solda bir paranoyayı da yaratmıştır. Emperyalizm her şeye hakim ve kadri mutlak, o yüzden de örgüt içi her sorunda, ideolojik ayrılıklarda düşman aramak, emperyalizm aramak en doğru yaklaşım biçimi olarak karşımıza çıkmakta. Bir kez düşman ve o paralelde iç düşman tespiti yapıldıktan sonra, şiddet ve saldırı da kendi meşruluğunu sağlamış oluyor.

Yani bu yaklaşım, solun bizzat kendisini vurmuş, emperyalizmin ve oligarşinin devrimci hareketleri tasfiye etme girişimlerinin önünü düzlemiştir. Nitekim devrimci hareket tasfiye ile yüz yüze gelmesinde, içteki tasfiyeciliğin öne çıkarak bu sürece hız vermesinin rolü büyüktür. 13 Eylül müdahalesi bu noktada devrimci hareketin olumsuz gidişinin önüne geçme girişimi olmuştur.

Devrimci hareket ayrılıkla yüz yüze getiren tasfiyeciler, bu tarihi sorumlulukları yanında şiddeti devreye sokarak, sol içi şiddeti meşrulaştıran, düşmanın tasfiyeci girişimlerini kolaylaştıran bir rol oynamışlardır.

Sürecin ortaya koyduğu gerçeklik budur. Bu sürecin tüm Türkiye solunu yozlaşmanın, çürümenin batağına sürüklemesi bu gelişmenin sonucudur.

Türkiye solunun bir iç zaafı olmasına karşın, bu iç zaafı esas olarak DHKP-C'nin açığa vurduğunu belirtmeliyiz. DHKP-C ve tasfiyecilerin mantığı, anlayışı ve düşmanın yöntemlerini, provokasyonlarını aratmayan saldırı ve şiddet unsuru mahkûm edilmediği içindir ki, tüm solu süreçle ur gibi sarmıştır. Yansımaları tüm solda etkisini göstermiş, her sol grubun kendine göre bir düşman yarattığı bir dönemin önu açılmıştır.

Yansımaları TK-ML kökenli gruplarda, MLKP'de, MLSP-B'de, TİKB'nin

ayrılığında olmuştur. Bu yapılanmalar kendi iç sorunları ve ayrılıklarını şiddetle çözme yöntemlerini benimsemişlerdir. Şiddet ayrılıklarda adeta bir kural olmuştur.

MLKP kendi ayrılığını tümüyle DHKP-C taklidi bir yöntemle çözme yolunu seçmiştir. Keza EMP’te TDKP yenide örgütlemeyi hedefleyen guruba yönelik aynı yöntemlerle şiddet uygulamakta pek de DK’da geri kalmadı.

Türkiye solunu ur gibi sarmalayan bu hastalık içimizden sökülüp atılmadıkça Türkiye devrimci mücadelesinde sağlıklı bir birliğin, dostluğun, dayanışmanın düşman karşısında bir cephe oluşturmasının koşulları mümkün olmayacaktır.

Herkesin kendine göre bir düşman yarattığı ve düşmanına göre konumlandığı bir durumda, halk yığınlarının devrimcilere güveni olmayacaktır.

Birbirleriyle çatışan, birbirinden insan öldüren örgütlere kitlelerin inancı, güveni olabilir mi? Kitlelerin devrimcilerden soğuduğu, mesafeli baktığı bir gerçektir. Güçlerin birbirini tüketmeye, yok etmeye çalıştığı bir durumda, kitlelerin güven duyması zaten söz konusu olamazdı.

Sol içi çatışmanın en önemli sonuçlarından biri, ahlaki bir çürüme yaratmasıdır. Burjuvazinin adaleti yerine, devrimci adaleti sorgulatan bir hal almasıdır.

Gözaltına alınan bir devrimcinin elleri kelepçelenmiş tarzda sorgulanırken, polisin bir operasyonla bunu açığa çıkarması ve basına yansıtması, örgütlerin kendi içlerinde ve birbirlerine karşı nasıl vahşice yöntemler kullandığının demagojisini yapması, yığınlarda devrimci adaleti sorgular hale getirmiştir. Keza yoldaşlarına karşı, pusular atan, tuzağa düşürmek için her türlü yöntemi devreye sokması bir anlayışın toplumdaki yansıması ürküntü vericidir. Devrimcilik adına magazinleştirilen kişisel saldırılarla, devrimciliği bıraktırmaya yönelik alınan özeleştirileri, sosyalizm ideolojisiyle bağlaştırıla bilinir miydi? Düşman karşısında her türlü bedeli ödeyerek, devrimciliği sürdüren insanlara, polis sorgularını aratmayan yöntemlerle devrimciliği bıraktırmaya çalışmak, bunu sosyalizm mücadelesini kitlelere götüren dergilerde yayınlamak, nasıl bir sosyalizm anlayışıdır? Polis sorgularında işkencecilerde devrimcilere “bir daha devrimcilik yapmayacağım” tarzı ifadeler imzalatmak düşmanın yöntemiydi. Ama, ne yazı ki devrimci iddeler adına bu yöntemler uygu-

lanır olmuştur.

Sorgulanarak işkencelerden geçirilen, öldürülen ve sokağa bırakılan devrimcilerin cesetleri üzerine orak-çekiçli bayraklar bırakmak, nasıl bir devrimcilik anlayışıydı? Kontrgerilla tarafından kaçırılarak, öldürülüp ıssız yerlere bırakılan devrimcilerin katledilmesinden ne farkı vardır? Bu yöntemlerin.

Bütün bu yöntemlerin sosyalizm davasıyla, devrimcilikle, sol içi çelişkilerin ele alınmasıyla, demokrasi anlayışıyla bağdaşır hiçbir yönü yoktu, olamazdı da.

Kitlelerde bugün egemen olan bir duygu vardır. “Bunlar iktidar olsa,” “devrimciler böyledir” vb. söylemler, devletten ödünç alınan bu yöntemlerin yarattığı bir sonuçtur.

Herkesin kendine göre keyfi bir adalet anlayışının savunucusu olduğu ve kendine göre bir düşman tespitinden yola çıkarak şiddeti devreye soktuğu, bunu bütün bir sola dayattığı, sessiz kalmayı, tarafsız kalmayı istediği yerde ortaya çıkan nasıl bir sonuçtur? Bu bir çürüme, yozlaşma değil midir?

Bilinmelidir ki bugün sol içi şiddet, tasfiyeciliğin yeni bir biçimi olarak karşımızda duruyor.

Devrimci harekette ki ayrılıkla birlikte yaşanan tüm saldırılarda, şiddet yöntemlerinde, arkadaşlarımızın katledilmesi karşısında, bu sorunun iki gurubun sorunu olmadığını, karşı devrimci yöntemleri kullanarak tüm devrimci güçleri yalnızlaştıran bir durum olduğu hep belirtildi. Bu duruma tavırsızlığın, devrimin yozlaşması demek olduğunu vurguladı. Kirilenmenin tüm solu sarmalayacağı söyledi.

Yaşam denenenleri kat be kat aşarak sürecin bu tarz geliştiğini ortaya serdi. Oysa sol bu söylemleri bir zayıflık olarak algılamıştır. Ve taraf olmaları istediği olarak düşünmüştür. Devrimci hareket, soldan ya bizden yana, ya da DHKP-C'den yana olmasını ister tarzda bir sıklıkla olaya bakmadı.

Sorunu ortak değerlerin sahiplenilmesi, yanlışa tavır, doğrunun takipçisi olmak vb. yanıyla ele aldı. Ama sol, bu anlayışı kavrayamadı. Kavramadığı gibi, “bugün onlar güçsüz böyle düşünüyorlar, ama yarın güç olduklarında onlar da aynı şeyi yapacaklar” gibi bir mantığı öne çıkararak kendilerince bir duruş belirlediler. Fakat sorunun iki grubun sorunu ol-

madığı, yaşananların solun bir parçası olduğu süreçle görüldü. Hem de tüm solu sarmalayarak, kirleterek...

Bugün hala bu kirlilikten kurtulmak istemeyen, bunu daha da yaygınlaştıran DHKP-C yoluna devam ediyor. Devrimci hareket olarak bu saldırılara karşı tavırsız kalmayacağını belirtti. Ve her şart altında devrimci hareketin, geleneğine, ahlakına ve adaletini koruyacağını vurguladı.

Ama bu yöntemlerin, bu saldırıların tüm solu etkileyen, sarmalayan boyutu artık kavranmalıdır. Ve tüm sol sorumluluğunu duyarak gerekleri yapmalıdır.

Solun yeni bir süreci başlatması, yeni bir ahlakın, kültürün temelini atması noktasında gecikilmiş de olsa, bunun hala koşulları vardır. Bunun adımlarını atmada biraz sorumluluk yeterli olacaktır.

Bu kitap, bir anlamda iki grubun kendi iç çatışmasıyla sınırlı gibi görünse de, yarattığı etki görülecektir ki tüm solu kapsamış durumdadır.

Bir tarihsel sürecin anlaşılabilmesi için, böylesi bir kitabın belgelenmesi sorumluluğumuz gereğidir.

Sol içi şiddete karşı her fırsatta karşı olduklarını söyleyen devrimci örgütlerin devrimci hareketle, DHKP-C arasında yaşanan çatışmalar karşısında nasıl bir tavır aldıkları, nasıl bir değişim gösterdikleri bu anlamda önemlidir. Bu kitapta vurguladığımız gerçekleri sürecin daha ilk başlarında solun tavrında ortaya koymaktadır.

SOLUN TAVRI VE BUGÜN

Türkiye devrimci hareketinin tarihi aynı zamanda, devrimci hareketlerin iç çelişkilerinin barındıran bir kapsamdadır. Bu iç çelişkilerin kendini dışa vuran boyutu devrimci hareketlerin trajik bir yanın oluşturmaktadır.

Türkiye devrimci hareketlerin tarihinin trajik bir boyutunu oluşturan bu olgu esas alarak sol içi şiddet unsurunda kendini göstermektedir.

Dünya devrimci hareketlerinin tarihinde olduğu kadar, Türkiye devrimci hareketlerinin tarihlerinde bu trajik dönemler sınıf mücadelesini ayrılmaz bir parçası olmuştur. Bu durum, genelde sosyalizm anlayışının özeldelikleri örgütsel ilişkilerin ve örgüt yaşamının düzenlenişleriyle doğrudan bağlantılı bir sorundur. Zira sol içi şiddetin dayandırıldığı gerekçelere bakarak, ya da sol içi şiddetin örgütsel yaşam üzerinde ki etkisine bakarak, nasıl bir sosyalizm anlayışının savunulduğu rahatlıkla değerlendirilebilir.

Sol içi şiddeti doğru gören, uygulayan bir anlayışın sosyalizm mücadelesinden yana olduğunu söylemek zordur. Nedeni gerekçeleri ne olursa olsun sol içi şiddet uygulayan bir anlayışın, yarının sosyalist dönemini değil, bürokratik ve despot bir düzeni hedeflediği açıktır.

Sosyalizm adına, sosyalizm mücadelesi adına sol içi şiddetin meşrulaştırıldığı bir tarih sosyalistler açısından kabullenilecek bir tarih olamaz.

Hele ki bu şiddetin duruma, döneme göre biçimlendirilmesinin teorisini geliştirilmesi savunuluna biliniyorsa bu mantığın anlaşılabilir hiçbir yanı yoktur, olamazda.

Dünya sosyalist hareketinin tarihinde örgüt içi çelişkilerin, örgüt içi ideolojik mücadelenin şiddet unsuru temel alınarak çözümlenmesi, sosyalizm mücadelesine zarar veren, lekeleyen bir olgudur. Zira, sınıf düşmanlarına karşı uygulanan şiddeti örgütsel ayrılıklarda, yada ideolojik ayrılıklarda uygulanarak bu çelişkilerin çözüm platformunu şiddet unsurunda görmek her şeye karşı-derin etkileriyle yaklaşmak ne dersek

diyelim, sosyalizm ve mücadele tarihinin olumsuz bir yanını oluşturmuştur.

Bu tarihin yeniden değerlendirilmesi gerektiği, bir görev olarak karşımızda duruyor, sosyalizm mücadelesinin bu olumsuz yanları ayıklanmadıkça, özeleştirisel bir sürece girilmedikçe yanlışlıkların devam etmesi kaçınılmaz olacaktır.

Keza, Türkiye devrimci hareketinin tarihinde bu tür olumsuz olay ve gelişmeyle doludur. Her çelişkinin, her sorunun şiddetle çözüme ulaştırılması anlayışı, solun yapısal bir özelliği olmuştur. Bu yapısal özelliğin yok edilmesi, sosyalizm mücadelesinin bu olumsuz geleneğinin ciddi bir muhasebeye tabi tutulması gerekirken, sol içi şiddetin gündeme geldiği dönemlerde, genel ve siyasal şeyler söylemenin ötesine geçilmemektedir.

Sorunun sıcaklığını yitirip, gündemden düştüğü andan itibaren ise, bir daha bu konunun üzerinde bir tartışma yürütülmemiştir.

Oysa sorun doğrudan sosyalizm anlayışıyla ilgili boyutu, konunun önemini ortaya çıkararak, sol içi ilişkilerde doğru bir perspektifin oluşturulmasını zorunlu kılan bir olguydu. Bu görev sol açısından yerine getirilmemiştir. Yanlışlıklar, olumsuzluklar, acı sonuçlar, devam ede gelmiştir. Hala da devam etmektedir.

Gerek dünya devrimci hareketinde olsun, gerekse, ülkenin devrimci hareketlerinin tarihinde olsun sol içi ilişkilerde şiddet unsurunun yarattığı sonuçlara geniş açılımlar getirmek, ayrıntılı bir çalışmanın ve araştırmanın ürünüdür. Ancak, solun tarihinin bir parçası olan sol içi şiddetin bir muhasebeye tabi tutulması bir zorunluluktur.

Şimdilik sol içi şiddetin nedenleri üzerinde durmak, sonra genel bir bakış sunmayı hedefliyoruz.

Sağlıklı bir saflaşma sürecini kendi içimizde yaşamadığımız bir gerçektir.

Bu saflaşmanın kamuoyuna yansıması daha çok şiddetin devreye girmeyle olmuştu. Tasfiyecilerle yaşadığımız ayrılık, adeta solun gündemine şiddetle girmişti. Bu durum solun (daha başta neyin ne olduğunu anlamadığı için) tutumunu belirsiz kılmıştır. Ayrılığımızın kamuoyunun gündemine şiddetle girmesi ilk anda solu ikircikli bir tutuma soksa da, gelişmelerin solu ve halkı etkileyen boyutu ortaya çıktıkça, DK çetesinin saldırılarına tavrı alan bir konuma getirmişti.

Zira DK şiddet yöntemleri, hiçbir ahlaki ölçütü olmayan anlayışı, solun

tanıklığında yaşıyordu. Artık tavırsız kalmak suç ortaklığı demektir.

Sol, oluşturduğu platformlarıyla, toplantılarıyla, bildirimleriyle, DK çetesi saldırlarına son vermeye çağırıyordu. Ama solun güçsüzlüğünü ve yapısal zaafını bilen DK, “bunlar söyler ve unuttur, çünkü gücün tarafındadırlar” diye bildiğinden devrimci hiçbir girişimi dikkate almamış, tersine saldırlarına hız vermiştir. Dahası saldırlarını solu tehdit eder bir düzeye vardirmiştir. Öyle ki solun bir kısmı bu saldırlardan nasibini almış, yürüyüş ve toplantılarda insanları saldırıya uğramış, dayak yemiştir.

O süreçte, cezaevlerinde yoldaşlarımızın dövülmesi, işkenceli gözaltılar yaşanması, koğuş basılarak insanlarımızın yaralanması, Erdoğan ELİUYGUN’un katledilmesi, dergi bürosunun basılıp katliam teşebbüsünde bulunulması, Aydınlar Matbaası’nın kundaklanması, vb. olaylar DK şiddeti temel bir yöntem olarak devrimcilere karşı kullanmada sınır tanımadığını sola göstermişti.

Devrimci hareket ise, sol içi şiddetin yanlışlığını, düşmana hizmet eden boyutu açısından mahkum edilmesi gereken bir olgu olarak gördüğünden, özenle kaçınmış, ve sorunu iki grup arasındaki bir sorun olmaktan çıkarıp devrimci güçlerin kendi arasındaki bir sorun olarak görülmesini sağlamaya çalışmıştır. Çünkü her türlü değer çignendiği, kirletildiği, sol içi ilişkilerin zedelendiği böylesi bir gelişmenin savunucusu olamazdı.

Benimseyemezdi. O yüzdendir ki solun ortak değerlerinin kirletilmesine karşı ortak tavrın şekillendirilmesine çalışıldı. İnsanların saldırıya maruz kaldığı, öldürüldüğü halde, misilleme gibi yöntemlere başvurmamı. İç tutarlılığın, adalet ve ahlak anlayışı bunu gerektiriyordu. Bu bir zayıflık ve güçsüzlük değildi. Başından itibaren DK kullandığı yöntemleri kullanmış olsaydı, belki saldırlarına büyük bir set oluşturacağı gibi, bir daha saldırıya cüret edemeyecekleri geri adımlar da attırmış olacaktı. Ama, kuralsız ve düşmana hizmet eden kör bir şiddetin yaratacağı olumsuz bir sonucun tarafı da olacaktı. Bu batağa saplanmadan, ortak değerlerin birlikte korunmasını esas alan meşru müdafaa çizgimizde ısrarın amacı buydu. DK , bu tavrı, mahalle kabadayısı edasıyla, nasıl dövüldüğünü, öldürüldüğünü, korktuğunu, kaçırıldığını anlatarak insanların yeni saldırlara motive etmek için kullanıyordu. Hem de değerlendirme ve bildirimlerine konu olacak tarzda. Tarihe ibretle geçen yazı ve değerlendirmelerdi bunlar.

Her türlü değeri çığneme, tüm halkı ve solu karşılarına alma pahasına, bütün çirkin yöntemleri kullanabiliyorlardı. Kendi koltuğu ve konumu uğruna tüm halkı ve solu kirleten bu anlayış, sola saldırırken “darbecilere kol-kanat geriyorsunuz, DK’ya düşman olduğunuzdan yapıyorsunuz” diyerek saldırılarına meşruluk arıyor, solu baskı altına alma, bunun sol içi şiddet olmadığını teorize etme taktiği güdüyordu. Ama bu taktiğin, saldırıların en yoğun bir şekilde sürdüğü o günkü koşullarda tutması mümkün değildi. Zaten daha çok ileriye dönük bir taktikti bu. Kendini sağlama alan, olası gelişmeler karşısında halka ve sola karşı kendini izah edecek bir olgu niteliğindeydi. Bunu sola kabul ettiremediğinden onlara karşı aldığı tavrı da meşru kılıyordu kendince.

Sol, şiddet ve saldırı yöntemlerini kimin kullandığına tanıktı. Tavrı alış biçimlerinin de birine karşı konumlanmayla ilgisi yoktu. Gözleri, aklı ve kulağı olan herkesin göstermesi gereken bir tavidir. Bunun için zeki olmaya, çok bilgili olmaya da gerek yoktur. Solun tavrını belirleyen, o günkü saldırı ve şiddet yöntemleriydi. Sorunun “kol-kanat germe” ile ilgisi olmadığını DK da biliyordu. Bu iddialar, “tarafsız kalma” demagojisiyle sol üzerinde bir baskılanma yaratarak kendi şiddet politikalarına tavırsız kalınmasını sağlamak ve solu kendi çürümüşlüğüne ortak etmek için başvurduğu ucuz bir politikadan başka bir şey değildi. Bu politikanın tamamlayıcısı olarak “mağdur” rolünü oynuyorlardı. DK’nın nasıl gözaltına alındığını, neler çektiğini dramatize ederek kendilerine bir tarih yazıyorlardı. Polisin, oligarşinin yıllardır DK’yı nasıl psikolojik saldırıya tabi tuttuğu, rgt bölmeye çalıştığı, vb. duygusal bir atmosferle solu etkileme yöntemleri olarak devreye sokulmuştu.

Yzsz ve arsız bir kimlik vardı karşımızda. Örgütü bölen, tekkesini kurarak kemikleştirme politikası güden, şiddeti devreye sokarak tartışmayı, sorunların çözümünü engelleyen kendisi değilmiş gibi, düşmanın söylediklerini kendine dayanak yapıp, devrimci hareketin rgt böldüğü yalanına başvurabiliyordu.

Evet, mağdur sahiplenilirdi. Çünkü toplumumuzda genel bir kltrd bu. DK da buna oynamıştır. Gelişmeleri, olayları çarpıtarak, kendine uydurmuş, kendini mağdur pozisyonunda göstermeye çalışmıştır. Hareketin olanaklarına el konulduğu vb. anlatımlar ise, bunun üzerine kurulmuştu.

Zira bu, mağduru daha da dramatize ediyordu.

Sol bu yayınların, anlatımların etkisiyle kimi kez inanarak, kimi kez

acaba diyerek, olayın neden böyle bir sonuç yarattığını analiz etme, anlama yerine bunlara takılmıştır. Hatta kimi yapılar “kasayı verin, teslim edin” diyecek kadar bir etkilenme ve sahiplenme tavrına girmiştir. Sol, DK’nın yazı, bildiri ve açıklamalarından etkilenme yaşamış olsa da, DK saldırılarına tavırsız kalmamıştı. Ama her zaman tavrı değişikliğini güçler dengesine göre ayarlayan, bunu yapısal bir özellik olarak koruyan sol, kendi içinde her an tavrı değişikliğini sağlayacak bir potansiyel taşıyordu.

İç tutarlılıktan yoksun, doğrunun kararlı savunucusu, ısrarlı takipçisi olmaktan çok, ana ve güçler dengesine göre davranmış ve hiçbir açıklama yapmadan tavrı değişikliğine girmiştir.

Tabi bu tavrı değişikliği kendi lehlerine uygun koşulların oluşumuyla ilgili bir durumdu. DK öldürmelere varan saldırıları karşısında “meşru müdafaa hakkınızı kullanmalısınız” diyen sol, devrimci hareketin bu hakkı kullanması karşısında hemen “her iki taraf da şiddet uyguluyor” gibi bir tavra girerek, tavrı değişikliğinin ipuçlarını veriyordu. Şiddeti temel bir yöntem olarak kullanan ve bizi yok edeceğini açıktan ilan eden bir anlayışa karşı, meşru bir cevap “her iki taraf da şiddet uyguluyor” gibi bir anlayışa dönüşüyorsa, burada çarpık bir mantık yatıyor demektir. Aslında sol gerçeğin bu olmadığını pekala biliyordu. Ama bir dayanak da şarttı. Bile bile olana gözlerini kapayamazlardı. Sol içi çatışmaların, şiddet yöntemlerinin halk yığınlarında olsun, solun kitle tabanında olsun bir çürüme ve tahribat yaratacağı açıktı. Bu hastalığa karşı savaşım yerine, bundan kaçış, solun yapısal zaafının bir ürünüydü. Kendi içinde çatışma potansiyeli taşıyan bir solun, sol içi çatışmanın yaratacağı olumsuz etkiyi gidermede üzerine düşeni yapması zaten beklenemezdi.

Solun tavrı kendi yapısal zaafıyla birlikte DK saldırıları vb. ile bütünleşerek, gel-gitler içerisinde, bazen tavrı alan açıklamalar, bazen sessiz kalmalarla ‘93 Eylül’üne kadar devam etmiştir. Kimi yapıların başından itibaren tavrı almaları genel tabloyu değiştirmiyordu.

1993 Eylül’ünde yenilen merkezi operasyon ve yaşanan iç sorunların etkisi, kendi içimizde belli bir dağılmayı yaratana kadar solun tavrı bu yönde devam etti. Ancak DK saldırıları da durmadı. Sol, şiddetin yarattığı tahribatı görmedi, görmek istemedi. Bunun kendilerini de çürüteceğini, yozlaştıracağını anlamadı. Bunda solun kendi içinde yaşadığı sorunların, tıkanıklığın payı da vardır. Şiddeti görmezlikten gelme, sessiz kalma, bu

sorundan kaçış bir anlamda çözüm üretemeyişindendi. Bu çözümsüzlük kimi siyasetleri, sorunlarını çözmede DK'yı taklide, aynı yöntemleri kullanmaya kadar götürdü. Bir çok siyasi yapı kendi içinde şiddet uygulamayı benimsedi. Her ayrılık, yaşanan her iç sorun şiddeti devreye soktu. Şiddet adeta kural oldu. Güçlü olan, güçsüze karşı şiddet uygulayabilirdi. Bu adeta meşru bir haktı.

Sol içi şiddeti kınayan bildiriler yayınlayan, dergi sayfalarında yazılar yazan da, şiddet yöntemlerini kullanan da aynı soldu.

Her iki anlayışın da teorize edilmiş dayanakları vardı. Biri yanlıştı, ama sol, yanlış olan o birini kabullenmiyordu. Çünkü her iki anlayışı da savunuyordu.

Çürüme, yozlaşma bu olsa gerekti. Zira sol, '80 öncesinde yaşanan sol içi çatışmaların yarattığı tahribattan daha büyük bir çürümeyi, yozlaşmayı yaşıyordu. O günkü koşullarda sol içi çatışmaların yarattığı sorunların çözümü konularında solda var olan seviye, bugün çok daha gerilerde kalan bir durumdu. '80 öncesi yaşanan sol içi çatışmalarda, sol hiçbir olayda tavırsız, ilgisiz değildi. Sorun hangi boyutta olursa olsun bir dayatma, sorunun çözümü konusunda girişim vardı. Bu bir ahlaki ölçüt olduğu kadar, her şeye rağmen bozulmamış, canlı ve duyarlı bir adaletin de var olduğu anlamındaydı. Dönemsel olarak yaşanan çatışmalar, oluşturulan platformlarla, girişimlerle bir gecede çözüme kavuşturulabiliyordu. Oysa bugün, vurdumduymazlık, sessizlik egemen bir durumdu. Sol bu konularda adeta bir kaos, kargaşa yaşıyordu. Ve kendi iç sorunlarıyla muzdarip, tıkanmış sol, çözüm yöntemlerini şiddette arar haldeydi.

Kimin kime karşı olduğu, neye göre karşı olduğu, ayrılıkların neden ve niçinleri belirsizdi. Herkesin kendine göre bir rakibi, düşmanı var. Düşmana karşı konumlanıştan çok, rakibine karşı bir konumlanış var. Denilebilir ki bu kaosun, kargaşanın temel mimarlarından biri DK. Şiddet kültürünü sol saflarda yaygınlaştıran, bu hastalığın ur gibi büyümesini sağlayan onlardı.

Devrimci hareket, solun ortak paydaları olan değerlerin korunması konusunda, sol içi şiddetin mahkum edilmediği, DK saldırılarına dur denilmediği noktada, bu şiddetin yaratacağı tahribat solu etki alanına alacak ve her yapı şiddeti bir kurtarıcı, sorunlarının çözümü için temel bir yöntem olarak benimseyecek, bunun ur gibi yaygınlaşmasını sağlayacaktır diyordu. Devrimci hareketin bu tespitine kulak tıkayanlar, hatta bu tespiti

devrimci bir anlayış olarak görmekten çok, zaafımız olarak görenler, bu urun kıskacında, şiddeti benimseyerek, solda yeni bir kültürün temsilcisi oldular. Bu hastalıktan en fazla etkilenen yapı ise MLKP oldu. MLKP kendi ayrılıklarını şiddet yöntemleriyle bastırmayı seçerken, tam tamına DK ödünç alınmış yöntemleri kullanıyordu. MLKP bu şiddet yöntemlerini kullanırken, mantığını çok basit bir gerekçenin üzerine oturtuyordu.

Ayrılıklar kötüydü, devrimci hareketleri zayıflatıyordu. Bu düşmanın işine yarayan bir durumdu, vb. Mantık böyle kurulunca, ayrılıkların şiddet yöntemiyle bastırılması da doğru oluyordu. Sanki ayrılıkları doğru bulan, sevinen ve her koşulda ayrılıklar doğrudur diyen varmış gibi! Oysa ayrılıkları yaratan, (yan faktörler olsa da) tasfiyecilik rüzgarlarının solda yarattığı bir etkiydi. Solun zemininin zayıflığından kaynaklanan ve giderek ayrılıklara varan zaafındandı. Elbette ki ideolojik farklılıkların bir ayrılığı kaçınılmaz kıldığı noktada, ayrılık olacaktı. Bu salt ülkemiz devrimci hareketlerinin değil, dünya devrimci hareketlerinin de yaşadığı bir sorundu.

Dün de yaşanmıştı, bugün de yaşanacaktı. Ama, bugün sosyalizm yenilgisinin yarattığı olumsuz zemin, tasfiyeciliğin güçlü etkisi, solun iç sorunlarında yaşadığı tıkanıklık, politik üretimsizlik, mücadelede, kitleleri örgütlemeye var olan marjinalleşme, solda yeni arayışları dayatırken, sağlıksız ayrılıklar yanında, ideolojik ayrılıklar temelinde ayrılıklar da yaratacaktı.

Bunun ölçütü birilerine göre olamazdı. Birileri için doğru olan, diğeri için yanlış olabilir. O halde sorunun doğru ve yanlış ölçütü sadece taraflar mı olacaktı? Yoksa ideolojik ayrılıklarını temellendiren, bunu devrimci kamuoyuna sunan kesimlerin, kamuoyunda ve mücadele içerisinde, sosyal pratik mi cevabını verecekti?

Devrimci hareket başından itibaren, yaşadığı iç sorunların çözüm platformunu, devrimci hareketin dinamiklerinde aradı, bunun çabası içinde oldu. Bir ayrılık düşüncesi ve hareketi içinde olmadığı gibi, ayrılığa neden olabilecek, ilkesiz ve pragmatist bir anlayış içerisinde de olmadı.

Ortaya koyduğu gelişmelerden de görüldüğü gibi, ayrılığı yaratan, bunu ören ve gelişmeleri tümüyle ayrılık üzerine biçimlendiren, DK tasfiyeciliği olmuştur. Ama ayrılığı ideolojik olarak temellendiremeyen DK tasfiyeciliği, devrimci hareketi boğmak, ideolojik ayrılık noktalarını belir-

sizleştirmek için, yalan, spekülasyon, dedikoduyu devreye sokarak, hem devrimci kamuoyunu, hem de devrimci hareketin tabanını yanlış bilgilendirerek, ayrılığını meşrulaştırmıştır. Bunu yaparken, en büyük koz olarak, “mağdur” pozlarına bürünmüş, “bana darbe yaptılar” demagojisinin arkasından, “bunlar kariyerist, zaafı” vb. suçlamalarıyla ideolojik bir ayrılık olmadığını propagandasına yönelmiştir.

Diyalektiğin de, tarihi materyalizmin de ortaya koyduğu gerçeklik şudur:

İster doğada, ister toplumda olsun, isterse bir örgütsel yapıda olsun, gelişmeler, ayrımlar, netleşmeler bir süreç sorunudur. İlkel toplumun bağrında ortaya çıkan köleci ilişkilerden hareketle nasıl ki, ilkel toplum köleci toplum olmamışsa ve ilkel toplumla köleci toplum ilişkisi nasıl iki ayrı toplumsal özellikler ise, ve bundan hareketle nasıl ki, ayrımları yok demiyorsak, örgütsel yapıda ortaya çıkan farklılıklar da bir anda tümüyle kendini dışa vuramaz, ayrılıkları belirginleştiremez. Bu bir süreç sorunudur.

Feodalizmin egemen olduğu bir çağda, kapitalizmin feodal toplumun bağrında filizlenerek, ayrı bir toplumsal yapıyı temsil ettiğini yok sayabilir miyiz? Tasfiyeciliğin egemen olduğu bir yapıda, devrimci bir çıkış olarak kendini ortaya koyan 13 Eylül müdahalesi, elbette ki tasfiyeciliğin etki alanının genişliğiyle düşünüldüğünde henüz zayıftır. Ama bu onun ideolojik bir ayrılığa denk düşmediğini getirmez. Ve yaşam bu ayrılık noktalarını belirginleştirerek ortaya çıkarır.

Somut örnekliklerden hareket ettiğimizde de görülen budur. Bolşevik-menşevik ayrılığı, basit gibi görünen parti üyeliği sorunundan çıkarak, iki ayrı devrim, iki ayrı sosyalizm anlayışıyla son bulmuştur. Ve önemli bir ideolojik ayrılık noktasıdır. Belirginleşmesi, netleşmesi bizzat yaşamın içinde, mücadeleyle olmuştur.

Keza Devrimci Hareket somutun da belirtirsek, '78 DY ayrılığımız iki ayrı örgüt, iki ayrı mücadele çizgisi olarak ortaya çıkmasına karşın, belirginleşen noktaları henüz açığa çıkmamıştı. Ama ayrılığın ideolojik olmadığı, bir kaç kariyeristin yarattığı bir ayrılıktı vb. denerek, boğulmaya çalışılmıştı. Bütün sol da bu propagandanın etkisi ile olaya bakmış, hatta kimi siyasetler (TDKP), DY adına ideolojik bir ayrılık olmadığını anlatmak için, sayfalarca yer ayırmışlardı dergilerinde. (Bugünkü MLKP'yi çağırıyordu adeta) Ancak süreç, DY-DS ayrılığını yerli yerine otur-

tarak, tüm ayırım noktalarını, ideolojik farklılıkları da belirginleştirmiş oldu. Yıllarca, ideolojik ayrılığınız yok, nüanslar var, farklı sözlerle ifade ediyorsunuz diyenlere hayat en büyük cevabı vermiştir. Kimse bugün, DY-DS ayrılığının ideolojik olmadığını, o günkü koşullar için bile değinme gereği duymuyor. Çünkü ayrılık noktaları, '80'li yıllardan itibaren, örgüt, mücadele, sosyalizm anlayışı vb. noktalarda o kadar berraklaşmıştır ki, aksini söyleyecek tek bir yapı kalmamıştır.

Ama yaşam da gösteriyor ki, ayrılık bugün bütün ideolojik farklılıklarıyla kendini dışa vuruyor. 13 Eylül müdahalesinin örgütsel farklılık gibi görünen ideolojik ayırım noktaları, özünde sosyalizm anlayışından tutalım da, mücadele, ahlak, adalet ve kültürel farklılığa kadar bir dizi ayırım noktaları içermektedir. Ve bunlar daha çok sistematize edilmemiş vurgular niteliğindedir.

Tartışma süreci bu anlamda bu farklılıkları belirginleştirecek, sistematik bir hal almasıyla netleşmiş olacaktı. Yer yer vurguladığımız gibi, bu süreç şiddetle kesilmeye, boğulmaya çalışıldığından, genel devrimci kamuoyunda belirsizlik yaratmıştır. Tasfiyeciliğin bu durumu iyi kullanması, 13 Eylül müdahalesinin haklılığını ve kendi ideolojik farklılıklarını yeterince anlatamamasıyla örtüşünce, spekülatif ve magazin boyutu öne çıkmış, 13 Eylül müdahalesinin haklılığı gölgelenmiştir. Devrimci hareketin en büyük zaafı bu noktada başlamıştır. Kendini anlatamama, ideolojik ayırım noktaları konusunda ideolojik bir mücadeleyi sürdürememesi vb. zayıf kalan boyutudur. Elbette ki dezavantajları olan objektif durumlar da bunda rol oynamıştır. Kültürümüzün almış olduğu çarpıklık, insanımızın bozulması, net bir duruşu ortaya koymadaki iradesizlik, şiddetin yarattığı sonuçtur ve bir dizi sorun bunda rol oynamıştır.

Tasfiyeciliğin "darbe", "kariyerist, zaafı", diyerek, ideolojik ayırım noktalarını belirsizleştirme çabalarına karşın, soldaki yaklaşım ise, hem bu anlayıştan etkilenme, hem de ideolojik farklılıkları reddiyede görme temelindeydi. Sol, "ne diyorsunuz, açılımlarınız neler, farklılıklarınızı örgütsel yaklaşımlar dışında göstermelisiniz" vb. derken, reddiye bekliyordu.

Onlar için örgüt sorununa yaklaşım, mücadele anlayışı bir ideolojik ayırım değildi. Solda genel olarak ayrılıkların temelinde reddiye anlayışının arandığı biliniyor. Devrimci Hareket içinde yaşananları sol, THKP-C/Devrimci Sol ideolojisinin reddiyesini ya da bir kısım düşüncelerinin değişimini beklemiştir. Bunu görmediği noktada, tasfiyeciliğin

bombardımanı etkisini göstermiş, ideolojik ayrılığın olmadığını vb. Söylemeye başlamıştır.

Devrimci Hareket, ne THKP-C'yi ne de Devrimci Sol'u bir kalıba sokarak dondurmuş bir hareket olmadı. Dogmatik ve mekanik bir hareket de olmadı. Yaşamın her zaman değişen, gelişen yanına vurgular yaparak, düşüncede, örgütte, insanda bir gelişme diyalektiğini anlamaya çalıştı.

Anladıkça, kavradıkça, teoride, taktikte, örgütte bu gelişimi yaratmaya çalıştı. THKP-C Devrimci Sol da bu ülke toprağının zengin bir birikimi olarak ortaya çıkmıştır. Ortaya çıkış koşulları, gelişimleri, eksiklikleri, hataları vb. bu nesnel gerçeğin analizi üzerine yeniden yeniden üretimi de şart koşar. THKP-C Devrimci Sol düşüncesi elbette kendini üretmek, kendini aşmak, sınıflar mücadelesinin gereklerine uygun yeniden düzenlenmeyi kendi içinde esas alacaktır. Bu birilerinin bizi farklı göstermesi için değil, mücadelenin, diyalektik tarihi materyalizmin doğal ve vazgeçilmez bir sonucu olduğu içindir. Kendi içinde sistematikleri olmayanlar, bu gerçeği anlamakta yaşadıkları çarpıklığı ya reddiye olarak ya da değişmez kalıplar olarak görürler.

Tüm dünya devrimci hareketlerinde de yaşanan bir gerçeklik vardır. Bu tarihi materyalizmin de ortaya koyduğu bir gerçekliktir. Hiçbir olgu ve olay, bir anda, kesin çizgilerle kendini dışa vuramaz. Eğer olgu ve olayları ele alış biçimimiz bu olsaydı, ya ak ya kara gerisi yoktur dememiz gerekliyordu.

Bu bilinir ki Aristo mantığıdır. Her ayrılık, basit gibi görünen, ama derin ideolojik ayrılıkları içinde barındıran bir süreç izler. Net ayırım çizgilerini bu süreçten sonra ortaya koyar. Bu sürecin diyalektik gelişimi görülmez, başında ayrılıkla ilgili noktalar kavranmazsa, olaya kaba bir anlayışla baktığımız da anlaşılmaz. Solu kaba bir materyalizme sahip olduğunun en büyük göstergesi ayrılıklara bakıştı kendini göstermektedir.

13 Eylül müdahalesi, bir kez örgüt ve mücadele konusunda, kendini tasfiyecilikle ayırarak ortaya koymuştur. THKP-C Devrimci Sol ideolojisinin nasıl bir örgüt sorusuyla, tasfiyeciliğin öngördüğü örgüt arasında yaşanan bir çatışmadır. Bundan kaynaklı sorular, elbette ki süreçle sistematize edilecek bir gelişmenin ürünüdür. Bolşevik-Menşevik ayrılığı ya da DY-DS ayrılığı böylesi süreçlerden geçerek kendi sistematikliğini kurmuştur.

Biz kaba bir materyalizmle olaya bakan solun tavır, davranış ve düşüncel-

erini de, her zaman gel-gitler yaşayacağını, pratik yaşanmışlıklarla görmekteyiz. Devrimle tasfiyecilik arasında ayırım yapamaması, bu kaba anlayışın ürünüdür.

Devrimci harekete ideolojik ayrılık noktalarınız nedir diye soranlara, en yalın ve net cevabımız örgüt anlayışıdır diyoruz. Eğer örgüt anlayışındaki bu farklılık ideolojik bir ayırım değilse, Lenin’le Menşevikle arasındaki ayırım da ideolojik değildir dememiz gerekiyor. Ki, tasfiyecilikle ideolojik ayırım noktalarını, bir örgüt anlayışıyla sınırlı da değildi. Nasıl bir mücadele, nasıl bir sosyalizm, nasıl bir kültür ve adalet, temel ayırım noktalarıdır. Bunların her biri de ideolojik ayırımlara denktir. Ama belirttiğimiz gibi, soldaki kaba yaklaşım reddiye temelinde biçimlendiği için, farklılığı reddiyelerde aramaktalar. Bulamadıklarında da, tasfiyeciliğin, spekülative saldırılarının etkisinde düşünmeleri ön plana çıkmakta. Hatta tasfiyeciliğin devrimci hareketi tecrit etme girişimlerinin bir parçası haline gelmekte.

Ancak tüm yaşananlara rağmen, bugün ideolojik ayırım noktaları belirginleşerek kendini iki ayrı çizgi ve örgüt olarak ortaya koymaktadır.

Gelinen aşama itibariyle devrimci hareket için, 13 Eylül müdahalesinin ortaya koyduğu gerçekler, ideolojik bir ayırım noktası mıydı, değil miydi gibi bir tartışma artık gereksizleşmiştir. Bu kimsenin yadsıyamayacağı çıplaklıkta bir gerçektir. İki ayrı örgüt anlayışı zaten başından itibaren net çizgilerle konmuştur. Diğer ayırım noktaları, zaten yaşanan süreçle belirginleşmiştir.

İşte, ayrılıkları yaratan nesnel zeminin olumsuz etkisi kırılmadıkça, bunlar da kaçınılmazdı. Sorunu ideolojik mücadeleyi esas alarak çözmeye yerine, düşmanın kullanacağı yöntemleri benimseyerek kullanma, asıl olarak o zaman düşmana hizmet eden bir durumdu. MLKP bu sağlıksız durumun savunucusu ve uygulayıcısı yapılardan biri olmuştur.

TKP/ML Hareketi ve TKİH’in birleşmesinden oluşan MLKP, taraflardan biri olan TKP/ML Hareketi’nin ayrılığımız süresince şiddeti mahkum eden bildiri ve açıklamalarıyla doğru bir tavır alırken, sonrasında tersi bir pratiğin savunucusu olmuştur. TKİH ise, ayrılık sürecimizde çarpık bir anlayışın savunucusu idi. Şiddeti doğru bulmadığını ifade etse de, “kasayı, arşivi verin, teslim edin” vb. diyerek, DK çevresinin şiddetini onaylayan bir yaklaşım sergilemiştir. Ortada “kasa, arşiv” vb. demagojisiyle hareket eden DK, devrimci hareketin olanaklarını, kurumlarını bloke ederek el

koyan durumundadır. Ama solda kendini mağdur göstermek için “kasa”, “arşiv” demagojisine sarılmıştır. TKİH o dönem bunları yazarken sorsaydı, olanakların ne olduğunu, bunlara kimin el koyduğunu, demagojinin nedenlerini öğrenirdi.

Solda bir gelenek vardır. Tüm ayrılıklarda, taraflar, kendi saflarında yer alan kurum ve ilişkilere ait olanakları alır. Yani hangi tarafta ne kalmışsa o, onundur. Ve bugüne kadar da ayrılıklarda mal-mülk kavgası bu nedenle yaşanmamıştır. TKM/ML Hareketi, 76’da TKP/ML’den ayrılırken, kendilerinde kalan hangi malzeme ve olanağı teslim etmişlerdir? Halkın Yolu 78’de toptan Aydınlık’a iltihak ederken, iltihak etmemek için direnen Halkın Yolu kadroları hangi olanağı kuyruğa girerek Aydınlık’a vermişlerdir?

Bunlar bilinmeyen şeyler değildi. Tarih o kadar unutulamazdı. Peki Halkın Yolu’nu kim temsil ediyordu? Merkezi olarak Aydınlık’a iltihak edenler mi? Yoksa kadro düzeyinde tavır alan küçük bir grup mu? TKP/ML’yi kim temsil ediyordu? TKP/ML Hareketi mi, yoksa TKP/ML mi? O günün tartışmalı polemikleri vb. tarihin arşivindedir. Şimdi kalkıp “o temsil ediyor, bu temsil ediyor, olanakları verin” vb. söylemlere girmek, devrimcilikten uzak sağlıklı anlayışlardır.

TKP/ML Hareketinin tavır değişikliğini yaratan, TKİH’in çarpık anlayışının MLKP’de egemen olmasıdır. O yüzdendir ki, şiddeti benimzedikleri gibi, şiddetin yaygınlaştırılmasına ön-ayak olmuşlardır. Harun UYAR, Hakan ACAR ve Erol AKGÜN yoldaşlarımızın katledilmesi MLKP tarafından onaylanmıştır. MLKP, DHKP-C ile kurduğu ittifaktan sonra, DHKP-C’nin ideolojik ve kültürel etki alanına girmiş, DK özentisi ve taklitçisi olmuştur.

Ve bir çok yapı ise, sessizliğiyle bu şiddet uygulamalarına gözünü kapamıştır.

Hatta DK şiddeti terk etmediği, saldırılarını sürdürdüğü halde, hiçbir şey olmamış gibi, DK ile ittifaklar, birlikler oluşturmuştur. DK ise, solun güç karşısındaki tavrını bildiğinden, bütün solu aşağılarcasına “ne oldu, dün böyle diyordunuz, bugün böyle yapıyorsunuz, özeleştirme vermelisiniz” diyebiliyordu. Öyle ya. DK haklıydı. Değişen bir şey yoktu. O halde bu tavır değişikliğinin bir temeli olmalıydı.

İşte solda tasfiyecilikle bütünleşen sol içi şiddet olgusunun yarattığı

böylesi bir çürüme ve yozlaşma, bu sürecin görünümüydü.

Şiddet uygulayan, bunu solda yeni bir ahlak ve kültür düzeyine çıkararak, yaygınlaştıran bir yapı ile birlikler, ittifaklar kurmak, şiddeti onaylamak yanında şiddet potansiyelini taşıyor olmak demektir. Böylesi bir çarpıklıkla yan yana olmak eşyanın tabiatına aykırıydı. Ama solun ahlakına, adaletine aykırı değildi. Devrimci değerler, mücadele, ahlak, adalet vb. Kavramların kirletilmesinde payları olduklarını da görmekten uzaktılar. Yaratılan sonuç ne oldu? Solda, solun tabanında, güç karşısında boyun eğme, sessiz kalma kültürü yaratılmıştır. Vuranın kazandığı, vurmanın güç olduğu düşüncesi egemen hale gelmiştir. Kötü örnekler çoğalmış, bu kötü örnekler taklit edilmiştir.

Kimi yapılar başta olumlu bir tavır almalarına karşın, bu olumlu tavır genel olumsuz hava içerisinde erimiş, etkisiz kalmış ve soldaki iç tutarsızlık nedeniyle bu yapılar da tavırlarını etkin bir biçimde sürdürememiştir.

Süreçle, yaşadıkları iç sorunlara gömülerek baştaki olumlu tavırlarından vazgeçmişlerdir. Bu durumu kullanan DHKP-C, söz konusu yapılarla karşı bu tavrı saldırı malzemesi haline getirmiş, psikolojik bir baskı unsuruna dönüştürmüş ve bu yapılardan geçmişte aldıkları ancak sürdüremedikleri bu olumlu tavrın özeleştirisini isteyebilmiştir.

Kimi siyasetler (TKP/ML vb.) DK “şiddet yöntemlerini dün de, bugün de tasvip etmiyoruz” demiş olsalar da, bu durumu değiştirmiyor. Şiddet yöntemleri kullanan, kullanmaya devam edeceğini söyleyen bir yapıyla ittifak ve birliktelikler yapmak, onu cüretli kılmak, yaptıklarına onay vermektir. DK bu anlayışlardan güç almış, hatta kitesini, kadrolarını bu yönde kemikleştirip adeta “oportünizm bu işte” diyerek yeni saldırıları için moral vermiştir. Bu durum onlarca devrimcinin katliamına onay vermiş, baskınlar yaptırmış, saldırı emrini vermiş bir anlayışı aklamaktan başka bir sonuç yaratmamıştır. Dahası, bu anlayışı ücretlendirmiştir. “...

Kürt milliyetçi hareket saldırılarına son vermelidir. Devrimci kanı dökmek suçtur. Sol içi sorunların çözümü diyalogdur. Sol içi ilişkilerde şiddet kullanmak hiçbir şekilde meşrulaştırılamaz. Sol içi şiddete bugüne kadar elimiz bulaşmadı, tertemiz tarihimiz sol içi şiddetle kirletilemez.. “vb vb (DHKP-C) bu söylemlerle sol içi şiddet vb oluşan platformlarda üst perdede atamakta, sola saldırmaktadır. Bugün DHKP-C, saldırı ve katliamlarının hesabını verme yerine, adeta hesap soran havalarıdaysa, tüm sola

saldırıyorsa, bu yaklaşımdan dolayıdır.

DHKP-C solun bu tavrından dolayı kendini sorgulamaktan kurtardığının rahatlığını taşımış olabilir. Ama tarih önünde yargılanan bir siyasi yapıdır. Ve bu yargılama yapılacaktır.

TİKB gibi yapılar MK imzası ile (1993'te) şiddeti terk etmedikleri müddetçe DK her türlü ilişkiyi kestiklerini söylemelerine karşın pratikte buna uygun davranmamış, ilişkilerini her alanda sürdürmüşlerdir. MK imzalı açıklamanın pratikte pek işlevi olmadığını gördüklerinde ise, “dönem değişti, pratik uygulamada bir sonuç yaratmadığı için bu kararımızı değiştiriyoruz” diyerek 1996'da bu kararlarına son veriyorlardı. Solun iç tutarsızlığının tipik örneği TİKB'de böyle yaşanmaktadır. “Dönem değişti”, “pratikte hükmü yok”! O halde yapılanlar da meşru. TİKB doğrunun savunucusu mu, günlük pragmatizmin mi? Bunun açıklamasını yapmalıdır.

Ne denirse densin, ilkelerin ve doğrunun sahiplenicisi değillerdir. Bu tavır DHKP-C'ye onay veren bir anlayıştır. Meşru görmektir. Kimsenin kimseden “tarafdar” beklediği yoktur. Devrimci hareket de böyle bir anlayışı başından itibaren reddetmiştir. Türkiye devrimci hareketinin sorunu olan sol içi çatışmaların birlikte çözüme kavuşturulması çabasıdır. TİKB bu tavır değişikliğini sığ bir anlayışla ele almakta, bunun ardında yatan gerçekliğin kendi iç sorunlarını şiddetle çözme mantığı olduğunu da ele vermektedir. Nitekim bölünmeleriyle “hizip” denilen kesime çağrılar yapması bunun göstergesidir.

DK şiddet politikaları karşısında etkin tavır almış bazı yapıların, tavır değişikliği en uç boyutta böyle bir seyir izlemiştir. Kimi yapıları bu tarz örneklememiz, en uç boyutta tavır değişikliğindedir. Aynı tarz tavır değişikliği yapan başka yapılar da vardır. Kimi yapılar ise, kendi içlerinde tutarlı bir tavır sergilemiştir. Ama, etki gücü ve bu yönde politika üretmede yetersiz kaldıklarından, sonuç alıcı bir durum yaratamamışlardır.

O süreçte yayımlanan bildirimler, yazılar ve açıklamalar tarih sayfalarında yerini almış durumda. Sol, dün söylediklerine bugün ne diyor?

Amac birilerini teşhir etmek değildir. Bu çarpıklığı bir sorgulamaya tabi tutmak, solu muhasebeye davet etmek, şapkalarını önlerine koymalarını sağlamaktır. Eğer içimizdeki bu şiddet ürünü söküp atmada sol üzerine düşeni yapmada kararlı ve tutarlı olmak istiyorsa, bilmelidir ki, bellek

yitimini terk etmek zorundadır. Yoksa, dün dündü, bugün bugündür tav-
rı, solun bu yöndeki kamburunu büyütecek, solun gelecekteki ilişkilerini
düzeltemeyecek bir noktaya getirecektir.

Unutulmamalıdır ki, burada gerçeğin bir yönü daha var. O da, devrimci
hareketin güçsüz düştüğü, iç sorunlarla boğuştuğu bir dönemde yapılan-
ların, söylenenlerin unutulduğunu düşünenlere tarihsel bir hatırlatma so-
rumluluğudur. Ve DK tek yanlı ideolojik saldırı ve çarpıtmalarının solda
yarattığı etkilenmenin sessizliğe yol açan sonuçlarını göstermektir.

O süreçte, tüm siyasi yapıların, ayrılığımız sonucunda, DK tek yanlı
saldırılarına ilişkin, değerlendirme yazıları, bildiri vb. açıklamalarını old-
uğu gibi yayınlıyoruz. Tüm bildiri ve açıklamaları burada belirtme im-
kanımız sınırlı olduğundan, sadece genel düzeyde, platformlarda, ortak
bildirilerde veya tek tek imzalarıyla yayınlanan bildirileri koyduk.

Tarihin yeniden düşündürmesi dileğiyle...

(*) “Parti kuracaktık engellediler” demagojisi, kitle ve kadroları
oluşturulacak duygusal atmosferle kemikleştirmenin malzemesi haline
getirilmiştir.

Gerçek neydi? Neden bu denli üzerinde durulmuştur? Bir silah olarak
devrimci harekete karşı neden kullanılmıştır? Bu da devrimci hareketin
iyi niyetle yayınladığı röportajın payı büyüktür. Bu kullanılmıştır.

Nasıl bir durumdaydık? Gerçek neydi?

16-17 operasyonu ile birlikte, ülke çapında örgütlenme önemli bir
dağılıma yaşamış durumdaydı. Anadolu, Kürdistan, Metropol ilişkile-
ri henüz kurulamamıştı. İlişkilere ulaşma, yeniden düzenleme çabası
devredeydi. Ancak örgütlenme ciddi yaralar aldığından, önemli kadro-
lar yitirdiğinden, boşluğun bir anda doldurulması, ilişkilerin kurulması,
yeniden düzenlenmesi kolay değildi. Sıkıntılı bir süreç yaşanıyordu. To-
parlanma çabaları Ağustos 1992’de yediğimiz Bayramoğlu-Gebze oper-
asyonu ile yeniden kesintiye uğramış, yeni güç kayıpları ortaya çıkmıştı.
Örgüte güven sorunu, belirsizlik yaşanmaya başlamıştı. 1 yıl içerisinde üç
merkezi operasyonun yarattığı olumsuz sonuçlar kadro ve kitleler üze-
rinde moral bozukluğu yaratmıştı. Operasyonların neden ve niçinleri
cevaplandırılmadığı gibi, sürecin sağlıklı bir analizi de yapılmıyordu. Bir
tıkanma vardı. İşte tam da böyle bir süreçte, DK, kitlelerde ve kadrolarda
bir moral havası yaratmak (ki DS kadrolarının özlemini duyduğu parti

beklentisi zaten vardı) beklentilere kısa vadeli cevap vererek zaman kazanmak için, “Partinin arifesindeyiz” başlığıyla bir röportaj hazırlatmıştı.

Gerçekten partinin arifesinde miydik? Parti arifesinde olan bir yapı, hangi süreçlerden geçmişti? Parti arifesinin zemini var mıydı?

1 yıl içerisinde 3 merkezi operasyon yemiş, kadro yitimi yaşamış, örgütte dağılma ve kopukluk en üst düzeyde seyretmiş, Anadolu, Kürdistan, metropol ilişkilere bile henüz doğru dürüst kurulamamış haldeyken, tek bir kadro ve yönetici ile paylaşılmadan, tartışılmadan böyle bir röportaj hazırlanmıştır. “Partinin arifesindeyiz” söylemi, altı boş, gerçeklerden uzak, salt kitlelere moral vermek için ortaya atılmış bir slogan olmaktan öte bir şey değildi.

13 Eylül inisiyatifinin devreye girdi aşamada, programlanmış veya kaleme alınmış hiçbir şey, yoldaşlarımız tarafından kendi tasarruflarına giren bir durum olarak değerlendirilmediğinden, bu röportaj da, ilerde spekülatif bir sonuç yaratmamak kaygısıyla yayınlanmıştır. Yoldaşlarımız sorunun bir ayrılıkla sonuçlanacağını düşünmediklerinden, sorunun örgüt mekanizmaları içerisinde ve bir kadro toplantısı ile çözümünü öngördüklerinden, DK'nın görevden alınmasından kadrolar toplantısına kadar ki sürece ilişkin, örgütün mevcut programını değiştirme yetkisini kendilerinde görmemiş, o ana kadar alınan tüm kararları ve programlanan tüm şeyleri kadro toplantısına kadar aynen sürdürmeyi, ancak bir kadro toplantısında tüm sorunlarla birlikte bunları tartışmayı düşünmüşlerdir.

Ama sorunu daha baştan ayrılıkla ile alan, kendi tekkesini kurmak için her türlü yöntemi mubah sayan DK, bu iyi niyetli çabayı kendine malzeme yaparak, “parti kuracaktık, engellediler” tarzı bir demagojiye başvurmuştur.

Kuşkusuz hareketin içinde bulunduğu sorunlar ortadayken, böylesi gerçekliğimize uzak bir röportajın, hangi iyi niyetle olursa olsun yayınlanması, politik olarak yanlıştı. Bunu 13 Eylül'ün hataları, yetmezlikleri arasında değerlendirmek durumundayız. Bu yetmezliğimiz, hatamız, DK tarafından çok iyi kullanılmıştır.

(**)3 Mart kararlarında üzerinde fırtınalar koparılan, üstüne hayli demagoji yapılan ve gerek tabanda bir fanatizmi yaratmada, gerekse sola karşı kendini mağdur göstermede malzeme konusu edilen bir diğer konu kasa ve

arşiv konusudur. Kasanın ne olduğu, miktarının ne kadar olduğu bellidir. Bu miktarın 10-15 katı kendi tekkesini kurduğunda zaten elindeydi. Kampanya paralarına el konulması, hareketin araba, teknik malzeme, silah vb. tüm araçlarına el konulması, ülkede, dernek, büro, dergi, gayri-menkul-lerin tümüne el konulması söz konusuydu. Hareketin özel silah depoları yoktu. Var olan silahların Kır birliğine gönderilmesi bizzat cezaevinde katlettiği Erdoğan Eliuygun vasıtasıyla olmuştu. Geriye kalan silahlar elbette ki SDB'lerin mevcut ihtiyaçlarını karşılamıştır. Bölünme ve ayrılıklarda yaşanan doğal sonuçlardı. Bu benim mülkiyetim deme hakkına kimse sahip olamaz.

Arşiv. Arşiv denilen, o kadar üzerinde demagoji yapılan diğer bir konu.

Hiçbir örgütün arşivi kadroların günahlarıyla dolu özeleştiriler olamaz.

Tarihimizden itibaren bir MK tutanağının bile olmadığı, örgütün tarihsel bir dönemine ait bir kararın olmadığı arşive arşiv denebilir mi? Arşiv denilen şey, kadroların defalarca beğenilmeyip tekrar tekrar yazdıkları özeleştirilerdir. Ki tüm bunların fotokopisi kendisine verilmiştir.

İşte üzerinde yıllardır spekülasyonu, demagojisi yapılan kasa ve arşiv gerçeği budur.

DK, solda mağdur pozisyonu yaratmak isterken, bu iki şeyi kullanmıştır.

Hala da kullanmaktadır.

7 Haziran kararları ise Devrimci Çözüm yayın hayatına atılmasıyla alınan kararlardır. Gerçeklerin kamuoyunda açığa çıkacağı ideolojik mücadelenin dergi sayfalarında süreceği korkusu, bu kararları almaya sevk etmiştir. Amaç gerçekleri kamuoyuna yansıtmak değildir. Amaç kitle ve tekkesini yeni kararlarla denetim altına almak, yeni bir kemikleştirme

sürecine sokmaktı. Bu konuda kitleyi kemikleştirip, saldırgan tavırlara yöneltirken, cinayet dahil her türlü kirli yöntemi uygulama gibi bir çılgınlığa vardirmiştir. Kirlenmiş bir kitlenin örgütsel sorunları tartışma gerçekleri öğrenme gibi bir amacının olamayacağını biliyordu. Devrimci yaşamları 1-2 yılı bulmayan insanlar, örgütsel sorunlarla ilgili her şeyi konuşma hakkını kendilerinde gördükleri gibi lümpen kültürün taşıyıcıları olduklarını da gösterdiler.

Sosyalist Basın

DEVİRİMCİ ÖRGÜT VE ŞİDDET

“Bugün bu çelişme sol hareket içerisinde bir sürü suni kamplaşmanın doğmasına neden olmuştur. Bu kamplaşmada sağlıksız gelişmelerin bir sonucu olarak tarihat müritliğine benzeyen bir şekilde bağınaz olmayı da beraberinde getirmiştir. Bu kamplaşmaya suni diyoruz. Çünkü devrimci mücadelenin gerçek nedenlerine dayanan bir kamplaşma değildir. Hatta aralarındaki farklı noktaları bile bazı gruplar zor koyabilmektedir. Bazen bu farklılık sadece değişik sloganlar atma şeklinde bile kendini gösterebilmektedir. Ve bunun doğal sonucu olarak da, fraksiyonlar ha bire bölünmekte, her bölünün fraksiyon diğerine (oportünist, sosyal faşist, revizyonist, inkarcı) gibi suçlamalarda bulunmaktadırlar. Bu da sol harekette kavram kargaşasının hakim olmasına neden olmaktadır. Kamplara bağlı militanların birbirlerine karşı zor kullanmaları ise kargaşalığı daha da artırmakta, militanları birbirlerine karşı kemikleştirmekte ve sorunları içinden çıkılmaz hale getirmektedir. Tüm olumsuzluklardan suni kamplaşmanın yerine doğal kamplaşmayı sağladığımız zaman ancak kurtulunabilir. Ve bugün henüz bu noktaya gelmiş durumda değiliz. Bu noktaya gelebilmek için doğru devrimci bir önderlikten geçmek gerekir (teorik ve pratik olarak).” (Devrimci Sol; Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi, s. 92-93; Ağustos 1978)

Son birkaç ay içerisinde solda şiddet kullanımını yeniden güncelleştirdi. Devrimci Sol içinde meydana gelen bir dizi olay, bir süre sonra var olduğu iddia edilen iki kesim arasında zor kullanımına dönüşmesi bu güncelleşmenin nedeniydi.

Devrimci Sol içindeki ve kendi iç sorunları olan (ama aynı zamanda örgüt anlayışını kapsayan) gelişmeler karşılıklı bir dizi açıklama ve kararlardan sonra “gözüne alma” ya da “rehin alma” şeklinde ifade edilen zor fiilleriyle gerçek bir şiddet hareketine dönüştü.

Özellikle legal alanlarda ya da sabit yerlerde bulunan kişilerin şiddete maruz kalmaları, sol örgütleri de etkileyen sonuçlar yaratmaya başlamıştır.

Gerek Devrimci Sol saflarından, gerekse çeşitli sol örgütlerden bu konuda “girişimlerde” bulunulması talebi yükselmiştir.

Uzun yıllar sol içi çelişkilerin “politik mücadele yoluyla değil ideolojik mücadele yöntemiyle çözümlenmelidir” diyen Devrimci Sol’un karşı karşıya kaldığı bu durum, ister istemez Devrimci Sol’un geçmiş sözleri ve eylemi ile bugünü arasında bir karşılaştırmayı zorunlu hale getirmiştir. Ama bu sadece Devrimci Sol’a mevcut gelişmelerin yanlışlığını bir kez daha anımsatmaktan öte bir değere sahip değildir.

Sol içi çelişkilerin şiddet kullanarak çözülmesi ilke olarak Devrimci Sol dahil her kesim tarafından reddedilmektedir. Ama sorunların sadece belli bir ilke ortaya atmakla sona ermediği de görülmüştür.

Sol içi çelişkilerde şiddetin ilke olarak reddedilmesi, kendisini pratik-somut kurallarla tanımlamadığı sürece ve her sol örgütün bunları kendi örgüt anlayışı olarak benimsemedikçe, ilkenin soyut kalacağı açıktır.

Pratik-somut kurallar ise, sol içi çelişkilerde şiddetin ilke olarak reddedilmesinin sol örgütlerin olumsuzluklar karşısında elini kolunu bağlamayacak nitelikte olması gerekmektedir. Ülkemizdeki pratiğin gösterdiği en temel gerçeklerden birisi de, sol içi çelişkilerde şiddeti ilke olarak reddedenlerin sürekli bir “güç gösterisine” maruz bırakıldığıdır.

Sol içi çelişkilerde şiddeti ilke olarak reddeden örgütlere karşı yapılan “güç gösterileri”, sonal olarak bir taşla iki kuş vurma gibi garip bir makyavelizmi de içermektedir. Eğer bu türden tahriklere “ses çıkarılmazsa”, yapan taraf kendi kitlesine bunu kendi “gücünden çekinme” olarak sunabilmektedir.

Tersi yapılacak olursa, bu kez de ilkesizlikle, tutarsızlıkla suçlatılacaktır. Böylece “solda şiddetin ilke olarak reddedilmesi” kaba kuvvet gösterilerine zemin hazırlamaktadır.

Sorunun çözümü, her şeyden önce ilkenin benimsenmesinden geçer, ama bu ilkenin istismarına karşı pratik-somut kuralları da içerdiği sürece var edilebilir.

Devrimci Sol içindeki gelişmeler ve bunun yarattığı şiddet uygulamalarının karşısında (Devrimci Sol’un ve bazı sol örgütlerin eskiden yaptığı gibi) “şiddet kullanmayın” demek bu bağlamda bir şey ifade etmeyecektir.

Ayrıca, Devrimci Sol içindeki şiddet uygulamasında, bir sol örgütün kendi iç kurallarının (ki bu her devrimci örgütte tüzükte somutlaşır) ger-

ektirdiği devrimci şiddetle olan ilişkisi irdelenmek zorundadır.

Devrimci Sol uzun yıllar (1978'den beri) "partileşme süreci" içinde olduklarını iddia ettikleri için, bir tüzüğe sahip olmalarından söz edilemez.

Ama her örgüt, kendisini nasıl tanımlarsa tanımlasın, örgütsel ilişkilerini belli kurallara bağlamak durumundadır ve bu kurallar o örgütün tüm bireylerini bağlar. Devrimci Sol'un son yayınlarında 1990 tarihinde bu türden kurallar oluşturduğu ifade edilmektedir. Ancak görülen odur ki, Devrimci Sol bunları gerçek bir örgütsel işleyiş kuralları olarak değil, pratik gereksinimler için belirlemiştir. Dolayısıyla, bir örgüt tüzüğü anlamına gelmemektedir. Bunun da kendileri için örgüt sorununu ciddi bir biçimde ele almaları ve ilişkilerini sürekli kurallara bağlamalarını acil bir sorun haline getirmiştir diyebiliriz. Ancak bu sadece Devrimci Sol yöneticilerinin ve kadrolarının bir sorunudur ve sorunu çözmek kadar sorun olarak kabul etmek de onların iradesine bağlıdır.

Bu zaaf, eksiklikleri ve sorunlarıyla Devrimci Sol içindeki şiddet kullanımını ele alınmak zorundadır. Yani sorun sadece sol içi çelişkilerde şiddet kullanımını sorunu değildir.

Ortada önemli ve ciddi iddialar bulunmaktadır. Bir sol örgüt içinde "darbe" yapıldığı, örgüt malzemelerinin "gasp edildiği" ileri sürülmekte ve yöneticilerin, kadroların -en nazik deyimle- etkisizleştirildiği söylenmektedir.

Yöneticilerin "zor" kullanılarak "görevden alınması" dünya solunda yer yer görülmüştür. Hatta merkez komite toplantılarında silahlı çatışmalar ve ölümler olmuştur (Arnavutluk'da Enver Hoca ile Mehmet Şehu arasındaki "düello" en çarpıcı örnektir.) Bunlar ne denli yanlışsa, o denli de gerçeklerdir. Bu tür olaylar karşısında tavır almak bir şeydir, aynı olayları yaratmak ayrı bir şeydir. Keza Arnavutluk'ta olunca sessiz kalmak, ama başka bir yerde olunca kınama bildirimleri yayınlamak aynı olayları onaylamak olduğu gözden kaçırılmamalıdır.

Diğer yandan, bir örgüt içinde hiziplerin var olup olamayacağı doğrudan devrim teorisine bağlıdır. 12 Eylül sonrasında değişik oportünist ve revizyonist çevrelerin "kanatlı parti" anlayışı hizipçiliği meşrulaştırırken,

Leninist örgütler için hiziplerin varlığının kabul edilemez olduğu açıkça ilan edilmiştir. Bu nedenle, bir örgütün hizipler karşısındaki tutumu ile hizipleri kendi saflarından arındırması birbirine bağlıdır. Ve bu arındır-

ma sürecinde kullanılacak yöntemler genel olarak Marksist-Leninist örgüt anlayışı ile belirlenir. Hiçbir Marksist-Leninist örgüt (ya da bu iddiada bulunan örgütler) kendi içinde irade ve eylem birliğinin bölünmesine göz yumamaz. Ama kendisini ayrı olarak tanımlamış ve merkezi örgütün dışına çıkmış ve de çıktığını açıkça beyan etmiş bir oluşumun da “iç ilişki” olarak değerlendirilmesi olanaksızdır. Böyle bir gelişme ortaya çıktığı andan itibaren, sorun, sol içi çelişkilerin şiddet kullanılmadan çözümlenmesi temelinde ele alınabilir.

Devrimci Sol içindeki gelişmeler ve şiddet kullanımı, Marksist-Leninist bilincin ne denli önemli olduğunu bir kez daha tanıtlamıştır. Her durumda Devrimci Sol’un Leninist örgütlenmelerin genel kurallarını yaşama geçirmesi gereklidir ve bunu yapabildiği sürece gerçek bir örgüt olma noktasına gelebilecektir “Bütünün parçaya, öncünün arda kalana komple güvensizliğinin bir ifadesi” olan tüzük olmaksızın (isterse bazı sol oluşumların yaptığı gibi “inşa örgütü” bağlamında) her türlü şiddet kendine haklılık zemini bulacağı unutulmamalıdır.

“Tüzüğe neden daha önce gereksinme duymadık?” diye soruyor Lenin.

“Çünkü parti, aralarında herhangi örgütsel bağlar bulunmayan ayrı gruplardan oluşuyordu. Herhangi birey bu gruplardan birinden ötekine kendi ,tatlı canı‘ nasıl isterse, öyle geçebilirdi; çünkü bütün iradesinin kalıba dökülmüş ifadesi ile karşı karşıya değildir. Gruplar içindeki anlaşmazlıklar tüzüğe göre değil, mücadele ve istifa tehditleriyle çözümleniyordu.

Grupyar döneminde bu doğaldı ve kaçınılmazdı. Oblomov’un rahat sabahlıklı, pufla terlikli evcimen yaşamına alışmış kişiler için resmi tüzük dardır, sınırlayıcıdır, sıkıcıdır. değersizdir, bürokratiktir. Kölelik bağıdır, özgür ideolojik mücadele ,sürecine‘ vurulmuş bin zincirdir. Aristokratik anarşizm dar çevre bağlarını geniş parti bağı ile yer değiştirmesi için resmi tüzüğe gerek olduğunu anlayamaz. Bir grubun iç bağlarına ya da gruplar arasındaki bağlara resmi bir biçim vermek hem gereksiz, hem olanaksızdır; çünkü bu bağlar ya kişisel dostluklara ya da herhangi bir nedene bağlanamayan içgüdüsel bir ,güvene‘ dayanılıyordu. Parti bağının ise bunlardan hiçbirisine dayanmaması gerekir; parti bağı bunlara dayanamaz; bu bağ biçimsel, ,bürokratik‘ bir dille -disiplinsiz aydın açısından bürokratik- yazılmış bir tüzük üzerine oturmalıdır. Bizi, gruplara özgü kaptislerden ve inatçılıktan özgür ve ancak bu tüzüğe bağlı kalmak koruyabilir.

“Ben, yalnızca bir grubun üyesi iken -bu, altı kişilik yazı kurulu grubu olsun, Iskra örgütü olsun fark etmez- herhangi bir gerekçe ya da neden göstermeksizin salt güven duymadığımı söyleyerek, örneğin bay x ile çalışmayı reddetmeye hakkım vardı, bunu haklı gösterebilirdim. Ama şimdi partinin üyesi haline geldiğime göre, artık genel olarak güvensizlik öne sürmeye hiç hakkım yoktur, çünkü bu eski grupların bütün kaprislerine ve saçma arzularına kapıyı ardına kadar açmak demek olur; ‚güvenimin‘ ya da ‚güvensizliğimin‘ resmi gerekçelerini göstermek, yani programımızın, taktiklerimizin ya da tüzüğümüzün resmen ortaya konmuş bir ilkesini anmak zorundayım; herhangi bir gerekçe göstermeksizin, güvenimi‘ ya da “güvensizliğimi” ifade etmemek gerekir; her türlü kararımın -ve genel olarak partinin her bölümünün bütün kararları içinde böyle hesabını tüm partiye vermem gerektiğini kabul etmeliyim, duyduğum ‚güvensizliği‘ ifade ederken ya da güvensizlikten doğan düşünceler isteklerin kabul edilmesini sağlamaya çalışırken, resmen belirlenmiş usullere sıkı sıkıya bağlı kalmalıyım.” (abç) (Lenin, Bir Adım İleri, İki Adım Geri, s. 241-242)

Leninist bir örgütlenmede yetki ve sorumlulukların belirlenmesi, bunların nasıl kullanılacağı ve hangi organlara bağlı olacağından, kişilerin örgüt karşısındaki konumu, durumu ve hakları her zaman tüzükte ifadesini bulur ve tüzük “irade ve eylem birliği”nin “disiplin birliği” ile bütünleşmesini sağlar. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu olmadığı sürece gerçek bir örgütlenmeden söz edilemez ve her türlü davranış kendisini bu ortamda meşrulaştırabilir. Ve böyle bir meşrulaştırma ister istemez karşılıklı iddialarla varlığını sürdürecektir. Bunu ortadan kaldırmanın yolu hiçbir biçimde tek yönlü ya da karşılıklı şiddet kullanımından geçmemelidir.

Devrimci Sol’un bu süreci kendileri açısından olduğu kadar ülkemiz solu açısından da ders alınması gereken olguları içermektedir. Belki de en önemli ders, solda ortaya çıkan ayrılıklardan bir çıkar bekleyenlerin “tarafsızlık” adı altında bir taraf olmaları ve aynı “tarafsızlık” adı altında kimin ya da kimlerin “galip” çıkacağını beklemeleridir. Bu tutum, ister Devrimci Sol’da olduğu gibi gelişsin, ister ideolojik-politik farklılıktan kaynaklansın, her türden iç çelişkide zor kullanımını kuralılaşdırmakta ve teşvik etmektedir. Sol oluşumların yapabileceği en önemli tutum, bu tür teşviklere zemin hazırlamaktan geçer. Devrimci Sol içinde ortaya çıkan gelişmelerin yarattığı insan kayıpları -hangi nedenle olursa olsun

yılların yarattığı belli bir birikimin de yok olması anlamına geldiği hep anımsanmalıdır.

Ama hiçbir şey yaşanan olayları haklı ve mazur gösteremez. Özellikle illegal ve açık alanlarda bulunan bireylere yönelik “kaçırma”, “rehin alma”, “gözaltına alma” (ne ad verilirse verilsin) fiilleri kaba zor kullanımını da beraberinde getirerek kitle üzerinde olumsuz sonuçlar doğurmaktadır.

İllegal kadrolar açısından ise, oligarşinin yoğun imha operasyonları karşısında tam bir moral bozukluğu yaratarak genel bir panik ortamının gelişmesi söz konusu olacaktır. Her iki düzeyde yaşanan ve yaşanılacak olumsuzluklar devrimci sorumluluk gereği durdurulmalıdır.

KURTULUŞ CEPHESİ

Mayıs 1993

SOL İÇİ ÇATIŞMALAR ARTARAK SÜRÜYOR

Devrimci Sol'da ortaya çıkan bölünmenin ardından Dursun Karataşçıların Bedri Yağan taraftarlarına karşı ilan ettikleri 2 nolu karardan sonra Devrimci Çözüm Dergisi'ne silahlı baskın yapıldı. Dergiye baskın düzenleyen D.Karataşçılar içeridekileri silahla taradılar. Dergiye o gün ilk kez geldiği söylenen 15 yaşındaki bir kız aldığı bir isabet sonucu gözünü kaybetti. Açılan ateş sonucu toplam 7 kişi yaralandı.

Devrimci adaleti sağlama adı altında sosyalist bir dergiyi silahla basıp içeridekileri gelişigüzel taramak Türkiye'de ilk kez oluyordu. Olayın ardından, Halkın Gücü Gazetesi Sahibi Rıza Güneşer öldürüldü ve Talat isimli şahıs ise yaralandı. Bedri Yağan kanadının yaptığı açıklamada, Halkın Gücü Gazetesi Sahibi Rıza Güneşer'in Devrimci Çözüm Dergisi'ne yapılan silahlı baskına katılan ve baskını yöneten ve başka benzeri saldırılarda görev alan kişi olduğu için, Talat isimli kişinin ise gene devrimcilere karşı silahlı saldırılara katıldığı için cezalandırıldıkları iddia edildi.

Devrimci Çözüm Dergisi'ne yapılan silahlı baskının ardından Dursun Karataşçılar Aydınlar Matbaası'nı basarak içerideki eşyaları tahrip ettiler ve Devrimci Çözüm Dergisi'ni basmaya devam etmesi halinde, matbaayı yakacaklarını ileri sürdüler. Matbaa yakma tehdidi de Türkiye solu için yeni bir gelişme idi. Sosyalist basından çeşitli dergiler Devrimci Çözüm Dergisi'ne yapılan silahlı baskını ve Aydınlar Matbaası'nın basılıp tahrip edilmesini ve yakılmayla tehdit edilmesini kınadılar. Basın özgürlüğünü savunmak için Aydınlar Matbaası önünde bir süre dayanışma nöbet tuttu.

Bu sorumsuz ve ilkesiz tutumlar Sağmalcılar Cezaevi'nde yatan Erdoğan Eliuygun adlı devrimcinin katledilmesine götürüldü. Saldırganlar kapıları birbiri ardından patlatarak üst kata çıkıp yanlarında getirdikleri silahlar ve şişlerle Erdoğan Eliuygun'un bulunduğu koğuşa saldırdılar ve Erdoğan Eliuygun'u öldürdüler. Saldırı sonucu 7 kişi de yaralandı.

Bu cinayetin nasıl acımasızca işlendiğini Mücadele Dergisi'nden okuyanlar, eğer merhamet ve vicdan sahibi iseler insanlıklarından utanacak-

lardır.

Bu gözü dönmüş saldırı sonucu hayatını kaybeden Erdoğan Eliuygun Karacaahmet Mezarlığı'nda, Devrimci Sol şehitliğinde yatan kardeşi Hasan Eliuygun'un yakınında bir yere gömüldü. Erdoğan Eliuygun'un cenaze törenine bir grup Odak taraftarı da katıldı. Mezarlıkta çok sayıda polis vardı. Cenaze çeşitli engellemeler nedeniyle saatlerce geç geldi. Mezarlık içinde yapılan dini törenin ardından Erdoğan Eliuygun'un tabutu omuzlarda taşınarak yürüyüşe geçildi. Devrimci Çözüm Dergisi ve Devrimci Sol Güçler adına açılan çeşitli pankartlar bir süre sonra polis müdahalesiyle toplandı.

Erdoğan'ın mezarı başına gelindiğinde, tabutun kapağı açıldı. Erdoğan'ın yüzündeki örtü kaldırıldı. Annesi ve abası öldürülen evlatlarının yüzünü defalarca öptüler. Annesi oğlunun çiçekleri sevdiğini söyledi ve Erdoğan'ın göğsünü karanfillerle süsledi. Oğlunun onurlu bir insan olduğunu, D.Karataş'ın hizmetine girmediği için, D.Karataş'ın emriyle ve devletin işbirliğiyle öldürüldüğünü iddia etti. Her ikisi de şehit olan oğulları Hasan ve Erdoğan ile gurur duyduğunu söyledi.

Mezarı başında söylenen türküler ve devrim andının ardından cenazeye katılan kitle mezarlık çıkışına kadar topluca yürüyüp çıkışta dağıldılar.

D.Karataş önderliğindeki Devrimci Solcular bu cinayetle yetinmeyip 29 Temmuz'da Aydınlar Matbaası'nı yakarak devletin bile üstlenemeyeceği bir kötülüğü yaptılar.

Bu tüyler ürpertici cinayetler ve saldırılar hangi mantığın ürünüdür?

Nasıl bir devrimci adalet anlayışı ki bu, silahla dergi basıyor ve darbeci diye 15 yaşında kızları gözünden vuruyor. İşkenceden yeni çıkmış, yılların devrimcisini öldürüyor ve ilerici yayınları basan Aydınlar Matbaası'nı yakıyor!..

Sol içi çatışmalara ve cinayetlere karşı çıkmamız yüzünden dergimize bazı Devrimci Sol tutsaklarından, çoğu "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş!" ile biten mektuplar geliyor. Bu mektuplarda bizim "darbeci"leri savunduğumuz iddia ediliyor. Kimisi "Gözünüz aydın, oligarşi yakında sırtınızı sıvazlayacak" gibi tuhaf başlangıçlar yapıyor. "Aklınızı başınıza alın, yarın çok geç olabilir" yollu tehditler savuruyorlar.

Darbeci diye adlandırdıkları Bedri Yağancılara karşı yaptıklarını bize karşı da yapacaklarını ima ediyorlar: "Darbeciler tarihin karanlığına

gömülmeye başladılar bile. Onlarla birlikte destekçileri de boğulacaktır ergeç.” Aralarında bize daha önce kaç devrimci kanına girdiğimizi unutturmaya çalıştığımızı söyleyenler de var.

Belli ki bu mektuplar ısmarlama yazdırılmış. Belli başlı sosyalist dergilere gelişigüzel yazılmış mektuplar.

Mektuplar bize “Tarihini sol içi çatışmalarla yazan sizler şimdi bize akıl veriyorsunuz” derken, açıkça yanılıyor. Biz bugüne kadar hiç devrimci kanına girmedik. Sol içi çatışmalara girmedik. Savunma maksadıyla bile, istemeden dahi olsa, hiçbir devrimciyi öldürmedik. Bundan sonra da hiçbir devrimcinin kanına girmeyi istemeyiz.

Biz yalnızca devrimci sorumluluğumuzun gerektirdiğini yapmaya çalışıyoruz. Vicdan sahibi insanların davranması gerektiği gibi davranma çabasındayız.

Biz yalnızca inandığımız şeyleri savunmaya çalışıyoruz.

Her türlü haksızlığa karşı çıkmayı, yalnızca faşizm adına değil, sol adına yapılan haksızlıklara da karşı çıkmayı görev biliyoruz. Devrimci adalet anlayışımız budur.

Bu tür iftiraları, karalamaları, tehdit ve hakaretleri de üzülerək karşıyoruz. Ancak kimse bizden devrimcilik adına, devrimcilere, tüm devrimci harekete, devrim davasına yaptıkları kötülükleri onaylamamızı beklemesin.

ODAK DERGİSİ

Basın ve Kamuoyuna

Dursun Karataş taraftarı Dev-Solcular devrimci ilke ve değerleri çiğneyerek demokrasi mücadelesine zarar vermeye devam ediyor.

Sözde devrimci adalet gerçekleştirme adı altında, her türlü devrimci ilke ve değeri ayaklar altına alacak şekilde sol içi şiddeti tırmandıran ve devrimcilerin hayatına kasteden bu gurup, daha önce de, Devrimci Çözüm dergisini basarak içerdekileri gelişi güzel taramış, 7 kişiyi çeşitli yerlerinde yaralarken 15 yaşındaki bir kızanda gözünü kör etmiştir. Son olarak bu gurup sosyalist dergilerin ve demokratik kamuoyunun kendilerine yaptığı her türlü uyarıya rağmen tuttuğu olumsuz yolda ısrarla yürümüş ve pek çok devrimci çevrinin yayınlarını basan Aydınlar matbasını yakmıştır.

Ülkemiz devrimci hareketi tarihinde böyle bir saldırganlık görülmemiştir, ilktir. Bu saldırganlığı bugün ne devlet ne faşistler, ne de dinci fanatikler göze alabilmektedir. Hiçbir ilerici değerler bağdaşmayan, özgürlük ve demokrasi düşmanı bir saplantının ürünü olan bu saldırganlığın gelişimini kaygıyla izliyoruz ve bir an önce son bulmasını istiyoruz.

30. 07.1993

ODAK DERGİSİ

İHD Devrimci çözümün basılmasını kınadı;

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şube Başkanı Ercan Kaner Devrimci Çözüm dergisine yapılan baskını kınadıklarını açıkladı. Kaner, örgüt içi siyasal anlaşmazlıkların karşılıklı hak ihlalleri boyutuna ulaşması endişe verici olduğunu belirtti.

Kaner, şunları söyledi; “İnsanların kendilerini serbestçe ifade edebilmelerine olanak tanınmakta, bunun da ötesinde insanları cezalandırma hakkına sahip olduğu ifade edilerek, bu, hayata geçirilmektedir. Devlete ait olan bir çok uygulamanın önüne “devrimci” etiketini geçirilmesi durumu kurtarmaya yetmemektedir. Gözaltı, sorgulama, gibi deyimlerin rahatlıkla kullanılması son derece şaşırtıcıdır” diye ifade etti.

24 Haziran 1993 Gündem gazetesi.

Büyük Ayıp: SOL İÇİ ŞİDDET

Cehalet şiddetin anasıdır. Bilginin, mantığın olmadığı yerde mantıksızlık hüküm sürer. Mantıksızlık ise, olaylar ve olgular karşısında akıl yolunu reddeder. Çünkü yol yöntem bilmez, kestirme yöntemler seçer ve sonuçta çaresizlik akıl dışılığı bayraklaştırır. Bir kez akıldışlığın girdabına girilmeye görsün, tüm mantıksallık yok olur. Var olan değerler, ahlaki ölçütler, toplumsal hukuk kuralları, hümanizm ve bir bütün olarak insani yanlar rafa kalkar ve bunların yerine kural tanımazlık ikame edilir. Ya da uç nokta olan şiddet yolu seçilir. Şiddetin her şeyi çözeceği ve yoluna koyacağı zor yöntemi uygulandığında sorun olmaktan çıkacak ve her şey eskisi gibi yerli yerine oturacak, ortalık sültilman olacaktır. Umulur ki, işleyen sürecin çeşitli etkileşimleri, gerekleri olarak oluşan ve patlayan olgu, zor yöntemle eski statüko içine hapsedilecek... Bu cehaletin, akıldışlığın ve sübjektivizmin mantığıdır.

Türk ve Kürt solu sözü edilen mantıksızlığı, dozajı farklı düzeylerde olmak üzere, hep yaşaya gelmiştir. Zor veya şiddet olgusunu “Demoklesin kılıcı” gibi içsel sorunlarda kullanmayı bir gelenek haline getirip her şeye muktedir bir yöntem olarak algılamışlardır.

Devrimciler açısından zor olgusu çoğu kez yanlış anlaşılmiş ve uygulanmıştır.

Zor, değişime yönelmiş bir olgunun var olan nicel birikimini nitele dönüştürmede bir ... gerekir. Her hal ve şartta zor devrimcilerin başvuracağı bir yöntem değildir. Bu genel anlamda böyle, özelde sol içinde zor yöntemi ise devrimcilerin en uzak olması gereken bir olgudur.

12 Eylül öncesinde Kürt sol hareketleri arasındaki çatışmalar sonucunda yetişkin kadro ve sıradan köylülere varana kadar yüzlerle ifade edilen katliama dönüşmüş, bunun yarattığı olumsuzlukları ise hala duyumsamak mümkün. Aynı durum Türk solunda da yaşanmış ve onlarca nitelikli

kadro sırf farklı fraksiyondan olduğu ve kendi alanlarında politika yapmaya çalıştığı vb. nedenlerle katledilmiştir.

Halkı örgütlemesinde ya da farklı siyasi anlayışların birbirini ikna etmede yöntem, doğrular ve bilimsel gerçeklikler, düşüncelerdir. Oysa kestirme yöntem olarak terörize etme seçilmiş, akıldışıcılık bayraklaştırılmıştır.

Yine siyasi yapılanmaların birçoğunda içsel sorunların çözümünde şiddet olgusu başrolü oynamıştır veya tek yöntem olarak uygulanmıştır. Bu anlamda sicili kabarık olan çevreler biliniyor.

Devrimci-komünist parti ya da örgütlerde demokrasi, kolektivizm, demokratik merkezîyetçilik vb. normlar, sorunlar karşısında uygulanacak yegane yöntemler olacağına, bu Marksist işleyiş tarzı çoğunlukla rafta tutulmuştur.

Rafta tutulmasının başlıca iki nedeni var: İlki, zaten bu Marksist işleyiş tarzlarının kavranılamamış olmasının sonucunda, uygulanır yöntemler olarak ihtiyaç duyulmaması. İkincisi ise, doğru işleyiş tarzının bilinç, esneklik, hoşgörü ve kendine (ideolojik-politik) güven gerektireceğinden ve meşakkatli bir yol olduğundan, bunun yerine her derde deva(!) şiddet yöntemi seçilmektedir. Bu, Türk ve Kürt solunun (tümü değil elbet) büyük bir ayıbıdır,

Bu anlamda son birkaç aydır Devrimci Sol çevresinde yaşanıyor bu trajedi. Devrimci Sol'da başlayan iç sorunlar kopuşma noktasına gelmiştir ve sonuçta iki taraf olarak ortaya çıkmıştır. Şu nedenle veya bu nedenle, haklı ya da haksız, gelinen aşamada iki olgu olarak var olmuşlardı.

Görünen o ki, gerekçeler ne olursa olsun, ayrılan tarafa yönelik, D. Karataş öncülüğündeki taraf, ayrılığa tahammülsüz. Ayrılan kesime yönelik değişik dozda saldırılar gerçekleştirilmiş, bu saldırılar sonucu Muammer AYDIN, Ercan TEMELLI, Ercan ŞAKAR ile birlikte toplam 7 kişi yaşamlarını yitirirken, Ankara'da saldırıya uğrayan Mehmet Kılıç ağır yaralı olarak kurtulmuş ve diğer yandan Devrimci Çözüm Dergisi'ne muhtelif zamanlarda saldırılar gerçekleştirilmiş, en son olarak ise silahla yere yatırılan insanlar taranarak bir katliam provası yapılmıştır. Saldırıda 4 kişi ağır yaralanarak tedaviye alınmıştır. Ayrıca değişik yer ve zamanda birçok insana saldırılmıştır. Ve bunlar "devrimci adalet" adına yapılmıştır. Saldıra taraf kim olursa olsun, bunun devrimci adalet anlayışıyla bir ilg-

isinin olamayacağı açıktır.

Bu davranış biçimi, baştan da belirtildiği gibi, devrimcilerin seçeceği mantıklı bir yöntem olamaz. Bu, hırçınlığın, zayıflığın, ideolojik-politik olarak kendine güvensizliğin bir sonucu olarak tezahür edecek davranış şeklidir. Devrimciler toplumu değiştirmeye, yeniyi kurmaya aday insanlar olarak her zaman medeni ve Marksist yöntemleri tercih etmek zorundadır.

Kendine, çevresine ve topluma zarar verecek davranışlara tenezzül etmemelidir.

Sonuç olarak diyoruz ki; her iki taraf açısından da iç deşifreye yol açan, iç erozyona neden olan ve moralman birçok insanı devrimci kavgadan soğutan, düşmanı sevindirip avuç oğuşturutan bu şiddet yöntemine son verilmelidir. Bunun yerine mantık, bilim ve dostane yöntemler tercih edilmelidir.

İşlenen şiddet yöntemi, altından kalkması güç veballer doğuracaktır.

Geç kalınmış da olsa, şiddet tercih edilmemek üzere kaldırılmalı, devrimci kanı akıtılmamalıdır.

Newroz, Temmuz 1993

DEVRİMCİ SOL'DA VAHİM GELİŞMELER

Devrimci Sol'da yaşanan bölünmeyi izleyen olaylar, bugün tüm devrimci kamuoyunda derin bir kaygıyla izlenmektedir. Bölünmenin taraflarından birinin ("DK kanadı") ilişkilerdeki gerginliği tırmandırmaya duyduğu özel eğilim ve bu doğrultuda harcadığı özel çaba, nihayet devrimci kanı akıtmak vahim aşamasına gelip varmıştır. Devrimci örgüt ve çevrelerin kavga ve çatışmaların önünü almak için özellikle Avrupa'da harcadığı çaba, taraflardan birinin katı, sekte ve sorumsuz tutumu nedeniyle maalesef hiçbir sonuç vermemiştir.

Şu ana kadar üç devrimci öldürülmüştür. Bu aşamadan sonra olayların nerede ve nasıl duracağını kimse kestirememektedir. Zira arkadaşları öldürülen öteki kanat "hesap sormak"tan söz ederken, şu ana kadar üç devrimcinin öldürülmesinden sorumlu olan taraf "iş sonuna kadar götürmekten" dem vurmakta, "bir tek darbeci kalmayınca kadar sürdüreceğiz bu mücadeleyi" türünden, tuhaf, anlaşılması güç ve ürkütücü iddialarda bulunmaktadır.

Devrimci Sol'da gelişmelerin bugün aldığı biçim, bir siyasal sorumsuzluk boyutunu aşmış, her türlü provokasyona açık bir çılgınlık noktasına varmıştır. Bugün izlenen tutumları "sağduyuyu yitirmek" olarak tanımlamak hayli yetersiz bir ifade olarak kalmaktadır. Politik-örgütsel ayrılıklara şiddet bulaştıranlar, bunu devrimci kanı akıtmaya vardırırlar, sağduyularından da öte, tümünden akıllarını yitirmiş olmalıdırlar.

Olanları "oligarşi" özel bir ilgiyle ve büyük bir keyifle izliyor. Devletin yıllardır Devrimci Sol'a vuramadığı düzeyde darbeleri, Devrimci Sol kendi kendine vuruyor. Hiç de salt bölünme yaşadığı için değil, fakat bölünmenin ortaya çıkardığı sorunları ideolojik-politik mücadele yerine, her türlü zor ve zorbalık yöntemi kullanarak sözde çözmeye çalıştığı için!

Bugüne kadar kimsenin zedeleyemediği saygınlığını, Devrimci Sol yazık ki bizzat kendi eliyle kendi kendine zedelemektedir. Çatışmanın havasına kendini kaptıranlar bunun ne ölçüde farkındadırlar acaba?

Devrimci Sol Türkiye devrimci hareketi içinde her zaman kendine özgü yeri olmuş bir harekettir. Geleneksel olarak popülizm ve demokratizm ile malül Türkiye devrimci hareketi içinde Devrimci Sol bu ideolojik-poli-

tik hususiyetlerle en çok yoğrulmuş, onu sindirilmiş bir kimlik ve kişilik haline getirmiş bir örgüttür. Devrimci Sol bu ideolojik kimliği aynı zamanda buna uygun düşen bir sınıfsal yönelim ve gelişmeyle de en tutarlı bir biçimde kaynaştırmış bir örgüttür. Devrimci hareketimiz içinde “işçi sınıfı yönelimi”nin moda olduğu yeniden toparlanma döneminde bile, Devrimci Sol kendi geleneksel sosyal tabanına özel bir bağlılık göstermiş, dahası bundan övünç duyabilmiştir. Devrimci Sol demek, öğrenciler,-gecekondu halkı, memurlar ve şehir küçük burjuvazisinin bazı öteki katmanları demektir. O bu anlamda, sevdiği ve sık sık kullandığı bir ifadeyle, tam bir “halk hareketi”dir.

Bu ideolojik ve sınıfsal kimliği, bunlarla örtüşen bir politik mücadele anlayışı tamamlamaktadır. Bireysel terörü sistemli bir politik mücadele yöntemi olarak benimseyen Devrimci Sol, öte yandan, popülist söylemlerle yürüttüğü aygın bir kitle çalışmasını, bununla başarılı bir biçimde birleştirip bağdaştırabilen çok kendine özgü bir harekettir. Hemen her devrimci çevrenin bireysel terörü bir çizgi haline getirdiği için eleştirdiği Devrimci Sol, ilginçtir, bugün devrimci hareket içinde tartışmasız en geniş kitle tabanına sahip bir örgüt, daha doğrusu, yeni dönemde bir ölçüde kitleselleşmeyi başarabilmiş tek örgüttür.

12 Eylül’le birlikte büyük örgütsel darbeler alan ve siyasal poliste gösterdiği genel olarak olumsuz tavırla moral açıdan da bir yıkım yaşayan Devrimci Sol, kısa bir bocalama döneminin ardından, cezaevi direnişlerindeki etkin rolü ve sıkıyönetim mahkemelerindeki dirençli devrimci tutumuyla moral yönden kendini yenilemiş, bu süreç içerisinde kadro güçlerini de yeniden toparlamayı başarmıştır. Denebilir ki, yeni döneme moral güç ve politik dinamizm yönünden nispeten güçlü giren pek az örgütten biri olmuştur.

Bu ona hızlı bir gelişme olanağı sağlamış, solda 1987-90 yıllarını kapsayan genel toparlanma döneminde, nispeten başarılı olan hemen tek örgüt Devrimci Sol olmuştur.

Solda özellikle 1987’den itibaren hız kazanan toparlanma çabaları, gerçekte, gerek yenilgi döneminin aşılama etkileri ve gerekse uluslararası planda esen ters rüzgarlarnedeniyle, sürekli bir tasfiyeci erozyonla iç içe gitmiştir. Devrimci Sol, örgütten ve mücadeleden kaçışta ifadesini bulan bu tasfiyeci tahribat karşısında nispeten sağlam durmayı başaran az sayıda örgütten biri olmuştur aynı zamanda. Türkiye’nin yakın geçmişine

güçlü bir biçimde damgasını vuran devrimci küçük burjuva radikalizmi, pek çok örgütün şahsında sona erer ya da hiç değilse güçten düşerken, Devrimci Sol şahsında dikkate değer bir dirençle varlığını sürdürülmüştür.

Fakat son iki yılın solda tasfiyeciliğin yeni dönemine zemin olan koşullarını geriletici etkisinden Devrimci Sol'un da kendini kurtaramadığı, bugün artık tüm açıklığı ile ortaya çıkmış bulunuyor. Ekim'in solda tasfiyeciliğin yeni dönemine ilişkin tahlilini ortaya koyduğu sıralarda (Ekim 1992) PKK ile birlikte Devrimci Sol da az çok sorunsuz görünüyordu. Dahası kamuoyuna "partinin arifesinde", yeni bir atılımın eşiğinde olduğuna dair mesajlar veriyordu. Oysa bugün ortaya çıkmıştır ki, tam da bu tarih, Devrimci Sol'da küçük burjuva yapının ve geleneklerin kaynaklık ettiği birikmiş sorunların ve zaafaların yıkıcı bir biçimde patlak verdiği tarihtir.

Kendi aralarındaki tartışmalara göre, Devrimci Sol'da gerilemenin başlangıcını işaretleyen tarih, 1991 yazıdır. Solda yeni bir tasfiyeci erozyona yol açan gelişme ve koşullarla birlikte ele alındığında, bu tarih anlamlı ve açıklayıcıdır. Fakat şunu belirtelim ki, Devrimci Sol'un durumu kendine yine de özgüdür. Zira o yanlış bir eylem çizgisi izleyerek de olsa, teslimiyetin ve sinmişliğin egemen olduğu bir ortamda, direniş çizgisinde ısrar etmiş, bunun için ağır bedeller ödemeyi göze almıştır.

Bu nedenle, devlet gücünü, şiddetini, acımasızlığını özellikle Devrimci Sol üzerinde yoğunlaştırdı. Her olanağı ve fırsatı kullanarak kanlı bir imha savaşı yürüttü. Devrimci Sol buna karşı direndi fakat bu çapta bir karşı-devrim yüklenmesinin tahrip edici etkilerinden de kendini kurtaramadı.

Bugün en sağlıksız ve yıkıcı bir biçimde patlak veren iç sorunları ve onların ortaya çıkış biçimini, bu dış basınçtan ayrı düşünmek mümkün değil.

Devrimci Sol içinde bugün yaşanan iç çatışmanın en sağlıksız yanı, onun kendini, kendi yapısal zaafaları temelinde ve kendisini çevreleyen koşullar içinde tahlil etmek yeteneği gösterememesidir. Yazık ki Devrimci Sol kendisine bakamıyor, bunu başaramıyor. "Tek adam yönetimi" ya da "darbeci müdahale"ye dayalı yüzeysel açıklamalar bu yeteneksizliğin göstergeleridir.

Devrimci Sol gerçekliğine ilişkin bir ideolojik ve sınıfsal tahlil ortaya koyamayanların, Devrimci Sol'u temsil etmek iddiası üzerinde bir kör

döğüşü yaşayarak boğaz boğaza gelmeleri çok da şaşırtıcı değildir.

Her ağır bunalım, bunalımı yaşayan bünye içinde yer alanlar için ona dıştan bakabilmek, onu nesnel gerçekliği ile tahlil etmek, anlamak ve ileriye doğru aşmak için bir olanaktır da aynı zamanda. Fakat yazık ki Devrimci Sol'un önder kadroları bunalımı günah keçileriyle izah etmek yolunu tutarak, böylece dünkü Devrimci Sol'un da çok çok gerisine düşüyorlar.

Popülizme ve demokratizme, daha genel planda küçük burjuva demokrasisine karşı mücadele içinde kendi kimliğini bulan Ekim Devrimci Sol'u çok iyi tanımaktadır. Onun devrimciliğinin bugünkü politik önemi kadar, tarihsel ve sınıfsal anlamı ve sınırlarının da tümüyle bilincindedir.

Bu ikincisine ilişkin açıklık ne olursa olsun, bizi ortaya çıkığımız andan itibaren daha çok ilki, Devrimci Sol'un gösterdiği direnişin taşıdığı politik önem ilgilendirdi. Bireysel terör çizgisinin yanlışlığı ve politik mücadeleye verdiği zararlar üzerine konuşmak kolaydı. Fakat biz, en pespaye bir tasfiyeciliğın, teslimiyetin, mücadeleden ve örgütten kaçışın etkin olduğu bir ortamda, yanlış biçimler içinde olsa bile doğru yolu, diktatörlüğe karşı devrimci direniş yolunu tutmanın anlam ve önemi üzerine konuşmayı yeğledik.

Aynı nedenledir ki, iç sorunlar nedeniyle bugün gücünün, dikkatinin ve enerjisinin büyük bir bölümünü kendi kendine yönelmiş bulunan bir Devrimci Sol'un bu durumunu, devrimci harekete ve devrimci mücadeleye önemli bir darbe sayıyoruz. Bu olumsuz durumu sürdürenler, dahası derinleştirenler, düşmanın sevincini, devrimcilerin ise acısını çoğaltmaktadırlar.

Devrimci Sol bir sınavdan geçiyor ve yazık ki bu sınav halihazırda kötü bir seyir izliyor.

Devrimci Sol'un iç süreçlerinde yaşanan çelişkinin silahlı tasfiye yöntemiyle çözülmeye çalışılması sorunu yalnızca Devrimci Solcuların değil, bütün devrimci-sosyalist güçlerin de sorunu Kamuoyuna "Dursuncularla Bedricilerin hesaplaşması" şeklinde yansıyan çatışma sürüyor. Ve daha şimdiden yarım düzine devrimci ölmüş, bir düzineden fazla devrimci de yaralanmıştır. Böylesi trajik çatışmalarda taraf olmak için, önce kimin saldırdığına ya da saldırmaya devam ettiğine bakılır. Şu grup haksız, şu grup haklı, çünkü ilk saldıran şunlar vs. türünden açıklamalar yapılır,

çatışmanın bir an önce durması istenir. Kuşkusuz bunlar soruna karşı sosyalist duyarlılığı artırıcı, olumlu gelişmelerdir. Ne var ki, sorunun global düzeyde ve gelenek boyutunda çözümü ile ilişkilendirilemeyen bu tür iyi niyetli girişimler ancak “günü kurtarmaya”, mevcut çatışmayı sonuçlandırmaya yardımcı olan sınırlı girişimlerdir.

Sorunun bir arka planı var. Arka planda bir gelenek var. Uluslararası komünist hareketin yarattığı bu gelenekte, örgütsel iç süreçlerde ortaya çıkan kaçınılmaz çelişkilerin “hallinde” çoğunlukla kalem yerine kılıç kullanma eğilimi var. Otuzlu yılların dehşet verici tasfiyeleri, komünist hareketin tarih sayfalarına “lanetliler” şeklinde kaydedilen Troçkilerin ya da Mehmet Şehu’ların trajik sonları sözkonusu geleneği yaratan ve güçlendiren olaylardır. Sosyalist örgütlerde açığa çıkan çelişkilerin çözümünde kalem yerine kılıç kullanmayı meşru gören bu gelenek sürdükçe, daha çok Troçki, daha çok Mehmet Şehu, daha çok “Bedri Yağan taraftarı” olacaktır!

Uygulanagelen silahlı tasfiye yöntemlerinin zaten ciddi şekilde prestij kaybına uğramış olan sosyalizme daha çok puan kaybettirdiği gerçeği uyarıcı olmalıdır. Geri toplumların burjuva örgütlenmeleri bir yana, artık genel olarak burjuva fraksiyonları arasında bile çok az kullanılan silahlı tasfiye yöntemleri sosyalistlerin dünyasından uzaklaştırılmalı, bu yönde bir ideolojik kültür - bir yeni gelenek yaratılmalıdır.

Şimdi, acil bir istek: Silahlı tasfiye yöntemini kullanmakta ısrarlı gözüken Devrimci Sol’un “D.K. önderliği” devrimci kanı dökmekten ve muhalif addedilen devrimcilerin gazete ve dergilerini basan yayınevine vs. saldırmaktan vazgeçmelidir. Bu tür saldırıların tarihsel sorumluluğu ağırdır.

EMEK CEPHESİ DERGİSİ

Temmuz 1993, sayı 5

RIZA GÜNEŞER'İN ÖLDÜRÜLMESİNİ “DARBECİLER” ÜSTLENDİ

Halkın Gücü Gazetesi sahibi Rıza GÜNEŞER 14 Temmuz'da İkitelli'de kurşun yağmuruna tutularak öldürülmüştü. 15 Temmuz'da “darbeciler” olarak adlandırılan grubun yayınladığı Devrimci Sol haber bülteninde Rıza Güneşer'in öldürülmesi üstlenildi. Bültene göre, Rıza GÜNEŞER DK grubunun kurduğu “Darbecilere Karşı Mücadele Ekipleri”nin sorumlusu olduğu için, sürecin başından beri yapılan hemen hemen bütün fiili saldırıların içindedir, yöneticisidir. GÜNEŞER'in son eylemi, 21 Haziran günü Devrimci Çözüm Dergisi'ne yönelik olarak gerçekleştirilen ve beş kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan katliam girişimidir. Yine bültende ileri sürülen iddiaya göre, GÜNEŞER dergi baskınına planlayıp, örgütleyip yönetmiştir. İnsanları yere yatırıp “tara” emrini veren de bizzat odur.

Haber bülteninde GÜNEŞER'in öldürülme biçimi ise şöyle anlatılıyor: “Rıza GÜNEŞER bu suçlarıyla Devrimci Sol adaletine hesap vermek zorundaydı. Ancak o bundan kurtulmak için silahını çekip yeni cinayetler işlemeye kalkışmış ve bu tavrıyla başka yol bırakmamıştır.” Bültende başka “cezalandırmalardan” da söz ediliyor: “Kenan GÜNGÖR, Polat ÜNLÜ ve Kasap kod adıyla tanınan kişiler yoldaşlarımızca gözaltına alınıp sorgulanmış, işledikleri suçları bölge halkının önünde itiraf etmeleri üzerine, yine bölge halkının da onayıyla bir daha bu tip saldırılara katılmamaları ve işledikleri suçların cezası olması anlamında dizlerinden yaralanıp bırakılmışlardır.”

“Darbeciler” olarak adlandırılan grup başvurdukları şiddet yöntemine gerekçe olarak “Hiçbir suç teorik, diplomatik kıstaslarla örtbas edilemez” düşüncesini getiriyorlar.

“DEVRİMCİLER ARASI ŞİDDETE GEREKÇE ARANAMAZ”

24 Nisan Cumartesi günü Dursun Karataşçılar tarafından katledilen devrimciler Muammer AYDIN ve Ercan TEMELLI'nın Gazi Mezarlığı'nda yapılan anma törenine DK taraftarları taşlarla, sopalarla saldırdı, Bu da yetmedi, kitleye silah çekti.

22 Nisan 1993'de katledilen devrimcilerin anmasında 30'dan fazla in-

san bulundu. Arkadaşları ve ailesinin yanı sıra, devrimci dayanışma çerçevesinde okurlarımız da oradaydı.

Saat 14'e doğru kitle mezar başında toplanmaya başladı. Bu arada, Muammer AYDIN'ın annesi mezarı başında ağıt yakıyor, yakınları gözyaşları içinde durmadan ağlıyordu.

Zora giden, devrimci bir yapının kendi insanını infaz etmesiydi. Ortam gergindi. Muammer AYDIN'ın anası bir yandan ağıt yakıyor, diğer yandan "Katil Dursun Karataş!" diye feryat ediyor, "katiller sokaklarda dolaşüyor" diye söyleniyordu. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra, bir kişi Muammer AYDIN'ın mücadelesini ve kişiliğini anlattı. Muammer AYDIN'ın örgüt içi çelişkilere üzüldüğü belirtilerek "Üzülmeden edemiyordu, üzüntüsü elbette kendine değildi, emeklerine üzülyordu. insanların sergilediği çaresizliğe üzülyordu." dendi. "Olayları kaygısız bir tavırla izleyip sadece kendine söylenenleri bir robot gibi uygulayanların, sürece iradi bir katkıda bulunmayanların devrimciliğinden, Devrimci Solculuğundan da şüphe edilmesi..." gerektiği savunuldu.

İki çocuk, on bir-on iki yaşlarında, biri erkek, diğeri kız. Başlarında kızıl bant, Muammer'in ve Ercan'ın resimlerini utangaç bir edayla taşıyorlar, gelişmeleri izliyorlar.

Daha sonra, Ercan TEMELLI'nin kişiliği ve mücadelesi anlatıldı. "Umutlu ve mutlu günler yaşadık. Bu süreç hiç yaşamadığımız denli hareket yapısında alt ve üst oluşları ihtiva etti. Kahramanlıkları, alçaklıkları gördük, yaşadık. Şu an işimizin yaşama ve mücadele etme savaşımızın iki cepheden sürüyor olması, daha düne kadar pek çok paylaşımlarımızın olduğu insanların bizi vur emriyle araması ne kadar sıkıntılı bir durumsa, değerler ve ilkelerimiz uğruna yarattığımız her türlü direniş bizi kıvançlı kılıyor." sözleriyle Ercan TEMELLI'nin değerlendirmesi dile getirildi.

Devrimci dayanışma çerçevesinde anmada bulunan bazı okurlarımız da bir mesaj okudu.

Okurlarımız sözlerine şöyle başladı: "Halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve insanın altınçağ ve komünizm mücadelesinde şehit düşmüş devrim şehitlerini burada bir kez daha anıyor ve sınıf mücadelelerini, sınıf savaşımında sürdürmeye ant içiyoruz. Komünist devrimcilerin her damla kanı sınıf savaşımını daha da kızılaştırıp geliştirdiği gibi, bizlerin gurur kaynakları, düşmanın korku ve kabuslarıdır."

Okurlarımızın mesajı sürece dair olarak iletilen şu cümlelerle son buldu: “Devrimciler arası çelişkiler, her ne sebeple olursa olsun, şiddeti meşrulaştırmayacağı gibi, TC proletaryası ve ezilen tüm halklara yarar vermeyecek ve ayrıca onlar arasında derin yaralar açacaktır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcisi eli kanlı faşist TC devletinin işkencecilerini sevince boğacaktır. Devrimciler arası şiddete sebebiyet veren grup ve yapıları kınıyoruz. Devrimciler arasındaki çelişkilerin eleştiri-birlik, eleştiri-ikna temelinde ele alınmaları gerektiğini belirtiyoruz.” diyerek “Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm ve Halk Demokrasisi Yolunda Sosyalizm-Komünizm” şiarıyla düşüncelerini dile getirdi. Daha sonra kitleye seslenilerek “Konuşmak isteyen var mı?” denildi.

Tam da bu arada, bulunduğumuz yöne doğru geniş çapta-dağınık yarım daire şeklinde 10-15 kişi aramıza daldı. Bu kişiler “Muammer ve Ercan Yoldaş Ölümsüzdür- Devrimci Sol Güçler” imzalı pankartı törene katılanların ellerinden zorla çekerek yere atılar. Birden herkes birbirine girmeye başladı. Çocuklar ve bazı kadınlar feryatlar içinde saklanmak için yer aramaya başladı. Bu taşlarla, sopalarla süren çatışma başladı. Tam bu arada karşıdan iki el silah kitleye doğru sıkkıldı.

Bir kişinin yüzü kanlar içinde kaldı ve birkaç kişinin de yaralı olduğunu gördük. Tekrar bir araya gelen kitle öfke ve nefretle mezardan çıktı.

Sonuçta katledilen her biri bir değer olan devrimcilerdi, yürekleri sızılı analardı. Bu halde mezarlığın kapısına gelindi. DK taraftarları arkaları dönük gidiyordu. Mezarlığın kapısına çıkan kitleyi görünce, laf atmaya başladılar. Kitle karşılık verince yine taşlı çarpışma başladı. “Katiller, Katil Dursun Karataş!” sloganları atıldı. Hızını alamayan saldırgan DK taraftarlarından biri o an kitlenin üzerine üç el silah sıktı. Bu arada sanki düşmana çekilen bir silah gibi biri de “Boşver, gel” diyordu silah çekene.

ELIUYGUN: SALDIRILARDAN SESSİZ KALANLAR SORUMLU

Sağmalcılar Kapalı Cezaevi’nde Dursun Karataş taraftarlarınca “Bedri Yağan taraftarı” olduğu gerekçesiyle öldürülen Erdoğan ELIUYGUN’un annesi Bakiye ELIUYGUN’un Karanfilköy’deki evi “darbeci” olduğu gerekçesiyle Devrimci Sol’un Dursun Karataş yanlıları tarafından basıldı.

Bakiye ELIUYGUN “Dursun Karataş’çılar beni öldürecekler. Yaşanan bu olaylara sessiz kalan sosyalist basın da bundan sorumlu olacaktır” diye konuştu.

Bakiye ELIUYGUN Karanfilköy'deki evinde yaptığı basın toplantısında, evinin Karataş taraftarlarınca basıldığını ve ölümle tehdit edildiğini söyledi. ELIUYGUN 13 Eylül sabahı 07.30'da evine kendilerini "Devrimci Sol savaşçıları" olarak tanıtan yaklaşık 8-9 kişinin geldiğini, kocasıyla görüşmek istediklerini söylediklerini belirterek "Ben de onlara sizinle görüşecek bir şeyimiz yok dedim. Bana ,bizim anamız olacak mısınız?" dediler. Ardından birisi cebinden boya çıkararak yüzüne vurmaya çalıştı.

İzin vermedim. Onları kovalamaya başladım. Eve geri döndüğümde, duvara, Darbecilere izin vermedik, vermeyeceğiz DSG' diye kırmızı bir boyayla slogan yazıldığını gördüm"dedi.

ELIUYGUN "Ben 60 yaşındayım. Darbeci olmuşum, devrimci olmuşum, ne farkeder. Oğlumu toprağa verdiğem, mücadele ettiysem, bunu Dursun Karataş için değil, bütün insanlık için yaptım. Ben faşistlerden korkmuyorum. Bunlardan korkuyorum" dedi. Devrimci Çözüm Dergisi bir açıklama yaparak herkesi bu konuda duyarlı olmaya çağırdı.

Öte yandan, Bakırköy'de Nezihe Modaevi'ne dün gelen üç kişi, içeride bulunan işyeri sahibi Nezihe Hakyemez'i etkisiz hale getirerek işyerini benzin döküp yaktılar. Gazeteleri arayan bir kişi olayı Devrimci Sol adına üstlenerek sözkonusu işyerinin "darbecilerin bir üssü olduğunu" iddia etti.

Ülke Gazetesi

İKİ DEVRİMCİNİN ÖLÜMÜNE KADAR UZANAN DEVRİMCİ SOL İÇİ ŞİDDET

22 Nisan günü Dursun Karataş çevresinden oldukları ileri sürülen bazı kişiler, İstanbul Gaziosmanpaşa-Taşlıtarla mahallesinde bir eve düzenledikleri baskında Ercan TEMELLI ve Muharrem AYDIN adlı devrimcileri öldürdüler.

Bu olayı, devrimci-demokrat kamuoyunda oluşan tepkileri nötralize etmek için, D.Karataş tarafı hemen bir açıklama yaptı. Aslında kendilerinin sözkonusu eve çağrılarak pusuya düşürüldüklerini, kendilerini savunmak için silah kullandıklarını ve bu arada karşıdakilerin vurulduğunu ve hatta, birisine isabet eden ilk merminin, onların kendi arkadaşının silahından çıktığını belirten açıklama güven verici olmaktan uzak olduğu gibi aynı açıklamada ayrıca, Ercan, Muammer ve İsmail için “defalarca aynı cezayı hak etmelerine rağmen, ölümle cezalandıracağımız hedeflerimiz arasında olan darbeciler değildiler” denerek, devrimcilik açısından ürpertiçi açıklamalar yer alıyor. Ercan, Muammer, İsmail değil ama’lar “ölümlü cezalandıracağımız hedeflerimiz arasındadır” anlayışına sahip olmanın ürünü olan bu açıklama, zaten sorunu tüm çıplaklığıyla ortaya seriyor. Bu, devrimciler arası sorunları ölümle cezalandırarak çözme anlayışıdır ve sadece öldürülenler açısından değil, bir bütün olarak devrimci-demokratlar açısından mahkum edilmesi ve tavır alınması gereken bir sorundur.

Düşmanın provokasyonlar yapmasına zemin hazırlayan, devrimci ilkeleri çiğneyen ve halkın devrimcilere güvenini sarsan bu olumsuzluklar nedeniyle, ilişkiler yeniden gözden geçirilmeli, tavırsız kalınmamalı, özeleştirici istenmelidir. Yurtdışında çeşitli örgütlerin ortak imzasıyla açıkladıkları anlayış ve tutum, bu konuda olumlu bir örnek olarak görülmeli, desteklenmelidir. Bu, devrimciler açısından devrimci olmanın da bir göstergesi olacaktır.

Ercan TEMELLI, ailesi tarafından emleketinde gömülürken, Muharrem AYDIN’ın cenazesini Marksist-Leninistler sahiplendiler. 27 Nisan’da yapılan cenaze törenine katılan 200’e yakın insanın ezici bir çoğunluğu

Marksist-Leninistlerden oluşuyordu. Darbeciler olarak adlandırılan çevrenin kendi cenazelerine sahip çıkmaması, gelişen olayların bir başka garip yanı olarak ele alınıp tartışılmalıdır.

DARBECILER OLARAK ADLANDIRILAN ÇEVREYE YÖNELİK ŞİDDET EYLEMLERİ

Aşağıdaki metin, Av. Fethiye PEKŞEN'in 17 Nisan'da İstanbul İHD'de yaptığı basın açıklamasından alınmıştır.

7 Mart 1993'de Malatya'da bir bayan arkadaşımız 7 kişilik bir grubun saldırısına uğramış ve dershanede bulunan çevreden insanların olaya müdahalesiyle saldırıdan yara almadan kurtulmuştur.

10 Mart 1993 günü I.Ü. Edebiyat Fakültesi'nde, 6 Mart katliamı sonrası okulda anma yaptıkları ve 3 Mart kararları gerekçe gösterilerek dövülmüştür.

11 Mart 1993 günü, D.K. hizibini desteklemeyeceğini açıklayan Av. Fethiye PEKŞEN gözaltına alınmak istenmiştir.

12 Mart günü, Ali ÇAĞLAYAN evine gelen bir grup tarafından dışarıya çağrılarak dövülmüş, "ben bir şerefsizim, ben bir köpeğim" demesi için kendisine işkence yapılmış, elleri yere konularak ayakkabı topuğuyla ezilmiş ve bir dişi kırılmıştır.

15 Mart 1993 günü, İsmet ve Nurten ERCAN evlerine gelen silahlı 5 kişi tarafından tehdit edilmiştir. Aynı gün, Malatya'da bir arkadaşımız bu çevre tarafından gözaltına alınarak kendisine zorla devrimciliği bıraktığına dair bir yazı yazdırılmış ve ancak bu şekilde salıverilmiştir.

18 Mart 1993 günü, Av. Fethiye PEKŞEN 6 Mart operasyonundan tutuklanan müvekkilleriyle görüştürülmemiş ve bundan böyle de görüşemeyeceği açıklanmış, katliama ilişkin bilgiler verilmemiş, gözaltında kayıp bulunan cezaevi firarisi Ali KIRLANGIÇLI'nın gözaltında olduğuna dair sağlıklı bilgilerin elde edilmesi engellenmiştir. (Daha sonra bu hizip Ali KIRLANGIÇLI hakkında hain ve işbirlikçi olduğuna ilişkin bir açıklama yapmış, bir süre sonra ise açıklamayı yanlış bilgilenmeden kaynaklandığını belirterek yine kendileri tekzip etmişlerdir. Yine aynı gün (18 Mart), İsmet ERCAN özeleştirisi verip sessizce bir kenarda oturmadığı takdirde vücudunda kırılmadık kemik bırakılmayacağı şeklinde tehdit edilmiştir. Aynı gün, Küçükarmutlu'da halktan bir insan olan Mehmet DOĞAN'ın evi basılmış, evde bulunan bir arkadaşımıza silah çekilmiş,

3 Mart kararlarına uymayacağını belirtmesi üzerine demir çubuklarla dövülmüş, kafası dört yerinden kırılmış, kolları demir çubuk ve tornavida ile delinmiş, sırtına 25-30 demir çubuk darbesi almış, her iki ayak bileği sakatlanmıştır, Ev halkının müdahalesi üzerine ev halkına saldırılmış, 60 yaşındaki Hüseyin DOĞAN ve ev halkından iki insan yaralanmıştır.

19 mart günü Küçükarmutlu'da Mehmet DOĞAN'ın evi ikinci kez basılmış ve ev halkı dayaktan geçirilmiş, evdeki tüm eşyalar tahrip edilmiş ve ev kundaklanmıştır.

19 Mart 1993 günü Ismet ve Nurten ERCAN'ın evine gelen bir kısmı silahlı 8-10 kişilik bir grup önceki tehditleri tekrarlamış, devrimciliği bırakmayı kabul etmeleri halinde, kendilerini yurtdışına götürebilecekleri teklifini yapmış; kabul etmemeleri üzerine bunun son ihtar olduğu belirtilerek gitmişlerdir. (Bu olay sonrası ismet ve Nurten ERCAN'ın evi silahlı kişiler tarafından ablukaya alınmış ve arkadaşlarımız olayların tırmanmasına meydan vermemek için evlerini terketmişlerdir.)

23 Mart 1993 günü, Özgür-Der'li ailelerimizden Saniye GÜZEL'in evi basılmış, ikisi silahlı 12 kişi tarafından evin çevresi sarılarak içeriye girilmeye çalışılmış, komşuların dışarıda birikmesi ve tepki göstermesi üzerine grup çekip gitmiştir.

25 Mart 1993 günü, Bahçelievler katliamında şehit düşen devrimcilerle ilgilenmek üzere morg önüne giden ikisi şehit ailesi üç ailemiz tehdit ve hakarete maruz kalmıştır.

26 Mart 1993 günü, cenazelerle ilgilenmek amacıyla Eminönü HEP binasına giden Av. Fethiye PEKŞEN burada bulunan bir grup tarafından dövülmüş, elleri, ayakları ve ağzı bağlanarak çatıda bir yerde 6 saat süreyle gözaltında tutulmuş, binadan çıkarken sesini çıkarmaması konusunda silahla tehdit edilmiş, binadaki olağanüstülüğü sezen ve bir şeyler olduğunu farkedene HEP il yöneticilerinin de olaya müdahalesiyle saldırganların elinden kurtarılmıştır. Bu olay nedeniyle HEP il yönetimi de tehdit edilmiştir.

27 Mart 1993 günü, Malatya'da bir arkadaşımızın evi basılmış, saldırıya uğramış, eşinin de yardımıyla saldırganlar evden uzaklaştırılmıştır.

29 Mart 1993 günü, Mlatya'da daha önce saldırıya uğrayan bir bayan arkadaşımız ikinci kez 7 kişilik bir grubun saldırısına uğramıştır.

30 Mart 1993 günü, Av. Fethiye PEKŞEN'in müvekkilleriyle

görüştürülmemesi sorununu siyasi temsilciler konseyi ile görüşmek üzere giden devrimci-demokrat üç avukat “Fethiye suçludur, şu anda siz de suç işliyorsunuz” vb. ifadeler kullanılarak konseydeki C 15-16 temsilcisi tarafından tehdit edilmiştir.

31 Mart 1993 günü, Aksaray’da yolda yürüyen Ali ÇAĞLAYAN saldırıya uğrayarak dövülmüştür. Aynı gün, Çağdaş Hukukçular Derneği girişinde Av. Fethiye PEKŞEN saldırıya uğramış, gözaltına alınmak istenmiş, sesleri duyup aşağı inen dernekteki avukatların olaya müdahalesiyle saldırganların elinden alınmıştır.

7 Nisan 1993 günü, Beyazıt’taki bir fotokopicide Erol ÇAM ve Nurcan GÜZEL bir grubun saldırısına uğrayarak dövülmüş, dükkan sahibinin fotokopi makinaları tahrip edilmiştir.

9 Nisan 1993 günü, Av. Fethiye PEKŞEN’in Bakırköy’deki evi silahlı 4 kişi tarafından basılmış, kapı kırılarak içeri girilmiş, silah tehdidi ile evdeki insanlar etkisizleştirilerek Fethiye PEKŞEN gözaltına alınmak istenmiş, olaydan haberdar olan bir arkadaşın yardım getirmeye gitmesi ve gürültüler üzerine komşuların polise haber vermesi üzerine, polis gelmesinden önce evdeki insanlar dayaktan geçirilmiş ve gözaltı girişiminin başarısız olması üzerine evden kaçmışlardır. Bu olayda evde bulunan 4 kişiden ikisi ağır olmak üzere dördü de yara almış, olay polisiye olmuş ve yaralılar polis tarafından hastahaneye sevk edilmiştir. Aynı gün, Bağcılar’da biri bayan iki arkadaşımız silahlı bir grup tarafından çembere alınarak caddede kovalanmıştır.

11 Nisan 1993 günü, konuşmak üzere Gülcan GÜZEL bir kafeteryaya davet edilmiş, gittiği kafeteryada kendisine tuzak kurulmuş ve 6-7 kişilik bir grubun saldırısına uğramış, ağır bir şekilde dövülerek burun kemiği kırılmış, çevredeki insanların müdahalesiyle saldırganların elinden alınarak hastahaneye götürülmüştür.

12 Nisan 1993 günü, saldırılar nedeniyle evini taşımak isteyen Av. Fethiye PEKŞEN ve yanında bulunan ailelerden 7 kişi polis tarafından gözaltına alınmış, saldırganlarla ilgili ifade vermeye zorlanmış ve kabul etmedikleri için 4 gün süreyle keyfi biçimde gözaltında tutulmuşlardır.

Özgür Gelecek, 1-15 Mayıs 1993, sayı 3

ERDOĞAN ELIUYGUN SAĞMALCILAR CEZAEVİ'NDE ÖLDÜRÜLDÜ

18 Temmuz'da Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'nde gardiyanları etkisiz hale getirip revir üzerinden C-16 koğuşuna giren D.K. çevresinden bir grup tutsak, ellerindeki tabanca, şiş, demir, çubuklarla "darbeciler" olarak niteledikleri insanlara saldırdılar. Saldırıda Erdoğan ELIUYGUN 8 yerinden aldığı kurşun ve şiş yaraları sonucu ölürken, beş arkadaşı da yaralandı. 21 Temmuz günü Karacaahmet Mezarlığı'ndaki Devrimci Sol şehitliğine yoldaşları, devrimci çevreler ve ailesinin katıldığı bir törenden sonra gömülen Erdoğan ELIUYGUN'un öldürülmesi devrimci çevrelerde yoğun protestolarla karşılandı.

Darbeciler olarak adlandırılan grup 18 Temmuz'da yayınladığı Devrimci Sol haber bülteninde "Erdoğan ELIUYGUN'un bizzat Dursun Karataş'ın emriyle katledildiği"ni iddia ederek, "Onları anlayışlarıyla, çeteleriyle tecrit edip tarihten silmek, bir daha bu suçları işleyemez, bu talimatları veremez hale getirmek nasıl örgütlü iradi bir görevse, bir kaos ortamına neden olacak duygusal, tepkisel davranışlardan kaçınmak da davamızın dayattığı zorunlu bir görevdir." deniliyor. Bültende diğer devrimci gruplara da sesleniliyor: "Devrimi, örgütümüzü savunmak ve bunun gereklerini yerine getirmek bir ,suç' ise bu suçtan yargılanmaya hazırız."

DUR SUN KARATAŞ'ÇILAR AVRUPA'DA MITINGLERE SALDIRIYOR

10 Temmuz'da Almanya'nın Köln şehrinde Sivas katliamını protesto için toplanan binlerce Türkiyeli devrimcinin gözleri önünde Devrimci Sol/DK grubu taraftarları "darbeciler" olarak adlandırılan grubun taraftarlarına taşlı, sopalı bir saldırıda bulundular.

Olaylar şöyle gelişti: Yürüyüşün toplanma alanına girildiğinde, Devrimci Sol/DK kanadının ellerinde sopalarla kümeleştiği görüldü. Bunun üzerine, devrimci yapılar kortejin arka sıralarında bulunan "darbeciler" olarak adlandırılan kanada saldırı olabileceğini haber verdiler. DK'cılar daha sonra ellerinde sopalarla "darbeciler" kanadı ve TDKP'lilerin önüne

dikildi. TDKP'den birisi "burası sizin kortejiniz değil" demesi üzerine bir yumruk yedi. DK'cular ellerindeki taşları kitlenin üzerine rastgele atmaya başladılar. Bu saldırıyı faşistlerin yaptığını sanan genel kitle panik halinde kaçışmaya başladı. Atılan taşlardan 20 kişi yaralandı. Bir kişi ise ağır yaralı olarak hashahaneye kaldırıldı.

DK'cular Avrupa'da diğer grupları da hedef almaya bir süredir zaten başlamışlardı. Kitle gösterilerinde "sizleri de ezeceğiz", "kahrolsun fırsatçılar" gibi sloganlar atıyorlardı. "Devrimci Örgütler Arası Şiddeti Reddedelim" panelinin yapılacağı salonun sahibini tehdit ederek paneni iptal ettirmeye dek işi vardırırmışlardı.

Özgür Gelecek, 1-15 Ağustos 1993

DEVRIMCI GRUPLARA BİLDİRİ YOLUYLA TEHDİT

28 Haziran tarihli Dursun Karataş çevresinin “Avrupa Temsilciliği” imzalı bir bildiride başta gazetemiz Özgür Gelecek olmak üzere “darbeciler” olarak adlandırılan grubu kolladığı varsayılan devrimci gruplar tehditle karışık eleştirildi.

Bildiride “darbeciler”i kolladığı varsayılan gruplar ve dergiler eskiden beri Devrimci Sol önderliğini nişangah tahtası haline getirip vuramayan “fırsatçı” ve “solculuk taciri” çevreler olarak nitelendiriliyor ve “Şimdi ihanetle sol içi çatışmanın ayrımına varamayan malum çevreler bu konuda ahlaki sınavdadır.” deniliyor.

Bildiride “malum çevreler” olarak ima edilen devrimci grupların siyasi olmayan ölüyü malum amaçları için “dostluk” adına kullandıkları ileri sürülüyor. DK çevresi, uzun zamandır anmadıkları Mustafa AL-BAYRAK’ın ölümünü unutmadıklarını söyleyerek ve Albayrak’ın öldürülmesi olayını çarpıtarak proletarya partisini örtülü olarak suçluyorlar. Gazetemiz Özgür Gelecek’e yönelik nitelendirme ise şöyle: “Bilemediğimiz yer ve mekanlarda ya da ıssız dergi bürolarında darbeciliğin bölemediği Devrimci Sol’u bölmek için yemin mi ettiniz? Birer hizipler koalisyonu olan yapılarınızda nasıl oldu da hemfikir oldunuz, hemen kararlar çıkarıp yayınlamaya başladınız?”

Devrimci grupların “darbeciler”i kollamasının ardında gizlenen mantığın “hep birbirini kullanma mantığı” olduğunun iddia edildiği bildiri Barikat Dergisi çevresi için de “on yıldan beri düşmana tek kurşun atmamış anlayışları kendine barikat yapıyor” deniliyor.

Özgür Gelecek, 1-15 Ağustos 1993

DEVİRİM ÇOCUKLARINI YIYIYOR! DEVİRİMCİ SOL'DA NELER OLUYOR?

Türkiye sol hareketinin en diri ve dinamik gücü Devrimci Sol'da yaşananlar aylardan bu yana gerek burjuva basınında, gerekse de sol kamuoyunda önemli bir yer tuttu.

Burjuva basını konuya ilgisini doğallığında sosyalizmin inkarına yönelik değerlendirdi. Sosyalizm sistem olarak çökmüştü. O halde, nasıl oluyor da sosyalizm şiarları atan yapılar varlığını koruyabiliyordu? Devrimci Sol'da yaşananlar bunun sonucunda doğmamış mıydı? Öyle ya, sosyalizm ortalıktan kalktığına göre, sosyalizme yönelik yapılar da iç ya da dış nedenlerle sosyalizme inançsızlıkla daha ne kadar varlıklarını sürdürebilirlerdi?

Melih Pekdemirvari soruları bilinçaltına püskürtmeye yönelik bu ve buna benzer sorgulamalara pekala yanıt verilebilir. Ama yazımızın esasını oluşturmadığı için geçelim.

Çözümleme 1: İki Ayrı Akış Tek Akış Olana Dek Kriz Aşılamaz!

Sol kamuoyu olayı “sol içi şiddet olmaz” başlığıyla inceleyerek sorunu daralttı. Oysa her olumsuzluğun olumluluğa inkarı ancak hastalığa doğru teşhis koymakla mümkündür. Bilinir ki; teşhis tedavinin yarısıdır.

Her ülke sosyalliğinde eskiyen, çürüyen bir sistemi yıkıp yeni ve daha ileri bir sistem kurmanın kavgasını veren öncüller vardır. Bu iradi müdahale beğenilsin ya da beğenilmesin vardır, var olacaktır ve zorunludur.

Bu öncüllük doğallığında yeni bir sistemin kurucu sınıfının dışında aydınlar tarafından yerine getirilir. Kimi inkarcıların karartmaya çalıştığı bu gerçeklik, salt sosyalist sisteme yönelik aydın hareketinde değil, kapitalizm öncesi toplumlarda da burjuva iktidarı adına yola çıkan öncüllerde de tarihsel bir gerçekliğe sahiptir. Yani kimi inkarcıların empoze etmeye çalıştığı gibi, “bu eylem halkın eylemi ise o zaman halk zaten bunu yapar, öncülük de ne oluyormuş?” denemez.

Ülkemizde yeni bir toplumsal sistemin öncüleri karakter itibarıyla farklılıklar içermesine rağmen, 1919'lardan 1970'lere, 1970'lerden bugünlere kadar aydın hareketi olmuştur. Gerek 1919-1970 arası birin-

ci kanal devrimciliği, gerekse de 1970 sonrası ikinci kanal devrimciliği sınıfın dışında kurulmuş ama her ikisi de iktidar alternatifi olamamıştır. Konumuz ister istemez ikinci kanal devrimciliği kapsamında değerlendirilmesi gerektiğinden aralarındaki ayrımlara girmeyeceğiz.

İşçi sınıfının dışında devrimci gençlik hareketi olarak başlayan ve zaman içerisinde siyasal organizma olan yapılar eğer yeni bir sistemin özgücü proletarya ile ideolojik, politik, örgütsel ve pratik olarak buluşamazlarsa, doğal olarak yapısal krizlerle karşı karşıya kalacak ve yalnızlaşp sınıfsızlaşacaklardır.

Özellikle konumuz özgülünde incelediğimiz yapı, eksenini diğerleri gibi sınıfın dışına oturtmanın da ötesinde, eylemcil bir zemine sahip çizgisinin uygulama tarzlarında, konjonktürel dengelerin farklılaşmasına rağmen taktik esnekliğe gitmediğinden iyice daralmış ve mücadelesi oligarşinin güvenlik güçleriyle çatışan bir vurucu güç olma işleviyle sınırlanmıştır.

Çözümleme 2: Hukuk İle Yapı Çeliştiği Sürece Kriz Kaçınılmazdır!

Bu salt Devrimci Sol'a ait bir sorun değil, tüm sol hareketlerin ortak paydasıdır. Sınıfın dışında akmaya devam eden devrimci hareket, akışını işçi sınıfıyla işlevsel bir biçimde sentez edemediği sürece, benzer krizlerle karşı karşıya kalacaktır.

Her devrimci hareket ilk adımlarından örgüt olma düzeyine varana dek değişik aşama ve sınavlardan geçer. Genellikle tüm sol hareketler, üniversite arkadaşlıklarının siyasal rönesansa uğramasıyla grup kimliği kazanır, hareket, örgüt olur, sonunda parti aşamasına geçer. (Kuşkusuz kendine parti yaftası takanları parti saymak gereksizdir. Çünkü sınıf öncülerini yapılarında barındırmamakta ve sınıfın hiç değilse belirli bir kesimini politik eylemlere çıkaramamaktadır. D yüzden, kendine partiyim diyenleri de örgüt kapsamında değerlendirmek gerekir.)

Tüm bu aşama ve süreçlerden geçerken, yapının hukuku belli bir işleyişe dayanır. Sol kültürde egemen olan hukuksal biçim, söylemde demokratik merkezîyetçiliktir. Ancak hemen hiçbir yapıda demokratik merkezîyetçilik işleyemez. Modern program ve tüzüğe sahip yapılarda da tüzüğün uygulanacağı düzeyde yeterli modern insan malzemesi yoktur. Bu yüzden daha çok hareketi en önde döğüştüren doğal şef ya da doğal önder vardır.

(Önderler ya da şefler demiyoruz. Çünkü şefler ya da önderler toplu-

luğunun karar organı olan kolektif önderlik mekanizması hemen hemen hiçbir yapıda yoktur.) Hareketin ilk çıkışında doğal şefe organize şekillenen yapı süreçteki gelişmesine uygun mekanizmalar yaratarak örgüt formuna kavuşur. Başlangıçta doğal akan önde döğüşene organize şekillenme, hareket olma sürecinde müdahale olanaklarını geliştirdikçe görev alanlarına uygun tasniflemeye giderek kurumlaşmasını tamamlar. Etki alanının genişlemesi ve birçok alanda faaliyet ve müdahale olanaklarına kavuşan hareket, örgütsel düzeyine uygun mekanizmaları yaratmalıdır.

Artık devrimci hareketin spektrumu genişlemiş, çok sayıda işlevsel kanallar açılmıştır. Sorunun düğümü de aslında burada yatmaktadır. Hareket, başlangıç aşamasından verili süreçteki örgütsel düzeyine denk düşen organları yaratamazsa, o güne kadar üzerinde yükseldiği başlangıç hukuku ile yapısal düzeyi ister istemez çatışmanın zembereğini oluşturmaya başlayacaktır.

Hareketin büyüme sürecinde ve başarılı konaklarında hemen hemen hiç önemsenmeyen bu hukuk/yapı çelişkisi hemen her örgütte başarısızlık ve yenilgi dönemlerinde kendilerini çok ağır bir biçimde açığa vurur.

Bugün Devrimci Sol geri dönülmez bir noktadır. Başarılı olunan süreçlerde hareket kendine yapısal önlem alamadığı ve yakaladığı örgütsel düzeye uygun mekanizmaları yaratamadığı için yaşanan yenilgi ve başarısızlığın sonucu da felaketli bir biçim almakta, düne kadar omuz omuza siperlerde mücadele eden kavga yoldaşları bugün birbirini düşman görmektedir.

Devrimci Sol içindeki kopuşmanın özneleri birbirlerine karşı geliştirdikleri yöntemler üzerinden yargılanmamalıdır. Tamamen sonuç ve yöntemlerinden yola çıkarak sosyalist kültüre ait çözümler üretmek kadar yüzeysel ve aymazca bir tutum olamaz.

Konuya ilişkin olarak solun genel tutumundaki pragmatizm de dikkat çekicidir. Bütünselliği açısından oldukça daralan devrimci hareket en duyarlı olunması gereken momentte ülke devrimci hareketi, devrimci değerleri yükseltmesi ve ihtilalci hattıyla ciddi ve önemli katkılar sunmuş Devrimci Sol'u günah keçisi haline getirmemelidir. Diğer sol yapılarda da defalarca yaşanan yenilgiler ve parçalanmalar sonucunda solun ahlaki değerlerinin ve yöntemlerinin de yozlaştığı örneklerle hepimiz yüzlerce kez karşı karşıya geldik. "Küçük burjuva devrimciliği" biçimindeki yorumlar ideolojik olarak sağ ve sığ bakış eksenine dayalı saptamalardır ve

sorunu aşmada hiçbir açıcılık fonksiyonuna sahip değildir.

Çözümleme 3: Akışın Doğrultusu ve Sürecin Tanımı

Her ülke sosyallığı zor ve şiddetli kolektif aksiyon gücünü bağrından çıkarır. Modernleşme ve çağdaşlaşma sürecine bağlı olarak, düne kadar üzerinde yükselen dinamiklerde kaymaların olması mümkündür.

Buna bir de devletin şiddetiyle iyice hırpalanmış, pasifize edilmiş tahribatlar eklenirse, politik taktiklerde esneklik ve uygun zenginlikleri geliştirmesi kaçınılmazdır.

Bugüne kadar devrimci hareketin beslendiği kaynaklarda görülen erozyon derinlikli bir biçimde tahlil edilirse, oldukça stratejik yargulara varılması olanaklıdır. Yeni bir toplumun üretici güçleri eskiyen ve çürüten toplum yapımızda mevcuttur. Bunun ismi de proletaryadır. Nasıl ki Çarlık Rusyası'nda bir dönem köy komünlerinden yola çıkarak yeni bir toplum sistemini ideolojileştiren Narodnikler politik tarzlarını buna göre oluşturmuşlar ve Rusya'daki kapitalizmin gelişimine paralel olarak proletaryanın politik gücünün artmasıyla tarihten silinmişlerse, aynı süreçte benzer bir geçişin başlangıcında olduğumuzu da görmek durumundayız.

Ancak burada önemli bir parantez açmak gerekir ki, yıllardır Rusya'daki toplumsal yapıyla Türkiye'deki toplumsal yapıyı birebir paralel gören ve politik hatlarını buna göre çizen siyasal organizmalar tamamen etkisizleşmiş durumdadır. Süreci tanımlarken bu ayrımı koymak zorunludur.

Çünkü ülke koşullarımızın sahip olduğu özgünlükler açısından sınıf dışı üretici güçler (kolektif aksiyon) tarih sahnesinden silinmemiştir. Yoksa Kürdistan coğrafyasında yükselen yurtsever hareketin açığa çıkardığı dinamikleri tanımlayamayız.

Sorun burada sınıfın dışında politik eksene oturarak akmakta ısrar eden bir yapının dünkü gibi etki alanına sahip olamayacağı gerçeğidir.

Ancak bu, bugüne kadar uygulanan çalışma tarzı ve mücadele anlayışının terk edilmesi anlamına gelmez, devrimci çizginin “neye göre” çizileceği sürecin tanımını verecektir.

Özetle, bugüne kadar üzerinde yükseldiğimiz dinamikler ve buna uygun çalışma ve mücadele tarzları eksenini ücretli emek cephesini kazanmaya yönelik olarak kaydırmalıdır. Verili süreçten itibaren mücadele ve çalışma tarzlarını tüm zenginliğiyle proletarya eksenine oturtmayan tüm

anlayışlar süreç içinde silinmeye mahkum olacaktır. Eğer yukarıdaki sap-tamalarımız ülke özgünlüğünün tarafımızdan ifadelendirilmesini dik-kate alarak, doğru kavranabilirse, söylenecek son söz, sürecin karakteri bakımından Narodnik tarzdan Bolşevik tarza keskin bir dönüşün içinde olduğumuzu vurgulamaktır.

Çözümleme 4: Tüm Kırımiz İşçi Sınıfı Denizinde Arınacaktır!

Yukarıdaki satırlardan da izleneceği gibi, çözüm olayın analizinde yat-maktadır.

Bu analize uygun eksen değişikliğine gidilmediği sürece bu ve buna benzer sorunlar kaçınılmaz bir şekilde kendini yeniden üretecektir.

İkinci kanal devrimciliği bugüne kadarki tarzından ayrılmadan, ancak mutlaka ve mutlaka hattını işçi sınıfı zeminine oturtmak zorundadır.

Tüm kırımiz işçi sınıfı denizinde arınacaktır!

GERÇEĞİN SESİ, sayı 3, Ağustos 1995

DEVİRİMCİ SOL ÇIKMAZI

“İç devrim”, “darbe”, devrimci inisiyatif “, “tasfiyecilik”, “devrimci adalet ve hukuk”, “önderlik” gibi daha bir dizi değerlendirmelerle Devrimci Sol yapısında siyasal bir karmaşanın sürdüğünü tanık oluyoruz. Birbirine zıt birçok siyasi kavram ve tespitler, aynı yapı çizgisinin üzerinde yaşanıyor.

Kuşkusuz bunu bir yapı içinde sürmesi gereken sınıf mücadelesinin gereği ve mantığı dahilinde yadırgamamak gerekiyor. Ancak görünen odur ki, Devrimci Sol bünyesinde böyle bir mantığın ve zorunluluğun işleyişi doğru bir rotada değil. Çünkü burada her şeyden önce siyasi tespit ve kavramların yerli yerine oturmadığını izlenen pratikler gösteriyor.

Dışarıdan bakıldığında denebilir ki, Devrimci Sol kendi içinde bir iç savaşı yaşıyor. Ancak burada savaşın kuralı nedir? Amacı nedir? Kazanan kimdir? Kaybeden kimdir? Hangi sınıf anlayışları çarpışıyor? Kendini gösteren şiddet kime,, kimlere yönelik olarak uygulanıyor: Bütün bu noktaların cevabı yine Devrimci Sol şahsında yaşanan olayların içinde yer almaktadır.

Avrupa’da, Ortadoğu’da ve ülkenin birçok sahasında, çeşitli cezavlerinde başgösteren saldırı biçimleri, uygulanan şiddet ve baskılar Devrimci Sol içinde süren çatışmanın niteliğini, vardığı boyutun ciddiyetini ele vermektedir.

Adeta kirli bohçaların bir bir açılması, devrim adına devrimci kanın, değerlerin harcanması gözlenmektedir. Yaşanan bu “kavga”nın devrime hizmet etmediğini görmekte hiç zorlanmayan çeşitli siyasal yapılar, farklı düzeylerde ortak tepkilerini dile getirip uygun çağrılarda bulunmadan edemediler Anlaşıyor ki, devrime hizmet etmeyen, aksine rejimin iştahını kabartan bir seyir vardır. Bunu hemen herkes görüyor, Yine anlaşılıyor ki, sınıf savaşımının örgüt içi kuralları değil, aynı çizgiye bağlı tarafların kuralsızca, yöntemsizce yürüttükleri bir didişme sözkonusudur.

Ve öyle anlaşılıyor ki, burada kazanılan değil, kaybedilen devrimci değerler vardır. Açıkki, burada olan proletarya ile burjuvazi arasında ya da bu nitelikteki çelişkilerin üzerinde yaşanan bir çatışma da değildir.

Birbirine kurşun sıkmanın, dövmenin, yol kesmenin, bir şeyleri gasp

etmenin, insan öldürmenin, ihanetle suçlamanın, tehdit içinde yazıp çizmenin çatışmasını yaşayan tarflar ne söyleyip yazıyor, ne niyet taşıyor olsalar da, yaratılan tablonun içini dolduran bu tutumlar sol kamuoyunun vicdanını rahatsız edip öfkeliendirmesi bir yana, hiçbir devrimci yönetime, kurala, ahlaka, kısaca sosyalizmin mücadele çizgisine uygun düşmemektedir.

Devrimci Sol yapısındaki bu manzara karşısında soruna nasıl yaklaşmak gerekiyor? Sol neyi savunuyor ya da savunmalıdır? Öncelikle şurayı hemen çizelim: Ortaya çıkan sonuçların kaynaklandığı temel nedenleri iyi görmeden doğru teşhis ve sağlıklı bir yaklaşım sergilenemez. Kaldı ki, burada sadece sonuç değil, sonucun da sonucu vardır. Bu noktaya geleceğiz. Görünen odur ki, neden ve sonuç ilişkisi üzerinde sorun ele alındığında, Devrimci Sol'un bu manzarası, örgüt içi bir sorun olarak görülemeyeceği gibi, hemen bir tarafı destekleyen birtakım yaklaşımlar da eksik kalacaktır. Kuşkusuz bu manzara içinde sahip çıkılması gereken devrimci değerler, devrimci olmanın kendisi vardır. Ancak bunu bir tepki düzeyi ile ya da ortaya çıkmış sonuçlar üzerinde bölünmenin bir parçasını destekleyerek yapmak yeterli değildir.

Önce kısaca bu sonuçları hatırlayalım. İki tarafın birbirlerine karşı geliştirdiği tutum neticesinde rejim tarafından devrimcilerin katledilmesine yol açmıştır.

Sözde eleştirel bir çıkışla müdahale yapan "13 Eylül İnisiyatifi" çizgi eleştirisi üzerinde yeni bir çıkış değildir. Kendi tanımlamalarında bu zaten çok açıktır: "... Çünkü biz ne yeni bir yapıyız, ne de ilkeleri, amaçları, hedefleri bilinmeyen, açıklanmamış, her şeyiyle 'yepyeni' olma iddiasındayız.

Biz biraz eskiyiz. Herkes tanıyor bizi..." Ama yine de buna rağmen, bu çıkışın ardından iyiniyet, anlamlı yönler, doğru görülebilecek yanlar, saygı duyulabilecek açılımlar belki görülebilir. Devrimci Sol çizgisinin geldiği nokta üzerinde atılan bir adım, yapılan eleştiri ve değerlendirmeler dikkate değer olabilir. Yakalanabilecek bu noktalar elbette ki gözardı edilmemelidir.

Çünkü "13 Eylül İnisiyatifi" en azından Devrimci Sol çizgisinin çıkmazını yıllarca gizlemeye çalışan bir anlayışı kabuğunu bir yerinden parçalamışa benziyor. Böylece kendi sonucunu artık gizleyen yeni bir sonuç ortaya çıkıyor. Ne var ki, bu çıkışın doğru siyasal temeli pek gözüküyor.

Bütün sorun “D.K.”ya bağlanıyor. Çizgi temeli irdelenmiyor. “Önderlik” saldırı hedefine alınıyor ama var olan çizgiye daha fazla oturma yansıyor. “Önderlik”le çizgiyi birbirinden ayırıp karşı karşıya koyma seğileniyor. Kısaca, bu “çıkış” yeni bir eylem, örgütsel ilişki, yaşam ve bakış açısı mı getiriyor? Yansıdığı kadarıyla hayır.

“Darbe”ye maruz kalan taraf ise “sınıf kini”,”devrimci adalet ve hukuk”, “suç ve ceza” söylemiyle, daha doğrusu yönelimiyle “darbeci çete”leri kırmaya, yok etmeye dönük elinden geleni yapmaya çabılıyor. İç sorunun iç hukuku ile çeşitli kararlar ilan ediliyor. Vurmalar, kırmalar birbirini ardı sıra geliyor. Kim haklı, kim haksız, hangi kavram nerede, hangi tarafın pratiğinde doğru zeminine oturuyor, hiç belli değil. Kavramlar karma karışık, pratikler zedeleyici, ezici, tıkayıcı; çizgi, örgüt, mücadele yönleri paramparça; dost-düşman hedefi belli belirsiz; devrimci adalet, inisiyatif kimin elinde, kimlere hizmet ediyor? Burada proletarya mı, yoksa başka sınıflar mı temsil edilmek isteniyor? Karşı-devrimci cephesine yönelik bir savaş mı veriliyor, yoksa devrimin adına kendi kendini yemenin bir çıkması mı yaşanıyor? Evet, bir belirsizlik varmış gibi geliyor ya da bu ayrımını aramadan edemiyor insan.

Fakat yaşanan hiç de öyle anlaşılmayan bir kaos değildir. Öncelikle bunu çok iyi görmek lazım. Nedir bu yaşananlar? Devrim yolunda yükselen bir mücadelenin çabası mıdır? Önderliğe ve örgütsel birliğe bağlı bir arayışın olması gereken doğru yöntem ve pratikleri midir? Yoksa bir çıkmazın kendisini dayatması mı görülüyor? Evet, bizce görünün, tamamen bir çıkmazın varlığıdır. Bu Devrimci Sol çıkmazıdır.

Bu çıkmazı kendi başına ele almak mümkün değildir. Hangi yol ya da yöntemler izlenerek bu çıkmaza girilmiştir? Bu açıdan Devrimci Sol varlık bulduğu geleneksel sol gerçeğinden ayrı düşünülemez. Tam tersi, geleneksel solu tanımlayan önemli bir yandır. Şunu diyebiliriz ki, geleneksel sol çizginin bittiği en uç nokta Devrimci Sol çıkmazıdır. O nedenle, ölü çizgi üzerinde diretmenin, inat etmenin dışı vurumu, yaşayan bir çizgiye evrilememenin tükenişi yaşanmaktadır.

Devrim yolunda yürümenin keskin iddiası ile yaklaşık 20 yıllık bir pratik karşısında yaratılan devrimci değerler kuşkusuz inkar edilemez. Ancak bu süre zarfında belirleyici tarzda kendisini gösteren olgu, örgüt adına örgütsüzlüktür, eylem adına eylemsizliktir, politika adına politikasızlıktır.

Burada üretilen nedir, tüketilen nedir? Devrimci Sol ileri sürdüğü ilkel-

eriyle, amaçlarıyla, hedefleriyle, bugün nereye kadar gelmiştir? Ardında ne bırakmıştır? Devrimin politik mevzileri, örgütsel kaleleri ve savaş cepheleri bakımından, sosyalist önderlik ve kişilik açısından ne kadar yol kat etmiştir? Halka güven veren, sınıfı ayaklandıran bir mücadele hattı kazanılmış mıdır? Düşman karşısında savaşan bir parti gücü olunabilmiş midir? Açık ki, devrimci politika boşlukları, belirsizlikleri, geriye düşmeyi ya da sürekli yerinde saymayı hiç kabul etmez, etmemiştir. Tabii ki, iyiniyetler, iddialar içinde kalınarak devrimin politikacılığı da yapılamaz.

Devrimci Sol çizgisi en azından geline bu son noktada sorgulanmalıdır.

Bu sorgulama yapıldığında görülecektir ki, eylem adına onca şey yapılmasına rağmen, Devrimci Sol çizgisi aslında eylemsizliğin çizgisidir. Çünkü bu çizgideki eylem yaşamı tüketmiştir. Yaşam üreten, örgüt yaratan, sınıf öncülüğünde yükselen bir eylem çizgisinden bahsedilebilir mi? Bu noktada soruyoruz: Bahsedilebilir mi? Biz hayır diyoruz. Biliyoruz ki, devrimci eylem yeni bir yaşamı üretmek için, halka öncülük eden politik bir güç haline gelmek için gerekli ve zorunludur. Ne kadar devletin bazı güçlerine vurulursa vurulsun, aslında bu eylem anlayışında devlete doğru vurulamamıştır. Eylem adına yapılanlar ile savaşan bir örgüt çizgisi haline gelinebilmiştir. Aksine, tanık olunan şey, devrime olan inancın, enerjinin tüketilmesidir. Kitleleri devlete teslim etme, devlete kaçırtmadır. Objektif planda kendisini gösteren korkuyu derinleştirme ve pasifize etmenin bir aracı haline gelmemiştir.

Yapılan tartışmalardan, tutumlardan da daha iyi anlaşılıyor ki, bu yapıda sosyalizm yaşanmamış. Demokrasi işlenmemiş. Örgüt haline gelinmemiş, devrimci önderlik yakalanamamış. Böyle bir yapı halka ne verebilir ki? Bu, devrimli oynamaktan başka bir şey değildir. İşte ortada en genel yanıyla reel sosyalizm durmaktadır. Reel sosyalizmin devrimle nasıl oynadığı biliniyor. Ancak 70 yıla rağmen devrim, kendisiyle oynayanı afetmemiştir.

Sosyalizm adına kendi kendini tüketmiştir.

Bu noktada Devrimci Sol çizgisinin hangi sınıf gerçekliğinden yansıdığını ele almak gerekiyor.

Devrimci Sol kendi çizgisiyle sınırlı olan bir çıkmaz değildir. Küçük burjuva devrimciliğinin nihayetinde varacağı sonuçlardan biridir. Geleneksel

sol yapı düzen içinde varlık bulmuştur. Rejime bağlı, ondan kopamayan bir küçük burjuva devrimciliğidir. Faşist rejim 12 Eylül'le birlikte vardığı tükeniş noktasında kendisine bağlı bütün yapıları da çürütmüştür. Rejim tükenişi yaşarken devrimci mücadelenin güçlenmesi gerekirdi. Fakat yaşanan tam tersi oldu. Rejim güç kaybettiğe, çürüdükçe “rejim karşıtı” güçlerde benzeri yansıma görüldü. Çünkü rejimin çürümüş yapısından kopuk, bağımsız, proleter sınıf temeli üzerinde bir mücadelenin gelişmemesi vardır. O nedenle, rejimin güç kaybettiği, tükendiği, çürüdüğü süreçte yükselen, güçlenen devrimci bir mücadele açığa çıkamamıştır. Çıkan nedir? Rejimin iflasıyla birlikte düzene bağlı olan küçük burjuva solculuğunun da bitmesidir. Geleneksel sol böyle bir tablonun yansımasını ifade eder.

Küçük burjuva devrimciliği iki ana özellikte karşımıza çıkmaktadır. Bu reformizm ve “radikalizm”dir. Tarih mantığının gerçekliğe evrilen gücü karşısında şiddetli bir sıkılmaya uğrayan geleneksel sol, adeta çürümüş bir olgu gibi iki ayrı özellikte paramparça oldu diyebiliriz. TKP, TİP, DEV-YOL şahsında reformist çizginin devrim ve sosyalizm karşısında oynadığı rol bir ucu oluştururken, radikal sol denen ve bugün en açık yanıyla Devrimci Sol çıkmazında kendisini ele veren diğer keskin uçtur. Reformist çizginin sosyalizmle nasıl oynadığı, reel sosyalizmin en kötü bir kopyası olarak halkımızın umutları, inancı üzerinde devleti sol adına nasıl sahiplendiği ortadadır.

Devrimci Sol örneği küçük burjuva radikalizminin nasıl bir devrimcilik oynayacağını bize çok somut olarak gösteren ayna gibidir. Her şeyden önce, küçük burjuvazının sosyalizm yolunda yürüyemeyeceğini bir kez daha ortaya koymuştur. Tekelleşmeye karşı ortaya çıkan bir tepki odağının, kendisini hangi biçim ve ad altında sunarsa sunsun, hangi niyeti taşırsa taşıсын, proletaryanın sınıf bilincinde yeniden mayalanmayı yaşamadan sosyalizm mücadelesinde yol alamayacağı kesindir. Çünkü küçük burjuvazi sosyalizme karşı inançsızdır. Kolektif yaşama, ortak irade birliğine gelmez. Özellikle reel sosyalizmin açığa çıkmasıyla birlikte, küçük burjuvazının sosyalizme olan inançsızlığının nasıl iyiden iyiye kabardığını biliyoruz. Tabii ki bu kabarış tamamen karşı-devrimin cephesinden değil de, sol adı altındaki biçimlenişlerde de kendisini göstermiştir. Buna da kuşkusuz sadece “ben sosyalizme karşıyım” diyenlerin değil, “ben sosyalizmin en iyi savaşçısıyım” diyenlerin pratiğinde yaka-

lanması gereken halka önemlidir.

Evet, Devrimci Sol “Ben sosyalizmin en iyi savaşçısıyım” diyen bir çizgi.

Ve bu çizginin defalarca pratik sınamadan geçerek bugüne gelen durumuna bakıyoruz. Devrime duyulan inancın tükenişine tanık oluyoruz.

Elbette ki bu çizgiye, devrim ve sosyalizm inancıyla yüzlerce insan gelmiştir.

Fakat bu çizgiye, sosyalizmin mücadelesinin ihtiyacını duyarak (ya da duymayarak) gelenlerin bugün nasıl bir hale getirildiği ve bu çizginin sınıfa ne kadar güven verdiği ortadadır.

“Örgüt içi sorunlar” olarak sergilenen tutumlar aslında Devrimci Sol’un sosyalizme yaklaşımının bir ürünüdür. Doğru bir önderlik düzeyine varılamadığı apaçık gözler önündedir. Devrimci Sol devrimci çizgide kendisini kanıtlayan bir önderlik gerçeğini ifade etmiyor. Oysa devrimci çizgi öncelikle kendisini önderlik gerçeğinde doğrular, oradan sınıfa ve halka güven veren öncülükle büyür. Sosyalizmin temsili önderlik düzeyinde yapılmadan, bunu sağlıklı bir örgütsel zemin üzerinde geliştirmeden ileri sürülen çizginin fazla bir anlam taşımayacağı ya da bunun olsa olsa devrimle en kötü biçimde oynamak olacağı çok açıktır.

Göründüğü kadarıyla, Devrimci Sol bünyesinde yaşanan sorunların kaynağı bireyin kendisini “önderlik” adı altında dayatmasından ileri gelmektedir.

Ancak bunu sadece bireyde uç veren bir kişilik problemiyle açıklamak yetmez. Tabii ki yine yaşanan bu sorunlar, çatışmalar olmamalıydı demenin bu noktada bir anlamı da olmaz. Ortaya dökülen bu sorunları, bireyle, gruplarla çözmeye, yaşanan çatışmaları birtakım yüzeysel güvencelerle, gösterilen şiddet havalarıyla gidermeye çalışmak esas halkayı gözardı etmeyi getirir. Eğer ortada Devrimci Sol “önderliğine” karşı devrimci bir çıkışın varlığı sozkonusu ise, bu ilkin Devrimci Sol çizgisinin reddine gitmeyi getirecek olan eleştirilerin doğru halkalar üzerinde köklü bir şekilde derinleştirilmesini zorunlu kılmaktadır. Çünkü Devrimci Sol çizgisi, önderlik noktasında çizgisizliğe düşen bir çıkmazdır. Devrimci Sol çizgisinde ancak böyle bir “önderlik” uç verebilir, sınıfın örgütsel temsili adı altında ancak örgüt dışılık yaşanır. Yaklaşık 15 yılı bulan partileşme sürecinin varlığından söz edilmektedir. Fakat ortada sınıfın öncü partisi adına işleyen sağlıklı merkezi kurumlaşmalardan, güvenli bir irade

birliğinden, kısaca partileşmeye gelen bir yapıdan bahsetmek ne kadar mümkün. Öyle ki, tam da partileşmenin arifesinde bulunduğu söylenen bir süreçte tanık olduğumuz olaylar zinciri geliyor. Burada bir tesadüf mü, talihsizlik mi, yoksa öncüleştirmeye, partileştirmeye gelmeyen bir çizgi mi rol oynamıştır? Bunu anlamak zor değildir.

Doğru devrimci çizgi üzerinde yaşanan bir sınıf mücadelesinden kaynaklanan sorunları, pratikleri ve kuralları görmede, anlamada hiç zorlanmayacak kadar önümüzü aydınlatan bilimsel sosyalizmin gerçekliği vardır. Devrimci Sol şahsında devrim adına nelerin çar-çur edildiğini, devrime açık nice kadro gücünün tüketildiğini, sosyalizmin değer ve moral yapısıyla ne denli oynandığını fark edecek kadar siyasal duyarlılığı olanlar, bu gerçekliği daha iyi kavrayacaklardır.

Nasıl ki geleneksel sol, aynı zamanda düzen karşısında kendisini provoke etmiş bir çizgi ise, Devrimci Sol bu çizginin en uç ifadesi olmuştur.

Evet, 20 yıllık pratiğin siyasi faturası bizce böyledir. Çünkü devrimli böylesine kuralsızca oynamanın ağır bedeli vardır. Eğer oynanırsa yaşamın gerçekliği en acımasız şekilde kendisiyle oynayanı hiç acımadan yakar.

Nitekim Devrimci Sol çizgisi, devrimci gerçekliğin ateşi içinde denebilir ki çoktan kül haline gelmiştir. Bugün bu kül hemen her tarafa savruluyor, gözleri sızlatıyor. Rejimin bu küllerden bir hayli medet umduğu, en azından devletin gerçek yüzünü daha fazla örtmeye, halkın devrime olan inancını iyice karartmaya çalıştığı görülmektedir.

Devrimci Sol çizgisinde Devrim adına şehit olanların devrimci mirası üzerinde bile, bu noktaya kadar uzanan bir didişmeye de tanık olunuyor.

Devrimci sahiplenmenin bilinci, devrimci değerlerin iyi temsil edilmesini, bunun ise örgütle, kolektif emek gücüyle sağlanmasını zorunlu kılar.

Şehitler gerçeği adeta bir kör dövüşünün yaşanmasına asla izin vermez.

Örgütsüzlüğe yol açabilecek bir tutum sergilenmesine, gereksiz yere bir tek canın yok edilmesine, en ufak bir değer kayb edilmesine, yanlış hedefe tek bir kurşunun dahi sıkılmasına asla izin vermez. Evet, şehitler gerçeği halka, sınıfa gitmede sağlam köprüler kuran, güven kaynağını bu köprü bağı üzerinde sürekli derinleştiren, düşmana daima yenilgi korkuları aşılayan, özcesi her düzeyde sosyalizm için savaştığını, düşmana olduğu kadar dosta da gösteren bir gerçekliğin tanımıdır. Bu temelde

diyebiliriz ki, hangi yapı adı altında açığa çıkmış olursa olsun, Türkiye koşullarının devrime duyduğu ihtiyacından doğan şehitler gerçeği, bu ihtiyaca doğru cevap vermesini bilen devrimci güçlerin savaşımında esas sahipliğine de kavuşacaktır.

Özetlersek; “13 Eylül İnisiyatifi” bir çıkış göstermemektedir. Eğer bu yanıla sınırlı kalan bir tepki ve suçlama ile kalacak olursa mevcut çizgi, yaşanan tükenişi başka bir kanala taşımış olacaktır. Devrimci Sol çizgisinin devrim, sosyalizm, devlet,sınıf ve ulusal sorun, halk savaşı, devrimci yaşam. örgüt ve eylem anlayışları, ülke, bölge ve dünyaya bakış açısı, çağı ele alış noktaları bir bütün olarak sergilenen 20 yıllık pratiğin dersleri ışığında sorgulanması yapılmadan eleştiri gücünün bu düzeye ve yoğunluğa taşınması gerçekleştirilmeden, “... Evet, yeni’ değiliz. Bir geleneğin, bir tarihin parçasıyız, devamıyız ve kelimenin tam anlamıyla sahibiyiz...” denilerek geleneksel solculuğun geleneksel sonuçlarından kurtulmak mümkün olmayacaktır.

Devrimci Sol geleneksel solculuğun çıkmaz bir sonucudur. Bu sonuç üzerinde Devrimci Sol’un içinde bulunduğu durum aslında “yeni” bir sonuçtur. Bu çizgi üretebildiği bütün sonuçları açığa çıkarmıştır. Kendi kendini tüketmekten başka bir noktası kalmamıştır. İşte burada kendisini dayatan şey, en uç noktasına varılan çıkmazın doğru bir çıkışa dönüştürülmesidir.

Yeni bir başlangıca yol açmaktadır. Devrimci Sol örneğinin bugün daha da açık olarak öğrettiği şey, geleneksel solun içinde bulunduğu her düzeydeki çıkmazın artık yeni bir devrimci çıkışla aşılmasının zorunluluğudur.

Bu temelde diyoruz ki; devrimci inanç,kararlılık ve cesarete sahip kadrolar Devrimci Sol çizgisinin ulaştığı sonuçta kanatlardan ne birine, ne diğerine takılarak doğru çizgi ve tavra ulaşmada gerekli atılım gösterbilmelidirler.

Güçlerini tüketen ve tükenen değil, örgüt, eylem ve kitlesel inanç üreten gelişmede birleştirmelidirler. Yazımızın amacı da budur. Devrimci eleştiriye işleme gereken noktaya kadar çalıştırmaktır. Her düzeyde yaşanan çıkmazı, yeni bir devrimci çıkış sürecine taşımanın önemli bir yolu olan devrimci eleştiri gücünü doğru kavrayıp uygulamaya geçirmesini bilmektir.

ALTERNATİF DERGİSİ

KAMUOYUNA!

DÖB: Türk, Kürt, Arap gibi Anadolu'nun zengin kültürler mozaiginden uluslardan öğrencilerin kültür çalışmalar yürüttüğü Demokratik Öğrenciler Birliğidir. Üniversite bünyesinde akademik -demokratik mücadele ve dışında göçmenlik olgusu, ırkçılık, anti-faşist mücadele Türkiye ve Kürdistan'daki siyasi gelişmeler konuları DÖB'ün Öncelik politik çalışma alanlarıdır. Geniş bir sol potansiyeli içinde barındıran DÖB'un işlerliği alışılmış, hiyaraşik dernek yapılanmalarında farklı olarak yönetim kurulu ve benzer bir karar mekanizması olmaksızın herkese açık DÖB planlarının karar yetkisi sağlanmaktadır.

Siyasal kimliğini sol dünya görüşü içerisinde tanımlamasından dolayı, sol içerisinde ki olumlu, olumsuz gelişmeler DÖB'da etkiler. Geçen yıl D.S içerisinde yaşanan iç çatışmalar, bizi de etkiledi. Berlin'de Ercan Şakarın Ölümünden sonra şiddetlenen çatışmalardan sonra DÖB içerisinde sürdürülen tartışmalarla bu konudaki somut tutumumuzu belirledik. Ve 'sol içi şiddeti savunan tüm yapıların ayın ve bildirimlerini DÖB'e almayı' kararlaştırdık.

Taraflardan DK kanadı DÖB'un bu kararlar devrimci hareket (bununla DK kanadı kastediliyor) yargıladığını ona sürerek bu kararı tanımadıklarını iletiler ve alınan karara uymadılar. Bunun sonucu BY. kanadı de BÖB'ü tutarsızlıkla suçladı. Bu gelişmelerden sonra biz bazen her iki gruba birliktede, bazen de ayrı ayrı tartıştık. Fakat bu tartışmalar DÖB le DK kanadı arasında oluşan sorunları çözmedi. Tartışmalarda heriki gurupta 'Darbe mi yoksa devrimci İnsiyatifmi ?' gibi düzlemed tartışmaya çelildi.

Oysa biz tavrımızın yalnız sol içi şiddeti yağulamakla sınırlı olduğunu diğer iç çelişkilrin DS nin iç sorunu olduğu, bu anlaşmazlıkta taraf olmadığımızı belirttik. Fakat yapılan toplantılar sorunu aşmaya yetmedi. Yapılan son toplantıda DK kanadı bu konuda aldıkları bir kararı bize ilettiler. Bu karar şöyle: 'Biz bundan böyle zazinlarımızı getireceğiz ve darbeci kanadın dergisi D.Çözüm DÖB e girmesine engel olacağız. Ve bunu gerekli bütün yöntemleri uygulayacağız.' Bu olumsuz gelişmenin hemen

sonrasında yapılan değerlendirmede daha önce alınan kararın geerlęi kabul edildi. BB diğer demokratik kitle örgütleri gibi aldęı kararları uygulamakla yükümlüdür.

DB'nun kararlarını tanımayıp bu konuda nasıl davranmamız gerektiğini bize dayatan tavrı 'tehtit' olarak algılıyoruz. Bu tehdit karşısında tutumuzdan vazgeçmek demokratik onurumuzla bağdaşmaz. Biz tuturnumuzu gerginliğ artırmayacak bir şekilde uygulamadan yanayız ve şiddete yol açabilecek ortam ve adımlardan uzak kalacağız. Olası yaşanabilecek şiddet niteJdl olaylar hiç kımseye yarar getirmeyeceği gibi, her iki tarafa ve genel olarak tüm devrimci demokrat kamuoyuna zarar verecektir. Bu sorumlulęun bilincinde olarak tüm arkadaşları sağduyu ve hşgryle ve hale de tartışma, eleştiri ve ikna yöntemleri ile zleceğine inanıyoruz.

Demokrat ğrenciler Birliği (DB)

DEVRİMCİLER VE DEVRİMCİ ÖRGÜTLER ARASINDA ŞİDDET KULLANIMINA SON!

1- Bütün devrimci gruplar, devrimci gruplar arasındaki çelişmelerin barışçı yöntemlerle, şiddet kullanılmadan çözülmesini ilkesel bir sorun olarak gördüklerini açıklamalıdır.

2- Bütün devrimci gruplar, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlatsın, devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşı-devrime hizmet ettiği ilkesel olarak kabul etmeli ve açıklamalıdır.

3- Bütün devrimci gruplar bu sorunu “ilkesel bir sorun olarak görmeyen” gruplara karşı ortak tavır almalı; onları en geniş çevrede eldeki bütün araçlarla teşhir ve tecrit etmelidir.

4- Tüm devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalarda da tavır takınmalı; çatışan grupları çatışmaya son verme yönünde zorlamalıdır.

5- Herhangi bir devrimci grubun, bir diğer devrimci gruba ya da herhangi bir devrimci gruptan kişilerin, bir diğer devrimci gruptan kişilere yaptığı fiili saldırılar karşısında; bizzat saldırı sırasında saldırıya uğrayanların kendini koruması, savunması en tabii hakkıdır. Saldıranlar, saldırı içinde karşı-devrimci konumdadırlar. Saldırı esnasında olan olayların sorumlusu, saldırı düzenleyenlerdir. Ancak saldırıya, intikamcı bir şekilde karşı saldırı ile cevap verilmesi red edilmelidir.

6- Devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci grup ve kişilere fiili saldırılarını haklı çıkarmak için; saldıranlar hakkında “ajan”, “ajan provokatör”, “MİT’le işbirliği”, “ajan provokatör örgüt”, “karşı-devrimci” vs. gibi değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirmeler genellikle gerekçelendirilmemekte, en iyi halde sözü geçen kişi veya örgütün, bu değerlendirmeyi yapanlara yaptığı saldırı gerekçe olarak gösterilmektedir.

Bu tavır reddedilmelidir.

Ilke olarak, ispatlanmayan iddialar reddedilmeli; ispatlanmayan iddiaları yargı olarak ileri sürüp, bunun üzerine siyaset inşa edenler, iftiracı ve gayrı ciddi olarak değerlendirilmeli, bu tavır içinde olanlara karşı ortak tavır takınılmalı; bunlar teşhir, tecrit ve mahkum edilmelidir.

7- Herhangi bir teşkilat veya kişinin “karşı-devrimci”, “ajan provokatör”

vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli karşı-devrimci eylemler yapılması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de karşı-devrimci nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun, onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur.

Herhangi bir örgüt veya kişinin “karşı-devrimci” olduğunu söylemek için, o kişi ve örgütün hakim sınıflarla birleştiğini; düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini ispatlamak gerekir.

8- Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı “karşı-devrimci” değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme. suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir.

9- Saldırıya uğrayan örgüt ya da kişi açısından tutulması gereken yol; saldırana aynı şekilde cevap vermek olmamalıdır. Tutulması gereken yol, en geniş devrimci kamuoyu içinde teşhir ve tecrit yolu olmalıdır.

10- Bu konuda eğitime önem verilmeli. Devrimciler arasında, kamuoyu önünde -en ağır ve fakat gerçekten temelli polemiki de içeren- açık ideolojik mücadelenin ve eylem birliğinin önündeki engeller yıkılmaya çalışılmalıdır.

(BOLŞEVİK PARTİZAN, sayı 14/4, Kasım 1981, sayfa 11-12)

DEVRİMCİ ÖRGÜTLER ARASINDA ŞİDDET KULLANIMININ HIÇ- BİR HAKLI NEDENİ, HIÇBİR HAKLI AMACI OLAMAZ!

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi içerisinde bugüne kadar ortadan kaldırılamayan en ağır hatalardan birisi de, devrimciler ve devrimci örgütler arasında şiddet kullanımınıdır. Devrimci örgütler arasında ortaya çıkan şiddet olayları nedeniyle birçok kadın ve erkek devrimci hayatını kaybetmiş, sakat kalmış, yaralanmıştır. Devrimciler ve devrimci örgütler arasındaki şiddet kullanımını faşist diktatörlüğün gizli servisi, polis örgütü, burjuva yayın araçları da sürekli körüklemiştir. Bunlar devrimciler arası çatışmalardan sürekli yararlanmış; bugün de yararlanmaktalar...

Devrimci örgütler arasında şiddet kullanımının son örnekleri Dev-Sol somutunda yaşanmaktadır. Şimdi Dev-Sol içinde tam bir savaş hali yaşanmakta, Dev-Sol'un iki kanadı birbirini karşı-devrimci olarak değerlendirmekte, karşılıklı olarak çatışma ortamı körüklenmektedir.

Dev-Sol kanatları arasında karşı-devrimci şiddet kullanımının en son kurbanlarından birisi de, Dev-Sol içi örgütsel bölünmede "müdahaleciler" adıyla bilinen tarafta yer alan Ercan Şakar adlı devrimcidir. Ercan Şakar "Dursun Karataşçılar" diye bilinen Dev-Sol'un diğer kanadına mensup taraftarlarınca, 1 Mayıs 1993 akşamı "müdahaleciler" kanadının faaleyat gösterdikleri Berlin Halkevi'ne düzenledikleri saldırı sonucu çıkan çatışmada öldürülmüştür. Ercan bir gerici, bir faşist değildi, bir devrimciydi.

Onu anti-emperyalist, anti-faşist, devrimci bir eylemde değil, iki devrimci grubun son tahlilde karşı-devrime hizmet eden bir eyleminde kaybettik.

Ercan'ın ve daha nice kadın ve erkek devrimcilerin öldürülmesinin asıl nedeni -bu asıl neden ortadan kaldırılmadıkça da daha çok kadın ve erkek devrimcinin hayatına mal olan gerçek zehir- devrimci örgütler arasında şiddeti haklı gösterme siyaseti ve pratiğidir. Asıl neden, başka örütleri, özellikle de kendi içinden çıkmış grupları işpatsız, belgesiz karşı-devrim-

ci olarak değerlendirip şiddet kullanmayı haklı çıkarma yaklaşımıdır.

Asıl neden, devrimci örgütlerin kendi geçmişlerinde diğer devrimci, demokrat grup ve kişilere karşı kullandıkları şiddet konusunda tutarlı bir özeleştirici yapmamakta ısrar edişleridir. Asıl neden, Devrimci Sol'un her iki kanadının birbirini karşı-devrimci olarak değerlendirmesi, birbirlerine karşı şiddeti savunmaları; evet, ölüm listeleri çıkarmalarıdır.

Devrimci örgütler arasında şiddet kullanımını engellemenin, daha birçok devrimci kadın ve erkeğin hayatına mal olacak karşı-devrimci şiddeti yok etmenin biricik yolu, devrimciler ve devrimci örgütler arasında şiddet kullanımının ilkesel olarak reddedilmesi ve buna uygun davranılmasıdır.

Dev-Sol içindeki çatışmaları durdurmanın biricik ve en güvenilir yolu, derhal ve önkoşulsuz olarak her iki tarafın da karşılıklı şiddet kullanımını durdurması, sorunlarını görüşmeler yoluyla çözmeleridir.

Saldırıda bulunan diğer taraf da olsa, her türden intikamcı karşı-saldırının reddedilmesidir.

Dev-Sol'un her iki kanadından kadın ve erkek arkadaşlar... Daha fazla dava insanlarınızın öldürülmesini engellemek özellikle sizlerin elinde. Örgütünüzün, önderlerinizin Devrimci Sol'un diğer kanadına karşı şiddet kullanma yönündeki direktiflerini red ve mahkum edin. Bu türden direktifleri uygulamayın. Örgütlerinizi çatışmaların derhal ve önkoşulsuz olarak durdurulması için zorlayın. Şiddeti körükleyenleri ve uygulayanları teşhir ve tecrit edin. Devrimci enerjinizi, yeteneklerinizi, silahlarınızı gerçek düşmana; emperyalizme, faşizme, sömürücülere, faşist T.C. devlete karşı yöneltin.

B. PARTİZAN

Basın ve Kamuoyuna

Dev-Sol içindeki çatışma, bugün DEVRİMCİ ÇÖZÜM dergisinin Dursun Karataş gurubunca basılmasıyla bir üst noktaya tırmanmıştır.

Doğrudan hedef seçilerek yapılan saldırıda 5 devrimci kurşunlanmıştır.

BARİKAT artık bu olayın devrimci katiliği noktasında olduğuna inanmaktadır.

Dursun Karataş gurubu bütün devrimci normları, bütün ortak değerleri ayaklar altına alarak kendisini oligarşiyle değil, devrimcilerle savaşmak için konumlandırmıştır. Polis şeflerinin ellerini oğuşturarak izlediği, hatta yolunu açtığı bir ortamda, denetim altında olduğu bilinen demokratik bir kurumdaki silahsız insanlara yapılan bu saldırı düpedüz “infaz” niteliğindedir.

BARİKAT'ın işin başlangıcından beri bir “taraf“ olmamaya özen gösterdiği bilinmektedir. Ama sonuçta BARİKAT sosyalizm taraftır ve bugün ciddi olarak sarsıntıya uğrayan devrimci güçlerin prestiji ve toplumsal konumudur.

Ve BARİKAT, bu noktada sözü geçen gurupla bütün mehtaplık ilişkilerini kesmiştir.

BARİKAT, yurt içindeki ve yurt dışındaki bütün çevresini sözü geçen gurupla hiçbir platformda yer almamaya ve bütün bağlarını kesmeye çağırmaktadır.

DEVRİMCİ KANI DURDURULMALIDIR!

DEVRİMCİ KANI AKITANLAR HER DÜZEYDE TECRİT EDİLMELİ, NEFRETLE KINANMALIDIR!

22.06.1993

BARİKAT

KAMUOYUNA

29 Temmuz 1993 tarihinde, sabah saat 7.30 sıralarında, aydınlar Matbaasına gelen silahlı bir gurup, matbaayı tahrip etmişlerdir. Saldırı daha sonra Devrimci Sol tarafından üstlenilmiştir. 1 Ağustos 1993 tarihli 60 sayılı Devrimci Sol Haber Bülteni, "... eylemimizin amacı darbeci kontra çetesinin suç ortaklığına soyunan Aydınlar matbaası sahibi Veysel Aydın'ı maddi zarar vermek yoluyla cezalandırmaktı..." denilerek üstlenilmiştir.

Devrimci Sol gurubu matbaaya geldiklerinde işçileri silahlarla etkisiz hale getirdikten sonra, yanlarında getirdikleri benzini matbaa makinalarının üzerine dökerek ateşe vermişlerdir. Makinalar tamamen yanmıştır.

Tahribat çok büyüktür.

Baskın sırasında Devrimci sol, Yurt Kitap-Yayın'a da çok büyük bir darbe vurmuştur. Matbaa makinalar da baskısı süren, basımı bitmiş fakat makinaların yanlarında istiflenmiş bulunan 7 tanesi İsmail Beşikçi'ye ait olmak üzere 8 kitabımız çıkarılan yangından büyük zarar görmüş, it-faiyenin su sıkması ile de tamamen tahrip olmuştur. Yanan, su sıkılarak tahrip edilen kitapların toplam miktarı 38.000'den fazladır. Toplam zarar 2.5 milyar civarındadır, baskıda Devrimci Emek gibi, Zagors Yayınları gibi, devrimci demokrat dergi ve yayınevlerinin de zararı çok büyüktür. Kürt Enstitüsü'nün, DEP'in de basılmakta olan kitap ve afişleri tahrip edilenler arasındadır.

Devletin Yurt-Kitap-yayın'a baskıları göz önüne getirildiğinde, yayın evinin kitaplarının peş peşe yasaklandığı, mahküm edildiği düşünüldüğünde, Devrimci Sol'un vurduğu darbenin boyutları kolayca anlaşılacaktır.

Bin bir yayınlı yayın yaşamını sürdürmeye çalışan Yurt-Kitap-Yayın'ın diğer taraftan zor günlerde devrimci-demokrat yayinevlerinin ve dergilerin basımını yapan Aydınlar matbaacılık'ın Devrimci Sol tarafından böyle bir saldırıya uğraması çok acıdır. Tarihe, devrimcilik adına korkunç bir not düşülmüştür. Bu durumun ortada kaldırılması olanaksızdır.

Devrimci Sol'un yayinevimize vurduğu onarılması imkansız bu ağır darbe, onların, varsa yüreğinde ağır bir taş, tarihlerinde kara bir leke olarak kalacaktır.

6 Ağustos 1993

Yurt-Kitap-Yayın

Ünsal Öztürk

HER DEVRİMCİ ÖRGÜT -EĞER TUTARLI İSE- İŞE KENDİ ÖZELEŞTİRİSİ İLE BAŞLAMALIDIR!

Dev-Sol içi çatışma üzerine birçok devrimci grup çatışmaların durdurulması yönünde tavır takınmış, bir bölüm sol örgüt, devrimci gruplar arasındaki şiddeti “ilkesel olarak” reddettiğini hem yayın organlarında, hem de somut olarak Avrupa ve Ortadoğu’da yazılı ortak açıklamada ilan etmiştir. Bu tabii ki iyi ve olumludur. Fakat Dev-Sol içindeki çatışmanın durdurulması yönünde tavır takınan, devrimciler ve devrimci örgütler arasında şiddeti “ilkesel olarak” reddettiğini açıklayan grupların ezici çoğunluğu bizzat diğer devrimci örgütlere, özellikle de kendi içinden çıkan örgütlere şiddet uygulayan ve bunu savunan örgütlerdir. Bunlar geçmişte ve yakın zamanda uyguladıkları karşı-devrimci şiddet konusunda özeleştiri yapmamakta ısrar etmektedirler. Başkalarının hatalarına karşı “ilkeli”, kendi hatalarına karşı tutarsız tavır takınanlar, kendi kirli çamaşırlarını gizlemeye çalışanlar yarın başka bir ortamda başka bir gruba şiddeti uygulayanlar ve savunanlar olacaklardır.

Tüm devrimci örgütlerin kadın ve erkek taraftarları arkadaşlar... Sempatı duyduğunuz örgütlerin hataları konusunda özeleştiri için ısrar edin.

Desteklediğiniz örgütü diğer devrimci gruplarla, devrimciler arası şiddeti merkezi olarak red ve mahkum eden ortak, bağlayıcı bir platforma imza atmaları yönünde zorlayın.

Devrimciler ve devrimci örgütler arasında şiddet kullanımı yalnızca Türkiye-Kuzey Kürdistan’da değil, diğer birçok ülkede, örneğin Almanya’da da yaşanmaktadır, Bunun en son örneği, Berlin’deki devrimci 1 Mayıs yürüyüşünde, yürüyüş komitesinin onayını alarak kendi arabasıyla yürüyüşe katılan TKP/ML Maoist Merkez taraftarlarına otonomların bir bölümünün şiddet uygulamasıdır. Otonomların bir bölümünün “Maoculara” şiddet uygulamasını fırsat bilen polis, “Maocular”ın arabasına el koymuş ve birçoğunu tutuklamıştır. Yürüyüşte “Maoculara” uygulanan karşı-devrimci şiddetle de kalınmamış, polisin zorla “Maocuları”

yürüyüşten çıkartması alkışlanacak kadar ileri gidilmiştir, Devrimciler arası şiddet kullanımının gideceği yer de burasıdır: Polisle objektif işbirliği, karşı-devrime destek...

**DEVRİMCİLER ARASINDAKİ ÇATIŞMALARA DUR DİYELİM!
SAVAŞIMIMIZI DEVRİMCİLERE KARŞI DEĞİL,
SÖMÜRÜCÜLERE VE ONLARIN DÜZENİNE KARŞI YÖNELTELİM!
POLİSİN, GİZLİ SERVİSİN OYUNLARINA GELMEYELİM!
DAYANIŞMA İLE KAZANACAĞIMIZ YENİ BİR DÜNYA HEDEFİ
İÇİN BİRLİĞİMİZİ GÜÇLENDİRELİM!
BOLŞEVİK PARTİZAN
06.05.1993**

Sosyalist Basın Ortak Açıklamalar:

BASINA VE KAMUOYUNA

Devrimci Sol Güçler içindeki saldırılar 21 Haziran 1993'de Devrimci Çözüm Dergisi'ne yapılan saldırıyla yeni bir boyuta ulaştı. Saldırı bir grup devrimci-sosyalist basın mensubunun da bulunduğu bir sırada gerçekleşti.

Bunun hatırlatılmasına rağmen, küfürlerle karşılık verildi. Devrimci adalet adına devrimciler dövüldü ve tarandı. 7 kişi yaralandı. Bunlardan 15 yaşındaki Gülay Kahraman gözünü kaybetti.

O anda polisin de Devrimci Çözüm Dergisi'nin bulunduğu binanın önünde hazır olduğu halde olaya müdahalede bulunmaması yorum getirmeyecek kadar açıktır. Sol içi ihtilafların tartışılarak, eleştirilerek çözümlenebileceği, bunun hukukunun ve ahlakının acilen hayata geçirilmesi gerektiği, devrimciler arasında eylem birlikteliklerinin yakıcılaştığı bir dönemde her türlü provokasyona açık böylesine bir saldırının olması kimden gelirse gelsin kabul edilemez.

Bu tip saldırıların karşı-devrimin işine yaradığı aşıkardır. Nitekim polis bu olayı fırsat bilerek Devrimci Çözüm, Mücadele, İşçinin Yolu, Halkın Gücü, Marmara Özgür-Der'i basarak terör estirdi. Onlarca kişiyi gözaltına aldı, büroları yağmaladı. Sorunların çözümünde devrimci zeminden kayma bu tip saldırıları gündeme getirmiştir. Akan kan devrimci kanıdır. Bu kanın durdurulması için demokratik kurum ve kuruluşlar da dahil her kesim net tavır almalıdır. Gün soğukkanlılık ve sorumluluk günüdür. bizler aşağıda imzası bulunan dergiler ve gazeteler bu bilinçle Devrimci Çözüm Dergisi'ne yönelik saldırıyı kınıyor, devrimci kamuoyunu bu türden saldırılara karşı duyarlı olmaya ve saldırıları mahkum etmeye çağırıyoruz.

Bu ve bundan sonra gerçekleşecek saldırılar, kimden gelirse gelsin, taraf olan veya destekleyen dergilerle protokol-yayın alışverişinde bulunmayacağımızı, aynı platformda yer almayacağımızı duyuruyoruz.

ALTERNATİF, BARİKAT, DEVRİMCİ PROLETARYA, DİRENİŞ, EKİMLER, EMEĞİN BAYRAĞI, EMEK, İŞÇİNİN YOLU, KOMÜN, NEWROZ, NEWROZ ATEŞİ, ODAK, ÖZGÜR GELECEK, PY TEORİ-PRATİK

BASIN AÇIKLAMASI

DEVRİMCİLER ARASINDAKİ SORUNLAR ŞİDDET ÇÖZÜMLENMEZ!

Bugün akşamüzeri DEVRİMCİ ÇÖZÜM dergisi saldırıya uğramıştır.

Devrimci güçler arasındaki sorunların çözümü şiddetle sağlanamaz. Bu anlayışlar kabul edilemez ve onaylanamaz.

Bu saldırıyı ve daha önceki çeşitli saldırıları şiddetle kınıyoruz.

Saldırı yapanlar, sorunları şiddet ile çözmeye çalışanları sağduyulu olmaya, şiddetten vazgeçmeye çağırıyoruz.

Her ne sebeple olursa olsun devrimci güçler arasındaki sorunlar şiddet ile çözülemez.

Bu konuda tüm devrimci, demokrat, yurtsever, sosyalist güçleri duyarlı olmaya ve tavır almaya çağırıyoruz.

11.06.1993

**BARİKAT, DEVRİMCİ PROLETERYA, DÖRÜŞÜM YAYINLARI,
EKİMLER, EMEĞİN BAYRAĞI, GENÇLİK YILDIZI, KOMÜN,
KURTULUŞ, NEWROZ, NEWROZ ATEŞİ, ODAK, ÖZGÜR
GELECEK, ÖZGÜR HALK, PARTİZAN, SERKETİN, YENİ
DEMOKRAT GENÇLİK, YENİ DÜNYA İÇİN.**

Basın Açıklaması

KAMUOYUNA AÇIKLAMA

Devrimci, demokrat kamuoyu tarafından Dursun Karataş kesimi olarak bilinen çevrinin, tüm kamuoyunun gözleri önünde ceyran eden bir dizi, devrimci anlayışla bağdaşmayan saldırılar gerçekleştirdiği ortadadır.

29.07.93 tarihinde bu olaylar zincirine bir halka daha ilave edildi. Ülkemizde devrimci, demokrat, yurtsever ve sosyalist yayınları basan AYDINLAR matbaası Dursun Karataş kesimi tarafından daha önce basılarak tehdit edildikten sonra, bu seferde kundaklanarak tahrip edilmiştir.

Sosyalist, yurtsever basına karşı özel savaş politikalarının faşist T.C devlet tarafından dayatıldığı bu süreçte Dursun Karataş kesiminin bu saldırıları üzücüdür.

Bu saldırılardan dolayı Dursun Karataş kesiminin devrimci-demokrat kamuoyuna hesap vermeye çağırıyoruz. Bu ve benzeri saldırılara biran evvel son vermelidir.

30.Temmuz. 93

**Devrimci Çözüm, Emegın Bayrağı, Komün, Özgür Gelecek, dergileri
Avrupa Temsilcilikleri.**

DEVİRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

Uzun bir süredir DHKP-C yanlılarının Devrimci Çözüm okurlarına yönelik saldırıları devam etmektedir. 29 Kasım gecesi, Almanya'nın Hannover kentinde Devrimci Çözüm okuru bir arkadaş DHKP-C yanlıları tarafından feci şekilde dövülerek kaçırılmıştır. Bu olaya tanık olan TKP-ML taraftarlarının tüm engelleme çabalarına rağmen tavırlarından vazgeçmemişlerdir.

Devrimci-demokrat kişi, örgüt ve kurumların da bildiği gibi, Devrimci Sol içerisinde yaşanan ayrılıktan sonra, DHKP-C yanlıları çeşitli saldırılar, baskılar ve katliamlar başlatarak devrimcileri sindirmeyi hedeflemektedir.

Tüm ısrarlı çabalara rağmen, bu çevre karşı-devrime hizmet eden tutumlarından vazgeçmemiştir.

Devrimciler şiddeti karşı-devrime, düşmana karşı kullanırlar. Devrimcilerin birbirine karşı şiddet kullanmaları siyasal körlük ve çıkmazın bir nedenidir. Hangi nedenle olursa olsun, bir başka yapının insanlarına karşı şiddete, tehdite, şantaja başvurmak devrimci değerlere ve geleneklere karşı yapılmış bir saldırdır.

DHKP-C yanlıları karşı-devrime hizmet eden sol içi şiddet uygulamalarından, saldırılarından dolayı teşhir edilmeli ve bu tutumlarından dolayı tavrı alınmalıdır.

Bizler aşağıda imzaları bulunan dergiler olarak, Devrimci Çözüm okuru arkadaşın kaçırılmasını lanetliyor ve derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

7 Aralık 1995

HALKIN BİRLİĞİ, ODAK, DEVİRİMCİ ÇÖZÜM, ÖZGÜR GELECEK, PARTİZAN SESİ

HALKIMIZA AÇIKLAMA

10 Temmuz günü Köln'de merkezi olarak yapılan Sivas katliamını protesto gösterilerinde tüm devrimci, demokratik güç ve örgütlere önceden planlanmış olarak taşlı-sopalı bir saldırı gerçekleştirilmiş, birçok devrimci ve halktan insan çeşitli yerlerinden yaralanmıştır.

Daha önceki saldırılarda olduğu gibi, bu saldırıların da sorumlusu;

Kendilerine devrimciyim deyip üç devrimciyi katleden, Solingen'de devrimcilere saldıran, Devrimci Çözüm dergisine saldırıp yedi devrimciyi yaralayan, Aydınlar Matbaası ve Avukatlar Bürosu'nu basan anlayışın kendisidir.

Kitlesel provokasyonlara, katliamlara yol açacak bu tür tutum ve saldırıları şiddetle kınıyor, gerçeği tüm halkımıza açıklıyoruz.

**BARİKAT, DEVRİMCİ ÇÖZÜM, EKİMLER, EMEĞİN BAYRAĞI,
KOMÜN, ÖZGÜR GELECEK Dergileri Avrupa Temsilcilikleri**

Örgüt İmzalı Bildiriler

DEVİRİMCİ SOL'UN DK KESİMİNİ ISRARLA VE DOSTÇA UYARIYORUZ!

DEVİRİMCİ SAFLARDA ŞİDDET KULLANMA YÖNTEMİNDEN VAZGEÇİNİZ VE HATANIZI CİDDİ BİÇİMDE DÜZELTİNİZ!

DS/DK “Avrupa Örgütü ve Temsilciliği” 14 Mayıs'ta “Devrimci Demokrasi ve Direniş Hareketiyle Yendiğimiz Darbe'yi Bizim Darbeciliği Savunmanın “Şerefi” TKP/ML'nin Olsun” başlıklı bir bildiri yayınladı.

Bu bildiriye gizliden bazı kitle örgütlerinin kapı altlarına bıraktıktan bir süre sonra, bir nüshasını da partimize ulaştırdı. Daha sonra da bu bildiriye kışkırtılmış gruplarla, platformlarımıza bir baskın havasında gelerek dağıtmaya başladı.

Bildiride, partimize karşı öfkeye dayanan kaba, kışkırtıcı, yakışsız bir sürü çirkin söz sarfedildikten sonra “TKP/ML yanlısını aşmalıdır.

Saflarımızdaki insanların da bir kez daha düşünmesi, gelişmeleri devrimci bir süzgeçten geçirmeleri zorunluluktur” uyarısı ve önerisi yapılmakta ve “Darbecilere kucak açtığımızı” belirterek “bu durumu tarih ve belleğimiz unutmayacaktır” denilmektedir.

Partimiz uzun süredir DS'nin yaşadığı durumu üzüntüyle izlemektedir.

Devrimci Sol'un 12 Eylül darbesinden sonra partimize karşı tutumunda hissedilir bir değişiklik olmakla birlikte, partimizle dostluğa dayalı iyi bir geçmişi vardır. Biz bu geçmişi daha da iyi geliştirmek istiyoruz. Bunun yolu, dost bellediğimiz bir örgütün yanlısı ve hatta vahim davranışlarına göz yummak olamaz. Partimize karşı yayınlanan bu bildirden anlaşılıyor ki, DS/DK kesimi dostça uyarı ve eleştiriyi “düşmanlık” saymakta ve hatalı davranış çizgisini doludizgin sürdürmeye çalışmaktadır.

Yaşanan Durum Nedir?

Son yıllarda Devrimci Sol ağır darbeler yedi ve önemli sayıda önder kadrosunu yitirdi. Kuşkusuz bu bütün ilerici ve devrimci çevreler gibi partimizi de derinden üzdü ve düşündürdü. Bu, esas olarak strateji yan-

lışından kaynaklanmakla birlikte, kuşkusuz başka nedenleri de vardı ve araştırılmaya değerdir. Bütün devrimci kamuoyunun zihnini dolduran sorular, haklı olarak Devrimci Sol saflarındaki insanları da yakından etkiledi ve düşündürdü. Bunun manevi etkisinin Devrimci Sol saflarında ciddi tartışmalar ve çalkantılara yol açacağını tahmin ediyor ve endişeleniyorduk. Ne yazık ki, devrimci Sol küçük burjuva ideolojisinden kaynaklanan bir dizi örgütsel zaafı ve liderliğinin hatası sonucu bu durum gerçekleşti, yeni ve üzüntü verici bir süreçle devam ediyor.

Yaşanan durumu sorgulamaya çalışan bazı Devrimci Sol önder kadroları, bu iç tartışma ve deşifrasyonun etkisiyle devlet tarafından katliama uğradı ve işler büsbütün açmaza girdi. Yoğun gizemli bir hava içinde saflaşma sert ve örgütsel bir ayrılığa dönüştü. Bu süreçte, her iki kesim de devletin saldırıları altında Türkiye’de yeni kadrolar yitirmeye devam etti.

Bu kötü gidişe son vermenin yolu devrimci bir mantık ve soğukkanlılıkla sorunları ele almaktır. Ne yazık ki Devrimci Sol’un özellikle DS/DK kesiminin kadroları ne gerçekçi, ne de soğukkanlıdır. Tersine, duygusal ve yapıcı olmayan bir yol izlemektedir. Halbuki, gerekli olan, yüksek bir sorumluluk duygusu, devrimci bilinç ve soğukkanlılıkla yaşananları değerlendirmek ve düşmana Devrimci Sol’a yeni darbeler vurma fırsat ve olanağını ortadan kaldırmaktır. Fakat başından beri Devrimci Sol’un iki kesimi, halk düşmanlarından çok birbirlerine diş bileyen ve birbirlerinin kanını döken hale gelmiştir. Almanya’nın Solingen kentindeki ırkçı katliama karşı düzenlenen 5 Haziran ,93 mitinginde yaşanan durum bu acı gerçeği gözler önüne sermiştir. Mitingte her iki kesim parti kitlemizin ön ve arka cephelerinde konumlanmışlardı ve sürekli mitingin amacının dışında, birbirlerinin aleyhinde slogan atıyorlardı. DS/DK kesimi “Kahrolsun Darbeci İhanet Çetesi”, DS/BY kesimi de onlara “Kahrolsun Katiller” diye slogan atıyordu. Böyle bir gerginlik içinde süren mitingde, mitingi provoke etmek isteyen Türk faşistleri ve Alman polisi ile bir gerginlik meydana geldi. Partimiz taraftarları, bazı Alman devrimci grupları ile bunların üzerine yürüyünce bir an için parti kitlemiz iki kesimin arasından çekilmiş oldu ve karşı karşıya kaldılar. Devrimciler düşmana karşı dövüşürken onlar da birbirlerine girdiler ve dünya kamuoyunun gözleri önünde utanç verici bir rezalet yaşandı. Partimizin kitlesi tekrar geri dönerek yine araya girdi ve ancak büyük bir çabayla arbedeyi durdurabildi. Böylece bir davranış çizgisinin yalnız iki kesime değil, genel olarak

devrimci hareketin tümüne zarar verir hale geldiği görülmüştür.

Partimizin ve çeşitli devrimci örgütlerin olaya müdahalesi bunun bilincine dayanıyor ve ortaya konulan tavır yalnızca partimizin tavrı değil, hemen hemen bütün devrimci örgütlerin tavrıdır. DS/DK'nin yalnızca partimizi hedef alan bu bildiriye yayınlaması, yanlıştaki ısrarının kendisi için yarattığı tecriti örtme çabasıdır. Oysa durum şudur.

4 Nisan 1993'de Devrimci Sol'un iki kesiminin, partimiz TKP/ML, TKP/ML Hareketi, TIKB, TDKP, D.Partizan ve MLSPB temsilcilerinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Bu toplantıya DS/BY kesiminden katılanlar, DS/DK kesiminden temsilcilerin katılmasını protesto ederek toplantıyı terk ettiler.

Bu durum toplantıya katılan diğer örgütler tarafından eleştirildi. Ertesi gün, 5 Nisan 1993'de yapılan toplantıda ise, DS/DK temsilcileri, karşı tarafı "tek hücrene kadar bitirmekten" söz etti ve bu işin bittiğini, DS içindeki bu duruma devrimci örgütlerin "hakemlik" yapmaya kalkıştığını belirterek son derece kötü ve laftan anlamaz bir tutum sergilediler. Daha sonra ise, eleştirilen davranışlarını artırarak sürdürdüler.

Gelişmenin kötü bir yola girdiğini saptayan devrimci örgütler 7 Nisan 1993'de tekrar toplanarak "DEVİRİMCİ ÖRGÜTLER ARASINDAKİ ŞİDDETI REDDEDELİM" başlığıyla kamuoyuna bir açıklama yaptılar. Bu bildiriye polislin provokasyonlarına dikkat çekildi ve "parti ve örgütler olarak şiddeti uygulayanlarla ilişkilerimizi yeniden gözden geçireceğimizi ve tutum alacağımızı açık bir dille belirtiyoruz" denildi. Bu bildiriye TKP/ML Yurtdışı Bürosu, TKP/ML Hareketi (YDK), TIKB Taraftarları, MLSPB Taraftarları, Devrimci Partizan (YDK), Ekim (YDK), Kawa (Avrupa), Devrimci İşçi (Ruhr), TIKH Taraftarları imza attılar.

Ne yazık ki, bu bildiriye iki hafta sonra, 22 Nisan 1993'de, DS/DK kesimi, DS/BY kesiminden Muammer AYDIN ve Ercan TEMELLI adlı iki devrimciyi İstanbul-Gaziosmanpaşa, Taşlıtarla'daki bir evde kurşunlayarak öldürdü!..

Bu çok vahim bir olaydır ve tüm devrimci-demokrat, ilerici kamuoyu tepki gösterdi. Bu olay üzerine partimiz TKP/ML (YDB), TIKB Taraftarları, TKP/ML Hareketi (YDK), MLSPB Taraftarları, Devrimci Partizan (YDK), TDKP(YDÖ) daha önce kamuoyuna yaptıkları açıklamaya uygun olarak tavır aldılar ve "KAMUOYUNA" başlıklı bildiri ile şiddeti kan

dökme boyutuna ulaştıran DS/DK kesimine şu yaptırımları uygulayacaklarını bildirdiler:

“1-Yurtdışında eylem birlikleri platformunda ortak hareket edilmeyerek, devrimci-demokrasiden men edildiği;

2- Gecelerimizde kendilerine stand açtırılmayacak;

3- Gecelerine destek verilmeyecek;

4-Yayınları, bildirileri boykot edilerek bulunduğumuz alanlarda (dernek, vb.) satılmayacak ve dağıtılmayacak.”

Bütün bunlara aldırmayan DS/DK kesimi, 1 Mayıs günü Berlin’de bir cinayet daha işledi. 1 Mayıs kutlamaları için Köln’e giden DS/BY kesiminin Berlin’deki Halk Evi planlı ve hazırlıklı olarak toplanıp gelmiş bulunan DS/DK kesimi tarafından işgal edildi ve diğer kesimin gelmesini beklemeye başladılar. Bu durumu taraftarlarımıza bildiren devrimci çevreler, içeride diğer kesimden insanların herhangi bir duruma maruz kalmış olabileceğini ve vahim bir durumun meydana gelmesini önlemek için partimizin müdahale etmesini istediler. Bunun üzerine yoldaşlarımız Halk Evi’nde pusuya yatan DS/DK kesimini ikna etmek için görüşmeye gittiler. Ancak kapı aralığından görüşmeyi kabul eden DS/DK mensupları, yoldaşlarımızın bu işe karışmamasını, o hain ve darbecilere karşı gerekli saldırı vb.ne girişmekten geri kalmayacaklarını” söylediler. Bir süre sonra DS/BY kesiminden insanlar da gelip caddede birikmeye başladılar.

Yoldaşlarımızın, birbirlerine zarar vermemeleri için kalabalık olarak araya girdiği bir sırada Halk Evi’nden çıkan DS/DK mensupları hazırladıkları coplarını çekerek saldırıya geçtiler ve birden silahlar patlamaya başladı.

Bu sırada DS/BY kesiminden Ercan şakar aldığı kurunla yere yıkıldı ve yoldaşlarımızın da yardımıyla hastaneye götürülürken maalesef orada hayatını kaybetti.

Bu olaydan sonra, utanmaz bir yalanla DS/DK’nın bu tutumu şiddetle kınandı.

Bu gelişmeler üzerine, Ortadoğu’da temsilcilikleri bulunan pek çok örgüt de tavrı aldı. İstanbul-Bayrampaşa Cezaevi’nde bulunan TKP/ML, MLSPB, TIKH, TIKB, TKP/ML Hareketi, Devrimci Yol, TDP, TKEP/L, PKK, TDKP ve Direniş Hareketi mensubu devrimci tutsaklar 6 Mayıs 1993’de “KAMUOYUNA” başlıklı şöyle bir açıklama yaptılar:

“... Üç devrimcinin ölümüne yol açan, ortamı iyice gerginleştiren, güçlü olunan alanlarda-mekanlarda siyayi-sosyal haklardan mahrum etmeye varan yasakçı çizgilerini terketmeleri için uyarıyoruz.

“Sosyalistler kendi içlerindeki farklılaşmalarda, gruplar veya grup ile devrimci bireyler arasındaki sorunlarda, çözüm olarak şiddeti kullanmayı düşünmezler. Bu düzlemde kullanılacak şiddetin tek galibinin karşı-devrim olacağını” bildirdiler.

“Bölünmeyle ilgili gelişmelerin kamuoyuna yansımından sonra, tehditlerle başlayan ve üç devrimcinin ölümüne varan, daha nereye varacağı belli olmayan gelişmelerden kaygılanmak onları sosyalist bir mantıkla izah etmek ,iç sorunlarıdır‘ demek mümkün değildir.

“DK önderliğinde yapılanmasını sürdüren DS kanadı, sürdürdüğü yayın çizgisinin ve üç devrimcinin ölümüne yol açan gelişmelerin devrimci-demokrat mücadeleye verdiği zararları anlayarak, derhal davranışlarına bir son vermelidir. Bu tutumda ısrar; yıllarca birlikte omuz omuza mücadele ettikleri devrimcilerin ölümüne yol açmakta, sorunları iyice içinden çıkılmaz hale getirmektedir. Nihayetinde karşı-devrimi sevin-dirmektedir”...

(20 Mayıs 1993, Özgür Gündem)

Ancak şiddet ve sindirme yoluyla otorite sağlamaya çalışan DS/DK kesimi 18 Mayıs'ta, bu kez Bayrampaşa Cezaevi'nde aynı koğuştan paylaştıkları halde, saflaşmada DS/BY kesimine meyleden ve bir bölümü de henüz saflaşmada karar vermemiş bulunan 7 devrimciyi koğuştan ayrılmaya çalıştıkları için öldüresiye dövdüler ve siyasi olmadıklarını belirterek cezaevi idaresine teslim ettiler. Bunun üzerine PKK, Direniş Hareketi. TDKP, TKEP/L, Devrimci Yol, TIKB, TKIH, MLSPB ve TKP/ML davalarından aynı cezaevinde tutsak bulunan devrimciler ortak bir tutum aldılar. Devrimci Sol hareketinde yaşanan sorunlar karşısında üzüntü duyduklarını vurgulayan ve “yaşanmasını istemedikleri bir olayın tanıkları durumunda” olduklarını belirttiler.

Özetle; “Devrimci-demokrat yapılar, güçler, insanlar arasındaki sorunların çözümünde, demokratik, barışçıl yöntemleri içeren bir çizgi esastır, bu çizgiden şaşılmalıdır... Yaşananlar, örgüt içi sorun olma boyutundan çıkmıştır. Sorunların çözümünde baskı, şiddet içeren yöntemler kullanılmak doğru değildir. Gelinen noktada, bizler baskı-şiddet gibi uygu-

lamaları ve özellikle 7 devrimci insana karşı girişilen saldırıyı kınıyoruz.

Gelişmeler karşısında sergilediğimiz tutum DK yapılanması tarafından “iç işlerimize müdahale ediyorsunuz, darbecileri meşrulaştırıyorsunuz, bu girişimlerimizi dostça görmüyoruz” tarzındaki ifadelerde somutlanıyor.

Nihayet ifade edilen bütün kaygılara ve uyarılara rağmen devrimci grupların iradelerini, samimiyetlerini hiçe sayan bir şekilde diğer tarafta yer alan devrimci insanlara yaptırım adı altında çeşitli baskılar uygulanmaya ısrarla devam edilmiştir.

Ve son olarak 7 devrimci dövülerek siyasi tutukluların bulunduğu bölümden atılmıştır. DK önderliğindeki Devrimci Sol yapılanması yukarıda ifade ettiğimiz baskı, şiddet vb. tarzda sosyalistlerin benimsemeyeceği yöntemlere derhal son vermeye, diğer tarafı da aynı yönetime başvurmumuzu çağırıyoruz. Tutum ve davranışlarında olumlu bir değişiklik oluncaya kadar, daha önce diğer devrimci gruplarla birlikte yer aldığı siyasi platformdan süresiz uzaklaştırıyoruz” dediler. (23 Mayıs 1993, Özgür Gündem’in haberi)

Şimdiye kadar önemli belirsizlikler taşıyan ve Dursun Karataş’ı tehdit eden bildiriden ötürü devrimci kesimin belli bir ihtiyatla yaklaştığı DS/BY kesimi bu olay üzerine yaptığı açıklamayla devrimci kamuoyunun güvenini daha da artırdı ve rahatlattı. Bayrampaşa Cezaevi’ndeki bu olaydan sonra yayınladıkları bildiride kısaca şöyle diyorlar:

“Biz Devrimci Sol olarak, gerek sol içi tartışmalarda, gerekse örgüt içi sorunlara şiddet kullanımına ve özellikle de silah kullanımına karşı olduk.

Bu anlamda Dursun Karataş yanlıları ile çatışmamız sözkonusu değildir.

Buna karşın 3 Mart 1993 tarihinden beri Dursun Karataş yanlıları şiddetin her türünü uygulamaktadır. Bayrampaşa’daki örnek de böylesi bir saldırıdır.” (24 Mayıs 1993, Özgür Gündem)

Görüldüğü gibi, DS/DK’nın halka ve devrim saflarına zarar veren pozisyonuna karşı şimdiye kadar görülmemiş boyutta bütün bir devrimci hareketin aldığı tavır sözkonusudur ve DS/DK’nın bu tavrı TKP/ML ile sınırlaması boş bir çabadan ibarettir. Öyleyse DS/DK’yı TKP/ML’nin aleyhinde böylesine kötü ve kışkırtıcı bir bildiri yayınlamaya iten sebep nedir? Herhalde ahaki ve samimi bir dostluk sergilemesi. Devrim-

ci Sol'a ve devrimci harekete zarar veren davranışlara karşı pratik olarak da girişken ve aktif davranmasıdır. Nitekim partimiz olmasa, olaylar hiç değilse Avrupa'da daha vahim biçimde gelişecekti. Bu durumu Devrimci Sol'un samimi tabanı da takdir ettiği için, ufku bulanmış bazı küçük burjuva liderler, bütün devrimci çevrelerin dostça uyarı ve eleştirilerine aldırmanın ısrarla devrimci kanı dökmeye devam etmekten “devrimci geleneklere, ilke ve kurallara” uygun en “devrimci” (!), en “ahlaki” (!) tutum saymaktadırlar. TKP/ML'nin bu vahim gidişe tavır almasını ise “siyasi körlük”, “ahlaksızlıkla buluşmak” (!), “faydacı” (!), “devrimci geleneklere, ilke ve kurallara karşı bir tutum” olarak görmektedirler!.. İnsanın hatalı bir yolda iyice ileri gitmesi diye buna denir!..

Sorunun ilk biçimi “DS'in bir iç sorunu” iken karşı taraf “darbecilik” mi yaptı, DS'nin savaşını engelleyecek kadar “mal varlığını gasp” mı etti; yoksa “tasfiyeciler DK hizibi”ne karşı “devrim” mi yaptı, bütün bunları tespit edecek ve bilecek durumda değiliz, ama sorun Devrimci Sol'un bir “iç sorunu” olmaktan çıkıp devrimci hareketin bir iç sorunu haline geldiğinden beri, DS/DK kesiminin tek taraflı olarak durmadan kan döktüğünü biliyoruz ve son Berlin cinayeti gözlerimizin önünde işlendi ve esef vericidir. Böyle bir cinayetin işlenmemesi için içten çaba gösterdiğimiz bir yerde bize bile saldırıya yeltenme aymazlığı ve yanı başımızda Ercan ŞAKAR'ın öldürülmesi her türlü tartışmanın ötesinde devrimcilikle bağdaşmayan son derece düşündürücü bir tutumdur. Aslında bu kurşun yalnız DS/BY'den insanlara değil, bize de sıkılmış bir kurşundur ve partimize karşı kışkırtıcı büyük bir saygısızlık anlamına da gelmektedir. Ancak bu gerçeğe karşın, olaya soğukkanlılıkla ve devrimci sorumlulukla yaklaşmaya devam ediyoruz. Çünkü besbelli ki, DS/DK bütün sorumluluk duygusunu yitirmiş ve kendinden geçmiş durumdadır. Pusuda bekleyen ajanların devrimci hareketin saflarını karıştırmaları ve haince tertiplerin tezgahlanması karşısında en ufak bir endişe taşımamaktadır; tersine onların işini kolaylaştıran davranışları “devrimci ilke ve kurallara” uygun “ahlaki”, “darbecilere kol kanat germe” saymaktadır. DS/DK Berlin'de yaptığı işin ne kadar çirkin olduğunu bildiği için, yavuz hırsız edasıyla partimize karşı alelacele bildiri yayınlama ihtiyacı hissetti ve tabanını partimize karşı sorumsuzca kışkırttı.

Bütün Devrimci Hareket DS/DK'nın bu ayımsız davranışlarına karşı tutum aldığı halde, içinden yalnızca partimizi seçmesi ve ona karşı bildi-

ri yazma ayrıcalığı tanınması bundardır. Bununla da kalmadı, PKK'nin "ateşkes" politikasına karşı takındığımız siyasi tavırdan dolayı, PKK ile partimiz arasında da utanç verici bir kıskırtma denemesinde bulundu.

Kısacası, DS/DK, devrimci safları kin, ates ve kan sarsın ister gibi bir hali vardır ve geçmişte tanıdığımız Devrimci Sol liderliğinden hayli uzaklaşmış bir liderlik biçimiyle karşı karşıyayız.

Devrimci saflarda devrimci örgütlerin birbirlerinin önemli siyasi tavırlarına karşı eleştiri yürütmesi, herhangi bir devrimci örgütün yanlışlarına karşı eleştiri yapmak "fırsatçılık"sa, "fırsatçı" olmayan devrimci eleştiri hangisidir? Devrimci örgütlerin ağır hataları saydığımız bazı politikalarına karşı sert eleştiri yürütmek ne zamandan beri devrimcilerin "sevinç" saydığı bir eylem türü oldu? PKK'nin "ateşkes" çağrısı bizim için üzüntü verici ciddi bir gelişmedir ve ona uygun davrandık. Eleştirilen hatalı politikalar karşısında "sevinç" duymak ahmakça bir şeydir. Bunun gibi, DS/DK'nın geçmişte omuz omuza mücadele ettiği insanları peş peşe vurası da son derece ciddi, üzüntü verici ciddi bir gelişmedir, bunu alkışlayan ve bundan "sevinç" duyan kimseler, eğer yüreği kararmış aşağılık birer hain değillerse "devrimcilik" adına birer aptaldırlar. Devrimci eleştiri yanlışına karşı yürütülen bir eylemdir, yanlışına karşı yürekli ve bilgece mücadele yürütmek onur verici bir durumdur ama devrimci insanların hata yapması kimseye onur ve sevinç vermez, sadece karşı-devrimci kimseleri sevindirebilir.

Yoksa DK/DS çaktırmadan bizim karşı-devrimci olduğumuzu mu ima etmek istiyor? Böyle bir şeyi aklından bile geçiriyorsa epeyce görüş alanı bulanmış ve sis kaplamış demektir. Çünkü TKP/ML Türkiye devrimci hareketinin en kararlı, en militan devrimci ögesidir. Devrimcilikle bağdaşmayan terör ve silhların konuşurduğu bir anda ajanların ve hainlerin de gelip cirit atma olanağı bulunduğu bir yerde, bu kötü kavgaya grgcı olmak, bu yüzden sorumsuzca sıkılan kurşunlara hedef olmayı kim zevkle ve "sevinç"le yapabilir? Herkes de bilmekte ve takdir etmektedir ki, TKP/ML devrimci sorumluluğunun gereği olarak bu sorumsuzluğa büyük özveri ile müdahale etmektedir. Bu sorumluluk bilincine dayanan özveri olmasa, ne taraftarlarımız polisin saldırılarına maruz kalırdı, ne DS/DK'nın sorumsuzca ortaya saldıdığı coplu adamlarının saldırısına uğrardı ve ne de asla partimiz böyle utanmazca yazılan bildirilerin hedefi olurdu.

Ne var ki partimiz “halk içindeki çelişkiler” üzerine profesörce laflar edip yerinde duran küçük burjuva örgütlerden çok farklıdır. O sadece bilgece sözlerle değil, esas olarak doğru eylemiyle kendini göstermektedir. DS/DK önderliği eğer tamamen bilincini yitirmemişse, TKP/ML'nin yaptığı etkili, güvenilir sağlam bir dostluk çabası olduğunu anlayacaktır. DS/DK hiç merak etmesin ki, partimiz hem “bahar atılımları”na ilişkin görevlerini ve hem de bu sorumsuzluğa karşı ortaya çıkan görevlerini yapacaktır.

Partimiz kendi ilkelerine uygun davranan komünist bir örgüttür. Eğer DS/DK bildirisinde belirtildiği gibi “köylü kurnazı”, “fırsatçı”, “ahlaksız”, “devrimci ilke ve kurallara uymayan”, komünistlere mahsus halka karşı “şerefli” bir sorumluluk duygusu taşımasaydı, DS/DK liderliği gibi davranırdı.

Utanmazca pusular kurarak halkın devrimci evlatlarının kanını dökmeye göz yumardı, devrim saflarının provoke edilmesine sessiz kalırdı, aylardır her gösteri ve toplantıda birbirinin canına kast etmek için aymazca kışkırtılan tarafların arasına büyük bir sorumluluk abidesi gibi dikilmezdi, bu davranışından dolayı uğradığı DS/DK saldırılarını sineye çekmezdi!..

Halk saflarındaki çelişkileri şiddet yöntemiyle çözmek ne zamandan beri “devrimci bir ilke ve kural” oldu? Halkın devrimci evlatlarının kanını dökmek ne zamandan beri “ahlaki” bir davranış haline geldi? Eğer davranışlarımızı halk ve devrimci hareket yargılamayacaksa, kimin yargısına sunacağız? Bütün bir devrimci hareketin şiddetli protestoları her tarafta yükseldiği halde, yaptıklarının halk düşmanlarının işine yaradığını göremeyen DS/DK liderliği mi “kördür”, yoksa TKP/ML mi? TKP/ML faşistlere karşı dövüşürken, arka tarafta başka bir devrimci gruba saldırarak arbede yapmayı “fırsat” bilen DS/DK mı “fırsatçı”dır, yoksa TKP/ML mi?

1 Mayıs gibi uluslararası proleter bir eylem gününde devrimcilerin kanına kıymak için planlar yapan DS/DK mı “fırsatçı” ve “ahlaksız” bir tutum sergiliyor, yoksa TKP/ML mi?

DS/DK tavrımızın DS/BY kesimini “koruma” şeklinde yorumlanması tamamen demagojiden ibarettir ve kendisini güçlü gösterme çabasından ileri gelmektedir. DS/BY kesiminin bizim korumamıza ihtiyacı yoktur.

Partimizin DS/DK “hizibi”ne karşı “darbeci”lerin “faaliyetlerini örgütlediği” iddiası ise ispatlanması imkansız büyük bir yalandır. Komünist bir partinin başka bir örgütün faaliyetini örgütlediğinin iddia etmek sinir bozucu geri zekalıcı bir saçmalaktır. Kaldı ki, bu insanlar kendi faaliyetlerini örgütleyecek kadar çoktur. Gerçek şudur: Bir kesim (DS/BY) ayrı örgütler haline geldiklerini söylüyor, şiddeti reddettiğini söylüyor ve fiilen de DS/DK’nın giriştiği bütün vahim olaylara fiilen karşılık vermiyor ve devrimci hareketlerin müdahalesini olumlu karşılıyor. Diğer kesim DS/DK ise, bunların örgütsel varlığı gerçeğini kabul etmiyor, “son hücrelerine kadar yok edeceğini” söylüyor, devrimci hareketlerin müdahalesini aşağılayıp kınıyor ve şimdiye kadar üç devrimcinin canına kıymış bulunuyor. Yani büyük bir eşitsizliği ve farklılığı DS/DK’nın kendisi yaratmış bulunuyor.

Durum İspanyol faşistlerinin işlediği bir vahşeti resmeden Picasso’nun öyküsüne benziyor; bizim herhangi bir devrimci harekete karşı işlediğimiz bir hata ve suç yoktur, sizin hatanızı resmedip söylüyoruz. Nerede DS/BY kesimi DS/DK kesiminin yaptığı gibi saldırılar yaptı da göz yumduk?

Nerede DS/BY kesiminden devrimci vurdu da sesimizi çıkartmadık?

DS/BY kesiminin mevcut en ağır hatası D.Karataş hakkında yayınladığı bir bildiridir ve bunu da hep eleştirdik ve şimdi de şiddetle eleştiriyor ve uyarıyoruz. Ama açıkça ortaya çıktı ki, onlar hatalarına karşı daha olgun ve yapıcıdır. En azından, DS/Dk kesiminin yaptığı gibi telafisi imkansız ağır hatalar işlemediler. DS/DK’nın saldırılarına gerekçe yaptığı ve şimdi tavrı almamızı istediği şey imkansız olan bir şeydir. Çünkü ileri sürdüğü iddialar örgütsel birlik döneminde, Devrimci Sol içinde cereyan eden olaylardır. İki örgüt arasındaki olaylar değildir. Böyle bir durumda takınacağımız tavır sağlıklı ve doğru olabilir mi? İlkeler zorunluluğun bilgisine dayanan önermelerdir. Bir süre öncesine kadar Devrimçi Sol içindeki olayları kimse bilmiyordu, ama şimdi meydana gelen olaylar bütün herkesin bilgisi dahilinde ve gözleri önünde cereyan ediyor ve herkesin değerlendirme ve yargılama şansı vardır. Devrimci hareket doğal olarak tarafların savlarından çok yaşanan gerçeğe bakarak karar verir. Devrimci Sol’un iki kesimi arasındaki problemler ideolojik-politik sorunlar olsaydı, elbette eleştirimiz ve tercihimiz ideolojik-politik olurdu. Ancak tartışmalar daha çok örgütseldir; polis operasyonlarında birçok devrimci kadronun toplu kıyımına uğramasında hangi örgütsel faktörlerin ve bireylerin rolü olmuştur? Sorun budur ve bizim için oldukça gizemli bir konudur.

Bu çerçevede tartışmalar sürüp giderken Bedri YAĞAN ve yoldaşları da canice katledildi ve durum büsbütün arıştı. Böylece örgütsel ayrılık bir nevi güven bunalımına dayanarak ortaya çıkmıştır. DS/BY kesiminin liderlik kültü yerine örgütlenmeyi ve kolektif kurumların yönetimini esas alması daha olumlu bir tutum olmakla birlikte tercihimizin esas nedeni değildir. DS/BY kesiminden devrimciler objektif olarak saldırıya uğramaktadırlar ve buna şu ana kadar karşılık vermemişlerdir, sol içi şiddeti reddettiklerini açıklamışlardır; bu önemli bir politik farklılıktır ve elbette şimdiye kadar üç kişinin kanını döken DS/Dk kesimine göre devrimciler açısından önemli bir tercih faktörüdür.

DS/BY kesiminin şiddet konusundaki görüşü yeterince net olmamakla birlikte pratikte şiddete ve kısıcılığa başvurmaması devam ettiği sürece her zaman devrimci kesimlerde takdir gören üstün bir özellik olarak kabul edilecektir. DS/BY'nin diğer kesim gibi kan dökücü bir şiddete şimdiye kadar bulaşmamış olması, tesadüfi olmadığı gibi elbette güçsüzlüğün sonucu da değildir, tersine olumlu ve kendine güvenden ileri gelmektedir.

DS/Dk “Avrupa Örgütü Temsilciliği” “irade savaşı”ndan, komploculuğa ve darbeciliğe” karşı “devrimci demokrasi”den bolca söz ettiği halde, ne yazık ki bütün bu suçladıklarının tümünü kendisi yürütmekte, “irade savaşı”nın yerine silahların gücünü geçirmekte, dernekleri işgal edip pusuya yatmakta, tartışma yerine yumruk ve tetiği tercih etmektedir. Oysa silahların hedefi tamamen farklı yerde durmaktadır.

Gerçek şudur ki, DS/DK kesimi, sözde örgütsel ayrılığı önlemek ve Devrimci Sol'un birliğini yeniden gerçekleştirmek için şiddete dayalı bir otorite sağlamaya çalışıyor. Bu küçük burjuvazinin şiddete tapma özelliğinden ileri geliyor ve kesinlikle doğru bir yol değildir ve DS/DK kesimini devrimci harekete karşı ters bir konuma doğru daha hızlı bir şekilde sürükleyecektir!

Elbette partimiz Devrimci Sol'un her iki kesimini de “sol içi” gördüğü için bu tavrın düzeltilmesinde ısrar etmektedir. Haksızlıklara ve yanlışlıklara karşı “tarafsızlık” söz konusu olamaz. Biz yanlışların karşısında duran bir taraftayız ve bundan onur duyuyoruz. Sempatizan kitlemiz ve tüm yoldaşlarımız sağlam bir sosyalist ve halk demokrasisi bilinciyle eğitilmiştir; onlar devrimci saflardaki yanlış mücadele yöntemlerine karşı çıkarken, sorumsuzca kışkırtmalara kapılıp aynı şekilde şiddete başvurma hatasına düşmeyeceklerdir. Yoldaşlarımız, böylesi umutlar besleyen

çevrelerin bu kötü umudunu boşa çıkartacak kadar olgundurlar ve onlara güveniyoruz.

Partimiz, halk saflarında karışıklık yaratan, yığınların güvenini sarsan halk içi çelişkileri şiddet yöntemine başvurarak çözmeye kalkışanlara karşı elbette hoşgörülü olamaz ve bu ilkesini savunmada son derece kararlıdır.

DS/DK yürürlükte olan pratiği ve bu bildirisinde de anlaşıldığı gibi, hatalı davranışında ısrarlı ve aymaz bir durumdadır. Böyle bir durumda devrimci örgütlerin aldığı yurtdışında eylem birliği platformunda ortak hareket etmeme, gecelerde stand açtırmama, gecelerine destek vermeme, yayınlarını boykot etme, saldırıya uğrayan tarafın yanında yer alma tavrını doğru bulmakta ve daha etkili biçimde de yürütmesini desteklemektedir. DS/BY kesiminin de benzer vahim şiddet hareketine girişmesi halinde, onlara karşı da, hatalarından vazgeçene kadar bu yaptırımları uygulayacaktır.

YAŞASIN HALK GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ, YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

**ELEŞTİRİYİ DOSTA, SİLAHINI HALK DÜŞMANLARINA ÇEVİR!
DEVRİMCİ KANİNİ DÖKMEYİ HAKLI KILACAK HİÇBİR GERÇEK DOĞRU OLAMAZ!**

**YANLIŞI DÜZELTMEK VE HALKI İKNA ETMEK İÇİN TARTIŞ,
DEVRİMİ GERÇEKLEŞTİRMEK İÇİN SAVAŞ!**

**DOĞRU DEVRİMCİ İLKE VE DÜŞÜNCELERİ SÖZDE SAVUNMA,
HAYATA GEÇİR!**

**EN BÜYÜK OPORTÜNİZM SENİ HALKTAN VE DEVRİM SAFLARINDAN
TECRİT EDEN POLİTİKADIR; KÜÇÜK BURJUVA KİBİRİNE
KAPILMAKSIZIN ONU TERKET VE DÜZELT!**

YAŞASIN ML-MAO ZEDUNG ÇİZGİSİ! YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ!

YAŞASIN ÇELİŞKİLERİ DOĞRU KAVRAYAN PARTİMİZ TKP/ML!

(Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist)

TKMP/ML Yurt Dışı Bürosu

Haziran 1993

DEVRİMÇİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

Devrimci Sol içindeki iç çatışma ve çelişmeler 1 Mayıs 1993 günü akşamı Berlin’de, Devrimci Sol’un bir kanadına mensup (“darbeciler” diye adlandırılan) Ercan ŞAKAR’ın öldürülmesiyle çok ciddi boyutlara ulaşmış bulunuyor.

Biz TKP/ML’nin Berlin sorumluları ve taraftarları olarak olayın filen içinde olduğumuz, yani olaya bizzat tanık olduğumuz için, devrimci ve demokrat kamuoyuna somut gelişmeyi somut gözlemlerimizle açıklamayı devrimci bir görev ve sorumluluğumuzun gereği sayıyoruz.

Ercan ŞAKAR’ın ölümüyle sonuçlanan olay şöyle gelişmiştir:

1 Mayıs akşamı devrimci bir arkadaş tarafından telefonla arandık. Bu arkadaş bize “Halk Evi’nin DK kanadına mensup olanlarca basıldığını ve içeride diğer kanattan kişilerin de olabileceğini ve bu duruma yardımcı olunması gerektiğini” bize bildirdi. Biz de olası bir çatışmanın boyutlanmaması ve gelişebilecek olumsuzlukları giderebilmek amacıyla o an 1 Mayıs’tan dönen bir grup arkadaşla hemen Halk Evi’ne gittik. Gittiğimizde Halk Evi’nin kapı menteşelerinin kırılarak içeri girilmiş olduğuna tanık olduk. DK kanadına mensup sorumlularla konuşmak isteğimizi söyledik.

Kendi özel ve önemli toplantılarının olduğunu söyleyerek bizleri içeri almadılar. Israrlarımız sonucu kapı aralığından sorumlu biriyle görüşebildik.

Yaklaşık yarım saat tartıştık. Şiddet kullanmanın devrimci bir tutum olmadığı, mevcut çelişkilerin dostane bir şekilde çözülmesi gerektiğini belirttik. Ayrıca bu derneğin de çoğunluğunu oluşturan diğer kanada mensup insanların elinde olduğunu söyledik.

Ve nihayet, eğer şiddete başvurulursa araya gireceğimizi, gerekirse siper olacağımızı söyledik. Yetkili bize, bu işe karışmamamız gerektiğini ve eğer karışırsak buna rağmen “,o hain ve darbecilere’ karşı gerekli saldırı vb. girişmekten geri kalmayacaklarını” bize bildirdi. Bizler söz dinlemedik.

Ama kendilerine şunu bildirdik: Olayın çıkmaması için elimizden gelen

çabayı göstereceğiz. Nihayet, bize gitmemizi söylediler. Yarım saatlik bir tartışmadan sonra dernekte diğer kanattan insanların olmadığı sözünü de aldıktan sonra ayrıldık Derneğin önünden caddeye doğru çıktığımızda karşıdan gelen devrimci bir arkadaş bize derneğin basılmasıyla ilgili durumu kısaca anlattı ve bize telefon eden arkadaşın da içeride olduğunu söyledi. Devrimci Sol'un "darbeciler" diye adlandırılan kanadının Köln'e 1 Mayıs'a gittiklerini o esnada öğrendik. Ve onların Köln'den dönme ihtimalini göz önüne alarak, dernek civarında beklemeye koyulduk. Amacımız, gelen kanadın habersizce derneğe gitmesini engelleyerek olayın çıkmasına mahal vermemektir. Bir süre bekledikten sonra Köln'den arabayla döndüklerini ve önümüzdeki caddeden geçtiklerini gördük. Sanıyorum onlar da bizim dernek önündeki caddede beklediğimizi fark etmişlerdi. Nitekim öyle de olmuştu. Dönüp ileriden yan ana sokağa geldiler. Hemen yanlarına gittik. Durumu bizden önce öğrendiklerinin (derneğin basıldığını) kendilerinden öğrendik.

Kendileriyle konuştuk. Derneğe gittiğimizi ve gelişmeyi kendilerine anlattık. Soğukkanlı olmaları gerektiğini söyledik. Aynı yöntemleri kullanmamalarını önerdik. Ancak arkadaşlarıyla konuşmak için bizden uzaklaştılar. Bir kısmı derneğin önündeki caddeye doğru yürüdü ve demek karşısına geçtiklerini uzaktan gördük. O ara geriye döndüler. Biz aralarında dolaşıyorduk. Onlar kendi içlerinde ikişer-üçer gruplar halinde tartışıyorlardı. Bir ara bir arkadaşımızla biraz sert bir tartışmaya girişti yetkili biri. (DK grubuna mensup insanların dernekten çıkarılmaları sorununa ilişkin.)

Kısa bir aralıktan sonra karşıdan DK grubuna mensup kesim karşıda, önde, biz ortada (biz toplam 18 kişiydik. Sonradan iki arkadaşımız tam olay esnasında karşıdan geldi ve 20 kişi olduk) ve diğer kesim arkamızdaydı.

DK kanadına mensup olanlar önce coplarını çıkardılar. Bizler önlerine girdik. Buna rağmen coplarla saldırdılar. Hatta bir arkadaşımıza copla saldırdılar. Müdahalemiz sonucu ona vurmaktan vazgeçtiler. Tam bu esnada silahların çekildiğini gördük. İlk önce birkaç el havaya ateş edildi. (Hangi grubun önce havaya ateş ettiğini kesin biçimde fark edemedik.)

Karşılıklı silahlar çekildi. Biz oradaydık. Vurulan arkadaş yanbaşıımızdaydı.

Silah sesleri giderek çoğalıyordu. Bazı arkadaşları koruyarak yanlara

doğru çektik. Bu karşılıklı silahlı çatışmada yanibaşımızdaki Ercan řA-KAR aldığı bir kurşunla yere yığıldı kaldı. Hemen kendi arabamıza aldık ve arkadaşlarla birlikte (biz ve DS'nin "darbeciler" diye adlandırılan kanadı) hastahaneye gütürdük. Ve kısa bir süre sonra öldü.

Bize göre, DK grubuna mensup olanlar yer yer hedef gözeterek ateş ediyorlardı. Ve öldürülen arkadaşın elinde de silah yoktu.

Bize göre, öldürülen arkadaş hedef gösterildi.

Diğer kanat bize göre, havaya ateş ediyordu.

Her iki kanat da silah kullandı. Bunları bizler gördük, yaşadık.

Arada biz olduğumuz halde silahlar kullanıldı. Kurşunlar Ercan'a değil. bize de isabet edebilirdi.

Sonuç olarak, vahim bir olay yaşandı. Pervasızca devrimci dışı yöntemler kullanıldı. Devrimci normlar hiçe sayıldı.

şiddetin silahlı biçimi Berlin'de yaşandı ve bir devrimci insan öldürüldü.

Daha önce yinelediklerimizi bir kez daha yineliyoruz. Örgüt içi çelişmeleri çözümlenmede şiddet yöntem olamaz; şiddeti bu vesileyle bir kez daha mahkum ediyoruz.

DK grubundan tüm insanlara, devrimcilere çağrımız, her türlü şiddeti mahkum edin, bu yöntemi manyetik alanınız dışına çıkarın.

DK grubunun şiddeti giderek sistematik bir çizgi haline dönüştürme anlayışını da burada kınıyoruz.

TKP/ML (BERLIN Taraftarları)

KAMUOYUNA

29 Eylül Çarşamba günü saat 19.00 civarı ST.Gallen kantonu bağlı Engelburg'da CaBi (cafi-Bibliothek) üyemiz olan Ahmet HOZER, misafir olarak bulunduğu evde türk solunda D.S içerisinde D.K kanadı olan kişiler tarafından yapılan silahlı saldırı sonucu katledilip, aynı zamanda ev sahibi Şehriban ÇATALTEPE'de yaralanmıştır.

Ahmet HOZER'e yapılan çirkin saldırıyı bir daha nefretle kınıyor, Devrimciler arası sorunlarda çözümün, silah kullanılması yerine tartışma yöntemini ve eleştiri-özeleştiri mekanizmasının yaşama geçirilmesi gerektiğini ısrarla belirtiyoruz. Biz demokrat, Anti-faşist CaBi üyeleri olarak, bu istikamet doğrultusunda yapılacak saldırı(ların) durdurulması için, her türlü desteği vereceğimizi burada belirtiyoruz.

Bu nedenle bütün devremci, demokrat ve anti-faşist kamuoyunu Ahmet HOZER'lerin son bulması için kesin tavır geliştirmesi, yapılan ve yapılacak saldırıların durdurulması yönünde daha fazla duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Üçü çocuk, ikisi kadın, ikisi erkek toplam yedi kişinin bulunduğu evde, kapının kapatılmasına rağmen, hedef gözetmeksizin ateş edilmiştir. Bu tür olayları işleyenlerin bunu devrimcilik maskesi adı altında, devrimci-demokrat kişileri yok etmeye çalışması, olayın dehşet verici boyutlarını kesin olarak ortaya koymaktadır.

Üyemiz Ahmet HOZER; bugüne kadar insan olarak, gerek-bire-bir insan ilişkileriyle, gerekse politik ve sosyal yaşamı bazında dürüstlüğü, ilkeleriyle kendini kanıtlamış bu kişinin-kişilerin-hayınca katledilmesini nefretle kınıyoruz. Bu türden, devrimcilere yönelik saldırıları, hiçbir devrimci işleyişi ve ahlak ile bağdaştıramıyoruz.

Sosyalizm, devrim ve devrimcilere karşı her boyutta amansız saldırıların gerçekleştiği bugünlerde, üyemiz Ahmet HOZER'in katledilmesi faşizmin uygulamalarından pek farklı olmadığı gibi, bu katliamın neye ve nereye hizmet ettiği biz demokrat-anti-faşist CaBi üyelirince açıktır.

Devrimci-Demokratların İmha Edilmesine Son!

CaBi Cafi-Bibliothek

DEVRİMCİ SOL'UN HER İKİ KANADINA

Gelinen aşamada, Devrimci Sol'un iki kanadı arasındaki çatışma yoğunlaşarak ve daha fazla devrimci kanı dökülmesine yol açarak devam ediyor.

Son olarak Halkın Gücü dergisinin sahiplerinden Rıza GÜNEŞER'in öldürülmesi ve arkasından Sağmalcılar Cezaevi'nde Erdoğan ELIUY-GUN'un öldürülüp 9 devrimcinin yaralanması olayın ne denli vahim bir boyut kazandığını göstermeye yeter. Her ne kadar olayların tırmanması ve çığırından çıkmasında D.Karataş kanadının tutumu ve sorumsuzluğu belirleyici olmuşsa da, gelinen noktada Devrimci Sol'un her iki kanadından arkadaşların da Türkiye ve dünya halkları karşısında ağır bir sorumluluk altına girdikleri açıktır.

Devrimci Sol öteden beri devrimciler arasında şiddet kullanımına karşı çıkmış olmakla ve devrimci kanı dökmemiş olmakla övünmüştür. Gerçekler ve yaşananlar, çürük temeller üzerinde yükselen bu abartılı savları ne yazık ki akan ve akmaya devam eden devrimci kanıyla birlikte süpürüp götürdü. Başta devrimci kanı dökmenin teorisini yapan D. Karataş kanadı gelmek üzere, Devrimci Sol'un her iki kanadı da şunu unutmamalıdır.

Silahlarınızı birbirinizin göğsüne çevirdiğinizde egemen sınıflar, faşist diktatörlük ve onların siyasi polisi sevinçle ellerini ovuşturuyorlar ve size "lütfen devam edin, birbirinizden daha fazla insan öldürün. Hatta diğer devrimci gruplara da saldırın" diyorlar. Bu durum, siyasi polisin provokasyonları ve karanlık girişimleri için de son derece elverişli bir ortam yaratıyor. Şiddetin devrimci olmayan bir tarzda, üstelik üzerine "devrimci şiddet" etiketi yapııştırılarak ve ölçsüzce kullanılması, devrimci şiddet kavramını ve pratiğini kötülemek için fırsat kollayan liberallere ve reformistlere vb. arayıp da bulamadıkları olanakları sunuyor. Onların bu olanakları, genelde devrimi ve devrimci örgütleri ve özelde de devrimci şiddet kavramı ve pratiğini kitlelerin gözünde düşürmek için kullandıklarından ve kullanacaklarından kuşku duyulamaz.

Devrimciler açısından şiddet hiçbir zaman bir amaç olmamıştır. Eğer onlar, burjuvaziye, emperyalizme ve gericiliğe karşı devrimci şiddete baş-

vuruyorlarsa, başvurmaktan vazgeçmiyorlarsa, bu, sömürü ve zulüm üzerine kurulmuş olan mevcut düzenin ve devletin yıkılmasının başka yolu olmadığıdır. Bundan, devrimciler açısından şiddetin ancak doğru hedeflere yöneldiği ölçüde ve yöneldiği zaman haklı olduğu sonucu çıkar.

Bu yüzden ki, devrimciler başka devrimcilere, halk saflarında yer alan güçlere ve sıradan emekçilere karşı şiddet kullanmazlar.

Ayrıca onlar, kitlelerin devrim maddi ve manevi katkısını sağlamak ve geri ya da bilinçsiz emekçileri devrimcileştirmek için de şiddete başvuramazlar, başvuramazlar. Bu bir ilke sorunudur. Devrimci şiddetin gerekli ve kaçınılmaz olduğu yer ve durumlar dışında, özellikle de diğer devrimcilere ve halka yöneltmesi her zaman emperyalizmin ve gerici egemen sınıfların işine yarar. Aslında böyle bir durumda, devrimci şiddetten söz edilemez. Devrimci olduğu ileri sürülen şiddet artık karşı-devrimci şiddete dönüşmeye başlamıştır. Bu yolda yürümekte inat ve ısrar eden devrimci grup ve kişiler, devrimci niteliklerini yitirme, kitlelerden tümüyle yalıtılma ve devrim ve halk saflarının dışına düşme tehlikesiyle yüz yüzedirler.

Devrimci Sol'un özellikle D.Karataş kanadından devrimciler bu devrimci anlayış, değer ve ilkeleri pervasızca ve en küçük bir sorumluluk duygusu taşımaksızın çiğnediler ve çiğnemeye devam ediyorlar. Ve böyle davrandıkları ölçüde devrimci niteliklerini adım adım yitiriyorlar. Ayrıca onlar bu çatışmanın Devrimci Sol'un iç sorunu olduğunu, diğer devrimci grup ve kişileri ilgilendirmediğini söylediler ve söylemele devam ediyorlar.

Dahası, onlar işi küstahlık boyutlarına vardırarak diğer devrimci grupları ve devrimci kamuoyunu kendilerinden yana tavır almaya çağırarak kadar ileri gidebildiler. D.Karataş kanadından devrimciler, sorunun devrimci ilkelere uygun ve devrimcilere yaraşır bir biçimde çözülmesini isteyen devrimci grupları ve kişileri, Bedri Yağan kanadından devrimcilere erke çıkmakla suçlamaya, onlara tehditler savurmaya, hatta saldırıya kadar vardırıldılar işi. Onlara şunu diyeceğiz: Her şeyden önce, bu çatışmanın Devrimci Sol'un iç sorunu olmaktan çıktığı ortadadır. Çünkü D.Karataş kanadının B.Yağan kanadının dışına da taşırdığı bu saldırılar halk kitlelerinin gözünde devrimci imajını giderek artan ölçüde lekelemekte, egemen sınıfların yaymaya çalıştığı kara çalmalara nesnel olarak destek sunmakta, haklılık kazandırmaktadır. İkincisi; D.Karataş kanadın-

dan devrimcilerin B.Yağın kanadından devrimcilere kendi normlarını, iradelerini zorla empoze etmeye çalışmaları kabil edilemez. Bu tavrın, diğerk devrimci gruplarca onaylanması ve alkışlanması ise düşünülemez bile. Dolayısıyla, diğerk devrimci gruplar bu olaya devrimci normlar ve ilkeler çerçevesinde tavır almakta tümüyle özgür oldukları gibi, ona devrimci tarzda müdahale etme hakkına da sahiptirler. Tersine, sınırları ve çerçevesi belli olan böylesi bir müdahaleden kaçınmak sorumsuzluk ve oportnizm olacaktır. Özellikle D.Karataş kanadından devrimcilerin kendilerine yapılan dostça uyarıları dikkate almamaları, karşı-devrimin ekmeğine yağ süren saldırganlıklarını yaygınlaştırarak sürdürmeleri halinde, diğerk devrimci grupların tekil ya da kolektif bir biçimde kendilerini ve devrimci değerleri savunma haklarını kullanmalarının kaçınılmaz hale geleceğı açıktır.

Eğer bugüne kadar, halkın ve devrimin çıkarları gözetilerek sabırlı davranılmışsa, bu asla bir zayıflık belirtisi olarak görülmemelidir. Bu nedenle, başta D.Karataş kanadından olanlar gelmek üzere, Devrimci Sol'un her iki kanadından devrimcilere sesleniyoruz. Yol yakinken dizginlere asılın ve durun; suçlarınıza yeni suçlar eklemeyin. Akıtılan kana daha fazla kan eklemeyin. Ölenlerin her birinin devrimci olduğunu, faşizme karşı mücadelede nice bedeller ödeyerek yetiştiğini unutmayın. Ve hesabını asla veremeyeceğiniz bu çılgınlığa bir an önce son verin. Bugün değilse de yarın, tek ya da kolektif olarak, döktüğünüz devrimci kanın her damlasının hesabını halka ve devrime mutlaka vereceğinizi unutmayın.

DEVİRİMCI KAMUOYUNA

Devrimci Sol içinde ortaya çıkan ayrılık sonrası yaşananlar akıl almaz boyutlara ulaştı. Dursun Karataş önderliğindeki merkez kanadın seçtiğı şiddet yöntemleri ve girifilen saldırılar sonucunda bugüne kadar 3 devrimci yaşamını yitirdi, onlarca insan yaralandı, dövüldü, evler, bürolar, dernekler ve en son bir matbaa basıldı; devrimcilerin hiçbir gerekçe ile başvuramayacağı işkence yapmak, kendilerinden olmayan insanları devrimciliğı bırakmaya zorlamak, faşizmin zindanlarında tutsak olan çünkü yoldaşlarına zindan içinde zindan yaşatmak gibi yöntemlere dahi başvurmaktan çekinilmedi.

Hiçbir gerekçe, devrimci mantığa ve vicdana sığmayan bu tutumu ve yapılan saldırıları haklı gösteremez. Uygulayanların saflarında da birçok

devrimci değerin deformasyonuna yol açması kaçınılmaz olan bu tutum, sadece karşı-devrimin işine yaramaktadır. Devrimci hareketin bütününe daha şimdiden onulmaz zararlar vermiştir. Komünistlerin ve devrimci örgütlerin devrimin çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan bir sorumluluk ve soğukkanlılıkla hareket edilmesi yönündeki tüm çağrılarına kulak tıkanmıştır.

TIKB olarak asla onaylamadığımız saldırıları sürdürmekte ısrarlı olan DK önderliğindeki Devrimci Sol ile her türlü ilişkiyi kesiyoruz. Devrimci anlayışa sığmayan bu yanlış tutumlarını sürdürdükleri sürece kendileri ile hiçbir ilişki kurmayacak, eylem birliği yapmayacak, bunun arayışı içinde olmayacağız.

25 Haziran 1993

TIKB Merkez Komitesi

İLERİCİ, DEVRİMÇİ, YURTSEVER KAMUOYUNA

6 Mart 1993 akşamı İstanbul Kartal'da polisin kaldıkları evi kuşatması sonrasında çıkan çatışmada Devrimci Sol önderlerinden Bedri YAĞAN, Gürcan Özgür AYDIN ile yöneticilerinden Menekşe MERAL, üyelerinden Rifat KASAP, Asiye Fatma KASAP şehit düştüler.

Bizler biliyoruz ki, mücadele sürdürükçe faşizmin ilerici, devrimci, yurtsever güçlere ve halka yönelik infaz ve katliam politikası son bulmayacaktır.

Ancak gelecek, halkı için, idealleri için ölmesii bilenlerin omuzlarında yükselecektir.

Faşist iktidar bir yandan Kürt halkının mücadelesini bastırmak için Kitlesel kıyım dahil tüm yöntemlere başvururken, diğer taraftan devrimci mücadelenin gelişiminden duyduğu ürküntüyü yürüttüğü infaz politikasıyla bastırmaya çalışıyor.

Devrimciler, devrimci önderler infaz ediliyor...

Kürt halkına karşı gerçekleştirilen toplu katliamlar bir türlü bitmek bilmiyor.

Halkımız, çocuklarımız sokakta bir şeylerden habersiz yürürken dahi faşist polisin silahından çıkan "serseri bir kurşun"a hedef olabiliyor. Böyle onlarca örnek var.

Peki, ülkemiz nasıl bir kısıkaça alınmak isteniyor, halkımıza ne dayatılıyor?

Ağır baskı ve sömürü koşullarında, her gün beş-on insan katledilse bile "huzur içinde bir ülke"nin hayalini yaşamak isteyenler.

İstiyorlar ki, dökülen bunca kana, bunca acı ve yoksulluğa karşı devrimciler susup otursun, halklarımızın tepkilerini örgütlemesinler, önderlik etmesinler...

İstiyorlar ki, onlar katliam yaptıkça halkımız "buna da şükür" deyip, kurşun kendisine gelene kadar sussun. Katledilse dahi "devletle baş edilmez" diye düşünsün, harekete geçmesin...

Ama herkes biliyor ki, faşizmin bu çabaları bugüne dek aralıksız sürmüş olsa da, devrimciler, halkın önderleri, mücadelenin gönüllü üyeleri bir bütün olarak halklarımız bu sessizliği, bu boyun eğmeyi asla kabul etmedi, bundan böyle de etmeyecekler.

Devrimciler, devrimci önderler halkların onurudur, gözbebeğidirler.

Bedri'ler, Gürcan'lar, Menekşe, Rıfat ve Asiye'ler bu kavganın, devrimci mücadelenin onurları olarak aramızdan ayrıldılar. Şehit düşen tüm ilercisi, devrimci, yurtsever insanlarımız ve halkımız için onurluca mücadele ettiler.

Halklarımızın bilincine işlendiler.

Faşizm halkımızın önderlerini, şehit düşen devrim savaşçılarını halklarımızın bilincinden asla silemeyecektir.

6 MART KATLIAMINI ASLA UNUTMAYACAĞIZ!

FAŞİZM DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞULACAKTIR!

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER (Yurtdışı)

TKP-ML HAREKETİ (YDK)

TİKB Almanya Taraftarları

ATİK

DEVRİMCİ, DEMOKRAT, YURTSEVER KAMUOYUNA

22 Ocak 1994 Cumartesi günü Devrimci Sol Bedri Yağın taraftarı olan bir devrimci, Devrimci Sol Dursun Karataş taraftarı olan üç kişi tarafından konuşmak amacıyla çağrılmıştır. Bu çağrıya uyup giden Bedri Yağın taraftarı arkadaş içeriye kapatılarak dövülmüş ve tehdit edilmiştir.

Biz Devrimci Sol içerisindeki bölünmeyi örgütün kendi iç sorunu olarak görüyor ve sorunun devrimci yöntemlerle çözülmesi gerektiğini düşünüyoruz. Tavrımız herhangi bir tarafı haklı ya da haksız bulmak değildir. Ancak devrimciler arasındaki sorunların çözümünde şiddetin bir amaç olarak benimsenmesini ve uygulanmasını doğru bulmuyoruz.

Şiddetin kullanılmasını -hangi taraftan gelirse gelsin- eleştiriyor ve teşhir ediyoruz.

Devrimci Sol içerisinde son bir yılda yaşanan bu bölünme sorunu ve çözümünde araç olarak benimsenen şiddet özelde Devrimci Sol hareketini, genelde ise tüm devrimci-demokrat kamuoyunu olumsuz bir biçimde etkilemektedir. Bu tür olumsuzluklar devrimcilere karşı oluşan sempatinin yerini güvensizliğe, kendini sınırlamaya ve geriye çekmeye bırakıyor.

Bundan dolayı bölünmenin çözümünde araç olarak kullanılan şiddetin boyutları tüm devrimci-demokratik güçleri ilgilendirmektedir.

İngiltere özgülünde ilki gerçekleşen bu saldırıları şiddetle kınıyor ve saldırıda bulunan tarafı benzer olayların tekrarlanmaması için devrimci sorumluluğa davet ediyoruz.

Devrimciler arasındaki sorunların çözümünde şiddet bir araç olmamalıdır.

TİKB İngiltere Taraftarları, MLSPB Alan Örgütü, TKKKÖ İngiltere Taraftarları, TKP-ML Hareketi İngiltere, ERNK İngiltere Taraftarları, TKP-ML İngiltere Taraftarları

Not: Bu olayla ilgili olarak TDKP İngiltere komitesi ayrıca bir bildiri yayınlamıştır.

DEĞERLİ DOSTLAR, ARKADAŞLAR;

Sizlerle bir süre önce yaptığımız görüşmelerde, Devrimci Sol bölünmesinden bu yana sorunların tartışılması ve yer yer karşılıklı şiddet ve saldırılarının son bulması için girişimde bulunduk.

Sizlerle yaptığımız toplantıda açık bir şekilde kaygılarımızı ifade ettik.

Ancak tüm bu olumlu çabalarımıza rağmen dost yaklaşımlarımızın farklı şekillerde anlaşılacak dikkate alınmadığını gördük. Bu niyet ve çabalarımızı bugün de devam ettirmekte ısrarlıyız. Bu ısrarlılığımızın bir parçası olarak 7.4.1993 tarihinde aşağıda imzası bulunan örgüt ve partiler olarak aldığımız şu kararları sizlere iletmeyi devrimci sorumluluğumuzun bir gereği olarak görüyoruz.

Devrimci Sol'un her iki kanadından devrimciler, arkadaşlar;

Bugüne kadar olduğu gibi, şiddeti düşman güçlerine karşı kullanın.

Dost örgüt, kişi ve kurumlar arasındaki şiddet meşru değildir. Devrim mücadelemize zarar vermektedir. Düşmanı ise sevindirmektedir. Aranızdaki çelişkiler halk içindeki çelişkilerdir, uzlaşır çelişkilerdir. Bunları çözenin yöntemi, eleştiri-ikna ve dönüştürmedir. Tek ilke ve doğru olan yöntem budur. Bu yöntemi benimseyin. Devrim ve halkın çıkarları bunu emretmektedir.

Devrimci Sol arasında meydana gelen bölünmeden bu yana yer yer karşılıklı yaşanagelen şiddet olayına son verilmesini istiyor ve hangi kesimden gelirse gelsin, uygulanacak şiddetin karşısında olduğumuzu açık bir şekilde belirtiyoruz. Şiddetin devam ettirilmesi ve hangi gerekçeyle olursa olsun bunun teorisinin yapılmasını doğru görmüyoruz. Tüm bunlara rağmen şiddet ve fiili saldırıları hangi kesim devam ettirirse bizler, aşağıda imzası bulunan örgüt ve partiler olarak şiddeti uygulayanlarla ilişkilerimizi yeniden gözden geçireceğimizi ve tutum alacağımızı açık bir dille belirtiyoruz.

Bu tutuma bağlı olarak, şiddet olayının bundan sonra da devam ettirilmesi durumunda;

1- Yurtdışında eylem birlikleri platformunda ortak hareket etmeme.

2- Gecelerimizde stand açtırılmayacak.

3- Gecelerimize destek vermeyeceğiz.

4- Yayınlarımızı boykot edeceğiz.

5- Saldırıya uğrayan tarafların yanında olacağız.

TKP/ML (YDB), TKP/ML Hareketi (YDK), TİKB Taraftarları, MLSPB Taraftarları, Devrimci Partizan (YDK), EKİM (YDK), KAWA (Avrupa), Devrimci İşçi (Ruhr), TKIH Taraftarları

**DEVRİMCİLERİ KATLEDENLER ER YA DA GEÇ HALKIMIZA
HESAP VERECEKLERDİR!..**

DEVRİMCİ ÖRGÜTLER ARASINDAKİ ŞİDDETİ REDDEDELİM!

Türkiye devrimci hareketinin olumsuz bir yönünü teşkil eden sol içi çatışmalara dönem dönem de olsa gündeme geldiğine tanık olduk, olmaya da devam ediyoruz. Devrimci örgütler arasındaki dostluğu ve güveni zedeleyen bu tür tutumların devrimci harekete hiçbir faydasının olmadığı açık bir gerçektir. Mücadeleyi zayıflatan halk kitleleri üzerinde olumsuz bir etki bırakan, bu tür tutumlardan çıkarılması gereken çokça derslere sahibiz.

Genel mücadeleye zarar veren böylesi tutum ve davranışlardan kaçınılmadığında bundan yararlanacak olan hakim sınıflardır. İşte bu olumsuzluklardan biri de Devrimci Sol'un iki kanadı arasında yaşanmaktadır. Devrimci Sol arasındaki bölünmenin kamuoyuna yansımından bu yana yaşanan olumsuz durum bugün giderek farklı bir boyut almış durumdadır.

Belirtelim ki, dost örgütler ve partiler olarak, Devrimci Sol'da yaşanan bu bölünmeden üzüntü duymaktayız.

Sorunumuz burada ayrılık üzerinde durarak kimin haklı, kimin haksız olduğunu irdelemek değildir. Çok farklı bir boyutu olan bu sorunun tartışılacağı platformlar ayrıdır. Ancak bizi yakından ilgilendiren bu ayrılıkla birlikte, yer yer kullanılan ve kullanılmaya devam edileceği söylenen şiddet olayıdır. Yapılan görüşmelerde, kamuoyunda D.Karataş'ın önderliğinde yapılanmasını devam ettiren Devrimci Sol'un şiddet olayını savunması ve devam ettireceğini ilan etmesidir.

Sınıf mücadelesinde ayrılıklar ve bölünmeler kaçınılmaz değildir. İstemesek de sınıf mücadelesi yürüten bir hareketin içinde ayrılıklar ve bölünmeler yaşanabilir. Bu irademizin dışındaki bir olgudur. Güçlenen, gelişen ve sınıf mücadelesinde daha aktif rol oynamak isteyen bir hareket elbette bölünmek ve ayrılmak istemez. Ancak böylesi bir daramanın yaşanması halinde, yapılması gereken tek bir doğru yöntem vardır, o da siya-

si ve ideolojik mücadelenin yürütülmesidir. Eleştiri ve dönüştürme yolu budur.

Bunun dışında sorunu şiddetle çözmeye kalkışmak ise sorunu çözümsü-
zleştirir.

Devrimci Sol arasında meydana gelen ayrılıktan bu yana şidet un-
surunun gündeme gelmesi ve bunun yer yer uygulanmasıyla olumsuz bir
durum yaşanmaktadır.

Bugün hakim sınıflar devrimci örgütler arasındaki yaşanan böylesi olay-
lardan yararlanmak için pusuda beklemektedir. Devrimci hareketi zayı-
flatmanın, halk kitleleri nezdinde devrimcileri farklı göstermeye çalışan
girişimlerine kendi ellerimizle zemin hazırlanmamalıdır. Bilmeliyiz ki;
faşist T.C.'nin MİT ve kontrgerillası açık provokasyonlar hazırlamak için
her fırsatı kullanıyorlar.

Hiç uzağa gitmeden, Devrimci Sol ve Bolşevik Partizan arasında
yaşanan olumsuzluğun ardından örgütler adına MİT'in dağıttığı bildiriler
ve yine kısa bir süre önce TKP/ML ve PKK arasında yayın bültenlerindeki
karşılıklı eleştiriler üzerine MİT'in TKP/ML'nin ismini kullanarak

çıkardığı bildiriye hepimiz okuduk. Bundan da anlaşıldığı gibi, hakim
sınıflar tek bir şeyi amaçlıyor. Provokasyon yaratarak devrimci örgütleri
birbirine düşürmek, böylesi ortamlardan yararlanarak kendisi de fi-
li saldırılara girişmek istemektedir. Bunun da kimlerin işine yarayacağı
açıktır.

Bizler aşağıda imzası bulunan örgüt ve partiler olarak, hakim sınıfların
bu tür oyunlarını bozmanın yolunun devrimci örgütler arasında şiddetin
reddedilmesinden geçtiğini belirtiyoruz.

Devrimci Sol'un her iki kanadından devrimciler, arkadaşlar;

Bugüne kadar olduğu gibi, şiddeti düşman güçlerine karşı kullanın!

Dost örgüt, kişi ve kurumlar arasındaki şiddet meşru değildir. Devrim
mücadelemize zarar vermektedir. Düşmanı ise sevindirmektedir. Aranız-
daki çelişkiler halk içindeki çelişkilerdir, uzlaşır çelişkilerdir. Bunları
çözmenin yöntemi, eleştiri-ikna ve dönüştürmedir. Tek ilke ve doğru olan
yöntem budur. Bu yöntemi benimseyin. Devrim ve halkın çıkarları bunu
emretmektedir.

Devrimci Sol arasında meydana gelen bölünmeden bu yana yer yer
karşılıklı yaşanagelen şiddet olayına son verilmesini istiyor ve hangi kes-

imden gelirse gelsin, uygulanacak şiddetin karşısında olduğumuzu açık bir şekilde belirtiyoruz. Şiddetin devam ettirilmesi ve hangi gerekçeyle olursa olsun, bunun teorisinin yapılmasını doğru görmüyoruz. Tüm bunlara rağmen, şiddet ve fiili saldırıları hangi kesim devam ettirirse, bizler aşağıda imzası bulunan örgüt ve partiler olarak şiddeti uygulayanlarla ilişkilerimizi yeniden gözden geçireceğimizi ve tutum alacağımızı açık bir dille belirtiyoruz.

YAŞASIN DEVRİMCİ ÖRGÜTLER VE DEVRİMCİLER ARASINDAKİ DOSTÇA BİRLİKLER!

TKP/ML (YDB), TKP/ML Hareketi (YDK), TİKB Taraftarları, MLSPB Taraftarları, Devrimçi Partizan (YDK), EKİM (YDK), KAWA (Avrupa), Devrimci İşçi (Ruhr), TKIH Taraftarları

ÇAĞRI

DEVRİMCİLER, YURTSEVERLER, KARDEŞLER!

Devrimci Sol'un iki kanadı arasındaki çelişmeler günbegün şiddetle-
nerek uç noktasına varmaktadır. Son olarak bölgemiz Berlin'de devrimci
arkadaş Ercan ŞAKAR Devrimci Sol'un DK kanadına mensup kişilerce 1
Mayıs akşamı hedef gösterilerek öldürüldü.

Apaçık bir gerçek var: DK kanadı, şiddeti, örgüt içi sorunları çözümlen-
mede gerekli bir yöntem ve Devrimci Sol "adalet"inin bir gereği görmekte
ve cinayetleri bununla koşutluk halinde açıklama yoluna gitmektedir.

Biz, aşağıda imzası bulunan örgüt taraftarları olarak deriz ki, devrimci
kanı akıtmanın hiçbir gerekçesi olamaz. İstanbul'daki olayda olduğu gibi,
Berlin'deki öldürme olayı da göstermektedir ki, DK kanadı şiddeti devrimci
insanı öldürmeyi giderek sistematik bir çizgi haline dönüştürmektedir.

Ve bizler açıklamak isteriz ki, böylesi bir devrimci dışı bir uygulamayı,
Devrimci Sol adaleti vb. sözcüklerle açıklamak DK kanadını Türkiye
devrimci hareketi ve halkı karşısında aklamaz, aklayamaz.

Öyleyse;

Bir an önce silahları kılıflarımıza gömelim. İlişkileri, çelişkileri barışçıl
yöntemlerle çözümlene yoluna gidelim. Unutulmasın ki, şiddet şiddeti
koşullandırır ve bundan bir bütün olarak devrimciler, devrimimizin dost-
tu sınıflar zarar görür.

DK kanadına ve taraftarlarına sesleniyoruz: Şiddet uygulamaktan
vazgeçin"

Şiddeti koyulaşan bir çizgide sürdürdüğünüz güzergah sizleri Türkiye
halkının ve TDH'nin nezdinde mahkum eden bir güzergahtır. Silahların
eleştirel gücü dostlara değil, düşmana yöneliktir.

Devrimciler, Dostlar!

Şimdiye dek yaşamın da tanıtladığı gibi, şiddeti "yola getirmenin",
"sindirmenin" bir aracı olarak kullanan ve örgütlerimiz tarafından de-
falarca uyarıldığı halde bu çıkmaz yoldan vazgeçmeyen ve uygulama-

larını Berlin'de Ercan Şakar olayında olduğu gibi sürdüren DK kanadına bölgemizde aşağıdaki yaptırımları uygulamaya devam edeceğiz. Ve bu kanat bu tavrından vazgeçmediği sürece, onları yaşamın her alanında te-crit, teşhir ve soyutlamaya devam edeceğiz.

Yaptırımlar şunlardır:

1- Yurtdışında eylem birlikleri platformunda ortak hareket edilmeyerek, devrimci demokrasiden men edilmiştir.

2- Gecelerimizde kendilerine stand açtırılmayacak.

3- Gecelerine destek verilmeyecek.

4- Yayınları, bildirileri boykot edilerek bulunduğumuz alanlarda (dernek, vb.) sattırılmayacak ve dağıtılmayacaktır.

5- Derneklere alınmayacaktır.

Hepinizi, tüm örgüt ve taraftarlarınızı ve tüm devrimci, demokrat çevreyi aşağıda yeri ve zamanı yazılı törene katılmaya ve bu töreni, devrimciler arası şiddet kullanan mantığa karşı dostluğun yıkılmaz bir gösterisine dönüştürülmesini savunuyoruz.

Başlangıç yeri: Kott busserdamm 74, Halkevi önü.

**TKP/ML, EKİM, TKP/ML HAREKETİ, TDKP,
DEVRİMCİ PARTİZAN**

BERLİN TARAFTARLARI

TKP/ML Hareketi YDK, EKİM YDÖ, TKP-ML YDB

DEVRİMCİLERİ KATLEDENLER ER YA DA GEÇ HALKIMIZA HESAP VERECEKLERDİR!..

Devrimciler, demokratlar
Tüm ilericiler, yurtseverler
Ahmet HOZER'i katlettiler.

O, çevresinde çok sevilen, sayılan bir devrimci, o yılların emeği idi.

Daha önce de 4 devrimciyi katleden Dursun Karataş yanlıları tarafından katledildi.

İsviçre dışından gelenlerce bir ev baskınında, çocuklarının gözleri önünde gerçekleştirilen bu karşı-devrimci eylem tam bir infazdır. Bu olayda ayrıca bir başka devrimci bayan da ağır yaralandı.

“Halk” diyerek, “vatan-millet” diyerek pek çok şey yapılabilir. Halk için, emekçi insanlar için, yurtseverlik ya da sosyalizm davası için insanların kendilerini feda edebileceği gibi; tarih bizlere bunların kimileri tarafından çeşitli nedenlerle, değişik biçim ve düzeylerde kötüye kullanıldığını da göstermiştir.

Bir devrimcinin “Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş” sloganlarıyla katledilmesi de böyledir. Devrimcilik adına alınan kararlar, kurulan pusular, gerçekleştirilen bir dizi karşı-devrimci eylem ve infaz... Beş-altı aydır bunlar yapılmaktadır.

Oysa kimse bunları devrimcilik adına savunamaz. Kimse kamuoyunu bu yönde aldatamaz. Ve kimse döktüğü devrimci kanına rağmen halkımız tarafından bağışlanamaz.

Devrime zarar veren bu tür anlayış ve yaklaşımlar mutlak suretle terk edilmelidir.

**DEVRİMCİLERİ KATLEDENLER ER YA DA GEÇ HALKLARIMIZA
HESAP VERECEKLERDİR!..**

AHMET HOZER'İ UNUTMAYACAĞIZ!..

**DEVRİMCİ SOL GÜÇLER (AVRUPA), TKP/ML HAREKETİ (YDK),
TKP/ML (YDB)**

Devrimci, demokrat kamuoyuna

Devrimci kanı akıtılmasına dur diyelim

Faşist diktatörlük içine düştüğü ekonomik ve siyasi krizin sonucu olarak halka, devrimci ve Kürt ulusal hareketine karşı pervasızca saldırıların boyutlandığı, devrimci ve komünist harekete karşı top yekûn imha hareketi başlattığı bir ortamda, devrimcilik adına bir devrimci daha katledildi, biri ağır yaralandı.

Devrimci Sol içerisindeki ayrılıktan sonra, biz devrimciler olarak bu ayrılığın eleştiri-ikna yöntemiyle çözülmesi gerektiğini defalarca, çeşitli vesilelerle açıkladık. Ancak, başından beri özellikle D.K kanadı devrimci kamuoyunu hiçe sayarak, zoru devriyi sokarak kendisine tavır alan D.S'li-leri katletme politikasını tek çözüm olarak gördü.

Faşist diktatörlüğün azgın saldırılar karşısında, devrimci ve komünist güçler hergünkünden daha fazla birlik ve beraberliğe acil ihtiyaç du-yarken, elimizdeki tüm araç ve gereçlerle Devrimci zoru en üst boyut-ta düşmana dayatmamız gerektiği halde, Devrimci şiddeti devrimcilere uygulamak düşmanın oynuna alet olmakla eş anlamlıdır. Ancak gelinen aşamada elindeki olanakları devrimci katletmek için kullanan ve önüne bu saldırıları planlamayı merkezi bir görev olarak koyan D.K kanadının, karşı devrimci eylemlerine karşı sesiz kalmak onaylamaktır. St.Gallen kan-tonunda meydana gelen olayın önceki saldırıların devamı olup, planlı bir şekilde yapıldığı açıkça ortadadır. İsviçre alanında önümüzdeki süreçte, D.K kanadının bu saldırılarını boyutlandırarak sürdüreceği büyük bir olasılıktır. İsviçre alanında bundan sonra meydana gelecek saldırıları en-gellemek için, biz aşağıda imzası olan örgütler olarak; D.K kanadına karşı pratik tutum aldığımızı, devrimcilere yönelik her türlü saldırıları devrim ve sosyalizm mücadelesine yönelik saldırılar olarak algıladığımızı, bu saldırıları dostlarımıza, emekçi halkımıza ve proletaryaya güvensizlik; düşmana ise, cesaret ve provokasyon ortamı hazırladığı herkes tarafından bilince çıkarılmalıdır.

Bundan dolayı, başta DK ile beraber hareket edenler bu saldırı ve cinayetlerin çözüm olmayacağını, tam tersine her türlü çözüm yollarını tıkadığını, akan kanını-yıkılan değerlerin devrimcilerin kanı ve değeri olduğunu görmeli, bu saldırıları-karşıdevrimci saldırılar olduğunu bilince çıkararak bir an önce bu tutumlardan vazgeçmelidirler!

Ayrıca devrimci, demokrat ve komünist örgütlere düşen görev, bu tür saldırılar karşısında tavırsız kalmak olmamalı, tam tersine saldırılar kimden gelirse teşhir ve tacrit etmek, tavır almakla birlikte mevcut tavırsızlığın ve duyarsızlığın saldırılara, niyet ne olursa olsun davetiye çıkarmak anlamına geleceği unutulmamalıdır.

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

SİLAHLARIMIZI DEVİRİMCİLERE DEĞİL, DÜŞMANA YÖNELTELİM!

TKP/ML HAREKETİ, TKP/ML, DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER, DEVİRİMCİ PARTİZAN, İsviçre taraftarları

BASINA

Devrimci değerler ve odaklara saldırıyı çizgi haline getiren Dursun Karataş grubu son olarak, sol basının yayınevi olarak bilinen Aydınlar Matbaası'nı basarak tahrip etmeye çalışmıştır.

Biz aşağıda imzası bulunan devrimci örgüt ve partiler olarak saldırıyı kınıyoruz.

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER, MLSPB, DEVİRİMCİ PARTİZAN, TİKB, EKİM, DEVRİM, TKP-ML, İTİF -Yeni Demokratik Gençlik-, TKEP, TDKP, KKP, TKP-ML HAREKETİ

Nefretle kınıyoruz!

Bir süredir Devrimci Sol içinde ortaya çıkan örgütsel ve ideolojik sorunlar karşısında Dursun Karataş taraftarlarının emperyalizme ve faşizme hizmet eden bir anlayışla kör bir şiddet politikasının uygulayıcıları oldukları bilinmektedir. Bu saldırı ve şiddet politikası sonucu bugüne kadar 5 Devrimci Solcu katledilmiş, sayısız saldırı ve katliam girişimi gerçekleştirilmiştir.

Bu karşı devrimci saldırıların en sonucusu Devrimci Çözüm Yazı İşleri Müdürü Erol AKGÜN'e karşı gerçekleştirilmiş, 8 Eylül akşamı İstanbul'da evinde çıktığında Dursun Karataş yanlılarınca hunharca bir biçimde katledilmiştir.

Bundan iki gün önce 6 Eylül'de, Devrimci Çözüm Dergisi çalışanlarında Musa UYAR kaldığı evden Dursun Karataş yanlılarınca kaçırılmış ve halen kendisinden bir haber alınamamıştır.

Bizler aşağıda isimleri bulunan örgütler olarak Dursun Karataş yanlılarının emperyalizme ve faşizme hizmet eden, halka, devrimci ve devrimci mücadeleye büyük zararlar veren bu ve bu tür saldırılarını nefretle kınıyor kendilerini bu tür saldırılardan vazgeçmeleri konusunda son bir defa daha uyarıyoruz.

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!..

DEVİRİMCİ KANI DÖKENLERİN GELECEĞİ YOKTUR!..

FHKC- Filistin Halk Kurtuluş Cephesi

FDKC- Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi

AL-HADAF- FHKC- Merkez Yayın Organı Yazı İşleri Müdürü ve tüm çalışanları

AL-HOURRIAH- FHKC- Merkezi Yayın Organı Yazı İşleri Müdürü ve tüm çalışanları

DEVRİMCİLERİ KATLEDENLERİN GELECEĞİ YOKTUR!

Tüm Devrimci-Demokrat Kamuoyuna

Uzun bir süredir Devrimci Sol içerisinde ortaya çıkan örgütsel ve ideolojik sorunların çözümüne yönelik tartışmalar karşısında Devrimci Sol Dursun Karataş kanadının devrimci ilke, değer ve ahlaki hiçe sayan sayısız saldırı ve katliam girişimi gerçekleştirdiği tüm devrimci-demokrat kamuoyu tarafından bilinmektedir.

Bu saldırı ve katliam girişimleri sonucu bugüne kadar 5 Devrimci Sol insanı katledilmiş, yüzlercesi ise yaralanmış, sakat bırakılmıştır. Yine sayısız insan devrimciliği bırakmaya zorlanmış ve tehdit edilmiştir.

Devrimci Sol D.Karataş kanadının saldırılarının en sonuncusu 8 Eylül'de Devrimci Çözüm Dergisi Yazışleri Müdürü Erol Akgün'e karşı yapılmış ve kendisi bu saldırı sonucu hunharca bir şekilde katledilmiştir.

Yine 6 Eylül günü Musa Uyar adlı bir Devrimci Çözüm Dergisi çalışanı evinden zorla silahlı Devrimci Sol D.Karataş kanadına mensup kişilerce kaçırılmış, kendisinden halen bir haber alınamamıştır.

Gelinen noktada, Devrimci Sol D.Karataş kanadı Türkiyeli devrimci örgütlerin tüm uyarılarına rağmen bu ve bu tür saldırı ve katliam girişimlerinden vazgeçmemiş, aksine karşı-devrime hizmet eden bu anlayışını sistemli bir politika düzeyine çıkartarak örgütlü ve bilinçli bir çabaya dönüştürmüştür.

Kendisine her karşı olanı, eleştireni, tavır alanı “düşman”, “hain”, “kontrgerilla”, “ipsiz sapsız”, “işbirlikçi” ilan eden bu anlayışın hiçbir biçimde devrimci düşünce ve hareket tarzıyla alakası olamaz. Özellikle son iki yıldır dizginsiz bir saldırı politikasıyla devrimcilere, halka saldıran ve bu yaptıklarıyla düşmanın değirmenine su taşıyan, onu sevindiren, ama aynı zamanda halk saflarında, devrimci saflarda onulmaz, derin yaralar açan, halkı devrimden, devrimci örgütlerden ve mücadeleden soğutan bu anlayışın bir geleceği yoktur.

Devrimci Sol D.Karataş kanadının saldırıları bugün sadece Devrimci Sol camiasını hedeflememekte, aksine tüm Türkiyeli solu karşı da yön-

elmiş bulunmaktadır. Özellikle son dönemde ağıza alınmayacak küfür ve hakaretlerle dolu yazıların ve aynı zamanda açık, gerçek isimlerle birlikte düşmana hizmet eden açıklamaların Mücadele ve Yoksul Halkın Gücü gazetelerinin sayfalarını işgal ettiği bilinmektedir.

Tüm bu yapılanların Türkiye devrimi için bir yüz karası, koca bir leke olduğu açıktır. Devrimcilerin açıktan isimlerini ve görevlerini “devrimcilik” adına çarşaf çarşaf yayınlamak kime mahsustur? Bunları yapmak kimlerin işine yarar? Böyle yapmakla bir yığın devrimci insan tehlikeye ve düşmanın açık saldırılarına maruz kalmış olmuyorlar mı?

Türkiye devrimine sürülmüş bu kara lekeye, bu kara çalmaya, bu hakaret ve iftiralara, düşmana hizmet eden bu anlayışa hiçbir devrimci-demokrat örgüt, kurum ve kişi ortak olmamalı, aksine bu anlayışa karşı tavır alarak her alanda teşhir ve tecrit çalışması yürütülmelidir.

Devrimci Sol D.Karataş kanadı devrime ve halka açıktan zarar veren bu anlayış ve tavrılardan vazgeçmediği noktada onunla her türlü ilişki dondurulmalı, saldırı ve katliam girişimleri karşısında açık tavır alınmalıdır.

(Biz aşağıda imzası bulunan örgütler olarak daha önce almış olduğumuz teşhir ve tecrite yönelik tavrımızı bundan sonra da sürdüreceğiz.)

Devrimci Sol D.Karataş kanadı düşmüş olduğu bu bataklıkta ısrarcı olduğunda daha fazla batacak, kirlenecek, halka ve devrime zarar vermeye devam edecektir. Dönüşü olmayan bu durum derhal terkedilmelidir.

Kim olursa olsun, devimcileri bilinçlice katledenler bunun hesabını er ya da geç halka vermek zorunda kalacaklardır. Bu gerçeklikten bugüne kadar hiçbir güç kendini kurtaramamıştır. Halk ve devrim saflarına kin ve nefret tohumları ekmeye çalışanlar, halk saflarındaki sorunlar karşısında şidet kullananlar ve bunu meşrulaştırmak isteyenler halkın yargısı karşısında yenik düşmekten ve böylece kendi kuyularını kendi elleriyle kazmaktan kurtulamazlar.

Halka, devrimci değer ve ilkelere güvenenler ve bunları savunanlar halka hesap vermekten, eleştiri-özeleştiri yapmaktan, hatalarını, suçlarını kabullenmekten kaçmazlar. Aksine. bunun vazgeçilmez devrimçi bir görev olduğunu bilerek her defasında halka danışırlar ve halktan öğrenmeye çalışırlar.

Bir kez daha diyoruz ki; devrimcileri katledenlerin geleceği yoktur!

Tüm devrimci örgüt, kurum ve kişilere çağrımızdır;

Devrimci değer, ilke ve gelenekleri kim ığnemeye, lekelemeye çalışırsa çalışsın, bunu engellemeye çalışmak, karşı çıkmak, tavrı almak tüm anti-faşist, ilerici, yurtsever ve devrimcilerin görevidir.

Devrimci Sol D.Karataş kanadıyla tüm ilişkiler dondurulmalı, yayınları alınmamalı ve kapsamlı bir teşhir ve tecrit faaliyeti yürütülmelidir.

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!..

DEVİRİMCİLERİ KATLEDEN ANLAYIŞI LANETLİYORUZ!..

TKP/ML, TKP/ML HAREKETİ, DEVİRİMCİ SOL Ortadoğu Temsilcilikleri

BASINA

Devrimci değerler ve odaklara saldırıyı çizgi haline getiren Dursun Karataş grubu son olarak, sol basının yayınevi olarak bilinen Aydınlar Matbaası'nı basarak tahrip etmeye çalışmıştır.

Biz aşağıda imzası bulunan devrimci örgüt ve partiler olarak saldırıyı kınıyoruz.

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER, MLSPB, DEVİRİMCİPARTİZAN, TİKB, EKİM, DEVRİM, TKP-ML, İTİF -Yeni Demokratik Gençlik-, TKEP, TDKP, KKP, TKP-ML HAREKETİ

DEVRİMCİ HUKUK DEVRİMCİ KANI DÖKMEK DEĞİLDİR

Devrimci Sol saflarında ortaya çıkan sorunlardan bu yana 22.04.1993 tarihinde İstanbul'da Ercan TEMELLI ve Muammer AYDIN isimli devrimcilerin katledilmelerinden sonra 1 Mayıs 1993 günü bu sefer de Almanya Berlin'de Ercan ŞAKAR isimli devrimci aynı anlayışın kurşunlarına hedef oldu.

Ercan ŞAKAR'ın katledilmesi tüm devrimcileri, demokratları, duyarlı insanları üzdüğü kadar bir kez daha düşündürdü.

Devrimcilik adına devrimci kanı dökmenin hiçbir haklı gerekçesi olmaz.

Devrimci hukuk devrimci kanı dökmek demek değildir.

Kan döken, Ercan TEMELLI, Muammer AYDIN, Ercan ŞAKAR'ı katledip bu tavrında ısrar eden anlayışa sesleniyoruz:

Bu saldırılar, devrimcilerin yaşamına son vermek, kan dökmek sizlere hiçbir şey kazandırmayacaktır. Tam tersine, egemen sınıfların çıkarlarına hizmet etmeye devam edecektir.

Gücümüzü düşmana, faşizme karşı kullanalım. Ortak düşmanı aklimızdan çıkarmayalım. Devrimcilere şiddet uygulamayı reddedip bunu çizgi haline getiren anlayışın karşısında duralım.

Bizler Ercan TEMELLI ve Muammer AYDIN'dan sonra Ercan ŞAKAR'ın katledilmesini de nefretle kınıyor, bu şiddeti "örgüt içi hukuk anlayışı" gibi meşrulaştırmaya çalışan görüşün karşısında olduğumuzu belirtiyoruz. Yapılanları savunmak bu görüşü savunanları iyice teşhir ve tecrit etmekten öteye gitmeyecek, kaybeden sakat bakış açısı olacaktır. Çünkü bu yöntem devrimcilerin yöntemi olamaz.

Biz aşağıda imzası bulunan parti ve örgütler, ancak düşmanı sevindirecek, halkın ve devrimin çıkarlarına açıktan zarar verecek bu tür katliamları kınıyor, bu yöntemlere ve yöntem sahiplerine "dur" diyoruz.

Bu saldırılara katılan ve onaylayan, savunan tüm insanlara bir kez daha sesleniyoruz:

DEVRİMCİLERİN KATLEDİLMESİNİ BENİMSEMİYİN, MAHKUM EDİN, BU SALDIRILARA KATILMAYIN...

Bu konuda tüm diğer devrimci, ilerici güçleri daha duyarlı olup saldırıların boyutunu engellemek konusunda sorumlu davranmaya çağırıyoruz. Bu sorun halkın, devrimin, devrimcilerin genel çıkarları doğrultusunda ele alınmalıdır.

DEVRİMCİLERE ŞİDDET UYGULAMAYI REDDEDELİM!..

BUNU ÇİZGİ HALİNE GETİREN ANLAYIŞA DUR DİYELİM!..

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!..

YAŞASIN DEVİRİM, YAŞASIN SOSYALİZM!..

TKP/ML (YDB), TKP/ML Hareketi (YDK), Devrimci Partizan (YDK), TKEP/L, Devrimci İşçi (Ruhr)

DEVİRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız!

Devrimden menfaati olan sınıflar genel olarak halk kapsamına girer.

Halk arasındaki ilişkilerin ele alınma tarzı veya halk arasındaki çalışkil-erin çözüm yöntemi düşmanla, yani karşı-devrimle aramızdaki çelişkile- rin çözüm yönteminden temelde farklıdır.

Nitelik farkları olan sınıflararası çelişkilerin çözümü de niteliksel olarak farklılıklar arzeder. Düşmanla aramızdaki çelişkilerin çözüm yöntemi şid- det iken, halk arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi demokratik normlar çerçevesinde eleştiri, ikna ve dönüştürmedir.

Halk arasındaki bütün tartışmalı meseleler eleştiri, özeleştiri, ikna, eğitim metoduyla çözüme kavuşturulur. Temelde iki farklı çelişki ayrılaştıramaz ve düşmanla aramızdaki çelişkinin çözüm yöntemi halk arasındaki çelişkilerin çözümüne uygulanamaz.

Türkiye devrimci hareketi öteden beri, çelişkiler meselesinde bu doğ- ru kavrayışı içselleştirip devrimci yaşam haline getirememiştir. Devrim- ci hareketin bu zayıflığı yine devrimci harekete büyük zararlar vermiş ve maalesef bugüne kadar bu zaaf doğru anlayışla ele alınıp ortadan kaldırılamamıştır.

Devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde düşülen yanlışlığa ve çelişkile- rin çözüm yöntemine ilişkin pek çok kez gündeme gelen doğru eleştiriler ve dosthane uyarılar ne yazık ki yine bazı devrimci örgütler tarafından yeterince dikkate alınmamış ve devrimciler arası ilişkilere önemli dar- beler vurulmuştur. Devrimci kitlelerde demokrasi bilincinin yerleşme- sine, gelişmesine engel olunmuştur. Bu objektif gerçekliğe işaret eder- ken, devrimci değerlerin korunması, geliştirilmesi, güçlendirilmesi için, devrimci örgütlerin halk arasındaki çelişkileri doğru çözüm yöntemiyle ele alması ve bunda ısrar etmesi ivedi görev ve vazgeçilmez sorumluluk haline gelmiştir.

Nihayet tüm çabalara rağmen, bazı devrimci güçler yanı sıra ısrara de- vam etmektedir.

Geçmişte yaşanan olumsuzlukları bir yana bırakırsak, daha dün, 29 Kasım 1995 tarihinde, Devrimci Sol Güçlerin sempatizanı olan Kamber isimli devrimci bir arkadaşın Hannover kentinde DHKP-C örgütü tarafından kaçırılıp 6 gün tutuklanması, bu tutukluluk süresi boyunca devrimci normlara sığmayan yöntemlerin kullanılması halk arasındaki çelişkilerin nasıl yanlış ele alınıp basitleştirildiğinin de bir örneğidir.

Karşı-devrimin siyasi tutuklulara uyguladığı yöntemle DHKP-C örgütü tarafından kaçırılan Kamber isimli devrimci arkadaşına uygulanan yöntem aynıdır. Bu olay nezdinde görüldüğü gibi, halkla düşman arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi aynılaştırılmıştır. Sorun niyet sorunu değildir.

Dünya görüşünün pratikte uygulanmasıdır. Halk arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi şiddet değildir, olamaz.

Bu olay deşifre edilirken, DHKP-C'nin halk arasındaki ilişki ve çelişkileri ele alış ve çözüm yönteminin yanlışlığı eleştirilmiş, sözkonusu arkadaşın derhal serbest bırakılması için aşağıda imzası bulunan örgütler girişimlerde bulunmuştur. Bu olay nezdinde, sözkonusu devrimci örgütlerin duyarlı davranması ve devrimci sorumluluk bilinciyle hareket etmesi bir olumluluk iken, bir kısım örgütler ise olay karşısında ilgisiz, duyarsız ve ciddiyetsiz bir tutum sergilemişlerdir.

Devrimci değerlere sahip çıkmak, savunmuk tüm devrimci örgütlerin ortak davasıdır. Yaratılan bu değerlerin çiğnenmesine seyirci kalmak ve adeta bu olumsuzluğun cesaretlendirilmesi anlamına gelen sefilce tutumları devrimci değerlerle bağdaştırmak olanaksızdır. Bu gibi tutumların amansız düşmanı olduğumuzu hemen belirtelim.

Devrimci kamuoyu halk arasındaki devrimci örgütler halkın eleştirisinden kurtulamamışlardır. Ancak ne var ki, sözkonusu örgütler bu zayıflığını aşamamış çelişkilerin nasıl yanlış ele alınıp çözülmeye çalışıldığına yabancı değildir. Bu yanlış yöntemleri izleyen, halk üzerinde "sopa" uygulayarak sorunları ortadan kaldıracabilecekleri avuntusu içinde adeta yanlışlık üzerine yanlışlık yapmışlardır.

Devrimciler kendi yanlışlıklarına karşı eleştirici olurlar ve yanlışlıkların düzeltilmesi için büyük gayret sarfederler. Sorunlara ciddiyetli yaklaşım, yanlışlığında direktme değil, yanlışlığını derhal terk etmedir.

29 Kasım 1995 tarihinde Hannover kentinde DHKP-C örgütü tarafından kaçırılan Kamber isimli devrimci erkeğin kaçırılması sonrasında

da sözkonusu örgütün kamuoyuna özeleştiri vermemesi olumsuzluktur.

Bu tutumu yanlış görürken, sözkonusu örgütün benzeri tavırlara bir daha başvurmamasını ve halka kapsamlı bir şekilde özeleştiri vermesini istiyoruz. DHKP-C'ye en büyük devrimci yardım yanlışlarını aşmasına, düzeltilmesine yardımcı olmaktadır.

Ayrıca kaçırılan Kamber arkadaşına sorgulama, baskı, zor vb. Şeylerin uygulanmasını kınıyoruz. Alınan malzemelerin (ev ve araba anahtarları, 200-300 mark dergi parası) derhal geri verilmesini istiyoruz

Bütün devrimci kamuoyunu bu türden saldırılara duyarsız kalmamaya çağırıyor ve yanlışların devrimci eleştiri yöntemiyle düzeltilmesi için azami gayret sarf etmeleri gerektiğini bir kez daha belirtiyoruz.

Karşı-devrime hizmet eden saldırılardan vazgeçmeyen, bunu bir çizgi haline getiren tüm anlayışlar, gerekçesi ne olursa olsun, her alanda, her yerde teşhir ve tecrit edilmelidirler.

**TKP (ML) (YDB), DEVRİMCİ SOL GÜÇLER (Avrupa Örgütü),
TKP/MLYDB,
KKP (Almanya Örgütü), TKEP (Avrupa Örgütü)**

Devrimci Hukuk; Devrimci Kanı Dökmek Değildir

Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrimci hareketini yakından ilgilendiren ve her yönüyle olumsuz olan devrimci örgüt içi çatışmalardan D.S. safalarında ortaya çıkan bir çatışmaya tanık olmaktadır. 22.04.1993 tarihinde Ercan Temelli ve Muammer Aydın adli devrimciler kurşunlarak Öldürülmüştür. Devrimci sorumluktan uzak gerçekleştirilen bu saldırı, devrimcilerin hayatına son verme safhasına getirilmiştir.

Bizler aşağıda isimleri bulunan parti ve örgütlerin Ortadoğu temsilcileri olarak. D.S'nin iki kanadının da temsilcilerinin katıldığı bir toplantıda bir araya gelip, kamuoyuna aşağıdaki açıklamayı devrimci sorumluluğumuz gereği yapıyoruz.

D.K Önderliğinin D.S kanadının temsilcisi uygulanan şiddetin örgüt içi hukuk anlayışlarına sığıdığını belirtirerek bu anlayışlarını savunma tutumu sergilemiştir

Biz devrimciler açısından devrimci şiddet ve onu kapsayan eylem biçimleri (cezalandırma) sınıf düşmanlarına ve iflah olmaz sınıf işbirlikçilerine, (ajan, provakator, hain, MİT, Kontrgerila, işkenceceiler vb...) uygulanır.

Bu yöntemle devrimci örgüt içi ve devrimci örgütler arası sorunları çözmek, sınıf mücadelsinden, halka karşı devrimci sorumlulukta ve inandırıcılıktan uzak bir anlayıştır. Bu yöntem devrimcilerin yöntemi olmaz.

SORUYORUZ

Siz D.K'nin temsil ettiği DS kanadı kadar kurşun sıktınız bu insanlarla, yanyana, omuz omuza, canlarınızla canlarını örttüğünüz, cezaevlerinde ve her alanda birlikte mücadele ettiğiniz bu insanların şimdi kanlarını dökmek niye?

Devrimcilik adına, devrimci kanı dökmenin haklı gerekçesi olamaz. Ancak düşmanın işini kolaylaştıran bir yöntem olarak devrimci kamuoyuna yansıyabilir.

D.K önderliğinde yapılanmasını sürdüren DS tabanına sesleniyoruz.

Ayrı düşüğünüz bu arkadaşlarımıza şiddet uygulamak ve kurşun sıkmak sizlere hiçbir şey kazandırmayacaktır. Kazançlı çıkacak biryer var, oda Faşist Diktatörlöktür. Tek devrimci yöntem olayları, devrim, ahlak ilke ve normları içinde soğukkanlı değerlendirerek sorunları çözmektir.

Kendimizi zorluklarla dolu mücadele denizine atalım, gücümüzü karşı devrime karşı kullanalım, Kullanalım ki, devrimci sorumlüğümüzü yerine getirmiş olalım. Ortak düşmana karşı bu arkadaşlarımızın yarın aynı siperlerde birlikte olacağımız ve savaşaçağımızı aklımızdan çıkarmayalım.

Geçmişte olduğu gibi gücümüzü bu günde düşünme karşı kullanalım ve bu hatta ısrarla yürüyelim. Devrimcilere şiddet uygulamayı reddedelim.

Bunu çizgi haline getiren anlayışın karşısında duralım.

GELİNEN DURUMDA BİZLER

Uygulanan bu şiddeti kınıyor, ve bu şiddeti örgüt içi hukuk anlayışdır diye meşrulaştırmaya çalışan görüşün karşısında olduğumuzu belirtir, bu görüşü savunanında devrimci kamuoyunda, bu görüş sahiplerini teşhir ve tecrit etmekten öte gitmeyecek ve kaybeden her zaman bu tür anlayışlara sahip alanlar olacaktır.

Diz aşağıda imzası bulunan parti ve örgütler olarak örgüt içi ve örgütler arası çatışmalara dün de karşıydık, bugün de karşıyız; yarın da karşı olacağız.

Bu anlayıştan hareketle DS'nin D,K kanadına bu şiddet eylemlerini derhal durdurmasını, diğer kanadıda aynı yöntemlere başvurmaması çağrısında bulunuyoruz.

30,04.1993

Ortadoğu Temsilcilikleri

PKK, TKP/ ML HAREKETİ, TKP/ ML, TKEP

Devrimci Demokrat kamuoyuna,

HALK ARASINDAKİ ÇELİSKİLERİ ŞİDDETE BAŞ VURARAK ÇÖZMEK DEVRİMCİ BİR YÖNTEM DEĞLDİR.

Devrimci Sol; arasında meydana gelen bölünmeden bu yana yaşanan olaylar bir çok yönüyle çeşitli platformlarda yazılı açıklamamızda ele aldık, değerlendirdik ve eleştirdik. Devrimci olmayan yöntemlerle sorunları çözmeye kalkmanın hiç bir tarafa yarar getirmeyeceğini, aksine problemlerin daha da büyüyeceğini ve içinden çıkılmaz bir hale geleceğini her defasında belirttik ve belirtiyoruz.

Özellikle DS-DK Kanadının başından beri sorunu şiddete baş vurarak çözmeye kalkması, devrimci kamuoyunun Önemli bir tepkisini m kazanmış, ancak tum dostça uyan ve DS-DK Kanadının hiç bir zaman ciddiye alma gereği duymadığı gibi, aksine yine devrimci örgüt ve çevreleri eleştirmiş, bildiğini okumaya devam etmiştir.

15 Eylül 1994 tarihli Devrimci Çözüm dergisinin 18. sayısında yazılan ve ayrıca sözlü olarak verilen bigilere göre; 8. Eylül günü Devrimci Çözüm yazı işleri müdürü Erol Akgün'ün DS DK Kanadınca evinin ününde kurulan pusu sonucu öldürüldüğü açıklanmış bulunuyor; Bu açıklama DS-DK Kanadının çok vahim bir noktada olduğunu göstermektedir. Devrimci Çözüm dergisi bundan önceki benzer olaylarda verdiği haberin bugüne kadar aksinin ispat edilmediği; saldırıların bu yönüyle doğruluğunu. Koruduğu bu süreçte, Devrimci Çözüm yazı işleri müdürü Erol Akgün gibi devrimci bir basın mensubu arkadaşın kim ve ne adına olursa olsun katledilmesini nefretle kınıyoruz.

Olayın sadece bununla sınırlı olmadığı yapılan açıklamalar arasındadır.

Orneğin .6 Eylül günü yine DS-DK Kanadı tarafından Musa Uyar adlı Devrimci Çözüm taraftarının kaçırıldığı ve bu güne kadar habere alınamaması işi daha da ciddi bir boyuta getirmiştir. Bunun savunulacak hiç bir yönü yoktur. DS-DK kanadı tarafından kaçırıldığı belirtilen Musa Uyar adi devrimci arkadaş derhal serbest bırakılmalıdır.

Diğer yandan 14 Eylül tarihinde Erdoğan Elluygun'nun anne ve babasının evinin basılarak evlerinin duvarlarına slogan yazılıp, bu yaşlı in-

sanların DS-DK Kanadınca tehdit edilmesin düşündürücü olduğu kadar, nefretle kınanması gereken bir olaydır.

DS-DK Kanadı uzun bir süredir devrimci örgüt ve çevrelerle kendi arasındaki ilişkilerde çok olumsuz bit tablo sergilemiştir. Devrimci ‘Adalet’ adına Muammer Aydın, Ercan Tametli, Ercan Şakar, Erdoğan Ehuygun, Ahmet Hozer, adlı devrimcilerin öldürülmesine tüm kamuoyu tanıktır.

Ve bu durum giderek, boyutlanmış, kendisini eleştiren çeşitli çevrelere de sıçramıştır. Yakın zamanda 12 Avkatın bir çırpıda, Kontranın Demokrat” Avukatlar olarak nitetendirilmeleri, çeşitli devrimci sanatçıları Sahtekar” olarak lanse edip, Yılmaz Güney’i anma gecesinde olduğu gibi üzerine yürümleri, devrimci örgüt elamanlarını dövmeleri, yayın organlarında, olur olmadık suçlamalarla saldırmaları, DS-DK kanadının gelinen aşamada kendisiyle diğer devrimci örgüt, kurum ve kuruluş arasındaki mesafeyi iyice açtığını göstermektedir. . .

Tum bunlari her defasında eleştirdik ve eleştiriyoruz. Yapılanların hiç bir devrimci yöntemler değildir. Tam aksine düşmanın ekmeğine objektif olarak yağ süren olaylardır.

Bunlar düşmanın arayışta bulamadığı fırsatlardır. MİT’ten kontra-gerillasına kadar bu ve benzer durumlar, onlar için provakasyon yaratmanın en iyi dönemleridir. Bunlar bilinmeyen şeyler değildir. MİT’in konturgerilanin bu tur provakasyon yaratan onlarca olayı hala hatırlardadır, Öyle ki yarın MİT’in vb. Faşist yapılanmaların yaptığı eylemlerde devrimci çevrelerin bir birinden şüphehelenmesi kimseyi şaşırtmamalıdır.

Arkadaşlar

Ülkemizde süren Ulusal ve Sosyal kurtuluş mücadelesi, Faşist diktatörlüğü her yönüyle sıkıştırmış durumdadır. Can veren canavar gibi, hiç bir kural ve yöntem tanımadan halkımıza saldıran Faşist diktatörlük, köyleri bombalamakta, insanlari katletmekte, toplama kamplarında toplamakta. Cezaevlerinde ve toplumun diğer kesimleri üzerinde estirilen terörün her geçen gün daha da arttığı bir dönemde, bir birimize dahada ihtiyac duyduğumuz, faşist diktatörlüğe karşı mücadelede eylem birliklerine daha da önem vermeleri gerekirken, karşılıklı dazanşmaya daha da ihtiyac duyulurken düşmanı birakip devrimci örgütlerin bir birine yönelmesi kadar: olumsuz bir durum olamaz. Halkın umudunun devrimci

harekette olduğu ve koşulların çok daha e elverişli olduğu günümüzde kendisine devrimciyim diyen yapılanmaların devrimcileri kaletmesinin halktan insanlara saldırmaları devrimci kurum ve kuruluşları karşılarına almalarının savunulacak ve tartışacak hiç bir yönü yoktur. Bu nerden ve ne adına gelirse gelsin objektif olarak düşmana hizmet etmektir.

TKP/ML Hareketi YDK, TKiH-YDB, TKP(ML) GYDB

Devrimci, Demokrat- Kamuoyuna!

Bir süreden beri Dursun Karma; çevresi tarafından sistemli-programli bir şekilde Devrimci Sol insanlarına, kitlesine, silahlı-sopalı saldırılar düzenlenmekte ve bu da kamuoyuna örgüt içi bir hesaplaşma olarak yansıtılmaktadır.

Bu saldırılarda bugüne kadar Muammer AYDIN, Ercan TEMELLİ İstanbul'da ve Ercan ŞAKAR Berlin'de olmak üzere toplam 3 devrimci katledilmiş, onlarcası ise silahlı-sopalı şişli saldırılar sonucu ağır yaralanmış, ya da sakat kalmışlardır.

Devrimci demokrat örgüt ve kuruluşların tüm uyarılarına rağmen sürdürülen bu sistemli saldırı ve katliam anlayışı devrimci değer ve gelenekleri çiğneyerek, zorla, şiddetle kendisini daynismaya çalışmaktadır.

Bugüne kadar karşı-devrimci yol ve yöntemlerle devrimcilere saldırıp, kailetmek hiç kimse için bir çözüm olmamıştır. Aksine bu anlayışı savunanlar hızla halktan soyutlanarak. onların güven ve desteğini yitirmişlerdir.

Dursun Karataş çevresinin bu saldrnlanmn sonu bir siyasal bataklıktır. Devrimci değer ve kazanımları yıkıp tüketme olayıdır.

Halk saflarındaki bir çelişkiyi karşı-devrimci yöntemlerle çözümsilzluğe götürme ve halka zarar verme olayıdır.

Ve gelinen aşamada yapılan saldırılar devrimci adalet, devrimci hukukla bağdaşmayacak boyutlar kazanırırıştır. Hem devrimcilere, halktan insanlara yönelik saldırı, imha politikası yürüteceksin. hem de bunu devrimcilik adına yaptığını söyleyeceksin.

Hayır, tüm bu yapılanlara hiç kimse devrimcilik adına savunamaz ve devrimcilere mal edemez. Devrimci ilişkilere zarar veren, devrimci değer ve gelenekleri çiğneyen, düşmanı sevindiren ve onun saldırılarına ve imha politikasına zemin hazırlayan bu anlayış şiddetle kınanmalı ve mahkum edilmelidir.

Bu karşı devrime hizmet eden anlayışta ısrarcı olmak, "halka ve

devrimcilere silah sikmaya, katletmeye devam edeceğim” demektir. Bu küçük-burjuva, güce tapan, zorla, tehditle herkesi susturup, sindirebileceğini zanneden anlayıştır.

Böylesi anlayışların geçmişte devrime ve halka verdiği zararlar ortadadır. Toplam 120'nin üzerinde devrimci böylesi anlayışlar sonucu katledilmiş, bu yetmezmiş gibi bugünde eskinin hastalığı, kanseri dirilmeye çalışılmaktadır.

Silahlarını ve gücünü devrimcilere yönelterek, devrimci saflara kin ve nefret tohumlarını ekmeye, onarılmaz yara ve tahribatlar açmaya ve güvensizlik ortamı yaratmaya, devrimcilik adına hiç kimsenin hakkı yoktur.

Aksine devrimcilerin bugün her zamankinden daha çok ve özellikle de sosyalizm ve sosyalist değerlere en ağır saldırıların yaşandığı.

Türkiye ve Kürdistan'da topyekün bir savaşın ilan edildiği bu dönemde daha fazla dayanışmaya ve birlikteliğe ihtiyaç duydukları açıktır.

Unutulmamalıdır ki; tarihte halka ve devrimcilere kaışı katliam yapanlar, silah sıkımlar hep karşı-devrime hizmet edenler ya da karşı-devrimciler olmuştur.

Bu anlamı ile yapılan tüm bu saldırılar Türkiye devrimine devrimcilik adına sürülmüş kara bir lekedir. Bunu temizleyip atmak da tüm devrimci-demokrat güçlere düşmektedir.

Son olarak Devrimci Çözüm Dergisi'ne yönelik Dursun Karataş çevresinin saldırısı olayın ciddiyetini açık bir şekilde bir kez daha ortaya koymuştur. Devrime Çözüm Dergisi çalışanları doğrudan hedef seçilerek silahla taranmış, 5 kişi ağır yaralanmış. onlarcasız ise daha sonra polis tarafından gözaltına alınmıştır.

Bu saldırıyı yapan anlayış devrimci katilliginc soyunmuştur. Devrimci Çözüm Dergisi'ne karşı, geiçcklcştirilen ve düşmanı sevindiren saldırı denetim altında olduğu bilinen demokratik bir kurumdaki silahsız insanlara yönelik düpedüz bir infaz niteliğindedir.

Bugün artık taraf olmak ve çığnenen, ayaklar altına alınan sosyalist değerlere sahip çıkmak ve devrimci katilerinin saddirılarını mahkum etmek, faaliyet ve hareket alanlarını daraltarak her alandan soyutlayıp atmak tüm devrimci-demokrat güçlerin görevidir.

Kim yaparsa yapsın devrimcilere pusu kurup katledenler, devrimci kanı

akıtanlar karşı-devrime hizmet etmekten, kurtulamazlar.

Ortada, sözkonusu olan işlenen zaaf ve hatalar değildir. Ki bunlar eleştiri-özeleştiri mekanizmaları ile çözümlenebilecek şeylerdir.

Ortada işlenen suçlar vardır ve hesaba verilemeyecek boyutlardadır.

Dursun Karataş Çevresinin Etkisinde kalan Tüm Devrimcilere Sesleniyoruz:

Yıllarca omuz omuza savaştığımız, sevinci ve acıyı birlikte paylaştığımız arkadaşlarınıza saldırmak, sizlere hiç birşey kazandırmayacaktır. Olayları soğukkanlı değerlendirerek, sorunu çözmek tek devrimci yöntemdir.

Genel devrimci hareketi bekleyen mücadele, dünden daha zorlu bir şekilde karşımızda durmaktadır. Yarın aynı siperlerde düşmana karşı savaşağımız insanlarla yine birlikte olacağımızı unutmamalıyım.

Gücümüzü geçmişte olduğu gibi bugün de düşmana karşı kullanalım. Bunda ısrarlı olalım, devrimcilere şiddet uygulamayı reddedelim. Bunu çizgi haline getiren anlayışın karşısında duralım.

Tüm Devrimci Demokrat Kamuoyuna Sesleniyoruz:

Devrimci örgütlerin tüm uyarılarına rağmen bu saldırılarını devam ettirme tutumu içerisinde olan Dursun Karataş çevresi ile, saldırılardan ve katliamlardan vazgeçemediği bu süreçte her türlü ilişkiyi kesin, saldırılara karşı çıkın, destek vermeyin, kitlesel biçimlerde kınayın.

Devrimci örgütlerin tüm uyarılarına rağmen, bu yönlü saldırılarını devam ettirme tutumu içerisinde olan Dursun Karataş çevresi ile biz aşağıda imzası bulunan örgütler ve partiler olarak 24.06.1993'te yaptığımız toplantıda daha önce aldığımız kararlara ek olarak aşağıdaki kararları aldık.

1-Yapılan saldırılan tüm devrimci değerlere yapılmış kabul ediyor ve tutum alıyoruz.

2.Bu tutumlarını sürdürdükleri müddetçe, etkinliğimizdeki her alandan soyutlanıp atılacaklardır.

TKP/ML HAREKETİ (YDK), DEVRİMCİ SOL GÜÇLER, EKİM (YDÖ), DEVRİMCİ PARTİZAN (YDK), TKP/ML (YDB), MLSPB TARAFTARLARI.

KAMUOYUNA

Devrimci sol içerisinde 1993 yılında meydana gelen ayrılıkla birlikte, kendisine DHKP-C olarak tanımlayan kesim yaklaşık 6 yıldır tüm devrimci değerleri ayaklar altına alarak devrimci eleştiri ve tartışma ortamına mahal bırakmayacak tutum ve davranışlar içerisine girmiştir. Bu temelde 9 devrimci katledilmiş, onlarcası yaralanmış, bir çoğu kaçırılarak, “darbeci ve ihanetçi” demagojisiyle hareket ederek, devrimcileri hâksiz temelde sorgulama ve zorla özeleştiri platformuna çekme tutumuna girilmiştir. Devrimci basın, büro ve matbaalar basılmış, çalışanları silahla taranmıştır. Tüm bu iddia ve söylemlerin aksine altını dolduramadıkları gibi, bu pratikleri karşısında yer alan devrimci-demokrat çevre ve demokratik kitle örgütü içerisinde yer alan insanlar hedef almışlardır. Ayrıca kendi yayın organlarında eleştiri adı altında temelsiz provokatif yani ağır basan yazılar yayınlarak devrimci kamuoyunda kafa karışıklığı ve muğlak bir ortam yaratma çabasına girmişlerdir.

BDGP (Birleşik Devrimci Güçler Platformu) oluşum sürecinde, platforma katılmadığı gibi, bu platformun faşizme karşı değil de DHKP-C’ye karşı kurulduğunu iddia edecek kadar ileri gitmişlerdir. Devrimci Sol’un platformun içerisinde yer almasını bahane ederek, platformumun İşlevsiz kılınması için her türlü sapma, polemik ve tartışma ortamı yaratarak platformun oluşumunu baltalamaya çalışmıştır.

Son olarak Yunanistan alandan da Devrimci Sol şahsında BDGP’yi hedef alan tavır içerisine girilmiştir. Devrimci Sol’dan yoldaşa önceden tehdit, sonra 26.03. 1999 terhin’de Yunan devrimci-demokratik örgütlerin düzenlemiş oldukları anti-emperyalist yürüyüşte BDGP kortejine saldırarak kan dökme cüretinde bulunmuşlardır. Ayrıca Kürt Ulusal devrimci hareketinin gelmiş olduğu çok hassas bir dönemde, Kürdistan ve Türkiye devrim şehitlerinin yaratmış olduğu, devrimci değerlerin üzerinde hâksiz bir temelde maddi çıkar elde etmek çabasına girmiştir. Yine, bir halkın en meşru muafa hakkını korumak temelinde gelişen eylemlerini kınama gafletinde bulunmuştur.

Özellikle PKK Genel Başakani Abdullah Öcalan”ın ulusalar arası em-

peryalist bir komployla faşist Türk devletine teslim edil dilmesiyle dünya ve Yunanistan özgülünde ortaya çıkan enternasyonalist ruh ve devrimci dayanışma temelinde gelişen sempati, yüksek bir mücadele azmi kazandırmışken, devrim kaygılarıyla ortaya çıktığını söyleyen bir örgütün bu vb. Tutumları uluslararası devrimci dayanışmaya ket vurmaktadır. Ayrıca Yunanistan özgülünde ortaya çıkacak bir çatışma ortamının bu sempatiyi tepkiye çekeceğini, böylelikle düşmanın tam istediği bir provokasyon zeminin yaratılmış olacağını bilincinde olmak gerek. Ortak düşman, ortak hedefler ve kaygılar temelinde hareket edileceğine, böylesi devrimcilerin ve halkların mücadele duygularını rencide edecek tavırlara girmek, halkların özgür yasama özelemlerine ihanet etmekten başka bir amaca hizmet edemez. Özellikle bu örgütün daha önceki pratiği de göz önüne alındığında, hassas dönemlerde ortaya çıkan bu tür provakatif eylemlerin artık tesadüfen olmayacağını bilmesi gerekiyor.

Ülke ve dünya konjukturunda ortaya çıkan olumlu devrimci potansiyel ve olanakların, böylesi yanlış mücadele yöntemleriyle tüketip boşa çıkarılması karşısında sesiz kalınmamalı ve devrimci tavır sergilemek her insanın diyen kesimlerin görevidir. Faşizme karşı geliştirilen her eylemin meşhurluk zemini vardır. Fakat, devrimcilere karşı geliştirilen her eylem meşhurluk zemini yoktur. Bu davranış içerisine girenler, halka ve devrimcilere hesap vermek zorundadırlar.

DHKP-C daha ağır bir sorumluk altına girmeden ve olayların çok farklı boyutlara sıçramaması için, BDGP"ye bu bağlamda özeleştirme çağırıyoruz. Böylesine bir davranış devrimciliğe helal getirmez, tam tersine devrimciler için gurur ve onur kaynağıdır.

İçinde bulunduğumuz süreç, Kurt ulusal hareketinin önderlerinden Abdullah Öcalan şahsında Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkan halklarının uluslar arası emperyalist kuşatmaya alındığı bir süreçtir. Emperyalistler, çıkarları tehlikeye girdiği zaman bu kadar kısa süre içerisinde birlikte hareket etme noktasını yakalarken, hakların öncülleri olarak bizim, böylesi bir dayanışma ruhunu hissettirmemiz önünde hiç bir geçerli sebep yoktur.

Bu, enternasyonal devrimci dayanışmanın bir koşulu olarak ortaya çıkan BDGP, mücadele temelinde ortaya çıkacak her türlü gelişmeleri sahiplenip, sorunlarımızı eleştiri ve özeleştirme platformunda çözüp faşizm karşısındaki görevlerimizi yerine getirmemiz gerekiyor. Bu temelde

DHKP-C”yi de bu devrimci ilkelere bağı kalması yönünde uyarıyoruz. Bunun dışında gelişebilecek her türlü tahrik edici tavrıları provokasyon olarak değerlendirdiğimizi, bunların mücadeleye zarar verir nitelikte olduğunu belirtiyoruz. Stratejik çıkarlarımızı on plana çıkarıp, mücadeleyi geliştirmek ve halkların tarihsel özlemlerine cevap olmamız gerekiyor. BDGP olarak halklarımızın ortak mücadelesini geliştireceğimiz ve sürecin bizlere yüklediği sorumlukların bilinciyle hareket edeceğimizi bir kez daha vurguluyoruz. Bu temelde DHKP-C’nin içine girmiş olduğu tavrı devrimci değerlere bir saldırı olarak değerlendirdiğimizi, bunun karşısında devrimci değerlerimizin sahiptiği olduğu olduğunu belirtiyoruz.

Tüm bunlardan dolayı, BDGFP Balkanlar Komitesi olarak;

1- Devrimci Sol’a yönelik her tutum BDGP’ye ve enternasyonalist dayanışmaya yönelik bir saldırı olarak değerlendirdiğimizi,

2- Mücadeleye zarar verecek tutum, açıklama ve girişimlerin düşmana hizmet ettiğini,

3- Kamuoyuna devrimci değerlere yönelik her hangi bir olumsuz tavrılara girilmeyeceğine dair yazılı açıklama yapılmadığı surece, DHKP-C ile tüm siyasi-politik ilişkilerin dondurulması gerektiğini,

4- Mücadele etmek isteyen her türlü oluşuma güç ve fırsat verilmesi gerektiğini, bunun dışındaki tutumların Kemalist tasfiyeci mantığını taşıyacağını,

5- Tüm kamuoyunu bu tur gelişmeler karşısında duyarlı olması, gelişebilecek her türlü provakatif girişimlere tavır alınması gerektiğini, tüm devrimci duygularımızla belirtiyoruz.

6- Yaşasın enternasyonal dayanışma

7- Yaşasın devrimcilerin birliği

8- Kahrolsun provokatörler

Birleşik Devrimci Güçler Platformu Balkanlar komitesi

**(Devrimci Sol, PKK, MLKP, TKP(ML), TKP/Kıvılcım, TDP, ve PRK/
Rizgari**

Mart 1999

*Not: Aynı arkadaş 1994 te İsviçrede kaldığı evde çıkarken DK yandaşları-
inca kurulan pusuda ağır yaralandı...*

DEVİRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA

Bir süreden beri Dursun Karataş çevresi tarafından sistemli-programlı bir şekilde Devrimci Sol insanlarına, kitlesine silahlı-sopalı saldırılar düzenlenmekte ve bu da kamuoyuna örgüt içi bir hesaplaşma olarak yansıtılmaktadır.

Bu saldırılarda bugüne kadar Muammer Aydın, Ercan Temelli İstanbul'da ve Ercan Şakar Berlin'de olmak üzere toplam 3 devrimci katledilmiş, onlarcası ise silahlı-sopalı, şişli saldırılar sonucu ağır yaralanmış ya da sakat kalmışlardır.

Devrimci, demokrat örgüt ve kuruluşların tüm uyarılarına rağmen sürdürülen bu sistemli saldırı ve katliam anlayışı devrimci değer ve gelenekleri çiğneyerek, zorla, şiddetle kendisini dayatmaya çalışmaktadır.

Bugüne kadar karşı-devrimci yol ve yöntemlerle devrimcilere saldırıp katletmek hiç kimse için bir çözüm olmamıştır. Aksine bu anlayışı savunanlar hızla halktan soyutlanarak, onların güven ve desteğini yitirmişlerdir.

Dursun Karataşa çevresinin bu saldırılarının sonu bir siyasal bataklıktır.

Devrimci değer ve kazanımları yıkıp dökme olayıdır. Halk saflarındaki bir çelişkiyi karşı-devrimci yöntemlerle çözümsüzlüğe götürme ve halka zarar verme olayıdır.

Ve gelinen aşamada yapılan saldırılar devrimci adalet, devrimci hukukla bağdaşmayacak boyutlar kazanmıştır. Hem devrimcilere, halktan insanlara yönelik saldırı, imha poliüikası yürüteceksin, hem de bunu devrimcilik adına yaptığını söyleyeceksin.

Hayır, tüm bu yapılanları hiç kimse devrimcilik adına savunamaz ve devrimcilere mal edemez. Devrimci ilişkilere zarar veren, devrimci değer ve gelenekleri çiğneyen, düşmanı sevindiren ve onun saldırılarına ve imha politikasına zemin hazırlayan bu anlayış şiddetle kınanmalı ve mahkum edilmelidir.

Bu, karşı-devrime hizmet eden anlayışta ısrarcı olmak “halka ve devrimcilere silah sıkmaya, katletmeye devam edeceğim”demektir. Bu, küçük burjuva, güce tapan, zorla, tehditle herkesi susturup sindirebileceğini

zanneden anlayıştır.

Böylesi anlayışların geçmişte devrime ve halka verdiği zararlar ortadadır.

Toplam 120'nin üzerinde devrimci böylesi anlayışlar sonucu katledilmiş, bu yetmezmiş gibi bugün de eskinin hastalığı, kanseri diriltilmeye çalışılmaktadır.

Silahlarını ve gücünü devrimcilere yöneltere, devrimci saflara kin ve nefret tohumlarını ekmeye, onarılmaz yara ve tahribatlar açmaya ve güven-sizlik ortamı yaratmaya, devrimcilik adına hiç kimsenin hakkı yoktur.

Aksine devrimcilerin bugün her zamankinden daha çok ve özellikle de sosyalizme ve sosyalist değerlere en ağır saldırıların yaşandığı, Türkiye ve Kürdistan'da topyekün bir savaşın ilan edildiği bu dönemde daha fazla dayanışmaya ve birlikteliğe ihtiyaç duydukları açıktır.

Unutulmamalıdır ki, tarihte halka ve devrimcilere karşı katliam yapanlar, silah sıkıncılar hep karşı-devrime hizmet edenler ya da karşı-devrimciler olmuştur.

Bu anlamı ile, yapılan tüm bu saldırılar Türkiye devrimine devrimcilik adına sürülmüş kara bir lekedir. Bunu temizleyip atmak da tüm devrimci-demokrat güçlere düşmektedir.

Son olarak, Devrimci Çözüm Dergisi'ne yönelik Dursun Karataş çevresinin saldırısı olayın ciddiyetini açık bir şekilde bir kez daha ortaya koymuştur. Devrimci Çözüm Dergisi çalışanları doğrudan hedef seçilerek silahla taranmış, 5 kişi ağır yaralanmış, onlarcası ise daha sonra polis tarafından gözaltına alınmıştır.

Bu saldırıyı yapan anlayış devrimci katillğine soyunmuştur. Devrimci Çözüm Dergisi'ne karşı gerçekleştirilen ve düşmanı sevindiren saldırı denetim altında olduğu bilinen demokratik bir kurumdaki silahsız insanlara yönelik düpedüz bir infaz niteliğindedir.

Bugün artık araf olmak ve çiğnenen, ayaklar altına alınan sosyalist değerlere sahip çıkmak ve devrimci katillerinin saldırılarını mahkum etmek, faaliyet ve hareket alanlarını daraltarak her alandan soyutlayıp atmak tüm devrimci-demokrat güçlerin görevidir.

Kim yaparsa yapsın, devrimcilere pusu kurup katledenler, devrimci kanı akıtanlar karşı-devrime hizmet etmekten kurtulamazlar.

Ortada sözkonusu olan, işlenen zaaf ve hatalar değildir. Ki bunlar

eleştiri-özeleştiri mekanizmaları ile çözümlenebilecek şeylerdir. Ortada işlenen suçlar vardır ve hesabı verilemeyecek boyutlardadır.

Dursun Karataş çevresinin etkisinde kalan tüm devrimcilere sesleniyoruz:

Yıllarca omuz omuza savaştığımız, sevinci ve acıyı birlikte paylaştığımız arkadaşlarınıza saldırmak sizlere hiçbir şey kazandırmayacaktır. Olayları soğukkanlı değerlendirerek sorunu çözmek tek devrimci yöntemdir. Genel devrimci hareketi bekleyen mücadele, dünden daha zorlu bir şekilde karşımızda durmaktadır. Yarın aynı siperlerde düşmana karşı savaşa-çağımız insanlarla yine birlikte olacağımızı unutmamalıyız. Gücümüzü geçmişte olduğu gibi bugün de düşmana karşı kullanalım. Bunda ısrarlı olalım, devrimcilere şiddet uygulamayı reddedelim. Bunu çizgi haline getiren anlayışın karşısında duralım.

TÜM DEVRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYUNA SESLENİYORUZ

Devrimci örgütlerin tüm uyarılarına rağmen bu saldırılarını devam ettirme tutumu içerisinde olan Dursun Karataş çevresi ile, saldırılardan ve katliamlardan vazgeçmediği bu süreçte her türlü ilişkiyi kesin, saldırılara karşı çıkın, destek vermeyin, kitlesel biçimlerde kınayın.

Devrimci örgütlerin tüm uyarılarına rağmen, bu yönlü saldırılarını devam ettirme tutumu içerisinde olan DK çevresi ile biz aşağıda imzası bulunan örgütler ve partiler olarak 24.06.1993'de yaptığımız toplantıda, daha önce aldığımız kararlara ek olarak aşağıdaki kararları aldık.

1- Yapılan saldırıları tüm devrimci değerlere yapılmış kabul ediyor ve tutum alıyoruz.

2- Bu tutumlarını sürdürdükleri müddetçe, etkinliğimizdeki her alandan soyutlanıp atılacaklardır.

TKP-ML (YDB), TKP-ML Hareketi (YDK), EKİM (YDÖ), DEVRİMCİ PARTİZAN (YDK), DEVRİMCİ SOL GÜÇLER, TİKB Taraftarla TKİH Taraftarları, MLSPB Taraftarları

Yorumsuz

Deklerasyon: “Solun Artık Ortak Bir Hukuku Var”

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu, sol içi sorunların çözümünde temel alınacak deklarasyonu yayınladı:

DEVRİMCİ VE DEMOKRATİK YAPILAR ARASINDA ŞİDDETE KARŞI ÇÖZÜM DEKLARASYONU

Emperyalizme ve sömürüye karşı, insanın insanı ezmediği, özgür ve sömürsüz bir dünya için mücadele eden devrimci ve demokratik yapılar, bilindiği gibi bu mücadele sürecinde ağır baskı ve zulümlerle karşılaşmışlardır. Dünyanın neresinde olursa olsun, emperyalizme ve sömürüye karşı mücadele her zaman zorlu koşullar altında ve bedeller pahasına yürütülür. Bu durum doğası gereği devrimci ve demokratik yapıların ve hatta tek tek insanların bile en geniş anlamıyla büyük bir “aile”nin parçası oldukları ve aralarındaki ilişkilerin kardeşçe olması gerektiği anlamına gelir.

Devrimci ve demokratik yapılar, siyasi sorunlara bakışları gereği birbirlerinden farklı düşüncelere, programlara sahiptirler. Ancak, bu yapılar arasındaki ilişkilerde devrimci dayanışma ve karşılıklı saygı esastır. Bizler faaliyetlerimizi yürütürken bu ilkeyi esas almakta, farklılıkları çatışmaya dönüştürmemeyi temel bir davranış biçimi olarak benimsemekteyiz.

Adalet, mücadelemizin temel hedeflerinden biri olduğu gibi, aramızdaki ilişkilerin de güvencesidir. Bu anlamıyla devrimci ve demokratik yapılar arasındaki ilişkileri belirleyen, daha sağlıklı, kalıcı ve dayanışmayı geliştiren bir muhtevaya büründüren bir kuruma ve hukuka duyulan ihtiyaç, bugün çok daha yakıcı bir şekilde kendini hissettirmektedir.

Bizler, deklarasyon metninde imzası bulunan kurumlar olarak, yürüttüğümüz tartışma sürecinin sonrasında ilişkilerimizi düzenleyen kendi hukukumuzu yaratmayı başarmış bulunmaktayız. Oluşturduğu-

muz platform, merkezi ve kalıcı olup; yaşanabilecek olası sorunları, kendi içinden belirleyeceği komisyonlar vasıtasıyla, deklarasyonumuzda ortaya koyduğumuz hukuksal çerçeve ışığında çözmeyi hedeflemektedir. Platformumuzun ve hukukumuzun devrimci ve demokrat yapılar arasındaki ilişkileri ve devrimci mücadeleyi geliştireceğine inanmaktayız.

Platform bileşenleri olarak aşağıdaki deklarasyona uyacağımızı devrimci ve demokrat kamuoyuna ilan ederiz.

DEVİRİMCİ VE DEMOKRATİK YAPILAR ARASINDA ŞİDDETE KARŞI ÇÖZÜM DEKLARASYONU:

A-TEMEL İLKELER VE KARŞILIKLI SORUMLULUKLAR

1) Devrimci ve demokratik yapılar arasındaki ilişkilerde devrimci dayanışma ve karşılıklı saygı esastır. Politik hayatın doğası gereği, birbirlerinden farklı düşüncelere sahip olan partiler, örgütler, gruplar devrimci faaliyet içinde bu ilkeyi esas alırlar, farklılıkları çatışmaya dönüştürmemeyi temel bir davranış biçimi olarak benimserler.

2) Bu ilke uyarınca devrimci ve demokratik yapılar, diğer devrimci ve demokratik yapılarla aralarındaki ilişkilerde hiçbir biçimde şiddete başvuramazlar.

3) Yine aynı ilkeye bağlı olarak devrimci ve demokratik yapılar, diğer devrimci ve demokratik yapıların siyasi faaliyetlerini engelleyemezler.

Ancak bu, kimseye diğer siyasi yapının kurum, etkinlik ve eylemlerini bozucu, provoke edici davranış içine girme hakkını vermez. Bir devrimci ve demokratik yapı, başka devrimci ve demokratik yapıların kurumlarına ve tüm etkinliklerine ancak o yapının izin vermesi durumunda ve izin verdiği ölçüde katılabilir, kendi etkinliklerini gerçekleştirebilir. Ters durumlar yaşandığında sorun diyalog yoluyla ya da platforma taşınarak çözülür.

4) Devrimci ve demokratik yapılar, yazı ve yayınlarında halka, devrime ve devrimciler arası dayanışma-saygı zeminine denk düşmeyen bir dil ve üsluptan kaçınırlar.

5) Devrimci ve demokratik yapılar, aralarındaki bütün sorunları doğrudan muhataplık ilişkileriyle çözerler; kişilerle olan her sorunda öncelikle ilgili siyasi yapıyı muhatap alırlar.

B- PLATFORMUN SORUMLULUKLARI

1) Siyasi sorumluluk bir bütündür. Siyasi yapılar, herhangi bir alanda çıkacak herhangi bir sorunda çözüm gücü olmak durumundadırlar. Sorun boşlukta bırakılamaz. Siyasi yapılar ortaya bir çözüm iradesi koyarak çözüm için yol ve yöntem göstermek zorundadır.

2) Platform, devrimci ve demokratik yapılar arasında yaşanan sorunların çözücü iradesidir. Bu platform her durumda çözüm iradesini derhal ortaya koymak ve sorunun çıktığı yere bu iradeyi yansıtarak “diyalogla çözüm” yolunun açılmasını sağlamak zorundadır.

3) Platformun sorumluluk kapsamı, kuşkusuz kendi bileşenleri arasındaki sorunlara ilişkindir. Ancak süreç içerisinde, henüz şu ya da bu nedenle platform içinde yer almayan devrimci ve demokratik yapılardan bir sorunla ilgili başvuru geldiğinde toplanır ve durumu değerlendirerek bir karar çıkarır. Platform dışındaki yapılar arasında yaşanan sorunun çözümsüzlüğü halinde, sorunu yaşayan taraflardan platforma başvuru olmasa dahi, platform sorunu gündemine alır ve çözmeye çalışır.

4) Platforma şu andan itibaren -mevcut çerçeve ve kurallar bütünlüğünü kabul etmek koşuluyla- yeni katılımlar mümkündür. Her yeni katılım başvurusunda platform durumu değerlendirir ve karar alır. Ancak platformun özgün amacından ötürü “gözlemci” statüsü kabul edilemez.

C- PLATFORMUN İŞLEYİŞİ

1) Platform toplantıları açık tartışma yöntemiyle yürütülür; kararlarda ikna yöntemi esastır. Çözümsüzlük durumunda 4/5 nitelikli oy çokluğuyla karar alınır.

2) Platform tarafından seçilen komisyon, en az üç en fazla beş yapının temsilcilerinden oluşur. Sorunu yaşayan tarafların temsilcileri komisyon da yer almaz.

3) Komisyon, yaşanan sorunla ilgili bütün olguları araştırmak, bu araştırmadan elde ettiği sonuçları ve kendi ortak görüşünü, yaptırım önerilerini platforma sunmakla görevlidir. Nihai karar platform tarafından alınır.

4) Komisyon, bu çalışma sırasında tam yetkilidir. Çalışmanın her aşamasında taraflardan gerekli gördüğü bilgi, belge ve tanıkları ister. Taraflar komisyonun bu taleplerini karşılamak zorundadır.

5) Taraflar ve platformun bileşeni olan siyasi yapılar çalışmanın her aşamasında -müdahale etmemek koşuluyla- komisyon çalışmalarını gözlemci olarak izleyebilirler. Komisyon, çalışmalarını tutanak altına alır ve istendiğinde taraflara ve platform bileşenlerine verir.

6) Komisyon çalışmalarının tıkanması ya da tamamen sekteye uğraması halinde, komisyon, salt kendi kararıyla çalışmayı sonlandıramaz, platforma döner ve orada çözüm yolu arar.

7) Platform kalıcıdır. Platform içerisinde oluşturulan komisyon ele aldığı sorunun çözümüne kadar yetkilidir. Sorunun çözümünden sonra ise çağrıcı sekreteryaya görevini üstlenir. Yeni gelen sorunda platform tarafından yeni bir komisyon seçilir.

D- ÇÖZÜM YÖNTEMLERİ

1) Herhangi bir biçimde devrimci ve demokratik yapılar arasında bir şiddet olayının geliştiği durumlarda, saldırının biçimi ve sonuçları ne olursa olsun, saldırıya uğrayan taraf hiçbir biçimde misilleme yapamaz.

2) Saldırıya uğrayanların meşru savunma hakkı, saldırının gerçekleştiği anla ve kendini koruma amacıyla sınırlıdır.

3) Şiddete maruz kalan taraf öncelikli olarak diyalog yolunu kullanır ve sorunu gerçekleştiği yerde karşılıklı diyalogla çözüme çabası gösterir; ancak bu çağrıya cevap alınmadığında ve sorun çözülemediğinde konu merkezi platforma taşınır.

4) Platformun çağrıcı sekreteryasına herhangi bir taraftan, herhangi bir biçimde başvuru yapıldığında, sekreteryaya ilk elden bütün platform bileşenlerini toplantıya çağırır. Platform en kısa sürede toplanır. Platform toplanıncaya kadar çağrıcı sekreteryaya, sorunun taraflarıyla görüşür, yaşanan fiili durumu dondurur.

E- YAPTIRIMLAR

Uygulanacak yaptırımlar her özgün durumda sorunun ağırlığına göre;

tarafların durum ve yaklaşımına, samimiyetine, vb. bakılarak platform tarafından karar altına alınır. Uygulanacak yaptırımlar çağrıcı sekreteryaya tarafından denetlenir.

21 Ekim 2005

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu (HÖC, DEHAP İstanbul İl Örgütü, BDSP, DHP, Kaldıraç, TKP, Sosyalist Barikat, EHP, Devrim, Devrimci Hareket, SODAP, SDP, Proleter Devrimci Duruş, TÖP, ÖDP, SEH, İşçi Mücadelesi, ODAK)

“Devrimci ve demokratik yapılar arasında şiddete karşı çözüm deklarasyonu” üzerine 2005’in Ocak ayında “Yurtsever Gençlik” ile HÖC arasında yaşanan sorun üzerine, bu sorunu çözmek amacıyla bir platform oluşturulmuştu.

Bu platform sorunun çözümünden sonra da, genel olarak devrimci ve demokratik yapılar arasındaki şiddete karşı bir platforma dönüştürüldü. Bu süreçte platformdan ayrılanlar olduğu gibi platforma yeni katılanlar da oldu.

Platformun deklarasyonu Ekim ayı içerisinde, içinde yer alan kurumlar tarafından yayımlandı. “Devrimci ve Demokratik Yapılar Arasında Şiddete Karşı Çözüm Deklarasyonu” şu kurumlar tarafından imzalanmıştır:

HÖC, DEHAP İstanbul İl Örgütü, BDSP, DHP, Kaldıraç, TKP, Sosyalist Barikat, EHP, Devrim, Devrimci Hareket, SODAP, SDP, Proleter Devrimci Duruş, TÖP, ÖDP, İşçi Mücadelesi, SEH, ODAK.

Biz Yeni Dünya İçin Çağrı olarak, Platformun başlarında platforma katıldık. Platformda da yaptığımız açıklamada, bizim için konunun önemini dile getirdik ve gerekirse bazı pozisyonlarımızdan tavizler de vererek, ilkesel olarak sol içi şiddeti reddeden bir platformda yer almak istediğimizi belirttik. Platforma katılırken, böylesi bir platformun sorunu tümünden çözebileceği hayallerine hiç kapılmadık, ancak ileriye doğru

atılmış olumlu bir adım olabileceği konusundaki ümidimizi de koruduk. (Bazı gruplar bu platformun sol içi şiddete karşı kalıcı bir platforma dönüştürülmesine olumlu bakmadıkları için platformdan ayrıldılar. Örneğin Partizan platformun başlarında, her kurumun kendi geçmişiyle bir hesaplaşması olmadan böyle bir platformun sorunu çözemeyeceği gerekçesiyle platformdan ayrılmıştır).

Platformda yer aldığımız süre içerisinde, platformun olumlu yönde ilerleyebilmesi için gayret gösteren gruplardan biri olduk. Bazı grupların rahatsızlığı pahasına belli konularda (örneğin yakın geçmişte yaşanmış sol içi şiddet konularında) dobra dobra konuşmayı seçmiş olsak da, hep yapıcı ve dostane bir tutum içerisinde olduk.

Biz platform toplantılarının sonlarına doğru belli bir aşamasında ayrılma gerekçelerimizi yazılı olarak tüm bileşenlere dağıtarak platformdan ayrıldık. (Bu belgeyi aşağıda olduğu gibi yayınlıyoruz.)

Bizim platformdan ayrılmamıza üzülenler olduğu gibi, sevinenler de oldu. Sevinenler içerisinde galiba en çok sevinen HÖC oldu. HÖC süreci değerlendiren “OLUMSUZLUKLARI OLUMLULUĞA DÖNÜŞTÜRME GELENEĞİ BİZİMDİR!” başlıklı bir yazı yayınladı. Bu yazıda sadece bizimle ilgili söylenenlere tavır takınacağız, yanlış bulduğumuz tüm değerlendirmelere tavır takınmayacağız.

Orada şöyle deniyor:

“ÇAĞRI ise platforma daha sonra katılmış, ancak katıldığı günden itibaren hep bozgunculuk yapmaya çalışmış, platform toplantılarında darbecilerin borazanlığına soyunmuştur. Bu konuda çok sert tartışmalar yaşanmış, HÖC tarafından ÇAĞRI’ın platformdan atılması talep edilmiştir.

ÇAĞRI, tartışmaların sonuçlanmasına yakın bir dönemde, tamamen suni ve subjektif bir tutumla o güne kadar onayladığı tüm maddelere itiraz ederek platformdan ayrılmıştır. Gözlemci olarak platformda kalma talebi ise platform tarafından haklı olarak reddedilmiştir.”

ÇAĞRI’nın (YDİ ÇAĞRI’nın) katıldığı günden itibaren bozgunculuk yaptığı değerlendirmesi gerçeklerden uzak, olguları tamamen tersyüz eden bir değerlendirme. Yazıda “bozgunculuk”tan neyin anlaşıldığı ise cümlenin hemen devamında “darbecilerin borazanlığına soyunmuştur” biçiminde açıklanmaktadır. HÖC’e göre Devrimci Çözüm’ü karşı-devrim-

ci değerlendirmemek, ona karşı şiddet uygulanmasını eleştirmek “darbecilerin

borazanlığını” yapmak oluyor. Biz YDİ Çağrı olarak, devrimci hareketin bütününe karşı duyduğumuz sorumluluk gereği, toplantıların başında sorunun genel tartışıldığı yerde, yakın geçmişte sol içi şiddetin kimi örneklerinden de bahsetmiş, tutarlılık açısından tüm kurumların geçmişin muhasebesinin son derece önemli olduğunu savunmuş ve fakat bu talebimizi platforma kıstas olarak dayatmayacağımızı söylemiştik.

İşte bu çerçevede söylenenleri HÖC “bozgunculuk” ve “darbecilerin borazanlığı” olarak değerlendirmiş ve tüm platform süreci boyunca her fırsatta YDİ Çağrı’ya çamur atarak, saldırgan bir tutumla bizi platformdan dıştalamaya çalışmışlardır. (Platformun diğer bileşenlerinin bir çoğunun tavrı ne yazık ki hiç de devrimci gruplardan beklenen sorumluluk çerçevesinde olmamıştır, en iyi halde ne şiş yansın ne kebab tavrı olmuş ama çoğunlukla HÖC’ü kızdırmama adına birçok durumda ya susulmuş ya da HÖC desteklenmiştir. En hafif deyimle buna faydacılık denir ancak.)

Bütün bu olumsuz tavrılara rağmen, YDİ Çağrı platformu terketmemiş ve doğru görüşlerinin savunusunu yapmaya devam etmiştir. Ayrılma gerekçelerimiz arasında da HÖC’ün bu tavrı yoktur.

ÇAğRI’nın tavrını “bozgunculuk” olarak değerlendiren HÖC’ün kimi tavrılarına değinmek istiyoruz. HÖC daha toplantıların başlarında değişik gerekçelerle ÖMP’nin platformdan atılmasına öncülük etmiş; TKP’nin atılmasını talep etmiş ve bunun için platformu özel toplantıya çağırmıştır (bizim de karşı çıkmamız sonucu TKP platformda kalmıştır); bizim atılmamız için ise sonuna kadar uğraşmış fakat başarılı olamamıştır.

“Olumsuzlukları olumluluğa dönüştürme geleneği”ne tek başına sahip olduğunu iddia eden HÖC, daha platform toplantılarının devam ettiği bir süreçte, yaşanan bir dizi siyaset yasaklılığı, tehdit ve şiddet olayları ile ilişkilendirilmiştir. Sosyalist Barikat dergisi platforma dağıttığı iki sayfalık bir yazıda, HÖC’ün 1 Mayıs hazırlıkları sırasında Çayan Mahallesinde Barikat’ın masa amasına yasak koyduğunu ve bir kitapevlerinde Devrimci Çözüm’ün bir kitabını sattıkları için tehdit aldıklarını eleştirmişti.

Yine Devrimci Demokrasi gazetesinin Okmeydanı’nda yapmak istediği bir basın açıklamasına HÖC çevresinden yasak konmuştur. Metin Kah-

raman'a Grup Yorum dinleyicisi olduğunu söyleyen bir grubun şiddet uygulaması sahiplenilmiştir. vb.

Platform tartışmaları sürecinde önemli gördüğümüz bir kaç noktaya burada tavrı takınmak istiyoruz.

ESP'nin platformdan ayrılmasına ilişkin HÖC değerlendirmesinde şunlar söyleniyor:

“ESP ise adeta kendisine “gerekçe” yaratmaya çalışmış, hukukun bağlayıcılığından kaçmak için “Devrimci 1 Mayıs Platformu”nda yaşanan bir sorunu öne sürerek ve ÇAĞRI Dergisi'ni gerekçe göstererek ayrılmıştır.”

Buradan ESP'nin ÇAĞRI dergisi yüzünden platformdan ayrıldığı imajı yaratılıyor, yine olgular çarpıtılıyor ve üstü örtülü bir çamur atmayla konu geçiştirilmeye çalışılıyor. Ciddiyetten uzak bir yaklaşım. Olgular ne?

“Devrimci 1 Mayıs Platformu”nun bir toplantısına hem Devrimci Halkın Birliği hem de ESP çağrılmıştır. ESP, 1 Mayıs Platformunu terketmesine, kendisinin çağrıldığı bir toplantıya onun karşı devrimci vb. Olarak değerlendirdiği Devrimci Halkın Birliği'nin de çağrılmış olmasını gerekçe göstermiştir. Peki bunun devrimci ve demokratik kurumlar arası şiddete karşı platformla alakası ne? Alakası şu: Her iki platformda da aşağı yukarı aynı gruplar yer almaktadır, ESP'ye göre, nasıl olur da “kendine kocaman örgüt diyenler” orada tavırsız kalmışlardır ve Devrimci Halkın Birliği'ni o platformdan dışlamamışlardır! YDİ Çağrıyla alakası ise şu: DHB'yi toplantıya YDİ Çağrı çağırılmıştır. (Bu konuda şunu da belirtelim, 1 Mayıs Platformu oluşum aşamasındadır, genişleme kararı almıştır ve şu veya bu kurum çağrılmaz gibi bir kararı da yoktur.) ESP devrimci ve demokratik kurumlar arası şiddete karşı platformda yer alan kurumlardan 1 Mayıs Platformundaki durumdan dolayı özeleştirisi vermesini talep etmiştir, platform bu konuda tartışmayı ve özeleştirisi vermeyi haklı olarak reddedince (özeleştiriyi reddedenlerden birisi de HÖC'tür) ESP bu platformu da terk etmiştir.

Kasım 2005

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu

GAZİ VE NURTEPE OLAYLARINA İLİŞKİN DEĞERLENDİRME SONUÇ BİLDİRGESİ

Hatırlanacağı gibi, 9 Ocak 2005'te Gazi, Nurtepe ve Alibeyköy'de vahim bir olay yaşanmıştı. ‚Yurtsever Gençlik‘ adını kullanan bir grup, sopalarla, silahlarla devrimcilere karşı yürümüş, devrimcilere karşı sloganlar atılmıştı. Provokasyon saldırısının hedefindeki Haklar ve Özgürlükler Cephesi, ilk anda Gazi halkıyla birlikte ördüğü barikatla saldırıyı durdururken, devamındaki günlerde sorun tüm solun önüne götürüldü ve HÖC'ün önerisiyle sorunu soruşturmak üzere bir komisyon oluşturuldu.

Yine HÖC'ün ısrarlı çabalarıyla sol içi bir platform oluşturuldu.

Çeşitli grupların oluşturduğu bu platform, 9 Ocak saldırısına ilişkin Komisyon çalışması ışığında bir karara varmış ve bunun dışında sol içi hukuka temel olacak bir deklarasyon yayınlama aşamasına gelmiştir.

Yandaki sayfada Platform'un 9 Ocak saldırısıyla ilgili kararını ve devamında da HÖC'ün bu karara ilişkin değerlendirmesini ve şerhlerini sunuyoruz.

Gazi-Nurtepe'de yaşanan ve kamuoyuna yansıyan Yurtsever Gençlik yürüyüşleri ve bununla beraber gelişen talihsiz sürece, çözüm görüş açısıyla müdahil olmak amacıyla 15 devrimci demokratik yapıdan oluşan platform tarafından görevlendirilen komisyon 6 aylık çalışma-araştırma sürecini tamamlamıştır. 15 devrimci-demokratik yapıdan oluşan platform ve sorunu yaşayan tarafların da onayı-kabulü alınarak varılan sonuç, işletilen olumlu sürecin yönlendiriciliğiyle, devrimci dostluk, dayanışma ve sorun çözme zeminini güçlendirmiştir. Yaşanan sorun üzerinden düşman kuvvetlerin bütün manüple etme, provokasyon yaratma girişimlerine karşın, kazanan devrimci sorumluluk bilinci ve sol siyasi hareketler

arasındaki iyi niyet anlayışı olmuştur. Yapılan değerlendirmeler ışığında varılan ortak sonuçları şöyle ifade ve ilan ederiz:

9 Ocak günü Gazi-Nurtepe'de gerçekleştirilen yürüyüşler, DEHAP tarafından siyasi sorumlulukları üstlenilen ve yurtsever kimlikleri ile tanınan gençlerin örgütlediği, eş zamanlı ve organize bir harekettir.

Gerçekleştirilen yürüyüşler ve atılan sloganlar, devrimci-demokratik-yurtsever siyaset tarzıyla bağdaşmayan, yaşanan ve yaşanılabilecek sorunlar karşısında diyalog zeminini tahrip eden bir karakter taşımaktadır.

Bu temel tespitlerden yola çıkan komisyon ve platform, Gazi-Nurtepe yürüyüşlerini ve bu tarz hareket anlayışlarını red ve mahkum eder.

Platformun çözüm sürecine ilişkin somut başlıklar etrafındaki değerlendirmesi aşağıdaki gibidir:

1- Esenler Temel Haklar özgülünde yaşanan sorun, yerelde çözülmüştür. DEHAP'ın müdahalesi ve olaya neden olanların özeleştirisi zemininde ve bir daha tekrarı, devamı olmaksızın tarafların gündeminden çıktığı görülmüştür. Bu nedenle komisyon, varılmış sonuca katıldığını ifade eder.

2- Gazi-Nurtepe'deki yürüyüşler tamamiyle yanlıştır. Nedeni ne olursa olsun, böyle bir hareket tarzı benimsenmemelidir. Israrlı diyalog ya da ara çözüm yöntemlerini zorlamak yerine, böylesi bir hareket tarzına yönelmek, bütün sol harekete ve geleneğe zarar verir.

3- Alibeyköy'de yüzleri puşili, elleri sopalı birkaç kişinin toplandığı görülmüş, ancak somut bir yürüyüş tespit edilememiştir. Bu nedenle komisyon değerlendirmelerinde Gazi ve Nurtepe'yi esas almıştır.

4- Olayların hemen akabinde, her iki taraftan da kaynaklanan bazı diyalog eksiklikleri söz konusudur. Esas çözücü taraf olan DEHAP müdahalesinde bir gecikme, ayrıca sonradan DEHAP'ın yaptığı görüşme çağrısının yerine getirilmesinde iki taraftan kaynaklanan bir ihtiyat ve ihmal söz konusudur.

5- HÖC tarafından, diyalog geliştirilmediği için, DEHAP il binası önünde yapılan eylem isabetsiz ve talihsizdir. Komisyon yanlı bir tarz şekillendirilmemesi için bu tarz tepkilerin tercih edilmemesi görüşündedir.

NOT: DEHAP ve HÖC, şerhleri olmakla birlikte platformun kararlarına uyacaklarını taahhüt etmişlerdir.

21 Ekim 2005

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu (HÖC, DEHAP İstanbul İl Örgütü, BDSP, DHP, Kaldıraç, TKP, Sosyalist Barikat, EHP, Devrim, Devrimci Hareket, SODAP, SDP, Proleter Devrimci Duruş, TÖP, ÖDP, İşçi Mücadelesi, SEH, ODAK)

Cephe; bütün insanlarına sol, ilerici, devrimci örgütlerden insanların ölümüne sebep olmaları durumunda örgütten atılacağını öğretecek kadar kendine güvenlidir. Bize veya herhangi bir sol örgüte yapılan bu tür saldırılara karşı her zaman sorumlu davranmışızdır. Tarihimiz, bu konuda temiz ve olumsuz davranışlar karşısında aldığımız tavırlarla örnektir.

Haklı olduğumuz noktada haklılığımızı son soluğumuza kadar savunuruz; yanlış veya eksik davrandığımız yerde olgun bir devrimci tavırla devrimci değerler ölçüsünde özeleştirimizi veririz. Gerek halka, gerekse de devrimci kamuoyuna karşı her zaman sorumluluğumuzun bilincinde olmuşuzdur... ”

Söze gerek var mı, kitap boyunca vurgulananlarda sonra? İlkesiz, günü kurtarma adına oluşan platformlar vb... bu platformlarda yer almaya devam eden, bir çok devrimciyi katleden, sakat bırakan en üst perdede konuşan Cephe....

MLKP: DHKPC ile ilişkilerimizi kesiyoruz

MLKP Merkez Komitesi, İstanbul'un emekçi semtlerinde yaşanan saldırılarla ilgili olarak devrimci sorumluluktan kaçtığıı belirttiğı DHKPC ile bütün ilişkilerini kestiğini, MLKP kadrolarının da tam bir disiplinle bu karara uyacağını duyurdu.

HABER MERKEZİ-Marksist Leninist Komünist Parti Merkez Komitesi,

DHKPC'nin emekçi semtlerdeki tutum ve davranışlarıyla ilgili olarak yazılı bir açıklama yaptı, DHKPC'yi devrimci sorumluluğunu yerine getirmeye çağırıldı. MLKP, DHKPC ile ilişkilerini kestiğini duyurdu.

İşçi sınıfı ve halka yapılan MLKP Merkez Komitesi açıklamasında, "Emekçi sol parti ve gruplar arasındaki sorunların şiddet yolu ile çözülmesinin imkansızlığı bir yana, bu tür bir şiddetin haklılık ve meşruluk taşımadığı partimiz için açık bir konudur. Ne yazık ki, içeriğı bakımından partizanlıkla ilgisi bulunmayan ve esasen burjuva toplum mülkiyetçiliğıyle özdeşlik taşıyan tarzdaki grupçuluk nedeniyle, emekçi sol içinde haklı ve meşru olmayan bu tipten şiddet örnekleri yaşanabiliyor.

Bunun sonuncusu İstanbul'da ortaya çıktı. DHKPC'nin, kimi semtlerde emekçi sol parti ve gruplara politik çalışma yasağı uygulama gerici tavrı zemininde, karşıdevrime yönelmesi gereken şiddet araçları devrimcilere yöneltildi. Sonuçlar biliniyor" denildi.

"Partimiz, DHKPC'nin sorunu açık devrimci bir özeleştiriyile çözmeme tutumunda ısrar etmesi, haklılık ve meşruluk taşımayan tutumlara sahipliğı sürdürmesi, olayları ters yüz ederek gerçeğı karartmaya çalışması nedeniyle değerlendirme ve tutumunu emekçi halklarımızla paylaşmayı zorunlu görmüştür" diyen MLKP Merkez Komitesi, 12 madde üzerinde topladığı şu tespitlerde bulundu:

1)MLKP, DHKPC'yi stratejik bir devrimci müttefik olarak görmekte, ilişkilerde devrimci yoldaşlık kültür ve hukukunu esas almaktadır. Partimizin 20 yıllık tarihine bu görüş açısı ve eylemi damgasını vurmuştur.

2)DHKPC'nin siyasi kültüründe ciddi bir benmerkezci, bencil damar

mevcuttur. Bu nedenle de DHKPC ile eylem birliği, güç birliği ve cepheleşme yönündeki devrimci adımlar ömürsüz olmakta, ezilenlerin en geniş ilerici, demokratik kesimlerini halklarımızın düşmanı faşist rejim karşısında birleştirme yönünde ilerleyememektedir.

3)Devrimimizin özünün politik özgürlük olduğunu kavramayan ve onu, burjuva milliyetçiliği zemininde duran anti-amerikancılarla yakınlaşma tercihine yönelten antiemperyalizm anlayışı nedeniyle, DHKPC, emekçi solla ilişkilerinde ve halklarımızın antifaşist, antişovenist güçlerini birleştirme imkanları karşısında geri siyasi tutumlar sergilemektedir. Öyle ki, Türkiye ve Kürdistan halklarının emekçi sol bölükleriyle ilişkilenişte, birer burjuva milliyetçisi, şovenist ve halk düşmanı olan Miloseviçler, Saddamlar, İran Molla rejimi temsilcileri için gösterdiği sahiplenici tutumun bile çok gerisine düşmektedir.

4)DHKPC, Kürt ulusal sorununda sosyal şovenizmden kopuşamamakta, Türk halk kitleleri ve özellikle de Türk Alevilerin bir bölümündeki derin şovenist etkiye teslim olma temelinde güç toplama yönelimini sürdürmektedir. Bu durum DHKPC'nin, Kürt ulusal demokratik hareketiyle ve onunla antifaşist, antişovenist birlikler oluşturan emekçi soldan güçlerle politik hasımlık temelinde ilişkileneşine yol açmaktadır.

DHKPC'nin değişik vesilelerle ortaya çıkan ve son olarak "kendi alanı" saydığı bir emekçi semtinde, halklarımızın antifaşist, antişovenist birleşik mücadelesini geliştirme çizgisindeki çalışmaları gerici şiddetle engelleme saldırısı ve sonrasında İstanbul'un başkaca emekçi semtlerinde sürdürdüğü aynı gerici şiddet, vurguladığımız bütün bu gerçeklikler zemininde oluşmaktadır.

Bunlara ek olarak:

5)DHKPC, emekçi semtlerde yarılümpen ve lümpen kesimlerle faydacı ve nihayetinde kesinkes zararlı ilişkileri meşru görmekte, böylesi ilişkilere girişmekte ve sürdürmektedir. Gariptir ki, "yozlaşmaya, uyuşturucuya karşı kampanya"larında bile böylesi kesimlerin bir bölümüne dayanma hattında mevzilenabilmektedir. Açık veya dolaylı biçimde yürütölen bu ilişkiler devrimci olmayan yöntemlere, provokasyonlara yol açmaktadır.

Bunun örnekleri çoktur. DHKPC'nin dar grupçu çıkarlar temelinde emekçi semtlerde lümpen, yarılümpen birey ve gruplarla sürdürmekten vazgeçmediği ilişkiler, onun emekçi soldan parti ve örgütlerle ilişkil-

rinde ortaya çıkan ciddi gerilimlerin ve sorunların önemli kaynaklarından biridir.

6)DHKPC, halklarımızın ilerici, demokratik ve devrimci güçlerinin kurduğu ve ezilenlerin gittikçe büyüyen desteğini alan antifaşist, antişovenist cepheyle doğru bir ilişkilenebilmeye yönelmek yerine, geri bir rekabet kültürü, mezhepçi bir görüş açısı ve grupçu, hazımsız bir ruh haliyle hareket etmektedir. Bu durum, DHKPC'nin, devrimci ve ilerici yoldaşlık kültüründen uzak sayısız tutumunun güncel nedenlerinden biridir.

Emekçi Halklarımız, İlerici, Demokratik, Devrimci Parti, Örgüt Ve Kurumlar!

7)DHKPC'yi bütün bu konularda kendine eleştirel devrimci yaklaşıma, olgulara devrimci sorular sormaya davet ediyoruz.

8)İstanbul'un bir emekçi semtinde halklarımızın demokratik cephesine politik çalışma yasağı koymaya kalkan ve bunu gerici şiddetle uygulamaya çalışan, peşisıra bu haksız ve meşru olmayan şiddeti diğer semtlerde komünistlere saldırarak boyutlandırıp ağır sonuçlara yol açan DHKPC'yi, grupçu çıkarlar için gerçekleri çarpıtmaktan vazgeçmeye, devrimci sorumluluğa ve özeleştiriye davet ediyoruz.

9)Gizlenmesi imkansız politik çalışma yasaklığı ve Marksist Leninist komünistleri hedefleyen gerici şiddet konusunda devrimci sorumluluğun ve devrimci yoldaşlık hukukunun gereği olan özeleştiri tavrı geliştirmede, tersine, aradan geçen onca zamana karşın, tüm bunları meşrulaştırmaya çalışan ciddiyetsiz, sıradanlıkla malul bir çarpıtma ve karalama kampanyası sürdürdüğü için DHKPC ile partisel ikili ilişkimizi kesiyoruz.

10)DHKPC'yi emekçi semtlerde faydacı ilişkiler kurduğu lümpen ve yarılümpen birey ve grupları saldırılarının bir parçası haline getirmesinden ötürü doğabilecek ve faşist diktatörlüğün güçlerine provokasyon ortamı yaratabilecek tutumlardan derhal vazgeçmeye çağırıyoruz.

11)Partimiz tartışma götürmez zorunluluk anlarında kendini savunma hakkı dışında zorun hiçbir biçimini kullanmama kararlılığını sürdürecektir. Tüm güçlerimiz buna en yüksek disiplinle uyacaklardır.

12)İşçi sınıfı ve ezilenlerin ilerici, demokratik, devrimci partilerini, örgütlerini, kitle örgütlerini, meslek kurumlarını, politik çalışma yürütme yasaklığı ve gerici şiddet uygulama tavrı nedeniyle DHKPC'yi

özeleştiriye çağırmaya, sorumsuzluk ve bencil grupçulukla malul siyasi kültüre yönelik devrimci eleştiriye yükseltmeye ve pratik tutum almaya davet ediyoruz.”

13 Eylül 2014

MLKP

Partizan:

Halk Cephesi'yle tüm ilişkilerimizi kestik

Partizan, yayımladığı bir açıklama ile Nurtepe'de Selahattin Demirtaş standına yönelik saldırı sonrası gelişen sürece dair tavrını açıklayarak, Halk Cephesi'yle ilişkilerini kestiklerini belirten Partizan, Halk Cephesi'nin özeleştirisi vermeye davet etti. Partizan'ın yaptığı açıklama şöyle;

"Halk Cephesi'ni Özeleştirisi Vermeye Davet Ediyoruz!"

29 Temmuz günü, İstanbul Nurtepe'de başlayan, işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı, devrimci çalışmaların adresi durumundaki diğer emekçi mahallelere yayılan şiddet sarmalı halk içerisindeki sorunların çözümünde benimsenen siyaset ve politika yapma tarzına, örgütsel reflekslere ilişkin daha güçlü bir sorgulayışı, tartışmayı ve tavır almayı zorunlu hale getirmiştir.

Nurtepe'de Halk Cephesi'nin, HDP'nin Cumhurbaşkanı adayı Selahattin Demirtaş'ın seçim kampanyası için stant açmak isteyen Özgür Demokratik Alevi Derneği üyelerine ve HDP'lilere "stant açamayacaklarını" söylemesiyle, devamında kurulan standın dağıtılıp seçim broşürlerinin yakılmasıyla çatışmaların fitili ateşlenmişti.

Gelişmelere dair tarafların sorumluluğuna ve çatışmaların boyutlanmasındaki rolüne ilişkin bir açıklama yayınlamış, devrimci, yurtsever güçler arasındaki şiddete son verme, ortak düşmana karşı mücadeleyi büyütme çağrısı (Devrimci, Yurtsever Güçler Arasındaki Şiddete Son Verilmeli, Ortak Düşmana Karşı Mücadele Büyütülmelidir! 02. 08. 2014) yaparak sürece bakışımızı ortaya koymuştuk.

Halk Cephesi'nde bir çizgi ve örgütsel refleks haline gelmiş siyaset yasakçılığı, sistematik tarzda, ilerici, devrimci ve yurtsever güçlere yönelik saldırılar bugüne değin defalarca yaşanmıştır. Nurtepe'de yaşanan da bu çizginin bir devamıdır.

Son yaşanan gelişmelerin bilançosu tarafların "yasakçı" ve "intikamcı" yaklaşımlarının sonucu ortaya çıkan atmosfer içinde, yaşanan ölümle ve hayati tehlikesi süren yaralanmalarla ağır olmuş, halk içerisinde güvensizliğe ve moral bozukluğuna yol açmıştır.

Çatışmaların büyümesinde, yurtsever güçlerin (özellikle YDG-H) Halk Cephesi'ne ait kurumlara yönelik misilleme eylemlerinin etkisi olduğu açıktır. Eleştirilerimizin bir yanı da yurtsever güçlere yöneliktir. Ancak bununla birlikte yurtsever güçler, çatışmanın ilk anındaki gerginliği kısa sürede geride bırakmış, diyalog kanallarını zorlamış, soğukkanlı bir tutum izlemiş ve sorunu gündemlerinden kurumsal düzeyde çıkarmıştır.

Ne var ki aynı durum Halk Cephesi için geçerli değildir. Halk Cephesi'nin bu süre içindeki yaklaşımı "kitlemizi tutamıyoruz" tavrından öte kurumsal bir politika yapış tarzının, devrimci, ilerici, yurtsever güçlere yönelik yaklaşımın bir sonucudur ve hala da –özellikle- yayınları aracılığıyla devam etmektedir.

Halk Cephesi'nin şiddetini; devrimci, ilerici güçlerin faaliyetçilerine taşıması, bu noktadaki hoyratlığı ve sorumsuzluğu ortadadır.

Bu bağlamda, sadece Nurtepe'de yaşama geçirdiği pratiğin oldukça "verimli" olduğunu teslim etmek gerekir. Selahattin Demirtaş standına yönelik saldırıyla Nurtepe'de çıkış yapan yasakçı pratik, vitesin büyütüldüğünü göstermektedir.

Halk Cephesi'nin gerginliğin başladığı ve birçok mahalleye yayıldığı andan bugüne değin sürdürdüğü yaklaşım, gerçeklerin çarpıtılması, manipüle edilmesi ve en tehlikelisi de yurtsever harekete ve devrimcilere yönelik kara çalmanın rutinleşmesidir.

Halk Cephesi Halkımız Arasında Şovenizmi Beslemektedir!

Halk Cephesi, bu yaklaşımıyla adeta ateşin üzerine benzin dökmekte, yurtsever harekete karşı Alevi halkını arkasına alma bakkal hesabıyla tehlikeli sularda kulaç atmaktadır.

Siyaset yasakçısı tavrıyla bahsini ettiğimiz sorunlara kaynaklık eden Halk Cephesi, benmerkezci ve sorunlu yaklaşımıyla; devrimci, yurtsever güçlerle arasındaki mesafeyi açmakta, emekçi yığınlar arasında, başta şovenizm olmak üzere birliği parçalayacak geri duyguları büyütmektedir.

Halk Cephesi, Alevi inancından emekçileri arkasına alma adına Kürt halkımızla arasındaki mesafeyi açmakta aynı zamanda Kürt halkı nezdinde devrimcilerin prestijine de zarar vermektedir.

Türk, Kürt uluslarından, çeşitli milliyet ve inançlardan, emekçi yığınların sömürü ve zulme karşı birliğini ve mücadelesini parçalamak; yığınlar arasında şovenizm marifetiyle kalın duvarlar çekmek, egemen sını-

fların geçmişten bugüne uygulaya geldiği bir politikadır. Bu yanıla Halk Cephesi, emekçi yığınların hücrelerine zerk edilen şovenizmi beslemekte ve geliştirmektedir. Oysa devrimci ve ilericilerin yapması gereken, faşist diktatörlüğe karşı halkımızın mücadelesini geliştirirken, onları yakınlaştırmak yani safları sıklaştırmak olmalıdır.

Gezi İsyanı'nın öğreticiliğinde düşmana karşı barikatlarda omuz omuza dayanışmayı büyütmenin deneyimleri hafızalarımızda tazeyken devrimci, yurtsever güçler arasında çatışmayı geliştirecek "yasakçı" pratiğin sahibi olmak, yığınların özlem ve taleplerinden, barikatlardaki mücadelesinden bir şey anlamamak, birliğine, dayanışmaya ve sınıf mücadelesine zarar vermektir.

Bu nedenledir ki iflah olmaz bir aşamaya ulaşmış bu çizgi sahiplerinin, emekçi mahalleleri devrimcilerden arındırma saldırısına, mahalleleri ve oralarda yaşayan işçi ve emekçileri kendi otoritesi altında bir mülk olarak gören sorunlu yaklaşımına tavır almak zorunlu hale gelmiştir.

Halk Cephesi'nin, "yasakçı" ve manipülatif politika yapma tarzı, halk içindeki sorunların çözümünde şiddeti araçsallaştıran devrimci duruştan yoksun; devrimci, ilerici güçleri doğrudan hedef alan saldırgan pratiği ve tüm bu yaklaşımları karşısındaki ciddiyetsiz, umursamaz tutumu nedeniyle siyasal ve sosyal tüm ilişkilerimizi kestiğimizi, halkımıza ve tüm devrimci demokratik ilerici ve yurtsever kamuoyuna duyuruyoruz.

Halk Cephesi'ni halkımıza ve devrimci demokratik, yurtsever kamuoyuna, ailelerimize özeleştiri vermeye davet ediyoruz.

26 Ağustos 2014

PARTİZAN

Avrupa Postası Gazetesinin Nurtepe’de Cumhur Başkanlığı seçimleri döneminde Halk Cephesi’nin Selatin Demirtaş stantlarına saldırısıyla başlayan çatışma üzerine çeşitli şahsiyetlerle yapılan röportajlardan biri olan bu röportajı da buraya alma gereği duyduk...

1) Demokratik ve anti-faşist çevrelerin yoğun olarak yaşadıkları İstanbul Nurtepe, Okmeydanı ve Gazi mahallesinde yaşanan üzücü olaylara karşı Alevi örgütleri ortak bir açıklamayla “ ilk taşı kimin attığı artık önemini yitirmiştir, çatışmaları durdurun” içerikli çağrı yaparken, örgütlü sol çevrelerden benzeri bir yaklaşımın yeterince gelmemesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Şemdin Şimşir-Görebildiğim kadarıyla tek tek solun hemen bütün güçleri bu konuda bir tavır belirtti. Ve istisnasız herkes bu çatışmalarda HC’yi (Halk Cephesi) mahkûm etti. Bu fikir ve tavır birliğine karşın solun bu konuda eksik kalan yönü bunu kollektif bir grup davranışı haline getirememesiydi. Ama bu da zaten solun birlikte davranış üretme ve gösterme konusundaki bildik yapısal yetersizliğinin ve yeteneksizliğinin bir sonucudur. Ve bu sonucun bundan önceki benzer olaylardaki tekrarlarında yapılan çağrılarının işlevsiz kalmasının getirdiği bir bıkkınlık da var.

Bu yetersizlik ancak gündeme gelen çatışmanın siyasal anlamı üzerinde bir yoğunlaşma ile aşılabilirdi ama sol öylesine bir tarihsel yorgunluk içinde ki ne çatışmayı “sol içi çatışma” boyutundan öteye algılayacak bir siyasal bakış geliştirebildi ne de bunun gereği olması gereken bir enerji gösterebildi.

Ancak aleviler, kendi tarihsel bilinçleri gereği bölgede ve ülkede kendi varlıklarını tehdit eden gelişmeler olurken nihai ittifakları arasında, Kürdistan ve Türkiye solculuğu arasındaki bir çatışmaya hemen topluca müdahale etme iradesini ve enerjisini göstermezlik edemedi. Neticede büyük bir halk kesimidir. Siyasetin ona göre organize olması gereken öğelerinden biridir. Taraflar bu halk kitlesiyle yakın durmakta yarar gördükleri için de, aleviliğin uyarısı üzerine çatışmalar durdu. Yani çağrı çıkarma hakkı bir ölçüde siyasal ve toplumsal algı ve ağırlık konusu, aynı zamanda.

2) Günden güne diktatörleşen AKP hükümetine karşı Gezi direnişiyile birlikte toplumun farklı kesimlerini bir araya getiren, olumlu ve hassas süreç önemli oranda darbe yedi. Bunun da dikkate alınarak, kamuoyunda ve demokratik çevrelerde saygınlığı olan bir “akil insanlar komisyonu”nun kurulması, son olaylar özelinde, sol içi şiddet’e karşı çıkmak için bir başlangıç olamaz mı?

Şemdin Şimşir-Sol içi şiddet bir siyasal sonuç. Siyasetin öncelikli konuları üzerinde, örneğin ülkenin Kürt, kadın, inanç ve bölgede savaş gibi konularında kolektif düzeyler oluşturamamış yapılarının kendi aralarındaki ilişkileri çözmeleri için bir kolektif düzey oluşturma çabası atı arabanın arkasına bağlamak olur.

3) 12 Eylül darbesi öncesi ve sonrası Türkiye’de, Filistin ve Avrupa’da sol, yurtsever, devrimci örgüt ve Parti olarak bilinen güçler içinde ve arasında ağır kayıplara yol açmış, ‘sol içi şiddet’in kökenleri sizce nereden kaynaklanmaktadır.?

Şemdin Şimşir- Şiddet bir iradenin kendini kabul ettirmesinin en üst tarzıdır. Sözün bittiği yerdir. Bu haliyle de iradi karşıtlıkların en zengin yer aldığı siyasal alanın önemli bir ögesi durumundadır. Uzlaşmaz sınıflar arasındaki meşruiyeti, bu çelişkinin kendini taşıdığı bütün makro ve mikro toplumsal ve siyasal düzeylerde görmek mümkündür. Bunu demokrasi kültürüyle açıklamak çok naif kaçıyor. Lenin’in Martov’u kapı dışarı etmesi bir “sol içi” şiddet kullanımıdır. Batılı ölçülere nazaran bizdeki yaygın kullanımı bir tür “görgüsüzlük” nedeniyle değildir. Bizdeki siyasetin küçük burjuva kimliğinin aynı zamanda kadim, iktidar için kardeş kanı içmeyi vacip kılan skolastik bakış açısıyla beslendiği içindir. Yani toplumun melez karakterinin bir yansımasıdır. Bugün Ortadoğu’daki herkesin herkese karşı savaşı bu konuda yeterince fikir vericidir.

4) Sol içi şiddeti, solun gündeminden ve mücadele alanlarından kalıcı olarak söküp atmak için sizce ne yapılmalı, somut bir öneriniz var mı?

Şemdin Şimşir- Halk Cephesi; ”Kürt milliyetçi hareket saldırılarına son vermelidir. Devrimci kanı dökmek suçtur. Sol içi sorunların çözümü diyalogdur. Sol içi ilişkilerde şiddet kullanmak hiçbir şekilde meşrulaştırılamaz. Sol içi şiddete bugüne kadar elimiz bulaşmadı, tertemiz tar-

ihimiz sol içi şiddetle kirletilemez.. “vb vb

Tam bir pişkinlik, bu yaptığımız alıntıda da görüldüğü gibi sol içi şiddete herkes böyle bakmıştır, kendi içinde uyguladığı şiddet “meşru” çünkü onlar, ”hain”, “kontra” yada “karşı devrimcidir” diğer yapıların uyguladığıysa Sol içi şiddet. Ne yazık ki tüm solda bu davranışı sergilemiş/sergiliyor. Cephe geleneği Devrimci sol içinde gündeme gelen sorunlarda onlarca devrimciyi, öldürmüş, sakat bırakmış, matbaa basıp yakmış, dergi bürosunu basıp içindeki insanları kurşunlamış, gecekondu evlerin basıp yakmış, cezaevinde tutsak insanları silah, şişlerle hunharca katletmiş, bunları sıralamak belki de sayfalara sığmaz. Ama bugün üstte ifade ettiğimiz gibi “ben tertemizim” diyebiliyor.

Bu konuda solda hep pragmatist bir yaklaşım içinde olmuş güçlüden yana tavır belirlemiş yada bir iki açıklamayla geçiştirmeye çalışmıştır. Sol genel olarak bu konuda net tutarlı bir davranış ortaya koymadığında da bu tür sorunlar gündeme geldiğinde ise oluşan platformu vb işlevsiz kalmıştır / kalacaktır da. Bu dönem (Devrimci Sol içinde yaşanalar) Türkiye devrimci hareketi tarihinin en kıyımlı dönemidir. Bu süreç yok sayılarak, üzerinde atlanarak sol içi şiddeti konuşmak, aslında ondan kaçış, sorunun özünden uzaklaşmaktır. Böylesi bir yaklaşımla da soruna doğru çözümler üretmek imkânsızdır...

Bunun için Dünya komünist hareket içinde gündeme gelen bölünme (SBKP /ÇKP) de bugüne kadar oturup ciddi bir özeleştirici sürecine girmedikçe, herkesin samimi şekilde kendi özeleştirisini yapmadıkça bu böyle devam edecek, oluşacak platformlarında bir yaptırım olmayacaktır.

Bugün Türkiye devrimci hareketi içinde kahramanlık ve korkaklık, devrimcilik ve hainlik her an yer değiştirebilecek kavramlardır ihanet, işbirlikçilik, ajanlık, karşı-devrimcilik vb. kavramlar hiçbir objektif kriterlere sahip olmayan, yapıdan yapıya değişen ve devrimci saflarda en ucuz tüketilen kavramlar haline gelmiştir. Sadece devrimciler değil, devrimcilere evlerini açan, yoksul sofrasını paylaşan halktan insanlarda bu şiddetin gölgesi altındadır. Anlamadığı, kabullenemediği kriterlerle hain, karşı-devrimci vb. ilan edilmiş devrimcilere evini açmaya, sofrasını paylaşmaya devam ettiği için artık sadece devletin değil, kendisine devrimciyim diyen yapıların da hedefi haline gelmektedir. Gecekondu basılmakta, kundaklanmakta, tehdit edilmekte, şiddete maruz kalmaktadır. Umutsuz bir yakarıyla “hepiniz benim çocuklarımsınız, hepiniz devrim-

cisiniz” diyerek giriştiği arabuluculuk çabaları, ne kendisini, ne de sevdiği devrimcileri şiddete maruz kalmaktan kurtaramamıştır.

Bu ülke için, bu halk için evlatlarını toprağa vermeye razı olan, “Oğluma sütüm helal olsun!” diyen analar, ikinci evladının, düne kadar çamaşırlarını yıkadığı, yoksul sofrasını paylaştığı, polisten sakladığı, şubelerde, cezaevlerinde yalnız bırakmadığı, kendi evlatlarından ayırmadığı eski yol arkadaşları tarafından katledilişine tanık olmuştur.

Daha hafızalarda, 6 Mart 1993”te katledilen Bedri Yağan’ın annesi Nevin YAĞAN’ın, haykırışları, en sağırlaşmış vicdanları kanırtacak, kendisine devrimciyim diyen herkesin yüreğinde isyan uyandıracak çarpıcılıktadır: “Allahım, sana şükürler olsun ki oğlumu polisler vurdu. Ben yoldaşları katledecek diye korkuyordum!”

Bugün halk, sol içi şiddetin etkisini en fazla yaşayan olmuştur. Her türlü devrimci değerın nasıl basit çıkarlar uğruna ayaklar altına alındığının, yoldaşlık, adalet, halk sevgisi, devrimin çıkarları vb. kavramların nasıl içinin boşaltılıp dejenere edildiğinin en yakın tanığıdır. Bu yüzden de devrimcilere karşı güvensizleşmiş, ilişkilerine mesafe koymuştur.

Bu süreçte kaybedilenler; on yılların emeği ile can bedeli, kan bedeli kazanılmış değerlerdi. Bu değerlere karşı ilgisizlik, duyarsızlık, solu giderek bir çürüme, yozlaşma ortamına çekecektir/ çekmiştir. Bugün bir bütün olarak devrimci değerlerin üzerine düşen bu gölgeyi; sol içi şiddeti devrimci saflardan söküp atmadıkça, kaybedilenlerin tamiri mümkün değildir. Devrimci değerler üzerinde kara bir leke gibi duran bu gölgeyi yok etmek, onun üzerine ışık tutmaktan geçiyor. Onun kararttığı gerçekleri aydınlatmak, devrimci değerleri bu ışıkta yıkayıp yeniden halk yığınlarına sunmak, sosyalizmi, devrimciliği yeniden inanılır kılmak gerekiyor.

Meşruiyet tarihsel olarak haklı olanın günceldeki zemininde olmakla sağlanır. Ama bu veriler siyasete egemen dar yapısallıklar parçalanmadan bu tür sorunları kalıcı olarak çözmek için diplomatik, bürokratik kurumların, çağrılarının falan yetersiz kalacağını bilmemizi sağlar. Çözüm, ister toplumsal, ister siyasal düzeyde olsun doğru iradenin kollektifleştirilmesi ve egemenlik kazanmasındadır. Haklı ve doğru temelde ittifaklar, dostluk politikaları geliştirmektedir. Son olay itibariyle HC’nin HDP’ye yönelmesi, bir yanıla Türkiye ve Kürdistan solu arasında güç bela kurulmuş yakınlaşmanın cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki farklı tavırlar nedeni-

yle çözümlmesini kurumlaştıracak bir girişimdir. Diğer yanıyla da siyasal arayışlarını yoğunlaştıran alevi kitlelerin Kürt toplumsal muhalefetiyle buluşmasını engelleyecek bir girişimdir. Neticede Türkiye'de statükonun ulusalcı bazda yeniden üretilmesine hizmet eder. Buna karşı tavır, Alevilerin dediği gibi ilk taşı kimin attığının ötesinde geliştirilebilirse başarılı olur. Sol içi dengeler iktidara yürüyüş denkleminin dışında ele alınamaz

Sinan Kukul, Bedri Yağın, İbrahim Erdoğan

Sinan Kukul, Bedri Yağın

6 Mart şehitleri: Bedri Yağın, Gürcan Özgür Aydın, Rifat, Asye Kasap, Ali Karlamgıçlı

Rifat Kasap

Asiye Kasap

6 Mart Şehitleri Mücadelemizde yaşıyor

GELENEKTEN GELECEĞE MÜCADELE SÜRÜYOR...

yunca yaşayacak" kuramcı Karl Marks ve uygulayıcısı Josef Stalin'in ışığında parıldayan önder Mahir Çayan'dan 6 Mart'a uzanan, bir büyük mücadele tarihine tanıklık eden Mart ayı, umudun, direnişin ve geleceğin addır.

Bugün tarihe, yoldaşlarına ve davaya karşı sorumluluk duyanların omuzlarına büyük görevler yüklenmiştir. Bu görevleri başarmak bir onur ve kişilik sorunu haline gelmiştir.

Ölgarınin elinde bulundurduğu bütün baskı unsurlarıyla, emekçi halka ve devrimcilere karşı saldırılarını kesintisiz sürdürdüğü bir süreçteyiz. Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında bölge emperyalist çıkarlar doğrultusunda yeniden düzenlenmektedir. Kürt Ulusal Hareketi de tasfiye edilmeye çalışılmaktadır. Gelişmelerin bu yönde cereyan ettiği süreci tersine çevirmenin yolunun devrimci mücadeleden geçtiği gerçeğinde ısrar etmek temel devrimci görevdir.

THKP-C Önder ve Savaşçılarının reformizmin ve revizyonizmin koşmuş bürokratik politikalarını boş çıkartarak tasfiyecilik, teslimiyetçi tüm girişimlerin üstesinden gelmeyi bildirir. Bize

ışık tutan bu tarihsel-diyalektik bağ Kızider'den 6 Mart'a uzanan bir tarihin içsellenmesidir. Mahirler'deki ölünen Bedirler'de vücut bulması ideolojik bütünlüğü, geçmişten geleceğe taşımaktaki kararlılığın kendisidir. Bu bağın ideolojik zemine dayanma ilkesi 13 Eylül İnkisafı'nın bilince çıkarılmasıyla somutlandırdığı asla unutulmamalıdır.

Tarihsel süreci kavramanın devrimci kimliği sahiplenmekten geçtiğini yaşadığımız süreçlerden elde etmiş olduğumuz derslerden görmek mümkündür. Buradan hareketle şehitleri an-

mak, mezarları başında nutuk atmamak, salt dergi sayfalarında tartışmalar yapmak ve "Onlara karşı sözcümüz var" gibi soyut lafalar ve biçimlerle değil, bizzat mücadele içerisinde ideolojik kavrayışla ele almak; devrimin, devrimcinin ve yoldaşlarının temel görevidir.

Kimi devrimci çevrelerin Mart ayı etkinlik ve yayınlarında 6 Mart Şehitlerini telafuz etmeyişen, tasfiyecilikle bakış ve tavıyla ilgili olduğunu ifade etmek devrimci sorumluluk gereğidir.

6 Mart, yılınınin yarattığı karmaşadan, ideolojik-politik savrulmadan kendini kurtaramamış, po-

litik ve örgütsel düzeyde kendini yeniden üretmekten uzak kalmış, Türkiye Devrimci Hareketi'nin kendini yeniden üretmesidir.

6 Mart, bu kavrayıştan hareketle tasfiyecilik, mütecilik ve yılprılığa karşı mücadelenin sembolü ve geleceğin geleceğe tapırmasını addır. *

Devrim yolu engelbeledir, dolambaçlıdır, sarprır!
Kurtuluş bayrağı bu yolu ırmanan gerillaların birbirlerini iletmesiyle ölgarşının burcuna dikilecektir.
Her engelerde düşen gerillaların gövdesi bir devrim fırtınası yaratır.
Düşen gerillaların kanı devrim yolunu aydınlatır.
Düşenler geride kalmazlar. Onlar, emekçi halkın kalbinde, ruhunda ve bilincinde, devrimin önder ve ilici sembolleri olarak yaşarlar.
Ve onlar liderlerdir. Liderler devrim savaşında masa başında oturmazlar. Bu savaşta en ön safta savaşır.
Düşenler devrim için, devrim yolunda vurularak düşürlür. Kalbimize, ruhumuza ve bilincimize gömüldürlür.
Onlar kurtuluşa kadar savaş şairini devrim yoluna kanlarıyla yazdılar.
Yolumuz devrim yolunda ölenlerin yoludur.

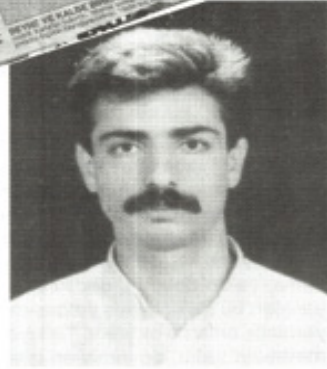

Muhamer Aydin, Ercan Temelli 22 Nisan 1993 de DHKP-C tarafından oldurdular, gazeteleri arayan biri, DK Onderlik adina eylemi ustlendi...

Ercan Sakar 1 Mayıs 1993 te Berlinde olduruldu...
Musa Uyar, Hakan Acar 1994'te Devrimci Cozum okurlari olduklari icin Istanbul'da kacirilarak iskenceli sorgudan sonra oldurulup uzerlerine cephe bayragi birakildi...

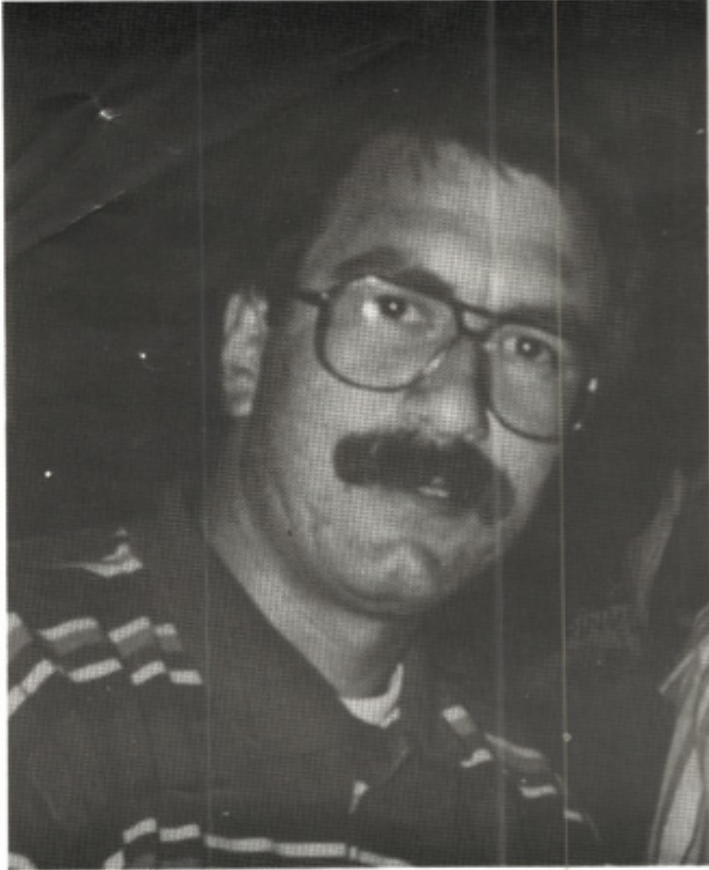
ERCAN Yoldaşı
1 Mayıs'ı kahpece katlettiler!
ERCAN wurde am
1. Mai hinterhältig ermordet

(16.09.1966 -)

ANISI MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAKI
ER WIRD IN UNSEREM KAMPF
WEITERLEBEN!

**AHMET HOZER YOLDAŞI
MÜCADELEMİZDE
YAŞATACAĞIZ**

29 Eylöl Akşamı İsviçre'de karşı-devrimci
Dursun KARATAŞ Çetesi tarafından
katledildi.

Devrimci Çözüm yazı işleri müdürü Erol Akgün 8 Eylülde 1194 katledildi...

Bedri Yağın A. Fazıl Ercüment Özdemir

Gezaevinde kanlı çatışma

14 Temmuz 1993 BÜYÜK

Bayrampaşa Cezaevi'nde, Dev-Sol militanları arasındaki silâhlı-bıçaklı 'iç hesaplaşma'da, 1 terörist öldü, 5'i ağır olmak üzere 7 bölücü de yaralandı

MURİ YILMAZ- MUSTAFA SEZER
■ İSTANBUL- Kanun dışı Dev-Sol örgütünde iç hesaplaşma devam ediyor. Dün de, Bayrampaşa Cezaevi'nde, örgütün kucaklarından Dursun Karataş ile "darbec" olarak nitelendirilen Bedri Yağın taraftarları arasında ögile yemeğinden sonra silâhlı çatışma çıktı. Olaylarda 1 terörist öldü, yaralanan 7 bölücü ise çeşitli hastanelerde tedavi altına alındı

SEKİZ YERİNDEN BIÇAKLANDI

■ Cezaevinin 15 ve 16 numaralı koğuşlarında birbirlerine giren yaklaşık 60 militanın çatışmasında, Bedri Yağın taraftarın olduğunu bildiren Erdoğan Eliyugun, sekiz yerinden silâhlerle ve 24 kezden kursunlaarak öldürüldü. Bacağından yaralanan 24 rasındaki Biröl Abaktay ile boğazından silâhlenen 35 yaşındaki Hüseyin Abca, Çapa Tıp Fakültesi'nde ameliyat edildi

GÜVENLİK TEDBİRLERİ ARTIRILDI

■ Çatışmada yaralanan diğer militanlar Şadi Naci Özpolat, Derman Doğru, İsmail Hakkı Ertel, Metin Dikme ve Erol Anıcan, Haseki Hastanesi'nde tedavi altına alındı. Yaralardan Metin Dikme'nin İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şakir Koç'un tedavisini oayına karşı olduğu bildirildi. Olaylar üzerine, Bayrampaşa Cezaevi ve çevresinde geniş güvenlik tedbirleri alındı

Bassavcılar toplantısı

■ ANKARA- Adalet Bakanı Seyit Oktay, bugün düzenlenecek, terör suçlarından tutuklu ve hükümlülerin bulunduğu 29 cezaevinin Cumhuriyet Bassavcılarının katılacağı toplantı dolayısıyla yazılı açıklama yaptı

■ Oktay açıklamasında, infaz sisteminin, demokratik rejimle uyumlu, Batı standartlarına uygun bir yapıya kavuşturulacağını belirtti. Toplantıda firar olaylarının önlenmesi için tedbirlerin görüşüleceğini ifade etti

Terörist Hüseyin Abca, çatışmada boğazından aldığı bıçak darbesiyle ağır yaralanarak ameliyata alındı.

Çatışmada bacağından yaralanan Dev-Sol militanı Biröl Abaktay'ın, Dursun Karataş taraftarı olduğu bildirildi.

Dev-Sol'u Şam ihbar etti

Önceki gece Kartal'da 4 teröristle birlikte ölü ele geçirilen Dev-Sol'un ikinci adamı Bedri Yağan'ın Suriye'den Türkiye'ye giriş yaptığını, MIT'e Hafız Esad'ın gizli servisi El Muhaberat haber verdi...

MIT ADINI İZLEDİ Karabulut bu gece geçen Bedri Yağan, El Muhaberat'ın gizli servisi El Muhaberat'ın haberine göre, önceki gece Kartal'da öldürülen teröristlerin ikincisiydi.

AZILI TETKİÇİ DE YAKALANDI Önceki gece Kartal'da öldürülen teröristlerin ikincisiydi. Bedri Yağan'ın yakalandığı ve öldürüldüğü yerde, azıllı tetkîçisi de yakalandı. Bedri Yağan'ın yakalandığı yerde, azıllı tetkîçisi de yakalandı.

ÖNEMLİ İHBARLAR VAR Karabulut bu gece geçen Bedri Yağan'ın yakalandığı ve öldürüldüğü yerde, azıllı tetkîçisi de yakalandı. Bedri Yağan'ın yakalandığı yerde, azıllı tetkîçisi de yakalandı.

Dev-Sol cezaevinde çatıştı

20 Temmuz 1993 Tercümanı

**HALİT ÇELİK
TUFAN ARÇEN**

Dev-Sol'un liderlik hesabında dün bir kişi daha tabancayla vurularak öldü. 9 kişi yaralandı.

İSTANBUL, (Tercüman)- Dev-Sol'un liderlik hesabında dün bir kişi daha tabancayla vurularak öldürüldü. Çıkan karışmada 2'ü ağır olmak üzere 7 kişi de yaralandı. Ölümüne kullandığı tabancanın mermi vurulduğu bölgede saat 02.00'de çatışmalar başladı. Çıkan karışmada 2'ü ağır olmak üzere 7 kişi de yaralandı.

Beyoğlu'nda Çarşı'nın ortasında bulunan Dev-Sol'un 15-Waz-koğuşlarında Dev-Sol'un örgütüne bağlı bir grup arasında tabancayla çatışmalar başladı. Çıkan karışmada 2'ü ağır olmak üzere 7 kişi de yaralandı.

Halen Dev-Sol'ün adli yasadışı örgütüne liderlik bulunan ve cezaevi firarisi Durmuş Kavuş'un bulunduğu Kartal'da geçen yıl polise karşı saldırı gerçekleştirildi. Bedri Yağan yaralı olarak karışma bitirince cezaevine getirildi. Ancak yaralı olarak 10'ya yakın kişiye vurularak öldürüldü. Çıkan karışmada 2'ü ağır olmak üzere 7 kişi de yaralandı.

Yaralı olarak öldürülen Bedri Yağan'ın yakalandığı ve öldürüldüğü yerde, azıllı tetkîçisi de yakalandı.

Yaralanan Bedri Yağan'ın yakalandığı ve öldürüldüğü yerde, azıllı tetkîçisi de yakalandı. Yaralanan Bedri Yağan'ın yakalandığı ve öldürüldüğü yerde, azıllı tetkîçisi de yakalandı.

Durmuş Kavuş'un yakalandığı ve öldürüldüğü yerde, azıllı tetkîçisi de yakalandı. Durmuş Kavuş'un yakalandığı ve öldürüldüğü yerde, azıllı tetkîçisi de yakalandı.

Silah nasıl
çoktu?

Cezaevi yetkilileri, Dev-Sol'cular arasında meydana gelen olayla bağlantılı olarak cezaevine nasıl silahlar...

bu bağlamda bir teröristin yakalandığı. Örgüt üyesi olduğu iddia edilen teröristin, silahları ve diğer eşyalarıyla birlikte yakalandığı. Teröristin, silahları ve diğer eşyalarıyla birlikte yakalandığı.

Ölümlük artırıldı

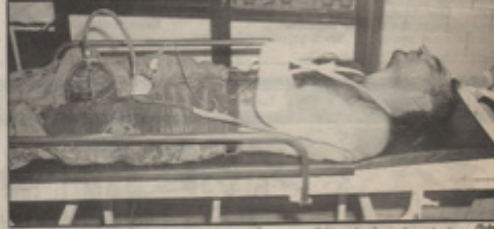
Çıkan karışmada 2'ü ağır olmak üzere 7 kişi de yaralandı. Ölümüne kullandığı tabancanın mermi vurulduğu bölgede saat 02.00'de çatışmalar başladı.

Halen Dev-Sol'ün adli yasadışı örgütüne liderlik bulunan ve cezaevi firarisi Durmuş Kavuş'un bulunduğu Kartal'da geçen yıl polise karşı saldırı gerçekleştirildi. Bedri Yağan yaralı olarak karışma bitirince cezaevine getirildi.

Cezaevi yetkilileri, Dev-Sol'cular arasında meydana gelen olayla bağlantılı olarak cezaevine nasıl silahlar...

Cezaevinde çıkan karışmada yaralanan ve daha sonra Haseki Hastanesi'ne kaldırılan kemal Hakkı Ersoy, ameliyat oldu.

Dev-Sol'da kanlı iç hesaplaşma

kanlı iç hesaplaşma

12 KİŞİ GÖZLÜK ALTI NA ALINDI
De yandı. Devrimci Çözüm Dergisi'nin başkanı ve yazarı Bedri Yağın, 3 kişilik bir ekip tarafından saldırıya uğradı. Bedri Yağın, 3 kişilik bir ekip tarafından saldırıya uğradı. Bedri Yağın, 3 kişilik bir ekip tarafından saldırıya uğradı.

3 BÖLÜME BÖLÜNDÜ
Bu arada Van'ın Çaldıran ilçesinde bulunan 12 kişilik grup, 3 bölüme bölündü. Bu arada Van'ın Çaldıran ilçesinde bulunan 12 kişilik grup, 3 bölüme bölündü.

HABER MENKUR

Yeni bir sayıya çıkartılan Dev-Sol dergisi, 3 kişilik bir ekip tarafından saldırıya uğradı. Bedri Yağın, 3 kişilik bir ekip tarafından saldırıya uğradı. Bedri Yağın, 3 kişilik bir ekip tarafından saldırıya uğradı.

DVARSARAY'DA KANLI İÇ HESAPLAŞMA
Dev-Sol'un Dvarsaray'da kanlı iç hesaplaşması yaşandı. Dev-Sol'un Dvarsaray'da kanlı iç hesaplaşması yaşandı.

Dev-Sol'da kanlı iç hesaplaşma
Dev-Sol'da kanlı iç hesaplaşma yaşandı. Dev-Sol'da kanlı iç hesaplaşma yaşandı.

Dev-Sol'da kanlı iç hesaplaşma
Dev-Sol'da kanlı iç hesaplaşma yaşandı. Dev-Sol'da kanlı iç hesaplaşma yaşandı.

Devrimci-Sol dergisi yapılan baskında yaralanan Özgür Akbulut, sağından giren kurşunun sol gözünü saplanması sonucu kör oldu.

Dev-Sol'da kanlı iç hesaplaşma

- Kanun dışı Dev-Sol örgütünün yayın organı olarak bilinen Devrimci Çözüm dergisinin İstanbul Çemberlitaş'taki bürosuna basın saldırısı yaşandı. 3'ü kadın 5 kişiyi kurşunladılar. Yaralıların 2'sinin durumu ağır.
- Baskının, bir süre önce öldürülen Bedri Yağın'ın taraftarlarını sindirmek üzere, örgütün firar liderlerinden Dursun Karataş'ın adamlarınca gerçekleştirildiği ileri sürüldü. (MUSTAFA PAMUK) ● 8'DE

22.06.93 TÜRKİYE
22.06.93 TÜRKİYE

Dev-Sol'da kanlı hesaplaşma

YASADİŞİ Dev-Sol örgütünde yaşanan bölünmeden sonra Bedri Yağın taraftarlarının yayınlamaya başladığı Devrimci Çözüm Dergisi'nin Sultanahmet'teki bürosu dün, Dursun Karataş taraftarı olduğu belirtilen silahlı 5 militan tarafından basıldı. 2'si ağır, 7 kişi yaralandı. Polis, olaydan sonra Karataş taraftarlarının yayınladığı Mücadele Dergisi'ne baskın yaptı, 51 kadın, 25 kişiyi gözaltına aldı.

Dev-Sol içinde geçen yıl lüks yaşam sürdürdüğü gerekçesiyle "Days" kod adlı Dursun Karataş'ın liderliğine karşı çıkan Bedri Yağın ve arkadaşlarının kopmasıyla başlayan örgüt içi sürtüşme, bugüne kadar zaman zaman kanlı çatışmalarla devam etti. İki grup arasındaki son çatışma dün öğlen saatlerinde meydana geldi. Önceki akşam Karataş'ın adamları, Bedri Yağın

taraftarı olarak tanınan Hıdır İlyas Demir'i, Ümraniye'deki evini basarak kaçırdılar. Bunun üzerine Demir'in yakınları ile bazı sol dergi temsilcileri olayı kanamak için Ümraniye HEP binasında basın toplantısı yapmaya kararlaşmışlardı.

Devrimci Çözüm Dergisi'nin Çemberlitaş Piyerloti Caddesi'ndeki bürosunda toplanan 15 kadar sol dergi temsilcisi ve Demir'in yakınları Ümraniye'ye gitmeye hazırlanırken büro baskına uğradı. 2 kişi kapıda beklerken büroya giren silahlı 3 kişi derginin sahibi Avukat Fethiye Pekşen'i sordu. Pekşen'in bulunmadığını öğrenen teröristler silah zoruyla içerdekileri yere yatırdılar. Bu sırada baskın yapanlar ile dergidekiler arasında tartışma çıktı. Tartışmanın ardından silahlar patladı. Yere yatan kişileri tarayan saldırganlar olay yerinden yaya ola-

rak kaçtılar.

Çevre sakinlerinin bildirmesiyle olay yerine gelen polis, kanlar içinde yerde yatan Cafer Givilli, Özgür Ağbulut, Nurcan Güznel, Erkan Yalçın ve Gülay Hatıralar'ı hemen SSK İstanbul Hastanesi'ne kaldırdı. Olay sırasında kurşun yaraları olmayan, ancak darp sonucu hafif yaralanan Önder Dursun ile Yusuf Büyükdaglı da aynı hastaneye götürüldü. Yaralıların durumu ağır olan Özgür Ağbulut'un sağ kulağından giren kurşunun sol gözüne inen arka kısmına geldiği bildirildi. Cafer Givilli de karnından ve göğsünden yaralandı. Saldırganların Eminönü'nden vapurla Üsküdar'a geçtikleri ihbarı üzerine polis işlemlerde önem aldı. Ancak, vapurdan çıkan yolcular arasında saldırganların izine rastlanmadı.

İSTANBUL, (Hürriyet)

25.06.93

Milliyet

Dev-Sol'da hesaplaşma

Dursun Karataş taraftarları dergiyi basıp beş kişiyi yaraladı

İSTANBUL ● MİLLİYET

ÇEMBERLİTAŞ'ta sol görüşlü Devrimci Çözüm dergisine dün silahlı baskın düzenleyen ve yaradığı Dev-Sol örgütü lideri Dursun Karataş taraftarları oldukları ileri sürülen militanlar, içi kız beş kişiyi yaraladıktan sonra kaçtı.

Efnilen bilgiye göre, bir süre önce Kartal'da düzenlenen operasyonda öldürülen Bedri Yajma'nın grubundan Hidir İlyas Demir'in Ümraniye'deki evine giren Dursun Karataş taraftarınca bilinmeyen bir yere götürülmesi üzerine aynı gün HEP Ümraniye ilçe merkezinde basın toplantısı yapılmaya karar verildi.

Ümraniye'de yapılacak olan basın toplantısına katılacak olan bazı sol çirkin dergilerin muhabirleri de dün saat 12.00 aralarında Çemberlitaş Perlovi Caddesi 45 numaradaki Devrimci Çözüm dergisi

Devrimci Çözüm dergisi

Silahlı saldırıların odadaki iki önce yere yığıldı. Sonra ateş açtı. Karından yaralanan Nurcan Güzel kaldırıldı; hastanede ameliyat edildi.

Devrimci Çözüm Dergisi'ne silahlı baskın

Aydınlar Matbaası'nda yananlar arasında İsmail Beşikçi'nin 5 kitabı ve Devrimci Emek dergisi de bulunuyor. 31.02.93 Bayanlık

Karataşçılar, Aydınlar Matbaası'nı yaktı

İSTANBUL, Aydınlık Aydınlar Matbaası dün sabah saatlerinde Dursun Karataş tarafından olduğu ileri sürülen yaklaşıp dokuz kişi tarafından yakıldı. Aydınlar Matbaası genellikle sosyalist dergilerin ve yayınların basımını yapıyordu. Olay sırasında matbaada bulunanlardan Ergüvenç Aslan "Silahlı" kişi geldi. Bizi muhasibe altına götürdüler. Biri baş-

ımızda silahla hekleledi. Dışarıda bekleyen yaklaşık beş kişi vardı" dedi. Matbaayı yakandıran pasajın camını kırarak içeri girdikleri, basım yerindeki kitapların üzerine benzin döküp, daha sonra motofol atıp kaçtıkları belirtildi. Çıkan yangın itfaiye tarafından söndürüldü. Matbaadaki maddi hasarın altı milyon lirası arasında olduğu tahmin ediliyor.

Bankı makinesi, sayfa ayırma yapan iki makineyle birlikte, birçok kitap ve dergi yandı. Bu kitapların arasında İsmail Beşikçi'nin beş kitabı ve Devrimci Emek dergisi de bulunuyor. Matbaanın sahibi Veysel Aydın, saldırının Devrimci Sol'un Dursun Karataş kamada tarafından gerçekleştirildiğini iddia ederek, söndürülmeye çalışıldıklarını söyledi.

Matbaa, daha önce de Devrimci Çözüm dergisini bastığı gerekçesiyle Karataş tarafından saldırıya uğramış ve tahli edilmişti. Bu arada Devrimci Çözüm dergisinden yapılan açıklamada, Aydınlar Matbaası'nın kundaklanması kimandı. Açıklamada, ortada iki taraflı bir çatışma olmadığı, tek yönlü saldırılar olduğu belirtilmişti.

Erdoğan Eliuygun Sağmalcılar Cezaevi'nde öldürüldü

Sağmalcılar Cezaevi'nde öldürülen Erdoğan Eliuygun
Sağmalcılar Cezaevi'nde öldürülen Erdoğan Eliuygun'un fotoğrafı. Eliuygun, 27 yaşında ve İstanbul'da doğmuştu. Olayın ardından ailesi, oğlunun ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu. Savcılık, Eliuygun'un ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu. Savcılık, Eliuygun'un ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu.

İSTANBUL - Sağmalcılar Cezaevi'nde öldürülen Erdoğan Eliuygun'un fotoğrafı. Eliuygun, 27 yaşında ve İstanbul'da doğmuştu. Olayın ardından ailesi, oğlunun ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu. Savcılık, Eliuygun'un ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu.

İSTANBUL - Sağmalcılar Cezaevi'nde öldürülen Erdoğan Eliuygun'un fotoğrafı. Eliuygun, 27 yaşında ve İstanbul'da doğmuştu. Olayın ardından ailesi, oğlunun ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu. Savcılık, Eliuygun'un ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu.

Yaralıların birisi Alınay hastanesinde.

İSTANBUL - Sağmalcılar Cezaevi'nde öldürülen Erdoğan Eliuygun'un fotoğrafı. Eliuygun, 27 yaşında ve İstanbul'da doğmuştu. Olayın ardından ailesi, oğlunun ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu. Savcılık, Eliuygun'un ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu.

Dursun Karataş'ın millîlere saldırıyor

ANKARA - Dursun Karataş'ın millîlere saldırıyor. Karataş, millîlere yönelik saldırılarını sürdürüyor. Karataş, millîlere yönelik saldırılarını sürdürüyor. Karataş, millîlere yönelik saldırılarını sürdürüyor. Karataş, millîlere yönelik saldırılarını sürdürüyor.

Rıza Güneşer'in öldürülmesini "Darbeciler" üstlendi

ANKARA - Rıza Güneşer'in öldürülmesini "Darbeciler" üstlendi. Güneşer, 27 yaşında ve İstanbul'da doğmuştu. Olayın ardından ailesi, oğlunun ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu. Savcılık, Güneşer'in ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu.

İSTANBUL - Rıza Güneşer'in öldürülmesini "Darbeciler" üstlendi. Güneşer, 27 yaşında ve İstanbul'da doğmuştu. Olayın ardından ailesi, oğlunun ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu. Savcılık, Güneşer'in ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu.

İSTANBUL - Rıza Güneşer'in öldürülmesini "Darbeciler" üstlendi. Güneşer, 27 yaşında ve İstanbul'da doğmuştu. Olayın ardından ailesi, oğlunun ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu. Savcılık, Güneşer'in ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu.

İSTANBUL - Rıza Güneşer'in öldürülmesini "Darbeciler" üstlendi. Güneşer, 27 yaşında ve İstanbul'da doğmuştu. Olayın ardından ailesi, oğlunun ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu. Savcılık, Güneşer'in ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu.

İSTANBUL - Rıza Güneşer'in öldürülmesini "Darbeciler" üstlendi. Güneşer, 27 yaşında ve İstanbul'da doğmuştu. Olayın ardından ailesi, oğlunun ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu. Savcılık, Güneşer'in ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu.

İSTANBUL - Rıza Güneşer'in öldürülmesini "Darbeciler" üstlendi. Güneşer, 27 yaşında ve İstanbul'da doğmuştu. Olayın ardından ailesi, oğlunun ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu. Savcılık, Güneşer'in ölümüne ilişkin soruşturma için İstanbul'da görev yapan savcılığa başvurmuştu.

Devrimci Gruplara bildir yoluyla tehdit

İSTANBUL - Devrimci Gruplara bildir yoluyla tehdit. Gruplara, tehditler yağdırılıyor. Gruplara, tehditler yağdırılıyor. Gruplara, tehditler yağdırılıyor. Gruplara, tehditler yağdırılıyor.

İÇİNDEKİLER:

Önsöz.....	5
Giriş.....	7
Bayraklarını Dalgalandıracağız.....	13
Ülkemiz Mücadelesinde ve Hareketimizde	
Bir Dönüm Noktası: 90'ı Yıllar.....	18
Tarihimize Işık Tutsun Diye... (Belgeler-Mektuplar.....	37
Devrimci Harekete Dayatılan Ayrılık ve	
Tasfiyeci Şiddet Süreci	140
6 Mart Katliamı ve Sonrasında Yaşanan Süreç	177
Sürecin Gelişiminde Devrimci Hareketin	
Bazı Eksiklik ve Hatalar.....	201
Resmi Tarih"çilerin Yok Edemedikleri Gerçekler	
(Belgeler-Bildiriler).....	208
İkinci bölüm	452
Halk içi çelişkiler	454
Solun Tavri	470
Sosyalist basın	487
Devrimci Örgütler	548
Yorumsuz	607

Kısaltmalar;

DK... Dursun Karataş

A Arkadaş... Dursun Karataş

N... Niyazi Aydın

Haydar... Bedri Yağan

Berin... Menekşe Meral

Asaf... Erdoğan Eliuzgun

Derya... Gürcan Özgür Aydın

Kenan... Ali Karlangıçlı

MK... Merkez Komitesi

DS... Devrimci Sol

Bugün Türkiye devrimci hareketi içinde kahramanlık ve korkaklık, devrimcilik ve hainlik her an yer değiştirebilecek kavramlardır ihanet, işbirlikçilik, ajanlık, karşı-devrimcilik vb. kavramlar hiçbir objektif kritere sahip olmayan, yapıdan yapıya değişen ve devrimci saflarda en ucuz tüketilen kavramlar haline gelmiştir.

Sadece devrimciler değil, devrimcilere evlerini açan, yoksul sofrasını paylaşan halktan insanlarda bu şiddetin gölgesi altındadır. Anlamadığı, kabullenemediği kriterlerle hain, karşı-devrimci vb. ilan edilmiş devrimcilere evini açmaya, sofrasını paylaşmaya devam ettiği için artık sadece devletin değil, kendisine devrimciyim diyen yapıların da hedefi haline gelmektedir. Gecekondusu basılmakta, kundaklanmakta, tehdit edilmekte, şiddete maruz kalmaktadır. Umutsuz bir yakarıyla “hepiniz benim çocuklarımsınız, hepiniz devrimcisiniz” diyerek giriştiği arabuluculuk çabaları, ne kendisini, ne de sevdiği devrimcileri şiddete maruz kalmaktan kurtaramamıştır.

Bu ülke için, bu halk için evlatlarını toprağa vermeye razı olan, “Oğluma sütüm helal olsun!” diyen analar, ikinci evladının, düne kadar çamaşırlarını yıkadığı, yoksul sofrasını paylaştığı, polisten sakladığı, şubelerde, cezaevlerinde yalnız bırakmadığı, kendi evlatlarından ayırmadığı eski yol arkadaşları tarafından katledilişine tanık olmuştur.